JL
R65m [illegible]
N71
161412

ஸ்ரீ:.

வேதாந்த தீபிகை.

ஸம்புடம் - 11

1920-21

(ரௌத்ரி - துன்மதி௵.)

பத்ராதிபர்:—திவான்பகதூர் தி. த. ரங்காசார்யர்-பீ.ஏ.பீ.எல்.

நடாதூர் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், பீ.ஏ. பீ.எல்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின்
கார்யதர்சியால் ப்ரதிமாஸம்
ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டது.

சென்னை:
கலாரத்நாகரம் அச்சாபீஸ்.

1921.

Copy-right Reserved.

161412
600 008.

ஸ்ரீ:.

[illegible] ந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

அட்டவணை.

(அகராதி.)

	பக்கங்கள்.		பக்கங்கள்.
அதீந்த்ரிய விஷயத்தில் தர்க்காப்ராமாண்யம்.	296	பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள் ...	4,37,73,113, 141,169,201 247,279,311 343,375
அவதாரங்களின் உண்மை ...	...147,176,207	பத்ரிகா விமர்ஸம் ...	196,416
ஆழ்வார் பெருமை ...	81	பாகவதாராதந ப்ரஸஸ்தி	159
இந்த ஸபையின் துஸ்திதி	1,72	பாலிகைகளின் ஓர் ஸம்பாஷணை	332
இயற்பா	26,48,125, 154,192,219 268,300,327,402	புத்தக விமர்ஸம் ...	139
இவ்வர்ஷத்திய (1921) ஸ்ரீவைஷ்ணவ மஹாஸங்கம்	378,422	வைஷ்ணவத்வ ஸர்வாதிகாரத்வம் ...	95
உபந்யாஸங்கள் ...	417	ஸ்ரீ பகவத்கீதை ...	235
உபய வேதாந்தங்கள் ...	57	ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸார ஸங்க்ரஹம் ...	53
எழுதல் முறைமை ...	292	ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸார பரீக்ஷா ப்ரஸங்கங்கள் ...	187
ஒரு பாரிதோஷிகம் ...	140	ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தம் ...	362,399
கடிதங்கள்	34,64,112, 197,24[illegible],310, 340,368,419	ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தஸபை, மதராஸ்	130
கார்யதர்ஸியின் விஜ்ஞாபனங்கள் ...	244,278,306	ஸ்ரீ வை. ஸி. ஸபையின் 1919 - 20ஸு-த்திய வர்ஷாந்த அறிக்கை.	107
தத்கால கர்த்தவ்ய விமர்ஸம்	120	ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் ...	223,258,28[illegible] 319,358.
தமிழரின் வைஷ்ணவத்வம்	398	ஸ்ரீ ஸ்ருதப்ரகாஸிகா ஸஹித ஸ்ரீ பாஷ்ய ப்ரஸ்நா: ...	104
தர்ம துர்த்தஸை ...	16	ஸ்ரீ ஸத்ஸம்ப்ரதாய விவேகம் ...	ஸஞ்-4, 5, 6 (பக்-1,42)
தான மஹிமை ...	22,44	ஸம்ஸ்க்ருத பாஷைகள்	182,213,263
கிலத்து மொழிகளும் வடமொழி மாணவர்களும்	189	ஸாத்விகமான ஓர் உபகாரம்...	166.
டாக்டர் கவரின் விவாஹ மசோதா ...	408		
ப்ரபத்தி வித்யா ...	ஸஞ், 8,9,10 11. (பக்.1-32)		
பத்தாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவ மஹாஸங்கம் ...	31,61,105, 132.		

சற்றேறக்குறைய தீபிகையின் வருமானம் வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூ 900-மும் தீபிகையை அச்சுப்பதிப்பித்து ப்ரகாசம் செய்வதன் செலவு சற்றேறக்குறைய ரூ. 1000-மும் ஆக இருக்கின்றன. அதாவது-தீபிகா விஷயமாக வர்ஷம் ஒன்றுக்கு ரூ. 100 நஷ்டம் ஸம்பவிக்கின்றது. வார்ஷிக ஸங்க காலத்தில் நடைபெறும் வித்வத் ஸதஸ் ஸம்பந்தமாகவும் மற்றை காலங்களில் சிற்சில ஸமயங்களிற் செய்யப்படும் உபந்யாஸ விஷயமாகவும் சற்றேறக்குறைய வர்ஷம் 1-க்கு ரூ. 500-செலவு ஆகின்றது. இந்தச் செலவும் கீழ்குறிக்கப் பட்டுள்ள தீபிகா விஷயமான நஷ்டமும் ப்ராயேண இதுவரையில் யாசநத்தினாலேயே ஸமர்த்திக்கப்பட்டு வந்தன. ஸபையில் அங்கத்தினராக அந்வயித்திருக்கும் மஹான்களிற் சிலரும் இதற்காக சில காலங்களில் உபகரித்திருக்கிறார்கள். இப்படி அந்தந்தக் காலங்களில் யாசிக்கப்பட்டு ஸம்பாதிக்கப்படும் த்ரவ்யாதீநமாகவே இந்த ஸபையை வைத்துக்கொள்வது உசிதமன்றாகையாலும், யாசநம் செய்வதற்கு அவஸ்யம் அபேக்ஷிதமாயுள்ள ஒருவித உத்ஸாஹமும் மனோதைரியமும் நமக்கு வரவர குறைவு அடைகிறபடியாலும், வேறு ஏதாவது ஒரு ஸாஸ்வதமான வருமான மார்க்கத்தை இந்த ஸபைக்குத் தேடிவைக்க வேண்டுமென்று எண்ணி இப்பொழுது நாம் இந்த விஜ்ஞாபந வழியாக ஆஸ்திக ப்ரபுக்களெல்லாரையும் ஆஸ்ரயிக்கிறோம். பத்து வர்ஷ காலமாக வளர்ந்து வந்த இந்த ஸபையை இந்த துஸ்திதியிலிருந்து ஸம்ரக்ஷிக்க வேண்டியது இனி அவர்களுடைய பரம்.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

அரவிந்தகோஸ் என்பவர் பாஷாந்தர வித்யாபாரங்கதர். ஸ்வதேச வித்யா பரிசயத்திலும் ச்ரமப்பட்டவர். பாஷாந்தர பரிசயமுள்ளவர்களால் கொண்டாடப்பட்டவர். யாவராலும் பஹுமானிக்கத்தக்கவர். கீதாசாஸ்த்ர நிர்ணயங்களை அவர் பின்வருகின்றபடி யோசிக்கின்றார். "அஹங்கார மமகாரங்களை விட்டு ஸர்வத்ர பரமாத்மதர்சநமும், ஸர்வத்தையும் அவனுடைய ரூபமாக க்ரஹித்து அவனையே ஸர்வமாக த்யானிப்பதும், ஸர்வ ப்ரபஞ்சத்துக்கும் அந்தராத்மாகவிருக்கையில் தத்கத ஸர்வ தோஷங்களினின்றும் உத்தீர்ணனான அவனிடம் தன்னுடைய ஸர்வ ஸ்வரூப ஸமர்ப்பணமும், 'வாஸுதேவ: ஸர்வமிதி' என்கிறபடியே அவனோடு பிரிவின்றித் தனது ஸ்வரூப சிந்தநமும், அதாவது முதலில் பக்தியாலும் பின்னால் ஆநந்தாநுபவத்தில் அவனுக்கும் தனக்கும் வாசியில்லாமையை அறிந்து அவ்வண்ணம் ஆநந்திப்பதியும், ஸர்வத்ராநுகூலபுத்தியாலும் பரமாத்ம விஷயமாயும் ஸர்வசேதநவர்க்கங்களைக் குறித்தும் ஸமதையை அடைவதும், பகவான் ஸர்வாதாரனாய் ஜகந்மயனாய் இருப்பதை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸர்வ கர்மங்களையும் அவனுடைய ஆராதநமாகச் செய்வதும், அதுவும், தன்னுடன் ஸர்வ சேதநாசேதந பதார்த்தங்களும் பகவான் ஒருவனுக்கே சேஷபூதமென்றெண்ணிக் கேவலம் ஜ்ஞாநாநந்தமயமான தனது ஆத்மஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு செய்வதும், கீதாசாஸ்த்ரத்தால் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்ட யோகத்தின் ஸ்வரூபம்". இந்த யோசனையானது பாஷாந்தரத்திலே ஸாதாரண ஜநங்களுக்கு அவமாநார்ஹமான பஹுசப்தப்ரயோகத்தால் செய்யப்பட்டது; இங்ஙனம் கஷ்டத்துடன் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. "அந்த யோகமானது ஸ்வஸ்வரூப யாதாத்ம்யாநுபவத்தில் பர்யவஸிக்கின்றது. அஹங்காரத்தால உண்டாகின்ற ஜ்ஞாநஸங்கோசம், மமகாரத்தால் உத்பவிக்கின்ற ராகத்வேஷங்கள், அவ்விரண்டினாலும் உதிக்கின்ற புத்திசலநம், இவற்றின் மூலமான அஜ்ஞாநம், வ்யவஹாரத்ருஷ்டி, பௌதிகவித்யை, புண்ய பாபங்கள், த்வந்த்வங்கள், சரீரஸம்பந்தத்தால் வருகின்ற இதர தோஷங்கள், இவை யாவும் மேலே விவரித்த யோகப்ராப்தியின் பொருட்டுக் கழிபடவேண்டும்." என்று இவ்விதமாக யோசித்துப் பின்பு, "உனது ஸர்வத்தையும் என்னிடம் செலுத்தி, உனது ப்ரயத்நங்களை யெல்லாம் மநஃபூர்வமாக எனக்கு அர்ப்பணம் செய்து, உனது யாவத் ஸங்கல்பங்களையும் புத்தியையும் என்னோடு ஒன்றுபடுத்தி, உனது ஸ்வரூபவிஷயமாயும் பக்தியாலும் என்னுடன் ஐக்யபாவத்தைக் கொண்டிரு. இவ்வண்ணம் நீ நிலைத்திருக்க, எனது கருணையால் ஸர்வகஷ்டங்களினின்றும் அபாயங்களினின்றும் ஸுகமாக விடுவிக்கப்படுவாய். அஹங்காரத்தால் எனது உபதேசத்தை நீ அநாதரித்தாயாகில் நீ நாசமடைவாய்" என்கிறபடியே பகவதுபதேசத்தையும் அவர் ஸங்க்ரஹித்தார்.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கீதாசாஸ்த்ரத்தைப் பார்த்தனுக்கு உபதேசித்தனர். வ்யாஸர் பகவத்ஸங்கல்பத்தை அறிந்தும், லோகத்தாருடைய ஹிதத்தைக் கருதியும் அதை ச்லோகரூபமாகப் பண்ணினார். "ஜ்ஞாந பல ஐச்வர்ய சக்தி வீர்ய தேஜஸ் முதலான கல்யாணகுண விசிஷ்டனாக எப்போதும் (அவதார தசையிலும்) இருக்கின்ற அந்த பகவான் த்ரிகுண ஸ்வரூபியான தனது வைஷ்ணவ மாயையைத் தன் வசப்படுத்திக்கொண்டு, தான் பிறப்பிறப்பிலனாய், ஸர்வ பூதங்களுக்கும் ஈச்வரனாய், நித்ய சுத்தபுத்த முக்தஸ்வபாவனாய் இருந்தும், தனது மாயையால் தேஹவான் போலவும், அவதரித்தவன் போலவும் இருந்துகொண்டு லோகாநுக்ரஹம் செய்கின்றவனாகக் காணப்படுகிறான். யாதொரு ப்ரயோஜநத்தையும் தன்னிடம் உத்தேசிக்காமல், ப்ராணிகளிடம் க்ருபையினால் அவர்களை உத்தரிக்க வெண்ணி சோகமோஹ ஸமுத்ரத்தில் முழுகிப்போன அர்ஜுநனுக்கு ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ரூப தர்மங்களை உபதேசித்தனர். குணாதிகரால் அறிந்து அநுஷ்டிக்கப்பட்ட தர்மம் லோகத்தில் பெருகும். அந்தத் தர்மத்வயங்களைப் பகவான் உபதேசித்தபடியே ஸர்வஜ்ஞரான வ்யாஸர் கீதாரூபமான எழுநூறு ச்லோகங்களடங்கிய ப்ரபந்தமாகப் பண்ணினார்." என்கிறபடியே சங்கரபாஷ்யம் இருக்கின்றது. இன்னும்

இந்தக் கீதாஶாஸ்த்ரம் ஸமஸ்த வேதார்த்த ஸாரஸங்க்ரஹமாய், கஷ்டத்தால் அறியக்கூடிய அர்த்தங்களுடன் கூடியதாய் இருப்பதால், பல வித்வான்கள் முன்னமே அதனுடைய அர்த்தாவிஷ்கரண நிமித்தமாகப் பல வ்யாக்யானங்கள் செய்திருக்கின்றார்கள் என்றும், அவை பரஸ்பர விருத்தங்களாக இருந்தமையால் தாமும் தமது விவேகத்தைக்கொண்டு ஸம்க்ஷேபமாக அர்த்த நிஶ்சயம் செய்வதாகவும் சொல்லுகின்றார்.

ஶங்கராசார்யருடைய காலத்துக்கு முன்பே கீதாஶாஸ்த்ரம் பல வித்வான்களால் பலதரம் விவரணம் செய்யப்பட்டதாகத் தெரியவருகின்றது. அவ்வண்ணம் ஏற்பட்ட மதங்களில் ப்ரஸித்தமாகத் தத்காலம் வரையில் ஜீவித்த மதங்கள் அத்வைத மதமும் விஶிஷ்டாத்வைதமதமும். இவ்விரண்டு மதபேதங்கள் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரகாலம் முதற்கொண்டு வழக்கத்திலிருந்ததாகக் கார்யாதிகரணத்தாலும் ப்ராஹ்மாதிகரணத்தாலும் ஊஹிக்க அமையும். அங்கே பாதரி பக்ஷத்தை விவரிக்குமளவில், "(அர்ச்சிராதி கதியால்) அமானவனெனும் புருஷன் கார்யமெனப்பட்ட அபரமான ஸகுண ப்ரஹ்மத்தினிடம் அந்தக் கதியால் போகின்றவர்களைச் சேர்ப்பிக்கின்றானென்று பாதரியெனும் ஆசார்யர் யோசிக்கின்றார். ஏனென்றால், கமநம் ஸகுண ப்ரஹ்மத்துக்குத்தான் பொருந்தும்: அதற்குத்தான் ப்ரதேச விஶேஷம் சொல்லப்பட்டது. பரப்ரஹ்ம விஷயத்தில், செல்கின்றவன், செல்லுகை, செல்லுவிக்கை முதலானவை சொல்லப்படவில்லை. அது ஸர்வகதம், செல்கின்றவர்களுடைய ப்ரத்யகாத்மா." "கார்யமான ப்ரஹ்மலோகத்துக்கு ப்ரளயம் ஸம்பவித்தபோது, (அவ்விடம் சென்றவர்கள்) அங்கேயே ஸம்யக் தர்ஶநத்தை ஸாதித்துக்கொண்டவர்களாய், அந்த லோகத்துக்கு அத்யக்ஷனான ஹிரண்ய கர்ப்பனுடன்கூட அதற்கும் மேற்பட்டதாய்ப் பரிஶுத்தமாய் இருக்கின்ற விஷ்ணுவினுடைய பரமபதத்தை அடைகின்றனர். இவ்வண்ணம் க்ரமமுக்தியானது அநாவ்ருத்தி ஶ்ருதி சொல்வதால் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியது. கதிபூர்வமாகப் பரப்ராப்தியானது ஶரீராவஸாநத்தில் உடனே உண்டாகாதென்று உபபாதிக்கப்பட்டது." என்கிறபடியே ஶங்கரபாஷ்யமிருக்கின்றது. ப்ராஹ்மாதிகரணத்தில், முக்தனுடைய ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவ சிந்தனையில், முக்தனுக்கு அபஹதபாப்மத்வ ஸத்ய ஸங்கல்பத்வாதி குணங்களும் ஆவிர்ப்பவிக்கின்

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 11.] ரௌத்ரி ௵ ஐப்பசி ௴ [ஸஞ்சிகை 1.

"[illegible] ॥" [ஸ்ரீ பாகவதம். 1-9-33.]

இந்த ஸபையின் துஸ்திதி.

சற்றேறக்குறைய 10-வர்ஷத்திற்குமுன் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தில் ஊக்கமுள்ள சில ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், அந்த ஸித்தாந்தத்தின் ஸமீசீந ப்ரசாரத்தை உத்தேஶித்து, இப்பொழுது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையென்று வ்யவஹரிக்கப் பட்டுவரும் ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸபையை ஏற்படுத்தினார்கள் என்பது ப்ராயேண எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கலாம். இந்தப் பத்து வருஷகாலமாக, ஒவ்வொரு வர்ஷாந்தத்திலும் மஹாஸங்கமொன்றை நடத்திக்கொண்டும், பரிகணிதர்களாயுள்ள பல வித்வான்களைக்கொண்டு அந்த ஸங்க காலத்திலும் இதர காலங்களிலும் பற்பல உபந்யாஸங்களைச் செய்வித்துக்கொண்டும், ஸ்ரீவேதாந்த தீபிகை என்னும் பெயருள்ள ஒரு வைதிக பத்ரிகையை ப்ரதிமாஸம் ப்ரசுரம் செய்துகொண்டும், இன்னும் இம்மாதிரியான பலவித ஸத்க்ருத்யங்களால், இந்த ஸபை, மஹாஜநங்களுக்குப் பெரியதொரு உபகாரத்தைச்செய்து வருகின்றது. இந்த ஸபையின் ப்ரவ்ருத்தியின் பலமாக, பலவிடங்களில் இதுபோன்ற வேறு ஸபைகளும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால், வேத மார்க்

கத்தை நிந்தித்தும் நிராகரித்தும், அதர்மத்திலும் நாஸ்திக்யத்திலும் தீவர வேகம் கொண்டிருக்கும் ஜநங்களால் நிறைந்துள்ள இக்காலத்தில், இம்மாதிரியான ப்ரவ்ருத்தி அபிவ்ருத்தியாவது ப்ராயேண ஸாத்யமில்லாததே. மஹாஜநங்கள், காமக்ரோதாதிகளால் ஆக்ராந்த சித்தர்களாக ஆனால், அவர்கள், தேஹ ஸம்பந்தமான ஸுகத்தையும் அதன் பெருமையையும் தேடுவதிலேயே ப்ரவ்ருத்தியைச்செய்வார்களே தவிர, தேஹாதிரிக்தமான ஆத்ம விஷய சிந்தையில் சற்றேனும் செல்லார் என்பது நிச்சயம். ஆனாலும், பகவதாஜ்ஞையை முன்னிட்டும், பூர்வாசார்யர்கள் சென்றிருக்கும் மார்க்கத்தை அடியொற்றியும், இந்த ஸபையார், தர்ம பீஜத்தை ஸம்ரக்ஷிக்க வேண்டியது அவஶ்யமென்று எண்ணி, இதரர்கள் செய்யும் அநாதரத்தையும் அநாதரித்து, இவ்வளவு காலமாக தங்களால் இயன்றமட்டும் பரிஶ்ரமப்பட்டு வந்தார்கள். இப்பொழுது பல காரணங்களால் அந்தப் பரிஶ்ரமமும் ஸாத்யப்படாதுபோல தோன்றுகின்றது. இந்த ப்ரவ்ருத்தியில் மிகுந்த உத்ஸாஹத்துடனும் ப்ரவ்ருத்தியின் பலத்தை ஸாதித்துக்கொள்வதில் மிகுந்த ஶக்தியுடனும் இருந்தவர்களிற் பலர் காலம் சென்று விட்டார்கள். அவர்கள் ஸ்தாநத்தை, ஏற்றுக்கொள்ள மற்றை எவரும் வரக்காணோம். த்ரவ்ய ஸஹாயமும் மிதமாகி விட்டது. பரிஶ்ரமப்படுபவர்களை ஸபாஜநம் செய்து தைரியம் சொல்பவர்களும் இல்லை. உபகரிப்பதாகப் பூர்வம் ப்ரதிஜ்ஞை செய்தவர்களும் பஶ்சாத் பின்வாங்குகிறார்கள். இந்த ஸபையின் வருமானத்துக்கு முக்ய ஹேதுவாயுள்ள தீபிகையும் ஆதரிக்கப் படவில்லை. அதன் சந்தாதாரர்களின் தொகையும் வரவர குறைவு அடைகின்றது. பன்னிரண்டு மாஸமும் பத்ரிகையைப் பெற்றுக்கொண்டு அதன் க்ரயம் செலுத்தும் காலம் வரும்பொழுது பத்ரிகை வேண்டாமென்று சொல்பவர்களும் சிலர் உளர். இந்த ஸ்திதியில் ஸபையை எவ்விதத்தில் த்ருப்திகரமாக நடத்துகிறது என்னும் விசாரம் பலமாக ஜநிக்கின்றது. இந்த விசாரத்தை க்ஷணமாத்ரத்தில் நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடிய ஶக்தர்கள் பலர் இருக்கிறபடியால், இந்த ஸபை இம்மாதிரி வருந்துவது அவர்களுக்கு ஒருகால் தெரியாமல் இருக்கலாமோ வென்று எண்ணி, ஸபையை நாம் கைவிடும்முன் அதன் ஸ்திதியை அவர்கள் காதில் போட்டுவிட வேண்டுமென்றே இந்த விஜ்ஞாபநத்தை இப்பொழுது நாம் செய்துகொள்ளத் துணிகிறோம்.

றனென்று ஜைமிநியினுடைய மதமும், இந்தக் குணங்கள் கால்பநிகங்களென்றும், இவற்றால் பாபநிவ்ருத்திமட்டும் யோசிக்கப்படுகின்றனவென்றும், சைதந்யமாத்ரம் ஆத்ம ஸ்வரூபமானபடியால் அந்த ஸ்வரூபத்தில்தான் முக்தன் நிலைக்கின்றானென்றும் ஔடுலோமியினுடைய மதமும், ஶ்ருத்யநுஸாரேண சைதந்ய ஸ்வரூபனாயும், அபஹதபாப்மத்வாதி குணவிஶிஷ்டனாயும் முக்தன் ஆவிர்ப்பவிக்கின்றானென்று ஸூத்ரகாரர் மதமும் ஶங்கராசார்யரால் விவரிக்கப்படுகின்றன. இதில் ஶங்கரபாஷ்யத்துக்கும் நம்முடைய ஸ்ரீபாஷ்யத்துக்கும் விரோதமில்லை. பாதரி ஔடுலோமி மதங்கள் அத்வைத மதாநுஸாரிகள். ஸூத்ரகாரமதம் ஸ்ரீபாஷ்ய மதம்.

இவ்வண்ணம் அநாதியாக அவிச்சிந்நமாக வருகின்ற ஸம்ப்ரதாய க்ரமத்தில் ப்ரமாண க்ரந்தங்களுடைய அர்த்தங்களை பாஷாந்தர பரிசயஸ்தர்கள் ஸாதாரணமாக யோசிப்பதில்லை. அரவிந்த கோஸ் என்பவருடைய யோசனை எவ்வண்ணம் நிற்கின்றதென்று சிந்திக்குமளவில், அவர் ஜந்மபூமியான பங்காளநாட்டில் ப்ரதமத்தில் பரவிய அத்வைத ப்ரக்ரியை அவரை முற்றிலும் விடவில்லையென்று தோன்றக்கூடியதே. அத்வைத மதத்தினுடைய சரமாவஸ்தையைத் தேஜோபிந்தூபநிஷத் முதலான பிற்பட்ட உபநிஷத்துக்களில் காணக்கூடும். ப்ரபஞ்சமானது முதலே இல்லை; சித்தமுமில்லை. அஹங்காரமுமில்லை, ஜீவனுமில்லை; மாயையுமில்லை, மாயாகார்யமுமில்லை; கர்த்தாவுமில்லை, க்ரியையுமில்லை; ஶ்ரவணம், மநநம், ஸமாதியுமில்லை; கங்கையுமில்லை, கயையுமில்லை, ஸேதுவுமில்லை; பூமி, ஜலம், அக்நி, வாயு, ஆகாசாதிகளுமில்லை; தேவர்களில்லை, திக்பாலர்களில்லை, வேதங்களில்லை, ஆசார்யர்களுமில்லை; அத்வைதமில்லை, த்வைதமில்லை, ஸத்யமில்லை, அஸத்யமில்லை; பந்தமில்லை, மோக்ஷமில்லை, ஸத்துமில்லை, அஸத்துமில்லை; ஸுகமில்லை; ஸர்வம் ப்ரஹ்மமென்பதும் இல்லை; ப்ரஹ்மமென்பதே இல்லை; அஹம்ப்ரஹ்ம என்பதுமில்லை; நித்யமுக்தனென்பதும் இல்லை; வாக்கால் செய்வதும், மநஸால் நினைப்பதும், புத்தியால் நிச்சயிப்பதும், சித்தத்தால் அறிவதும், யோகமென்பதும் எல்லாம் பொய். வேதம், ஶாஸ்த்ரம், புராணம், கார்யம், காரணம், ஈஶ்வரன், என்பதெல்லாம் ஸம்ஶயமின்றி மித்யையே; ப்ரஹ்மா ஸ்ருஷ்டிக்கின்றார், விஷ்ணு ரக்ஷிக்கின்றார், ருத்ரன் ஸம்

ஹரிக்கின்றார் என்பதெல்லாம் மித்யை." என்று இவ்விதமாக வளர்கின்ற அத்வைதம், அரவிந்தகோஸ் விவேகாநந்தர் முதலானவர்களால் ஆதரிக்கப்படமாட்டாதென்று யோசிக்கக்கூடும்.

கீதாசாஸ்த்ரத்தினுடைய பரமதாத்பர்யத்தைப் பலர் பலவிதமாக யோசிப்பார்கள். அது ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்தங்களையும் உட்கொண்டது. சாஸ்த்ர ப்ரகாசகாலத்தில், 'கர்மண்யேவாதிகாரஸ்தே' என்று அர்ஜுநனுக்கு உபதேசம் பிறந்தது. அந்த ச்லோகார்த்தத்தைச் சிந்திக்குமிடம், நம்முடைய பாஷ்யகாரர், "ஸத்வகுணப்ரசுரனாய் முமுக்ஷுவாயிருக்கின்ற உனக்குச் சிற்சில பலங்களை உத்தேசித்தே பண்ணவேண்டியவையாக ச்ருதிகளில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களில், பலாபேக்ஷையின்றிக் கேவல கர்மமாத்ரத்தில் அதிகாரம் உண்டு. அப்பலங்களில் எப்போதும் உனக்கு அதிகாரம் வேண்டாம். பலம் பந்தத்தை உண்டாக்கும்; பலோத்தேசமின்றி எனது ஆராதநரூபமாக அநுஷ்டிக்கப்பட்ட கர்மங்கள் மோக்ஷஹேதுவாகும். கர்மபல விஷயமாக நீ உனை ஹேதுவாக அநுஸந்திக்கவேண்டாம்; அந்த ஹேதுவை ப்ராக்ருத குணங்களிடமோ, ஸர்வேச்வரனை என்னிடமோ சுமத்திக் கர்மங்களைச் செய். கர்மங்களின் ஸ்வரூப த்யாகத்தில் உனக்கு ப்ரீதி உதிக்கவேண்டாம்" என்கிறபடியே ஸாதித்தருளினார். இது கீதாசாஸ்த்ராநுஸாரியான யோசனை. சங்கராசார்யரும் மேற்படி ச்லோகத்தால் அர்ஜுநனுக்குக் கர்மத்திலேயே அதிகாரம் சொல்லப்பட்டதாகவும், ஜ்ஞாந நிஷ்டையில் இல்லையென்றும் அபிப்ராயப்பட்டார்.

மறுபடியும், 'ஏவம் ஜ்ஞாத்வா க்ருதம் கர்ம பூர்வைரபி முமுக்ஷுபி: | குரு கர்மைவ தஸ்மாத்த்வம் பூர்வை: பூர்வதரம் க்ருதம் ||' என்கிற பகவத்வசநம் அர்ஜுநனுக்குக் கர்மத்திலேயே அதிகாரத்தை ஸ்திரப்படுத்துகின்றது. 'ஏவம் ஜ்ஞாத்வா' என்பதால், பூர்வ ச்லோகத்தில் சொன்ன ப்ரகாரத்தை அறிந்து என்றபடி. அங்கே பகவான், கர்மங்கள் தன்னை லேபிக்கின்றதில்லை யென்றும், கர்மபலங்களில் தனக்கு ஸ்ப்ருஹையில்லை யென்றும் வெளியிட்டு, அவ்வண்ணம் தன்னை அறிந்தவர்களுக்குங் கர்மபந்தம் இல்லை யென்றும் ஸாதித்தருளினார். பகவானுடைய கர்

மங்கள் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலானவை. அவற்றிற்கு ப்ரதாந காரணம் ஸ்ருஷ்டங்களான ப்ராணிகளுடைய பூர்வகர்ம ஸமுதாயம். அதனுடைய பலாநுபவம் பகவானுக்கில்லை. அது ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜீவன்களை ஆச்ரயித்து நிற்கின்றது. இவ்வண்ணம் பகவானுடைய அகர்த்ருத்வம் இருக்கும்படியை அறிந்தவர்கள் தம்முடைய ப்ராசீநகர்மங்களால் கட்டப்படமாட்டார்கள். பூர்வ காலத்தில் இருந்த முமுக்ஷுக்கள், "நான் கர்த்தாவல்லன்; எனக்குக் கர்மபலத்தில் பற்றில்லை" என்கிற பகவத்வசநாநுரூபமாகவும், பகவத்விஷய ஜ்ஞாநத்தால் பாபஸம்பந்தம் நீங்கியும் கர்மங்களை அநுஷ்டித்தார்கள். அவ்வண்ணமே கர்மாநுஷ்டாநத்தை அர்ஜுநனுக்குப் பகவான் உபதேசித்தருளினார். இரண்டாம் அத்யாயத்திலேயே, கர்மங்களினுடைய பலம் ஸித்தித்தாலும் ஸித்திக்காவிட்டாலும், அந்த விஷயத்தில் ஸமத்வமாகிற புத்தியுடன் கூடிக் கர்மங்கள் செய்யவேண்டுமென்றும் பகவானால் சொல்லப்பட்டது. 'நியதம் குரு கர்ம த்வம்' என்று விஹித கர்மங்களை மேலே விவரித்த க்ரமத்தில் செய்ய விதித்து, அது கர்மத்யாகத்தைக் காட்டிலும் விசேஷித்ததென்றும், அதனால் தேஹயாத்ரையும் நடக்குமென்றும், கர்மபலத்தில் ஸ்வஸம்பந்தத்தை விலக்கிப் பகவதாராதந ரூபமாக சாஸ்த்ரீய கர்மங்கள் அநுஷ்டிக்கப்பட்டால், அவை அநுஷ்டிக்கின்றவனை ஸ்வபலங்களால் கட்டமாட்டாவென்றும், பகவான் மூன்றாவது அத்யாயத்தில் சொன்னார். ஜநகாதிகள் ஜ்ஞாநச்ரேஷ்டர்களாயிருக்கையிலும், லோகஸங்க்ரஹத்தின் பொருட்டும், பின்னும் மேலே விவரித்த காரணாந்தரங்களாலும், கர்மயோகத்தில் நிலைத்து ஸித்தியை அதாவது மோக்ஷத்தை, அடைய ப்ரவ்ருத்தித்தனர் என்றும் பகவான் காட்டியருளினார்.

'ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணானி' என்றாரம்பிக்கின்ற ச்லோகங்களால், கர்மங்களுடையவும், ப்ரக்ருதி குணங்களுடையவும் விபாகங்களை அறிந்த தத்வவித்துக்கள், கர்மங்கள் செய்யப்படுமளவில் ப்ராக்ருத குணங்கள் ஸ்வகார்யங்களை விளைவிக்கின்றனவென்று அறிந்து, தமது கர்த்ருத்வ புத்தியைப் போக்கடிக்கின்றனர் என்று சொல்லிக் கர்மபல ஹேதுவை ப்ராக்ருத குணங்களிடம் சுமத்தும் முறையையும், 'மயி ஸர்வாணி கர்மாணி ஸந்ந்யஸ்ய'

என்றாரம்பித்து, அந்த ஹேதுவை ஸர்வேஸ்வரனை தன்னிடம் சமர்ப்பிக்கும் ப்ரகாரத்தையும் பகவான் வெளியிட்டார். 'மச்சரீரதயா மத்ப்ரவர்த்யாத்மஸ்வரூபாநுஸந்தாநேந, ஸர்வாணி கர்மாணி மய்யேவ பரமபுருஷே ஸந்ந்யஸ்ய, தாநி ச கேவலம் மதாராதநாநி க்ருத்வா, தத்பலே நிராஶீ:, தத ஏவ தத்கர்மணி மமதாரஹிதோ பூத்வா, விகதஜ்வர:, யுத்தாதிகம் குருஷ்வ' [எனது சரீரமாயிருப்பதால் என்னால் ப்ரவ்ருத்திப்பிக்கப்பட்டதாக உனது ஆத்மாவை அநுஸந்தித்து, ஸர்வகர்மங்களும் என்னாலேயே செய்யப்பட்டனவென்று அவற்றைப் பரமபுருஷனை என்னிடம் ஸமர்ப்பித்து, அவற்றைக் கேவலம் என்னுடைய ஆராதநமாக யோசித்து, அவற்றின் பலங்களில் பற்றை விலக்கி, ஆதலால் அக்கர்மங்களில் மமதையைப் போக்கினவனாய், ஸர்வஸந்தாபமும் நீங்கி, உனது தொழிலான யுத்தம் முதலானவற்றைப்புரி] என்கிறபடியே, அந்த ப்ரகாரம் விவரிக்கப்பட்டது. ஸாத்விகத்யாகமென்று சொல்லப்பட்ட இதை 'ஸ்வகீயேந ஆத்மநா கர்த்ரா, ஸ்வகீயைஶ்ச கரணை:, ஸ்வாராதநைகப்ரயோஜநாய, பரமபுருஷ: ஸர்வேஶ்வர: ஸர்வஶேஷீ, ஸ்வயமேவ, ஸ்வகர்மாணி காரயதி' [அதாவது, தனதான ஜீவாத்மாவான கர்த்தாவால், தன்னுடைய கருவிகளைக் கொண்டு, தன்னுடைய ஆராதனமாகின்ற ஒரே ப்ரயோஜநத்தை உத்தேசித்து, ஸர்வேஸ்வரனும் ஸர்வசேஷியுமான பரமபுருஷன் தானே தன்னுடைய கர்மங்களைச் செய்விக்கின்றான்,] என்கிறபடியே ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் இவ்விடம் விவரிக்கின்றார்.

மேலேவிவரித்தபடியே அநுஸந்தாநம் செய்பவனுக்குக் கர்மங்களில் மமதை நீங்கும். ப்ராசீநமாக ப்ரவ்ருத்தமான பாபஸஞ்சயம் எனை என்னபண்ணுமோ என்கிற சோகம் அவனுக்கு உதிக்க மாட்டாது. தன்னுடைய கர்மங்களால் ஆராதிக்கப்பட்ட பரமபுருஷன் தன்னை ஸர்வபந்தங்களினின்றும் விடுவிப்பன் என்று அவன் விஸ்வஸிக்கக் குறையில்லை. ஆதலால் ஸுகமாகக் கர்மயோகத்தில் நிலை கொள்ளும்படியாய்ப் பகவான் அர்ஜுநனுக்கு

உபதேசித்தார். பிறகு, "எந்த மநுஷ்யர்கள் இந்த எனது மதத்தை ஸ்ரத்தையோடும், அஸூயையைவிட்டும், நிரமும் அநுவர்த்திக்கின்றனரோ, அவர்கள் ஸர்வகர்மங்களினின்றும் விடுவிக்கப்படுவார்கள். எவர்கள் சாஸ்த்ரார்த்தம் இருக்கும்படியை நான் உபதேசிக்க, அதில் நிந்தையை வஹித்து அதன்படி நடக்கின்றார்களிலேயோ, அப்படிப்பட்டவர்களை ஸர்வஜ்ஞான விஷயத்திலும் மிகவும் மூடர்களாயும், அக்காரணத்தினாலேயே நாசமடைந்தவர்களாயும் நீ அறி" என்கிறபடியே பகவானுடைய ஸங்கல்பமானது விவரிக்கப்பட்டது.

நாலாவது அத்யாய பாஷ்யாரம்பத்தில், மூன்றாம் அத்யாயத்தில் விவரித்தபடி, ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்துடன் கூடிய முமுக்ஷுவுக்கு முதலில் ஜ்ஞாநயோகத்தில் அதிகாரம் இல்லாமையாலும், ஜ்ஞாநயோகத்தில் அதிகாரம் உள்ளவர்க்கும் அமைதி கர்த்ருத்வாநுஸந்தாநமின்றிக் கர்மயோகாநுஷ்டாநமே ஸ்ரேயஸ்ஸைக் கொடுக்குமாகையாலும், சிஷ்டர்களென்று க்யாதியுள்ளவர்களால் கர்மயோகமே கார்யமாதலாலும், ஜ்ஞாநயோகத்தை அதில் அந்தர்பாவித்து ஜ்ஞாநயோக ஸாத்யமான ஆத்மஜ்ஞாநத்தை அது உட்கொண்டிருக்கின்றபடியையும், அதற்கே ஜ்ஞாநயோகத்தினுடைய ஆகாரம் ஸித்திக்கின்றபடியையும் சொல்லிக் கர்மயோகத்தின்கண் ஜ்ஞாநாம்சத்தினுடைய ப்ராதாந்யத்தை நாலாவது அத்யாயத்தில் பகவான் காட்டியருளி, ஸ்வகர்மங்களைப் பண்ணும்படி அர்ஜுநனுக்கு நியமிக்கின்றார் என்று விவரிக்கப்பட்டது.

'கர்மண்யகர்ம ய: பஶ்யேத் அகர்மணி ச கர்ம ய: । ஸ புத்திமாந் மநுஷ்யேஷு ஸ யுக்த: க்ருத்ஸ்நகர்மக்ருத் ॥' என்கிற ஸ்லோக பாஷ்யத்தில், அகர்ம ஶப்தத்தை ஜ்ஞாநமென்று வ்யாக்யாநம் பண்ணி, கர்மம் செய்யப்படுகையிலேயே ஆத்மஜ்ஞாநத்தையும், ஆத்மஜ்ஞாநத்தில் நிலைத்திருக்கும்போதும் கர்மத்தையும், எவன் காண்கின்றானோ, அவன் புத்திமான், அதாவது ஸர்வ சாஸ்த்ரார்த்தமறிந்தவன், ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்தத்தையும் அநுஷ்டித்தவன்; ஆதலால் யுக்தன், அதாவது ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநபலமான மோக்ஷார்ஹனென்று சொல்லப்பட்டது. இவ்வர்த்தவிவரணமாகக் கர்மயோகத்தில் நின்று கர்மத்தை ஒருவன் பண்ணுங்கால் ஆத்மயாதாத்ம்யத்தை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு பண்ணுவதால் கர்மயோகத்தில் ஜ்ஞாந

காரத்தையும், ஆத்மஸ்வரூபஜ்ஞானத்தைக் கர்மயோகம் உட்கொண்டிருக்கிறபடியால் அந்தஜ்ஞானத்துக்குக் கர்மாகாரத்தையும் அறியவேண்டுமென்றும், சொல்லப்பட்டது. அடுத்த ஸ்லோகத்தில் ஒருவனுடைய ஸர்வப்ரயத்நங்களும் காமமும் அதற்குக் காரணமான ஸரீரத்தில் ஆத்மபுத்திரூபஸங்கல்பமுமின்றி நடந்தால் அவனுடைய ஆத்மஜ்ஞானரூப அக்நியால் அவனுடைய ஸர்வப்ராசீந கர்மங்களும் நசித்துப்போம்; அல்லது கர்மத்தில் ஜ்ஞானாகார ஸாக்ஷாத்காரத்தால் அவனுடைய ஸர்வகர்மங்களும் தக்தங்களாகும் என்று சொல்லப்பட்டது. மறுபடியும் கர்மபலத்தில் ஆசையை விட்டு, ஆத்மஜ்ஞானத்ருப்தனாகவும், மற்றொன்றையும் வேண்டாமலும் இருப்பவன் கர்மங்களில ப்ரவ்ருத்தனாகிலும், கர்மம் செய்பவனல்லனென்றும் சொல்லப்பட்டது. கர்மபலத்தில் ஸ்ப்ருஹையின்றி, மனஸ்ஸை விஷயங்களினின்றும் விலக்கி ஸரீரயாத்ராநிமித்த கர்மம் செய்பவன் கர்மம் செய்கையிலும் ஸம்ஸாரத்தை அடையமாட்டானென்றும், தானாகக் கிடைத்த பொருளால் ஸந்தோஷமடைந்து, ஸீதோஷ்ணாதிகளை ஸஹித்துக்கொண்டு, அநிஷ்டம் நேரிட்டாலும் மாத்ஸர்யத்தை விலக்கி, ஸித்தி அஸித்திகளில் துல்ய த்ருஷ்டியைக்கொண்டு கர்மம் செய்கின்றவன் ஸம்ஸாரத்தால் கட்டுப்படானென்றும், இன்னும் பலவிதமாகவும் கர்மயோகத்துக்கே ஜ்ஞானாகாரம் சொல்லப்பட்டது. கர்மம் செய்யுங்கால் ஹவிஸ், ஸ்ருக் முதலானவை, அக்நி, தானாகின்ற கர்த்தா, இவ்வண்ணம் ஏற்படுகின்ற ஸர்வாம்ஸங்களும் ப்ரஹ்ம ஸரீரங்களாயிருப்பதால், ஸர்வத்ர ப்ரஹ்ம த்ருஷ்டி பண்ணுகின்றவனுக்கு ப்ராப்யம் ப்ரஹ்மமேயன்றி மற்றொன்றுமில்லை என்று பகவான் உபதேசித்தார். இப்படிக் கர்மங்களில் த்ரவ்யாம்ஸங்களை த்ரவ்யமயங்களாகத் தர்ஸியாமல் ஜ்ஞானமயங்களாகத் தர்ஸிப்பவனுக்குக் கர்மங்கள்யாவும் ஜ்ஞானத்தில் முடிகின்றன. கர்மயோகமும் ஜ்ஞானயோகமும் பலபேதங்களால் வெவ்வேறென்று ஜ்ஞானநிஷ்டையில்லாதவர்கள் சொல்கின்றார்களென்றும், நன்றாக ஒன்றை அநுஷ்டிக்கின்றவர்கள் இரண்டினுடைய பலத்தைப்பெறுகின்றார்களென்றும் ஐந்தாவது அத்யாயம் நான்காவது ஸ்லோகத்தில் பகவான் காட்டியருளினார். '[illegible] ॥' என்று அதே அர்த்தம் ஸ்திரீகரணம்

செய்யப்பட்டது. மறு ஸ்லோகத்தில் கர்மயோகமின்றி ஜ்ஞானயோகம் மஹாதுக்கத்தால் ஸாதிக்கத்தக்கதென்றும், கர்மயோகநிஷ்டன் ஆத்மஸ்வரூப சிந்தநஸீலனாய் ஸுகமாகக் கர்மயோகத்தை ஸாதித்துக்கொண்டு, விளம்பமின்றி ப்ரஹ்மப்ராப்தியையும் அடைகின்றானென்று சொல்லப்பட்டது. அத்யாய முடிவில் இவ்வர்த்தமே, '[illegible] ।' என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. [அதாவது, கர்மயோகாந்தர்க்கதங்களான யஜ்ஞம் தபஸ் முதலானவற்றில் செய்கின்ற கர்த்தாவாயும், உத்தேஸ்யரான தேவதைகளாயும், ஸர்வகர்ம ஸமாராத்யனாயும், ஸர்வ லோகேஸ்வரர்களுக்கும் ஈஸ்வரனாயும், ஸர்வப்ராணிகளுக்கும் ப்ரத்யுபகார நிரபேக்ஷனாய் உபகரிக்கின்றவனாயும் பகவான் இருக்கின்றான் என்று அறிந்து கர்மயோகத்தை அவனுடைய ஆராதநரூபமாகச் செய்கின்றவர்கள் பரமஸாந்தியை அடைகின்றார்கள்.]

ஆறாவது அத்யாயத்தில் ஜ்ஞானயோகப்ரகாரங்களை விவரித்து, முடிவில் அந்த க்ரமங்களில் ஜ்ஞான நிஷ்டையில் நிலைத்தவர்கள் யாவரையும் காட்டிலும், பகவானிடம் நன்று செலுத்தப்பட்ட சித்தத்துடன் ஸுஸீலவர்களாய், ஸ்ரத்தாவந்தர்களாய், அதாவது அவனிடம் அத்யந்தப்ரியத்தினால் அவனை விட்டு ஒரு க்ஷணம் கூட விலகியிருக்க ஸஹிக்காதவர்களாய், அவனை அடையவேண்டுமென்ற த்வரையுடன் கூடினவர்களாய் எவர்கள் அவனைப்பஜிக்கின்றனரோ, அவர்களே யோகிஸ்ரேஷ்டர்களென்று, '[illegible] ॥' என்கிற ஸ்லோகம் பிறந்தது. அதன்பிறகு பக்தியோகம் ஏழாவது அத்யாயம் முதல் விவரிக்கப்படுகின்றது.

கர்மயோகம் என்றால், நிஷ்காம கர்மங்களைப் பகவதாராதநமாகச் செய்வதென்று சொல்லுவார்கள். ஸ்வாத்ம ஸ்வரூப நிஸ்சயமின்றி நிஷ்காமத்வம் நிலைக்கமாட்டாது, பகவானிடம் ப்ரீதியின்றிக் கர்மங்கள் பகவதாராதநமாகப் பரிணமிக்கமாட்டா. ஜ்ஞானயோகமென்றால் ஸுத்தாத்ம ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்காரம். இதில்

நிஷ்டை கொண்டவன் லோக ஸங்க்ரஹத்தின் பொருட்டும் சரீர யாத்ராநிமித்தமாயும் கர்மங்களில் அந்வயிக்கத்தக்கவன். ஸ்வஸ்வரூபயாதாத்ம்யாநுபவத்தால் அவனுக்குக் கர்மங்களில் ஸங்கம் நேரிடாது; கர்மபலங்களிலும் ஸ்ப்ருஹை உண்டாகமாட்டாது. அவனுக்கும் மநஸ் பகவானிடம் நிலைத்து அவனது ஜ்ஞாநயோகம் பகவத் பஜநத்தில் புகுந்ததாகில் பக்தியோக நிஷ்பத்தியுண்டாகின்றது. அவனுடைய வாஸ்தவ ஸ்வரூபம் பகவத் சேஷத்வமென்பதையறிந்தவுடன் ஜ்ஞாநயோகம் பக்தியில் முடியும்.

ஆகலால் மூன்றுவிதமான யோகங்களில் ஒவ்வொன்றும் மற்றவைகளை முற்றிலும் விலக்கி நடக்க வீரகில்லை; ஒவ்வொன்றும் மற்றவையும் புகுர நிற்கும். இவற்றின் நிஷ்பத்திக்கு ப்ரதிபந்தகங்கள் பல. அவை யாவும், அவித்யை அஜ்ஞாநம் என்று சொல்லப்பட்ட பகவந்மாயைக்குள் அடங்குகின்றன. ‘மம மாயா துரத்யயா’ என்கிறபடி மாயையைக் கடத்தல் அரிது. ‘மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே’ என்கிறபடி மாயாதரணம் பகவத் ப்ரபதநத்தால் கூடும். இந்த ச்லோக பாஷ்யத்தில் ‘மாமேவ, ஸத்யஸங்கல்பம், பரமகாருணிகம், அநாலோசித விசேஷாசேஷலோக சரண்யம் யே சரணம் ப்ரபத்யந்தே, தே ஏதாம் குணமயீம் மாயாம் தரந்தி’ அதாவது, பகவான் அபார கருணாஸமுத்ரமாயிருக்கின்றான்; சரணாகதனுக்கு ஸர்வபந்தங்களையும் போக்கித்தனது ஸாயுஜ்யத்தைத் தருவதாய் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணியிருக்கின்றானாதலால் ப்ரதிஜ்ஞையைத் தவறமாட்டான்; பரிக்ரஹிக்கும் விஷயத்தில், ‘விஷிஷ்டோவா ஸத்ருசோ யதிவா ஸர்வணீஸ்யம்’ என்கிறபடியே, முன் எவ்வளவு பாபியாக இருந்தபோதிலும் சரணாகதர்களைத் தரம் பாராது ரக்ஷிக்கின்றான்; ஆதலால் அவனை சரணமடைந்தவர்களுக்கு மாயாதரணம் ஸித்தமென்று சொல்லப்பட்டுளது. இந்த ப்ரகரணத்தில் சங்கராசார்யரும், ‘ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேவ மாயாவிநம் ஸ்வாத்மபூதம் ஸர்வாத்மநா யே ப்ரபத்யந்தே । தே மாயாமேதாம் ஸர்வபூதமோஹிநீம் தரந்தி’ என்று சரமச்லோக வசநத்தையே அநுவதிக்கின்றார்.

இப்படி ஏற்பட்ட அர்த்தங்களை நாம் முதலில் விவரித்தபடியே அரவிந்தகோஸ் க்ரோடீகரணம் செய்ததாக நினைக்கின்றோம். ஸத்ஸம்ப்ரதாய பரிபூதத்த மநஸ்கராய் அவரை யோசிக்க இடமில்லை. நிராசீர்கர்மாதிகாரிகளுக்கு ஐகாந்திமதி யென்று பீஷ்மவின் மோக்ஷதர்மத்தில் வெளியிட்டான். ஸ்வகர்மங்களால் பகவதாராதநமும், நிரந்தரம் ஸ்வசேஷத்வாநுஸந்தாநமும், ‘யந்முஹூர்தம் க்ஷணம்வாபி வாஸுதேவோ ந சிந்த்யதே । ஸா ஹாநிஸ்தந்மஹச்சித்ரம் ஸா ப்ராந்திஸ்ஸா ச விக்ரியா’ என்கிறபடி எப்போதும் வாஸுதேவ ஸ்மரணமும், ஸ்வாத்மாவை அவன் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பித்துவிட்டு, ஸ்வரக்ஷண விஷயத்தில் நிர்பரதையும், எங்கே சேர்ந்து நடக்கின்றனவோ, அவ்விடங்களில் ஏகாந்த சாஸ்த்ரம் ஸம்யக் அநுஷ்டிதமாகும். இதுதான் பாகவத ஸம்ப்ரதாயம்; ச்வேதத்வீபவாஸிகளுடைய மதம்; அது இந்த நாட்டின் நன்மைக்காகப் பதரீகாச்ரமத்தில் விளங்கியது; நாரதராலும் வேதவ்யாஸராலும் ஆர்யாவர்த்தத்தில் விதைக்கப்பட்டது. ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பரமாத்மாவினால் கீதையில் ஸம்சயமற உபதேசிக்கப்பட்டது; நாதயாமுந ராமாநுஜாதிகளால் இங்கு ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. நிகமாந்தார்யனால் ஸம்யக் ரக்ஷிக்கப்பட்டது. ஆபாதசூடம் நிரபாயமான அஸ்மத்தர்சநமானது, அந்யத்ர பரவாமல், அதற்காக ஜநித்தவர்களால் பறிகொடுக்கப்பட்டு, பாஷாந்தர பண்டிதர்களால் கொள்ளையிடப்படுகையிலும் கேட்பாரற்றுப் போகும்படியைச் சிந்தித்தால், பகவானால் பலகாலங்களாகப் பண்ணப்பட்ட அநேகாநேக ஸங்கல்பங்களுக்கு விஷயமானவர்கள் ஒன்றுகூடி இக்காலம் இந்நாட்டில் ஜநித்துவிட்டார்களோவென்று சோகிக்கின்றோம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

தர்ம ஆர்த்தசை.

(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

"அன்றீன்ற கன்றுக்கிரங்கிச் சுரக்கும் தேனுவைப்போல்" என்று அருளிச்செய்த ஆசார்யன் அபிப்ராயத்தை அடியொற்றி நடக்கும் நாம், பார்முழுதும் பாழாகப் பார்த்திருப்பதோ? தவிரவும், நீடுழிகாலமாக நடந்துவரும் நமது ப்ராசீந புராண ஸ்ரவணங்களில் தத்கால ஸ்ரோதாக்கள், 'மைத்ரேயீ [illegible]' என்கிறபடி மைத்ரேயிகளாக ஸ்ரவணம் செய்கின்றார்களென்று சொல்ல முடியுமா? 'இதிஹாஸபுராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ரும்ஹயேத்' என்று வேதவ்யாக்யாநங்களான இதிஹாஸ புராணங்களிலும் ரகுவம்ஸம் யாதவாப்யுதயம் முதலான காவ்யங்களிலும் பரமரஹஸ்யார்த்தங்களான பரதத்வநிருபணங்கள் பண்ணப்படவில்லையா? அல்லது அந்தப்ரகரணங்களையெல்லாம் படிப்பவர்கள் விட்டு விடுகிறார்களா? அல்லது அக்காலத்தில் பொது ஜநங்கள் புராணத்தைக் கேட்காது புறப்பே போய்விடுகிறார்களா?

ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத் ஆறுவது அத்யாயம் ஆரம்பத்தில், 'ஜநகோ ஹ வைதேஹ:' முதலான வாக்யங்களினால் ஜநகருடைய வாஸஸ்தாநத்துக்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் தாமாகவே வந்ததாகவும், ஸ்ரீஜநகருக்குத் தமது உபதேசங்களினால் ப்ருஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸையை உண்டுபண்ணி, ஷை அத்யாயம் இரண்டாவது ப்ராஹ்மணத்தில், 'ஜநகோ ஹ வைதேஹ: கூர்சாதுபாவஸர்ப்பன்னுவாச நமஸ்தேஸ்து யாஜ்ஞவல்க்ய அநு மா சாதீதி' என்று ஜநகர் எழுந்திருந்து யாஜ்ஞவல்க்யரை நமஸ்கரித்து ப்ரஹ்மவித்யோபதேசம் பண்ணும்படி கேட்டுக்கொண்டதாக இருப்ப

தால் தர்மஸ்ரத்தாவான்களான பண்டிதர்கள் தாமாகவே ஆஸ்திக்யக் குறையுள்ளவரிடம் போய் ஆஸ்திக்ய விசேஷங்களை உண்டுபண்ணி, பின்பு அவர்கள் ஆஸ்ரயித்தால் ப்ரஹ்மவித்யோபதேசமும் செய்யலாம் என்றும், (ஷை ப்ருஹதாரண்யகம் 5-வது அத்யாயம் ஆரம்பித்து) ஸ்ரீஜநகராஜன் பஹு தக்ஷிணையுடன் கூடின யாகத்தைச் செய்ததாகவும், அங்கு வந்திருந்த ப்ராஹ்மணர்களுக்குள் யார் விசேஷ ஜ்ஞாநமுள்ளவர் என்று ஜநகர் தாம் தெரிந்துகொள்வதற்காக ஸுவர்ணங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அநேகம் பசுக்களை ஸம்மாநமாக வைத்து ப்ராஹ்மணர்களைப் பார்த்து, 'உங்களுக்குள் எவன் விசேஷ ஜ்ஞாநமுள்ளவனோ அவன் இந்தப் பசுக்களை ஓட்டிக்கொண்டுபோகட்டும்' என்று சொன்னதாகவும், யாஜ்ஞவல்க்யர் அந்தப் பசுக்களை ஸிஷ்யனைக்கொண்டு ஓட்டிக்கொண்டு போகச்சொல்ல மற்றைப் ப்ராஹ்மணர்கள் அஸூயைப்பட்டு யாஜ்ஞவல்க்யரோடு வாக்யார்த்தம் செய்து பராஜயமடைந்ததாக ஒரு கதை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த ப்ரகரணத்தினால் ஸபை நடுவில் ப்ரஹ்மவித்யையை விசாரிப்பது உண்டென்று ஏற்படுவதுடன் 'தம் த்வௌபநிஷதம் புருஷம் ப்ருச்சாமி தம் சேன்மே ந விவக்ஷ்யஸி மூர்தா தே விபதிஷ்யதீதி தம் ஹ ந மேனே சாகல்ய: தஸ்ய ஹ மூர்தா விபபாத' என்கிற வாக்யத்தினால் யாஜ்ஞவல்க்யரைப் பார்த்து அநேகம் கேள்விகளைக் கேட்ட சாகல்யரைப் பார்த்து, யாஜ்ஞவல்க்யர் சில ப்ரஸ்நங்களைச் செய்துவிட்டுக் கடைசியில் சாகல்யரைப் பார்த்து 'நான் ஔபநிஷத புருஷனைக் கேட்கிறேன்; நீர் இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாவிடில் உன் தலை கீழே விழுந்துபோகட்டும்' என்று சொல்ல, அந்த சாகல்யருக்குத் தெரியாததனால் தலைகீழே விழுந்தது' என்றிருப்பதனாலும் இதையெல்லாம் பார்த்திருந்த ஜநகன் யாஜ்ஞவல்க்யரைப் பிந்தி தமக்கு ஆசார்யனாக வரிக்கப் போவதாலும், ப்ரஹ்மஜ்ஞாநமில்லாதவர்கள் ஸதஸ்ஸில் இருந்தாலும் தத்வவிசாரம் பண்ணுவது ந்யாயமாகும்.

தவிரவும், ஜநகருடைய யாகசாலை ஸபையில் யாவரும் ப்ரஹ்மஜ்ஞாநமுள்ளவர்களாகவே இருப்பார்களென்று சொல்லமுடியுமா? சத்ரசாமரக்ராஹிகள் முதலான பரிஜநங்கள் அங்கிருந்திருக்கமாட்டார்களா? ஆகையினால் ப்ருஹ்மவித்துக்களைக் கூட்டி

ஸபை நடத்தி, ஸம்மானிப்பதும், அவர்கள் அஜ்ஞர்கள் ஸமீபத்தில் இருக்கத் தத்வ விசாரம் செய்வதும் அசாஸ்த்ரீயமாகா.

ஸமஸ்தகல்யாண குணாலயத்ருதனான ஸர்வேச்வரனை நிர்க்குணனாகவும், சேஷத்வ ஸ்வரூபனான ஜீவனை ஸ்வதந்த்ரனாகவும் சொல்லுகின்ற வித்யாரண்ய க்ருஷ்ணமிச்ர ப்ரப்ருதி அத்வைதிகளாவர்களுடன், உள்ளம் உரை செயலில் ஒற்றுமையுடன் நல்வழியே நடந்ததனால் ப்ரதிவாதிகளும் புகழ்பாடும்படி ப்ரஸித்தி பெற்ற நம் நிகமாந்தமஹாதேசிகன் ஸித்தாந்த விச்வாஸத்தினால் உபநிஷத்துக்களில் வாக்யார்த்தம் அருளிச்செய்ததாகவும் மாத்யஸ்த்யம் வஹித்ததாகவும் நிர்விவாதமான குருபரம்பரையில் காணப்படுவதால், ஸித்தாந்த க்ஷேமத்தை உத்தேசித்து ஸபையிலும் அநர்ஹர்களிடத்திலும் ஸூக்ஷ்மார்த்தங்களை ப்ரகாசிப்பிப்பது விருத்தமாகாது.

அந்தோ! நாகரிகர் பழக்கத்தினால் நாஸ்திக்யம் நிலை நின்ற நம் புத்ரரும் மித்ரரும் நமக்கு ப்ரதிவாதிகளாய்ப் பயனில்லாத மடஸ்ஸபைகளிலே பலவிதமாய் வாதம் செய்யப் பாங்காக ஆங்கிருந்து மனங்குளிரக் கேட்டிருப்பதோடு ப்ரதிவாதம் பண்ணாது நாஸ்திக்யம் பெருகாதிருந்ததாலன்றோ நம் ப்ரஜைகளென்னும் பசுக்களெல்லாம் பரமதத்துப் புலிகளுக்கு ப்ரதிதினமும் பலியாகி, அப்புலிகளும் தமது விரதம் நிறைவேறிப் பாரணைகள் பெறுகின்றன.

நம் மதத்தை அநாதரிக்கும் அந்யமதத்து அரசினால் ஆளப்படும் அவனியின்கண் ஆகாரவழியில்லாது அரும்பசியால் வருந்திவரும் வேதியர்கள் வாணிஜ்ய நிலையத்தில் மூழ்கி விசேஷமாக நாஸ்திக ஜநங்களுடைய நடுவில் வஸிப்பவர்க்குப் பண்டிதரின் உபந்யாஸமும் புராணச்ரவணமு மன்றோ ஆஸ்திக்ய அங்குரத்தை அபிவ்ருத்தி பண்ணுவது?

வேடச்சேரியில் வேறுபாடில்லாதிருந்த வேதியரைப்போல நாஸ்திகர்கள் நடுவில் நிறம் நிலைகுலைமாறி நிற்கும் நமது சிறுவர்கள் நரகத்துக்கு ஏகுவதே ந்யாயமென நன்னெஞ்சுடையோர் நவிலுவார்களோ? '[illegible]' என்று வையமெல்லாம் வாழ்விக்க வரன் கேட்டதாயன்றோ நம் குலகூடஸ்தரின் கருணையிருப்பது.

ஆகையினால் பசிபோக்கும் காரணத்தினால் பாஷாந்தரம் படித்துப் புதுமதத்தோருடன் கூடும் புத்திமான்களுக்கு ப்ராசீந மார்க்கத்தைப் போதித்துப் பேரின்பம் பெறச்செய்யும் பெரும் பயன் இருப்பதால் இவ்வுபந்யாஸ தர்ம ப்ரவர்த்தநம் பயனில்லாதெனப் பகரமுடியாது. '[illegible]........ நீசாஸஹீக்ஷணம்' என்கிற ப்ரமாணப்படியே நரகத்துக்கு நாற்றங்காலாகிய இந்த ஸம்ஸாரத்தில் நல்வழி நடக்கும் நால்வகை ஜாதியாரும் மற்றவரும் ஸாமாந்ய தர்மத்தை உபதேசிப்பது அதர்மமெனச் சொல்ல முடியாது. தர்மவ்யாத துலாதாராதிகள் தர்மோபதேசம் செய்ததாக நமது புராணங்கள் சொல்லவில்லையா?

பால்யத்தில் புது தேசத்தினர் பழக்கத்தினால் ப்ராஹ்மணரை த்வேஷித்துப் பின்பு ஒருக்கால் பரதேசியாம் பண்டிதர் பாஷாந்தரத்தினால் நம் ப்ராசீந மதத்தையே போதிக்க, நாஸ்திக்யமெல்லாம் நசித்துப் பச்சாத்தாபத்துடனே ப்ராஹ்மணனும் பண்டிதரின் தாள்போற்றித் திருவடிக்கீழ் தலைவணங்கிப் பரமைகாந்தியாயிருக்கும் ப்ராஹ்மணனை ப்ரத்யக்ஷமாய்ப் பார்த்திருக்கிறோமே.

'[illegible]' என்றும், 'மாறு மோரிடத்திலும் வணக்கொடு மாள்வது வலமே' என்றும், நம் பூர்வாசார்யர்கள் ப்ராணன்போகும் பொழுதைப் பாழாக்காது புருஷோத்தமன் பொன்னடி வணங்கப் பொன்னுலகு புணர்ப்பதாயன்றோ பேசினார்கள். பாண்பெருமாள் பாடல்களை ப்ராஹ்மணராம் பெரியோரும் பொழுதெல்லாம் புகழவில்லையா? வள்ளுவரின் திருக்குறள் தமிழ் நூலுக்கு இலக்கியமாய்த் தோன்றவில்லையா?

ஆகையினால், '[illegible]' என்கிறபடியே மந்த்ரத்தையும் மறைகளையும் மறையோர்கள் உபதேசித்தாலும் மற்றவர்கள் உபதேசித்தால் மதியில்லா மானிடர்கள் பரமதத்திற் போகாது மறைவழியே திரும்புவதால் நாம் அவர்களை நிந்திக்காது குணக்ரஹணம் செய்வது உசிதமாகையினால், உபதேஷ்டாக்கள் அனைவரும் இந்த ஸாமாந்ய தர்மப்ரவர்த்தநரூபமான உபந்யாஸத்திற்கு அதிகாரியாகலாம்.

தம்மைத் தர்மோபதேசம் செய்யவேண்டுமென்று ஹிரண்யராவணாதிகள் ப்ரார்த்திக்காதிருக்கச் செய்தேயும், ப்ரஹ்லாத

விபீஷணாதிகள் பித்ருப்ராத்ராதிகளுக்கு உபதேசித்தது போல தத்காலம் பாழுத்தில் புகுந்திருக்கும் நமது புத்ராதிகளுக்கும் பந்துக்களுக்கும் புத்திமான்கள் உபதேசிக்கக் கூடாதா? "நநஸ்யதி ஸாவேக்ஷ்யம் ப்ரதீக்ஷம் ஸாரணம்யதி" என்றும், "சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலும் சொல்லுவன் கேண்மினோ" என்றும், 'ஹேதோராக: பரமம் ஹிதம் ச்ருணோதவோ வக்ஷ்யாமி ஸம்க்ஷேபத: ஸம்ஸாரார்ணவமக்நாநாம் ஸம்யக் ப்ரவிஸ்ய ஸ்ரோதார: நாநாஜ்ஞாந விசேஷஸ்ய வேதவிந்தோ நாராயணா ஸ்ய ஸத்யம் ஸர்வபூதம் பூர்ணஸத்ஹிதம் ப்ராவர்த்யம் ஸாதவ:' என்றும் "வீடுமின் முற்றவும்" என்றும், உலகெலாம் உஜ்ஜீவிக்கும் உள்ளமுடைய கருணாவான்கள் ச்ரோதாக்கள் அநதிகாரியா அதிகாரியாவென்று விசாரணை செய்ததாகத் தெரியவில்லை.

ஆகையினால் ச்ரோதாக்கள் அநதிகாரிகளெனச் சொல்லமுடியாது. 'க்ஷமாவதாமஹவிஷ்யதி' என்றும், 'க்ஷமிஸ்யாஸ:' என்றும் 'க்ஷமாஸம்ஸ்த்ரு' என்றும், 'ஸாரதே ஜநவாம்ஸமதி க்ருதிபேஷாவ ஸம்ப்ரிஸ:' என்பவை முதலான ப்ரமாணங்களைப் பார்த்தவர்கள் காலதேசங்கள், தர்மப்ரவர்த்தநத்துக்கு விரோதியென்று சொல்லமாட்டார்கள். தர்மப்ரவர்த்தநம் செய்யத் தமது திருவுள்ளமிலாதிருப்பதனால் அதைச் செய்யும் மற்றவரைத் தூஷிப்பது நல்ல குணமாகாது.

நமது விரக்தர்களின் வைராக்யம் தர்மப்ரவர்த்தநத்தில் இருப்பதுபோல இதைத் தூஷிக்கும் விஷயத்திலும் இருந்தால் அது மிகவும் ந்யாயமாகுமே. 'வரீவாதேஷா ஸ்ருதிகார்யாணி:' என்றல்லவோ பூர்வர்களின் பாசுரமிருப்பது.

ஆகையினால் ஸர்வேச்வரன் முதற்கொண்டு தத்காலத்து ஆசார்யர்கள் வரையுமுள்ள யாவரும் தர்ம ப்ரவர்த்தநமே தமது புருஷார்த்தமாக நினைத்து நடத்திவந்ததைக் கவனிக்கும் விரக்தர்கள், இக்காலத்து உபந்யாஸ புராண ப்ரவசநாதி தர்ம ப்ரவர்த்தநங்கள் ந்யாயமென்றே அறிந்திருந்தும் ஸ்தூணாநிகநந ந்யாயத்தால் இவற்றை த்ருடப்படுத்துவதற்காகத் தூஷித்தார்கள் என்று நாம் நினைக்கிறோம். (இன்னும்வரும்.)

புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.

ஸ்ரீயை நம:.

தாந மஹிமை.

'தவ: ஸாரம்க்ருதயாமே த்ரேதாயாம் ஜ்ஞாநமுச்யதே. த்வாபரே யஜ்ஞமேவாஹு: தாநமேகம் கலௌயுகே ॥'

லோகத்தில் உள்ள ப்ராணிகள் யாவரும் ஸுகத்தையே யடைய அபேக்ஷிக்கிறார்கள். அந்த ஸுகம் நித்யமாக இருக்கவேணு மென்று ஒருவரும் கவனிப்பதேயில்லை. சரீரத்தையே ஆத்மா வென்று ப்ரமித்து அதைப்புஷ்டி செய்வதுதான் பரமபுருஷார்த்த மென்று, ஆஹாரத்தைக்கொண்டே த்ருப்தி செய்விக்கிறார்கள். 'நஜாயதே ம்ரியதே' முதலான ச்ருதிகளால் ஆத்மா நித்யனென்று சொல்லா நிற்க, வ்ருத்திஹ்ராஸத்துடன் கூடின தேஹம் ஆத்மாவாகுமா? ஜ்ஞாநஸ்வரூபனான ஆத்மாவின் விசாரத்தைச் செய்வதில்லை. ஜீவன் பகவானுக்கு சேஷபூதனாயிருக்கிறானென்று சொல்லுகிற 'தாஸபூதா: ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹ்யாத்மாந:' என்பதான க்ரந்தங்களைப் பரிசீலநம் செய்வதுமில்லை; தனது தேஹ ச்ரமத்தைக்கூட கவனியாமல், பணத்திலிருக்கும் ஆவாவினால் லக்ஷக்கணக்காக ஸம்பாதித்துப் பரலோக ஜ்ஞாநமில்லாமல் கடைசியாய் ஸுகமடைபலாமென்று நினைக்கும் ஸமயத்தில் காலவச்யனாகிறான். அவன் ஸந்ததிகளும் ச்ரமப்பட்டு ஸம்பாதிக்காத காரணத்தைக்கொண்டு வீணாக தநத்தைச் செலவு செய்கிறார்கள். ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் கச்சித் ஸர்க்கத்தில் பரதனைப்பற்றிச் சக்ரவர்த்தித் திருமகன், 'கச்சிந்நோபாத்ரேஷு நதேகச்சித் கோசோ கச்சதி ராகவ!' என்று, அபாத்ர விநியோகமில்லாமல் த்ரவ்யத்தைக் காப்பாற்றுகிறாயா? என்று ப்ரச்நம் செய்திருக்கிறார். ஆகையால் வீண் செலவிடுதல் தர்மவிரோதமென்று ஏற்படுகிறது.

இன்னும் சிலர் தாம் ஸம்பாதித்த சொத்தைத் தாமே புஜித்து ஸ்வோபகாரிகளாய் அந்யர்களுக்குக் கொடுப்பதில்லையென்று ஹடமார்க்கத்தோடே தர்மங்களைச் செய்வதில் என்ன உபயோகமென்று தானத்திற்கு வருகிறவர்களையும் திட்டுகிறார்கள். சிலர், தம்மால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட பொருளுக்குத் தனபாலபிசாசம் போல் தாங்களே ரக்ஷகராகிறார்கள். '[illegible] ॥' [தனபால பிசாசம் ஒன்று தனலுப்த பிசாசம் ஒன்று; தனபாலபிசாசம் தனத்தைக் காத்திருந்து உடையவன் வந்தவுடன் கொடுத்துவிடுகிறது. தனலுப்த பிசாசமோ அதை ஒருவனுக்கும் கொடுக்க இச்சிப்பதேயில்லை.] ஆகையால் இவ்விதம் தர்மஸ்வரூபம் தெரியாமல் அபாத்ரத்தில் செலவைச் செய்கிறார்களே தவிர, தரித்ரர்களுக்கும் விநீதர்களுக்கும் பண்டிதர்களுக்கும் ஶக்திக்குத் தகுந்தபடி கொடுத்து, அவர்களுக்கு ஒத்தாசை செய்து தர்ம பலத்தை அடைகிறார்களில்லை. ஆகையினால் தர்மத்தின் ஸூக்ஷ்மத்தை அறிந்து கொடுத்தாலே தானமெனப்படும். தானத்தினால் ஸகல துக்கங்களையும் தாண்டலாம். தானத்தினால் தான் ஶாஶ்வத புருஷார்த்தத்தையும் யஶஸ்ஸையும் அடையலாம். தானத்திற்கு ஸமானமான கீர்த்திகொடுக்கக்கூடியவை ஜகத்தில் இல்லை. தபஸ்ஸுக்களைக்காட்டிலும் தானம் ஶ்ரேஷ்டமென்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

'தானம் நாம ஸ்வஸ்வத்வ நிவ்ருத்தி பூர்வக பரஸ்வத்வாபாதனம்'— [அதாவது: நாம் நம்முடைய பொருளை அந்யர்களுக்குக் கொடுக்கும்போது, அப்படி கொடுக்கப்போகிற வஸ்துவில் நமது என்கிற அபிமானமில்லாமல் தானம் பெற்றுக்கொள்பவரிட்ட வழக்காக பொருள் முதலியவைகளைக் கொடுப்பது.] தானம் என்பது என்ன? 'தாதவ்யமிதி யத்தானம் தீயதேऽனுபகாரிணே। தேஶே காலே ச பாத்ரே ச தத்தானம் ஸாத்விகம் ஸ்ம்ருதம் ॥' என்று

ஸ்ரீ கீதை 17—20 ஶ்லோகத்தில் ப்ரயோஜனாந்தரத்தில் இச்சையில்லாமல் நல்ல தேஶத்தில் நல்ல காலத்தில் நல்ல பாத்ரத்தில் கொடுப்பதே ப்ரஶஸ்த தானமென்று கீதாசார்யன் அருளிச்செய்திருக்கிறான். நல்ல மார்க்கத்தினாலே ஸம்பாதித்த பொருளை உசிதமான பாத்ரத்தில் ஶ்ரத்தையுடன் கொடுப்பதும் இஹலோகத்தில் புத்தியைக்கொடுத்துப் பரலோகத்தில் முக்தியைக்கொடுப்பது தானமென்று (பாத்மபுராணம் ஸ்வர்க்க கண்டம் 57-வது அத்யாயத்தில்) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. '[illegible] ॥' பாத்ரம் என்பது என்ன வெனில், 'ஶ்ரோத்ரியாய குலீனாய விநீதாய தபஸ்விநே। வ்ருத்தஸ்தாய தரித்ராய ப்ரதேயம் பக்திபூர்வகம் ॥ [illegible] ॥' ஶ்ரோத்ரியர்களுக்கும், நல்ல குலத்திற் பிறந்தவர்களுக்கும், வணக்கத்துடன் கூடினவர்களுக்கும், வ்ரதத்தை அநுஷ்டிப்பவர்களுக்கும், தரித்ரர்களுக்கும், குடும்பபோஷணத்திற்காக வஸ்த்ரம் முதலியவை கொடுப்பது தானம். அதை மீறிச்செய்யும் தானம் பலத்துடன் கூடியதில்லையென்று பாத்ம புராணம் ஸ்வர்க்ககண்டம் சொல்லுகிறது. பண்டிதர்களையும் தரித்ரர்களையும் ரக்ஷிக்க வேண்டிய கடமை விபவமுள்ளவர்களுக்கு இருக்கிறது. அந்த விஷயத்தை நன்றாய் அறிந்துகொண்டு அவர்களைக் கவனிக்கவேண்டியது அவஶ்யம். அப்படிக்கில்லாமல் ஸ்வேச்சா ப்ரகாரம் அபாத்ரத்தில் த்யாகம் செய்துவந்தானாகில் தர்மவிரோதியாகிறானென்று நிச்சயமாய்ச் சொல்லலாம்.

'அயம் லோகோ நாஸ்தி ந பர இதி' என்று பரலோகம் முதலானவை ஒன்றுமில்லை இத்யாதியான நாஸ்திக வாதங்களைச் செய்பவர்களுக்கும், வேதத்திலிருந்து நழுவினவர்களுக்கும் தானம் செய்யவேண்டியது அவஶ்யமில்லை. '[illegible]

ஶுவொஷிதம் ॥' என்று, 10-நாள் வரையில் பட்டினியாய்க் கிடக்கிற மூர்க்கனைக் காட்டிலும் போஜநம் செய்திருக்கிற வித்வான்களுக்கு மறுபடி போஜநம் செய்விக்கலாமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் உபகாரம் செய்யாதவர்கள், குடும்பிகள், பண்டிதர்கள், குலீநர்கள், ஶ்ரோத்ரியர்கள் இவர்கள் தாநத்திற்கு முக்யமான பாத்ரங்கள்.

இவ்விதம் செய்யப்படும் தாநம் நான்கு விதமாகும். அவை:— நித்யம், நைமித்திகம், காம்யம், பலாபிஸந்தி ரஹிதம் என்பன. உபகாரம் செய்யாதவர்களிடத்தில் தாநம் கொடுக்கும் பலத்தை உத்தேஶிக்காமல் ப்ரதிதிநம் ஏதாவது தின்தோறும் கொடுப்பது நித்யதாநமெனப்படும். தான் செய்த பாபமாகிற கர்மங்களிலிருந்து நிவ்ருத்தியடையவேண்டியதற்காக பாத்ரமான வித்வாங்களிடத்தில் க்ரஹண முதலிய நிமித்தங்களில் கொடுக்கப்படுவது நைமித்திகம். பசு புத்ர ஸ்வர்க்க ஐஶ்வர்யாதிகளை உத்தேஶித்துக் கொடுப்பது காம்யம். பகவத்ப்ரீதியையே பலமாக உத்தேசித்து கொடுப்பது பலாபிஸந்திரஹித தாநம். இந்த நாலாவதுதான் எல்லாத் தாநங்களையும் விட மேலானது. இந்தத் தாநம் வெகு ஶ்ரத்தையுடன் கொடுக்கப்படவேண்டும். அவ்விதம் செய்வதால் பகவத் ப்ரஸாதம் உண்டாகி, இம்மையில் ஸகல ஸுகங்களையும் அநுபவித்து மறுமையில் பேரின்பத்தை யடைகிறான்; தேவதா ப்ரஸாதமன்றி ஸுகமடைய முடியாது. ஆரோக்யத்தை இச்சிப்பவன் ஸூர்யனையும், ஜ்ஞாநத்தை இச்சிப்பவன் ஶங்கரனையும், மோக்ஷத்தை அபேக்ஷிப்பவன் ஶ்ரிய:பதியான நாராயணனையும் உபாஸநம் பண்ணவேண்டும்.

இந்தத் தேவதையை ஸாக்ஷாத்கரிக்க முடியாதாகையாலும், ப்ராஹ்மணர்கள், அக்நி இவை முதலியன தேவதாதிஷ்டிதங்கள் [' விஷ்ணோ ஸவர்ஜாதேஷு ப்ராஹ்மணேஷு ச ஸர்வ

ஷு'] என்று ப்ரமாணமிருப்பதாலும், அவைகளை யதாஶக்தி பூஜிக்கவேண்டியது அவஶ்யம். இவ்விதம் தாநம் செய்து தரித்ரனாகிவிட்டாலும் 'அவன் தரித்ரனன்று ஸ்ரீமானவன்.' என்று [' தாநவாநேவஸததாநம் தக்வாதக்வா தரிதரீ । தரித்ராஸ்ஸு நவிஜ்ஞேயா:'] பாத்ம புராணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

எல்லா தாநங்களிலும் அந்நதாநம் மிகவும் சிறந்தது. ஒரு மநுஷ்யனுக்கு முக்யமானது ப்ராணன். அந்த ப்ராணனை ரக்ஷிக்கும்படி செய்வது அந்நம். ஆகையால், அந்நதாநம் செய்கிறவன் ப்ராணனைக் கொடுக்கிறவனென்று சொல்லப்படுகிறது. அந்நத்தைக் கொடுப்பதால் எல்லாத் தாநத்தையும் கொடுத்ததாகும். எவனுடைய அந்நத்தைப் புஜித்து, நல்ல கர்மங்களின் அநுஷ்டாநம் செய்கின்றானோ, அந்த நல்ல கர்மங்களின் பலத்தில் பாதியை அந்நதாதா அடைகிறானென்றும், மற்றொரு பாதியை அக்கர்மத்தைச் செய்தவன் அடைகிறானென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(இன்னும் வரும்.)

கமலாபுரம்,
காடந்தேத்தி. வே. கோபாலாசார்யர்.

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

	ரூ.	அ.	ப.
1. ஸ்ரீ தோத்ர ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்கநாதாசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யாநத்துடன்)	0	2	0
2. ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் ஶிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும்:—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
3. ஸ்ரீ பாகவத சதுஶ்லோகி - (ஸ்ரீ. சேட்லூர் நரஸிம்மாசார்யர்)	0	4	0
4. ஸ்ரீ சதுஶ்லோகிவிவரணம்	0	3	0

4

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

இயற்பா.

—oooOooo—

போய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

முதல் திருவந்தாதி.

(முன் ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

6. ஒன்றும் மறந்தறியே னோதநீர் வண்ணனை நான்
இன்று மறப்பனோ? ஏழைகாள்!—அன்று
கருவரங்கத் துட்கிடந்து கைதொழுதேன் கண்டேன்
திருவரங்க மேயான் றிசை.

(இ-ள்.) அன்று - (அறிவு நடையாடாத) அக்காலத்தில், கரு அரங்கத்துள் - கர்ப்பஸ்தானத்திலே, கிடந்து—, திருவரங்க மேயான் - (ஸம்ஸாரிகளைப் பாதுகாப்பதற்காகத்) திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலே வந்து பள்ளிகொண்டுள்ள பெரிய பெருமாளுடைய, திசை - (ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம் முதலிய எல்லாத்) தன்மைகளையும், (அவனுடைய *ஜாயமாந கடாக்ஷத்தாலே), கண்டேன் - கண்டு, கைதொழுதேன் - அஞ்சலிசெய்தவனாகிய நான், ஓதம் நீர் வண்ணனை - வெள்ளம் பரந்த கடல்நீர் போலே (குளிர்ந்த) வடிவழகையுடையனான அவ்வெம்பெருமானை, ஒன்றும் - ஒரு சிறிதும், மறந்து அறியேன்—; ஏழைகாள் - (அந்த எம்பெருமானை விட்டு வேறு விஷயங்களிற் செல்லுகின்ற) அறிவுகேடர்களே!, நான் - (மறக்கைக்குக் காரணமுள்ள கர்ப்பவாஸத்திற் கிடந்த அக்காலத்தில் தானே மறவாத) யான், இன்று -

* ஜாயமாந கடாக்ஷம்—ஒருவன் பிறக்கும்போது (எம்பெருமான் திருவருளோடு) நோக்குகின்ற அருட்பார்வை. ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேந் மதுஸூதந: । ஸாத்விகஸ் ஸ து விஜ்ஞேயஸ் ஸ வை மோக்ஷார்த்த சிந்தக:' [பிறக்கின்ற எந்தப் புருஷனை மதுஸூதனன் கடாக்ஷிக்கின்றானோ அவனை ஸாத்விகனென்று நினைக்கவேணும்; அவன் தான் மோக்ஷமாகிய பொருளைச் சிந்திப்பவன்;] என்ற மேற்கோள் இங்குக் கருத்தத்தக்கது.

(ஞானோதயத்தைப் பரிபூர்ணமாகப் பெற்று நினைக்கைக்குக் காரணமுள்ள) இக்காலத்தில், மறப்பனோ—? [மறவேன் என்றபடி.] (எ - று;)

"'உருத்திரமூர்த்தியை அறிவானோ மன்று இழித்துக் கூறினீரே; நீர்தாம் அப்பிரானை அறிந்து பிறர்க்கு உபதேசிப்பது எங்ஙனே முடியும்?' என்று ஒரு கேள்வியுண்டாக, "சத்துவகுணம் தலையெடுத்தபோது தனது முயற்சியாலே எம்பெருமானது தன்மையைச் சிறிது அறிந்து, ரஜோகுண தமோ குணங்கள் தலையெடுத்தபோது, 'நான்தான் ஈச்வரன்" என்றிருக்கிற அந்த உருத்திரனைப் போலவோ நான் இருக்கிறேன்? கர்ப்பவாஸத்திற் கிடந்து வருந்தி நான் பிறந்தபோது "ஐயோ! நோவுபட்டாயே!" என்று எம்பிரான் என்னை நிர்ஹேதுகமாகக் கடாக்ஷித்துத் தன்னை அவன்தானே காட்டக் கண்டு அவனது ஸ்வரூபரூப குணங்களை அநுபவிப்பதும் பிறர்க்கு எடுத்து உபதேசிப்பதுமாக இவைகளையே பொழுது போக்காகக் கொண்டுள்ளேனாகையால், எனக்கு இப்போது அவனை மறக்கைக்கு வழியில்லை யென்கிறார் என்பதாம். 'ஓதநீர் வண்ணன்' என்கையாலே,—அவனது வடிவழகு நெஞ்சிற்பட்டால் பிறகு அவனை மறத்தல் முடியாதென்பதும், 'திருவரங்கமேயான்' என்கையாலே, அவன் நிர்ஹேதுகமாகக் கடாக்ஷித்து ஆட்கொள்ளுதற்காகவே இங்கு வந்துள்ளா னென்பதும் பெறப்படும். திக்கு என்ற பொருளையுடைய 'திசை' என்பது இங்கு, அப்பிரானுடைய ரீதி என்ற பொருளைத் தந்தது.

7. திசையும் திசையுறு தெய்வமும் தெய்வத்
திசையும் கருமங்க ளெல்லாம்—அசைவில்சீர்க்
கண்ணன் நெடுமால் கடல்கடைந்த காரோத
வண்ணனே படைத்த மயக்கு.

(இ - ள்) திசையும் - திக்குக்களோடு கூடிய பூமியும், திசை உறு தெய்வமும் - அவ்வத்திக்குக்களிலே வாழ்கிற தேவதைகளும், தெய்வத்து - அவ்வத்தேவதைகளுக்கு, இசையும் - சேர்ந்த, கருமங்கள் - (சிருஷ்டி முதலிய) தொழில்களும், எல்லாம் - யாவும், அசைவு இல் சீர் - குறைதலில்லாத (சிறந்த) கல்யாண குணங்களையுடையனாகிய, கண்ணன் - (அந்தக் குணங்களெல்லாம் நிறைந்த) கிருஷ்ணனாய்த் திருவவதரித்த சௌலப்பிய குணத்தையுடையவனாய், நெடுமால் - (சௌலப்பிய குணமுடையவனாயிருந்தும்) அளவிடுதற்கு முடியாத பெருமையையுடையவனாய், கடல் கடைந்த - (தன் பெருமையைப் பாராமல் தன்னைச் சரணமடைந்த தேவர்களின் பொருட்டாகத் தன்னுடம்பு நோயக்) கடலைக் கடைந்து (அவர்களது வேண்டுகோளைச்) செய்து தந்தவனாய், (தான் பிறரைப் பாதுகாவாமல் அழியச்செய்தானேயாகிலும் விடவொண்ணாதபடி), கார் ஓதம் வண்ணன் - கறுத்த கடல் போலே (இருண்டு குளிர்ந்த) வடிவையுடையவனான எம்பெருமான், (தன்னையடைந்து உய்யுமாறு கரண களேபரங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் தான் கொடுத்து

வைத்திருக்கவும் தன்பக்கல் வாராதவர்களை அகற்றும்படி), படைத்த - உண்டாக்கிவைத்த, மயக்கு - அறிவை மயக்கும் பொருள்களாகும் ; (எ-று.)

"நாராயணனே பரசிவமாய் நிர்வாஹகன்; மற்றையோர் அவனுக்கு அங்கங்கள்" என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்? மற்றைத் தேவதைகளும் ஆங்காங்கு முதற்கடவுளாக நாட்டியுள்ளவாறு கொண்டாடப்படும் அவ்வத் தேவதைகட்கென்று படைத்தல் முதலிய தொழில்கள் ஏற்பட்டுமுள்ளனவே!' என்னில்,— அவ்வாறு அவை ஏற்பட்டிருத்தற்கும் காரணம் அந்த நாராயணனே. உகவாதார் தன்னை வந்து கிட்டாமைக்குப் பண்ணின மயக்குகள் இவ்வாறு அவன் செய்வதும்; அவனுடைய ஸ்வாதந்த்ரியத்தையே காட்டுமென்க. எம்பெருமானே இப்படிப் பலபடியாகச் செய்துள்ளானென்பதை 'தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா' [தெய்வத்தன்மையுள்ளதாய் ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் என்ற முக்குணமயமான இந்த என்னுடைய மாயை ஒழித்தற்கு அருமையானது], 'மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே' [எவர்கள் என்னையே பற்றுகிறார்களோ, அவர்களே இந்தமாயையைக் கடக்கிறார்கள்] என்று அவன்தானே ஸ்ரீ கீதையில் அருளிச்செய்திருத்தலால் காண்க. தெய்வத்து இசையும் கருமங்கள் என்ற தொடர் - திரிபுர தகனம் முதலாகப் பிற தேவர்கள் செய்த சிறந்த செயல்களைக் காட்டுமென்னலுமொன்று. (எ)

8\. மயங்க வலம்புரி வாய்வைத்து வானத்
தியங்கு மெறிகதிரோன் றன்னை—முயங்கமருள்
தேராழி யான்மறைத்த தென்?நீ திருமாலே!
போராழிக் கையால் பொது.

(இ-ள்.) திருமாலே!- பெரியபிராட்டியார் பக்கலிலே அளவிறந்த அன்புடையவனே! (நீ) முயங்கு அமருள் - நெருங்கிய போரிலே, மயங்க - (துரியோதனாதியர் பேரச்சத்தினால்) அறிவழியும்படியாக, வலம்புரி- (பாஞ்சசன்னியமென்னும்) வலம்புரிச்சங்கத்தில், வாய்வைத்து - (தனது) திருப்பவளத்தில் வைத்து ஊதி, போர்- போர்செய்வதற்குக் கருவியான, ஆழி-(ஸுதரிசனமென்கிற) சக்கராயுதத்தினாலே, பொருது - (பீஷ்மர் முதலியோரைத் தாக்கிப்) போர்செய்து, வானத்து- (மறைக்கமுடியாத நிலமான) ஆகாயத்திலே, இயங்கும் - (இன்ன இடத்தில் மறைக்கலாமென்று இடம் குறிக்க முடியாதபடி) இடைவிடாது சஞ்சரிக்கின்ற, எறி கதிரோன் தன்னை - (தன்னுடைய பேரொளியால் எல்லாவற்றையும் அடக்குமாறு) வீசுகின்ற (ஆயிரம்) கிரணங்களையுடையவனான சூரியனை, தேர் ஆழியால் - சக்கராயுதத்தால், மறைத்தது - மறைத்தருளியது, என் - எதுக்காக? (எ-று.)

எம்பெருமான் தன்னையடையாதவர்களை மயங்கப்பண்ணுவதல்லாமல், தன்னை யடைந்தவர்களைப்பாதுகாப்பதன்பொருட்டுச் சத்திய சங்கல்பனான தனது நிலைமையைக் குலைத்துக்கொண்டு, அவ்வடியவர்களிடத்திற் பட்சபாதமாக நடப்பதுஞ் செய்வனென்பதை இந்தப் பாசுரத்தினால் அருளிச்செய்கின்றனரென்க. மகாபாரத யுத்தம் நடக்கும்போது ஸ்ரீ பாஞ்சசன்னியத்தின் பேரொலியாலே எதிரிகளை மயங்கச்செய்ததும், ஆகாயத்திலே இடைவிடாது சஞ்சரிக்கின்ற ஆயிரங்கிரணனான சூரியனைக் கோடிசூரியப் பிரகாசமான திருவாழியாழ்வானாலே மறைத்துப் பகலை இரவாக்கியதும், 'போரில் ஆயுதம் எடுப்பதில்லை' என்று பிரதிஜ்ஞை செய்து அந்தப் பிரதிஜ்ஞைக்கு மாறாகத் திருவாழியை யெடுத்துக்கொண்டு பீஷ்மரைத் தொடர்ந்து ஓடினதும் ஆகிய இந்தச் செயல்கள், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனே! எல்லாரோடும் ஒரு நிகராகவுள்ள உனது உறவுக்குத் தக்கனவோ? சத்திய சங்கல்பனான உன் இருப்புக்குத் தக்கனவோ? உன் பெருமைக்குத் தக்கவோ? இவையொன்றையும்பாராமல் நீ செய்த செயல்கள் எதற்காக? உன்னை யடைந்தவரிடத்தில் நீ கொண்டுள்ள பட்சபாதமேயன்றோ? என்று எம்பெருமானது குணத்தில் ஈடுபடுகின்றனரென்க. போர் செய்யுமாறும் பெருகின்ற போரைக் காணுமாறும் பலரும் திரளுதலால் 'முயங்கமர்' என்றது. சக்கரமென்பது தேருக்கு உறுப்பாயிருக்குந் தன்மையதாதல்பற்றி அதனை 'தேராழி' என்றே கூறினர். வடநூலாரும் சக்கராயுதத்தை 'ரதாங்கம்' என்று வழங்குதல் காண்க.

9\. பொருகோட்டோ ரேனமாய்ப் புக்கிடந்தாய்க் கன்றுன்
ஒருகோட்டின் மேற்கிடந்ததன்றே—விரிதோட்ட
சேவடியை நீட்டித் திசைநடுங்க விண்துளங்க
மாவடிவின் நீயளந்த மண்.

(இ-ள்.) விரி தோட்ட - மலர்ந்துள்ள இதழ்களையுடையனவான (இரண்டு) தாமரைகள் போலேயிருக்கிற, சே அடி - செந்நிறமான திருவடிகளை, நீட்டி - வளர்த்து, திசை நடுங்க - திக்குகளையுடைய பூமியிலுள்ளார் நடுங்கவும், விண் துளங்க - மேலுலகத்திலுள்ளார் நடுங்கவும், மா வடிவின் - பெரிய (திருவிக்கிரம) வடிவத்தோடு, நீ—, அளந்த - அளந்து காற்கீழே யிட்டுக்கொண்ட, மண் - பூமியானது,— பொருகோடு - (நிலத்தைக்) குத்தியெடுத்துக்கொண்டு திரிகிற கோரப்பற்களையுடைய, ஓர் ஏனம் ஆய் - ஒப்பற்ற வராகமூர்த்தியாய், புக்கு - (பிரளயசமுத்திரத்தின் ஜலத்திலே) முழுகி, இடந்தாய்க்கு - (அண்டபித்தியினின்றும் இந்தப் பூமியைக்) குத்தியெடுத்துக் கொண்டுவந்த உனக்கு, அன்று - அக்காலத்தில், உன் - உன்னுடைய, ஒரு கோட்டின் மேல் - ஒரு கோரப்பல்லின் ஏகதேசத்திலே, கிடந்தது அன்றே - (மறுப்போலே) இருந்ததொன்றல்லவோ? (எ-று.)

எம்பெருமான், எவர்க்கேனும் பெருவிபத்து நேர்ந்த காலத்தில் 'தன்னை அடைந்தவர் இவர், தன்னை அடையாதவர் இவர்' என்று தாரதம்யிட்டு

பாராமல் தன்வடிவத்தை மாறியாகிலும் பாதுகாப்பனென்பதை இந்தப் பாசுரத்தினால் அருளிச்செய்கின்றனரென்க. மகாபலி திரிலோகங்களையும் தன்னுடையனவாக்கிய காலத்தில், எம்பெருமான், தான் திரிவிக்கிரம மூர்த்தியாகி, பூமியின்மேல் தனது தாளைவைத்துப் பாதுகாத்ததும், இரணியாக்ஷன் பூமியைச் சுருட்டிப் பிரளயார்ணவத்திற் கொண்டுபோனபொழுது எம்பெருமான் தான் மஹாவராஹ ரூபியாய்ச் சென்று இந்தப் பூமியைக் குத்தித் தனது எயிற்றிலே சுமந்து கொண்டுவந்து இந்தப் பூமிக்கு வந்த ஆபத்தை விடுவித்துக் காத்ததும் காண்க. இவற்றால், எம்பெருமான் ரக்ஷ்ய வர்க்கங்களை இன்னபடிதான் காப்பனென்று ஒரு நியதியில்லையென்பது பெறப்படும். பெரிய வடிவாலே யளந்த இந்த மண், உனது திருவெயிற்றிலே ஒரு நிலாத்தம்போலே கிடப்பதே! இது என்ன ஆச்சரியம்!! என்று ஆழ்வார் ஈடுபடுகின்றனரென்க.

நீட்டி அளந்த என்று இயையும்; விரி தோட்ட-விரிதோடு என்பதன் அடியாக வந்த பலவின்பாற்பெயர். விரிந்த இதழ்களையுடைய தாமரைகள் என்று பொருள். விரிதோட்ட சேவடி என்பது உவமைத்தொகை. இனி, விரிதோட்ட என்பதற்கு- ஒளி விரிகின்ற தோடுகளை அணிந்தவனே! என்று விளியாகவுமாம். இப்பொருளில், விரிதோட என்று வரற்பாலது விரித்தல் விகாரம் பெற்றதென்க. தோடு - ஒருவகைக் காதணி; அப்பிள்ளையுரையில், 'விஸ்த்ருதமாய் ப்ரகாசிக்கிற திருத்தோள்களை யுடையவனே!' என்று ஒருபொருள் கூறியிருத்தலால், 'விரிதோள்' என்ற பாடமும் உண்டு என்று தோன்றுகின்றது. திசை என்பது - இலக்கணையால், முதலிலே பூமியையும், பிறகு பூமியிலுள்ளாரையும் உணர்த்திற்றென்க. (௯)

10. மண்ணும் மலையும் மறிகடலும் மாருதமும்
விண்ணும் விழுங்கியது மெய்யென்பர்—எண்ணில்
அலகளவு கண்டசீ ராழியாய்க் கன்றிவ்
வுலகளவு முண்டோ வுன்வாய்.

(இ - ள்.) மண் உம் - (எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரமான) பூமியும், மலை உம் - (அதுக்கு ஆதாரமான குலபர்வதங்களும், மறி கடல் உம் - (அந்தப் பூமியைச் சூழ்ந்துகொண்டு) அலையெறிகிற சமுத்திரமும், மாருதம் உம் - (அந்தப் பூமியிலுள்ளார் மூச்சுவிடுகை முதலியவற்றைச் செய்வதற்குக் காரணமான) காற்றும், விண் உம் - (எல்லாவற்றுக்கும் இடங்கொடுக்கிற) ஆகாசமும், (இவற்றை யெல்லாம்), விழுங்கியது - (உனது திருவயிற்றின் ஏகதேசத்திலே அடங்கும்படி) அமுதுசெய்தது, மெய் - சத்தியமாகும், என்பர் - என்று (உனது பெருமையைக் கண்டறிந்த வேதவைதிக புருஷர்கள்) சொல்லுவார்கள்; எண்ணில் - (உனது தன்மையை) அளவிட்டுச் சொல்லுமிடத்தில்,-அலகு அளவு கண்ட - அளவிடுதற்குக் கருவியான எண்ணிக்கைகளை யெல்லாம் முடிவுகண்டிருக்கிற [எண்ணிறந்த], சீர் - கலியாண குணங்

களையும், ஆழியாய்க்கு - (சுதரிசனமென்கிற) சக்கரப்படையையு முடைய உனக்கு, அன்று - (இவற்றை யெல்லாம் வயிற்றிலே கொண்ட) அக்காலத்தில், உன்வாய் - உனது திருப்பவளமானது, இ உலகு அளவும் - இந்தச் சகத்தளவு (விசாலமாகவும்) உண்டோ? - இருந்ததோ? (எ - று.)

நீ உனது சிறிய திருப்பவளத்தைக்கொண்டு பெரிய சகத்தை யமுது செய்தருளினது என்ன ஆச்சரியம்!! என்று ஆழ்வார் ஈடுபடுகின்றனரென்க. எம்பெருமான் சேராததையும் சேர்த்துவைக்கும் திறலுடையவனென்பதும், எப்படியாவது தன்னை யடைந்தாரைக் காப்பவனென்பதும் இங்குப் பெறப்படும். எம்பெருமான் பெரிய வடிவுகளைக்கொண்டு சிறிய செயல்களைச் செய்து பாதுகாப்பதைக் கீழ்ப்பாசுரத்திற் கூறி, சிறிய வடிவைக்கொண்டு பெரிய செயலைச் செய்து பாதுகாப்பதை இங்குக் கூறுகின்றனரென்க. அலகு - கோடி சங்கம் மஹாசங்கம் பத்மம் என்றும்போன்ற எண்கள். அவற்றை அளவு காணுதல் - அவ்வெல்லைக்குத்தான் மேற்பட்டுப் போதல்: என்றது, அளவுகடந்து போதலை. ஆழியாய்க்கு - ஆழியான் என்பதன் முன்னிலைப்பெயர் நான்கனுருபு பெற்றுவந்தது. (௧௦)

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியன்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

இவ்வர்ஷத்திய மஹாஸங்கம்.

ஏற்கெனவே விஜ்ஞாபனம் செய்துகொண்டிருக்கிற ப்ரகாரம், இவ்வருஷத்திய மஹாஸங்கம் தஞ்சாவூர் ஜில்லா ராஜமன்னார் ஸந்நிதியில் நடைபெறும். ஸ்ரீ. உ.வே. கோட்டூர் ராஜகோபாலாசாரியர், இது விஷயத்தில் ஸ்வயமே மிகுந்த ஸ்ரத்தை எடுத்துக் கொண்டும், ராஜமன்னார் ஸந்நிதியிலுள்ள ஆஸ்திக ப்ரபுக்களுடைய மனஸ்ஸில் ஸ்ரத்தையை உண்டு பண்ணியும், இந்த ஸங்கத்தைத் த்ருப்திகரமாக நடத்துவதற்கு வேண்டுவதான முயற்சியைச் செய்துவருகிறார். ராஜமன்னார் ஸந்நிதியைச் சுற்றியுள்ள கிராமங்களிலுள்ள ப்ரபுக்களும் இது விஷயத்தில் உத்ஸாஹிகளாக இருப்பதாகத் தெரியவருகிறது. பகவானுடைய கைங்கரியரூபமான இந்த ப்ரவ்ருத்தியை அவனே தலைக்கட்டிக்கொள்ள வேணுமென்று நாம் ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

முன் வருஷங்களிற் போல, இவ்வருஷத்திலும் ஸ்ருத ப்ரகாசிகாஸஹித ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் பரீக்ஷை நடைபெறும். அதில் அந்வயிக்க விருப்பமுள்ள வித்வான்கள், அடியிற்கண்ட விலாஸத்திற்கு ஒரு ஸ்ரீமுகத்தை நியமிப்பதுடன் அந்த ஸ்ரீமுகத்தில் தமது பெயரையும் விலாஸத்தையும் தெளிவாக எழுதி அனுப்ப வேண்டும். இந்தப் பரீக்ஷைதவிர, ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலும் ஒரு பரீக்ஷை நடைபெறும். அந்தப் பரீக்ஷையைப் பற்றிய விசேஷித்த அம்சங்கள் முந்திய ஸஞ்சிகையில் ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. உபந்யாஸாதிகளின் விவரமும் மஹாஸங்கத்தைப் பற்றிய மற்றை அம்சங்களும் அடுத்த ஸஞ்சிகையில் வெளிவரும்.

இம்மாதிரியான மஹாஸங்கங்களில் வைதிகவித்வத் ஸம்மேளநமே முக்கியமான அம்சம். மற்றை எல்லா ப்ரகாரங்களிலும் ஸங்கம் ச்லாகார்ஹமாக இருந்த போதிலும், வைதிக வித்வான்களுடைய ஸாந்நித்யம் அதற்கு நேராவிட்டால், அது சோபை பெருது என்பது நிச்சயமே. அப்படிப்பட்ட வித்வான்களை ஒன்று சேர்த்து அதனுல் ஏற்படும் மஹிமையை எல்லாரும் அநுபவிக்க வேண்டுமென்றும், அதுவழியாக அந்த மஹிமை அபிவ்ருத்தமாகவேண்டுமென்றே, ப்ரதிவர்ஷமும் இந்த ஸங்க காலத்தில் ஒரு வித்வத் ஸதஸ்ஸை இந்த ஸபா ப்ரவர்த்தகர்கள் நடத்தி வருகிறார்கள். அநேக பெரிய வித்வான்கள் இம்மாதிரி அந்த ஸதஸ்ஸை அலங்கரித்து வருகிறார்களென்பது ப்ராயேண எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கலாம். அவர்களுடைய யோக்யதாநுகுணமாக அவர்களுக்கு புரஸ்காராதிகளைச் செய்ய அசக்தர்களாக இருந்த போதிலும், பக்தியிலும் விச்வாஸத்திலும் கொஞ்சமேனும் குறைவில்லாத ஸம்மாநாதிகளை அந்தந்தக் காலங்களில் ஸபா ப்ரவர்த்தகர்கள் செய்து வருகிறார்கள். அந்த ஸம்மாநாதிகளை இந்த வருஷத்திலும் நன்கு நடத்தவேண்டுமென்றும் ஆஸ்தை த்ருடமாக இருக்கின்றது. அப்படி நடத்த அவச்யம் அபேக்ஷிதமான தநம் யாசித்தே ஸம்பாதிக்கப்படவேண்டியிருக்கிறபடியால், அந்த யாசநத்தை இந்தப் பத்ரிகாத்வாரா இப்பொழுது நாம் செய்கிறோம். ஆஸ்திக மஹான்களெல்லாரும் தங்கள் தங்களால் இயன்றமட்டும் இந்த ஸத்விஷயத்தில் உபகரிக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம். சற்றேறக்குறைய ரூ-500, இதற்காக அபேக்ஷிதமாக இருக்கிறது. சென்றவருஷத்தில், ஸபையார் யாசித்து ஸம்பாதித்த தொகையுடன், ஸங்கம் நடைபெற்ற ஸ்தல வாஸியான ம. ரா. ரா. ஸ்ரீ. வரதராஜுலுநாயுடு என்னும் ஆஸ்திக ப்ரபுவின் பெரியதொரு உதவியும் சேர்ந்தபடியால், சென்ற வருஷத்திய வித்வத் ஸம்மாநம் ஒருவாறு நடைபெற்றது. இவ்வர்ஷத்தில் எந்த மஹானை ஸ்ரீபகவான், அம்மாதிரி உதவி செய்ய ஸங்கல்பித்திருக்கிறாரோ தெரியவில்லை. தொகையை மணி ஆர்டர் செய்ய அபிப்ராயமுள்ளவர்கள், அடியில் குறிக்கப்பட்டிருக்கும் விலாசத்திற்கு மணி ஆர்டர் செய்து அனுப்பலாம்.

மஹாஸங்க விஷயமான

ஸபா ப்ரவர்த்தகர்களின் ஒரு தீர்மானம்.

"நாளது வருஷம் மார்கழி மாஸத்தில் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவைச் சேர்ந்த ராஜமன்னார் ஸந்நிதியில் நடைபெறப் போகும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் மஹாஸங்கத்திற்கு, இந்தத் தென் இந்தியாவின் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ அக்ரஹாரங்களிலுள்ள ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களெல்லாரும் தங்கள் தங்கள் அக்ரஹாரத்திலிருந்து ஒன்று அல்லது பல ஸ்வாமிகளை, தங்களுக்கு ப்ரதிநிதியாக அனுப்ப திருவுள்ளம் பற்றவேண்டுமென்றும், அப்படி அனுப்பப்படும் ப்ரதிநிதிகள் ஷை ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் அபிவ்ருத்தியின் பொருட்டு, தாமேயாவது அல்லது தம்மை ப்ரதிநிதிகளாக அனுப்பும் ஸ்வாமிகளைக்கொண்டாவது யதாசக்தி த்ரவ்ய ஸஹாயம் செய்யவேண்டுமென்றும்; ஷை வார்ஷிக மஹாஸங்கத்தின் ப்ரவர்த்தகர்களாயுள்ள ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் நிர்வாஹக அங்கத்தினர்கள் வணக்கத்துடன் ப்ரார்த்திக்கிறார்கள்."

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்,

ஸ்ரீ. வை. ஸி. ஸபை கார்யதர்சி,

மாம்பலம், ஸைதாப்பேட்டை, மதிராஸ்.

தங்க ஸவரன்கள்.

(பப்ளிஸிடி பிரோவிலிருந்து.)

சில நாட்களுக்கு முன் இந்தியா கவர்ன்மெண்டார்கள் தங்கஸவரன்கள் விஷயமாய் செய்த நடவடிக்கைகளைக்குறித்து பொதுஜனங்கள் சந்தேகமும் அபிப்பிராயமும் அடைந்திருக்கிறார்களெனத் தெரிகிறது. அது காரணம் பற்றி தற்சமயம் ஸவரன்விலை ஏன் மிகவும் அதிகமாயிருக்கிறது என்பதைக் குறித்து விளம்பர ஸபையார் விவரித்துக் காரணம் தெரிவிக்க வேண்டுமென அநேகர் கேட்டுக்கொள்ள மேற்படி சபையாரால் பின் வருவன வெளியிடப்படுகின்றன. அவ்விஷயங்கள் யாவும் சென்னை அக்கௌண்டெண்ட் ஜனரல் அவர்களாலும் இந்திய செல்வவிருத்தி சாஸ்திர போதகாசிரியர் அவர்களாலும் அங்கீகரிக்கப் பட்டுள்ளன.

சென்ற ஜூன் மாதத்தில் இந்தியா கவர்ன்மெண்டார்கள் ஸவரன் சம்பந்தமாய் வெளியிட்ட அறிக்கை யாவருக்கும் ஞாபகமிருக்கலாம். அவ்வறிக்கையினால் கவர்ன்மெண்டார் தெரிவித்த விஷயங்கள் ஐந்து. அவையாவன:—

(1) இனி ஸவரன் ரூபாய் 15 மதிப்புள்ளதாக அங்கீகரிக்கப்படமாட்டாது. அதாவது ஒரு ஸவரனைக் கொடுத்தால் அதற்கு பதிலாக ரூ. 15 கிடைக்கமாட்டாது.

(2) ஸவரன் ரூபாய் 10 மதிப்புள்ளதாகவே கருதப்பட வேண்டுமென தீர்மானிக்கும் பொருட்டு சீக்கிரத்தில் கவர்னர் ஜெனரல் சட்டசபையில் ஓர் மசோதா பிரேரேபிக்கப்படும். அதாவது இம்மசோதா சட்டமானால் ஒரு ஸவரனைக் கொடுத்தால் அதற்குப் பதிலாக ரூபாய் பத்தேகிடைக்கும். அதிகம் கிடைக்காது.

(3) வெளி தேசங்களில் வாங்கி தங்கக்கட்டியை இத்தேசத்திற்கு கொண்டுவரக் கூடாதென்ற நிபந்தனை நீக்கப்பட்டது.

(4) ஜூலை 12-ம் தேதிக்குப் பிறகு தங்க ஸவரன்களையும் தாராளமாய் இத்தேசத்தில் இறக்குமதி செய்யலாம்.

ஸவரன் ரூ. 15 மதிப்புள்ளது என்ற நிபந்தனையை ஏன் கவர்ன்மெண்டார் நீக்கவேண்டும் எனக் கேள்வி பிறக்கலாம். இதற்கு சமாதானங்கள் மூன்று. அவையாவன:—

(1) இதர தேசங்களில் ஸவரன் ரூபாய் 14-க்குங் குறைவாகவே விற்கப்படுகிறது.

(2) டெண்டர் பிரகாரம் கவர்ன்மெண்டார் விற்று வரும் தங்கத்திற்கும் ஸவரன் ஒன்றுக்கு ரூபாய் 14-க்குக் குறைவாகவே விலை கிடைத்து வருகிறது. அதிக விலைகொடுத்து வாங்குவோரில்லை.

(3) இந்தியாவில் தங்கம் இறக்குமதியாகப்படாது என்ற நிபந்தனையை இப்போது கவர்ன்மெண்டார் நீக்கி விட்டார்கள்.

ஆகவே இக்காரணங்களால் தங்கஸவரன் விலைகுறையும்! ஆயினும் ஸவரன்களை கையில் வைத்துள்ளவர்களுக்கு நஷ்டம் உண்டாகக்கூடாது என்றே கவர்ன்மெண்டார்கள் ஜூலை மாதம் 12-ம் தேதிவரையில் ஸவரனுக்கு ரூபாய் 15 வீதம் பணம் கொடுத்து வந்தார்கள்.

ஸவரன் விலை குறையுமென எதிர்பார்க்கப்பட்ட போதிலும் அனுபவத்தில் தற்சமயத்தில் ஸவரன் விலை மிகவும் அதிகமாயிருக்கிறதே அதற்குக் காரணம் என்ன எனக் கேட்கலாம். தற்காலம் சில ஜனங்கள் செய்து வரும் புரட்டுகளே காரணங்கள் என்று சொல்லவேண்டியிருக்கிறது அவையாவன:—

(1) அமெரிக்கா தேசத்துக்கனுப்புவதற்காக தங்கத்தை கவர்ன்மெண்டார் வாங்குகிறார்கள் என்பதும்.

(2) இனி கவர்ன்மெண்டார் வெளியிடப்போகிற ஸவரன் நாணயம் இப்போதுள்ள நாணயத்தை விட எடையிலும் மாற்றிலும் குறைவாகவேயிருக்கும் என்பதுமாம். இவையிரண்டும் கொஞ்சமேனும் உண்மையல்ல. புதிதாய் வெளியிடப்படும் ஸவரன்களும் பழைய ஸவரன்கள் போலவே யிருக்கும். ஆயினும் அநேக ஜனங்கள் அவை உண்மையென நம்புவதால் அதிக விலையானாலும் ஸவரன்களை வாங்கத்தான் வேண்டுமென வாங்குகிறார்கள்.

இனி ஸவரன் வாங்க ஆலோசிப்போர் பின்குறிப்பிட்ட விஷயங்களை நன்கு கவனிக்க வேண்டும்:—

(1) மேலும் இதர தேசங்களிலிருந்து தாராளமாய் இனி தங்கக் கட்டியும் ஸவரன் நாணயங்களும் இறக்குமதி செய்யப்படலாம். எக்ஸ்சேன்ஜ் ரேட்பிரகாரம் அமெரிக்காவில் ஸவரன் விலை ரூபாய் 13—12—0 என்றே தெரிகிறது. இங்கிலாந்திலும் ஜூன் மாதம் 25-ம் தேதி ஸவரன் ரூபாய் 13—12—4 வீதமே விற்கப்பட்டது.

(2) கரன்ஸி கமிஷன் அங்கத்தினர்கள் செய்துள்ள சிபார்சுகளை இந்தியா மந்திரி ஒப்புக்கொண்டு விட்டார்கள். அச்சிபார்சுகளை யொட்டியே இந்தியா கவர்ன்மெண்டாரும் ஒரு ரூபாயின் மதிப்பு ஸவரனுடைய பத்தில் ஒரு பாகமாக இருக்கவேண்டி முயற்சி செய்து வருகிறார்கள். அதாவது ஸவரன் ரூ. 10 மதிப்புள்ளதாகச் செய்ய முயன்று வருகிறார்கள்.

மேற்கூறிய காரணங்கள் பற்றி ஸவரன் விலை இத்தேசத்தில் மிகக் குறையுமென நினைக்க இடமுண்டு. ஆகையால் தங்கம் வாங்க உத்தேசிப்பவர்கள் சற்றுப் பொறுக்கலாம்.

ஆயினும் கவர்ன்மெண்டார் தங்களிடத்தில் ரூபாய் 10 கொடுத்தால் அதற்குப் பதிலாய் ஒரு ஸவரன் கொடுப்பதாக ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று மாத்திரம் எண்ணவேகூடாது. ஸவரன் ரூபாய் 15 வீதம் விற்ற காலத்திலும் கவர்ன்மெண்டார் ரூபாய் 15 தங்களிடத்தில் கொடுத்தவர்களுக் கெல்லாம் ஒரு ஸவரன் கொடுப்பதாக ஒப்புக் கொள்ளவில்லை.

முற்கனவே சொல்லப்பட்டபடி, இந்தியா மந்திரி கரன்ஸி கமிஷன் மெம்பர்களது சிபார்சுகளை ஒப்புக்கொண்டு விட்டார். அச்சிபார்சுகளை யனுசரித்தே இந்தியா கவர்ன்மெண்டாரும் ஸவரன் விலை ரூபாய் 10 ஆக நிர்ணயிப்பதற்கு ஏற்பாடுகளும் செய்து வருகிறார்கள். ஆயினும் அந்த சிபார்சுகள் யாவற்றையும் அமுலுக்குக் கொண்டுவருவது சுலபமான காரியமல்ல. ஆகையினால் மேற் சொன்னபடி ஸவரன் ரூபாய் 10 மதிப்புள்ளதாக எப்போது ஆகும் என்று நிச்சயமாய் சொல்லுவதற்கில்லை. இது சம்பந்தமான மசோதாவை சீக்கிரத்தில் இந்தியா கவர்ன்மெண்டார் பிரேரேபிக்கப் போகிறார்கள் என்று முன்னமே சொல்லியிருக்கிறோம். அதனின் ஸவரன் மதிப்பு ரூ. 10 ஆகவே செய்ய வேண்டுமென கவர்ன்மெண்டார் எண்ணம் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது இதனால் தெளிவாகும்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 11.] ரௌத்ரி ஞு கார்த்திகைமீ [ஸஞ்சிகை 2.

" த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே । வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥" [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

உட்ராப் துரை எழுதுகின்றார்:—"India has taught that the Universe is in its ultimate ground Spirit; that what is material is the expression of the Eternal Spirit in time and space; that man is essentially either that self-same Spirit or a part of, or akin to it; that the Universe is governed by a just law which is the very nature of its true expression; that all life is sacred; that morality is the law of humanity, which is the master of its destiny and reaps only what it has sown; that the Universe has a moral purpose and that the social structure must be so ordered as to subserve it; and many other sublime truths which is the warrant of Her high civilization, which may yet bear fruit not only in India but throughout the world." [ப்ரபஞ்சத்தின் பரமகாரணம் ஆத்மாவென்றும், சாச்வதமான ஆத்மா, காலத்திலும் தேசத்திலும் ப்ரபஞ்சரூபமாகப் பாவிக்கின்றதென்றும், ஜீவன் ஸாக்ஷாத்தாக அவ்வாத்

மாவோ, தத்ஸமாநாகாரனோ, அதனுடைய அம்ஸபூதனோ வென்றும், ப்ரபஞ்சம் தர்மத்தை ஆதாரமாயுடையதென்றும், தர்மத்தாலே ப்ரபஞ்சம் ப்ரவஹிக்கின்றதென்றும், ஸர்வ ப்ராணிகளும் பரிணாமக்ரமங்களென்றும், மநுஷ்ய லோகம் தர்மாதாரமென்றும், மநுஷ்யர் ஸ்வகர்ம பலன்களை அநுபவிக்கின்றனராதலால், அவர்கள் தங்களுடைய புருஷார்த்த ஸாதகத்தில் ஸம்பூர்ணாதிகாரிகளென்றும், ப்ரபஞ்சம் தர்மத்தை உத்தேசித்தே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதென்றும், தர்மத்தை ரக்ஷிக்கத்தக்க நிலையில் ஜநங்களுக்குள் விபாகங்கள் ஏற்பட வேண்டுமென்றும், இவற்றையும் அதனுடைய உத்க்ருஷ்ட நாகரிகத்துக்கு நிதர்சனமாய் இருக்கின்ற இன்னும் பல உண்மைகளையும் இந்தியா போதித்தது. இவற்றின் ப்ரயோஜநங்கள் இந்தியாவிலும் லோகமெங்கும் உண்டாகலாம்.]

வேதமார்க்கத்தினுடைய தத்வத்தை மேலெழுதியபடி ஒரு பாஸ்சாத்யர் யதாவத்தாக விவரித்தார். பரமார்த்த வித்யையின் ஸ்வரூபம் இவ்வண்ணமே இருக்கவேண்டும். இந்த வித்யாநிஷ்பத்தியானது ஏடு பார்த்து உண்டாகமாட்டாது. இந்தப் பூமியில் ஸ்ருஷ்டமான வஸ்துக்களில் மநுஷ்யன் உத்க்ருஷ்டன். மநுஷ்யனுக்கு ஸரீரங்கள் தர்மஸாதநத்தின் பொருட்டே அளிக்கப்பட்டன. அர்த்தகாமங்கள் சரீரத்வாரா ஸாதித்துக்கொள்ளக்கூடியவையானாலும், அவற்றைத் தர்மவிருத்தமாக ஸம்பாதிப்பவன் நாஸத்தில் விழுவான். தர்மாவிருத்தங்களான அர்த்தகாமங்கள் ஐஹிக ஸுகப்ரதங்களானபோதிலும், பரமபுருஷார்த்தத்தை அடைவதற்கு அவை ப்ரதிபந்தகங்களாக நிற்கின்றன. வித்யையே பரமபுருஷார்த்தஸித்தி. வித்யையை அடைவதற்கு முன்பாக அவித்யை யெனப்பட்ட வைதிக கர்மங்களை யதாவத்தாக அநுஷ்டித்துச் சித்தசுத்தியை ஸம்பாதித்துக்கொள்ள ஸாஸ்த்ரம் விதிக்கிறது. இந்த ரூபமான யோசனைகளால் தான், ஸநாதந தர்மத்தை ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று வர்ணபேதங்களும் ஆஸ்ரமபேதங்களும் நமது தேசத்தில் ஏற்பட்டன. இப்படி ஏற்பட்ட Social structure இப்போது நம்மவர்களாலேயே அழியப் போகின்றது.

ஜாதிக்ருதமான த்வேஷம் முப்பது வருடங்கட்கு முன் இந்நாட்டில் இலது. ப்ராஹ்மணன் அதிகமாக பாஸ்சாத்ய வித்யாப்யாஸம் செய்தான்; தத்ப்ரயுக்தமாக அதிகமாக உத்யோகங்

களை ஸம்பாதித்தான். இது அன்யர்க்கு அஸூயாஜநகமாயிற்று. அவ்வஸூயையும் சிலர்க்குக் கார்யார்த்தமாக உபயோகப்படவே, அது வ்ருத்தியாவதற்கு ஹேதுக்கள் உண்டாயின. இந்த நாட்டில் இவ்வண்ணம் வ்ருத்தி பண்ணப்பட்ட விரோதம் ப்ரஜைகளை மூன்று பாகமாகப் பகுத்தது. ஒரு பாகம் ப்ராஹ்மணன்; இரண்டாவது அப்ராஹ்மணன்; மூன்றாவது பஞ்சமன். இப்பிரிவுகளால் களிப்புற்றவர்கள் இவற்றை ஸ்வாராஜ்ய விரோதி யென்பார்கள். ஜாதிப்ரயுக்தமாகவும் மதப்ரயுக்தமாகவும் பிரிவற்ற தேசம் எங்குமிலது. ஸ்வாராஜ்யம் இப்பிரிவுகளால் உதிக்கும் த்வேஷங்களை அடக்கி ஸமிப்பிக்கக் காண்கின்றோம். இந்த நாட்டிலும் அது கைகூடாதோ?

இக்காரணங்களால் ப்ராஹ்மணன் ஸ்வதர்மத்யாகம் செய்வானேன்? அவன் ஸந்த்யாவந்தநம் செய்தானாகில், ப்ராஹ்மணேதரர்கள் அவனை இப்போது வெறுப்பதைக்காட்டிலும் அதிகமாக வெறுப்பரோ? ஸந்த்யாவந்தநாதிகளைத் துறந்து, ஸர்வ ஜாதியார்களோடும் ஸமமாகப் பழகும் ஜந்மமாத்ர ப்ராஹ்மணர்கள்தாம் அன்யரால் இப்போது த்வேஷிக்கப்படுகின்றனர். ஏனென்றால் அந்த த்வேஷம் அவர்களுக்கு ஸப்ரயோஜநமாக நிற்கின்றது. "Modern western civilization great though in several respects it be, is, in so far as it is divorced from religion, poison for Eastern people. Such persons in fact think that India has suffered through its religion." (தத்கால கால ஐரோப்ய நாகரிகம் பல விஷயங்களில் விசேஷித்திருந்தாலும், மதஸம்பந்தமற்றதாதலால், இந்திய ஜனங்களுக்கு விஷதுல்யமாயிருக்கின்றது. அந்த ஜநங்கள் இந்தியாவானது அதனுடைய மதத்தால் கெட்டதென்று உண்மையில் எண்ணுகின்றனர்) என்று உட்ராப் துரை விஷயத்தை உண்மையாக அறிந்துசொன்னார். "India has lost self-respect and self-reliance; pride in her own artistic culture and faith in her spiritual mission. She hankers after the flesh-pots of Egypt and borders her birthright for a mess of pottage." "Only when Indians can make Europe feel that they have as much to teach Europe as they have to learn from her, will they fully justify their claim for the same political

rights as Europeans enjoy". [இந்தியா தன்னிடம் பஹுமானத்தைத் துறந்தது; ஸ்வாதந்திரியத்தையும் மறந்தது; அதனுடைய அழகிய வித்யையில் மதிப்பை இழந்தது; அத்யாத்ம வித்யாப்ரவர்த்தநத்தில் தனக்குண்டான அதிகாரத்தை பகுமானிக்காமல் விட்டது. ஈஜிப்டு தேசத்தின் மாம்ஸபாண்டங்களை அது வேண்டுகின்றது; சமைத்த கறிகளின் மிகுதியைத் தனது தாயதநத்தைக் கொடுத்து வாங்க இச்சிக்கின்றது. எப்போது இந்தியர்கள் ஐரோப்பியரிடம் தாம் கற்குமளவு தாமும் அவர்க்குக் கற்பிக்க யோக்யர் என்று எண்ணுகின்றார்களோ, அப்போதுதான் ஐரோப்பியரையொத்து ராஜ்ய விஷயத்தில் அவர்கள் ஸமபாத்யம் கொண்டாடக்கூடியர்.] என்று றொனல்ட் துரை எழுதுகின்றார். ஐரோப்பியர்கள் அர்த்த காமார்ஜநத்தில் நிபுணர்கள். பௌதிகசாஸ்த்ராபிவ்ருத்தியால் அவற்றை அவர்கள் மிகுதியாக ஸம்பாதிக்கின்றார்கள். ஸம்பாதிக்கும் முறைகளோ பரஸ்பர தர்மத்தைத் தாக்குகின்றன. அம்முறைகளைத் தவிர்த்து அர்த்தகாமங்களை ஸம்பாதிக்கும் வழிகளை நம்மவர் மேற்கொள்ளுதல் நலமே. இதுதான் உலகத்தில் பெரும்பாலோருக்கு உற்றவழி. லோகத்தில் எங்கும் எக்காலத்திலும் யாவரும் முமுக்ஷுத்வத்தைப் பாராட்டுவதில்லை. பரமார்த்த ஜிஜ்ஞாஸத்தில் அபிருசியானது சிலர்க்கே யுண்டாகும். அவர்க்குள்ளும் அது சிலர்க்குத்தான் கைகூடும். 'மநுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு கச்சித் யததி ஸித்தயே' என்று கீதாசார்யன் அருளிச்செய்தார். ஆனால் யாவர்க்கும் ஸ்வரூப ப்ராப்தி ஸ்வதர்மங்களாலேயே ஸித்திக்கும்படியான மார்க்கமானது தகையப்படாதபடியே நம் பெரியோர்களால் ஏற்பாடுகள் ஏற்பட்டன. நாஸ்திகதையாலும், அதற்குக் காரணமாகும் பாச்சாத்ய வித்யையாலும் நமது ஸநாதந தர்மம் குன்றிப்போய்ப் பரம்பரையாக நமது ஆத்மவித்யையுடைய ஸம்ப்ரதாயமும் ஒழிந்திடும் போலிருக்கின்றது. ஐரோப்பியர்மட்டும் ஆத்மஜ்ஞானம் வேண்டுமென்று சிலர் சொல்லிக்கொண்டு அவ்வித்யா ப்ராப்திக்கு வேண்டிய ஸாதனங்களையும் உபாயங்களாயிருக்கும் கர்மாநுஷ்டானங்களையும் ஆத்மகுணங்களையும் அழித்துக்கொண்டு வருகின்றனர். ஆதலால் ஆத்மவித்யைக்கு பரசம்ப விரோதிகளும் ப்ரதிபந்தகங்களும் தற்காலம் பெருகக் காண்கின்றோம். அவர்களுடைய ப்ரயத்நத்தால் இந்தியாவிலும் அதனுடைய அபாயம் உண்டாய்விடுமோ

என்று பயங்கின்றோம். நமது தாயதநத்தை நம்மவர் இழக்கலாம். அப்போது பரர் அதைக் கைகொள்வார்கள். "The chief religious and philosophical concepts of India are in their essentials imperishable. Whether the Indian people hold to them or not, they will be taken up and added to the cultural wealth of the greater amongst the white Aryas of the west" [இந்தியாவில் மதஸம்பந்தமாயும், தத்வார்த்த விஷயமாயும் உண்டான முக்ய யோசனைகள் என்றும் ஸ்வரூபத்தில் அழிவற்றவை; இந்தியர் அவற்றைக் காப்பாற்றினாலும் காப்பாற்றாமல் விட்டாலும், அவை பாஸ்சாத்ய ஆர்யர்களில் உத்க்ருஷ்டர்களால் ஸ்வீகரிக்கப்பட்டு அவர்களுடைய வித்யா ஸம்பத்துடன் சேர்க்கப்பட்டுப்போகும்.] என்றும் உட்ராப் துரை எழுதுகின்றார்.

ஸ்வதர்மங்களையே பகவத் ப்ரீணநமாக அநுஷ்டித்து ஸித்தி பெறுவதுதான் ஸாத்வத மெனப்பட்ட கீதாசார்யனுடைய மதம். கால விபர்யாஸங்களால் வைதிக கர்மங்கள் நாசமுற்ற பிறகு ஜீவிக்குமோ என்னும் ஸம்சயம் பிறக்கலாம். த்விஜனாக ஜந்மமெடுப்பவன் தேவருஷி பித்ருக்களுக்கு ருணியாகவே உண்டாகின்றான் என்பது நமது முன்னோர்களுடைய விஸ்வாஸம். வேதாத்யயநத்தால் ருஷிகளுடைய கடனையும் வைதிகக்ருத்யங்களால் தேவர்களுடைய கடனையும், ஸந்ததி வ்ருத்தியால் பித்ருக்களுடைய கடனையும் தீர்க்கின்றானென்பார்கள். இன்னும் இவையாவும் கர்த்தவ்யங்களே யென்று அவதாரபுருஷர்களுடைய கட்டளை. இந்த மரியாதைகளைப் புத்திபூர்வமாக அதிலங்கநம் செய்பவன் பகவானுடைய ஆஜ்ஞையை அழிக்கின்றபடியால் பகவத் த்ரோஹியாகின்றான்; தேவருஷி பித்ருக்களுடைய மநஸ்ஸுகளையும் வருந்தச்செய்வன். நாஸ்திகனுக்கு இப்படிப்பட்ட பயமில்லை. அஜ்ஞாநத்தாலோ அல்பசக்தியாலோ, ஆலஸ்யத்தாலோ, நாஸ்திகதையாலோ, வைதிகாசாரங்களைத் துறந்தவர்கள் பகவதபசாரிகளாய் விடுவார்கள். அவர்கள் ஸந்ததியார்கள் அவர்களையொத்து நடந்தார்களாகில் அவர்க்கு ஜந்மமாத்ர ப்ராஹ்மண்யமும் போய்விடும். காலக்ரமத்தில் த்விஜர்களே நசித்துப் போகலாம். ஜகத்தெல்லாம் அநார்ய வ்யாப்தமாய், மிகுந்த ஜநங்கள் ம்லேச்சர்களாயோ ம்லேச்சதுல்யர்களாயோ போய்விட

லாம்." அப்போதும் பகவத் பக்தர்கள் உண்டாகக்கூடும். குஹன், ஸுக்ரீவன், ஹநுமான், சபரீ, குப்ஜை, வ்ரஜாங்கனைகள், ப்ரஹ்லாதன், விபீஷணன் முதலான பகவத் பக்தர்களுக்கு ப்ராஹ்மண ஜன்மத்தால் ஆகவேண்டிய தொன்றுமில்லை. தர்மவ்யாதர், துலாதாரர், விதுரர் முதலான ஜ்ஞாதாக்கள் த்விஜர்களல்லர். நம்மாழ்வார் முதலான மஹாத்மாக்களும் த்விஜர்ய மற்றவர்கள். பக்திஸாரன் 'குலங்களாய ஈரிரண்டிலொன்றிலும் பிறந்திலேன்' என்றருளிச் செய்தாரன்றோ? எந்தக் குலத்திலும் மஹாபாகவதன் அவதரிக்கலாம். ஆகலால் எம்மட்டுந்தான் காலம் கெட்டாலும், பாகவதத்வம் லோகத்தில் அற்றுப்போக வேண்டாமென்று யோசிக்கத்தக்கதே. அப்போதும் கீதாசார்யன் திருவுள்ளம் நிறைவேறாமல் போகவேண்டியதில்லை. துராசாரன், ஸர்வபக்ஷணம் செய்பவன், க்ருதக்நன், நாஸ்திகன் முதலானோர்களும் பகவத் ஸமாச்ரயணத்தால் நிர்தோஷர்களாய், தர்மாத்மாக்களாய்ப் போய், பரமபதத்தையும் அடைவார்களென்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் உறுதியாகச் சொன்னார். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு,
'[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]' முதலான பகவத் வசனங்கள் நிரர்த்தகங்களாகமாட்டாவென்று யோசிக்கின்றோம்.

ஆனால், பகவத் ப்ரீணநமாக ஸ்வகர்மங்களைச் செய்வதெனும் பக்ஷம் அவைதிக மதங்களால் ஆதரிக்கத்தக்கதோ என்று யோசனை உதிக்கக்கூடும். ஸ்வகர்மமென்பது ஆர்யஜனங்களையொத்து அநார்ய ஜனங்களுக்கும் உண்டு. ஜாதிக்ருதமாகவும் குலக்ருதமாகவும் ஸ்வகர்மங்கள் யோசிக்கப்படுகின்றன. குலமென்பதும் ஜாதியென்பதும் பாராட்டப்படாமலே ஒவ்வொருவனுக்கும் இச்சாப்ரயுக்தமாயும், அப்யஸித்த வித்யாப்ரயுக்தமாயும், ஸம்ஸர்க்க ப்ரயுக்தமாயும், ஜீவனோபாயமாகவோ, வேறுவிதமாகவோ, அநியதமாகக் கர்மமொன்று ஏற்படக்கூடியதே. அப்படிப்பட்டவனுக்குப் பகவானிடம் த்ருடமான பாவம் உண்டானதாகில், அவனும் தர்மாவிருத்தமான ஸ்வகர்மத்தையே பகவத் ப்ரீணநமாகச் செய்யப் பொருந்தும். ஸாத்வத ஸம்ப்ரதாயமானது

அநார்ய ஜனங்களையொட்டி உண்டாகவில்லை. அதுவே ஒரு ரூபமாக லோகோபகாரத்தின் பொருட்டுப் பரிணமித்தபோது, அது ப்ரத்யக்ஷத்தில் ஆர்ய ஜனங்களை உத்தேசித்தே உபதேசிக்கப்பட்டதென்று யோசிப்பது உசிதம். ஆனாலும் அது ஸர்வஜனங்களுக்கும் ஹிதத்தை உபதேசிக்கப் பொருந்தினதே. ஆதலால் ஸநாதந தர்மமானது லோபத்தை அடைந்துவிட்டால், கீதாமதத்துக்கு ப்ரசார மற்றுப்போமென்று எண்ணவேண்டியதில்லை. வர்ணாச்ரமதர்ம ப்ரசாரமற்ற தேசங்களில் லோகஹிதத்தில் ப்ரவர்த்திக்கும் அதிகாரிகள் உண்டு. அப்படிப்பட்டவர்கள் க்யாதிலாப பூஜைகளில் விமுகராய், ஈஸ்வர ப்ரீணநமாய் லோகஹிதத்தைச் செய்வார்களாகில், அவர்களுக்கும் கீதாரஹஸ்யம் கைகூடுமென்று யோசிக்கத்தக்கது. இந்தத் தசை நமது தேசத்துக்கும் வரலாம். ஒருவனுடைய கர்மம் லோகஹிதத்தில் பர்யவஸிக்கலாம். லோகஹிதமே அவனுடைய உத்தேச்யமானால் அவன் கேவல புண்யகர்ம பலனைத்தான் அநுபவிப்பன். ஈஸ்வர ப்ரீதி அவனுடைய உத்தேச்யமானால் பகவத் ப்ரஸாதத்தை அவன் பொருந்துவன். ஸ்வகர்ம ஸம்பந்தமாக ஸங்கத்யாக பலத்யாக புத்தி அவனிடம் நியதமாக ஏற்படவேண்டும். இத்தகைய அதிகாரிகள் அவைதிக மதங்களிலும் க்வசித் க்வசித் உண்டாயிருந்தார்களென்று ப்ரஸித்தியுண்டு. அவர்கள் நிஷ்காம கர்மயோகிகளே. ஆதலால் ஸத்துக்களுடைய தர்மங்கள் ஸ்வரூபத்தில் மாறுதலையடையாமல், ப்ரகாரங்களில் மாறுதலைப் பொருந்தி எங்காவது ஜீவிக்கக்கூடும் என்று எண்ணுகின்றோம்.

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

	ரூ.	அ.	ப.
1. ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்காசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யானத்துடன்)	0	2	0
2. ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் சிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும் :—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
3. ஸ்ரீ பாகவத தசச்லோகீ - (ஸ்ரீ. சேட்லூர் நரஸிம்ஹாசார்யர்)	0	4	0
4. ஸ்ரீ சதுச்லோகீவிவரணம்	0	2	0

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

தாந மஹிமை.

(முன் ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்களுக்கு சரீரம் அத்யந்தம் உபாயமான கருவியென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தேஹத்தை ரக்ஷிப்பது அந்நபாநாதிகள். ஆகையால் அந்நபாநத்தைக் கொடுத்தால் சரீரத்தை ரக்ஷிப்பதாகும். உலகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பதும் காப்பாற்றுவதும் அந்நம், அந்நதாநத்திற்கு ஸமானமான தாநமில்லை. மூன்று லோகங்களிலும் ஜலத்தை ஜீவனமென்கிறார்கள். பாத்மபுராணம் பூமிகண்டம் 70-வது அத்யாயத்தில் இந்த விஷயம் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ப்ராஹ்மணர்களின் சரீரத்தில் ஸகல தேவதைகளும் வஸிக்கிறார்கள். 'ப்ராஹ்மணாஸ்து ஸர்வா தேவதா:' என்று ஸ்ருதி இதைப் பற்றி முறையிடுகின்றது. விசேஷமாக அந்த ப்ராஹ்மணர்களுக்கு அந்நம் அளித்தால் விசேஷ பலத்தை யடைகிறார்கள். சூத்ரர்கள் வைச்யர்களுக்கு அந்நம் கொடுத்தால் இரண்டு வித குணமும், வைச்யர்கள் க்ஷத்ரியர்களுக்குக் கொடுத்தால் இரண்டு மடங்கான புண்யமும், க்ஷத்ரியர் ப்ராஹ்மணர்க்குக் கொடுத்தால் அதற்கு நூறுமடங்கும், சாஸ்த்ரம் அறிந்த ப்ராஹ்மணர்க்குக் கொடுத்தால் அதற்கு நூறுமடங்கும், அதிலும் பக்தனுக்குக் கொடுத்தால் 'அனந்த புண்யமென்றும்' ப்ரஹ்மவைவர்த்தம் க்ருஷ்ண ஜந்ம கண்டம் 21-வது அத்யாயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பகவானுக்கு நிவேதநம் செய்வதில் எவ்வளவு புண்ய முண்டாகுமோ, அவ்வளவு பக்த ப்ராஹ்மண போஜநத்தில் ஏற்படும். பக்தன் ஸந்தோஷ மடைந்தால் பகவானுக்கு ஸந்தோஷமுண்டாகும். பகவான் ஸந்தோஷப்பட்டால் எல்லாத் தேவதைகளும் ஸந்தோஷிப்பார்கள். மரத்தின் வேரில் ஜலத்தை விட்டால் மேலே இருக்கும் சாகைகள் எப்படி ஸந்தோஷமடையுமோ, அப்படியே, விஷ்ணுவை ஆராதித்தால், ஸர்வதேவ

தைகளும் த்ருப்தியடைவார்கள். 'தஸ்மிந் துஷ்டே ப்ரஸந்நே ப்ரீணாஸ்து' என்பது ஸ்ம்ருதி வாக்யம். அப்படிப்பட்ட விஷ்ணுவை ஆராதிப்பதைக்காட்டிலும், அந்த விஷ்ணு பக்தர்களான ப்ராஹ்மணர்களுடைய (ததீயர்கள்) ஆராதநம் மிகவும் சிறந்ததென்று 'ஆராதநாநாம் ஸர்வேஷாம் விஷ்ணோராராதநம் பரம்। தஸ்மாத் பரதரம் ப்ரோக்தம் ததீயாராதநம் பரம்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

தவிரவும், அந்ந தாநத்திற்கு மற்றொரு விசேஷமிருக்கிறது; ஒரு தடவைதான் கந்நிகையைத் தாநம் செய்யலாம்; ஒருதடவைதான் பூமி தாநம் செய்யலாம்; அந்ந தாநத்திற்கோ எப்பொழுதும் பாத்ர முடையவ ராவார்கள். 'ஸக்ருதேவ ஹி தீயந்தே ஶ்ரேஷ்டதேவ வாரிதா: । ப்ராணஸந்தம் நஸந்தேஹ: ஸர்வதா ஸ்ரேய ஸந்திதம் । ப்ராணாஸ்த்வந்நே ப்ரதிஷ்டாஹி யேநவாந்நம் ஸதா தீதம் ॥' என்று இதை உத்தேசித்துத்தான் யாகாதிகளில் அந்நம் அளிக்கிறார்கள். ['ஸூதாவஸ்யம் உபஜேஷ்யா வஸ்ரீ காம்பேஸ்து ஶைவ । ஸர்வேஷாம் ஸ்ம்ருதிஷு நித்ய 'ஶாதாநாம் ப்ரதிதேஷு'] இந்த தாநப்ரகரணத்தில் மநுஸ்ம்ருதி 4-வது அத்யாயம் 229-233 வரையில் உள்ள ஸ்லோகங்களில் இந்த தாநங்களின் மேன்மை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'வாரிதஸ் த்ருப்திமாப்நோதி ஸுகமக்ஷய்யமந்நத: । திலப்ரத: ப்ரஜாமிஷ்டாம் தீபதஶ்சக்ஷுருத்தமம் ॥ பூமிதோ பூமிமாப்நோதி தீர்க்கமாயுர்ஹிரண்யத: । க்ருஹதோ(அ)க்ர்யாணி வேஶ்மாநி ரூப்யதோ ரூபமுத்தமம் ॥ வாஸோதஶ்சந்த்ரஸாலோக்யம் அஶ்விஸாலோக்யமஶ்வத: । அநடுஹ: ஶ்ரியம் புஷ்டாம் கோதோ வ்ரத்நஸ்ய விஷ்டபம் ॥ யாநஶய்யாப்ரதோ பார்யாம் ஐஶ்வர்யமபயப்ரத: । தாந்யத: ஶாஶ்வதம் ஸௌக்யம் ப்ரஹ்மதோ ப்ரஹ்மஸார்ஷ்டிதாம் ॥ ஸர்வேஷாமேவ தாநாநாம் ப்ரஹ்மதாநம் விஶிஷ்யதே । வார்யந்நகோமஹீவாஸஸ்திலகாஞ்சநஸர்பிஷாம் ॥' என்று இந்த தாநங்களில் பலத்தைப் பரக்கப் பேசியிருக்கிறார்.

ஆகையால், அன்னதானத்தையும் ஜலத்தையும் தானம் செய்கிறவர்கள் ஜனங்களுக்கு த்ருப்தி செய்கிறார்கள். ஸம்ஸார நிஸ்தரணார்த்தமாக பஞ்சமஹா யஜ்ஞங்கள் [‘ஸஹயஜ்ஞா: ப்ரஜா: ஸ்ருஷ்ட்வா’] என்று விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தேவதைகளுக்கும், மனுஷ்யர்களுக்கும், பித்ருதேவதைகளுக்கும், ருஷிகளுக்கும் தக்கபடி ஆராதனம் செய்யவேண்டும். அவ்விதம் செய்யாவிட்டால் ம்ருத்யுகாலம் வந்தவுடன் தானம் செய்யவேண்டியது அவஶ்யமென்றும், அவைகளில் குடை பாதரக்ஷை ஜலபாத்ரம் பூமி காஞ்சனம் முதலியன, [‘ச்சத்ரம் உபாநஹம் திவ்யம் ஸ்வர்ணம் ரஜதம் வஸ்த்ரம் ஜலபாத்ரம் ஸம்யுதம் । வஸுந்தராம் தேஹிநாம் ச ஸர்வேஷாமபி ஸம்மதம்’] மிகவும் முக்யமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இவ்விதம் செய்வதால் பரலோகத்தில் பசிதாகங்களால் பீடிக்கப்படமாட்டானென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அன்னதானம் முதலியன செய்வதால் எப்பொழுதும் த்ருப்தியுடையவனாயிருப்பன். தீவ்ரமான த்ருஷ்ணை இருக்கமாட்டாது. பாதரக்ஷை குடை இவைகளைத் தானம் செய்வதால் வழியில் வாஹனம் குடைகள் கிடைக்கும். பூமி தானம் செய்வதால், எல்லாக் காமங்களையும் அடைந்து பூமியை அடைவான். கோதானத்தால் ரஸத்தால் புஷ்டனாவான். ஸ்வர்ண தானம் செய்வதால் ரோக மற்று ஸுகமாகவும் ஸந்தோஷத்தோடு கூடியவனாகவும் தனமுடையவனாகவும் விளங்குவன். திலதானம் செய்தால் ஸ்ரீமானாகவும் நல்ல ரூபத்துடனும் புத்தியுடையவனாகியும் இருப்பன். கோரமாகவும், தீர்க்கமாகவும், விஷமமாகவும், வ்யாதகம் மிகவும் இருந்தாலும் இறக்கும் காலத்தில் கோ ரக்ஷிப்பதால் அதைத் தானம்செய்யவேண்டும். அன்னாதிகளைத் தானம் செய்வதினால் மறு ஜன்மத்தில் த்ருப்தியடைந்து ஸுகியாக இருப்பன். அவ்விதமில்லாமல் அதி கார்ப்பண்யமுள்ளவனாய், ஒரு ப்ராஹ்மணனுக்குக் கூட அன்னமளிக்காமல் போனானாகில், ஸுவாஹுவென்கிற ராஜனும் அவன் பத்னியும் அடைந்த கதியை அடைவார்கள். ஸுவாஹுவென்கிற அரசன், மாஹாத்ம்யத்தில் சிறந்தவனாயிருந்தாலும் ப்ராஹ்மணர்க்கு அன்னம் முதலியவை அளித்திலன். அவன் இறந்த பிறகு ஸ்வர்க்கலோகத்துக்குச் சென்றும், பசியால் பீடிக்கப்பட்டவனாகி ஸங்கடத்துக்குள்ளானான். அதன் காரணத்தை வாமதேவரி

டம் கேட்க, அவர் யோகத்ருஷ்டியாலறிந்து “நீர் யாதொரு தானமும் செய்யவில்லை; அதன் கொடுமையை அனுபவித்தீர்” என்று சொல்ல, அதைக் கேட்டு ஆஸ்சர்யப்பட்டு, “நான் என்ன செய்வேன்!” ஶ்ரேஷ்டமான ஸ்வர்க்கம் போனபிறகும் இப்படி கஷ்டப்படுகிறேனே!” என்று கேட்க, தன் ஸ்வதேஹம் பூலோகத்தில் வருவதை அறுத்துச் சாப்பிடவேண்டுமென்பதைக் கேட்டான். இதுவும் நாம் பண்ணிய பாபகர்மம் என்பதை நினைத்து அவ்விதமாகவே நூறு வர்ஷம் சாப்பிட்டுக்கொண்டு வந்த குஞ்சலபக்ஷியால் உபதேஶம் பெற்று வாஸுதேவ மந்த்ரபலத்தினால் நல்ல கதியை அடைந்தானென்று பாத்மபுராணம் பூமி கண்டம் 94—98 வரையுள்ள அத்யாயங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஆகையால், யாவரும் தம் தம் விபவத்திற்குத் தகுந்தபடி ஏழைகளும் பண்டிதர்களுமான ப்ராஹ்மணர்களிடத்தில் தானம் செய்தால் இந்த ஜன்மத்தில் ஸுகத்தையடைந்து, அடுத்த ஜன்மத்திலும் மேலான ஸுகத்தை அடைவார்களென்பது நிச்சயம்.

இப்படிச் சொல்லப்பட்ட தானத்தைக் காட்டிலும் மேலான தானம் ஒன்று உண்டு. அதுதான் வித்யாதானம் என்று சொல்லப்படும். இக்காலத்தில் ஒவ்வொருவரும் தாபத்ரயத்தினால் பீடிக்கப்பட்டும், ஆசார்யர்களைத் தேடிப்போய் அவர்களிடத்தில் தத்வோபதேஶம் பெறுவதற்கு முடியாமல் ஸம்ஸார மருகாந்தாரத்தில் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், அவர்களுக்கு ஆசார்யஸ்தானத்திலிருந்து தத்வஹித புருஷார்த்த ஸ்வரூபங்களை யதாவஸ்திதமாய் அறிந்த அநேக பண்டிதர்களால் விஷயதானம் செய்து கொண்டாடப்படுகிற இந்த “வேதாந்த தீபிகை” மிகவும் உபகாரகமாயிருக்கிறபடியால், வித்யாதானத்திற்குக் கல்பவ்ருக்ஷம் போல் உபகாரமாயிருக்கிற இந்தப் பத்ரிகையை எல்லாரும் ஆதரிக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

காட்டந்தேத்தி. வே. கோபாலாசார்யர்,
கமலாபுரம்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

இயற்பா

பொய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

முதல் திருவந்தாதி.

---

11. வாயவனை யல்லது வாழ்த்தாது கையுலகம்
தாயவனை யல்லது தாந்தொழா—பேய்முலைநஞ்
சூணாக வுண்டா னுருவொடு பேரல்லால்
காணாகண் கேளா செவி.

(இ-ள்) வாய் - (என்னுடைய) வாயானது, அவனை அல்லது - அந்த எம்பெருமானையல்லாமல், வாழ்த்தாது - (வேறொன்றைப்) புகழாது; கைதாம் - (எனது) கைகள், உலகம் - உலகம் முழுவதையும், (தாரதம்யம் பாராமல் எல்லார் தலைகளிலும் தனது திருவடியை வைக்கும்படி), தாயவனை - (ஒரு வருத்தமுமின்றித்) தாவியளந்துகொண்ட த்ரிவிக்ரமனை, அல்லது - அல்லாமல் (வேறொருவரை), தொழா - தொழமாட்டா; பேய் - பேயான பூதனையினுடைய, முலை - ஸ்தனங்களில் நின்றிய, நஞ்சு - விஷத்தை, ஊண் ஆக - உணவாக, உண்டான் - (விரும்பி) அமுது செய்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய, உருவொடு - உருவையும், பேர் - திருநாமங்களையும், அல்லால் - அல்லாமல், கண் - (என்) கண்களானவை, காணா - காணாவாம்; செவி - (என்) காதுகளானவை, கேளா - கேளாவாம்; (எ-று.)

பாதுகாப்பதில் த்வரை கொண்டுள்ள எம்பெருமானிடத்தில் தமது பஞ்சேந்திரியங்களும் ஈடுபட்டிருப்பதை இந்தப் பாசுரத்தால் ஆழ்வார் பேசுகின்றனரென்க. "உலகம் தாயவன்" என்ற தொடரில் - அவ்வெம்பெருமான் தன்னைத் தொழாதார் தலையிலும் தான் இருந்து தொழுவித்துக்கொள்ளும் திருவடிகளையுடையவனென்பது பெறப்படும். "பேய்முலைநஞ்சு ஊணாக உண்டான்" — "கொடாவிடிற் பிழையேயென்று கொடுக்க, உண்ணாவிடிற் பிழையேயென்று உண்டான்; பேய் நஞ்சைக் கொடுத்தாலும் க்ருஷ்ணன் தனக்குத் தாரகமாக உண்டான; ஆயினும் அவள் தன் மனத்திற்கொண்ட தொழிலையாலே மாய்ந்தாள்" என்க.

செய்யுளாதலின், "அவனை" எனச் சுட்டு முதலில் வந்தது. கை, கண், செவி - என்னும் பால்பகாவஃறிணைப் பெயர்கள் பன்மைமுற்றைக் கொண்டன. பின்னிரண்டடி - முறைநிரனிறை. (கக

12. செவிவாய்கண் மூக்குடலென் றைம்புலனுஞ் செந்தீ
புவிகால்நீர் விண்பூத மைந்தும்—அவியாத
ஞானமும் வேள்வியும் நல்லறமு மென்பரே
ஏனமாய் நின்றாற் கியல்பு.

(இ-ள்) ஏனம் ஆய் நின்றாற்கு - ஸ்ரீ வராஹ மூர்த்தியாய்த் திருவவதரித்து நின்ற பெருமானைப் பெறுவதற்கு, இயல்வு - ஏற்ற சாதனமாவது,— செவி வாய் கண் மூக்கு உடல் என்று ஐம்புலனும் - செவி முதலியனவாகச் சொல்லப்படுகிற ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும், செந்தீ புவி கால் நீர் விண் பூதம் ஐந்தும் - தேயு முதலியனவான பஞ்சபூதங்களும், (இந்தப் பஞ்சபூதங்களினால் இயன்ற தேகமும்), அவியாத ஞானம் உம் - (இந்தக் கரணங்களே பரங்களாலே சாதிக்கப்படுவதாய்) இடைவிடாது (எம்பெருமானைச்) சிந்திப்பதான பக்தியும், வேள்வியும் - (அந்தப் பக்தி உண்டாய் வளர்வதற்குக் காரணமான) அக்நிஹோத்ரம் முதலிய சடங்கும், நல் அறம் உம் - (நாடோறும் பக்தியை வளர்க்கக்கடவதான) விவேகம் முதலிய நற்குணங்களும், என்பரே - என்று சொல்லுவார்களோ? (இவ்வாறு சொல்லுகின்றவர்கள் என்ன அறிவிலிகளோ !!)

எம்பெருமானைப் பெறும் விஷயத்தில் அவன் நம்முடைய விலக்காமை கொண்டு தானே தன்னை யடையுமாறு தந்தால் அவனை நாம் பெறலாமேயன்றி, நாம ஒருபாயம் செய்து அவனைப் பெற்றுவிடுவோமென்பது ஒருகாலும் நம்மால்இயலாதி. அவனுக்கு அடிமையான நாம் அப்பிரானது திருவருளை வலியக் கொணர்வோமென்பது, அவனுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கையாகிற நமது அடிமைத்தன்மைக்கும் தகாது; ஆதலால், ஆழ்வார்கள், "எம்பெருமானே நமக்கு உபாயம்; பக்தி முதலியன்வ ஏற்ற உபாயமன்று" என்று இருப்பார்கள்; இதனை நம்மாழ்வார் "ஞானப்பிரானை யல்லாலில்லை நான் கண்டநல்லது" என்று திருவிருத்தத்திலும் அருளிச்செய்திருத்தல் காண்க. ஆகவே, இந்தப் பாசுரத்தால், இவ்வாழ்வார், ஆபத்து வந்தபோது தானேவந்து பாதுகாப்பவனான எம்பெருமானைப் பெறுகைக்கு விவேகம் விமோகம் முதலிய நற்குணங்களோடு கூடிக் கர்மஞானங்களினால் நிர்மலமான மனத்தையுடையவனாற் செய்யப்படுவதாய்த் தைலதாரைபோல இடைவிடாத தியானபரம்பரைரூபமான பக்தியை உபாயமென்று வேதவைதிக புருஷர்கள் சொல்லுகிறார்களே! இது என்ன அறியாமையோ என்று, எம்பெருமானைத் தவிர்த்து வேறொன்றை உபாயமாகக் கூறுகின்றவர்களைப் பழிக்கின்றனரென்க. இப்பாசுரத்தால், எம்பெருமான் உபேயமாயிருப்பது போலவே உபாயமாகவும் இருப்பனென்று அறுதியிட்டவாறாயிற்று. சாஸ்திரங்களில்

பக்தியை உபாயமாகச் சொல்லியிருப்ப, இவர் அதனைப் பழித்தல் தகுமோ வென்னில்,— "இத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது பரஹிம்ஸையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக; இதுதான் பூர்வவிஹித ஹிம்ஸைபோலே விதி நிஷேதங்களிரண்டுக்கும் குறையில்லை; அத்தை ஶாஸ்த்ர விஶ்வாஸத்துக்காக விதித்தது; இத்தை ஸ்வரூபவிஶ்வாஸத்துக்காக விதித்தது. அது தோல்புரையே போம்; இது மர்ம ஸ்பர்ஶி. இதுதான் கர்மஸாத்யமாகையாலே துஷ்கரமுமாயிருக்கும்" என்று ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் அருளிச்செய்திருத்தல் காண்க. இனி, ஏகாரத்தை அசையாக்கி, "ஆபத்ஸகனான எம்பெருமானை யடைதற்குப் பக்தியுபாயமாகும்" என்று அருளிச்செய்ததாகக் கருத்துக் கொள்வாருமுளர். இப்பாசுரத்தில், ஐம்புலனும் பூதமைந்தும் ஞானமும் வேள்வியும் நல்லறமும் இயல்வு என்றாரேனும், பக்திரூபாபன்னமான ஞானமே உபாயமென்றும், ஐம்புலனோடு கூடிய பாஞ்சபௌதிக ஶரீரத்தாற் செய்யப்படுமதான வேள்வியும் நல்லறமும் அந்தப் பக்தியுண்டாய் வளர்வதற்குக் காரணங்களென்றும் அறிக. வேள்வி பக்தியை உண்டாக்கி வளர்விக்கு மென்பதை 'ஸர்வாபேக்ஷா ச யஜ்ஞாதிஶ்ருதேரஶ்வவத்' என்று உத்தர மீமாம்ஸையிலும் 'தமேதம் வேதாநுவசநேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி' என்று கூறியிருத்தல் காண்க. நல்லறமாவன - விவேக விமோக அப்யாஸ க்ரியா கல்யாண, அநவஸாத அநுத்தர்ஷங்களாகிற ஏழு குணங்கள். இவற்றின் தன்மைகளை விரிப்பிற் பெருகு மாதலால், "ஐம்மாந்தர ஸஹஸ்ரங்களிலே" என்று தொடங்குகிற ஆசார்யஹ்ருதய சூர்ணிகைக்கு ஸ்ரீ மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்துள்ள வ்யாக்யானத்திலே பரக்கக் காணலாம். இனி, நல்லறம்-தயை ஸத்யம் முதலிய நல்ல குணங்களெனினுமாம். ஏனமாய் நின்றார்-தளர்ச்சி வந்தபோது கைகொடுக்குமவ ரென்றபடி.

13. இயல்வாக வீன்துழா யானடிக்கே செல்ல
முயல்வா ரியலமரர் முன்னம்—இயல்வாக
நீதியா லோதி நியமங்க ளாற்பரவ
ஆதியாய் நின்றா ரவர்.

(இ - ள்.) முன்னம்—; இயல் அமரர் - (எம்பெருமானைக் கிட்டுகைக்கு ஏற்ற) தகுதியையுடைய நித்யசூரிகள்,— ஈன் துழாயான் - அழகிய திருத்துழாயை யணிந்த ஸர்வேஶ்வரனுடைய, அடிக்கே - திருவடிகளில், செல்ல - கிட்டும்படி, இயல்வு ஆக - (தமது ஞானஶக்திகளுக்குத்) தகுதியாக, முயல்வார் - முயற்சி செய்வார்கள்; அவர் - அந்த ஸர்வேஶ்வரன்,—(அவர்களல்லாத ஸம்ஸாரிகட்கு),—இயல்வு ஆக - (ஸ்வரம் வர்ணம் முதலியவைகளில் தவறு வராமல்) பொருத்தமாக, நீதியால் ஓதி - (சாஸ்திரங்களிற் கூறியுள்ள) ஒழுக்கத்தோடும் முறைமையோடும் அத்யயனம் செய்து, நியமங்களால் - (அவ்வாறு அத்யயனம் செய்த வேதத்தின் அர்த்தங்களை ஆசார்யனிடத்திற் கேட்டல், மனனம், நிதித்யாஸநம் என்ற) நியமங்களால், பரவ

(பக்திபரவஶராய்க்கொண்டு) தன்னை ஸ்தோத்திரம் செய்யும்போது; ஆதியாய் - (அதற்குத் தகுதியாக ருசியை உண்டாக்குவதற்கு) முற்பட்டவராய், நின்றார் - ஸித்தராக இருக்கிறார்; (எ - று.)

"ஆழ்வீர்! வாயவனை யல்லது வாழ்த்தாது என்னும்படியான தன்மை உமக்கு உண்டாயிற்றே, நித்ய ஸூரிகளைப் போல்வாரன்றி மற்றையோர்க்கு அந்த ஸர்வேஶ்வரனை ஆஶ்ரயிக்கும்படி அவதானம் எப்படி உண்டாகும்?" என்று சிலர்க்கு ஒரு ஸந்தேஹம் தோன்ற 'மற்றையோரும் அத்யயனம் செய்து ஶ்ரவணம் முதலியவற்றால் அந்தச் சருவேசுவரனிடத்திலே பக்தி செய்து புகழத் தொடங்கினால், அந்த ஸர்வேஶ்வரன் நித்ய ஸூரிகளுக்கு உபேயமானாற்போல, அவர்க்கு வேண்டிற்றெல்லாம் செய்ய அப்பிரானே உபாயமாய் முற்பட்டுநிற்பா னென்கின்றார்' என்க. இனி, ஸம்ஸாரிகள் கர்மஞானங்களோடு கூடிய பக்தியை மேற்கொண்டு நடப்பாராயின் அந்த பக்தியைப் பூர்த்திசெய்ய அப்பிரான் உபாயமாய் நிற்கவேண்டி யிருக்கிறது; ஆனபின்பு, அசேதநமான அந்தப் பக்திமுதலிய உபாயாந்தரங்களை உபாயமாகப் பற்றுவதை விட்டு அந்த ஸர்வேஶ்வரனையே உபாயமாகப்பற்றுதல் அமையாதோ? என்று அருளிச்செய்கின்றன ரென்றலுமாம். (கரு)

14. அவரவர் தாந்தா மறிந்தவா றேத்தி
இவரிவ ரெம்பெருமா னென்று—சுவர்மிசைச்
சார்த்தியும் வைத்தும் தொழுவ ருலகளந்த
மூர்த்தி யுருவே முதல்.

(இ-ள்.) அவர் அவர் - (சத்துவகுணமில்லாமல்) ரஜோகுணத்தையும் தமோகுணத்தையு முடையவர்கள், (சாஸ்த்ரங்களிற் கூறியுள்ளதை ஆராய்ந்தறிய மாட்டாமல்), தாம் தாம் - தாங்கள் தாங்கள், (தமது குணங்கட்கு ஏற்றவாறு), அறிந்த ஆறு - உணர்ந்த விதமாக, ஏத்தி - வாய்விட்டுப் புகழ்ந்து, 'இவர் இவர் - (தாங்கள் உகந்த குணங்களையுடைய துர்க்கை பிரமன் ருத்ரன் முதலிய) இவர்களே இவர்களே, எம்பெருமான் - நமக்கு ஆஶ்ரயிப்பதற்குரிய கடவுள்', என்று - என்று விருப்பத்தோடு சொல்லிக்கொண்டு, சுவர்மிசை - சுவரிலே, சார்த்தியும் - சித்ரரூபமாக எழுதியும், (க்ருஹம் முதலிய ஒவ்வோரிடங்களிலே), வைத்தும் - (ப்ரதிமாரூபமாக ப்ரதிஷ்டை செய்து) வைத்தும், தொழுவர் - ஆஶ்ரயிப்பார்கள்; (எவர் என்ன செய்தாலும்), உலகு - உலகத்தை, அளந்த - (தனது தாள்களினால்) அளந்துகொண்ட, மூர்த்தி - ஸர்வேஶ்வரனுடைய, உருவே - திருமேனியே, முதல் - ப்ரதானமானது; (எ - று.)

மேற்கூறியவாறு தன்னைக் கிட்டவேணு மென்று நினைத்தவர்கட்கும் அந்த ருசியை வளர்த்து, உபாயமாய் முற்பட்டு நிற்கிற எம்பெருமானை விட்டு மிகவும் க்ஷுத்ரமான இதரதேவர்களை ஸம்ஸாரிகள் ஆஶ்ரயிக்கின்றார்களே என்றால், ஸம்ஸாரிகள் ஸாத்விக புத்தியில்லாமல் ராஜஸ தாமஸ புத்திகளினால் அப்படிச் செய்தார்களே யானாலும், அவர்கள் ஆஶ்ரயிக்

ஒன்ற அந்த இதரதேவர்கட்கும் எம்பெருமானே ஆஶ்ரயிக்கத்தக்கவனும் ப்ரதானனுமவான் என்பதாம். தாமே எம்பெருமானை அடையுமவர்களின் தன்மையையும், தன்னையடையுமாறு தானே உபாயமாக நிற்கும் அவ்வெம்பெருமானது தன்மையையும் இதிலே சொல்லி,' இதனால் ஒன்றுக்கும் பற்றாத ராஜஸ தாமஸர்களின் தன்மையைக் கூறுகின்றன ரென்க.

இந்தப் பாசுரத்தில் திருமாலை 'உலகளந்தமூர்த்தி' என்றது - திருமாலை விட்டுத் தேவதாந்தரங்களை ஆஶ்ரயிக்கின்ற ஸம்ஸாரிகளோடு ஆஶ்ரயிக்கப்படுகின்ற தேவதாந்தரங்களோடு வாசியில்லாமல் எல்லாரும் தனது திருத்தாள்களின் கீழே நிலையுண்ணும்படி உலகத்தை யளந்தவ னென்று கூறிய முகத்தால், இவனே ப்ரதான னென்ற கருத்தை விளக்கிற்று; ஸாபிப்ராய விஶேஷ்யம். கருத்துடையடைகோளியணி. அவரவரென்ற அடுக்கு - அயர்களின் குணக்குறையைக் காட்டும். (௧௪)

15. முதலாவார் மூவரே அம்மூவ ருள்ளும்
முதலாவான் மூரிநீர் வண்ணன் — முதலாய
நல்லா னருளல்லால் நாமநீர் வையகத்துப்
பல்லா ரருளும் பழுது.

(இ-ள்.) (நாட்டில் தேவர்கள் பலர் வழங்கப்படினும்), முதல் ஆவார் - முதன்மைபெற்ற தேவர்களாகுபவர், மூவரே - (படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் மூன்று தொழில்கட்கும் உரியவரான பிரமா விஷ்ணு ருத்ரன் என்ற) மூவருமே யாவர்; மூவர் உள்ளும் - அந்த த்ரிமூர்த்திகளுக்குள்ளே, முதல் ஆவான் - தலைமை பெறுபவன், மூரிநீர் வண்ணன் - (அலைப்) பரப்பையுடைய நீர் நிறைந்த கடல்போன்ற நிறமுள்ள திருமாலே யாவன்; முதல் ஆய - (ஜகத்துக்கெல்லாம்) காரணபூதனும், நல்லான் - எல்லாரிடத்தும் வாத்ஸல்ய முடையவனுமான அந்தத் திருமாலினுடைய, அருள் அல்லால் - கருணையானது (நன்மையைத் தருமே) அல்லாமல், நீர் வையகத்து - கடலினால் சூழப்பட்ட இந்தப் பூமியில், நாமம் - ப்ரஸித்தமாகவுள்ள, பல்லார் - (திருமாலையல்லாத மற்றைத் தேவர்களான) பலருடைய, அருளும் - தயையும், பழுது - வீணேயாகும்; (எ-று.)

'திருமாலை நீர் முதற்கடவுளென்கின்றீர்; மற்றைத் தேவர்களை அடைபவர்க்கு வேண்டிய பயனை அளிப்பவர் மற்றைத்தேவர்களேயன்றோ காண்கிறது' என்கிற சங்கையில், ஆராய்ந்து பார்த்தால் வேறே சிலர் பயனளிப்பவரென்பது வீணே யென்பது தெரியவரு மென்கிறார். மூரி - பெருமை; வலிமையுமாம். நாமம் என்பது, பல்லாரென்பதனோடு இயையும்; வையகத்தோடு இயைப்பினுமாம். நாமம் என்பது அச்சமென்னும் பொருளதாகக் கொண்டு நீருக்கு அடைமொழியாக்கலு மொன்று. (௧௫)

வை. மு. கோபால க்ருஷ்ணமாசார்யன்.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீவெஜ:

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸார ஸங்க்ரஹம்.

(சென்ற ஸம்புடத்தில் 7-வது ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

ரஹஸ்யத்ரய ஸாரமானது ஸ்ரீபாஷ்யம்போல் நான்கு பாகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ள தென்பதை முன்னமே கூறியிருக்கிறோம். அதில் முதல் பாகமாகிய அர்த்தாநுஶாஸந பாகத்தில் குருபரம்பராஸாரம் முதல் பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவம் வரையில் உள்ள 23-அதிகாரங்களும், இரண்டாவது பாகமாகிய ஸ்திரீகரண பாகத்தில் ஸித்தோபாய ஶோதநம் முதல் ப்ரபாவ ரக்ஷை வரையில் உள்ள நான்கு ப்ரகரணங்களும், மூன்றாவது பாகமாகிய பதவாக்ய யோஜனையில் மூலமந்த்ரம் முதல் சரமஶ்லோகம் வரையில் உள்ள மூன்று பாகங்களும், நான்காவது பாகமாகிய ஸம்ப்ரதாயப்ரக்ரியையில் ஆசார்ய க்ருத்யம் முதல் நிகமனாந்தம் அடங்கியிருக்கின்றன.

இந்த ஸங்க்ரஹத்தில் மேல்கண்ட அதிகாரங்களின் சுருக்கமும் ஆத்யந்த ஶ்லோகங்களுக்கு அர்த்தமும் விவரிக்கப்படும். ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகன் ஸ்வமேதையாக ஸாதித்திருப்பதே நமக்கு ப்ரமாணமாய் இருப்பதால், இதர மதஸ்தர்களை நிரஸிக்கவேண்டி ஸாதித்திருக்கிற ப்ரமாணங்களை இங்கு எடுத்துச் சொல்வது அநாவஶ்யமென்று நினைத்து, அவ்வெழுதப்படவில்லை. மிதப்ரஜ்ஞர்களுக்கு ஸாராம்ஶம் தெரிய வேண்டியதற்காக இவ்விதம் எழுதப்படுகிறது. எந்த ஶாஸ்த்ரத்தை அப்யஸித்தாலும் ஆசார்யாநுஸந்தாநம் அத்யாவஶ்யகம் என்று ஸ்ரீகீதையில் ஜ்ஞானோபதேஶத்துக்காக அர்ஜுனன் பகவானை ஶரணமடைந்தா னென்று வ்யக்தமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது: "(கார்ப்பண்ய) தோஷோபஹத ஸ்வபாவ: ப்ருச்சாமி

யச்ச்ரேயஸ்ஸ்யாந்நிஶ்சிதம் ப்ரூஹி தந்மே ஶிஷ்யஸ்தேஹம் ஶாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம் ||" [அதாவது : கார்ப்பண்யத்தினாலும் (செய்யவேண்டியதை அறியாமையாலும் ஶோகத்தைப்போக்கக்கூடிய உபாயம் இல்லாமையாலும் உண்டாயிருக்கிற தீநத்தன்மை) தோஷத்தினாலும் கெடுக்கப்பட்டிருக்கிற ஸ்வபாவத்தையுடையவனான அடியேன், தர்மத்தில் மயக்கங்கொண்ட மனத்தையுடையவனாகி தேவரீரை ப்ரார்த்திக்கிறேன். எது நிஶ்சயமாக நன்மையை விளைவிக்குமோ அதை அடியேனுக்குத் தேவரீர் உபதேஶிக்கவேண்டும். நான் உமக்கு ஶிஷ்யன்; உம்மைச் சரணமடைந்திருக்கிற என்னை ஶிக்ஷியும்.]

"இதம் தே நாதபஸ்காய நாபக்தாய கதாசந | ந சாஶுஶ்ரூஷவே வாச்யம் ந ச மாம் யோऽப்யஸூயதி"—இந்த ஶாஸ்த்ரம், தபஸ் செய்யாதவனுக்கும், உன்னிடத்திலும் என்னிடத்திலும் பக்தியில்லாதவனுக்கும், கேட்கவேணு மென்கிற ஆசையில்லாதவனுக்கும் எவன் என்னைக் குறித்துப் பொறாமைப்படுகிறானோ அவனுக்கும், உன்னால் ஒருக்காலும் சொல்லத்தக்கதன்று. இதுபோலவே உபநிஷத்துக்களிலும் 'ஆசார்யவாந் புருஷோ வேத' இத்யாதி அநேக ப்ரமாணங்கள் இருக்கின்றன. இவைகளை அநுஸரித்தே ஆதியில் ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேஶிகன் குருபரம்பரா ஸாரத்தை ஸாதிக்கிறார்.

குருபரம்பராதிகார:.

ஶிஷ்யப்ரஶிஷ்யாதி ப்ரவசந ஸந்தாநாவிச்சேத ஸித்த்யர்த்தம் ஆசார்யபக்தி ஜநநம் ஸம்ப்ரதாயம் தர்ஶயதி.

குருப்யஸ்தத்குருப்யஶ்ச நமோவாகமதீமஹே | வ்ருணீமஹே ச தத்ராத்யௌ தம்பதீ ஜகதாம் பதீ ||

குருப்ய:—ஆசார்யாணாம் ஸேவாவஸா விதீர்ண ஸம்வித் ஆத்மஸ்வரூப ஜ்ஞாந ப்ரதேப்ய: ஸாக்ஷாத் குருப்ய: ஸமுதாசார்ய ஸம்ப்ரதாயேந அஸ்மத் ஆசார்யேப்ய:

ஸமுதாயாஶ்ச விஶ்ருதா பாஷ்யகாரஸ்ய ஶ்ரீவத்ஸ வரதார்யாய ச வந்தே ஜ்யேஷ்டா குருப்ய: |

தச்ச குருப்ய:—தேஷாம் ஸாக்ஷாத் குரூணாம் குருப்ய: ஶ்ரீரங்கராஜ குருபரம்பரா ஸ்வயம் வ்யக்த குருப்ய: ச்ச்காராத் உக்த குருபரம்பரா ஸமுச்சாயக:.

நமோவாகம்:—நம இதி உக்திம்.

அதீமஹே:—குருப்ரஸாதேந குர்யாம:.

தத்ர:—அபவர்க்காபாய குருபங்க்தௌ.

ஆத்யௌ:—நிகில ஜகதேக காரணபூதௌ,

ஜகதாம்பதீ:—நியந்த்ருபூதௌ, ஆதாரபூதௌ, ஶேஷிபூதௌ, ஶரண்யௌ, ப்ராப்யௌ ச, ஸந்தௌ.

தம்பதீ:—லக்ஷ்மீநாராயணௌ.

வ்ருணீமஹே:—மோக்ஷார்த்தம் ஶரணத்வேந ப்ரபத்யே.

ச:—ஶ்ரிய: பதி: நகேவலம் குருத்வேந ஜநநீயஶ்ச மாத்ரும். அபிது உபாயத்வேந உபேயத்வேந வரணீயத்வம் ச அஸ்தீதி, சகாரஸ்ய பாவ:. குருபரம்பராவிஹிதம் ஆசார்ய நாமஸ்மரணம் நாஶயதீதி குருர்ம:. ஜகத்பிரக்ருதித்வேந ஶேஷித்வஸ்ய லக்ஷ்மீநாராயணோபய நிஷ்டத்வேபி ஸ்வதந்த்ரத்வேநயா ஶ்ரிய: ஶேஷித்வாச்ச ஸ்வாதந்த்ர்ய ப்ராதாந்யமிதி த்வந்த்வேந தம்பதீ பதஸ்ய பாவ: - தத்ர தத்ஸம்பந்தஸ்ய ஶ்ரிய: பதி ரேவ பரஶேஷீதி, தச்ச ப்ராப்திரேவ புருஷார்த்தம், தஸ்ய ஸௌந்தர்யாதி. ஶரணாகதிவிஷய ஸத்யக் ஜ்ஞாநமேவ வாக்ய ப்ரயோஜநம், தச்ச ப்ரதிபாதகம் ரஹஸ்யத்ரய மேவார்த்தாநாம் விஷய:, தஸ்ய ச ஶிஷ்ய குருத்வம் ரயிகாரீ, ப்ரதிபாத்ய ப்ரதிபாதக பாவ: ஸம்பந்த: இதி ஸூசிதம்.

இதன் கருத்து.

[ப்ருஹ்மோபதேஷ்டாவாகிய தம்முடைய பிதாவென்ன, மந்த்ரார்த்தங்களை உபதேசித்த தம்முடைய அம்மானாகிய வாதிஹம்ஸாம்புதாசார்ய ரென்ன, அதிபால்யத்தில் அநுக்ரஹித்த நடாதூரம்மாளென்ன, இவர்கள்பொருட்டும், ஸ்ரீரங்கராஜர் முதல் பகவான் வரையில் உள்ள மற்றை ஆசார்யர்கள்பொருட்டும், 'நம:' என்று தொடங்குகிற வாக்யத்தை குரூபதேசத்தால் அடிக்கடி த்யானிக்கிறோம். அந்த குருபரம்பரையில் ஸர்வ ஜகத்காரண பூதர்களாயும் ஜகந்நியந்தாக்களாயும் ஆதாரபூதர்களாயும் முமுக்ஷூபாஸ்யர்களாயுமிருக்கிற தம்பதிகளான லக்ஷ்மீநாராயணர்களையும் மோக்ஷத்திற்காக சரணமடைகிறோம். இங்கு குருபரம்பரையிலும் வேறாகவும் லக்ஷ்மீநாராயணர்களையும் சொல்லியிருப்பதனாலேயும், 'ஸ்ரீமந்நாராயணனே உபாயம்; அவனே உபேயம்' என்றும் வரிக்கவேண்டு மென்று உபதேசிக்கப்படுகிறது. இந்த ப்ரபந்தத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணன்தான் பரமவிஷயம். அவனை அடைவதே பரமபலம். அதற்குக் காரணமான சரணாகதியை நன்றாகத் தெரிந்துகொள்வதுதான் அவாந்தர ப்ரயோஜநம். அந்த சரணாகதியைச் சொல்லுகிற ரஹஸ்யத்ரயம்தான் அவாந்தர விஷயம். அகிஞ்சந முமுக்ஷுவானவன் அதிகாரி. ப்ரதிபாத்ய ப்ரதிபாதக பாவந்தான் ஸம்பந்தம்.]

வீரவநல்லூர் மாடபூசி. ராமபத்ராசார்யர்.
(பென்ஷன் டிஸ்ட்ரிக்ட் ரெஜிஸ்ட்ரார்.)

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

உபயவேதாந்தங்கள்.

ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த மென்றும் ராமாநுஜ ஸித்தாந்தமென்றும் வழங்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்திற்கு, இதரவைதிக ஸித்தாந்தங்களாகிற சங்கர மத்வ ஸித்தாந்தங்களுக்கில்லாத ஒரு விசேஷமான ஸ்ரேஷ்டமான விஷயம் உபய வேதங்கள். மற்ற ஸித்தாந்தங்களுக்கு ப்ரமாணம் ஏகதேசம். இந்த ஸித்தாந்தத்திற்கு ப்ரமாணம் உபயவேதாந்தங்களும். 'ஸம்ப்ரதாய ஸாக்ஷாத்காரம்' என்கிற குறை, உடையவர் ஸித்தாந்தத்திற்கு இல்லை. ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிட வேதங்கள் இரண்டும் ஒன்றையொன்று ஆமோதித்து, ஒன்றுக்கொன்று உபபலமாய் பரதத்வ ஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கின்றனவென்பது நம்மாசார்யர்களின் கருத்து. இது பற்றியே அவர்கள் உபயவேதாந்தங்களையும் ஒன்றுக்கொன்று தோல்வியில்லாத ஸமானங்களெனக் கொண்டாடினார்கள். திவ்யதேசங்களிலேயும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் திருமாளிகைகளிலேயும் நித்யம் அநுஸந்திக்கப்படும்போதெல்லாம், உபயவேதாந்தங்களும் சேர்த்தே அநுஸந்திக்கும் வழக்கமே அவ்வுபயவேதாந்தங்களின் கௌரவத்தை நிரூபிக்கின்றது. "வானிலுறும் தான்வாழ வான்மறைகள் தாம்வாழ, மாநகரின் மாறன் மறைவாழ," என்றன்றோ நம்மாசார்யர் வாழ்த்தது. மேலும் "அடல்கொண்ட நேமியன் ஆருயிர் நாதன் அன்றாரணச்சொல், கடல் கொண்ட ஒண்பொருள் கண்டளிப்ப," என்றபடி, அபௌருஷேயமான ஸ்ருதிகளை ப்ராசீநத்தில் பரப்ருஹ்மஸ்வரூபியான ஸ்ரீமந்நாராயணன் வெளியிட்டான் என்பது மாத்ரம் கேட்ட நம் மனுஷ்யர், 'அப்படிப்பட்ட அதிசயத்தைப் பிற்காலத்தில் ஒன்றும் காணோம்; அப்படிப்பட்ட

விஷயம் நம்பத்தக்கினதாக இல்லை’ என்று சொல்ல ஒண்ணாதபடி, இக்கொடிய கலியுகத்திலும் அவனுடைய திருக்குழலோசை நம் மனத்தைக் கவரும் என்று அவனுடைய அழியாத கீர்த்தியை த்ராவிடவேதங்களான ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகள் நிரூபிக்கின்றன. அன்றியும், ஸகல வேதஸாரமான திருமந்த்ரத்தின் கருத்தான, ஸர்வஸ்மாத்பரனை ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு ஸகல ஜீவாத்மாக்களும் ஸர்வப்ரகார பரதந்த்ரர்கள் என்னும் உடன்படிக்கையை, நம் மநுஷ்யர், “இந்த ஆவணைச்சீட்டு காலங்கடந்து விட்டபடியால் செல்லமாட்டாது; நம் தகப்பன் நாளில் அறியோம், நம்பாட்டன் நாளில் அறியோம்’ என்று நிராகரிக்க ஒண்ணாதபடி, ஸமீபகாலமாகிய ஆழ்வார் காலத்திலும், “எந்தை தந்தை தந்தை தந்தைதம் மூத்தப்பன் ஏழ்படிகால் தொடங்கி, வந்து வழி வழியாட் செய்கின்றோம்” என்னும் பெரியாழ்வார்ஸ்ரீஸூக்தியாலும், “எற்றைக்கும் ஏழேழ்பிறவிக்கும் உந்தன்னோடு, உற்றோமேயாவோம் உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்,” என்கிற நாச்சியார் ஸ்ரீஸூக்தியாலும், “ஒழிவில்காலமெல்லாம் உடனாய்மன்னி, வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்,” என்கிற ஆழ்வார் அருளிச்செயலினாலும், நாடும் நகரமும் நன்கறிய’ வற்புறுத்தப்பட்டு, ஆவணைச்சீட்டு ஜீர்ணோத்தாரணம் செய்யப்பட்டிருப்பதால், நம்மவர்க்கு, சேஷத்வ ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம், மறக்கவொண்ணாதபடி அறிவிப்பதாகும் ‘உபய வேதாந்தங்களின் கட்டளையும், ஸகல ஸம்ஸாரிசேதநர்களும் அறியவேண்டிய அர்த்தபஞ்சகத்தையும் அறிவிப்பதாகும் திருவாய்மொழி என்பதும் “மிக்கவிறை நிலையும் மெய்யா முயிர் நிலையும், தக்க நெறியும் தடையாகித் தொக்கியலும், ஊழ்வினையும் வாழ்வினையும் ஓதும் குருகையர்கோன், யாழினிசை வேதத்தியல்” என்கிற தனியனால் நம்முடைய ஆசார்யர்களின் கருத்தாகத் தெரிகிறது.

மேலும், எப்படி ஒரு புருஷன் இரண்டு கால்களைக்கொண்டே நடக்கக்கூடியவனாயிருக்கிறானோ அப்படியே ஸித்தாந்தமும் உபயவேதங்களின் பலத்தாலேயே ப்ரவசநமாகிறது என்பது

நம் முன்னோர் கருத்து. ஆராத அமுதான ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளின் ஸம்சேர்க்கையால் அறிக்கிடந்த வேதாந்த ஸூத்ராங்களின் அர்த்தங்கள் எப்படி ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரால் மநோஹரங்களாக்கப்பட்டன வென்பது ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் அறிந்த விஷயம். “மறந்த மறையும், மழுங்கிய மந்திரமும் இறந்ததெய்வங்களும்” என்றும், “தாழ்வொன்றில்லா மறைதாழ்ந்து தலமுழுதும் கலியே ஆள்கின்றநாள்” என்றும் கூறியுள்ளபடி கலியுகக் கொடுமையால், “ஆரணநூல் வழிச்செவ்வை” அழிந்து பட்டதபடி “மறையின் குருத்தின் பொருளையும், செந்தமிழ் தன்னையும் கூட்டி ஒன்றத் திரித்தன்றெரித்த திருவிளக்கால்” உண்மையான ஸித்தாந்தம் உலகத்தில் ப்ரவசநமாயிற்று.

ஆனாலும் உடையவர் காலத்துக்குமுன் சிலர் த்ராவிட வேதமான ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளையும் ஆழ்வாரையும் அசட்டை செய்ததாகத் தெரிகிறது. “நன்மையால் மிக்க நான்மறையாளர்கள், புன்மையாகக் கருதுவர” என்னும் மதுரகவிகள் வாக்யத்தையும், “வேறாக, ஒத்திருப்பாரை வெல்லுமே மற்றவரைச், சாத்தியிருப்பார் தவம்” என்னும் பக்திஸாரன் வாக்கியத்தையும் கவனிக்கவும். “உறுபெருஞ் செல்வமும் தந்தையும் தாயும் உயர்குருவும்,........மாறன் விளங்கிய சீர், நெறிதரும் செந்தமிழ் ஆரணமே யென்றிந்நீணிலத்தில் அறிதர நின்ற இராமாநுசன்” என்றபடி உடையவர் காலத்துக்குப் பிறகே த்ராவிடவேதத்தின் மகிமை சிறந்த ப்ராஹ்மணோத்தமர்களாலும் கொண்டாடத்தக்கதாய் ஏற்பட்டதாகத் தெரியவருகிறது. உபயவேதாந்தங்களின் ஸம்சேர்க்கையாலேயே ராமாநுஜ ஸித்தாந்தம் நாடெங்கும் பரவத்தொடங்கினதாகத் தெரிகிறது.

இனி, த்ராவிடவேதமான ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளிலுள்ள மகிமை என்ன என்பதைச் சற்று ஆராய்வோம்:—முதலாவது, இவை தேச பாஷையில் இருப்பதால் ஸாமாந்ய ஜனங்களுக்கும், ஸ்திரீகளுக்கும் ஓதி உணரக்கூடியதாய் இருக்கின்றன. ஆனாலும் வேதாந்தமான உபநிஷத்துக்களின் ஸாரம் இவற்றில் விளங்குவதென்பது பெரியோர் கருத்தாகும். இவ்விஷயம் “பக்தாம்ருதம் விஶ்வஜநாநுமோதநம் ஸர்வார்த்ததம் ஸ்ரீஶடகோபவாங்மயம் । ஸஹஸ்ரஶாகோபநிஷத்ஸமாகமம் நமாம்யஹம் த்ராவிடவேதஸாகரம் ॥”

என்னும் தனியனால் தெரிகிறது. இவைதாம் வேதங்களின் மொழிபெயர்ப்பு தாமேயென்று அசட்டை செய்யத்தக்கவையல்ல. ஏனெனில் இவை பதத்துக்கு பதம் வேதத்தின் மொழிபெயர்ப்பல்ல. வேதங்களின் மற்றொரு சாகையாகவும், "த்ரமிடோபநிஷத்" என்று மற்றொரு உபநிஷத்தாகவும் கொள்ள இடமுண்டு. 'ஆமுதல்வன் இவனென்று தன்தேற்றி, என்னைமுதல்வந்து புகுந்து நல்லின்கவி, தூமுதல் பத்தர்க்குத் தான்தன்னைச்சொன்ன, என்வாய் முதலப்பன்" என்று எம்பெருமான்தானே தன்னைத் தம் நாவினால் வெளிப்படுத்தியதாகக் கூறுகையால் இவைகளைக் கேவலம் மொழி பெயர்ப்பாகக் கொள்வது அநுசிதம். ஆசார்யர்களின் வ்யாக்யானங்களையும், ஆழ்ந்த கருத்துக்களையும் ஆராயுமிடத்து "ஓவாதுரையா யிரமாமறையின் ஒருசொற் பொறுமோ உலகிற்கவியே" என்று கொண்டாடத்தக்கனவையாய், திருமந்த்ரத்தைப்போல அர்த்தவ்யாபகத்வத்தால் ச்ரேஷ்டமுடையனவாக இருக்கின்றன. எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக கடாக்ஷத்தில் "மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்று", அவனுடைய திருக்கல்யாணகுணங்களில் ஈடுபட்டு, அவனோடு ஸம்ஸ்லேஷித்து, அவ்வாநந்தம் பெருகி, பாசுரரூபமாக உலகத்தில் அவதரித்ததாகவே தெரியவருகிறது. வாக்ய வைலக்ஷண்யமும், விஷய வைலக்ஷண்யமும் இப்படியிருக்க, வக்த்ருவைலக்ஷண்யத்தை ஆராயப்புகுந்தாலும், அதிலும் ஆழ்வார்கள் ஸ்ம்ருதிகர்த்தாக்களான ருஷிகளுக்கு விஞ்சினவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். அயோநிஜர்களான முதலாழ்வார்கள் நிற்க, ஏனைய ஆழ்வார்களும், ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யாதி தேர்ச்சிகளிலும், அநுஷ்டாந க்ரமங்களிலும் நான்மறையாளர்களுக்குத் தோற்றவர்களாகக் காணப்படவில்லை. அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களிலும், ஆனைத்தொழில்களிலும், விபவாவதாரங்களுக்குச் சமானமாயிருப்பன இவர்கள் திருவவதாரங்கள். இவற்றையெல்லாம் நோக்குமிடத்தில் ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்திற்கு ஒருவித ஏற்றமும், பூர்வோத்தரங்களிலும் ப்ரகாசிக்கக்கூடியதான ஒரு மஹிமையும், காலக்ஷேபத்திற்கும் உபந்யாஸங்களுக்கும் அநுகுணமான ஒரு யோக்யதையும் உபய வேதாந்தங்களின் சேர்க்கையால் ஏற்படுகின்றன.

S. க்ருஷ்ணமாசார்யர்,
(சைதாப்பேட்டை.)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

பத்தாவது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸங்கம்.

ஸ்ரீ ராஜமன்னார் ஸந்நிதி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் ஆஹ்வாநத்தின் பேரில், மதராஸ் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் பத்தாவது வார்ஷிக மஹாஸங்கம் நாளது ரௌத்ரி௵ மார்கழி௴ 12, 13, 14, 15-ம் தேதிகளில் ஸ்ரீராஜமன்னார் ஸந்நிதியில் ஸ்ரீபகவத் க்ருபையை முன்னிட்டு நடைபெறுகின்றது. அப்பொழுது ஸ்ரீ. உ.வே. பகவத்விஷயம் சேட்லூர் நரசிம்மாசார்ய ஸ்வாமி, அக்ராஸநாதிபத்யத்தை வஹித்து ஸதஸ்ஸை ப்ரவர்த்திப்பிக்க க்ருபையுடன் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறார். அநேக பரிகணிதர்களான வைதிக வித்வான்களும் லௌகிக ஆஸ்திகர்களும், நமது ஸித்தாந்த விஷயமாக உபந்யாஸங்களைச் செய்ய அங்கீகரித்திருக்கிறார்கள். ஆஸ்திகர்களாயுள்ள ஸகலரும், அக்காலத்தில் அவ்விடத்திற்கு எழுந்தருளி ஸதஸ்ஸை அலங்கரிக்க வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

இந்த ஸதஸ் நடக்கும் காலத்தில், யதாபூர்வம், ச்ருதப்ரகாசிகா ஸஹித ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் ஒரு பண்டித பரீக்ஷை நடைபெறும். அந்தப் பரீக்ஷையின் லிகிதமான அம்சம், ஸதஸ்ஸின் மூன்றாவது தினமாகிற 14-ம் ௳ காலை 8-30-மணிக்கும், வாசிகமான அம்சம் ஸதஸ்ஸின் நான்காவது தினமாகிற 15-ம் ௳ காலை 8-மணிக்கும் நடைபெறும்படி ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அந்தப் பரீக்ஷையில் பரீக்ஷ்யர்களாக அந்வயிக்க இச்சையுள்ள வித்வான்களெல்லோரும் வருகிற மார்கழி௴ 10௳க்கு முன்னதாகவே "மாம்பலம், சைதாப்பேட்டை, மதராஸ்." என்னும் விலாஸத்திற்குத் தமது பெயரையும் விலாஸத்தையும் தெளிவாக எழுதி ஒரு பத்ரிகையை அனுப்பவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம். இது

கலையாரும் இந்தப் பரீக்ஷையில் அந்வயிக்க அர்ஹர்கள். இதைப் பற்றிய மற்றை அம்சங்கள், அவைகளை அபேக்ஷிப்பவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்தப்படும். மதராஸ் ஆழ்வார் ஆசார்யர்கள் திருநக்ஷத்ர ப்ரவசநஸபை அதிகமாக ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தி லும் ஒரு பரீக்ஷை நடத்தப்படும். அதில் பரீக்ஷயர்களாய் அந்வயிக்க இஷ்டமுடையவர்களும், மற்றும் அது விஷயமான ஸமாசாரங்கள் அறிய இஷ்டமுடையவர்களும், சென்னை, மவுண்டு ரோடு, கோமளேசுவரன் பேட்டை, ஸந்நிதி வீதி, 16-நெம்பர் வீட்டிலிருக்கும் கோமடம் ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் என்கிற விலாஸத்திற்கு எழுதும்படி ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறார்கள்.

டி. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார்.	தட்டை தி. ரங்காசார்யர்.
எஸ். ராஜகோபாலாசார்யர்.	ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர்.
எஸ். பாட்ராசார்யர்.	டி. கோதண்டராம ஐயங்கார்.
(ஸத்கார ஸப்தாபக்ஷ கார்ய தர்ஸிகள்) மன்னார்குடி.	(ஸ்ரீ. வை. ஸி. ஸபையின் அத்யக்ஷ கார்யதர்ஸிகள் மதிராஸ்.)

12௳ ஞாயிற்றுக்கிழமை (26-12-20).

காலை 8 மணி.

i. ஸ்வாகதம்-ஸ்ரீ. உப. டி. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார் பி. எ., பி. எல், மன்னார்குடி.

ii. அக்ராஸநாதிபதியின் உபந்யாஸம்.

மாலை 2 மணி.

i. 'ஸம்ஸ்க்ருத பாஷை'—ஸ்ரீ. உப. வ்யாகரண ஸாஹித்ய ஸிரோமணி. வி. ஆர். எஸ். நாதாசார்யர், திருவையாறு.

ii. 'அவதாரங்களின் உண்மை - ஸ்ரீ. உப. வித்வான் காடந்தேத்தி . வே. கோபாலாசார்யர், கமலாபுரம்.

13௳ திங்கட்கிழமை (27-12-20).

காலை 8 மணி.

i. உபந்யாஸம்:—ஸ்ரீ. உப. மஹாமஹோபாத்யாய கபிஸ்தலம் தேஸிகாசார்யர், திருப்பதி.

ii. அங்கத்தினர்களின் ஸங்கம்.

காலை 8-11 மணி. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸார பரீக்ஷை.

மாலை 2 மணி.

i. 'நித்ய கர்மாநுஷ்டாநம்'—ஸ்ரீ. உப. ரா. வித்வாந் நரஸிம்மாசார்யர், கொடைவாசல்.

ii. 'ஆழ்வார் பெருமை'—ஸ்ரீ. உப. வித்வாந் ஸௌ ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், மன்னார்குடி.

14௳ செவ்வாய்க்கிழமை (28-12-20).

காலை 8 மணி.

i. 'வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தம்'—ஸ்ரீ உப. வித்வாந் காரப்பங்காடு சிங்கப்பெருமாள்.

ii. அங்கத்தினர்களின் ஸங்கம்.

(காலை 8-11 மணி) ஸ்ரீ பாஷ்ய பரீக்ஷை.

மாலை 2 மணி.

i. 'இதிஹாஸ புராண தத்வம்'—ஸ்ரீ. உப. வித்வாந் தில்லியம்பூர் சக்ரவர்த்யாசார்யர், மன்னார்குடி.

ii. 'ஸ்ரீ பாகவதாராதந ப்ரஸஸ்தி'—ஸ்ரீ. உப. வித்வாந் நெடுந்தெரு ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், சாவடி அக்ரஹாரம்.

15௳ புதன்கிழமை (29-12-20).

காலை 8 மணி.

i. 'பகவத்கீதை'—ஸ்ரீ. உப. வித்வாந் புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.

ii. வாசிக பரீக்ஷைகள்.

மாலை 2 மணி.

i. 'வைராக்யம்'—ஸ்ரீ. உப. வித்வாந், ஈயுண்ணி ரெ. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், வெளக்குடி.

ii. 'ஹரவகஃ குஸிருதவக்ஷவாகஃ'—ஸ்ரீ உப. வித்வாந் நவநீதம் கிருஷ்ணமாசார்யர், உப்பிலியப்பன் ஸந்நிதி.

ஸ்ரீ:.

நாம் குடிக்கும் தண்ணீர்.

(பப்ளிஸிடி பீரோவிலிருந்து.)

"இந்தியாவின் அபரிமித மரணமும் அதன் காரணமும்."

இந்தியாவில் வருஷாவருஷம் 1,000 ஜனங்களுக்கு 35 அல்லது 40 ஜனங்கள் செத்துப்போகிறார்கள். ஆனால் கிரேட் பிரிடனில் வருஷாவாரி 1,000-க்கு 20 ஜனங்களுக்குக் குறைவாகவே மரணக்கணக்கு ஆகிறது. இந்தியாவில் அதிக மனிதர்கள் சாவதற்குக் காரணமென்ன என்று கேட்கக்கூடும்? முக்கிய காரணங்களில் ஒன்று என்னவெனில், ஜனங்களில் பெரும்பான்மையோர் குடிக்கும் ஜலம் அசுத்தமாயிருப்பதே. "காலரா" "வயிர் கடுப்பு" "சீதபேதி" "யெண்டரிக்" சுரம், மற்றும் அநேக வியாதிகளுக்கு அசுத்த ஜலத்தைக் குடிப்பதே காரணமாகும். இந்தியாவில் 1000-க்கு சுமார் 5-ஜனங்கள் அசுத்த ஜலத்தைக் குடிப்பதால் செத்துப்போகிறார்கள். சற்று முன்னால் இந்தியாவில் பெரும்பான்மையோர் அசுத்த ஜலத்தைக் குடிக்கிறார்கள் என்று சொன்னோம். நமக்குக் கிடைக்கும ஜலாதாரங்களைப் பாருங்கள். குடிக்கும் ஜலத்திற்கு உபயோகப்படுத்தும் குளங்களின் பக்கத்தில் ஜனங்கள் அழுக்குத் துணிகளைக் கசக்கித் தோய்ப்பதை நாம் தினந்தோறும் பார்க்கிறோம். அழுக்குத் தண்ணீர் சுத்தஜலமுள்ள குளங்களில் போய்ச் சேருவதைப்பார்க்கிறோம். இக்குளங்களில் ஜனங்கள் குளிக்கிறார்கள். அருகாமையிலுள்ள இடங்களில் கைகால் அலம்புகிறார்கள். மாடுகளை இக்குளங்களில் அடித்துக் குளிப்பாட்டுகிறார்கள். ஆகவே அசுத்த ஜலத்தால் பரவுகிற "காலரா," "வயிர் கடுப்பு" "சீதபேதி," "யெண்டரிக்" சுரம் முதலிய வியாதிகள் நம்முடைய கிராமத்தாரைப் பிடிப்பது ஆச்சரியமல்ல.

"ஜலாதாரங்கள்"—குளங்கள்

மழை ஜலம் விழும்போது, அது அழுக்குடன் கலக்காமலிருக்கும்போது அதைப்பிடித்து வைத்துக்கொள்வோமாயின், அதுவே, நாம் குடிப்பதற்கு நல்ல பரிசுத்தமான ஜலமாகும். ஆனால் இந்தியாவில் அம்மாதிரி மழை ஜலத்தைச் சேகரிப்பது மிகக்கஷ்டமான வேலை. அநேகமாய், முடியாத காரியமென்றே சொல்லிவிடலாம். மனிதர் வசிக்காத, தரிசுநிலங்களிலும், பயிரிடாத நிலங்களிலும் விழுந்த மழை நீரைக் குளங்களில் சேகரித்து வைத்துக்கொண்டால் அந்நீரும் சாப்பிடுவதற்குத் தக்க நல்ல பரிசுத்தமான நீராகும். மலைகளில் மழை பெய்து வழிந்தோடிவரும் ஜலத்தைச் சேகரித்து வைக்கப்பட்ட குளங்களின் ஜலம் நல்லதாக இருக்கக்கூடும்.

ஆனால் இச்சென்னை மாகாணத்தில் நாம் சாதாரணமாய்ப் பார்க்கிற குளங்களிலுள்ள நீருக்கும், மலைகளிலும், மலையடிவாரங்களிலுமுள்ள குளங்களின் நீருக்கும், மிக வித்தியாசமுண்டு. கிராமக்குளங்களில் கிராமத்தின் அருகாமையிலுள்ள நிலங்களில் பெய்கிறமழை ஜலமெல்லாம் வழிந்து ஓடிவந்து நிரம்பியிருக்கிறது. அந்நிலங்களில், சாக்கடைத் தண்ணீர், மூத்திரம், ஜலபாதைகள், செத்த பிணங்கள், அழுகின இலைகள், மக்கின எரு, முதலிய அநேக விதமான அசுத்தங்கள் நிரம்பியிருக்கின்றன. ஆகவே இக்குளங்களில் வந்துவிழும் தண்ணீர் மேலேசொன்ன அசுத்தங்களை அடித்துக்கொண்டுவந்து விழுகிறது. இவ்வசுத்தங்களில் வியாதிக்குக் காரணமான அநேக ஜீவாணுக்கள் உண்டு. ஆகையால் இம்மாகாணத்திலுள்ள குளங்களின் ஜலம் முற்றிலும் அசுத்தமாயும் குடிப்பதற்கு அபாயகரமுள்ளதாயுமிருக்கிறது.

ஆறுகள்.

குளங்களிலுள்ள நீரைப்போலவே ஆறுகளிலுள்ள நீரும் அநேகமாக அபாயகரமுள்ளதாக இருக்கிறது. ஆறுகளின் அருகாமையிலுள்ள கிராமங்களின் வயல்களில் பெய்யும் மழை ஜலமெல்லாம் ஆறுகளில்தான் வடிகின்றது. அப்படி ஆறுகளில்வந்து விழும்போது அந்த ஜலம் நிலங்களிலுள்ள அநேகவித அசுத்தங்களோடு கலந்துவந்து விழுகிறது. மேலும் கோடைகாலத்தில் ஆறுகள் வறண்டிருக்கும்போது, ஆறுகளை கக்கூசாக உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். மடுக்களிலும், ஊற்றுகளிலும் வேஷ்டி தோய்க்கிறார்கள். இப்படிப் பலவிதமாய் ஆற்றுத்தரை அசுத்தமாகி நீர் குடிப்பதற்கு அபாயகரமாகிவிடுகிறது.

"கிணறுகள்".

கிணற்றுத் தண்ணீரைக் குடித்தால் வியாதி வராதென்றும் சொல்ல முடியவில்லை. எல்லாக் கிணறுகளிலும் எப்போதும் நல்ல ஜலமிருக்குமென்று சொல்லமுடியாது. கிணற்று ஜலத்தில் ஏமாந்துபோவோம். ஏனெனில், பார்த்தால் சுத்த ஜலம்போலிருக்கும்; ஆனால் எப்போதும் சுத்தமாயிருக்கிறதில்லை. வியாதியை உண்டாக்கும் அநேக ஜீவாணுக்கள் நம்முடைய கண்களுக்குத் தென்படுவதில்லை. அவ்வணுக்களில் அநேகம் தண்ணீரில் இருக்கலாம்; அவைகளிலிருந்துங்கூட, அந்தண்ணீரில் நம்முடைய முகம் தெளிவாய்த் தெரியும்படி அவ்வளவு சுத்தமாக அத்தண்ணீர் மேலுக்குக் காணப்படும். ஏதாவது ஒரு கிணற்றுத் தண்ணீர் அபாயமில்லை என்று நாம் எப்படிக் கண்டறியக்கூடும்? நாம் சற்று நிதானித்து கவனிப்போம்.

மழை ஜலம் பூமியில் விழுந்ததும், அத்தரை கெட்டியாயில்லாமல், மிருதுவாயிருந்தால், ஜலம் பூமியில் ஊறிய கீழே இறங்கும். இப்படி ஜலம் கீழே செல்லும்போது, அத்துடன் தரையிலுள்ள அசுத்தங்களும் நீருடன்கலந்து கீழே இறங்கும். ஆகையால் கிணறுகளின் அருகாமையில் ஒருவித அசுத்

தமுமில்லாமலிருக்கும்படி, வேண்டிய ஜாக்கிரதை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். வசிக்கும் வீடுகளுக்கும், கக்கூசுகளுக்கும் அருகாமையிலில்லாமல், வெகுதூரத்தில் பயிர் செய்யாத நிலத்தில் கிணறுவெட்டவேண்டும். கூடுமானவரையில், ஒரு வீடோ, ஒரு கிராமமோ, அதிலிருந்து 250 அடிகளுக்கு அப்பால்தான் கிணறு இருக்கவேண்டும். கிணற்றைச் சுற்றியுள்ள நிலத்தில் ஒருவித அசுத்தமுமிருக்கக்கூடாது. கிணற்றருகாமையில் ஒருவரையும் வேஷ்டி தோய்க்கவிடக்கூடாது. கிணற்றைச்சுற்றி ஒரு கைப்பிடிச் சுவர்கட்டவேண்டும். தரைமட்டத்துக்குக் கொஞ்சம் உயரமாக அந்தக் கைப்பிடிச் சுவற்றிலிருந்து சுமார் 10-15 அடி தூரத்துக்குச் சுற்றிவர, நல்லால் தளவரிசை போடவேண்டும், அந்தளவரிசை எப்படி இருக்கவேண்டுமென்றால், அச்சுவற்றிலிருந்து சாய்வாய்வரவேண்டும். ஏனென்றால் அப்போதுதான் கிணற்றண்டை நடமாடுகிற ஜனங்கள் கால்களிலிருக்குமழுக்கெல்லாம் கிணற்றில் விழாமல் தூர அடித்துக்கொண்டுபோக சௌகரியமாயிருக்கும். அதுவுமல்லாமல் தாம்புகயிர், குடங்கள், சொம்பு "பக்கட்" இவைகளில் அழுக்கு சேராமலிருக்கும், இவைகள் எல்லாம் செய்துகூட, கிணற்றின் அருகாமையிலுள்ள தரையில் கொஞ்சம் அழுக்கு சேரக்கூடிய அபாயமுண்டு. கிணற்றின் அருகாமையிலுள்ள தரை கெட்டியாயிராமல், பொலபொலவென்றிருந்தால் மழை பெய்தவும், மழைத் தண்ணீரோடு இவ்வழுக்கும் ஊறி இரண்டும் கலந்து பூமியில் ஊற இப்படி ஊறின ஜலம் கிணற்றில் போய்ச்சேரும். ஆனால் மழை ஜலம், களிமண்தரை, கெட்டியான பாறை இவைகள் வழியாய் ஊறிப் பூமிக்குள் செல்லுவதில்லை. களிமண்தரை, கெட்டியான பாறைபூமி இவைகளில் கிணறு வெட்டி, இப்பேர்ப்பட்ட இடங்களில் கீழே ஜலம் அகப்பட்டால் அத்தண்ணீர் அதிகமாய் சுத்தமாயும் தேகத்திற்கு ஆரோக்கியமாயுமிருக்கக்கூடும், ஆனால் கிணறு கட்டும்போது, இக்களிமண்தரையோ, அல்லது கெட்டியான பாறையோ, அது காணப்படுகிற இடம்வரையில் கிணற்றைச்சுற்றி எல்லாப்பக்கங்களிலும் செங்கல்லாலாவது, கருங்கல்லாலாவது நல்ல கெட்டியான கட்டடம் கட்டவேண்டியது அவசியம். இல்லாவிட்டால் மேல் தரையில் தண்ணீர் ஊறக்கூடிய மண் படைகள் வழியாய், மழை ஜலம் அழுக்கு ஜலத்துடன் கலந்து ஊறி உள்கிணற்றின் மேல்பாகத்தின் வழியாய் அபாயகரமான ஜீவாணுக்களுடன் இறங்கி, சுத்த ஜலத்துடன் கலந்துவிடும்."

மேற்கூறிய ஜாக்ரதைகளுடன் கிணறுகள் கட்டினாலும், அடியிற்கூறியபடி ஜலம் கெட்டுப்போகவும் கூடும். கிணற்று ஜலம் எடுக்கவரும் பெண்பிள்ளைகள் தங்கள் வீட்டிலிருந்து தங்களுடைய பாத்திரங்களையே தண்ணீர் எடுக்கக் கொண்டுவருகிறார்கள். ஒருகால் ஒருவூரில் "காலரா" இருக்கலாம். அந்த ஊரில் ஒரு பெண்பிள்ளை தன்னுடைய பாத்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டு நல்ல தண்ணீர் எடுக்க வரலாம். ஒருக்கால், அவள் வீட்டில் குழந்தைக்கு 'காலரா' உபத்திரவமிருந்து, அக்குழந்தை வாந்தியெடுத்து அதிலிருந்து "காலரா" அணுக்கள் அந்தப்பாத்திரத்தில் ஒட்டிக்கொண்டிருக்க

லாம். அந்தப் பாத்திரத்தைக் கிணற்றில்போட்டு ஜலம் எடுக்கலாம். அந்தப் பாத்திரத்தை நன்றாய் சுத்தம் செய்யாததால், அதிலுள்ள அழுக்கும் அதில் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் "காலரா" அணுக்களும் கிணற்றுத் தண்ணீருக்கு வந்துசேரும். அங்கே இந்த அணுக்கள் ஜாஸ்தியாக அவ்வணுக்கள் அவைகளின் சந்ததியை விருத்திச்செய்யும். அவளுக்குப் பின்னால் ஜலம் எடுக்கிற பெண்பிள்ளை தன் பாத்திரத்தைக் கிணற்றில் ஜலமெடுத்துப் போகையில் அந்த ஜலத்துடன் "காலரா" அணுக்களையுமெடுத்துக்கொண்டு போகிறாள். அந்த ஜலத்தை, குழந்தைகள் சாப்பிடவே, சாப்பிட்டவர்களுக்கு "காலரா" காணுகிறது. ஆகையால் கிணற்றில் கண்டவர்கள், கண்ட பாத்திரத்தைப்போட்டு ஜலம் எடுக்கிறது என்கிற ஏற்பாடு உதவாது. ஒரு கிணற்றடியண்டை ஒரு "பக்கட்" போட்டுவிடவேண்டும். ஜலத்துக்கு வருபவர்கள் எல்லாரும் அந்த "பக்கட்" டையே போட்டு ஜலம் எடுத்துத் தங்கள் பாத்திரங்களை நிரப்பிக்கொள்ளவேண்டுமென்ற கண்டிப்பான ஏற்பாடு இருக்கவேண்டும்.

"ஒரு புதுக்கிணற்றை எப்படிக் கட்டவேண்டும்."

அசுத்தமே கலவாத நல்ல சுத்த ஜலம் கிடைப்பது அவ்வளவு சுலபமான விஷயமில்லை. குக்கிராமங்களிலுள்ள குளத்து ஜலம் எப்போதும் அபாயகரமானது. குக்கிராமங்களிலுள்ள கிணற்று ஜலம்கூட அபாயகரமானதே குடிக்கிறதற்கு ஒரு நல்ல கிணறு புதிதாய் வெட்டினால் அடியிற்கண்ட விதிகளை அநுசரிக்கவேண்டும்: அப்போதுதான் பயமில்லாமல் அந்த ஜலத்தை சாப்பிடலாம்.

(1) கிணற்றை சுத்தமான பூமியில் தோண்டவேண்டும்.

(2) கூடுமானவரையில், களிமண் தரைக்குக் கீழே தண்ணீர் அகப்படும்வரையில், அக்களிமண் தரையை வெட்டி எடுக்கவேண்டும்.

(3) ஒரு கைப்பிடிச் சுவர் கிணற்றைச்சுற்றிக் கட்டவேண்டும்.

(4) கிணற்றின் உட்சுவர் முழுவதையும், கல்லும் சுண்ணாம்பும் போட்டுக்கட்டி சிமெண்டாலாவது காரையாலாவது குறைந்த பட்சம் 10 அல்லது 15 அடிக்கு மேல்மட்டத்திலிருந்து மெழுகி, வெள்நீர் கிணற்றுக்குள்ளே கசிந்திறங்காவண்ணம் ஜாக்கிரதை யெடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

(5) கிணற்றுக்கு ஒரு "பம்பு" இருக்கவேண்டும். அல்லது ஒரு கயிறும் ஒரு "பக்கட்" டும் கிணற்றிலிருந்து எடுக்காதவண்ணம் போட்டு வைக்கவேண்டும். கண்ட கயிறும் கண்ட பாத்திரமும் கிணற்றுக்குள் போடவிடக்கூடாது.

(6) கிணற்றைச் சுற்றிலும் 10 அல்லது 15 அடி தூரத்திற்கு, கெட்டியான கல் தளவரிசை போடப்பட்ட ஒரு மேடை கிணற்றிலிருந்து சாய்வாய்க் கட்டவேண்டும்.

(7) இம்மேடையோரத்தில், மேடையிலிருந்து வழியும் ஜலம் போகும்படி, ஒரு ஜாலகம் மாதிரி கட்டிவிடவேண்டும். இப்பேர்ப்பட்ட மேடையும், கால்வாயும் தண்ணீர் ஊறி உட்செல்லாதிருக்கும் பொருட்டு காரை, சிமெண்டு போன்றதால் கட்டப்படவேண்டும்.

(8) கிணற்றுக்கருகில் ஒருவரையும் துணி தோய்க்க விடக்கூடாது.

(9) கிணறு சாக்கடைகளுக்கும், கக்கூசுகளுக்கும், அழுக்கு நீர் தேங்கும் குழிகளுக்கும் அருகாமையிலிருக்கக்கூடாது ஒரு வீட்டிலிருந்து குறைந்தது 250 அடி தூரத்துக்கு அப்பால்தான் கிணறு இருக்கவேண்டும்.

சாகுபடி நிலத்தில் வெட்டப்பட்டகிணற்றுக்கு நீர், அந்நிலத்திற்கு எருப்போட்டதும், கெட்டுப்போகக்கூடுமாகையால், அந்நீரைக் குடிப்பது அபாயகரமென்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

"பம்பு" மூலமாய் ஜலம் எடுக்கும்படி ஏற்பாடுசெய்து, கிணற்றைச் சிமெண்டினால் செய்த மூடியால் கெட்டியாய் மூடுவது மிக நல்லது. அப்போது தான் உள்ளே அசுத்தமும் அழுக்கும் சேராது. ஒரு கிணற்றில், ஒரு பாத்திரத்தை ஒரு தாம்புக்கயிற்றில் கட்டி ஜலம் எடுத்தால் பாத்திரத்திலாவது கயிற்றிலாவது அல்லது இரண்டிலுமாவது அழுக்கிருக்கக்கூடும். அவ்வழுக்கு கிணற்று நீரில் கலக்கக்கூடும். அதுவுமல்லாமல் ஒரு கிணறு மூடப்படாமலிருந்தால் அறியாப் பிள்ளைகளும் மூட ஜனங்களும் அக்கிணற்றில் சிலவேளைகளில் குப்பை, தூசி, முதலியவைகளை போடக்கூடிய அபாயம் உண்டு. கிணறு திறந்துகிடந்தால் கொசுக்கள் கிணற்று ஜலத்தில் முட்டையிட்டு குஞ்சு பொரித்து விருத்தியடையக்கூடும். கொசுவால் அநேகவித ஜுரம் உண்டாகிறது. கிணற்றை மூடியிருந்தால் கொசு முட்டையிட்டு விருத்தியடைய வழியில்லை. இக்காரணங்கள் பற்றியே, கிணற்றை நன்றாய் சிமெண்டினால் செய்த ஒரு மூடியால் இறுக மூடி ஒரு பம்பும் வைத்து அதன்மூலமாய் ஜலம் எடுத்துவருவது நன்மை விளைவிக்கும். கிணற்றை மூடிவிட்டால், ஜலம் கெட்டுப்போகும் என்று இத்தேசத்து ஜனங்கள் எண்ணியிருந்தார்கள். இது தப்பு. அநேக இடங்களில் மூடப்பட்டுள்ள கிணறுகள் இருக்கின்றன. அக்கிணறுகளின் ஜலம் மிக நன்றாயிருக்கிறது.

"கிராம ஜலதாரங்களை சுத்தமாக வைத்துக்கொள்ள எல்லோரும் ஒத்து உழைக்கவேண்டும்"

ஒரு திறந்த கிணறு இருக்குமிடத்தில், அஜாக்கிரதையாயும் அழுக்கைப் பார்த்து வெறுப்படையாத வழக்கமுள்ள கிராமவாசி ஒருவனிருந்தாலும் கூட நல்ல ஜலத்தைக் கெடுத்துவிடக்கூடுமென்பது வெளிவாய்த் தெரியும். கிராமத்தார் அனைவரும் ஏகோபித்து ஒரே மனதாய் இருந்து ஒத்து, கிணற்று ஜலத்தை சுத்தமாய் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். இது காரணம்பற்றியே, அஜாக்கிரதையாலும் அழுக்கினாலும் வரக்கூடிய அபாயங்களை எல்லா ஜனங்களும் அறிந்திருத்தல் அவசியம். கிணற்றில் விழும் கொஞ்சம் அசுத்

தத்தில்கூட, காலரா, சீதபேதி அணுக்கள் இருக்கக்கூடும். அவ்வணுக்கள் அக்கிணற்று நீரைக்குடிக்கும் அநேக ஜனங்களின் மரணத்துக்குக் காரணமாகும்.

இந்துமத ஆச்சாரியர்கள் தண்ணீரை அசுத்தம் செய்வது தப்பு என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். மனுதர்ம சாஸ்திரத்தில் தண்ணீரில் ஜலபாதை செய்யக்கூடாதென்றும் ஆற்றங்கரைகளில் மூத்திரம், ஜலபாதை முதலியவை செய்யக்கூடாதென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மூத்திரம், எச்சல், ரத்தம் அல்லது விஷம், மூத்திரம் அல்லது மலம் கலந்த துணிகள் இவைகளை நல்ல ஆறு குளங்களில் நனைக்கக்கூடாதென்றும் தோய்க்கக்கூடாதென்றும் மனு கட்டளை விதித்திருக்கிறார். விஷக்கையும், மற்றும் உள்ள அசுத்தங்களையும்பற்றி அவர் சொல்லியிருப்பதால் இவ்வசுத்தங்களால் சேரும் அபாயங்களை அவர் நன்றாய் அறிந்திருந்தார் என்பது தெளிவாய்த் தெரிகிறது. குடிக்கும் தண்ணீரை அழுக்காக்குவதிலும் கொடிய பாபம் வேறு இல்லை என்று வால்மீக மகாரிஷி சொல்லியிருக்கிறார். விஷ்ணு இக்குடிக்கும் தண்ணீரை அசுத்தம் செய்பவனுக்கு அபராதம் 100-பணம் விதித்திருக்கிறார்; அதுவுமல்லாமல் குற்றவாளியே அவ்வழுக்கை எடுக்கவேண்டுமென்றும் சொல்லியிருக்கிறார். இது நியாயமே. நாம் வசிக்கும் இக்காலத்திலும் இதைச்சட்டமாக நியமனம் பண்ணினால் நலமாகும். முன்காலத்து இந்துக்களின் பெரியோர்கள், மகாரிஷிகள் அபிப்பிராயமும் தற்காலத்து சாஸ்திர நிபுணர்களின் அபிப்ராயமும் ஒன்றாயிருக்கிறது. அப்படியிருந்தும் இந்துக்கள் தங்கள் பெரியோர்கள் விதித்த விதிகளை நன்றாய் கவனித்து நடந்துகொள்ளாமலிருத்தல் துக்ககரமாயிருக்கிறது.

"ஒரு கிணற்றை சுத்திசெய்வது எப்படி?"

ஒரு ஊரில் "காலரா" கண்டால், உடனே கிணற்றைச் சுத்தம் செய்யவேண்டும். "காண்டீஸ் க்ரூயிட்" என்றும் சொல்லுவார்கள், இதையே "பொட்டாசியம் பெர்மாங்கனேட்" என்றும் சொல்வார்கள். இதைக் கிணற்றில்போட்டு ஜலத்தைச் சுத்திசெய்யவேண்டும். இப்படி சுத்தி செய்வதற்கு ஒரு கிணற்றை "ஹாக்கினஸ்" பண்ணுகிறது என்று சொல்லுவது வழக்கம். "பொட்டாஸியம் பெர்மாங்கனேட்"டை கொஞ்சமாய்ப் போட்டால் பிரயோசனமில்லை. தண்ணீர் ஒரு லேசான ஊதா அல்லது "பிங்கு" வர்ணமாகுமளவு போடவேண்டும். பிறகு தண்ணீரை கவனித்துப்பார்த்து இவ்வூதா வர்ணம் 24-மணி நேரம் இருக்கிறதா என்று பார்க்கவேண்டும். 24 மணி நேரத்திற்குள் இவ்வூதா வர்ணம் மாறிவிட்டால் தண்ணீர் இன்னமும் அசுத்தமாயிருக்கிறதென்பதற்கு ஒரு அத்தாட்சி. ஆனதால் 24-மணி நேரம் இவ்வூதா வர்ணமிருக்கும்படி இம்மருந்தை கொஞ்சம் ஜாஸ்தியாகக் கிணற்றில் போடவேண்டும். இவ்வூதா வர்ணம் மாறுகிறவரையில் கிணற்றுத் தண்ணீரைக் குடிக்காமலிருப்பது நலம். இவ்வூதாத் தண்ணீர் விஷமல்ல. இத்தண்ணீர் குடிக்கமுடியாமல் அவ்வளவு கெட்டதுமல்ல. "காலரா",

அணுக்கள், இத்தண்ணீர் 24-மணி நேரம் வரையிலாயிருக்கிறவரையில், சாகாம லிருக்கக்கூடும் தண்ணீரிலுள்ள அழுக்குப் பதார்த்தங்களை இம்மருந்து நாசம் செய்யும். அப்போது வியாதிக்குக் காரணமான "காலரா" அணுக்களையும் கொன்றுவிடும். ஆனாலும் முன் எச்சரிக்கையுடன், முன்னாலேயே விவ ரித்தபடி கிணற்றிலே இவ்வணுக்கள் வந்து சேராதபடி வேண்டிய ஏற் பாடுகளைச் செய்துகொள்வது உத்தமமான காரியம்.

"ஜலத்தை சுத்திசெய்வது எப்படி?"

I. "பில்டேர்ஸ்,, அதாவது ஜலத்தைச் சுத்திசெய்யும் கருவிகள்."

நாம் குடிக்கும் தண்ணீர்வரும் ஜலாதாரம் நன்றாயில்லாவிட்டால், நம் முடைய வீட்டு ஜலத்தை சின்ன பில்டர்களால் சுத்திசெய்துகொள்ளக் கூடும். இப்பில்டர்களில் மிகச் சிறந்தவை இரண்டு. ஒன்றின் பெயர் "பெர்க் வெல்ட்" பில்டர். மற்றொன்றின் பெயர் "பாஸ்டியூர் சேம்பர்லண்டு" பில்டர். இந்த பில்டர்களில் "காண்டில்ஸ்" என்று சொல்லப்படும் தட்டுகள் வழியாய் தண்ணீர் இறங்குகிறது. இவைகளை ஒருவித களிமண்ணினால் செய்கிறார்கள். இத்தட்டுகள் வழியாய் தண்ணீர் தாராளமாய் வழி இறங் கும், அப்படி இறங்கும்போது அழுக்குப் பதார்த்தங்களிலிருந்துண்டாகும் அணுக்கள் இத்தட்டுகளில் தடைப்பட்டு தங்கிவிடும். இத்தட்டுகள் புதிதா யிருந்தாலும், அல்லது இத்தட்டுகளை நன்றாய்க் கொதிக்கவைத்து இரண்டு அல்லது மூன்று நாட்களுக்கு ஒருதரம் சுத்தம் செய்துவைத்துக் கொண்டா லும் இத்தட்டுகள் வழியாய் ஜலம் இறங்கும்போது, அழுகின பதார்த்தங் களின் அழுக்காலுண்டாகும் அணுக்களும், மற்றும் அபாயகரமான ஜீவாணுக் களும் இத்தட்டுகளில் தடைப்பட்டுத் தங்கிவிடும். சாதாரணமாய் நாம் தேவாயம் வடிக்கட்டும்போது துணியில் சக்கைசார்தங்குவதுபோல் வியாதி யை உண்டாக்கும் அணுக்கள் மேலேகட்டில் தங்கிவிடும். ஆனால் தட்டுகள் புதிதாய் இல்லாவிட்டாலும் இரண்டு மூன்று நாளைக்கு ஒருதடவை அவை களைக் கொதிக்கவைத்து எடுத்து உபயோகிக்கா விட்டாலும், ஜீவாணுக்கள் அவைகள் வழியாய் இறங்கிவிடும். கிரமமாய், காலாகாலத்தில் கொதிக்க வைத்து சுத்தம் செய்யப்படாத தட்டுகளில் அநேக ஜீவாணுக்கள் சேர்ந்து தண்ணீரோடு கலந்து அத்தட்டுகளில் தங்காமல் கீழே இறங்கி சுத்தஜலம் வந்து தங்குகிற பாகத்தில் வந்து கலந்துவிடுவதை அநேகந்தடவை பார்த்தி ருக்கிறோம். ஆகையால் நம்மிடத்தில் ஒரு "பில்டர்" இருந்தால் அதிலி ருக்கும் "காண்டில்" களைத் தண்ணீரில் போட்டு தண்ணீரிலேயே இரண்டு மூன்று நாளைக்கு ஒருதரம் அரைமணிநேரம் கொதிக்கக்கொதிக்கக்காய்ச்சி சுத்தம் பண்ணி உபயோகிக்கவேண்டியதற்குள்ள முன்ஜாக்கிரதை யெடுத் துக்கொள்ளவேண்டும்.

II "தண்ணீரைக் காய்ச்சவேண்டும்."

நீங்கள் ஒரு நல்ல "பில்டர்" வாங்க சக்தியில்லாதவர்களாயிருந்தால், சாப்பிடும் தண்ணீரைக் கொதிக்கக்கொதிக்கக் காய்ச்சவேண்டும். சில நிமி

ஷங்கள் நேரம், தண்ணீரைக் காய்ச்சினால் அதிலுள்ள வியாதிக்குக் காரண மான அணுக்கள், தொத்துப்பூச்சிகள், புழுக்கள், முட்டைகளெல்லாம் நிர்மூ லமாய்விடும். காய்ச்சின தண்ணீர் சாப்பிட அவ்வளவு ருசியாயில்லை யென் பது வாஸ்தவமே. சுத்தமான மண்பாண்டத்தில், காய்ச்சின ஜலத்தை நன் றாக ஆறவைத்தால், அந்த ஆறின ஜலம் சாப்பிட மறுபடியும் ருசிகரமாய் விடும். ஊரில் "காலரா" இருக்கிறது என்று கேட்டவுடனே தண்ணீரைக் காய்ச்சி உபயோகிக்க வேண்டும். நாம் உபயோகப்படுத்தும் தண்ணீரை பில் டரில் வடிக்கட்டினாலும்சரி, காய்ச்சினாலும்சரி, அது சுத்தமாய்விடும். அப் படி சுத்தமானபிறகுகூட மறுபடியும் அது எவ்வாறாவது அசுத்தமாகாமலி ருக்கும்படி நாம் ஜாக்கிரதை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். இக்காரணம்பற்றி யே நம்முடைய வீட்டில் ஜலம்பிடித்து வைத்துக்கொள்ளும் பாத்திரங்களை வெகுஜாக்ரதையுடன் சுத்தம்செய்து வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அது மட்டுமே போதாது. அப்பாத்திரங்களுக்கு பதிலாய், இறுக மூடும்படி மூடி கள் இருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் குப்பை, தூசி அழுக்கு, அபாயகர மான ஜீவாணுக்கள் எல்லாம் அந்த சுத்தஜலத்தில் வந்து சேரும். இப்பாத் திரங்களை சுத்தம் செய்வதில் மற்றொரு விஷயம் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். வெளியில் இப்பாத்திரங்களை வைத்து வைத்தால் சுமார் ஒரு மணி அல்லது இரண்டு மணிநேரத்தில் இப்பாத்திரங்களின் மேலேயானா லும்சரி, உள்ளேயானாலும்சரி, இவ்விடங்களில் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் அபா யகரமான ஜீவாணுக்கள் எல்லாம் செத்துப்போம். ஜனங்கள் இம்மாதிரி பாத்திரங்களை வெயிலில் போட்டால் சூரியரேகைகள் இவ்வணுக்களை நாசம் செய்துவிடும்; ஆகையால் வெளியில் போடுங்கள் என்றுசொல்லி அவர்கள் அப்படிச்செய்வது கொஞ்சகஷ்டமான காரியமாயிருக்கிறது. ஆனாலும் தொத்துவியாதிகளை அழிக்கக்கூடிய வகைகளில் சூரியகிரணங்கள் உபயோ கப்படுவது போல் வேறு ஒன்றும் அவ்வளவு உபயோகமுள்ளதல்ல. சூரிய கிரணங்களில்லாவிட்டால், குளங்களின் நீர் இப்போதிருப்பதைக் காட்டிலும் மிகத் தீங்கை விளைவிக்கும். ஆகையால் தண்ணீர்ப் பாத்திரங்கள் காலியா யிருக்கும்போதெல்லாம் அவைகளை நன்றாய் வெயிலில் காயும்படி போட்டு வையுங்கள்.

அநேக வழிகளால் தண்ணீர் அசுத்தமாகக்கூடுமென்றும், அசுத்த நீர் எவ்வளவு அபாயங்களை விளைவிக்கிறது என்பதும் தங்களுக்குத் தெரிந்திருக் கிறது. அதிர்ஷ்டவசமாய், நாம் பலசாலிகளாயும், நல்ல தேகசௌக்கிய முள்ளவர்களாயுமிருந்தால், நாம் சாப்பிடும்போது அபாயகரமான அணுக் களை விழுங்கிவிட்டாலும், நம்முடைய திடசரீரம் அவைகளை நாசம்செய்து விடக்கூடும். ஆனாலும், இந்தியாவிலுள்ள ஜனங்கள் தாங்கள் உபயோகிக் கும் ஜலம்வரும் ஜலாதாரங்களை சீர்ப்படுத்தி, வியாதி வராமல் தடுக்கக்கூடிய முன்ஜாக்கிரதைகளைத் தேடிக்கொள்ளுதல் மிகவும் முக்கியமான விஷயம். நாம் பில்டர்களைசரியாய் உபயோகிக்கக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும்; தண் ணீரைக் கொதிக்கக்கொதிக்கக் காய்ச்சி ஆறவைத்து சாப்பிடவேண்டும்; நல்ல மூடிகள் போட்ட சுத்தமான பாத்திரங்களில் தண்ணீரை வைத்து உபயோகிக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

ஸபையின் ஸ்திதி.

சென்ற ஸஞ்சிகையில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸித்தாந்த ஸபையின் ப்ரக்ருத ஸ்திதியைப்பற்றி, ஆஸ்திக ப்ரபுக்களுக்கு ஒரு விஜ்ஞாபநம் செய்துகொண்டிருந்தேன். அதைக் கேட்டுற்ற சில ஆஸ்திகர்கள், அந்த ஸ்திதியைப் பற்றி அநுதபித்து, எவ்வித ஸ்ரமம் நேர்ந்தாலும் ஸபையை நடத்திவரவேண்டியது அவச்யமென்று தைர்யத்தை ஜநிப்பிக்கக்கூடிய வார்த்தைகளைச் சொல்லி கடிதம் எழுதி இருக்கிறார்கள், மற்றும் சிலர், 'இம்மாதிரி ஸ்திதியை விஜ்ஞாபநம் செய்து கொள்வது மாத்ரம் போதாது; அதை நிவாரணம் செய்வதற்கு அபேக்ஷிதமான உபாயங்களையும் விசதமாக எடுத்து உரைக்கவேண்டும்' என்று நியமித்திருக்கிறார்கள். இப்பொழுது நமக்கு நேர்ந்திருக்கும் ஸ்ரமம் முழுவதும் த்ரவ்யாபாவத்தாலேயே. தீபிகையையும் வார்ஷிக வித்வத் ஸதஸ்ஸையும் ஒருவாறு நடத்திவர ப்ரதிஸம்வத்ஸரமும் ரூ. 600—0—0 அபேக்ஷிதமாக, இருக்கிறது. அந்தத் தொகை அபேக்ஷிதம்' என்று சொல்ல மாத்ரம் அடியேனுக்குத் தெரிகிறதே தவிர, அதை ஸம்பாதிக்கும் உபாயங்கள் யாவை என்று எடுத்து உரைக்க அடியேனுக்குத் தெரியவில்லை. 'ஸர்வஸ்ய வம்ஶஸ்ய ஶுபேக்ஷிணோ யே ப்ரயாதி ஸம்பதாம் ஸதாம் வ்ருத்தயே' ஸக்தர்களாக இருக்கும் மஹான்கள் தங்களால் இயன்றமட்டும் ஸஹாயத்தையாவது செய்யவேண்டும்; இல்லாவிட்டால், அஸக்தனாக இருக்கும் அடியேனை நிவ்ருத்திப்பித்து ஸபையை நிர்வஹிக்கும் பாரத்தைத் தாமேயாவது ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதுதான் அடியேன் ஸவிநயமாகச் செய்து கொள்ளும் ப்ரார்த்தனை.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 11.] ரௌத்ரி ௵ மார்கழி ௴ [ஸஞ்சிகை 3.

"த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே - வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா॥" [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

"நாவே! கேசவனைப் பாடு. மனமே! ஸ்ரீதரனைப் பஜனம் செய். கைகாள்! அச்யுதனை அர்ச்சியுங்கள். செவிகாள்! பகவத் கதைகளைக் கேட்பீர்கள். கண்களே! ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைத் தர்சியுங்கள். பாதங்களே! ஹரியினுடைய ஆலயத்துக்கு நடப்பீர்கள். மூக்கே! முகுந்தபாத துளஸியை மோவாய். சிரஸே! அதோக்ஷஜனை வணங்கு." இவ்வண்ணம் முகுந்தமாலையில் ஸ்லோகமிருக்கின்றது. குலசேகரன் காலத்தில் அந்த ஸ்லோகார்த்தத்தை அநுஷ்டித்தவர் பலர். நமது பால்யத்திலும், மேற்படி ஸ்லோகம் பெரியோரால் ஆப்தவாக்யமாகக் கொள்ளப்பட்டது. இப்போது அந்த ரீதி மாறிவிட்டது. 'காலோऽயம் துரதிக்ரம:' என்கிறபடியே, கால வைஷம்யத்தை அதிக்ரமிப்பது கஷ்டம். வைதிகதர்மங்கள் லோபமடைகின்றன. வைதிகஸம்ப்ரதாயமும் அபாவத்தை அடைகின்றது.

மஹம்மதியர் அரசாண்டகாலத்தில் மதாந்தியராகாது நின்றவர்கள் ஸ்வதர்மங்களைக் காப்பாற்றிவந்தார்கள். வயிற்றின் கொடுமைக்காக நம்மவர்களால் அப்யஸிக்கப்பட்ட பாச்சாத்ய வித்யையானது ஸர்வத்ர ஸ்வதர்மத்யாகத்தில் முடிகின்றது. ஸ்வதர்மத்தில் மரணம் ச்ரேயஸ் என்றார் பகவான். இப்போது ஸ்வதர்மத்துக்கு மரணம் விதித்திருக்கின்றனர். வ்யவஹாரத்துக்காக ஈச்வரனை ஸ்மரிக்கின்றனர். 'காமத்தை அநுஸரித்து ப்ரயத்நம் உதிக்கின்றது; ப்ரயத்நத்தை அநுஸரித்து வ்யாபாரங்கள் தொடர்கின்றன; வ்யாபாரங்களை அநுஸரித்து பலங்கள் உண்டாகின்றன' என்றிவ்வண்ணம் ச்ருதி காட்டிய உண்மை இப்போது விசேஷமாக விளங்குகிறது. தற்காலம் ஜந்மத்தால் ப்ராஹ்மணன் ஆனாலும் பாஷாந்தர நிபுணர்களிடமோ, தேசாந்தரவாஸிகளிடமோ அவன் உபயோகத்தை அடைகின்றான்; ஸந்த்யாக்ரியைகள் காபிகிளப்புகளிலோ விளையாட்டு ப்ரதேசங்களிலோ நடைபெறுகின்றன; ம்லேச்ச ஸாத்ருச்யத்தைத் திடச்ரத்தையோடு ஸம்பாதிக்கின்றவர்களிடம் ப்ராஹ்மண்ய ஸம்ஞைக்கு இடமில்லாமல் போகின்றது. அவ்விதி ஸம்ஞைக்கு முற்றிலும் இடமின்றி ஸ்ரீ ஸுரேந்த்ரநாத பானர்ஜி என்பவர் தாமும் ப்ராஹ்மணனென ப்ரகடநம் செய்கின்றார்.

லாஜபட்ராய் என்கிற தேசாபிமானி நம்முடைய ஜநங்கள் பரலோகத்தை ஆகாங்க்ஷித்துக்கொண்டு இஹலோகாநுபவத்தை த்யாகம் செய்கின்றார்கள் என்று பயப்படுகின்றார். இந்தப் பயத்துக்கு ஹேதுவைக்காணோம். கூலியாட்கள் கூட்ட ஸங்கேதபலத்தைக் கொண்டு முதலாளிகளை நிர்ப்பந்திப்பது பரலோக ஸாதநமாகுமோ? மதராஸ் ரெயில்வே உத்யோகஸ்தர்களால் தள்ளிவிடப்பட்ட கூலியாட்கள் தண்டவாளத்தைப் பிடுங்கி ரெயில்வண்டிகளுக்குச் சேதம் விளைவித்துப் பல ப்ரயாணிகளுக்குத் துன்பம் உண்டாக்கிப் பலரைக்கொன்று விட்டு மோக்ஷமார்க்கத்தில் ப்ரவேசிக்கப்போகின்றார்களா? இன்னும் வருஷந்தோறும் கூடுகின்ற காங்க்ரஸ் முதலான ஸபைகளில் அத்யாத்ம விஷயங்களா விசாரிக்கப்படுகின்றன? ஒரு ரூபாய்க்கு இரண்டுபடி அரிசி, மோக்ஷத்தை அபேக்ஷிப்பவர்களா விரும்புகின்றனர்? ஷாப்புகளுக்கும் கடைத்தெருக்களுக்கும் சென்றால் ஹரிகதைகளா கேட்கின்றோம்? பள்ளிக்கூடங்களும், லெக்சர் (lecture) ஸ்தானங்களிலும்

ஆத்மகுண பூர்த்தியா உபதேசிக்கப்படுகின்றது? பத்துலக்ஷம் பெயர்க்குள் தேடிப்பார்த்தால், "ஈச்வரன் ஒருவன் உண்டு, சரீரவியோகாநந்தரம் அவனை நாம் அடைய வேண்டும்" என்று ஸ்மரிப்பவர் பத்துப்பெயர் அகப்படுவரா? ஏன் லாஜபட்ராய் இவ்வண்ணம் கஷ்டப்பட்டாரோ தெரியவில்லை. லோகாந்தரஸ்மரணம் ஒருவர்க்கும் கூடாது என்று அவர் தாத்பர்யமோ?

காந்தி யென்றொருவர் ஸமீபத்தில் மாஹாத்ம்யம் பெற்றவர். அவருடைய த்ரிகரணங்களும் ஸமாநப்ரவ்ருத்தியில் பர்யவஸிப்பது நிஜமே. லோகாநுபவத்தை அவர் ஸ்வார்த்தம் த்யஜிப்பவர். பரோபகாரத்தின் பொருட்டுக் காராக்ருஹ ப்ரவேசபர்யந்தம் துணிந்தவர். ஆனால் விஷயசிந்தனையை ஆழ்ந்து செய்பவராக நாம் அவரை எண்ண அவகாசமில்லை. ப்ராஹ்மணர் அஹங்காரத்தால் தமக்கும் இதரர்க்கும் பேதத்தைக் கல்பித்தார்களென்றும், இது வைபாச வ்ருத்தியென்றும், பஞ்சமரென்று சொல்லப்பட்ட வகுப்பினர்கள் மற்ற ஜாதியர்களால் பலாத்காரமாகத் தாழ்ப்படுத்தப்பட்டார்களென்றும், ஆதலால் ஐரோப்பியர்கள் ஹிந்துக்களைப் பஞ்சமர் ஸ்தாநத்தில் வைத்திருக்கின்றார்களென்றும் அவர் உத்கோஷிக்கின்றார். இவ்வுக்திகள் காரண கார்யபாவ விவேகஜந்யமாகத் தென்படவில்லை. காந்தியினுடைய அபிநிவேசமானது அவருடைய புத்தி ஸஞ்சாரத்துக்கு அவகாசம் தரவில்லையோ? அவர் சரித்ரம் படித்திலரோ? படித்தும் சிந்திக்கிலரோ?

க்யாதி பெற்ற அதிராஜ்யங்கள் பல இருந்தன; அவை நடத்திய ஜநங்கள் நாமமாத்ர சேஷராகப் போய்விட்டார்கள். ஈஜிப்டு, பாபிலன், அஸிரியா, பூர்வ பெர்ஷியா, க்ரீஸ், ரோம், இந்த மஹா தேசங்கள் இத்தகைய வ்யாபகங்களைப் பெருமளவும் ப்ரகாசித்து அந்தர்த்தாநம் அடையவில்லையா? அந்தந் தேசத்தவர்கள் எங்குப் போனார்கள்? அவர்கள் யாது பஞ்சமர்களைத் தாழ்த்திவைத்திருந்தார்கள்? மொகல் அதிராஜ்யம் போயிற்றே! எந்தப் பஞ்சமரை அவர்கள் தாழ்த்திவைத்தார்கள்? டர்க்கி தேசத்தார் துக்கமுற்றனரே! எந்தப் பஞ்சமரை அவர்கள் தாழ்த்திவைத்தார்கள்? ஆனால் காந்தியினுடைய உக்தியில வாஸ்தவம் உண்டானால் ஐரோப்பியர்க்கும் ஒரு காலம் பஞ்சமத்வம் ஸித்திக்காதோ? அந்த உக்தி ஸமீசீந ந்யாயத்தால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டதன்று.

'சாதுர்வர்ண்யம் மயா ஸ்ருஷ்டம் குணகர்மவிபாகஶ: ।'

என்று கீதாவசநம் உள்ளது. குணகர்மங்களின் ப்ரயுக்தமாய் லோகத்தில் பேதங்களற்றுப்போமோ? போகமாட்டாதே. ஆனால் பேதங்கள் ஜாதிக்ருதமாகக் கூடாது; வ்யக்திக்ருதமாக நடக்கலாம் என்று சொல்லக்கூடும். உத்க்ருஷ்டமான குணகர்மங்களோடு கூடினவர்களும், மத்யஸ்த குணகர்ம விஶிஷ்டர்களும், நீசர்களும், ஸ்வ வ்ருத்திகளில் ரமித்தே லோகத்தில் பெருகுகின்றார்களாதலால், ஸ்வ வ்ருத்திகளை அவர்கள் ஸ்வஸந்ததிகளின் பொருட்டு வேண்டுவதாம் லோகவழக்கம். வ்ருத்தி ஸாமாந்யம் ப்ராயேண விவாஹாதி ஸம்பந்தங்களுக்கும் ஸஹபோஜநத்துக்கும் காரணமாகின்றது. இவ்வண்ணம் வகுப்புகள் லோகத்தில் உண்டாவது ஸஹஜம். தேஶாந்தரங்களில் இவ்வித பேதங்கள் ஸஹபோஜநத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமாகவில்லை என்னலாம். அதுவும் உண்மையல்ல. அங்கே ஸ்பர்ஶதோஷ த்ருஷ்டிதோஷங்கள் இல்லை. இங்கே அவையுண்டு.

வேதங்களின் பூர்வபாகம் முக்யமாகக் க்ரியா பாஹுள்யத்தை அபேக்ஷிக்கின்றது. க்ரியைகள் பலவிதமான இஷ்டஸாதகங்களாக விதிக்கப்பட்டன. க்ரியைகளுக்கு உபயோகமாகின்ற த்ரவ்யங்களுக்கு ஸம்ஸ்கார விஶேஷங்கள் சொல்லப்பட்டன. க்ரியைகளில் அந்வயிக்கின்ற யஜமானர்க்கும் ருத்விக்குகளுக்கும், அந்தப்பரஶுத்திகரங்களையும் பாஹ்ய ஶுத்திகரங்களையும் பல வ்யாபாரங்கள் விதிக்கப்பட்டன. இவற்றை ஆலோசித்துத் தர்மஶாஸ்த்ரம் எழுதினவர்கள் ஆர்ய ஜாதிகளால் நித்ய நைமித்திக கர்மங்கள் செய்யப்படவேண்டும் ப்ரகாரங்களை விவரித்திருக்கின்றனர். அந்த க்ரியைகளும் அவற்றிற்குப் பொருந்திய ஆசாரங்களும் வேதாந்த மதநிஷ்டர்களுக்கும் வேண்டியிருக்கின்றன. ஆனால் அவை யாதொரு இஷ்டப்ராப்தியினுடைய உத்தேஶமுமின்றிக் கேவலம் பகவதாராதநமாகப் பண்ணும்படி அத்யாத்ம ஸம்ப்ரதாயம் வேண்டுகின்றது.

வைதிக தர்மங்கள் ஸ்நாநம் முதலான ஆசாரங்களின்றிக் கைகூடமாட்டா. 'ஆசார ப்ரபவோ தர்ம:' என்று மஹாபாரதவசநம். 'யஜ்ஞேஷு ப்ரபுராராத்யக:' என்கிறபடியே, பலாந்தரத்தால் பண்ணப்பட்ட கர்மங்களுக்குப் பலப்ரதன்

அந்தந்தத் தேவதாந்தர்யாமியான பகவான் என்பதும், பலாபேக்ஷையின்றிப் பண்ணப்பட்ட கர்மங்களால் அவனே ஆராதிக்கப்படுகின்றான் என்பதும், ஶாஸ்த்ரஸம்மதம். இந்த விதமாகச் செய்யப்பட வேண்டிய வைதிக கர்மங்கள் ஆசாரமின்றி ஸித்திக்கமாட்டா; 'ஆசாரஹீநம் ந புநந்தி வேதா:' என்றும் ஸ்மரிக்கப்பட்டது.

த்விஜர்கள் உபநயநம்போன்ற பல ஸம்ஸ்காரங்களுடன்கூடினவர்கள். ஸம்ஸ்காரம் ஶுத்திகரம். ஸம்ஸ்காரங்களாலும், ஸதாசாரங்களாலும், வைதிக கர்மங்களில் அதிகாரம் பெற்றவர்கள், அஸம்ஸ்க்ருதர்களோடும் அநாசார ஶீலர்களோடும் ஸஹபோஜநாதிகள் பண்ண அமையுமோ? இன்னும் ஆஹாராதிகளும் பூர்வ வாஸநாநுரூப ருசிபேதங்களும், ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸ பேதயுக்தங்களென்றும், ஶுத்தாஹாரம் அந்த:கரணஶுத்தியைப் பண்ணுமென்றும் ஶாஸ்த்ரத்தாலும் அநுபவத்தாலும் வெளியாகின்றது. த்விஜர்க்கு நியமேந ஸத்வாஹாரம் விஹிதம். அந்யர்க்கு அந்த நியமமில்லை. அப்படிப்பட்டவர்களுடைய ஸம்ஸர்க்கம் த்விஜர்களுக்குப் பலவித தோஷங்களை விளைவிக்குமே. த்விஜர்கள் இத்தகைய காரணங்களால் தங்களிடம் ஒரு உத்க்ருஷ்டதையும், மற்றோரிடம் ஒரு நிக்ருஷ்டதையும் பாராட்டுகின்றார் என்றால், இந்த ரூபமான அபிநிவேஶம் கிறிஸ்தவ மஹம்மதியர்க்குள்ளும் இல்லையா? மதாந்தரஸ்தர்கள் ஸ்வமதங்களில் சேராதவர்களுக்குத் தங்களையொத்த லோகாநுபவத்தையும் தகைகின்றார்கள். அவ்வண்ணம் த்விஜர்கள் என்றும் செய்தவர்களன்று. ப்ராஹ்மணர்கள் பூமியில் பெருத்தவர்களல்லர்; தநத்தில் பெருத்தவர்களல்லர்; ராஜ்யமாண்டவர்களல்லர்; அஹிம்ஸையை வ்ரதமாகப் பூண்டவர்கள்; வித்யாப்யாஸம் அவர் தொழில்; தாரித்ர்யம் அவர்கள் ஸ்திதி. காளிதாஸன், 'பரஸ்பர விரோதிந்யோரேகஸம்ஶ்ரய துர்லபம் । ஸங்கதம் ஶ்ரீஸரஸ்வத்யோர்பூதயேஸ்து ஸதா ஸதாம் ॥' என்று சொன்னார். வித்யையும் பொருளும் ஓரிடம் கூடுவதில்லை என்று ஶ்லோகதாத்பர்யம். இந்த உண்மை ப்ராஹ்மணரிடம்தான் பொருந்தி நின்றது. ஸ்வகர்மாநுஷ்டாந நிமித்தமாக ஸதாசாரங்களை விடாதவர்கள் அந்தச்

கர்மங்களும் ஆசாரங்களும் மற்றவர்களோடு விரோத ஸம்ஸர்க்கம் பண்ணாமலிருந்தது சுத்திக்குத் தோஷமாகில், சுத்தியினுடைய மேன்மையைப்பற்றிக் கிஞ்சித் ஸங்கைதான் உதிக்கின்றது. பாஷ்யாந்தரத்தில், பரம்பராகதமான ஆசாராதிகள் ஸ்வாபாவிகமாய்ப் பரிணமிக்கின்றன என்று சொல்லப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட ஸ்வாபாவிக குணலக்ஷணம் ப்ராஹ்மணர்க்கு ஸர்வதேச காலங்களிலும் ஸர்வவித பக்ஷணங்களைத் தகைகின்றது.

ஐரோப்பியர்கள், பூமியில் மூன்று பாகத்தை ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொண்டார்கள். மிகுந்த பாகமொன்றும் அவர்களைத் திரஸ்கரிக்கச் சக்தியற்றது. அந்த ஒருபாக ஜனங்கள் அவர்களால் தாழ்த்தப்பட்டு அநாதரிக்கப்படுகின்றார்கள். நீர் ஆபிரிக்காவென்கின்றவர்க்குள் மேஜர் க்ரோகன் என்றொரு மநுஷ்யன் இருக்கின்றான். அவன் "நான் உலகம் முழுதும் பார்த்தேன். ஐரோப்ய நாகரிகம் அந்ய ஜனங்களுக்கு அநுகூலம் செய்யுமென்பதை நான் நம்பவில்லை. அது சென்றவிடமெல்லாம் அவர்களுடைய ஸர்வவித நாசம் ஸித்தம். ஆகிலும் அத்தொழிலே நாம் மேற்கொண்டோம். அதன் பயனைக் கண்திறந்து பார்ப்போமாக. ஸமுத்ரத்தில் அலைகள் மோதிவருகின்றனபோல் இரண்டு ஜனங்களுக்கும்கூட வலிக்க இடமற்றுப்போகும் காலம்வந்தால், ஒன்று மற்றொன்றின் வ்ருத்தியால் வணங்கி மறைந்துபோக வேண்டியதே! தேசஜனங்களுடைய பூமியை நாம் திருடியாயிற்று. இப்போது அவர்கள் சரீரங்களையும் திருட வேண்டும். அவர்களை நமக்கு உழைக்கும்படிச் செய்யவேண்டும். இப்போது தேசஜனங்கட்கு ப்ரத்யேக வஸதிகள் கல்பிப்பது என்பதும் முடிவான விஷயத்தை (அதாவது அவர்களுடைய ஸம்பூர்ண நாசத்தை) தடுக்கமாட்டாது. தகுந்த காலத்தில் வெள்ளைக்காரன் எல்லாவற்றையும் கைகொள்வான். அது இப்போது ந்யூஜிலண்டு எனும் தேசத்தில் நடக்கிறது. அதுபோலவே டாஸ்மேனியா எனும் தேசத்திலும் நடக்கின்றது. ஆகலால் ஆபிரிக்காவிலும் அது நடக்கப்போகின்றது." என்றிப்படியே சரித்ர விமர்சனம் பண்ணியிருக்கின்றான். க்ரோகன் என்பவனைப்போல் நமக்கும் டையர், ட்வையர்; என்கின்றவர்கள்போல் ஜனங்கள் உண்டு. நிராயுதபாணிகளாய், நிரபராதிகளாய், பலாயநத்தில் ப்ரவ்ருத்தர்களாய் இருந்த

ஜனங்களைத் துப்பாக்கிகளைக்கொண்டு சுட்டு ஐந்நூறு பெயர்க்குமேல் கொன்றவனை இந்தத் தேசத்தில் இருக்கின்ற ஐரோப்பியர்களில் பெரும்பான்மையோர் ச்லாகிக்கின்றார்கள். இங்கிலாந்து தேசத்திலும் டையர் அபிமானிகள் பெருகுகின்றனர். நமது தேசத்தில் சில ஜாதிகள் தாழ்த்தப்பட்டார் என்பது டையர் தொழிலுக்குக் காரணமாமோ? ஐரோப்பியர் தவிர லோகத்தில் மற்ற யாவத் ஜனங்களும் ஸமாநமான துர்த்தசையை அடைந்திருக்க, அதற்கு ஸமாநகாரணத்தைத் தேடுவதைவிட்டு, உன்மத்தப்ரலாபம் செய்வது புத்திமான்கள் வ்யாபாரமல்ல. மக்காவில் மஹம்மது பிறக்காவிட்டால் லோகசரித்ரம் வேறு விதமாயிருக்கும். மகம்மதிய மதம் பரவின இடமெங்கும் பூர்வஸம்ப்ரதாயங்கள் நாசமடைந்தன. நமது தேசத்தில்மட்டும் பூர்வவித்யை நாசமடையவில்லை. அதற்கு இப்போது நம் தேசத்தவர்களால் நாசம் கிட்டிப்பார்க்கின்றது. கிலாபத் விஷயமாக ஸர்வ மஹம்மதியர்களும் எம்மட்டும் மதாபிநிவேசம் கொண்டிருக்கின்றார்கள்? இங்கிலீஷ் கற்ற நம்மவர்கள் அவர்களைப் பார்த்தாவது நல்ல மார்க்கத்தில் திரும்பப்படாதா? கண்டபேரும் கண்டபடியெல்லாம் நம்மவர்க்குள் பேசுகின்றார்களே! மஹம்மதியர் ப்ருதிவீராஜனை ஜயித்துக் கொன்றதற்கும், பஞ்சமர் தாழ்த்தப்பட்டனர் என்கிற கதைக்கும் எங்கே ஸம்பந்தம் கூடும்?

எந்த விஷயத்தில் ஸாது வெட்கப்படுவனோ அதில் அஸாது ஸந்தோஷிக்கின்றான் என்று சொல்லப்பட்டது. ப்ராசீந ஸம்ப்ரதாய விரோதிகள் யாவரும் தத்காலம் கொண்டாடப்படுகின்றனர். மதப்ரயுக்தமாக ஆர்யமதம் வெளியிட்டதின்மேல் அறியக்கூடிய தொன்றில்லை. உபநிஷத்தும் கீதையும் அந்த விஷயத்தில் தெரிவிக்கக்கூடிய யாவத் உண்மைகளையும் தெரிவித்துவிட்டன. அநாதியாய் அவிச்சின்னமாய் தழைத்த ஸம்ப்ரதாயம் வைதிக ஸம்ப்ரதாய மொன்றே. அதனுடைய பூர்வோத்தர பாக ஸங்கதியை ஸம்யங் ந்யாயத்தால் நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள் விசதமாகக் காட்டியிருக்கின்றார்கள். அவர்களுடைய உக்திகளை அறியாமலும், அநாதரித்தும், விருத்த ஸம்ஸர்க்க தோஷத்தால் ஸநாதந தர்ம த்வேஷிகளாய் இந்தியாவில் உதித்த ப்ரஷ்டர்கள் தத்காலம் அதே தோஷதூஷித சித்தர்களான பாஷாந்தர வித்யார்த்திகளால் கொண்டாடப்படுகின்றார்கள். ஸயம்ஜொகொ நாஷ்லிவாஸ ஐகி

வாதிகள் இப்போது பெருகுகின்றார்கள். ஐஹிக ப்ரதானர்கள் பாஸ்சாத்யர். பாஸ்சாத்ய வித்யாப்யாஸம் மற்றோரையும் அவ்வண்ணம் செய்கின்றது. ஐஹிக விஷயங்களில் ஸமாநாவகாஸம் எல்லா ப்ரஜைகளுக்கும் உண்டாவதை வைதிக ஸம்ப்ரதாயம் தடுக்கவில்லை. 'மாம் ஹி பார்த்த வ்யபாஸ்ரித்ய' என்கிற ஸ்லோகப்படி பகவதாஸ்ரயணத்திலும் யாவர்க்கும் அதிகாரம் உண்டு; ஆஸ்ரயிப்பவர் யாவர்க்கும் ஆமுஷ்மிகமும் ஸமமாகக் கிடைக்கும். ஆஸ்ரயணத்தில் அபிமுகரா யிருப்பவர்க்குக் கர்த்தவ்யங்களான கர்மங்கள், அநுஷ்டிக்க வேண்டிய ஆசாரங்கள், புஜிக்க வேண்டிய ஆஹாரங்கள், சேர்க்கத்தகுந்த ஸம்ஸர்க்கங்கள், ப்ரயத்நத்தால் ஸம்பாதிக்க வேண்டிய ஆத்மகுணங்கள், ஸாதித்துக்கொள்ள வேண்டிய இந்த்ரிய நிக்ரஹங்கள் இவையாவும் பகவத்கீதையில் 13-வது முதல் 17-வது அத்யாயம் வரையில் விவரிக்கப்படுகின்றன. பகவானுடைய உபதேசங்களை யதாவத்தாக அறிந்தவர்கள், காந்தி முதலானவர்களைப்போல் பேசமாட்டார்கள். மற்ற எவ்வித குணங்கள் காந்தியினிடம் ப்ரகாசித்த போதிலும், தத்வஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தில் அவர் மட்டமானவரே. தத்வஜ்ஞாநம், ஜ்ஞாநாநுகுணமான வ்ருத்தம், ஸதாசாரம் இவை முமுக்ஷுவுக்கு அத்யந்தம் வேண்டியவைகள். நமது பூர்விகர்கள் கேவல ஸாஸ்த்ரவஸ்யதையை ஆதரித்தார்கள். அவர்கள் ஏகாந்திகள்; நிரஹங்காரிகள்; யத்ருச்சையாகக் கிடைத்தவற்றில் ஸந்துஷ்டர்கள்; ஸர்வபூதங்களுக்கும் ஹிதத்தில் ரமித்தவர்கள். அவர்களைத் தூஷித்தல் ப்ரபலமான பாகவதாபசாரம் ஆகின்றது.

ஸாஸ்த்ரத்தைப் பொய்யென்றும், அதை நம்பினவர்கள் மித்யாபிமாநிகள் என்றும் சொல்பவர்களுடன் வாதமில்லை. ஆகிலும் புத்தி பூர்வமாக ஸாஸ்த்ரத்தை விஸ்வஸித்தவர்களைத் தூஷித்தல் ஒருவித ந்யாயத்திலும் சேரமாட்டாது.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஸிகாய நம:.

ஆழ்வார் பெருமை.

"முந்துற்ற நெஞ்சே! முயற்றி தரித்துரைத்து
வந்தித்து வாயார வாழ்த்தியே—சந்த
முருகூருஞ் சோலைசூழ் மொய்பூம் பொருநற்
குருகூரன் மாறன்பேர் கூறு."

ஸ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்கள் ப்ரதிபாதிக்கிற தத்வங்கள் மூன்று. அவை சித்தென்றும் அசித்தென்றும் ஈஸ்வரனென்றும் கூறப்படும். அவற்றை "போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வா ஜுஷ்டஸ்ததஸ்தேநாம்ருதத்வமேதி' என்கிறபடியே அறிந்து, மோக்ஷோபாயாநுஷ்டாநம் பண்ணி, அவ்வுபாயாநுஷ்டாநபலத்தாலே மோக்ஷஞ்சேருமென்று ஸகலஹித பராஷயங்களை ஸ்ருதி முறையிடும். இதில் ஈஸ்வரதத்வத்தை 'பதிம் விஸ்வஸ்யாத்மேஸ்வரம்', 'தமீஸ்வராணாம் பரமம் மஹேஸ்வரம்', 'ஹ்ரீஸ்ச தே லக்ஷ்மீஸ்ச பத்ந்யௌ' என்று ஸர்வஸ்வாமியாகவும் ஸர்வநியந்தாவாகவும் ஸ்ரிய:பதியாகவும் நிரூபித்து; ஜகத்காரணத்வத்தை 'யஸ்ய ஸ்மிதகணேஸ்வரீ', 'ப்ரவர்த்தயதி [illegible] [illegible] ஸ்வயம் [illegible] க்ரியாதாரம் [illegible]' என்று [illegible] நிரூபித்து, இந்த ஸ்வரூபாநுரூபமான ஜ்ஞாநமும் ஜ்ஞாநாநுரூபமான வ்ருத்தியும் ப்ராப்யமாயிருக்க, 'ஸத்வமான ஸ்வஸ்திம் [illegible] கருதியொன்றே உள்ளது' என்று ஸ்ரீதிருமாலைபோல

சரீரத்வத்தை அறிந்து, 'தேவோஹம் ப்ரேக்ஷ்யாஹம்' என்று ஸூசித்து அநுஸந்தித்து, ப்ரஹ்மக்ஷத்ராதிகளில் ஜந்மமடைந்து, இவ்வஹங்கார தோஷங்களை நிவ்ருத்தமாயடைந்து, ஸ்வரூபமான ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வஶக்த்யாதிகளைத் தன்பால் ஆரோபித்து, ஶப்தாதிவிஷய ப்ரவணராய் ஸம்ஸாரவிஷய விமுகராய் ஸம்ஸாரஜ்வராதிஸம்பந்தமும் பண்ணி, துஃக ஸாகரங்களை மேல் மேலாக அநுபவிக்கிற சேதநர்படியைக் கண்ட ஈஶ்வரன், தலைப்புறத்துக்குத் திருந்தாத இடத்தில் சேனையுடன் கூடிப் புறப்படும் ராஜாக்களைப்போல ராமக்ருஷ்ணாதிரூபேண அவதரித்துத், திருத்தும்படி ஶாஸ்த்ர ப்ராமாண்யத்தைக் காட்டினால், 'ப்ராமாண்ய ... ' என்று தம் ப்ராமாண்ய ஸ்வரூபத்தை யழிவார்களென்று காட்டின இடத்திலும், பெரியவன் தாழநிற்பதாகிய ஸௌஶீல்யகுணத்தில் ஈடுபட மாட்டாமல் தம் ப்ராமாண்யத்தையும் அறிந்து நடக்காமல் 'அவஜாநந்தி மாம் மூடா மாநுஷீம் தநுமாஶ்ரிதம்' என்று ஸர்வேஶ்வரனே வயிறெரிந்து சொல்லும்படி அவஜ்ஞை பண்ணி விமுகரான அளவில், பார்வை வைத்து மீனம் பிடிப்பாரைப்போலே ஸஜாதீயரான வேதநரைக்கொண்டே திருத்தப் பார்த்தருளி, விஷ்வக்ஸேநாதி ... இவ்வுலகில் அவதரிப்பித்தருளினான். இவர்கள் மற்றெல்லாரினும் சீரியரென்பதையும், இவருள்ளும் நம்மாழ்வார் சீரியரென்பதையும் அடியேன் சிற்றறிவிற்கெட்டியவாறு சிறிது விஜ்ஞாபித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

தேஹமே ஆத்மாவென்று நினைப்பார் இவ்வுலகவாழ்க்கையில் தத்தமக்குத் தோன்றியவாறே சில சிற்றின்பங்களைப் பரம புருஷார்த்தமாகக் கருதி அநுபவித்து, ஶரீர ஶரீரஸம்பந்த வாஸநையின் ... துஃகித்து முடிந்துபோகாநிற்க, இவரினும் சில சீரியர், 'தேஹேந்த்ரிய மநப்ராணதீப்யோ ந்யோஸாதந: | நித்யோ வ்யாபீ ப்ரதிக்ஷேத்ரமாத்மா பிந்ந: ஸ்வத: ஸுகீ' என்கிறபடியே, தேஹாத்யதிரிக்தமாயிருப்பதோர் ஆத்மா உண்டு. அவன் ஸுகஜ்ஞன். அவன் ஶப்தாதி விஷய போகங்களை ... ஸுகத்தை ... அநுபவிப்பன். அதற்கு உபாயம் வைதிக ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகள் என்றும், 'ஸர்வாண்யேதாநி ... ' என்று அவைகளை அநுஷ்டித்து, ... 'பஶுபந்த ... தேவாநாம்' என்கிறபடியே தேவதைகளுக்கு இட்ட வேலையைச் செய்து அவர்களைச் சுமந்து திரிந்து கஷ்டப்பட; இவரினும் சீரியராய் ஶாஸ்த்ரோக்தம் முதலானவைகளைச் செய்து இவர்களுக்கு அரசனென்னும் பெருமை படைத்த ... ப்ரஜாபதி என்கிற பெரிய பதத்தை நிர்வஹித்தவர்களுக்கும் அதிஶயித ஶப்தாதிவிஷய போகங்களை அநுபவித்தாலும், ஜந்ம ஜரா ... வ்யாதிகள் கையில் தாங்கள் படும்பாடுகளை நினைத்து வருந்த; இவரினுஞ் சீரியர்கள், 'ஶரீரமாத்மான் ஶப்தாதி விஷயாநுபவமானது ... துஃகவர்த்தநம் ... என்கிற தோஷ ஸமூஹத்தை யுடையது; ஆகையாலே ஹேயம்; ... ஜீவாத்ம ... என்கிறபடியே ... ஸ்வபாவமாதலால் உபாதேயம்' என்று நிஶ்சித்து, நித்யஸுகமான கைவல்யப் படுகுழியில் விழுந்து, பரம புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தை இழந்து விடுவர். ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு உபதேஷ்டாக்களான வ்யாஸபராஶராதிகளும் அதிகாரிபரம்பரைகளாலே ஸம்ஸார ... அநுபவிக்கப் பெறுவர்கள்.

"இவர்களெல்லாம் ஸ்ரீய: பராங்குச வ்யதிரிக்த விஷ்ணுபக்த கூடஸ்தரான ஸித்தாந்த ப்ரவர்த்தக ஆசார்யர்கள் வேஷமிக்க காலங்களில் மூழ்கி, பின்னர் ஸமவ்ருத்திகாலத்தில் மண்டியும் ஸமவ்ருத்திகாலஸமயே ராஜ்யாதிகால வாஸனைகளையும் அநுபவித்து வந்தார்கள்.

பராங்குச ரென்றும் சடகோப ரென்றும் திருவழுதி வளநாடர் என்றும் மாறனென்றும் நாவீறனென்றும் திருவாய்மொழிப் பெருமாளென்றும் வேதந் தமிழ்செய்த பெருமாளென்றும் திருக்குருகூர் நம்பியென்றும் ப்ரஸித்தரான நம்மாழ்வாரை யென்றால், அவர் திருநாமங்களே அன்னார் பெருமையின நன்கு விளக்கும். எவ்வாறெனின் :—

பராங்குச என்றால் பரர்களாகிய தேஹாத்மவாதிகளை யடக்கும் அங்குசம் போல்பவர் என்று பொருள். இதற்கு நிதர்சனமாகத் தாமருளிய திருவாய்மொழியில் 'சாரறிவரு நிலை', 'உளனெனி லுளனவன்' என்னும் பாசுரங்களால் முன்னடியிலேயே பௌத்த பாஷாண்டாதி மதநிராகரணம் பண்ணி, பின்னர் 'பரபாவம் பரமே', 'பறனைப்பூவனை' 'தேவு மெப்பொருளும்', 'கருத்தில் தேவும்' என்ற பாசுரங்களாலும், 'ஒன்றுந்தேவும்' என்ற தசகத்தாலும், ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிஇதிஹாஸ புராணங்களாகிய ப்ரமாணங்களாலே ஸயுக்திகமாக நிரஸித்தும், மற்றுமிடம் வந்தவாறே 'ஒடித்திரியும் யோகிகளும்' 'உளருமில்லை யல்லரா யுளராயில்லை யாகியே' என்ற இடங்களில் ஒளபாஸனாதி ப்ரஸ்துதிகளை நிந்தித்தும் பரமத நிராகரண பூர்வகமாக ஸ்வஸித்தாந்த ஸ்தாபனம் பண்ணினார். இதனால் பராங்குச என்று திருநாமமாயிற்று.

சடகோப ரென்றால், சடமென்கிற வாயுவிசேஷத்தில் கோபத்தையுடையவர் என்று பொருள். கர்ப்ப நிர்க்கமணமாகப் பிறக்கும் ஜீவன் மாதாவின் உதரத்தில் தங்கிப் புண்ணை மறைய வரியுண்டு ஸப்தர்ஷிகளின் உபாஸகனாயியாய் கர்ப்பவாஸ ஸம்பவ க்லேசத்தை அநுபவித்து, அநாதிகாலமாய்த் தான் பண்ணிவந்த பூர்வஜந்மங்களில் ஸஞ்சித ஜ்ஞாநமோ ஸாமான்ய ஸாதிக ஸ்ம்ருதிகளை யுடையனாய்த் தலைமேல் கூப்பிய கையனாய் ஹ்ருதய கமலவாஸியான பகவானையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து நின்றவளவிலே ப்ரஸவகால வாயுவாலே தலைகீழாகத் திருப்புண்டு ப்ரஸவ நிர்க்கமத்தாலே பொறியழிந்து ஜீவிதனாய்க்கொண்டு முன் கூப்பிய கையனாகியே வெளியே வருங்காலத்தில் இவனுடைய பூர்வ ஜந்மத்ருஷ்டியைப் போக்கவும் பூர்வம் அநுபவித்த பகவானை மறைக்கவும் பூர்வ ஜந்மாநுபூத ஜந்மஸ்மரணாதி ஸ்ம்ருதிகளை இழக்கவும் சேதநனான பிறவி நாயைக்கு வசமான சடமென்கிற வாயுவானது மூடிக்கொண்டு பகவானை மறைத்துவிடும். இப்படிப்பட்ட ஸமயத்தில் தான் பகவானை க்வ? க்வ? க்வ? (எங்கே எங்கே எங்கே) என்று கதறும். இத்தகைய சடமென்கிற வாயுவை நிரஸித்து அவதாரம் முதற்கொண்டே ஸம்ஸாரிகளுக்கு தாரக போஷக போக்யங்களான அஶநபாநாதிகளை வெறுத்து தத்ஸ்தானத்தில் 'உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாம் கண்ணன்' என்று தம் திருவாக்கினா லருளிச்செய்தபடி, மிடந்தோறும் சடகோபன் என்றருளியாலும் அதுவே திருநாமமாயிற்று.

திருவழுதி வளநாடர் என்னும் திருநாமத்துக்குக் காரணம்:— வழுதி என்று பாண்டியனுக்குப் பெயர். பாண்டிநாட்டுக்கு வழுதி நாடென்று பெயர். பாண்டிநாடு வளமானது ஆழ்வார் அவதாரத்துக்குப் பிறகென்றே போதரும். எவ்வாறெனின்: 'கலௌ கலு பவிஷ்யந்தி நாராயண பராயணா: । க்வசித் க்வசித் மஹாபாகா த்ரமிடேஷு ச பூரிஶ:' என்று கலியிலுங்கூட பகவானையே ப்ராப்ய ப்ராபகமாக அத்யவஸிக்கும் பெரியோர்கள் சிலசில இடங்களில் அவதரிப்பார்களென்றும், த்ரமிட தேசங்களிலோ என்றால் 'பூரிஶ:' என்றும் ஸ்லோகம் பண்ணி, 'தாம்ரபர்ணீ நதீயத்ர க்ருதமாலா பயஸ்விநீ । காவே

ஸீத் ஸோஹம் ஸ்ருதீஷ்வ ஸோஹம் ॥' என்று அவர்கள் அவதரிக்குமிடம் கூறப்புகுங்கால் முதலிலேயே நாரதவணிலைப் கூறிய படியால் ஆழ்வாரவதாரத்தை ஸூசிப்பித்து, 'யெவிவஷி ஜமஂதாஸாம் ஸநாஜா ஸநஜெஷ்ரா । ஸ்ராயொஷுதா ஸஹவதீ வாஸஷெவெஸஸோஶயாஃ ॥' என்று இத்தகைய ஸூர்கள் அவதரிப்பதற்கு ஷேத்ர தஸேஶவாஸிகள் தத்தீயவ்ஸாந ஸோஹாத்தால் ஸூர்களாயிருப்பதுவே யென்றும் கூறி முடித்தமையால், பக்தவல்லமே ஸஹஷ்ஷத்தி ஸூசித்த அன்னாருடேவே தாமும் அவதரித்துத் திருநகரிக்கு ஸமீபமாயுள்ள திருக்கோளூரிலவதரித்த மதுரகவிகள்ளென்கிற ஸூரிஷ்ஷர் வருமளவும் ஸஹவத்ஸங்கலவிஷ ஜ்ஞானத்தை அடக்கிக்கொண்டு, மாதாவானவள் கருவுற்ற காலந் தொடங்கி ஷோடசத்தை யடைந்து புத்ரன் தோன்றியவாறே அது வெளிக்கட்டெரிக்க அதையூட்டி அவனை வளர்க்குமாறுபோல, அம் மதுரகவிகளுக்குத் தம் அநுஸந்தானவஸ்ரூபமான திருவிருத்தம் திருவாசிரியம் பெரியதிருவந்தாதி திருவாய்மொழி என்கிற வாசிகமான பாலையூட்டி, ஷோடசமுண்ட குழந்தைக்கு ஸஹம் வ்ருத்தி யாவதுபோல் ஸத்தையவ்ருத்திபண்ணி காட்டாரும் அநுபவிக்க இதொரு ஸௌஹார்த்தயாய்ப் பல்லாயிரம்குழாங்கள் தம்மையேயவைத்த கண் வாங்காமல் கண்டநுபவிக்கிற ஸமயத்தில் ஸநேகம் ப்ரகாரமாய் ஸஹவானை அநுபவித்து, ஸஹவானும் இவரை அநுபவித்து, வஸ ஸுராநுபவங்களை தம் வாசிகங்களாகிய 'அந்தாமத்தன்பு', 'எவருந்தா மணிவண்ணனே' என்னும் தசகங்களில் உரைத்து மகிழ்ந்தவளவில் ஸஹவான் ஆழ்வாருடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்தி வரைக்கும் 'ஸஷுஸஷஷ ஸஷஷ' என்கிறபடியே ஸநாஷ்ரமிக்க, 'கேசவன்றமர் கீழ்மேலெமரே மேழு பிறப்பும் மாசதிரிது பெற்று நம்முடைவாழ்வு வாய்க்கின்றவா' என்கிற ஸஷோஷாவிஷயத்தால் உள்ளம்பூரித்து மகிழ்ந்த செய்தி நாடெங்கும் பரவ அந்நாட்ட ரசனும் இதுகேட்டு தம் பரிவாரத்துடன் திருநகரி அடைந்தவாறே

பெருங்குழுவாய் 'அணைவதரவணை' என்னும் தசகமருளும் காலமாக அதில் 'புலனைந்து மேயும் பொறியைந்து நீங்கி, நல்மந்த மில்லதோர் நாடுபுகுவீர், அலமந்து வீய அசுரரைச் செற்றான், பலமுந்துசீரிற் படிமினோவாதே' என்று உபதேசித்ததால் செவ்வனே அரசனுள்பட நாட்டங்கத் திருந்தி ஸஹவஜ்ஞானவானாகு மாகிற வளத்தையும் அதிலுஞ் சிறிய காசெஷபான 'ஆழ்வார் திருவடி' என்கிற மகாவளத்தையும் பெற்றவாறே அத்தசகத்தினின் இறுதியிலே,

"கண்டலங்கள் செய்ய கருமேனி யம்மானை
வண்டலர்புஞ் சோலை வழுதி வளநாடன்
பண்டலையிற் சொன்னதமி ழாயிரத்திப் பத்தும்வல்லார்
விண்டலையில் வீற்றிருந் தாள்வரெம் மாவீடே"

என்னும் பாசுரத்தில் தம்முத்ரையாக வேறு விசேஷணமும் இல்லாமல் 'வழுதி வளநாடன்' என்று உரைத்தார். இதுவே இவர் பெருமைக்குத் தக்க சான்றாகும்.

மாறனென்றால், லோகவிலக்ஷணரென்று பொருள். இதனை 'மலக்கு நாவுடையேற்கு மாறுளதோ இம்மண்ணின் மிசையே' என்றும், 'இனியாவர் நிகரகல் வானத்தே' என்றும், வைதேஹி திகரில் ஒருவரும் தமக்கொப்பாகாமல் தாம் விலக்ஷணராயிருக்கிறபடியை, ஸஹவஜ்ஞானவானத்தில் ஸ்தூராய்த் தம் பெருமையைத் தாமே அருளிச்செய்த பொய்யில் பாட்டாலும் இவர்க்கு மாறனென்று திருநாமமாயிற்று.

நாவீறனென்றால், தம்முடைய கவிதையை ஸஹவான் விஷயத்தில் ஆக்கின பெருமையின் உடையார் என்று பொருள். இவ்வாழ்வார் 'பாலேய் தமிழிசைகாரர் பத்தர் பரவும்படியும் 'தொண்டர்க் கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்' என்கிறபடியே தொண்டருண்ணு மமுதமாயும் சிறந்த ப்ரபாவத்

தைச் செய்தருளினது, மாஸோபவாஸம் பண்ணி விஷ்ணுப்ரீதி யாய்ப் பெற்ற வைதுஷ்யத்தாலோ என்றால் அற்றன்று. தாமே அடியில் 'மயர்வற மதிநல மருளினன்' என்று தமக்கு ஜ்ஞான பக்திகள் பகவத் கடாக்ஷத்தால் வந்ததாய்க் கூறி, 'என்றைக்கு மென்னும் ப்ரபந்தத்தில் 'யானாய்த் தன்னைத்தான்பாடி', 'தன் சொல்லால் யான்சொன்ன இன்கவி யென்பித்து' இத்யாதிக ளாலே திருவாய்மொழி பாடுதலிலும் தமக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் இல்லை யென்றும், பகவானே என் நாவில் வந்து புகுந்து கூறினான் என்றும் அருளி, இதிஹாஸம் '[illegible]' என்கிறபடியே பொய்யில் பாடலாயிருக் கிறபடியையும் அருளிச்செய்தார்.

பின்னும் பகவத்விஶ்லேஷத்தில் 'பணிகண்டாய் சாமாறே' 'கொடுவுலகம் காட்டேலே' 'கூட்டரிய திருவடிகள் எஞ்ஞான்று கூட்டுதியே' என்று கதறுவதும், ஸம்ஸாரிகளுடைய ஸ்வரூப வைராக்யமும் இவைகளைக் கண்டவிடத்து 'மண்ணையிருந்து துழாவி வாமனன் மண்ணிது வென்னும்', 'மின்னுமேகக் குழாங்கள்காள் காட்டேன்மின் நும்முரு வென்னுயிர்க் கதுகாலனே' என்றருளி யும் 'வல்வினையேன் ஆவி காப்பாரினியே', 'கூராராழிவெண் சங் கேந்திக்கொடியேன்பால் வாராய்' என்று பெருமிடறு செய்து கூப் பிட்டும், பெண்ணென்றால் யாவரும் இரங்குவர் என்று எண்ணி ஸ்த்ரீத்வத்தை அடைந்து 'அஞ்சிறைய', 'வைகல்பூம்' 'பொன்னு லகு', 'எங்கானல்' என்கிற ப்ரபந்தங்களில் '[illegible] ||' என்கிறபடியே அவஸ்தாஸாம்யமும், ஸம் பந்தவிஶேஷ, வேஷஸாம்யம், ஸாக்ஷ்யமும் என்கிற பகவத் குணம் பற்றுசாகத் தூதுவிடுதல் என்கிற அந்யாபதேஶமாகத் தம் ஸ்வபாவ ஸாம்யமாகத் தம் அபிப்ராயங்களை பகவா னுக்கு வெளியிட்டும், அவன் வாராதவாறே மோஹாவஸ்தையடைந்து, அசேதனங்களையும் திர்யக்குக்களையும் தம்மோடு ஸமதுக்கிக

ளாக எண்ணி, 'வாயுந்திரை' என்னும் ப்ரபந்தத்தில் அவைகள் நிமித்தம் தாம் மிக வருந்தியும், பின்னர் ஶோகாவிஷ்டராய்த் தம் ப்ரேமையைத் தோழிகள் தாய்மார்கள் அயற்சேரி யுள்ளார்கள் யாவரும் சொல்லும்படியுமாயிருக்கும்.

ஸம்ஶ்லேஷத்தில் 'தானும் யானுமெல்லாந் தன்னுள்ளே கலந் தொழிந்தோம், தேனும் பாலும் நெய்யும் கன்னலு மமுதுமொத் தே', 'எனக்கினி யார் நிகர் நீணிலத்தே', 'இருத்தும் வியந் தென்னைத் தன் பொன்னடிக் கீழென், றருத்தித் தெனைத்தோர் பலநாளழைத்தேற்கு, பொருத்தமுடை வாமனன் றான்புகுந் தென்றன், கருத்தையுற வீற்றிருந்தான் கண்டுகொண்டே' இத்யாதி களில் "ஸர்வேஶ்வரனுடைய பாவமும் கலந்தாற்போல் அநுபவித்த எனக்கு ஒருவரும் ஸமரில்லை. பகவானும் என் கருத்தில் ஸாவதார ஶ்ரீவத்ஸம்போல் இருந்து என்னை வியக்கின்றான்" என்று அநுஸந்தித்து வாசாமகோசரமான ஸ்வாநுபவத்தை யுடைய 'செஞ்சொற் கவிகாள்' என்னும் ப்ரபந்தத்தையும் அருளிச் செய்தார்.

விதானங்களைக் குறித்துக் கூறுமிடத்து 'சொன்னால் விரோ தம்' என்னும் ப்ரபந்தத்தில் கவீஶ்வரர்களை ப்ராக்ருதர்களென்று நீங்க ளாகவே யோசித்து அரும்பதந்தேடி, சொற்சுவை பொருட்சுவை நிரம்பக் கவிதைபாடி நன்றாய் அமைந்துவிட்டதென்று நீங்களே ஸந்தோஷித்து, குப்பை கிளர்த்தன்ன செல்வரிடத்தில் சென் றழி, அவர் அதற்கு முன்னரே இறக்காமல் ஜீவித்திருந்தா லுமே ஒன்றும் கொடுத்தாலும், கவிதைபாடும் காலத்தில் கஷ்டம் வாங்கி ஜீவ னம் செய்தற்கும் பற்றுதப்படியால், பிறகு 'என்னுடைதேகத்தை நாளைக்குப் போறும்' என்று வருந்தாமல் நும் இவ்வுடம்பை மீட்டு ஞய் ப்ரியவேதியாய் மோக்ஷதானாய் ஸர்வஜ்ஞனான என்னப் பன் விஷயத்தில் என்னைப்போல் பாடுங்கள்" என்று சொல்ல

அவர்கள் இருந்தவாறே 'நன்மையுடையவன், சீர்பரவப்பெற்ற வானோர் குறைவிலனே' என்றும், 'துன்பமிலனே', 'தளர்விலனே', 'கேடிலனே' என்று இவ்வாறு பகவத்விஷயத்தில் வீறு தோற்ற நாப்படைத்தார்.

நாயனாரவர்கள் காலத்துக்கு முன்னமே பிறந்து முப்பாலாகிய தர்மார்த்தகாமங்களை விசதமாயுரைத்த வள்ளுவரும் காமத்துப்பாலில் இவ்வாழ்வார் திருவாய்மொழியைப் பலவிடத்தும் எடுத்துப் போற்றியுள்ளார். அதனைச் சிறிது கூறுவேன்.

'ஊரவர் கவ்வை பெருவிட்டன்னை சொன்னீர் படுத்து
ஈரநெல்வித்தி முளைத்த நெஞ்சப் பெருஞ்செய்யுள்
பேரமர்காதல் கடல்புரைய விளைவித்த
காரமர் மேனி நம் கண்ணன் தோழீ கடியனே'

என்னும் பாடலின் பொருளையும் சொல்லையும் பொன்னே போற் பொதிந்து தாம் எடுத்துக்கொண்ட குறள் வெண்பாவிற் கேற்க ஏழு சீராய்க் குறுக்கி,

'ஊரவர் கவ்வை எருவாக அன்னைசொல்
நீராக நீளுமிந் நோய்.'

என்று கூறியுள்ளார்;

'கல்வியிற் பெரியன் கம்பன்' என்று யாவராற் புகழ்பெற்ற கம்பநாடரும் திருவாய்மொழிக்கு ஈடுபட்டே ஆழ்வார்க்கு அடிமையாகி 'சடகோபரந்தாதி' பாடியுள்ளார். மற்றொரு செய்தி கூறுவேன். வெகுகாலத்துக்கு முன் சங்கத்தாரென்ற தமிழ்ப் புலவர்கள் மதுரைப் பொற்றாமரைக் குளத்தில் தெய்விகமான சங்கப்பலகை ஏறியிருக்குங்கால் தம் செருக்கினால் ஆழ்வாரை இழித்துக் கூறியதுபற்றி மதுரகவிகள்,

'கண்ணன் கழலிணை, நண்ணும் மனமுடையீர், எண்ணும்
திருநாமம், திண்ணம் நாரணமே',

என்ற மிகச்சிறியதோர் பாடலெழுதிய முறியை சங்கப்பலகையில் வைக்க அப்பலகை மற்றையோரைத்தள்ளி இப்பாடல் முறி ஒன்றையுமே யேற்றமையால் அப்புலவர் யாவரும் வியந்து,

"ஈயாடுவதோ கருடற்கெதிரே இரவிக்கெதிர் மின்மினியாடுவதோ
நாயோடுவதோ உறுமிப்புலிமுன் நரிகேசரிமுன் நடையாடுவதோ
பேயாடுவதோ அழகூர்வசிமுன் பெருமானடிசேர் வகுளாபரணன்
ஓராயிரமாமறையின் பொருளின் ஒருசொற்பொருமோ உலகிற்கவியே" என்று ஆழ்வார் விஷயமாகக் கவிதைபாடி அபராத க்ஷாமணம் பண்ணிக்கொண்டார்கள். ஆயினும் அச்சங்கப்பலகை அச்சிறு முறியளவுகுறுகி அம்முறியை எடுத்தபிறகு இனி மற்றொருவர்க்கு இடங்கொடுத்தல் தகாதென்று அந்நீரிலேயே மூழ்கி மறைந்து விட்டது. இத்தகைய காரணங்களால் 'நாவீறன்' என்று திருநாமமாயிற்று.

'திருவாய்மொழிப்பெருமாள்' என்றது திருவாய்மொழியிற்சிறிய பொருளாற் பெருமை படைத்தவரென்றபடி. பெருமாளுக்கு ஔரஸபுத்ரர்களாய் வர்ஜீதஸிஷ்யர்களான குசலவர்கள் ஸ்ரீராமாயணத்தை ஸமஸ்வரித்து, 'தந்த்ரீலயஸமந்விதம்' என்கிறபடியே வீணையிலிட்டு திவ்யகானமாய்ப்பாட பெருமாள் மாத்ரமே கேட்டருளினார். இத்திருவாய்மொழியைப்போல இன்பம் பயக்க எழில்மலர் மாதரும் தானுமாகக் கேட்டருளி நன்கென்னுடலங்கைவிடான் ஞாலத்தூடே நடந்துழக்கி தென்கொள் திசைக்குத் திலதமாய் நின்ற திருமாலிருஞ்சோலையிலே யானாய்த் தன்னைத் தான்பாடித் தென்னாதென்னா என்று ஆலத்திவைக்கும் பண்ணார் பாடலின் கவிகளின் பெருமையையுடையவராதலால் 'திருவாய்மொழிப் பெருமாள்' என்று திருநாமம் படைத்தார்.

'வேதந்தமிழ்செய்த பெருமாள்' என்றது மறைந்துகிடக்கும் பொருளையுடைய வேதத்தின் ஸாரார்த்தங்களை யாவரும்

தெளியும்படி யாவருக்கும் அபிகமிக்கலான தமிழாலே அருளிச் செய்தது பற்றியேயாகும். மதுரகவிகளும் 'மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொருள் நிற்கப்பாடி யென்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்?' என்று ஆழ்வார் விஷயமாக அருளிச்செய்தார். நம்சிற்றறிவிற் கெட்டியமட்டிலும் வேதவாக்கியங்களுக்கு ஸமமான மொழிபெயர்ப்பா யிருக்குமிடங்கள் பலவாகும். ஆகையால் 'வேதந்தமிழ் செய்த பெருமாள்' என்று பெயராயிற்று.

'திருக்குருகூர் நம்பி' என்றால் திருக்குருகூரில் அவதரித்த ஆடவரில் சிறந்தவர் என்று பொருள். ஆடவர் என்றாலும் புருஷர் என்றாலும் பர்யாயசப்தங்கள். 'புருஷோ நாராயண:' என்கிற இடத்தில் புருஷ என்கிற சப்தம் ஸ்ரீவபரமாகும். ஸர்வஜீவர்களுள்ளும் சிறந்தவராய் ஸர்வஶக்தி என்று பெயர்பெற்ற விஷ்வக்ஸேநருடைய அவதாரமாய் இருத்தல்பற்றி நம்பி என்கிற சப்தத்துக்கு வ்யாக்யானம் செய்வர். இலக்கணநூலார் ஆடவர் பெயரைக்கூறுங்கால் 'நம்பியாடூஉ விடலைகோவேள் குரிசில் தோன்றல் இன்னன ஆண்பெயராகுமென்ப' என்று ஸூத்ரித்தனர், ஆடவரிற்சிறந்தவனையே நம்பியென்றுகூறும் உலகவழக்கும் செய்யுள்வழக்கும் இரண்டையும் நோக்கி நம்பியென்னும் பதத்தை அப்பெயர்களின் முதற்கட்கூறினார். திருக்கோட்டியூர்நம்பி, பெரியநம்பி திருமலைநம்பி நம்பியாண்டார்நம்பி என்று வழங்குவதையும் காண்க. இவ்வாழ்வார் பெருமை திருநகரியில் இன்னும் விசேஷித்திருப்பதை விளங்கக்காணலாம். இவ்வாழ்வார் மெய்யினை எடுத்த மெய்யாம்பயனை அடிமுதல் விடாதே அடைந்தவராகலின் பரவைராக்யாதிகளை அடைந்தவருட் சிறந்தவர் என்பதுபற்றி திருக்குருகூர்நம்பி என்று சிறப்பித்துக்கூறப்படுவர்.

புரட்டாசித் திருவோணத்துத் திருவேங்கடமுடையான் அவதாரமாகிய ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகனும், ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் "வேதவேதாந்தேஷு ஸமயே

ஷ்டோதேஷ்டோதேஷு ஸமயேஷ்வநந்யவிஷயஸ்ஸ கார்யதோப்ய ஸ்வீக்ருதஸ்தவ்யாத:॥ என்கிறபடியே பராங்குச பரகாலாதிரூபத்தாலே அஜிரவமாக ஒரு ஸாவதாரம் பண்ணி வேதங்கள் ஸமுத்ர ஜலத்தைவாங்கி ஸர்வோபஜீவ்யமான தண்ணீராக உமிழுமாப்போலே வேதாந்தங்களில் வேண்டும் ஸாரதமத்தை ஸர்வருக்கும் அபிகமிக்கலான பாஷையாலே ஸங்க்ரஹித்துக் காட்டியும்" என்றருளிச் செய்தபடியாலே நம்மாழ்வார் ஸேனைமுதலியாருடைய அனுப்ரவேசாவதாரம் என்பது ஸுநிஶ்சிதம்.

மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்று ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தரான இவ்வாழ்வார் தம் வாழ்நாள் முற்றிலும் தாம் அநுபவித்த அநுபவத்தையே நான்கு ப்ரபந்தங்களாக அருளிச்செய்து, 'அவா வற்று வீடுபெற்ற குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன, அவாவில்லந்தாதிகளாலிவை யாயிரமும்' என்று சாற்றியருளுமவரை. இவ்வநுபவப் பெருக்கானது இப்ரபந்தங்களில் உட்புகுந்து ஆராய்வோர்க்கு வெள்ளிடைமலைபோற் றெள்ளிதின் விளங்கும்.

இப்ரபந்தமோ என்றால் இயலிசை நாடகம் என்று தமிழர் கூறும் முத்தமிழுமாம். எவ்வாறெனின், இலக்கணநூலார் கூறும் எழுத்து சொல் பொருள் யாப்பு அணி என்ற ஐந்திலக்கணமும் வழுவற நிற்றலால் இயற்றமிழாயும், "பண்ணார் பாடலின் கவிகள்" என்றும் 'இசையொடும் பண்ணிற்பாட வல்லாரவர் கேசவன் றமரே', என்றும் தாமே அருளிச்செய்தமையால் இசைத்தமிழாயும் ஆகும்.

நாடகத்தமிழ் என்பதையும் ஆராய்வோம். நாடகமாவது ஒருவர் தம் கருத்து பிறர்க்குப் புலப்படவேண்டி மாறுவேஷம் பூண்டு அபிநயித்துக் காட்டுவதாகும். இவ்வாழ்வார் தம்முட்கருத்து பல்லோர்க்கும் விளங்கவேண்டி தாமான தன்மையிற் சொல்வது நிற்க, தலைவியின் தன்மையடைந்து தலைவிப்பேச்சாகவும் தோழிப்பேச்சாகவும் தாய்ப்பேச்சாகவும், 'அஞ்சிறைய மடநாராய்' 'துவளில் மாமணிமாடம்' 'தீர்ப்பாரையாமினி' 'கருமாணிக்கமலை, மாலுக்கு' 'உண்ணுஞ்சோறு' 'கங்குலும் பகலும்'

முதலிய ப்ரபந்தங்களில் நாடகத்தமிழ் என்பது விளங்க அருளிச் செய்தார். இந்நாடகத்தமிழென்பது பற்றித்தான் இவ்வாழ்வாரை யோகத்திலே ஸாக்ஷாத்கரித்து ஸகலார்த்தங்களையும் ஸ்வீகரித்த நாதமுனிகள் தமக்கு உபதேசித்த ப்ரகாரம் நாடகத்துக்கு வேண்டிய பண்ராகம் தாளம் ஒத்து இவைகளுடன் ஸ்ருதியிட் டநுஸந்தித்து தம்மருமக்கப்பிள்ளைகளாகிய கீழையகத் தாழ்வான் மேலையகத்தாழ்வான் என்கிற இருவர்க்கும் இயல் இசை நாடகம் என்கிற முத்திறமும் விளங்க உபதேசித்தார்.

'காளம்வலம்புரியன்ன நற்காதலடியார்க்குத்
தாளம் வழங்கித்தமிழ் மறையின்னிசை தந்தவள்ளல்
மூளுந்தவநெறிமூட்டிய நாதமுனி கழலே
நாளுந்தொழுதெழுவோம் நமக்கார் நிகர் நானிலத்தே.'

என்று ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரரான ஆசார்யர் அருளிச்செய்தார். நாதமுனிகள் காலந்தொட்டே பல திவ்யதேசங்களில் அபிநயத்தோடுகூடவே ப்ரபந்தாநுஸந்தாநம் செய்கிறார்கள். இதை ஸ்ரீரங்காதி திவ்யதேசங்களில் இன்றும் காணலாம்.

இத்தனையும் கூறியவாற்றால் இவ்வாழ்வார் 'ந தத்ஸமஸ்சாப்யதிகஸ்ச த்ருஸ்யதே' என்கிறபடியே ஒத்தார் மிக்காரை யில்லாத பெருமை படைத்தவராவர்.

இதனுள் ஏதேனும் உள்ளதன்மைகளை ஸதாசார்ய கடாக்ஷத்தால் வந்ததென்று கொண்டு திருவுள்ளம்பற்றி உள்ளபிழைகளை அடியேனுடைய உளறுதலாகவும் கொண்டு தள்ளி அப்பிழைகளும் வாராமலிருக்க அநுக்ரஹிக்கும்படி ஸபையோர்களை ப்ரார்த்திக் கிறேன்.

விரிக்கிற் பெருகு மாதலாலும் எவ்வளவுகாலம் கூறினாலும் இந்நாயகரைப்பற்றி தினைத்தனையும்கூற முடியவில்லை என்று சொல்லவேண்டிவரு மாகையாலும் யானும் இவ்வளவோடு என் உபந்யாஸத்தை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

ஸௌ. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.
(தமிழ்ப்பண்டிதர், மன்னார்குடி.)

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

வைஷ்ணவத்வ ஸர்வாதிகாரத்வம்.

உபயவேதாந்தங்களின் சேர்க்கையில் வைஷ்ணவத்வ ஸர்வாதிகாரத்வம் ஏற்படுகிறது. அதாவது - ஸகல ஜீவாத்மாக்களும் வைஷ்ணவ மதத்தைத் தழுவக்கூடு மென்பதும், ஸரணாகதி மார்க்கத்தால் ஸகல ஜீவன்களும் மோக்ஷமடையக்கூடு மென்பதாம். திருமந்த்ரத்தைக் கோபுரத்தின்மேல் ஏறிநின்று ஸர்வர்களுக்கும் யதிராஜராஜன் நம்மிராமாநுஜன் உபதேசித்ததன் கருத்து

"விபீஷணோ வா ஸுக்ரீவ யதிவா ராவணஸ்ஸ்வயம்।"
"மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந।
தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேதத் அகர்ஹிதம்॥"
"ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே।
அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம॥"

இதுவேயாகும்." என்னும் ஸ்ரீசக்ரவர்த்தித் திருமகன் ப்ரதிஜ்ஞையையும்,

"ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ।
அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா ஸுச:॥"

என்னும் கீதாசார்யனான ஸ்ரீக்ருஷ்ண பரமாத்மாவின் வாக்கியத்தையும், நோக்குமிடத்து ப்ரபத்திக்கு எல்லாரும் அதிகாரிகளே என்று தெரிகிறது. இது விஷயமாக,

"காகமிராக் கதன்மன்னர் காதலிகத் திரபந்தர்
நாகமரனயன்முதலா நாகரகரர்தமக்கும்
போகமுயர் வீடுபெறப் பொன்னருள்செய் தமைகண்டு
நாகமலை நாயகனார் நல்லடிப்போ தடைந்தேனே."

என்னும் தேசிக ப்ரபந்தம் அடைக்கலப்பத்து 4-ம் பாசுரத்திற் கருத்து நோக்கத்தக்கது.

இனி இதனடியாக விசாரிக்கவேண்டிய விஷயம் பஞ்சமர் விஷயம். பஞ்சமர் வைஷ்ணவ மதத்தை ஆச்ரயிக்கக்கூடுமோ? கூடுமானால் அவர்களுக்கு வைஷ்ணவ சின்னங்களான பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்கள் உண்டா? உண்டானால் யாரைக்கொண்டு இவைகள் நடப்பிக்கப்படவேணும்? என்கிற இத்யாதி சங்கைகள் தற்காலம் நம்மை பாதிக்கின்றன. இந்த சங்கைகளுக்குத் தக்க பதில் உபய ஸம்ப்ரதாயங்களிலும் கிடைப்பது அஸாத்யமாகவே இருக்கிறது. ஆனாலும் ஸம்ப்ரதாயங்கள் ஏற்பட்ட காலத்தி லிருந்ததைக் காட்டிலும் இக்காலத்தில் இந்தக் கேள்விகள் தேசாபிமானிகளான நம்முடைய ப்ரமுகர்களால் அடிக்கடி எழுப்பப்படுகிறமையாலும், பஞ்சமர் க்ரமமாய் ஐரோப்பிய சகவாசத்தாலும், நாகரீக முதிர்ச்சியாலும் தேசாபிமானம் தலையெடுத்து "ஓடினேன் ஓடி உய்வதோர் பொருளால் உணர்வெனும் பெரும்பதம் தெரிந்து நாடினேன் நாடி நான் கண்டுகொண்டேன்" என்கிறபடி வைதிக மதங்களைத் தழுவி தாங்கள் கடைத்தேற வேணுமென்கிற எண்ணத்தை அடிக்கடி தெரிவிக்கின்றமையாலும்,

"ஸாவணோ நம்ஜ்ஞாவத்ரத்ரா ஸர்வஸா ஸர்வஸோமுகஃ।
தஸ்யாஹம் நுஜோ ப்ராதா விஹிதஷ ஒதிருதாதஃ॥"

என்று தங்களுடைய நிஷ்டையை முன்னிட்டுக்கொண்டு அவர்களிற் சிலர் வருகின்றமையாலும், அவர்களுக்கு ஒருவாறு பதில்கொடுத்தாலே க்ஷேமமென்று உத்தேசித்து இந்த வ்யாசம் எழுதப்படுகிறது.

சில பெரியோர்கள் ப்ராம்ஹணோத்தமர்களிலும் இஷ்டரான வைதிகர்களுக்கே ஸமாச்ரயணங்கள் செய்யத்தகும் என்று கருதி சாமான்ய லௌகிக வ்ருத்தியிலிருக்கும் ப்ராம்ஹணர்களுக்கும் அடுக்கக்கூடாதவர்களாய், ஸம்ப்ரதாயத்தை அசிஷ்ட பரிக்ரஹமாகாமல் காப்பாற்றி வருகிறார்கள். இப்படிக் காப்பாற்றப்பட்டாலே ப்ராம்ஹணத்வமும், வர்ணாச்ரம தர்மங்களும் நிலைநிற்கும் என்பது அவர்கள் முக்கியகருத்து.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதத்தில் சிஷ்டரான ப்ராம்ஹணோத்தமர்கள் ஆச்ரயிக்கக்கூடிய ஆசார்யர்கள் அவர்களுக்குத் தக்கபடி உத்தமகுலமும் ஸம்ஸ்க்ருத பாண்டித்யமும் உபயவேதாந்த ஞானமும், பக்தி வைராக்யமும் தர்ம சாஸ்த்ராநுஷ்டான வைல

க்ஷண்யமும் உள்ளவர்களாக இருந்தால் மாத்திரமே ஆசார்யனும் சிஷ்யனும் ஆகிய இருவரும் கடைத்தேறக்கூடும். அப்படிக்கன்றி சிஷ்யனுடைய ஆசாரத்துக்கு ஒவ்வாத ஆசாரமுடையவரை ஆச்ரயப்பற்றினால் இருவரும் கெடுவது திண்ணம். யதிராஜரான ஸ்ரீமத் ராமாநுஜர் காலத்தில் அவருடைய மேன்மையான பாண்டித்யத்தாலும் ஞான பக்தி வைராக்ய கர்மாநுஷ்டான வைலக்ஷண்யங்களாலும், ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத மதத்திற்கே ஒருவித மேன்மையும் கௌரவமும் ஏற்பட்டு, அநேக ப்ராம்ஹணோத்தமர்கள் இந்த மதத்தை ஆச்ரயிக்கும்படி நேர்ந்தது. அப்படியே வேதாந்த தேசிகர் காலத்திலும் அவருடைய ச்ரேஷ்டமான குணங்களால் இந்த மதத்திற்குள்ள மேன்மை மறுபடி ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இப்பேர்ப்பட்ட ஆசார்யர்களின் அநுக்ரஹத்தாலேயே இந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவமதம் வைதிக மதங்களில் ச்ரேஷ்டமான பரமவைதிக மதமாய் இதுவரையில் ப்ராம்ஹணோத்தமர்களால் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது. ஸ்ரீ வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபநாசார்யர்கள் என்கிற பட்டம் இவர்களுக்கே தகும்.

"சொல்லார் தமிழொரு மூன்றும் சுருதிகள் நான்குமெல்லை
யில்லா அறநெறியாவும் தெரிந்தவன் எண்ணருஞ்சீர்
நல்லார் பரவும் இராமாநுசன்" என்றும்,

"உதிப்பன உத்தமர் சிந்தையுள்" என்றும்,

"கற்றவர் காமுறு சீலன்" என்றும், "உணர்ந்த மெய்ஞ்ஞானியர் யோகந்தொறும்......புக்குநிற்கும் எம்மிராமாநுசன்" என்றும், "அருமுனிவர் தொழுந்தவத்தோன்" என்றும், "ஒள்ளிய நூல்கற்றோர் பரவும் இராமாநுசன்" என்றும்,

"போற்றரும் சீலத்து இராமாநுசன்" என்றும்,

"செம்மையால் புலவர்க் கெண்ணருங் கீர்த்தி யிராமாநுசன்" என்றும், "நல்வேதியர்கள் தொழுந்திருப்பாதன் இராமாநுசன்" என்றும்; இப்படிப்பட்ட கீர்த்தியையுடைய ஆசார்யனை சிஷ்டர்களான ப்ராம்ஹணோத்தமர்கள் ஆச்ரயிக்கத் தடையில்லை.

மற்றும் சில பெரியோர்கள் வைஷ்ணவத்வம் ஸமஸ்த ஜனங்களுக்கும் பொதுவானதனால், ஸமாச்ரயணங்கள் த்ரைவர்ணிகரல்லாதவர்க்கும் தகுமென்றும், அதனால் ப்ராம்ஹணத்வமும், வர்ணாச்ரம தர்மங்களும் கெட்டுப்போகவேண்டிய நியாயம் ஏற்பட

யில்லை என்றும் கருதி தம்மை அடுத்த நான்கு வர்ணத்தவர்க ளுக்கும் அநுக்ரஹம் செய்கின்றனர். இவர்களைப்பற்றியே அநேக சூத்திரர்கள் வைஷ்ணவ மதத்தைத்தழுவி யிருக்கின்றனர்.

பிற்கூறிய பெரியோர்களும், பஞ்சமர்களுக்குத் தங்கள் அநுக்ரஹத்தை ப்ரஸாதித்ததாகஇதுவரையிலும் காணோம். அப்படி இரண்டொருவர் அபிப்ராயபட்டாலும் அவர்களை மற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமயாசார்யர்கள் தங்கள் கோஷ்டியிலிருந்து விலக்கத் தயாராய் இருக்கின்றனர் இப்படி கஷ்டங்கள் ஏற்படுவதால் அநேக பஞ்சமர்கள் கிறுஸ்தவ மதத்தைத்தழுவி கிறுஸ்தவர்கள் ஆகிறார்கள். அதி வ்யாபகத்வமும் பஸ்சாத்தாபமும் காட்டக் கூடிய உடையவர் மதத்திலேயே இவர்களுக்கு இடம் கிடைக்கா விட்டால் மற்ற வைதிக மதங்களில் நியாயம் கிடைப்பது அரிதாகும்.

“ வஶ ச்ஶ்ஷ வஷ்ஃ வக்ஷீவா யெவ வைஷவ வஂஶ்ரயாஃ।
தெநைவ தெ ஷ்யாவஸ்யந்தி தஷிஷொஃ வாமீ வஷி॥”

“ ஶூஷைநவ தஂ வஷஂ வக்ஷ்ரோஷாய வைஷிஜஃ।
யாநெ ஸ்லவஶ்வணஶ்நாம ஷாஸிவா ஷொக்ஷலிஷவெ॥”

என்றும் வைஷ்ணவ ஆகம ஸ்ம்ருதிகளும்;

“ நிகரின்றி நின்றவென் நீசதைக்கு நின்னருளின் கணன்றிப்
புகலொன்றுமில்லை யருட்குமஃதே புகல்” என்றும்,

“ சிந்தையினோடு கரணங்கள்யாவும் சிதைந்து முனனாள்
அந்தமுற் றாழ்ந்ததுகண்டு இவையென்றனக் கற்றருளால்
தந்தவரங்களும் நான்சரண் தந்தென் தானதுதந்து
எந்தை யிராமாநுசன் வந்தெடுத்தனன் இன்றென்னையே.”
என்றும்,

“ என்னையும்பார்த் தென்னியல்வையும் பார்த்து எண்ணில்
பல்குணத்த, உன்னையும்பார்க்கில் அருள்செய்வதேநலம்
அன்றியென்பால், பின்னையும் பார்க்கில் நலமுளதே”

என்றும் கூறும் இராமாநுஜ நூற்றந்தாதியின் கருத்தும் இங்கு நோக்கத் தக்கவை.

இப்படி உபய வேதாந்தங்களோடே உபய ஸம்ப்ரதாய ப்ரவசநத்தால், தற்காலம் இராமாநுஜனுடைய பொன்னடி, ப்ராம்

ஹ்மணமுனி ஸ்ரேஷ்டாள் முதல், ஸர்வதர்மங்களையும் ஸ்வரூபத்யாகம் செய்து வைஷ்ணவ மதாபிவ்ருத்திக்கென்றே உழைத்துவரும் சாத்தானியர் வரையில் வ்யாபித்திருப்பதாக நாமெல்லாரும் அறிந்த விஷயம். வைஷ்ணவத்வம் வேண்டுமென்று கோரும்பஞ்சமர்க்கு, இந்த சாத்தானியரைக்கொண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸமாஸ்ரயணம் செய்விக்கக்கூடுமோ? சாத்தானியர்தாமும் ப்ராம்ஹண ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் சிஷ்யர்களாயிருப்பதால் தம்முடைய ஆசார்யர்களின் நியமநம் பெறாது இந்த விஷயத்தில் ஒன்றும் செய்யத்தக்கவர்கள் அல்லர்.

பரம்பரா ஆசார்யத்வத்துக்கு ப்ராஹ்மணர்களே அர்ஹர்கள் என்று கொண்டால், இப்படி சாத்தானியர் மூலமாய் வைஷ்ணவசின்னங்களைப் பெற்ற பஞ்சமர்களும், அந்த சாத்தானியர்களின் பரம்பரை ஆசார்யதனியன்களையே அநுஸந்தித்து அவர்களையே ஆசார்யர்களாகக் கொள்ள வேண்டிவரும்.

கோவிந்த பட்டருக்கு திருமலை நம்பியிடத்தில் ஆஸ்ரயணமானாலும் உடையவரையே ஆசார்யராகக்கொண்டிருப்பது இங்கு நோக்கத்தக்கது. இப்படி இராஜா செல்லக்கூடாத இடங்களிலும் இராஜாவின் ஆஜ்ஞை சென்றிருப்பதால், சாத்தானியர்கள் தங்கள் ஆசார்யர்களின் நியமநத்தின்மேல் பஞ்சமர்களுக்கு வைஷ்ணவத்வத்தைக் கொடுத்து அவர்களை அந்யமதஸ்தர்களுக்கு இரையாக்காமல் காப்பாற்றக்கூடும். அப்படிச் செய்வதனால் ப்ராஹ்மணத்வமும் வர்ணாஸ்ரமதர்மங்களும் நிலை குலையா தென்பது திண்ணம். த்ரைவர்ணிகரல்லாத சூத்திரர்களுக்கு இப்போது வைஷ்ணவத்வம் ஏற்பட்டிருப்பதால் வர்ணாஸ்ரமதர்மங்களும், ப்ராம்ஹணத்வமும் நிலை குலைந்ததாகத் தெரியவில்லை; ஆனால் பஞ்சமர்களை ஒரு மதத்திலும் சேர்க்காமல் ஒதுக்கி விட்டாலும் அவர்கள் கிறுஸ்தவபரிக்ரஹமானதாலும் அதனால் ஏற்பட்ட கிறுஸ்தவ மதாபிவிருத்தியாலும், வர்ணாஸ்ரமதர்மங்களுக்கு அதிக கேடு ஸம்பவித்திருக்கிறதாகத் தெரிகிறது. இந்த விஷயம் வைஷ்ணவாபிமானிகளான நாமனைவரும் சிந்திக்கவேண்டிய விஷயம்.

இனி ‘பஞ்சமர்களுக்கு கிறுஸ்தவர் மூலமாகவே விமோசநம். கிறுஸ்தவர்கள் வேண்டுமானால் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை ஆஸ்ரயித்து வைஷ்ணவத்வம் பெறட்டும்’ என்று கொண்டாலும் கொள்ளலாம். இது விஷயமாக கிறுஸ்தவ மதாசாரங்களையும் அந்த மதத்தில்

முக்கிய சுருக்கங்களையும் ஆராய்வது ப்ரயோசநத்தைக் கொடுக்கலாம். கிறஸ்தவ மதத்தில் மோக்ஷபதவியென்பது சற்றேறக்குறைய விஷ்ணுலோகத்தோடு ஒத்துப்போகும். அவர்களும் ஸகுண ப்ரம்ஹத்தையே உபாஸித்தவர்கள். சித், அசித், ஈஸ்வரன் ஆகிய தத்வத்ரயத்தை உண்மைபெற்று கொண்டவர்கள். ஜீவாத்மாவுக்கும், பரமாத்மாவுக்கும் சேஷசேஷி சம்பந்தத்தையும், பிதாபுத்ர சம்பந்தத்தையும், அவர்கள் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். ஆனால் மற்ற சம்பந்தங்களில் பர்த்ரு பார்யா அல்லது நாயகன் நாயகி, சம்பந்தத்தை அவர்கள் ஆக்ஷேபிப்பார்கள். ஏனெனில் காந்தி சௌகுமார்யாதி குணங்களுக்கு இடமான திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை அவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அசனடியாய்ப் பிறக்கும் போகநிஷ்டையிலே அவர்கள் இழிந்தவர்கள் அல்லர். கைங்கர்யத்தையே ப்ரார்த்தனமாகக் கோரினவர்கள். பகவத் கைங்கர்யத்தைக் காட்டிலும் பாகவத கைங்கர்யத்தையே முக்கியமாகக்கருதி ஒவ்வொருவரும் தந்தம் சுகதுக்கத்தைவிட்டு ஜனங்களின் சுகத்துக்காகவே உழைக்கவேண்டுமென்பார்கள். 'மனுஷ்யனாய்ப்பிறந்த ஒவ்வொருவருக்கும் இதுசரமசரீரமே, இதற்குமுன் ஜன்மமும் இல்லை; பிறகு ஜன்மங்களும் இல்லை. இந்த ஜன்மத்தில்செய்த பாபபுண்யங்களின் பலனாக மோக்ஷமோ நரகமோ அடையக்கடவன். அதுவும் சரீராவஸான காலத்தில் மோக்ஷம் கிடையாது. கல்பாந்தத்தில் தம்முடைய ஆசார்யனான கிறஸ்து மறுபடி இப்பூமியில் ஜனித்து ஜீவாத்மாக்களை அவரவர்செய்த பாபபுண்யங்களுக்குத் தக்கபடி மோக்ஷத்திற்கோ, நரகத்திற்கோ அநுப்பிவிடுவார்' என்பது அவர்கள் கொள்கை. தங்கள் ஆசார்யனும் தேவகுமாரனும் அவதரித்த கிறஸ்துவை நம்பி அந்த மதத்தையே தழுவி அனன்ய பரணமாக அடையாதவர்களுக்கு நரகமே ப்ராப்தி என்பது அவர்கள் கருத்து. மனுஷ்யகோடிகளின் சுகத்துக்காகவே மற்ற சேதன அசேதனங்களான வஸ்துக்கள் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவை என்றும், ஆசார நியமங்களும் அநுஷ்டானாதி, கர்மங்களும் ஸ்ராத்தாதி கர்மங்களும் விக்ரஹாராதனமும் யமநியமாதி அப்யாஸங்களும் அநாவஶ்யகமென்றும், ஆத்ம சுத்திக்கு இவை அநுகூலமாகமாட்டாதென்றும் அபிப்ராயப்பட்டவர்கள். ஆசார்ய நிஷ்டையையும் ப்ரபத்தியையும், கைங்கர்யத்தையுமே ப்ரதானமாகக் கொண்டவர்கள். இவற்றையெல்லாம் நோக்கு

161412. 600 008.

மிடத்தில் இந்தமதம் வைஷ்ணவபரமான அங்கங்களில் சில ஸ்ரேஷ்டமாம்ஸங்கள் பொருந்தின ஒரு ஆஸ்திக மதமாகக் காணப்படுகிறது. தற்காலம் அதி ப்ரபலமாயும் ராஜமதமாயும் இருக்கும் இந்த கிறஸ்தவ மதத்தை முற்றும் தீர விசாரித்தால், உபய வேதாந்தங்களாலும் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ விஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தமே உண்மையான ஸித்தாந்தமாக இந்த ஸாக்ஷியாலும் நிரூபிக்கப் படுமென்று தைர்யத்துடன் சொல்லலாம். "Who will baptise you with fire and the Holy Ghost" (ஆசார்யனானவன் அக்னியினாலும் பரிசுத்தமான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தாலும், ஶிஷ்யனை பரிஶுத்தப்படுத்துகிறான்) என்கிற வாக்கியம் இவர்கள் சாஸ்த்ரங்களில் காணப்படுகிறது. இப்பேர்ப்பட்ட மதமே உலகத்தார் எல்லாரும் அநுஷ்டிக்கக்கூடிய மதமென்றும், இதைத்தழுவினவர்கள் எல்லாரும் ஸமானர்களென்றும் ஸகோதரர்கள் என்றும், சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் பாவனை ப்ரதம சிக்ஷையான 'நம:' ஶப்தார்த்தம் இந்த மதஸ்தர்கள் ஏற்கனவே அடைந்திருப்பதால், இவர்களை ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஆசார்யர்கள் தங்களுடைய வைலக்ஷண்யத்தைக்காட்டியே திருத்திப்பணிகொள்ளவேணும்.

"பயனன்றாகிலும் பாங்கல்லராகிலும்
செயல்நன்றாகத் திருத்திப் பணிகொள்வான்"

என்றும்,

"நமனும் முற்கலனும் பேச நரகில்நின்றார்கள் கேட்க
நரகமே ஸ்வர்க்கமாகும்"

என்றும் இருப்பது நம் ஆசார்யர்களின் மஹிமை. ப்ரம்ஹ தேஜோபலத்தைப் பார்த்தே விஸ்வாமித்ராதிகள்

"ധിഗ്ബലം ക്ഷത്രിയബലം ബ്രഹ്മതേജോബലം ബലം"

என்று ப்ராம்ஹணத்வத்தை யாசித்தது.

ஜனஸமூஹம் ஏற்பட்டபோதே அதற்குரிய தேட்டம் முதல் தொண்டமான் வரையிலுள்ள தொழில்களும் ஏற்பட்டன. இவற்றில் ஒருதொழில் நின்றுவிட்டாலும் அது மொத்த ஜனங்களையும் பாதிக்கும். ஒவ்வொருவரும் தத்தம் தொழிலை ஜனஸமூஹத்தின் நன்மைக்காகவும் ஈஸ்வர ஆராதனமாகவும் கருதி, ஈஸ்வர ப்ரீதியாய் செய்தால் வைஷம்யம் ஏற்படாமல் இருக்

கும். தோட்டிகார்யமும் ஒருவர் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியது உலகக்ஷேமத்திற் கவஶ்யமே. அதனால் அவர்களை இழந்து அவர்களுக்கு ஆத்மோபாயமாகிய வைஷ்ணவத்வம் இல்லையென்று நாம் மறுத்துவிட்டாலும் அவன் அதை இழக்கமாட்டான்.

"செய்த்தலைச்சங்கம் செழுமுத்தமீனும் திருவரங்கம்"

"சீர்கொண்டபேரறம் செய்துநல்வீடு செறிதுமென்றும்"

"புண்ணியநோன்பு புரிந்துமிலேன்"

என்றும் அடிவரவுள்ள இராமாநுஜ நூற்றந்தாதி பாசுரங்களின் கருத்து இங்கு நோக்கத்தக்கது. திருமலைக்கு எப்படி அநேக படிகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ அப்படியே வைகுண்டத்திற்கும் அநேக படிகள் ஏற்பட்டிருப்பது சித்தாந்த விரோதமாகாது. கீழ்ப்படிகளைத்தான் முதலாசார்யர்களில் சிலர் ஏற்பட்டபோதே மேலபடிகளை வகுத்த வேதாந்ததேசிகன் ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களான அஸ்மதாசார்யர்களுக்கு ஸாத்யமாயிற்று. ஸர்வஜனங்களும் வைஷ்ணவமதத்தை ஆராய்ந்து எல்லாரும் அவனுக்கு ப்ரதந்த்ரர்கள் என்கிற ஞானம்பிறந்து ஒத்துழைக்கும்போதே,

"ஒக்கத்தொழுகிற்றிராகில் கலியுகம் ஒன்றும் இல்லையே",

என்றும்,

"இரியும் கலியும் நீங்கித்தேவர்கள் தாமும்புகுந்து
பெரிய கிதயுகம் பற்றிப் பேரின்ப வெள்ளம் பெருக"

என்றும் கூறிய ஆழ்வார் ஸூக்திகள் நிறைவேறும். ஸர்வஜனங்களும் தத்தம் வர்ணாஶ்ரமங்களுக்குரிய ஆசாரத்தோடும்,

"நியமிற்பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி திகழ்திருச்சக்கரத்தின், கோயின்பொறியாலே ஒத்துற்கு நின்றுகுடி குடியாற்செய்கின்றோம்" என்கிறபடி விலக்ஷண சரீரத்தோடும், "சென்றால் குடையாம்" என்கிறபடி ஸகல கைங்கர்யங்களையும் ஏற்றுக்கொள்ள இஷ்டமுள்ளவர்களான பாகவதர்களாய்விட்டால் இந்த தேசம் பூலோக வைகுந்தம் என்பதற்குத் தடையென்ன?

ஸம்ப்ரதாய ரஹஸ்யங்கள் அசிஷ்ட பரிக்ரஹமாகாமலும், வர்ணாஶ்ரம தர்மங்கள் சிதையாமலும் சித்தாந்தத்தின் கௌரவத்தைக் காப்பாற்றுவது ஒரு பெரிய கார்யமே. ஆனாலும் ஸ்ரீரங்கநாதன் உகந்த இந்தத் திவ்ய தேசத்திலேயே பிறந்து இதிலேயே வளர்ந்து இதற்கே ஆட்செய்யக்கடவரான ஆதித்ராவிடர்கள் அந்ய சேஷத்வத்தையும் அசிஷ்ட பரிக்ரஹத்தையும் அடையாதபடி, ராஜா செல்லக்கூடாத இடங்களிலும், ராஜாவின் ஆஜ்ஞை செல்லக்கூடுமானதனால் இராமாநுஜனுடைய ஆஜ்ஞையாகிய சித்தாந்தத்தை செல்லக்கூடாத இடங்களுக்கும் செலுத்தி,

"ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம்,
ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம்"

என்கிறபடி இந்த ஜீவகோடிகளைக் கரைமாய்கண்டு கடைத்தேரபண்ணுவதும், ஆசார்யர்களின் மற்றொரு முக்கிய கார்யம். உபயவேதாந்தங்களின் சேர்க்கையாலும் உபய ஸம்ப்ரதாயங்களின் கதியாலும் இந்த சித்தாந்தம் மேலே உயரவும் கீழே தாழவும் சாத்திய முள்ளதாக இருக்கிறது. உண்மையான இந்த சித்தாந்தம் எல்லாருக்கும் எட்டுமேயானால், பொய்ச்சமயங்களான மற்ற மதங்கள் இதன்முன் நிற்கமாட்டா என்பது திண்ணம்.

"தற்கச்சமணரும் சாக்கியப்பேய்களும், தாழ்சடையோன்
சொற்கற்றசோம்பரும் சூனியவாதரும், நான்மறையும்
நிற்கக்குறும்புசெய் நீசரும் மாண்டனர், நீணிலத்தே
பொற்கற்பகம் எம்மிராமாநுசமுனி போந்தபின்னே"

என்றன்றோ பிரபந்நகாயத்ரி ஓலமிடுவது!!

ஸ. க்ருஷ்ணமாசாரியன்.
(சைதாப்பேட்டை.)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

ஶ்ரீ ஶ்ருதப்ரகாஶிகாஸஹித ஶ்ரீபாஷ்ய ப்ரஶ்நா: *

(அதோலிகிதேஷு ப்ரஶ்நேஷு யதேஷ்டம் [illegible] பஞ்சாநாமேவ ப்ரஶ்நாநாமுத்தரம் தேயம்.)

1. ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணே அதாத:ஶப்தார்த்தவிசாராவஸரே பூர்வபக்ஷாவதாரஸ்ய ஸங்கதிம் ஸங்க்ஷிப்ய ப்ரதர்ஶயத.

2. 'ஸர்வத்ர ப்ரஸித்தோபதேஶாத்' இதி ஸூத்ரஸ்ய ஶ்ரீபாஷ்யோக்தே யோஜநாத்வயம் ஶ்ருதப்ரகாஶிகோக்தாம் யோஜநாம் ச உபந்யஸ்ய, ஸித்தாந்த விவரணாவஸரே விஶேஷ [illegible] த்விதீயயோஜநாயாம் [illegible] பீஜம் விவ்ருணுத.

3. [illegible] ஜீவாஜ்ஞாநவாத: கிமயுக்த: ? ஸ ச ப்ரஹ்மாஜ்ஞாநவாதிபி: கதம் ஸமர்த்ய: ? இதம் [illegible] ஸம்யக் நிரூபயத.

4. விஜ்ஞாநவாதஸ்ய [illegible] யோகாசாராணாம் மதம் ஸம்யக் [illegible] ஸமர்த்தயத.

5. '[illegible]' இதம் ஸூத்ரம் [illegible] வ்யாக்யாத.

6. [illegible] விஷய [illegible] ஸம்ப்ரதர்ஶயத.

7. [illegible] 'ஜ்யாயாந் [illegible] ஜ்யாயாந்' [illegible] ? இதம் [illegible] நிரூபயத.

---

* இது சென்ற மார்கழி மாஸத்தில் நடந்த பத்தாவது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸங்கத்தில் நடந்த பரீக்ஷையின் கேள்விகள்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

பத்தாவது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸங்கம்.

ஏற்கெனவே ப்ரசுரம் செய்திருந்த ப்ரகாரம், இவ்வர்ஷத்திய
ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸங்கம், தக்ஷிண த்வாரகை என்றும் சம்ப
காரண்ய க்ஷேத்ரம் என்றும் ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்கும் ராஜமன்
னார் ஸந்நிதியில் ஸ்ரீ ராஜகோபாலனுடைய திருவடிவாரத்தில்
மிக்க சிறப்புடன் நடைபெற்றது. அதில் சேர்ந்திருந்த வைதிக
வித்வத் கோஷ்டியும் ஆஸ்திக ப்ரபுக்களின் ஸாந்நித்யமும் ஸாமா
ந்ய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியும் அந்யாத்ருசங்களே. சென்ற
பத்து வர்ஷ காலமாக இந்த ஸங்கத்துக்கு ஏற்பட்டு வரும் உத்த
ரோத்தர அபிவ்ருத்தியையும் அதில் சேரும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்
எல்லாருக்கும் ஸம்பவிக்கும் ஆத்மகுண உந்மேஷத்தையும்
பார்த்தால், அது பகவத் கடாக்ஷத்தைப் பூர்ணமாகப் பெற்றிருக்
கிறதென்றும் அதில் செய்யப்படும் கார்யமெல்லாம் பகவந்மு
கோல்லாஸகரமாக இருக்கிறதென்றும் ஊஹிக்க இடம் தோன்று
கின்றது. இந்த ஸங்கத்தை நிமித்தமாக வைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீ
பகவான் ஜகத்முழுவதற்குமே ஹிதத்தை ஏற்படுத்த ஸங்கல்பித்
திருக்கிறானோ என்றும் தோன்றுகிறது. ஸர்வத்திற்கும் அவ
னுடைய ஸங்கல்பமே ப்ரமாணம்.

இவ்வர்ஷத்திய ஸங்கத்திற்கு விசேஷித்த ஒரு சோபை
ஸ்ரீ பகவத் கடாக்ஷமடியாக ஸம்பவித்தது பற்றி நாம் மிகவும் ஆநந்
திக்கிறோம். இருகலையாரும் அந்வயிக்கும்படி இந்த ஸபை இவ்
வளவு காலமாக பெயர்வஹித்து வந்தபோதிலும், இதன் வார்
ஷிக மஹாஸங்கங்களில் அநேக தென்னாசார்யஸம்ப்ரதாய மஹாத்
மாக்கள் எழுந்தருளி இருந்த போதிலும், இவ்வர்ஷத்தில் அவர்கள்
ஹார்த்தமாக ப்ரவ்ருத்தித்து மற்றவர்களுடன் நிஸ்ஸங்கோசமா
கக்கலந்து பரிமாறி ஸ்ரீபகவத்குண விசேஷங்களை கோஷ்டியுடன்
அநுபவித்தது போல இதுவரையில் எவ்வர்ஷத்திலும் அநுபவித்
ததை நாம் பார்த்ததில்லை. வட ஆசார்யஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களும்
அவர்களுடைய வரவை நஷ்ட லப்த த்ரவ்யம் போல ஆவலுடன்
க்ரஹித்துக்கொண்டு அதிமாத்ரம் முதிதர்களாக ஆனார்கள்.

இக்ஸௌஸ்ஸாது பரிணாமத்திற்கு ஸ்ரீ. உப. காரப்பங்காடு சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமியின் ஸாத்விகமும் அதிகம்பீரமுமான மநோபாவமே முக்கியகாரணம். பகவத் ராமாநுஜருடைய கடாக்ஷ விசேஷத்திற்குப் பாத்ரமாகி இருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களெல்லாரும் ஒரே கோஷ்டியாக எவ்வித அஸூயையும் இன்றிக்கே பகவத் குணாநுபவத்தில் ஈடுபட்டால் அதை விட முகோல்லாஸகரமான கைங்கர்யமும் ஸ்ரீ பகவானுக்குக் கிடைக்குமோ? இவ்வளவு காலம் அவ்வித கைங்கர்யத்தால் ஸஞ்யனாக இருந்த ஸ்ரீ பகவான், இனி அதை ஸமக்ரமாக ஸம்பாதித்துக் கொள்வாமென்று நாம் நம்புகிறோம்.

இந்த ஸங்கத்தில் நடைபெற்ற உபந்யாஸங்களின் பெருமையைப்பற்றியாவது, ஸங்கத்திற்காக தூரதேசங்களிலிருந்த எழுந்தருளி இருந்த ஸ்வாமிகளை ஆராதிப்பதின் பொருட்டு ஸத்கார ஸபையார் எடுத்துக்கொண்ட பரிஶ்ரமத்தையும் ஶ்ரத்தையையும் பற்றியாவது, ஸபா ப்ரவர்த்தகர்களின் பாக்யவிசேஷமாக அலப்யலாபம் போல கிடைத்த ஸதஸ்ஸின் அக்ராஸநாதிபதியின் நிரங்குசமான திறமையைப் பற்றியாவது புகழ்ந்து பேச அடியேனுக்கு அநுரூபமான சக்தி இல்லை. ஸகல அம்சங்களிலும் ஸங்கம் அதிமாத்ரம் ப்ரஶஸ்தமாக இருந்ததென்று மாத்ரம் அடியேன் சொல்லக்கூடும். ஸங்கத்திற்கு எழுந்தருளி இருந்த ஸ்வாமிகளெல்லாரும் "நாலு நாளுடன் இந்த ஸங்கம் பூர்த்தி அடைந்து விட்டதே" என்னும் குறையுடனே கலைந்து போனார்களே தவிர வேறு எவ்வித அத்ருப்தியுடனும் அவர்கள் போனதாகத் தெரியவில்லை.

அடுத்த வர்ஷத்திய மஹாஸங்கத்தைத் திருக்குடந்தையில் ஸ்ரீ அபர்யாப்தாம்ருதன் திருவடிவாரத்தில் நடத்த வேண்டுமென்று திருக்குடந்தையிலிருந்து எழுந்தருளியிருந்த ஸ்வாமிகள் நியமித்ததன் பேரில் ஸபையார் அந்த நியமனத்தை மிக்க ஸந்தோஷத்துடன் அப்யுகமம் செய்தார்கள். இது விஷயமாக ஸயைதாப்பேட்டை ஸ்ரீ. உப. நரஸிம்மாசார்ய ஸ்வாமியால் செய்யப்பட்ட ஶ்ரத்தா பூர்ணமான ஏற்பாடுகள் அத்யாபகர்களில் பரப்பித்துக் கொண்டிருக்கிறது: யாத்ருசமான ஸந்நிதி ஆஸ்தானத்திற்கும் எழுந்தருளினாரோ தாத்ருசமான பரிசுபோக அவ்விடத்தில் அமையுமென்று நாம் மிக்க ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஸங்கத்தைப் பற்றிய மற்றைய அம்சங்கள் அடுத்த பத்திரிகையில் வெளிவரும்.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

மதிராஸ்

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின்

1919-20-ம் வருஷத்திய வர்ஷாந்த அறிக்கை. *

1. அங்கத்தினரின் தொகை :—

(வர்ஷ ஆரம்பத்தில்)

முதல் வகுப்பு அங்கத்தினர் ...	49
இரண்டாவது ,, ...	243
ஷை ,, சாஸ்வத அங்கத்தினர் ...	1
தீபிகைச் சந்தாதாரர் ...	26
ஆனரெரி அங்கத்தினர் ...	8
ஆக ...	327

(வர்ஷ முடிவில்)

முதல் வகுப்பு அங்கத்தினர் ...	36
இரண்டாவது ,, ...	211
ஷை ,, சாஸ்வத அங்கத்தினர் ...	1
தீபிகைச் சந்தாதாரர் ...	9
ஆனரெரி அங்கத்தினர் ...	7
ஆக ...	304

2. ஸபா ப்ரவர்த்தகர்கள் (எக்ஸிக்யுடிவ் போர்ட்) :—இவர்களுடைய தொகை வர்ஷாரம்பத்தில் 34; வர்ஷ முடிவில் 36. இவ்வர்ஷத்தில் இவர்கள் 5 தடவை சேர்ந்து ஸபை ஸம்பந்தமான விஷயங்களைப் பற்றி ஆலோசித்தார்கள். கார்யதர்சிகளால் செய்யப்பட்டு வந்த வரவுசெலவுகளைப் பரிசீலனம்செய்தும், அவர்களால் அப்பொழுதைக்கப்பொழுது தாக்கல் செய்யப்பட்ட கணக்குகளை அங்கீகரித்தும் வந்தனர்.

* இது, சென்ற மார்கழி மாஸத்தில் மன்னார்குடியில் நடைபெற்ற பத்தாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவ மஹாஸங்கத்தில் படிக்கப்பட்டு, ஸதஸ்யர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

3. உபந்யாஸங்கள்:—பண்டிதர்களாற் செய்யப்படும் உபந்யாஸங்களின் பெருமையையும் அவைகளின் ஆவஶ்யகதையையும் நன்றாக உணர்ந்தும், அவைகளை த்ருப்திகரமாக நடப்பித்து வைப்பதற்கு அபேக்ஷிதமான யோக்யதையை உடைத்தாயுமுள்ள ஸ்ரீ. உ.ப. ஸ்ரீவைகுண்டம் தேசிகாசார்ய ஸ்வாமி முதலான சில ஆஸ்திகர்கள், சென்ற மார்கழி மாஸத்தில் திருவஹீந்த்ரபுரத்தில் நடைபெற்ற வார்ஷிக மஹாஸங்கத்தில், இதற்காக ஒரு மூலதநத்தை ஏற்படுத்த முயற்சி செய்தார்களென்பது அப்பொழுது அவ்விடத்தில் ஸந்நிஹிதர்களாக இருந்த எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கலாம். அப்பொழுது ஸம்பாதிக்கப்பட்ட தநத்தைக் கொண்டு ஒரு ஆரம்பத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று எண்ணி, முதலில் உபந்யாஸார்த்தம் ஸ்ரீ. உ.ப. புத்தங்கோட்டகம் வித்வான் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி ப்ரார்த்திக்கப்பட்டார். அவர் கிருபையுடன் அந்த ப்ரார்த்தனைக்கு இணங்கி, ஆழ்வாராதிகளால் உகந்தருளப்பட்டதும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியைப் பெற்றதுமுள்ள தக்ஷிண தேசத்திற்கு எழுந்தருளி, ஸ்ரீ வைகுண்டம், ஆழ்வார் திருநகரி, திருப்பேரை முதலிய திவ்ய தேசங்களில் நமது ஸித்தாந்த ஸம்பந்தங்களான பல உபந்யாஸங்களைச் செய்தருளினர். அந்த உபந்யாஸங்கள் அப்பொழுதைக்கப்பொழுது தீபிகையில் ஸங்க்ரஹமாக ப்ரசுரம்செய்யப்பட்டன. இதர தேசங்களிலும் இம்மாதிரி உபந்யாஸங்களை நடைபெறும்படி செய்யவேண்டுமென்ற நம் ஆசையிருந்தும், ஸம்பாதிக்கப்பட்ட தநம் செலவு ஆகிவிட்டபடியாலும் வேறுதநம் அல்பமாக இருந்தபடியாலும், அது ஸாத்யப்படாமற் போய்விட்டது. இனியாவது இம்மாதிரி விஷயங்களை கைவிடொட்டாமல் நடத்த, ஸ்ரீ பகவான், தனது கைங்கர்ய ரூபமான இந்த ப்ரவ்ருத்தியைத் தலைக்கட்டி வைக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

4. வார்ஷிக மஹாஸங்கம்:—சென்ற 1919-ம் ஞு டிஸம்பர் மாஸக்கடைசியில் திருவஹீந்த்ரபுரத்தில், 9-வது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸங்கம் நடைபெற்றது. அதைப் பற்றிய வ்ருத்தாந்தங்களெல்லாம் ஏற்கனவே ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகையில் ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஸ்ரீ. உ.ப. மஹாமஹோபாத்யாயர் கபிஸ்தலம் தேசிகாசார்ய ஸ்வாமி அக்ராஸநத்தை வஹித்தார். மிகுந்த சிறப்புடன் அந்த ஸங்கம் நடைபெற்றதற்கு, அவ்விடத்திலுள்ள

ஸ்ரீ. உ.ப. ஶடகோபாசாரிய ஸ்வாமி முதலான ஆஸ்திகர்களுடைய உத்ஸாஹமும் ஶ்ரத்தையுமே முக்கிய ஹேது.

5. ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை:—யதாபூர்வம் இந்தப் பத்ரிகை நடைபெற்று வருகின்றது. ஸபையின் அத்யக்ஷரான ஸ்ரீ. உ.ப. திவான் பஹதூர் தட்டை டி. ரங்காசார்ய ஸ்வாமியே அதன் ஸம்பாதகராக இருந்து வருகிறார். அநேக வித்வாங்களும் அதற்கு யதோசிதமாக விஷய ப்ரதாநம் செய்து அதை ஆதரித்து வருகிறார்கள். சந்தாதாரர்களுடைய அபிமாநம் மாத்ரம் வர வரக் குறைவு அடைகின்றது. சற்றேறக்குறைய வர்ஷம் 1-க்கு ரூ. 200 இதனால் நஷ்டம் ஸம்பவிக்கின்றது. இந்த துஸ்திதியை நிவாரணம் செய்து ஸபையையும் தீபிகையையும் ஸ்திரமாக ப்ரதிஷ்டாபநம் செய்வதற்காக ஸபையின் ப்ரவர்த்தகர்கள் பலமான ப்ரயத்நம் செய்துவருகிறார்கள். ஆஸ்திகர்களெல்லாரும் அந்த ப்ரயத்நத்திற்கு தங்களால் இயன்றமட்டும் ஸஹாயம் செய்து அதை ஸபலமாகச் செய்துவைக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

6. ஒரு ஶோசநீயமான விஷயம்:—இந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையை உத்பாதநம் செய்ததற்கு முக்கிய ப்ரேரகராயும், ஸபை உத்பந்நமானது முதல் நாளது ஸம்வத்ஸரம் வரையில் பல வகையில் ஸபைக்கு முக்கிய ஆதாரமாயும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸாமாந்யத்திற்கே திலகம் போலவும், ஆர்ஜவம் முதலான ஆத்மகுணங்களெல்லாவற்றிற்கும் ஒரே இருப்பிடமாயும், ஸாத்விகாம்ஸம் தலையெடுத்தும் எழுந்தருளி இருந்த ஸ்ரீ. உ.ப. வங்கீபுரம் டி. ராஜகோபாலாசாரிய ஸ்வாமி, சென்ற புரட்டாசிமீ 1உ சனிக்கிழமை ராத்ரி 12-மணிக்கு ஸ்வல்ப வியாதி காரணமாக திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளிவிட்டார் என்பது ப்ராயேண எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயம். யோக்யதை ஜ்ஞானம் முதலிய அம்ஸங்களில் அவர் ஒரு அநர்க்கமான வஸ்து. பாஷாந்தரத்தை அப்யஸித்து நமது ஶாஸ்த்ரங்களில் தெளிந்த ஜ்ஞானத்தையும் த்ருடமான விஶ்வாஸத்தையும் பெற்றிருப்பவர்களுள் அவர் மிகச் சிறந்தவராக இருந்தார். அவரை அவலம்பித்து ஸபையின் நோக்கங்களுட் பலவற்றை ஸாதித்துக்கொள்ளலாமென்று ஸபா ப்ரவர்த்தகர்கள் நம்பி இருந்தார்கள். பகவத் ஸங்கல்பம் அந்யதாவாகப் பரிணமித்தது பற்றி மிகவும் ஶோகிக்கிறோம்.

அவருடைய ப்ரபாவத்தாலேயே இவ்வளவு காலம் நடைபெற்று வந்த நமது ஸபையும் தீபிகையும் இனி யாரை ஆதாரமாகக் கொண்டு நிற்குமென்பது புலப்படவில்லை. ஸ்ரீபகவானே ப்ரமாணம்.

7. வரவு செலவுகள்.

(ஸபை ஸம்பந்தமாக)

வர்ஷாரம்பத்தில் கையிருப்பு	ரூ.	154-1-7
வர்ஷத்தில் வரவு	ரூ.	1158-7-0
ஆக	ரூ.	1312-8-7
செலவு	ரூ.	1413-4-3
நஷ்டம்	ரூ.	100-11-8

(வித்வத் ஸதஸ் ஸம்பந்தமாக)

வர்ஷாரம்பத்தில் கையிருப்பு	ரூ.	114-2-8
வரவு	ரூ.	413-0-0
ஆக	ரூ.	527-2-8
செலவு	ரூ.	406-13-0
இருப்பு	ரூ.	120-5-8

இதன் விவரம் மறுபக்கத்தில் ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீ. உப. கோட்டூர் எஸ். கிருஷ்ணமாசாரியார் என்பவர் ஸபா ப்ரவர்த்தகர்களால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டு இந்தக் கணக்கை க்ருபையுடன் பரிசோதித்தார். அது நிர்துஷ்டமாக இருக்கிறதென்று அவர் அபிப்ராயப்பட்டிருப்பதும் அடுத்த பக்கத்தில் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. தமது ஸ்ரமத்தைப் பெரிதாக நினையாமல் இந்தக் கணக்கை அவர் பரிசீலனம் செய்தது பற்றி அவரிடத்தில் நாம் க்ருதஜ்ஞதை யுள்ளவர்களாக இருக்கிறோம்.

மதிராஸ்,
28-12-20.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசாரியர்.
தி. கோதண்டராம ஐயங்கார்.
(கார்யதர்சிகள்.)

ஸ்ரீ வை. ஸி. ஸபையின் வார்ஷிக வரவு செலவு கணக்கு.

வரவு.

	ரூ.	அ.	ப.
1. 1-10-19 ல் இருப்பு	154	1	7
2. சந்தாத் தொகை	960	0	0
3. தீபிகை ஸ்டாம்பு செலவில் திரும்பி வரவு	19	2	0
4. பழய ஸஞ்சிகைகளின் விற்பனை ...	31	0	0
5. விளம்பரங்கள்	2	8	0
6. ஒரு ரூபாய் முதல்	19	0	0
அதிகச் செலவு	100	11	8
ஆக ...	1286	7	3

செலவு.

	ரூ.	அ.	ப.
1. வேதாந்த தீபிகை	1033	11	9
2. குமாஸ்தா	222	0	0
3. ஏஜெண்ட்	5	0	0
4. அச்சுச் செலவு	15	4	0
5. காகிதம் பென்ஸில் பேனா வகைரா ...	7	12	0
6. தபால் சார்ஜு	2	11	6
ஆக ...	1286	7	3

இந்தக் கணக்கு என்னால் பரிசோதிக்கப்பட்டது. அது நிர்துஷ்டமாக இருக்கிறது என்று நான் ஒத்துக்கொண்டேன்.

எஸ். கிருஷ்ணமாசாரியர்.
(கணக்கு பரிசோதகர்.)
7-12-20.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசாரியர்.
தி. கோதண்டராம ஐயங்கார்.
(ஸபையின் கார்யதர்சிகள்.)

ஸ்ரீ:

கடிதங்கள்.

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபர்க்கு :—

காளயு டிஸம்பர் மாஸம் 11உ [கார்த்திகைமீ 28உ] பென்ஷன்ட் ரிஜிஸ்ட்ரார் ஸ்ரீ மாடபூஸி ராமபத்ராசாரியர் என்று ப்ரஸித்திபெற்ற டி. ராம ஐயங்கார் ஸ்வாமி ஆசாரியன் திருவடிகளை அடைந்த விஷயத்தைத் தெரியப்படுத்த வ்யஸநிக்கிறேன். அந்த ஸ்வாமி நம்முடைய பத்ரிகைக்கு அடிக்கடி வேதாந்த விஷயத்தைப் பற்றி வ்யாஸங்களை எழுதிக்கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸார விஷயமாய் அந்த ஸ்வாமி எழுதிக்கொண்டிருந்த வ்யாஸங்களை இந்தப் பத்ரிகாபிமாநிகளெல்லாரும் வாசித்திருக்கலாம். அவர் ஆசார்யன் திருவடிகளை அடைந்து விட்ட விஷயம் விசேஷமாக வ்யஸநிக்கத்தக்கது.

15-12-20 }
சர்மாதேவி. }

டி. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார்.

ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம் ... ஸ்ரீவேங்கடேசாஸி
யாத்தாத்ய ... ஸ்ரீவைஷ்ணவ ...—
நாராயண ... வரவரமுநி ...
... ஸ்ரீராமாநுஜ ... ॥

... ஸ்ரீமத் ...
... ஸ்ரீவேங்கடேச ...
... ॥

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை

பத்ராதிபர் :—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 11.] ரௌத்ரிஞு தைமீ [ஸஞ்சிகை 4.

" ... விஜயஸகெள ...
... ॥" [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

கந்தியெனும் லோகோபகாரி ஸ்வப்ரகடிதமான 'யங் இந்தியா' எனும் பத்ரிகையில், வர்ணபேதங்கள் காப்பாற்றப்பட்டால் இந்தியா நாசமாய்ப் போகுமென்றும், அவற்றால் இந்தியா பராதீநதையை அடைந்ததென்றும், சிலர் நமக்கு எழுதினதாயும், வர்ணபேதங்கள் இந்தியாவைத் தத்கால ஸ்திதிக்குக் கொண்டுவரவில்லையென்பது தமது அபிப்ராயமென்றும், நமது பேராசையும் முக்ய தர்மங்களுடைய த்யாகமும் நமைப் பராதீநப்படுத்தினவென்றும், வர்ணபேதங்கள் நமது மதத்தைக் காப்பாற்றியவென்றும் எழுதுகின்றார். "நாலு வர்ணங்கள் மாத்ரம் க்ரமத்தில் ஏற்பட்டன. அவைதான் முக்யமாக ஆதரிக்கத்தக்கவை. ஒவ்வொரு வர்ணத்திலும் அவாந்தர பேதங்கள் கழிக்கத்தக்கவை. காலக்ரமத்தில் அவை கழிந்துவிடும். நாலு வர்ணங்கள் அழிக்கத்தகாதவை. அவற்றின் உத்க்ருஷ்ட நிக்ருஷ்ட யோசனை உதிக்க வேண்டாம். அந்த யோசனை சீக்ரத்தில் அற்றுப்போய்விடும். குடியரசுக்கு ஜாதிபேதங்கள் விரோதமென்று கொள்ளவேண்டாம்

அப்படியானால் நமது தேசத்தில் வழங்கும் ஐந்து மதங்களும் விரோதமாகலாம். சில மதங்கள் ஸர்வ மநுஷ்யர்க்குள் ஸாமாந்யாகாரத்தை விசேஷமாகக் கொண்டாடினால், ஹிந்து மதம் ஸர்வ ப்ராணிகட்குள்ளும் அவ்வாகாரத்தை வெளியிட்டதுமன்றி ஸர்வத்ர அநுகூல புத்தியையும் விதிக்கின்றது. மநுஷ்யர்க்குள் வகுப்புக்கள் உண்டாகலாம்; அவை பரம்பராகதங்களாகக் கூடாதென்றால், பாரம்பர்யம் அநாதிதர்மமென்றும், அதை அழித்தால் ஸர்வஸாங்கர்ய தோஷம் ஸித்திக்குமென்றும் சொல்லக்கூடும். ஒரு ப்ராஹ்மணன் ஜந்மமுதல் மரணாந்தம் ப்ராஹ்மணனாகவேயிருந்தால் அது லோகஹிதத்தில் முடியும். அப்படிக்கில்லாவிட்டால் ப்ராஹ்மணனெனும் மர்யாதையை அவன் இழக்கவேண்டியவன்; ஜந்மாந்தரத்தில் அவன் நீச க்ருத்தியையும் அடைவான். ப்ராஹ்மணேதரன் ப்ராஹ்மண பாவத்தை அநுசரித்தானாகில் அவனுக்கும் ஜந்மாந்தரத்தில் ப்ராஹ்மண ஜந்மம் ஸித்திக்கும். குடியரசின் பொருட்டு, யாவரும் ஸஹபோஜநத்தையும், விவாஹாதி ஸம்பந்தங்களையும் வ்யவஸ்தையின்றிச் செய்துகொள்ள வேண்டாம். குடியரசு எவ்வளவு விஸ்தரித்தாலும், மேற்குறித்த அம்ஶங்களில் ஸார்வத்ரிகம் நேரிடமாட்டாது." என்கிறபடியே காந்தியினுடைய அபிப்ராயங்கள் மேலும் வெளியிடப்பட்டன. இப்படியெல்லாம் யோசித்துவிட்டுத் 'தீட்டு' என்று நாம் வ்யவஹரிப்பதை மநுஷ்யலோகத்துக்கு விரோதமான கொடிய பாபமென்று அவர் சொல்கின்றார். அது கர்வஸூசகமாம். அது பகு ப்ரஜைகளைத் தாழ்த்திவிட்டதாம். அதை ஶாஸ்த்ரம் விதித்தால், காந்தி ஶாஸ்த்ரத்தையும் நிராகரிக்க ஸித்தமாயிருக்கின்றனராம். அந்த விஷயத்தில் அவர்க்கு ஸ்வாந்தஃகரண ப்ரவ்ருத்தியே ப்ரமாணமாகுமாம்.

இந்த யோசனையினுடைய தௌர்ப்பல்யம் பெரிதாயினும், விவேக ஸாமர்த்யம் அற்றவர்கள் அதைக் காண்பதில்லை. கார்யாகார்ய நிஶ்சயங்கள் த்ருஷ்ட விஷயங்களில் லோகாநுபவத்தை ஒட்டி, ஒவ்வொருவராலும் ஸ்வபுத்தியைக்கொண்டு நிர்ணயிக்கப்படலாம். அந்த விஷயத்திலும் மநுஷ்யக்ருத நிர்ணயங்கள் பகு ப்ரகாரமாகப் பேதிக்கின்றதையும், அப்படிப்பட்ட பேதப்ரயுக்தமாக மநுஷ்யர்க்குள் த்வேஷங்களும் கலகங்களும் வளரக்காண்கின்றோம். 'பரோக்ஷ விஷயங்களில் ஶாஸ்த்ரம்தான் ப்ரமாணம்.'

என்பது நமது பூர்விகர்களுடைய நிர்ணயம். ஶாஸ்த்ரம் ஒவ்வொரு மநுஷ்யனுடையவும் அந்தஃகரண ப்ரவ்ருத்திக்கு உட்படாது. அதை நிராகரித்தல் லோகவ்யவஹாரத்தின் கேட்டில் முடிவுறும்.

ஶாஸ்த்ரம் ஒரே ப்ரகாரமாக ஏற்படவில்லை. மதங்கள்தோறும் ஶாஸ்த்ரமெனத்தகும் ப்ரமாண க்ரந்தங்கள் பேதிக்கின்றன. அவற்றுள் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்ட தத்வங்களும் விதிக்கப்பட்ட தர்மங்களும் பேதிக்கின்றன. ஆதலால் எந்த மதத்தினுடைய ஶாஸ்த்ரம் ஸர்வத்ர ப்ரமாணமாகக்கடவது? இவ்வண்ணம் யோசனைகள் உதிக்கலாம். அந்தந்த மதஸ்தர் அவ்வவருடைய ப்ராமாண க்ரந்தங்களை ஆகரித்தால் இந்த ப்ரஶ்நத்துக்கு ப்ரத்யுத்தரம் தேட வேண்டாம். ஒருவன் அதை அங்கீகரிக்காவிட்டால், அந்த விஷயத்தில் யோசனைகள் வெவ்வேறாக முடியக்கூடும்.

பல மதங்கள் கொண்டாடும் ஸமாநாம்ஶங்களை ப்ரமாணமாக அங்கீகரித்தல் சிலர்க்கு ஸம்மதம். அந்த விஷயத்தில் எந்த மத க்ரந்தமும் ஸ்வயமே ப்ரமாணமாகமாட்டாது. ஸமாநாம்ஶ ப்ரமாணதையும் ஶாஸ்த்ர பலத்தால் ஏற்படமாட்டாது. அது கேவல யுக்திகல்பகம். யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளும் விஷயமாகாது. அந்த யுக்தியை ஆஶ்ரயிப்பவர்களும் பர்யவஸாநத்தில் யுக்திஹேதுவான தமது புத்தி வ்யாபாரத்தைத்தான் ஆஶ்ரயிக்க வேண்டும். யாவர்க்கும் புத்தி ஒரே ப்ரகாரமாக வ்யாபரிக்கமாட்டாது. ஆகையால் பரோக்ஷ விஷயத்தில் அவர்களுக்கு ப்ரமாணம் வாஸ்தவத்தில் இன்றியே போய்விடும்.

பல மதங்களினுடைய தத்வஶோதனையில் ஸமீசீந தர்க்கம் அநுக்ராஹகம். அவ்வண்ணம் ஸ்வயம் தர்க்காநுக்ருஹீத ந்யாயத்தால், ஆதுநிக பௌதிக ஶாஸ்த்ர நிர்ணயங்களுக்கு விரோதமின்றி ஏற்படுவது வைதிகமதமும் ஒன்றே. ப்ரபஞ்சைக தேசங்களில் பரிணாம ப்ரகாரங்களால் ஜந்மஸ்திதி லயங்கள் சொல்லக்கூடுமானாலும், ஸர்வ ப்ரபஞ்சமும், அதனுடைய ஸர்வாவஸ்தைகளையும் யோசித்தால், ஆத்யந்திகமான உத்பத்தி நாஶங்களற்றதென்றே கொள்ளவேண்டியது. உத்பத்தி நாஶங்கள் என்று வ்யவஹரிக்கப்பட்டவை அதனுடைய அவஸ்தா விஶேஷங்கள் என்றே ஏற்படும். "அபாவத்தினின்று பாவபதார்த்தங்கள் உண்டாகமாட்டா. இந்த நிர்ணயம் சேதநாசேதந பதார்த்தங்க ளிரண்டுக்கும் ஸமானம். ([illegible]

[illegible] என்கிறபடியே, ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ப்ரபஞ்சத்தினுடைய விசேஷ ரூபத்தைப்பற்றிய ப்ரமாண ப்ரகரணம் விவரிக்கப்படுகின்றது. ஸததபரிணாமியான ப்ரபஞ்சத்தினுடைய அசிதம்சம் அஸத்யமென்றும் நாஸ்தி யென்றும் சொல்லப்பட்டாலும், இடைவிடாமல் அவஸ்தா பேதங்களை அடைவதால் அதற்கு அவ்வண்ணம் பெயரென்றும், அது ப்ரவாஹத்தால் நித்யமென்றும், அதனுடைய பரிணாமங்களுக்குச் சேதநர்களுடைய கர்மமே காரணமென்றும், சேதநர்களாகும் சிதம்சமெனப்பட்ட ஜீவாத்மா இந்த்ரிய மநஸ்ஸுக்களால் க்ரஹிக்கத் தகாதவனென்றும், தனக்குத்தானே ப்ரகாசிப்பவனென்றும், கேவலம் ஜ்ஞாநாநந்தமயனாதலால், ஸ்வரூபத்தில் ப்ராக்ருத பேதங்களான தேவ மநுஷ்யாதி சரீரவானன்றென்றும், என்றும் நசியாதவனாதலால் அஸ்தியென்றும் ஸத்யமென்றும் சொல்லப்படுகின்றான் என்றும், இவ்விரண்டு ப்ரபஞ்சாம்சங்களும் ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் பரமாத்மாவை ஆதாரமாயும் நியந்தாவாயும் ஸ்வாமியாயும் உடைத்தாயிருக்கின்றபடியால் பரமாத்மாவினுடைய சரீரமென்றும் சொல்லப்பட்ட உண்மையானது மற்றெந்த மதத்தில் விளங்கும்?

ஆகலால், மதமென்பதில் ப்ரக்ருஷ்டாம்சங்களான தத்வஹித புருஷார்த்த நிச்சயங்களைப் பரமார்த்தமாகப் போதிக்கின்ற வைதிக ஸம்ப்ரதாயமானது யாவராலும் பஹுமாநிக்கத் தக்கது. அதில் ஜநித்தவர்கள், அவ்வவர் மனம்போன படிக்கு அதனுடைய சில பாகங்களை அப்யுபகமம் பண்ணுவதும் இதர பாகங்களைத் திரஸ்காரம் பண்ணுவதும் சாஸ்த்ரபலத்தால ஏற்படமாட்டாது. அதற்கு அவ்வவர் புத்தியே ப்ரமாணமாகும். அவர்க்கு சாஸ்த்ரவச்யதை யென்பது முதலிலே இல்லை.

பலதரம் நாம் முறையிட்டபடியே, 'ஆசார ப்ரபவோ தர்ம:', 'ஆசாரஹீநம் ந புநந்தி வேதா:' என்கிற வசநங்களால் வைதிக கர்மாநுஷ்டாநங்களுக்குத் தீட்டு எச்சில் முதலான தோஷங்களை விலக்குகின்ற ஆசாரங்கள் முக்யமாக விதிக்கப்படுகின்றன. ஸ்வகர்மாநுஷ்டாநங்களைத் துறந்தவனுக்கு வர்ணமென்பதே ஏற்படமாட்டாது. சாஸ்த்ர ப்ராமாண்யத்தைப்பற்றிக் கந்தி யோசித்தாரில்லை யென்று நமக்குத் தோன்றுகின்றது.

நம்மவர்க்குள் சில அர்த்தோபபத்தியுள்ள பெரிய மநுஷ்யர்கள் வர்ண நாசத்தை மிகவும் வேண்டுகின்றார்கள். ஏனென்றால் வர்ணங்களுடைய இருப்பே சிலர்க்கு அஸஹ்யமாய்ப் போய்விட்டதாம். பரர்க்குக் கஷ்டமாயிருப்பதையே காரணமாகக் கொண்டு, நாம் ஸ்வரூபத்தையாவது, ஸ்வபாவங்களையாவது ஸ்வகர்மங்களையாவது, ஸ்வம் என்று நாம் அபிமாநிக்கும் இதர வஸ்துக்களையாவது த்யாகம் செய்வது யுக்தியுக்தமாகமாட்டாது. பெரியோருடைய உபதேசங்களையும் சாஸ்த்ர விதிகளையும் பரர்பொருட்டுத் திரஸ்கரிக்கின்றவன் பகவானுடைய ஆஜ்ஞைகளை அதிலங்கநம் செய்கின்றான்.

தேசாந்தரங்களில் வர்ணபேதங்களில்லை யென்பது நமக்குள் வர்ணஸாங்கர்யத்துக்குத் தகுந்த காரணமாகமாட்டாது. வ்ருத்தி வ்யவஸ்தைகளில்லாமலிருப்பதைக்காட்டிலும் அவற்றின் இருப்பே ஆத்மகுண ஸம்பாதநத்துக்கு உபகாரகமாயிருக்கும். சரீரம் போகாயதநமானாலும், போகாபேக்ஷையற்றவர்க்கு அது அவ்வண்ணமாகாது. போகாபேக்ஷையுள்ளவர் யாவர்க்கும், அவ்வபேக்ஷை ஸமாநமாக உதிக்கும் தசையை ஒப்புக்கொண்டாலும் போகப்ராப்தியானது ஸமாநமாய் ஏற்படமாட்டாது. போகப்ராப்தியில் எவ்வளவு ஏற்றக்குறைச்சல் ஸம்பவித்தாலும் அந்த அபிலாஷாக்ராந்தங்களான சித்தமுடையோர்க்குப் பரஸ்பர அஸூயை ப்ரவஹிக்குமேயன்றி, ஆத்மகுண ப்ரகாசத்துக்கு அவகாசமே உண்டாகமாட்டாது. சரீரதாரணமே ஸர்வ புருஷார்த்த ஸாதநமானாலும், அர்த்தகாமங்கள் தர்மாவிரோதமாக ஆர்ஜிக்கப்பட்டும் அநுபவிக்கப்பட்டும் வந்தால் பரம புருஷார்த்தலாபம் காலக்ரமேண யாவர்க்கும் நேரிடலாம். ஐரோப்யர்களுக்குப் பரமபுருஷார்த்தம் என்பது யேநகேந ப்ரகாரேண அர்த்தார்ஜநத்திலும்

ஸாமாவாப்தியிலும் முடிகின்றது. இவ்வித ப்ரயத்நங்களில் அவர்கள் யாவரும் ஏகமநஸ்கர்களாய் நின்று தேசாந்தராக்ரமணரூப வ்யாபாரங்களில் ரமிக்கின்றார்களானாலும், அவர்களுடைய தேசங்கள் ஒவ்வொன்றிலும், அர்த்த காமாவாப்தியின் வித்யாஸங்களால் ஜநங்கள் பல கக்ஷிகளாகப் பிரிந்து ஒருவரையொருவர் த்வேஷிக்கின்றார்கள். வ்ருத்தி பேதங்கள் பாரம்பர்யமாக அமைந்தால் இந்த ரூபமான த்வேஷங்களுக்கு இடமில்லை. ஜந்மத்தால் ஒவ்வொருவனுக்கும் ஸ்வதர்மம் ஏற்பட்டுவிட்டால், எதைப்பற்றிக் கக்ஷிப்ரயுக்த த்வேஷங்கள் உண்டாக வேண்டும்? ஸர்வஜநங்களுடைய ஸுகவ்ருத்தியின் பொருட்டு ஒவ்வொருவனும் தனக்கென்று ஏற்பட்ட தொழிலைச் செய்தானாகில், மேற்சொன்ன த்வேஷங்கள் ஏன் உண்டாகவேண்டும்? நியத கர்மங்கள் செய்யவேண்டுமெனும் புத்தியால் செய்யப்பட்டால், பாத்யபாதக ரூப வாதங்கள் உண்டாவானேன்? ஆகலால் தேசாந்தரங்களில் த்ருஷ்டங்களான முறைகளைப் பல்வந்தமாக நமது தேசத்தில் கொண்டுவருவது யோக்யாப்யுதயத்துக்கு அநர்ஹமா யிருக்கும்.

ஒரு மநுஷ்யன் யஶஸ்வியாகப் பிழைத்ததற்குத் தத்காலாசாரப்படி ப்ரயோஜநம் என்னவென்றால், அவன் மரணாநந்தரம் அது அவன் மரணஸம்பந்தமாகப் பத்ரிகைகளில் ஶோகாவிஷ்கரணத்தில் முடிகின்றது. மரித்தவனுடைய பிற்கால ஸ்திதியைப் பற்றித் தத்காலத்தவர் நினைப்பதில்லை. விஷய பர்யாலோசனையில் மரணத்தின்பிறகு ஜீவனுடைய அஸ்தித்வத்தையே அவர் நம்புவதாக ஏற்படமாட்டாது. ஆத்ம யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்தையும், ஆத்மாவுக்கே பொருந்திய குணஸம்பாதநத்தையும், ஸ்வரூப ப்ராப்தியின் பொருட்டு உசிதமான உபாயாநுஷ்டாநத்தையும் ஆஸ்திக்யவான்கள் அபேக்ஷிப்பார்கள். லோகாந்தர விஶ்வாஸம் குன்றியவர்கள் ஐஹிகாநுபவங்களை யபேக்ஷிப்பார்கள். ஜந்மாந்தரத்தை நம்புகின்றவன், தன்னுடைய ப்ரக்ருத ஜந்மத்துக்குப் பூர்வஜந்மங்களில் காரணங்கள் தேடுவான். ப்ராஹ்மணனாகவோ, ராஜபுத்ரனாகவோ, சண்டாளனாகவோ, ரிக்தனாகவோ பிறக்கின்றவன் தக்க காரணமின்றியே பிறக்கின்றா னென்பது மூடயோசனை. பூர்வ வாஸனையாலும் ஜந்மஸித்தங்களான ஸத்ஸங்காதிகளாலும் வித்யாப்யாஸ ஸதாசார ஸதநுஷ்டாநங்களாலும், தத்வஜ்ஞாநாபேக்ஷையும் அந்த ஜ்ஞாநாவாப்தியும், அவற்

ற்கு நியமேந வேண்டிய ஆத்மகுண ஸம்பாதநமும் ஸத்குல ப்ரஸூதர்களுக்கே உண்டாகும். இவை ப்ராஹ்மணாதி வர்ணங்களில் ப்ரசுரமாகவும், த்விஜந்ம ரஹிதர்களில் ஒவ்வோரிடங்களிலும் ஸம்பவித்து வந்தன. வர்ணபேதமற்ற ப்ரதேசங்களில் ஶாஸ்த்ரைகவேத்யங்களான தத்வஹித புருஷார்த்த ஜ்ஞாநமும், ஸதாசாரமும், ஆத்மகுணங்களின் ப்ரகாசமும் ப்ரசுரமாக ஏற்பட்டதைக் கேட்டறியோம். இப்படி யெல்லாம் விஷய பர்யாலோசனைகள் செய்து, பரமபுருஷார்த்த ஸாதகங்களாக் ஶரீரதாரணத்தையும் தத் ப்ரவ்ருத்திகளையும் நம் முன்னோர் ஏற்பாடு செய்தார்கள். 'இதுதான் லோகம்; இதன்மேல் ஒன்றுமில்லை' யென்று வாதிப்பவர் வசநங்கள் பாஷாந்தர பரிசயஸ்தர்களுக்கு அநுகூலமாகத் தோன்றுகின்றன.

“கர்மங்கள் அவற்றின் பலத்தில் ஆசையாலும், தன்னால் அவை செய்யப்படுகின்றன வெனும் அபிமாநத்தாலும், பலாவாப்தியின் பொருட்டு மிகுந்த ப்ரயாஸையோடும் செய்யப்பட்டால் அவை ராஜஸங்கள்; தனது ஶக்தியினுடையவும், உபபத்தியினுடையவும் அளவை மீறித் தன்னுடைய செயலால் பரபீடையுண்டாவதையும் யோசியாமல் மோஹத்தால் செய்யப்பட்டது தாமஸ கர்மம், பலத்தில் ஆசையைவிட்டு ஒருவரையும் த்வேஷியாமல், தான் கர்த்தாவெனும் அபிமாநத்தை விட்டுச் செய்யப்படுவது ஸாத்விக கர்மம்;” என்று கீதாசார்யன் அருளிய உபதேசத்தை மறப்பது மதிக்குறைவு. ஏதையும் பகவான் உகப்பை உத்தேசித்துச் செய்ய வேண்டும். ஆகலால் ஸர்வப்ரயத்நங்களையும் ஶாஸ்த்ர வஶ்யதையைக்கொண்டு ஆசரிப்பது நலம். மனம்போனபடி நடப்பவர்க்கு ஶாஸ்த்ர வஶ்யதை வேண்டாம். மேலே விவரித்தபடியே கர்மங்களுடைய, விபாகங்கள் வர்ண நியதங்களாக ஏற்படக்கூடியதையும், வர்ணஸாங்கர்யத்தில் யாதொரு நியமமுமில்லாமல் ஏற்படக்கூடியதையும் பற்றிப் புத்திமான்கள் யோசிக்கவேண்டும். ஸாத்விக கர்மங்கள் தேசாந்தரங்களில் ஜ்ஞாநபூர்வகமாக உதிக்கமாட்டா. அவை ஆர்யர்களுள் மிகவும் ப்ரகாசித்தன. பஞ்சம துல்யதையை ப்ராஹ்மணன் அடைந்தால் பஞ்சமத்வம் அவனுக்கு உண்டாகும்; பஞ்சமன் ப்ராஹ்மண்யத்தைப் பொருந்தமாட்டான். ஆகலால் வர்ணஸாங்கர்யத்தை விவேகமுள்ளவன் ப்ரார்த்திக்கமாட்டான். இத்தகைய புத்தி உண்டாவது காலக்கேடு. பாபத்தில் பயந்தவர்களுக்கு அது உண்டாகமாட்டாது.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

தத்கால கர்த்தவ்ய விமர்ஶம்.

நமது பரதகண்டத்தில் கலிபுருஷன் வெகுகாலம் தவம்செய்தும் ஆக்ரமிக்க முடியாமல், அங்கங்கிருக்கும் நாஸ்திகர்களை ஆஶ்ரயித்து, அவர்கள் மூலமாய் இப்பரதகண்டத்தை ஸகல பரிவாரங்களுடன் செங்கோல் செலுத்திவருகிறான். ஆகையால், தர்மத்தின் துஸ்திதியை நம்மால் சொல்லவே இயலாது. ஆனால், அந்த துஸ்திதி முழுமையும் விலக்குவதற்கு நாஸ்திகர்களைக் கலிபுருஷன் ஆஶ்ரயித்ததுபோல் நாம் எல்லாரும் ஒன்றுசேர்ந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தஸபா ப்ரவர்த்தகர்கள் மூலமாய் மடாதிபதிகள் இதர ஸந்யாஸிகள், மற்றுமுள்ள ஆஸ்திகர்கள் இவர்களிடமிருக்கும் ஸ்ரீதேவியை ஶரணமடைய வேண்டும். அந்த ஸ்ரீதேவியின் க்ருபைக் குறைவினால்தான் அதர்மத்திற்கு இவ்வளவு மேன்மை ஏற்பட்டது.

'ஸங்கே ஶக்தி: கலௌ யுகே' என்று கலியுகத்தில் ஸங்கத்திற்கே அதிக கௌரவம் கொடுத்திருப்பதால், மடாதிபதிகள் ஸந்யாஸிகள் பெரிய பண்டிதர்கள் ஆஸ்திக ப்ரபுக்கள் உள்பட ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவ ப்ரதிநிதி ஸபையை ஏற்படுத்தி அதற்கு அங்கமாக அநேகம் உபஸபைகளையும் ஏற்படுத்த வேண்டும். அந்த உபஸபையானது, ஒவ்வொரு காலேஜ் ஹைஸ்கூல் தோறும் மாணவகர்களின் ப்ரதிநிதிகளால் அமைக்கப்பட வேண்டும். அந்த உபஸபையின் மேற்பார்வையில் ஒரு குருகுலத்தை (ஹாஸ்டல்) ஏற்படுத்தி அதில் மாணவர்களின் பணத்தைக் கொண்டே ஆஹாரம் முதலிய ஸௌகர்யங்களைச்செய்து, விடியற்காலம் (5-மணி முதல் 6-மணி வரை) உபயுக்த வேதபாகங்களையும், ஆழ்வாராசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளையும், ஸம்ஸ்க்ருத பாஷா பரிசயத்தையும் தகுந்த பண்டிதர்களைக் கொண்டு செய்வித்து, அவர்களைக்கொண்டே காலை 6-மணி முதல் 7-மணிக்

குள்ளாக ஸ்நாநம் ஸந்த்யாவந்தநம் முதலிய நித்யகர்மாநுஷ்டாநங்களையும் நடத்திவைக்க வேண்டும். மேற்சொல்லியபடி முதல் வகுப்பு முதற்கொண்டு பி-ஏ. வகுப்பு தேறுவதற்குள் (14-வருஷ) நாஸ்திகர்களின் வலையில் சிக்காமல் ஆர்யமான நமது ஆசாரத்தை அதற்கு வேண்டிய வேதம் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷா பரிசயம் இவைகளுடன் அநுஷ்டாநபர்யவஸாயியாய்த் தெரிந்துகொண்டு, பிறகு ஸதாசார்ய கடாக்ஷத்தால் ஸ்வஸ்வரூப நிரீக்ஷகர்களுக்கு ஸ்வரூபத்தாலேயே தர்மோபதேஶம் செய்கின்றவனாய், காலத்திற்கு அநுகுணமாய் ஜீவிகாவ்ருத்திகளை யடைந்தும் வாஸநாவஶத்தாலே ஸத்கர்மங்களை விடாமல் செய்துகொண்டு ஸத்வித்யா க்ரஹணத் துக்கு ஸதாசார்ய ப்ரதீக்ஷணம் செய்துகொண்டிருப்பன்.

கிறிஸ்தவ பாதிரிகளும் மதப்ரசாரம் செய்வதற்காகப் பல தேசங்களிற் சென்று, தங்களுடைய கம்பீரமான வ்யவஸாயத்தினால் உதாரகுணத்துடன் கொஞ்சம் பணத்தைச் செலவழித்து ஹைஸ்கூல்களையும் காலேஜுகளையும் ஏற்படுத்தி, மாணவகர்களின் பணத்தைக்கொண்டும் கவர்ன்மெண்டு க்ராண்டைக் கொண்டும் ஆங்கில பாஷாப்ரவ்ருத்தியைச் செய்வதானது, இந்தியர்கள் ஆங்கிலம் கற்றுக்கொண்டு கௌன்ஸிலர்களாய் வந்து பணம் வாரிக் கொள்ள வேணுமென்பதற்கல்ல. ஆனால், 'இதம், ஒரு மணி நேரமாவது இந்துக்களுக்குப் பைபில் உபதேஶம் செய்வதற்காகவே இவ்வளவு பாடுபடுகிறார்கள். அதுபோல, நாம் நமது மதவிஷயமாக ஏன் பாடுபடக்கூடாது? நமது மதத்தினுடையே உஜ்ஜீவநம் ஏற்பட வேண்டும் என்னும் நம்பிக்கை நமக்கு இருந்தால் நாம் அப்படி பரிஶ்ரமப்படவேண்டியது அவஶ்யமன்றோ?

இக்காலத்தில் சில ஶாஸ்த்ரஜ்ஞர்களும் வைதிகர்களும், மேனாட்டு நாகரிகத்தாரின் அதிக பரிசயத்தால் தங்களுக்கு அஸாதாரணமான மதாசாரங்களையும், பாண்டித்யத்தையும் ஸமயோசிதமாகச் செய்துகொள்கிறார்கள்; அஶாஸ்த்ரீயங்களான அநுஷ்டானங்களை ஶாஸ்த்ர ஸம்மதங்களென்று சொல்வதற்கும் முன் வராமலிருப்பதில்லை. இவைகளெல்லாம் ஸதாசார பரீக்ஷணத்துடன்

கல்வி கற்பிக்கப்படாமையாலேயே ஏற்படுகின்றது. நமது தேசத்தில் நடத்தப்படும் கர்மாக்களில், சிலர் ஸந்த்யாவந்தனத்தைச் செய்வதேயில்லை. உபாத்யாயனால் செய்விக்கப்படும் கர்மாக்களில், சிலர் மந்த்ரங்களைச் சொல்லாமலே அபிநயம்மாத்ரம் செய்கிறார்கள். இவைகளை யெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் வைதிக ஸ்ரேஷ்டர்கள், 'பணமிருந்தால் ஒன்றும் வேண்டியதில்லை' என்று சொல்லி முடித்துவிடுகிறார்கள். இக்காலத்திய உபாத்யாய வ்ருத்திக்கு மற்றை எவ்வித்யைகளிலும் மேல்நோக்க முடியாதவர்களே வருகிறார்கள். இவ்விதமான உபாத்யாயத்தின் மஹிமை சொல்லாமலே விளங்கும்.

ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் உள்ள யஜமானனும், தனக்கும் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் வெகு ச்ரத்தையுடனே ஆடையாபரணங்கள் வாங்கிக்கொடுத்து அழகுண்டாகச் செய்வதில் நோக்க முள்ளவனாய் இருக்கிறானே தவிர, வைதிகர்கள்படும் ச்ரமங்களைக் கண்டு அவர்கட்குப் பணத்தாலும் பிறவற்றாலும் அந்த ச்ரமங்களை நீக்க முயலுவதேயில்லை. வரும்படிக்கும் காலத்துக்கும் தகுந்தபடிதான் வைதிகர்களும் அமைகிறார்கள்.'

முற்காலத்தில் நமது இந்தியாவானது எல்லா விஷயங்களிலும் மேன்மைபெற்று விளங்கியது. தற்காலம் மற்றெல்லாத் தேசங்களும் மற்றெல்லா விஷயங்களிலும் அதிக மேன்மையடைந்து விட்டபோதிலும் வேதாந்த வித்யாவிஷயத்தில் மாத்ரம் கிட்ட அணுகுவதற்கும் முடியாமலிருப்பது, பூர்வாசார்யர்களின் அதிக பரிச்ரமத்தையும் பகவானுடைய விசேஷக்ருபையையும் வெளிப்படுத்துகிறது. ஆனாலும், மதாந்தரங்களும் அவைகளின் ஆசாரங்களும் சிலரால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டும் அநுஷ்டிக்கப்பட்டும் வந்தால், அதற்குக் காரணம் பணம் இருக்கும் இடங்களிலும் அதற்குப் போகும் வழிகளிலும் (Schools and Colleges) மேற்சொன்ன மதாசாரங்கள் இருப்பதேயாகும்.

இக்காலத்தில் ப்ருஹ்மத்வேஷம் ப்ராஹ்மணர்க்கே அதிகமாயிருக்கிறது. ஆகையால் தான் அப்ராஹ்மணர்க்கு ப்ராஹ்

மணரிடத்தில் அதிக த்வேஷம் உண்டாயிருக்கிறது. ஆகையால் பொதுவாய் ப்ருஹ்மத்வேஷத்தைப் பரிஹரிக்க வேண்டுமானால், ப்ராஹ்ம முஹூர்த்தத்தை அர்த்தமுள்ளதாகச் செய்து ப்ராஹ்மணச் செய்கையைக் கார்யத்திலும் காட்டவேண்டும்.

ஆஸ்திகர்களான ப்ரபுக்கள் ஏதோ சிலவிடங்களில் ஸதஸ்ஸுக்களை ஏற்படுத்தி, கிஞ்சித்காரம் ஸம்மானம் செய்வதால், விசேஷ உபகாரமும் பண்டிதர்கட்கு ஏற்படுவதில்லை. பாமர ஜனங்களும் பண்டிதர்களின் உபதேசத்தால் நன்றாகத் திருத்தப்பட்டு நல்வழிப்படுதலையும் காணோம்.

மேலும் ஸாமாந்யமாய் ஸதஸ்ஸுக்களில் பரீக்ஷையும் வெகுமதிகளும் நடக்கின்றனவே தவிர, பொதுவாய் அநுஷ்டிக்கவேண்டிய கர்மங்களின் ஸந்தேஹத்தை ஸதஸ்ஸிலிருக்கும் பண்டிதர்கள் ஆலோசனைசெய்து, ஒரேவிதமான அபிப்ராயத்தை வெளியிட்டு, லோகத்தை ஒரேமாதிரியாகக் கர்மாநுஷ்டானஞ் செய்யும்படி செய்வதில்லை. இதுவே பண்டிதர்களிடத்திலிருக்கும் பெருங்குறையாகும்.

பொது விஷயங்களில் பண்டிதர்களும் ஸந்யாஸிகளும் பரிச்ரமம் அதிகம் எடுத்துக்கொள்ளாமையாலும், மடாதிபதிகள் அதிக பரிசுத்தத்துடன் பணச்செலவைச் செய்யாமையாலும் இந்து ஜனஸமூஹமானது நாஸ்திகர்களின் கபடத்தால் வஞ்சிக்கப்பட்டு, அவர்களின் மதாசாரத்தில் தலைசிறந்து விளங்குகின்றது. ஆனால், இப்பொழுது ஜனங்களுக்கு மேனாட்டு நாகரிகத்தில் வெறுப்புண்டாயிருக்கிறபடியால் ஒவ்வொரு இனத்தாரும் ஒரு ஜனப்ரதிநிதி ஸபையை ஏற்படுத்திக்கொண்டு, ஒவ்வொருவரும் ஒரு வருஷத்திற்கு ஒரு ரூபாய்வீதம் சந்தாவை வசூல் செய்து, அந்தப் பணத்தைக்கொண்டு வேதமார்க்கப்ரதிஷ்டையை மிகவும் எளிதில் செய்துவிடலாம். இந்த ஸமயம் உலகத்தைத் திருப்பாவிட்டால், அந்தக் கெட்ட செயல்களுக்கெல்லாம் நாமே ஆளாகவேண்டிவரும். இந்த உலகத்தை இதற்கும் கீழான நிலைமைக்குக் கொண்டுவருவதற்கு அமெரிகர் ஜனப்ரதிநிதிகள்

புதிதாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் ராஜாங்க மஹாஸபையை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஆகையால், பாகவதகாஷ்டையில் சிறந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அனைவரும் ஸ்வல்ப வித்யாஸத்தை மனத்தில் வைத்துக் கொள்ளாமல், அடியேனுடைய இவ்விண்ணப்பத்தைத் தீரவிசாரித்துத் தீர்மானம்செய்து, ஒவ்வொரு காலெஜ் ஹைஸ்கூல்கள் தோறும் ஒரு குருகுலத்தை ஏற்படுத்தி, ஸ்ரீவைஷ்ணவ உலகத்தில் ஸதாசார ப்ரதிஷ்டைசெய்து, அதன்மூலமாய் நமது சிறுவர்களெல்லாரையும் கர்மப்ருஹ்மஜ்ஞர்களாய்ச் செய்து அதன் மூலமாய் அப்ராஹ்மணர்களுக்கு இருக்கும் ப்ருஹ்மத்வேஷத்தையும் நீக்கி ஸ்வராஜ்யம் பெறுவாராக.

“வேதே ஸஞ்ஜாதகேதே முநிஜநவசநே ப்ராப்தநித்யாவமாநே ஸங்கீர்ணே ஸர்வவர்ணே ஸதி ததநுகுணே நிஷ்ப்ரமாணே புராணே । மாயாவாதே ஸமோதே கலிகலுஷவசாச் சூந்யவாதேऽவிவாதே தர்மத்ராணாய யோऽபூத் ஸ ஜயதி பகவாந் விஷ்ணுவண்ணாவதார: ॥”

ஈ. ஸ. ந்ருஸிம்ஹதாஸ:

ஸ்ரீ:.

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

	ரூ.	அ.	ப.
1. ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்கநாதாசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யானத்துடன்)	0	2	0
2. ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் சிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும்:—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
3. ஸ்ரீ பாகவத தசிஸ்லோகீ - (ஸ்ரீ. சேட்லூர் நரஸிம்ஹாசார்யர்)	0	4	0
4. ஸ்ரீ சதுஸ்ஸ்லோகீவிவரணம்	0	2	0

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

இயற்பா.

—∘∘✿∘∘—

பொய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

முதல் திருவந்தாதி.

(முன் ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

16. பழுதேபலபகலும் போயினவென் றஞ்சி
அழுதேனரவணைமேற் கண்டு—தொழுதேன்,
கடலோதங் காலலைப்பக் கண்வளரும் செங்கண்
அடலோத வண்ணரடி.

(இ-ள்., கடல் - ஸமுத்ரத்தினது, ஓதம் - அலை, கால் - (தனது) திருவடிகளிலே, அலைப்ப - (தட்டித்தட்டி உறங்கச் செய்வதுபோல்) வீச, கண்வளரும் - நித்திரை செய்கின்றவனும், செங்கண் - செந்நிறமான கண்களையும், அடல் ஓதம் வண்ணர் - (அனுபவிக்க விரும்புகின்றவர்களை அவ்வாறு செய்யவொட்டாது) அடர்க்குந் தன்மையுள்ள (ஸௌந்தரிய) அலைகளோடு கூடிய வடிவையுடையவருமான எம்பெருமானது, அடி - திருவடிகளை, அரவு அணைமேல் - திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே, கண்டு - கண்ணாரக் கண்டு - தொழுதேன் - (கண்டபின் செய்யவேண்டிய) தொழுகையையும் செய்தேன்; “பல பகலும் - (இதுபோலவே எம்பெருமானது திருவடிகளை ஸாக்ஷாத்காரம் செய்து ஸத்காலமாய்ப் போக்கவேண்டிய கீழே கழிந்த) காலமெல்லாமும், பழுதே - வீணாகவே (எம்பெருமானை அநுபவியாமலே), போயின - கழிந்து விட்டனவே!”, என்று - என்று எண்ணி, அஞ்சி - அச்சங்கொண்டு, அழுதேன்—; (எ - று.).

தேவதாந்தரங்களை யடைந்து எம்பெருமானை யடையாது இழக்கிற நாட்டிலுள்ளார் நிழலை ‘எம்பெருமானே பரம்பொருள்’ என்று அறுதியிட்டுக் கூறி ஒருவகையாகப் போக்கிய இவ்வாழ்வார், இங்கு அநாதிகாலமாக இதர தேவதைகளையும் உபாயாந்தரங்களையும் மேற்கொண்டு, எம்பெருமானை யடையாமல் இரித்த தமது இழவை நினைத்து வருந்துகின்றனரென்க. போனகாலமோ அநாதி; வருங்காலமோ அநந்தம்; அநந்தமான வருங்காலத்தைப் போலவே எம்பெருமானது அநுபவத்தோடு கழியவேண்டிய அநாதிகாலமும் அவ்வாறு கழியாமல் வீணாகக் கழிந்தனவே யென்று, இற

ந்தகாலத்துத் தம் இழவுக்கு ஆழ்வார் வருந்தட்டும்; அஞ்சவேண்டிய தென்னென்னில்:—இழவிழந்த அதிகாரி தாமே யாதலால், 'எதிர் காலத்திலும் இறந்த காலத்து வாசனை எங்கே வந்து விடுமோ?' என்று நினைக்கையில், இறந்த காலத்து நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியும் அச்சம் விளைக்குமென்க. (கசா)

17. அடியும் படிகடப்பத் தோள்திசைமேல் செல்ல
முடியும் விசும்பளந்த தென்பர்—வடியுகிரால்
ஈர்ந்தா னிரணியன தாகமிருஞ்சிறைப்புள்
ஊர்ந்தா னுலகளந்த நான்று.

(இ - ள்.) வடி - கூர்மையான, உகிரால் - (தனது) நகத்தால், இரணியனது ஆகம் - இரணியாசுரனது உடம்பை, ஈர்ந்தான் - பிளந்தவனும், உலகு - பூமி முழுவதையும், அளந்த - (தனது ஒற்றைத் திருவடியால்) அளந்தருளிய, நான்று - காலத்தில்,—இருஞ்சிறை புள் - பெரிய சிறகையுடைய பக்ஷியாகிய கருடாழ்வானை, ஊர்ந்தான் - ஏறி நடத்துபவனுமாகிய திருமால், அடியும் - திருவடியும், படி கடப்ப - பூமியை அளந்து கொள்ள, தோள் - திருத்தோள்களும், (இடம் அடையும்படி) திசைமேல் - திக்குக்களின்மேல், செல்ல—,— முடியும் - அப்பிரானது திருவபிஷேகமும், விசும்பு - அளத்தற்கு அரிய ஆகாசத்தை, அளந்தது - அளவுபடுத்திக் கொண்டது, என்பர் - என்று தத்துவ முணர்ந்த முனிவர் சொல்லுவார்கள். (எ - று.)

"ஸம்ஸாரத்தில் நினைத்தபடி யெல்லாம் எம்பெருமானை அநுபவிக்க முடியுமோ? பரமபதத்திலே போனாலன்றோ அநுபவிக்க முடியும்" என்று ஒரு சங்கை உண்டாக, 'நான் இத்தனை நாள் எம்பெருமானை இழந்தது - அப்பிரான் அருகிலில்லாமல் மிகவும் தூரத்தானாய் இருந்ததனாலோ? அவன் தானே எல்லார் தலையிலும் தனது திருவடியை வைத்த அப்போதும், அவனை யறியமாட்டாது இழந்துவிட்டு, இப்போது அவனது சரிதையைப் பிறர் சொல்லக் கேட்கும்படி யாயதே!' என்று தாம் எம்பெருமானை யநுகாலவிளை போதுபோக்கியதற்கு இரங்குகின்றன ரென்க. 'அடியும் படிகடப்ப தோள் திசைமேல் செல்ல' என்றது முதலாகிய "கோலமாமணி சென்னிக்கு" என்றபடியே தமது திருமுடிக்கு அலங்காரமாகும்படி ஆசைப்படுகின்ற திருவடிகள் காய்மேடையுமான பூமியை யளக்கும்படியும், பிராட்டியைத் தழுவுவதற்குரிய திருத்தோள்கள் திக்குக்களிலே யலையும்படியும் ஆய்விட்டனவே! என்று ஆழ்வார் ஈடுபட்டமை தோன்றும். (கஎ)

18. நான்ற முலைத்தலை நஞ்சுண் டுறிவெண்ணெய்
தோன்றவுண் டான்வென்றிச் சூழ்களிற்றை—யூன்றாயும்
பொருதுடைவு கண்டானும் புள்வாய் பிளந்தானும்
மருதிடைபோய் மண்ணளந்த மால்.

(இ - ள்.) (பேய்வடிவை மறைத்துத் தாய்வடிவு கொண்டுவந்த பூதனையுடைய), நான்ற - (உண்போமிருக்கின்ற பாலின் கனத்தாலே) சரிந்து தொங்குகின்ற, முலைத்தலை - தனத்திலுள்ள, நஞ்சு - விஷத்தை, உண்டு - (அவள் பிணமாய் விழும்படி) அமுதுசெய்து, உறி - உறிகளிலே (சேர்த்து வைத்த), வெண்ணெய் - வெண்ணெயை (களவுசெய்து), தோன்ற - (அதனைக்குப் பகையான சிசுபாலாதிகளுடைய கூட்டத்திலும்) பிரசித்தமாகும்படி, உண்டான் - அமுது செய்தருளினவனும்,—வென்றி - வெற்றியையுடைய, சூழ் - எதிர்த்தவர்களைத் தவறாமல் தன் கையில் அகப்படுத்திக் கொள்ளக்கூடிய, களிற்றை - குவலயாபீட மென்கிற யானையை, ஊன்றி - உறுதியாக எதிர்நின்று, பொருது - போரிட்டு, உடைவு கண்டானும் - தலை உடைந்துபோம்படி செய்தவனும், புள்ளின் - (தன்னை விழுங்கவந்த) பகாசுரனுடைய, வாய் - வாயை, கீண்டானும் - கிழித்துப் போகட்டவனும், (யாவனெனில்?)—மருது - (இரட்டையா யிருந்த) மருதமரங்களின், இடை - நடுவிலே, (அவை வேர்பறிந்து விழும்படி), போய் - தவழ்ந்துபோய்,—மண் - பூமி முதலான உலகங்களை, அளந்த - அளந்துகொண்ட, மால் - திருமாலேயாவன். (எ - று.)

"எம்பெருமான் திருப்பாற்கடலிலே கிடக்கையிலும்; அங்கு நின்றும் வந்து திரிவிக்ரமனாகி நடந்த சமயத்திலும் இழந்தது கிடக்கட்டும்; இடக்கை வலக்கை அறியாதாரும் வாழும்படி இடைக்குலத்திலே வந்து எம்பெருமான் திருவவதரித்த போதிலும் அவனைக் கிட்டப்பெறாமல் இழந்தேனே!" என்று இதனால் வருந்துகின்றன ரென்க. அழகும், ஆச்சரியத்தவரிடத்து கலந்த அன்பும், அதிமாநுஷ சேஷ்டிதமும், வரையாதே யாவரிடத்திலும் கலந்தருளும், முதலிய குணங்கள் திரிவிக்ரம மூர்த்திக்கும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவானுக்கும் ஒத்திருக்கையிலே "மருதிடை போய் மண்ணளந்த மால்" என்று அவ்விரு மூர்த்திகளையும் ஒரு மூர்த்தியாகச் சேர்த்து அநுஸந்திக்கின்றன ரென்க. பூதனையின் சரிதையால், "எம்பெருமானால் பரிசிக்கப்படுபவர் யாவரேனும் அவர்க்கு வாய்த்தியான தன்மைபோய்த் தமது ஸ்வரூபத்தையடையுந் தன்மையுண்டாகு"மென்பது பெறப்படும். பாலைப் பருகியபின்பு, தொங்கிய முலையும் பேய்வடிவுமாய் விழுந்த நிலையைக்கருதி, "நான்ற முலை" என்று அருளிச்செய்தா ரெனக் கொள்ளலுமாம். வெண்ணெய் தோன்ற உண்டான் - பகையான சிசுபாலாதிகள் ஏசும்படி களவுகண்டுண்ணுதல். வென்றி சூழ்களிறு - வெற்றியையும் சூழ்ச்சியையுமுடைய களிறு என்றும், வெற்றியை எப்போதும் வென்றியையே சூழ்ச்சி செய்கிறகளிறு என்றும், வெற்றியை யுடையதாய் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைச் சூழ்க்க [தனக்குள் அகப்படுத்திக் கொள்ள நினைத்த] களிறு என்றும் உரைக்கலாம். "பொருதிடைவு கண்டானும்" என்றும் பாடம். இடைவு - பின்னிடுதல்: தோற்றல். (கஅ)

19. மாலுங் கருங்கடலே! என்னோற்றாய்? வையகமுண்
டாலி லிலைத்துயின்ற வாழியான்—கோலக்
கருமேனிச் செங்கண்மால் கண்படையு ளென்றும்
திருமேனி நீதீண்டப் பெற்று.

(இ-ள்.) வையகம் - இந்தப் பிரபஞ்சத்தை, உண்டு - (பிரளயத்தில் அழியாதபடி) திருவயிற்றிலே எடுத்து வைத்து, ஆலின் இலை - ஆலந்தளிரிலே, துயின்று - கண்வளர்ந்தருளின, ஆழியான் - (ஒருகால் அந்தத் திருவயிற்றிலும் பிரளயம் வந்தால் அதனை இருகூண்டாக்குவதற்கு ஏற்ற கருவியான) திருவாழியாழ்வானை யுடையவனும்,— கோலம் - அழகிய, கரு - கறுத்த, மேனி - திருமேனியையும், செய்கண் - (அந்தத் திருமேனிக்கோர் திருஷ்டிதோஷம் படாதபடி வாத்சல்யத்தால்) சிவந்த திருக்கண்களையுமுடைய, மால் - அடியார் பக்கல் அன்பு நிறைந்தவனுமான எம்பெருமான், கண்படையுள் - உறங்குகையில், என்றும் - எக்காலத்திலும், திருமேனி - அவனது திருமேனியை, தீண்டப் பெற்று - அநுபவிக்கப்பெற்று, (அந்தப் பரிசவின்பத்தினால்), மாலும் (மதுபானம் செய்பவர் போலே) மயங்கிக்கிடக்கிற, கருங்கடலே! - கருநிறமுள்ள கடலே!, நீ—, என் நோற்றாய் - (இந்தப் பாக்யம் கிடைத்ததற்கு) என்ன நோன்பைச் செய்தாய்? (எ-று)

"எப்போதாவது எம்பெருமானை அநுபவிக்கப் பெறுவோமா?" என்று எண்ணிக்கொண்டு, அது கிடைக்கப் பெறாமையால் நான் கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டிருக்க, கடலே! நீ பூமியைப்போல் ஒருகால் எம்பிரானைப் பரிசிக்கப் பெறுவதல்லாமல் எப்போதும் மடியிலே கண்வளரும்படி அப்பெருமானை விட்டுக்கொண்டு நித்யாநுபவம் பண்ணும் பெரும்பேற்றைப் பெற்று வாழ்கின்றாயே! இப்பேற்றைப் பெறுகைக்கு நீ என்ன நோன்பு நோற்றாயோ? அதனை நீ சொன்னால் நானும் அந்த நோன்பை நோற்று அவனைப் பெறுவேனே" என்கின்றார். "கருங்கடலே!" என்ற விளியில், நான் அவனைப் பெறாமையால் உடல் வெளுத்திருக்க உனக்கு மாத்திரம் அவனைப்பெற்ற செருக்கு தோன்ற இத்தன்மைபடுவதே! என்ற கருத்துத் தொனிக்கும். திருப்பாற் கடல் வெண்மை நிறமுடையதாக விருக்கவும், "கருங்கடல்" என்றது - எம்பெருமானது கருமாணிக்கத் திருமேனி நிறம் பட்டு நிறம் மாறியதென்பர்; அன்றி, கரியகடலிலும் திருமால் வாழ்கின்றானென்று கொண்டு அதனையே "கருங்கடல்" என்று குறித்ததாகக் கொள்ளலுமொன்று. எம்பெருமானைப் பரிசிக்கப்பெறுதலே பேறு என்பார் 'தீண்டப் பெற்று' என்றார். 'கருமேனி செங்கண்மால்' - முரண்தொடை. கண்படை - கண்வளர்ந்தருளுகிற நிலை. இங்கே யோகநித்திரையான நிலையைக் காட்டும். (௧௯)

20\. பெற்றார் தளைகழலப் பேர்ந்தோர் குறளுருவாய்ச்
செற்றார் படிகடந்த செங்கண்மால்—நற்றா
மரைமலர்ச் சேவடியை வானவர்கை கூப்பி
நிரைமலர்கொண் டேத்துவரால் நின்று.

(இ-ள்.) பெற்றார் - தன்னைப் பிள்ளையாகப் பெற்ற வசுதேவ தேவகியர் களுடைய, தளை - காலிலிட்ட விலங்கு, கழல - நீங்கும்படியாக, பேர்ந்து - (பாற் கடலினின்றும்) பேர்ந்து (இங்கே கிருஷ்ணனாய் திருவவதரித்து), (அவ்வளவோடு நில்லாமல்), ஓர் - ஒப்பற்ற, குறள் உருவாய் - வாமன வேஷத்தை யுடையனாய், செற்றார் - (தன்னையாச்ரயித்திருக்கின்ற இந்திரனை வருத்துவதனால் அவனுக்குச்) சத்துருவான மஹாபலி போல்வார், (தமதென்று நினைத்திருந்த) படி - பூமியை, கடந்த - அளந்து தனதாக்கிக்கொண்ட, செம் கண் மால் - (தனது காரியம் கைகூடப்பெற்ற மகிழ்ச்சி தோன்றுமாறு) செந்நிறமான திருக்கண்களுள்ள திருமாலினுடைய, நல் தாமரை மலர் சே அடியை - அழகிய தாமரைப் பூப்போலே இருக்கிற சிவந்த திருவடிகளை, வானவர் - இந்திரன் முதலிய தேவர்கள், கைகூப்பி - அஞ்சலி பந்தம் செய்துகொண்டு, நிரை - தொடைத்திருக்கப் பெற்ற [ஒழுங்காகத் தொடுக்கப்பெற்ற], மலர் - செவ்வி மாறாத பூக்களை, கொண்டு - சமர்ப்பித்து, நின்று - ஆச்ரயித்து, ஏத்துவர் - ஸ்தோத்திரம் செய்யப் பெறுவராம். (எ - று.)

'கடல் எம்பெருமானைப் பெற்றுக் களித்தவளவு மாத்திரமோ? அப்படிக் கிட்டித் கையை விட்டு இங்கே வந்து அவதரித்தபோதும் சில பாக்கியவான்கள் நமக்கு வேறெங்கும் அநுபவிக்க முடியாத எம்பெருமானது சீல குணத்தில் ஈடுபட்டு அநுபவிக்கப் பெற்றார்களாம். அப்படியிருக்க, நான்மாத்திரம் இழக்கும்படி நேர்பட்டதே!' என்று தம்முடைய நிலைமையையே வெறுக்கின்றாரென்க. இனி, தேவதாந்தரங்கட்கும் தன்னைக் கொடுத்தவன் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியைத் தந்து உதவின கடலுக்குத் தன்னைக்கொடுத்தலைச் சொல்லவேணுமோ? அப்படிப்பட்டவனை நான் இழந்தேனோ யென்று வெறுக்கின்றாரெனக் கருத்துக்கொள்ளினுமாம். பேர்ந்து - பிறந்து என்றுமாம் - "பெற்றார் தளை கழலப்பேர்ந்து"—என்ற தொடர், 'வாமனாவதாரச் செயலையே கூறுவ தெனக் கொண்டால், தன்னை யாச்ரயிக்கப் பெற்றவருடைய ஸம்ஸார பந்தம் நீங்கப் பரமபதத்தினின்றும் வந்து நின்று' பொருளாம். "எம்பிரானை" தம் நீங்கப் பரமபதத்தினின்றும் வந்து நின்று பொருளாம். "அடியோம்" என்று அபிமானித்திருப்பார் தன்னையே சரணம் செய்பவன், என்றிருப்பார் தன்னையக் கழற்றுவானென்பதில் ஐயமில்லை யென்க. நிரை என்பதை வானவர்க்கு விசேஷணமாக்கி, திரளான தேவர்கள் என்று பொருள் கொள்ளலுமொன்று. ஏத்துவராம் - தமது காரியத்தைப் பார்ப்பவரான தேவர்கட்கும் இத்தன்மை நேர்ந்ததே! இது தகுமோ? என்பது குறிப்பின் பொருளைக் காட்டும். "மலர் சேவடியை" என்றும், 'ஏத்துவாரினின்று' என்றும் பாடமுண்டு. (௨0)

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை, மதிராஸ்.

சென்ற இரண்டு ஸஞ்சிகைகளில் இந்த ஸபையின் ஸ்திதியைப்பற்றி ப்ரசாரிகளுக்கு அடியேனுக்குத் தெரிந்த விஷயங்களை விஜ்ஞாபனம் செய்துகொண்டேன். அந்த விஜ்ஞப்தி முழுவதும் பதிர கர்ணஜாபமாகாமல் ஸித்தி ஸபலமாகவே பரிணமிக்கிறது என்பதைப் பார்க்க மனஸ்ஸில் ஸந்தோஷம் ஜனிக்கின்றது. ராஜமன்னார் ஸந்நிதியில் நடைபெற்ற வார்ஷிக ஸதஸ்ஸிலேயே அந்த ஸாபல்யத்தின் ஸூசக சிஹ்நங்கள் சில தென்பட்டன. நமது பரஸ்த்ராத்யயமும் அவைகளில் சேர்ந்த தங்களாயுள்ள அநுஷ்டானங்களும் சிர காலமாக லோபம் அடைவதையும், இங்குமங்குமுள்ள சில மஹான்களைத் தவிர்த்து மற்ற எல்லாராலும் நமது ஸித்தாந்தம் அநாதரிக்கப்படுவதையும், முக்யமாக நமது பாலர்கள் நாஸ்திக ப்ராயர்களாய் எவ்வித வைதிக அடையாளமும் இல்லாமல் ஆஸ்திகர்கள் சோகிக்கும்படி வளர்வதையும் அங்கு வந்திருந்த எல்லாரும் நன்றாய் உணர்ந்திருந்ததாகவே தெரியவந்தது. இந்த ஸபையின் அபிவ்ருத்தியும் ஸ்ரீ வேதாந்த ஸித்தாந்தத்தின் ப்ரசாரமும் இந்தக் குறைகளை யதாசக்தி நிவ்ருத்திப்பதில் உசிதமான உபாயங்களென்றும் அவர்கள் அறிந்திருந்தார்கள். வர்ஷத்தில் ஒரு தடவையாவது இம்மாதிரி வைதிக ஸித்தாந்த ஸங்கத்தை சேர்ப்பதும், நமது ஆசார்யர்கள் நம்முடைய ப்ரயோஜனத்திற்கென்றே அநுக்ரஹித்திருக்கும் க்ரந்த ரத்னங்களின் தாத்பர்யத்தை ஸங்க்ரஹமாகவாவது பெரியோர்கள் சொல்லக் கேட்பதும் மஹத்தான ச்ரேயஸ் ஸாதகங்கள் என்று அவர்கள் பரஸ்பரம் ப்ரஸ்தாவித்துக்கொண்டிருந்ததை பலர் கேட்டிருக்கலாம். வருகிற வர்ஷத்திய வார்ஷிக ஸதஸ்ஸை திருக்குடந்தையில் நடத்தவேண்டுமென்று ஸபையை ப்ரார்த்திக்கும்பொழுது, ஸ்ரீ. உ.வே. வலயபேட்டை ராமஸ்வாமாசார்

யர், பகவதாவிஷ்டர்போல சொன்ன வார்த்தைகள் அந்த ஸதஸ்ஸில் ஸந்நிஹிதர்களாக இருந்த பல பெயர்களுடைய ஆந்தரங்கமான அபிப்ராயத்தை வெளியிட்டனவென்றே சொல்லலாம். ஸதஸ் நடந்த காலத்தில் ஸபையின் அங்கத்தினராகச் சேர்வதாய் பல பெயர்களால் செய்யப்பட்ட ப்ரதிஜ்ஞைகளும் ப்ராயேண நிறைவேறிக்கொண்டு வருகிறது. இவ்விடமிருந்து வடதேசத்தில் லௌகிக வ்யாபாரத்திற்காக போயிருக்கும் ஒரு மஹானால் பண்டித உபந்யாஸத்திற்கென்றே ப்ரதிஜ்ஞாதமான பெரிய த்ரவ்ய ஸஹாயமும் இந்த ச்ரத்தாதிசயத்தின் ஸூசகமே. இவையெல்லாம் இதனுடன் ஸமாப்தமாகாமல் மேல் அபிவ்ருத்தமாகும் பக்ஷத்தில், இனி ஸதஸ்ஸைப்பற்றி நாம் சோகிக்கக் காரணமில்லையென்றே நினைக்கிறேன்.

தவிரவும், ஸபா ப்ரவர்த்தன விஷயத்தில் கேவலம் ச்ரத்தை மாத்ரத்துடன் இல்லாமல், ச்ரத்தாநுகுணமான சக்தியும் பொருந்தியுள்ள சில ஆஸ்திகர்கள் இவ்வர்ஷத்தில் புதிய ஸபா ப்ரவர்த்தகர்களாய் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய ப்ரவேசமும் உத்திஷ்ட பலத்தை ஸாதித்துக்கொடுக்குமென்று நம்புவதற்கு ஹேது உண்டு. ஸபைக்காக மூலதனமொன்றை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று பூர்வம் செய்யப்பட்ட ப்ரயத்னம் மாத்ரம் பலவத்தாகவில்லை. யாசகத்தினால் அதற்கு இன்னும் அவ்வளவாக ஸித்தி ஏற்படவேண்டி இருக்கிறபடியால், யாசகமாகிற அந்தக் கலையில் நிபுணர்களான சில ஆஸ்திகர்களை ஸபையில் ஸ்ரீ பகவான் ப்ரவேசிப்பிக்கவேண்டும். அவர்களையும் ப்ரவேசிப்பித்து பகவான் ஸபையை அநுக்ரஹித்துவிட்டால், இதுவரையில் க்லேசத்துடன் ஸபையின் பாரத்தை வஹித்து வந்தவர்கள், நிர்ப்பரர்களாய்

“ஜாதோயம் விமத: ப்ரகாசம் [illegible]
[illegible]”

என்று கண்வ மஹர்ஷி அநுபவித்து நிவ்ருத்தித்ததுபோல, மனஸ்ஸில எவ்வித கவலையுமின்றிக்கே ஸபையை வஹிப்பதிலிருந்து நிவ்ருத்தர்களாயும் நிவ்ருத்திக்கலாம்.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை

பத்தாவது வார்ஷிக மஹாஸங்கம்.

இது சென்ற மார்கழி மீ 12, 13, 14, 15 (1920ஆ டிஸம்பர் மீ 26, 27, 28, 29)ம் தேதிகளில் ஸ்ரீராஜமன்னார்கோயிலில் செவ்வனே நடைபெற்றது. உபயகாலியாருடைய ஐகமத்யமும், நாநாதேசத்திலிருந்து ஸ்ரீகள் வந்திருந்ததும், இந்த ஸபை ஜனங்களின் மனதைக் கவர்ந்து ஒருவர்க்கொருவர் ஸௌஹார்தமாய்க் கலப்பதைப் பரவும்படி செய்திருக்கிறது என்பதைத் தெரிவிக்கிறது. இப்படியே இது மேன்மேல் வ்ருத்தியடைந்து இந்த ஸபையின் ப்ரதானகொள்கை நிறைவேறும்படி பகவான் அநுக்ரஹிக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

வார்ஷிக மஹாஸங்கத்தின் ப்ரதம தினமாகிய ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை 8-30 மணிக்கு இந்த ஸதஸ்ஸின் அக்ராஸநாதிபத்யத்தை வஹிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றியிருந்த திருவஹீந்திரபுரம், செட்டியார் வித்வான் பகவத் விஷயம் ஸ்ரீ. உ.வே. நரஸிம்ஹாசார்யஸ்வாமி ஹரித்ராநதி மேல்கரையில் இறங்கியிருந்த திருமாளிகையிலிருந்து பூர்ணகும்பபுரஸ்ஸரமாக ஹரித்ராநதி தென்கரைக்கோடியில் ஸபை கூடுவதற்காக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த இடத்திற்கு எழுந்தருளப்பண்ணப்பட்டார். 8-45 மணிக்கு வரவேற்பு ஸபையின் அத்யக்ஷரான ஸ்ரீ. உ.வே. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், பி. ஏ., பி. எல்., ஸபையோர்க்கு ஸ்வாகதம் கூறியருளினார். 9 மணிக்கு அக்ராஸநாதிபதி தம்முடைய உபந்யாஸத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். இந்த ஸபையின் ப்ரதானநோக்கத்தை அநுஸரித்து, உபயகாலியாருடைய பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளில் பரஸ்பரம் அர்த்தபேதங்கள் இல்லையென்று ப்ரமாண பூர்வகமாகப் பரக்க நிரூபித்தருளி, நாம் இதுவரையில் அப்படி இருப்பதாக ப்ரமித்து அநேகாயம் அஸூயாதிகளாய்ப் பாராட்டி வைமனஸ்யத்தை அடைந்திருப்பதை முற்றிலும் விட்டுவிட்டு, இனியாவது ஒன்று சேர்ந்து ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட இந்த ஒப்பற்ற ஸம்ப்ரதாயத்தைப் பரவச்செய்வதில் ப்ரயத்னம் செய்யவேண்டுமென்று வற்புறுத்தியருளினார். 11 - மணிக்கு உபந்யாஸம் முடிந்ததும் வேளுக்குடி ஸ்ரீ. உ.வே. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியும், திருச்சிறுப்பள்ளி ஸ்ரீ. உ.வே. ஏ. வி. கோபாலாசார்ய ஸ்வாமியும் அக்ராஸநாதிபதியை ஸ்லாகித்துச் சில நிமிஷம் பேசினார்கள். 11-10 மணிக்கு ஸபை கலைந்தது. மாலை 2-மணிக்கு அக்ராஸநாதிபதியின் அத்யக்ஷதையில் மறுபடியும் ஸபை கூடிற்று. திருச்சி

றுப்பள்ளி ஸ்ரீ. உ.வே. ஏ. வி. கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி ஸ்ரீவரதராஜபஞ்சாசத்தில் சில ஸ்லோகங்களுக்கு விசேஷார்த்தங்களை நிரூபித்தருளினார். பிறகு 3-20 மணிக்கு திருவையாறு வ்யாகரண ஸாஹித்ய சிரோமணி வி. ஆர். எஸ். தாதாசார்ய ஸ்வாமி, ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையைப்பற்றி உபந்யாஸம் செய்தருளினார். பிறகு 4-30 மணிக்கு, காரப்பங்காடு வித்வான் ஸ்ரீ. உ.வே. தேசி வரதாசார்ய ஸ்வாமி ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைதம் என்னும் விஷயத்தைப் பற்றி எளிதான தமிழில் கேட்பவர்கள் ஸகலரும் ஸுலபமாய் அறியும்படி உபந்யாஸம் செய்தருளினார். 5-30 மணிக்கு ஸபை கலைந்தது.

இரண்டாவது நாள் திங்கட்கிழமை காலை 8-மணிக்கு மறுபடியும் அக்ராஸநாதிபதியின் அத்யக்ஷதையில் ஸபை கூடிற்று. முதலில் ஸபையின் அங்கத்தினர்களின் ஸங்கம் நடைபெற்றது. ஸபையின் வர்ஷாந்த அறிக்கையைத் தெரிவித்துக்கொண்டு, சென்னை ஹைகோர்ட் வக்கீல் பி. ஆர். க்ருஷ்ண ஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமி, ஸபையின் ஸ்திதியைப்பற்றியும், அதைப் பல விதத்தாலும் முன்னேற்ற நாமெல்லோரும் ப்ரயத்னம் செய்ய வேண்டும் என்றும் நன்கு எடுத்துக்காட்டினார். ஸபையோரால் வர்ஷாந்த அறிக்கை அங்கீகரிக்கப்பட்டது. டெல்லியில் லௌகிகத்திலிருக்கும் ஒரு ஆஸ்திக ஸ்வாமி தபால்மூலமாய் இஸ்ஸபையின் ஸ்திதியை பற்றி மிகவும் சோகாக்ராந்தராய் ஒரு கடிதம் எழுதி அனுப்பி, தன் சந்தாவாக ரூ. 50-ம் அனுப்பியிருப்பதையும் தெரிவித்து, இப்படி இந்த ஸ்வாமி முன் வந்திருப்பதைப்போல 'மற்றும் ஆஸ்திகர்களும் இவ்விஷயத்தில் முன்வந்து இந்த ஸ்திதியை நீக்கிவிடவேண்டும்" என்று ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டார்.

பிறகு 8-45 மணிக்கு காரப்பங்காடு வித்வான் ஸ்ரீ. உ.வே. சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தம் என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி ரொம்பவும் ரஞ்ஜகமாக ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு அர்த்தம் முதலியவைகளுடன் உபந்யாஸம் செய்தருளினார். அக்ராஸநாதிபதி இவருடைய உபந்யாஸத்தை ஸ்லாகித்துவிட்டு, சில அபூர்வ விஷயங்களை நிரூபித்தருளினார். 10-45 மணிக்கு காலை ஸபை கலைந்தது. காலை 8-மணி முதல் 11-மணி வரை சில பெண்கள், ஆழ்வார் ஆசார்யர்கள் திருநக்ஷத்திர பரவசஸபையாரின் ஆதீனத்தில், அக்ராஸநாதிபதியின் திருமாளிகையில் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரபரீக்ஷை நடைபெற்றது. ஒன்பது திருநாமங்கள் பரீக்ஷகர்களாக அங்கீகரித்தார்கள்.

மாலை 2-மணிக்கு அக்ராஸநாதிபதியின் அத்யக்ஷதையில் ஸபை கூடிற்று. அவதாரங்களின் உண்மை என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி ஸ்ரீ. உ.வே. வித்வான் காடகத்தேத்தி கோபாலாசார்ய ஸ்வாமியும், ஆழ்வார்பெருமை என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி மன்னார்கோயில் வித்வான் ஸ்ரீ. உ.வே. ஸௌ. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியும், ஆசார்ய வைபவத்தைப்பற்றி காரப்பங்காடு வித்வான் ஸ்ரீ. உ.வே. வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமியும் உபந்யாஸம் செய்தருளினார்கள். இப்படி இவ்விஷயங்கள் மூன்றும் உத்தரோத்தரம் ச்ரேஷ்டமாய் ஒரே தினத்

தில் நாம் கேட்கும்படி வாய்த்தது ஓர் அதிருஷ்டமே என்று அக்ராஸனாதிபதி நிருபித்தருள 5-30 மணிக்கு ஸபை கலைந்தது.

மூன்றாவது தினமாகிய செவ்வாய்க்கிழமை காலை 8-மணிக்கு மறுபடியும் அக்ராஸனாதிபதியின் அத்யக்ஷதையில் ஸபை கூடிற்று. முதலில் அங்கத்தினர்களின் ஸங்கம் நடைபெற்றது. இந்த ஸபையின் அத்யக்ஷ ப்ரதிநிதிகளில் ஒருவராயும், இந்த ஸபையின் ஆரம்பத்தில் இதின் அத்யக்ஷராயும், ப்ரதி வருஷமும் இந்த ஸபையில் அந்வயித்தவராயும், நம் ஸித்தாந்தத்தில் மிகவும் ஆஸ்திகராயும், லௌகிகத்திலும் நல்ல ஸ்திதியில் இருந்தவருமான ஸ்ரீ. உப. டி. ராஜகோபாலாசார்ய ஸ்வாமி அல்ப வ்யாஜத்தினால் இந்த விபூதியை விட்டகலும்படி பகவத் ஸங்கல்பம் நேரிட்டது இந்த ஸபைக்கு மிகவும் ஶோசநீய விஷயமென்று ஸ்ரீ. உப. பி. ஆர். க்ருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் எடுத்துக் காட்டினார். பிறகு அந்த ஸ்தானத்தில் மன்னார்கோயில் ஸ்ரீ. உப. எஸ். ராஜகோபாலாசார்யரை நியமிக்கும்படிக்கும், சென்றவருஷ எக்ஸிக்யூடிவ் போர்டு மெம்பர்களை இந்தவருஷ மெம்பர்களாக இருக்கும்படிக்கும், ஸ்ரீ. உப. எஸ். ராஜகோபாலாசார்ய ஸ்வாமி ஸ்தானத்தில் திருச்சிராப்பள்ளி ஹைகோர்ட் வக்கீல் ஏ. வி. கோபாலாசார்யரை நியமிக்கும்படிக்கும் கார்யதரிசி ஸ்ரீ. உப. எஸ். வாஸுதேவாசார்ய ஸ்வாமி ப்ரார்த்திக்க ஸபையோரால் அது அங்கீகரிக்கப்பட்டது. பிறகு கார்யதரிசி தம்முடைய தேஹஸ்திதியினால் ஸபையின் கார்யங்களை முழுவதும் தாமே நேரில் கவனிக்கமுடியவில்லையென்றும், அதற்காகத் தனக்கு உதவி செய்யும்படி ஒரு உதவி கார்யதரிசி நியமிக்கப்படவேண்டும் என்றும், ஸபையின் நியமங்களை அதற்கனுகுணமாக மாற்றவேண்டும் என்றும் தெரிவித்துக்கொள்ள, ஸபையோரும் அதை அங்கீகரித்து நியமங்களை மாற்றவும், சென்னை ஸ்ரீ. உப. கோமடம் ஸ்ரீநிவாஸய்யங்காரை உதவி கார்யதரிசியாக நியமிக்கவும் அநுமதிகொடுத்தார்கள். 8-45 மணிக்கு மஹாமஹோபாத்யாய ஸ்ரீ. உப. கபிஸ்தலம் தேசிகாசார்ய ஸ்வாமி மோக்ஷ ஸ்வரூபம் என்னும் விஷயத்தைப்பற்றிப் பரக்க நிருபித்துத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸூத்ரங்களின் பதஸ்வாரஸ்யத்தை யதிராஜர் ஆதரவுடன் செய்யும்பொழுது, நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தில் ஸ்தாபனம் செய்யப்பட்டிருப்பதே தயாராகுமென்றும் நிருபித்தருளினார். அவகாசமில்லாமையினாலும், ஸ்வாமியின் திருமேனி ஸௌக்யமாக இல்லாமல் இருந்தபடியாலும் உபந்யாஸத்தை யதோசிதம் விஸ்தரிக்கக் கூடாமற் போய்விட்டது. காலை 8-மணி முதல் 11-மணிவரையில் ஸ்ரீபாஷ்ய பரீக்ஷை நடந்தது. ஒன்பது திருநாமங்கள் பரீக்ஷையில் அந்வயித்தார்கள். 11-மணிக்குக் காலை ஸபை கலைந்தது.

மாலை 2-மணிக்கு அக்ராஸனாதிபதியின் அத்யக்ஷதையில் மறுபடியும் ஸபை கூடிற்று. இதிஹாஸ புராண நிலவரத்தைப்பற்றி வித்வான் நெல்லையூர் ஸ்ரீ. உப. சக்ரவர்த்தியாசார்ய ஸ்வாமியும், பகவத்ராமாநுஜ ப்ரசஸ்தியைப்பற்றி வேம்பட்டூர் வித்வான் ஸ்ரீ. உப. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியும், நித்யகர்மானுஷ்டானத்தைப்பற்றி கோடலாசல வித்வான் ஸ்ரீ. உப. நாரஸிம்ஹ

மாசார்ய ஸ்வாமியும் உபந்யாஸம் செய்தருளினார்கள். மாலை 5-30 க்கு ஸபை கலைந்தது.

நாலாவது தினமாகிய புதன்கிழமை காலை 8-மணிக்கு மறுபடியும் அக்ராஸனாதிபதியின் அத்யக்ஷதையில் ஸபை கூடிற்று. முதலில் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் வாசிகாம்சத்தில் இரண்டு ஸ்வாமிகள் பரீக்ஷிக்கப்பட்டார்கள். பிறகு ஸ்ரீ. உப. வித்வான் புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி ஸ்ரீ பகவத்கீதை என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி உபந்யஸிக்க ஆரம்பித்து, சங்கரபாஷ்யத்தில் பல இடங்களில் விஷ்ணுபரத்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறதென்று ப்ரமாண புரஸ்ஸரமாக நிருபித்தருளினார். பிறகு ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் வாசிகாம்சத்தில் பரீக்ஷை நடைபெற்றது. ப்ரதிதினமும் ஸபைக்கு வந்துகொண்டிருந்த ம. ரா. ரா. ஸ்ரீ. ராமஸ்வாமி சாஸ்திரிகள் என்னும் ஒரு ஆஸ்திக வித்வான் சில வார்த்தை சொல்லத் தமக்கு அவகாசம் கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார். மத்யாஹ்நம் 2-மணிக்குமேல் அவகாசம் கொடுப்பதாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. 11-மணிக்கு ஸபை கலைந்தது. மத்யாஹ்நம் 1-15 மணி முதல் அக்ராஸனாதிபதியின் திருமாளிகையில் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் வாசிகாம்ச பரீக்ஷை நடைபெற்றது.

மாலை 2-15 மணிக்கு அக்ராஸனாதிபதியின் அத்யக்ஷதையில் மறுபடியும் ஸபை கூடிற்று. காலையில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டபடி ம-ா-ா-ஸ்ரீ சாஸ்திரிகள் மூன்று மணிவரையில், தாங்களும் வைஷ்ணவர்கள் என்றும், விஷ்ணுவின் பரத்வத்தை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறதாகவும் ப்ரமாணத்துடன் உபபாதித்துத் தன்னை அவைஷ்ணவனென்று பஹிஷ்கரிக்காமல் பேசுவதற்கு அவகாசம் ஏற்படுத்திக் கொடுத்ததற்கு நன்றியையும் தெரிவித்துக்கொண்டார். பிறகு வௌக்குடி வித்வான் ஈயுண்ணி ஸ்ரீ. உப. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி வைராக்யம் என்னும் விஷயத்தைப்பற்றியும், ஒப்பிலியப்பன் ஸந்நிதி வித்வான் ஸ்ரீ. உப. நாவல்பாக்கம் க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி ஸ்ரீ பகவானுடைய ஆஸ்ரித பக்ஷபாதத்தைப்பற்றியும் உபந்யாஸம் செய்தருளினார்கள். 5-15 மணிக்கு காரப்பங்காடு வித்வான் ஸ்ரீ. உப. சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி இந்த ஸபை ஸ்ரீ ராஜகோபாலன் ஸந்நிதியில் கூடின விசேஷத்தைப்பற்றி 15-நிமிஷம் சில விஷயங்களை நிருபித்தருளினார். பிறகு அக்ராஸனாதிபதியின் முடிவுரையில் ஸபை நடந்தேறினதைப்பற்றிச் சில விஷயங்களை நிருபித்து, தற்காலத்தில் யாதொரு ப்ரயோஜனமுமில்லாமல் தலையை மொட்டையடித்துக்கொள்ளுதல், குடுமியைக் கத்தரித்துக்கொள்ளுதல், ஆங்கில உடைகளை அநுஸரித்தல், நித்யகர்மானுஷ்டான வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களைத் தவிர்த்தல், முதலியவைகளைச் செய்துவரும் நம்முடைய சிறுவர்கள் அப்படிச் செய்துகொள்வதனால் வீணில் கெட்டுப்போகிறார்களென்றும், அப்படிச் செய்வது மிகவும் பரிஹஸநீயமென்றும், நம்முடைய முன்னோர்களுடைய அநுஷ்டானமும் சாஸ்த்ரத்தில் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியே அவரவர்கள் சக்திக்கு அநுகுணமாக அநுஷ்டிப்பதே நம்முடைய கடமையென்றும், அப்படிச் செய்தால் தான் நம்முடைய தேசம் ஸுபிக்ஷமாயிரு

க்குமென்றும், மிகவும் விஸ்தாரமாய்க் கேட்போர் மனது உருகும்படியாகவும் அநேகம் ஆவ்ருத்தி கைக்கொட்டுக்கள் உண்டாகும்படியாகவும் அத்யாஸ்சர்யமாகத் தம்முடைய வாகம்ருதத்தை சரமாரி பொழிந்தருளினர். பிறகு வாஜபேயம் ஸ்ரீ. உ.வே. வீரராகவாசார்ய ஸ்வாமி ஸபைக்கு எழுந்தருளியிருக்கும் பண்டிதர்கள் விஷயமாகவும், ஸ்ரீ. உ.வே. பி. ஆர். க்ருஷ்ண ஸ்வாமி அய்யங்கார் வரவேற்பு ஸபையார் விஷயமாகவும், வந்தனங்களைத் தெரிவித்தார்கள். அடுத்தவருஷம் இந்த ஸதஸ்ஸை திருக்குடந்தையில் ஆராவமுதாழ்வான் ஸந்நிதியில் நடைபெறவேண்டுமென்று பெருகவாழ்ந்தான் மஹாமஹோபாத்யாய ஸ்ரீ. உ.வே. ரங்காசார்ய ஸ்வாமி குமாரரும், வலையபேட்டை ஸ்ரீ. உ.வே. நரஸிம்மாசார்ய ஸ்வாமியும் ப்ரார்த்தித்தார்கள். அந்த ப்ரார்த்தனையும் ஸபையாரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

பிறகு யதாக்ரமம் வித்வான்களுக்கு ஸம்பாவனை செய்யப்பட்டது. மசூலிபட்டணம், ஸிரஸ்தார் ராவ் ஸாஹிப். டீ. ஸ்ரீவீரராகவாசார்ய ஸ்வாமியால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஸ்ரீவண்சடகோப ஸ்ரீஆதிவண் சடகோப யதீந்த்ரமஹாதேசிகன் ஸம்மானம் என்று 10 ரூபாய் பொறுமானமுள்ள ஸ்வோபஜ்ஞத பாஷ்ய ஸ்ரீகோசம் இரண்டு ஸம்புடங்கள், அக்ராஸநாதிபதியின் ஸந்நிதியின்பேரில் திருக்குடந்தை ஸ்ரீமுஷ்ணம் கனபாடி வீரராகவாசார்ய ஸ்வாமிக்கு கொடுக்கப்பட்டன.

பிறகு ஸ்ரீபாஷ்யபரீக்ஷையில் ஸ்ரீ. உ.வே. நெடுந்தெரு ஸ்ரீநிவாஸாசார்யருக்குப் ப்ரதம ஸம்மானமும், திருக்குடந்தை சே. லக்ஷ்மீவராஹாசார்யருக்கு த்விதீய ஸம்மானமும், நாவல்பாக்கம் நீலமேக தாதாசார்யருக்கு த்ருதீய ஸம்மானமும், மற்ற ஸ்வாமிகளுக்கு யதோசித ஸம்மானங்களும், ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸார பரீக்ஷையில் ஸ்ரீ. உ.வே. திருக்குடந்தை சே. லக்ஷ்மீவராஹாசார்யருக்கு ப்ரதம ஸம்மானமும், ஸ்ரீமுஷ்ணம் க்ருஷ்ணமாசார்யருக்கு த்விதீய ஸம்மானமும், ஸ்ரீரங்கம் கல்யாண வெங்கடராகவாசார்யருக்கு த்ருதீய ஸம்மானமும், மற்றவர்களுக்கு ஸம்பாவனையும் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம் ஸ்ரீகோசம் ஒன்றும் அளிக்கப்பட்டன. மாலை 7-30 மணிக்கு ஸபை கலைந்தது.

இந்த ஸபை பரிஷ்காரமாய் நடைபெற்றதற்கு ப்ரதான காரணம் இந்த அக்ராஸநாதிபதியே. தம்முடைய தேஹப்ரமத்தைச் சிறிதும் பாராட்டாமல், நம்மவர்களால் ப்ராயேண அலக்ஷ்யம் செய்யப்படும் கால நியந்தனைக்குக் கட்டுப்பட்டு காலை 8-மணிக்கும் மாலை 2-மணிக்கும் கொஞ்சமேனும் தாமதமின்றி எழுந்தருளினதல்லாமல் உபந்யாஸகர்களுக்கு அளவிட்ட காலத்துக்குள்ளே முடிக்கும்படி அவர்களை ப்ரார்த்தித்து நிர்பந்தித்ததினுலும் காலாகாலத்தில் ததீயாராதனங்கள் நடைபெற அவகாசமுண்டாயிற்று.

மதிராஸ்,
17—1—21.

கோமடம் ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார்,
உதவி கார்யதரிசி.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸார பரீக்ஷை. *

1. ப்ரபத்தியின் அங்காங்கிகளை காரணமந்த்ரமான த்வயத்தில் அநுஸந்திக்கும் ப்ரகாரத்தை நிரூபிக்க.

2. உபாய விபாகாதிகாரத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கும் கர்மயோக ஜ்ஞாநயோக பக்தியோகங்களைப்பற்றியாவது, ப்ரபத்தியில் உக்திநிஷ்டை, ஆசார்யநிஷ்டை, ஸ்வநிஷ்டை, இவைகளைப்பற்றியாவது ஸ்வவசனத்தில் எழுதுக.

3. ஸ்தான விசேஷாதிகாரத்தில் மூன்று ஸ்தலங்களைத் தனித்தெடுத்து பாட்டுக்கள் அருளிச்செய்திருப்பதற்குக் கருத்தை விவரிக்க.

4. '[illegible]' என்கிற ஸ்லோகத்துக்கும், 'அமையாவினை' என்கிற பாட்டுக்கும் பதாந்வயம், அர்த்தம், தாத்பர்யம், ப்ரயோஜனம் இவைகளை நிரூபிக்க.

5. (1) [illegible] ।
[illegible] ॥

(2) [illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥

(3) வீடினை வேண்டும் பெரும்பயனே. [ல்

(4) செழுமறையின் முதலெழுத்துச் சேர்ந்த கோயி

(5) நம்பண்ணமரும் தமிழ் வேதமறிந்த பகவர்களே.

* இது, சென்ற மார்கழிமாஸத்தில் மன்னார்குடியில் நடைபெற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவ மஹாஸங்கத்தில் நடத்தப்பட்ட பரீக்ஷை.

(6) நானுன்னையன்றியிலேன் கண்டாய் நாரணனே
நீ என்னை யன்றியிலை.

இவைகளுக்கு தாத்பர்யார்த்தங்களை எழுதுக.

6. '[illegible]' என்கிற இடத்தில் ஶரீர பதத்தை விட்டு ப்ரக்ருதி ஶப்தம் ப்ரயோகித்திருப்பதற்கு ப்ரயோஜனம் என்ன?

7. சரம ஶ்லோகத்தில் 'வ்ரஜ' ஶப்தத்தின் ஆறு அர்த்தங்களையும் நிரூபிக்க.

8. (1) ஏதேனுமொரு வஸ்துவின் ப்ரகாஶத்துக்குப் பலியென்கிற ஸாமான்யாகாரத்தைத் தன் ப்ரகாஶத்துக்குத் தான் பலி என்று விஶேஷித்தவாறே ப்ரத்யக்த்வமாம். இவ்விஶேஷமில்லாத வஸ்துவுக்கு இஸ்ஸாமாந்யமும் இத்தோடு வ்யாப்தமான சேதநத்வமுமில்லை.

(2) ஏகாதிகாரி விஷயத்திலே ஏகபலத்துக்குக் குருவாயிருப்பதொன்றை உபாயமாகக் காட்டி லகுவாயிருப்பதொன்றிலே ருசியைப் பிறப்பிக்கிறதென்கை விவக்ஷித விபரீதம். அங்கத்திலே அங்கிபல நிர்தேஶமாய் ஸ்துதி மாத்ரமாயிறே அப்போது பலிப்பது.

இவையிரண்டின் அர்த்தங்களையும் விஸ்தாரமாய் நிரூபிக்க.

9. ரஹஸ்யத்ரயங்களில் திருமந்த்ரம், த்வயம், சரமஶ்லோகம் என்கிற க்ரமத்துக்குக் காரணத்தை நிரூபிக்க.

10. புண்டரீகர், க்ஷத்ரபந்து, இவர்களுடைய வ்ருத்தாந்தங்களையும், ஸப்தர்ஷி ஸம்வாதம், குண்டகோதாக்யானம், இவைகளைப்பற்றியும் சுருக்கமாக எழுதுக.

11. நம்முடைய ஸித்தாந்தத்துக்கு ப்ரதானப்ரதிதந்த்ரம் யாது என்பதையும், அதற்குக் காரணத்தையும் நிரூபிக்க.

12. அர்த்தபஞ்சகங்களை ஸங்க்ரஹேண நிரூபிக்க.

13. அந்த்யஜாதியில் பிறந்து உபாயாநுஷ்டானஞ்செய்து மோக்ஷம் பெற்ற ஒருவர் சரித்ரத்தை எழுதுக.

14. ஆதிவாஹிகர்களின் க்ரமத்தை பரக்க நிரூபிக்க.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

புஸ்தக விமர்ஶம்.

திருக்குடந்தை ஸ்ரீ. உ.வே. ஶிங்காமு ஸ்ரீநிவாஸ பாத்ராசார்யரிடமிருந்து கீழ் குறிக்கப்பட்டுள்ள புஸ்தகங்களை தீபிகையில் விமர்ஶம் செய்யும் பொருட்டு நாம் வரப்பெற்றோம்.

(1) முகுந்தமாலை (மூலம் மாத்ரம்; நாகர லிபி.)
(2) ராமாயண தனிஶ்லோகம் (2,3-வது ஸஞ்சிகைகள்; க்ரந்த லிபி.)
(3) அதிகரண ஸாராவளி (அதிகரண சிந்தாமணியுடன்; க்ரந்த லிபி.)

இவைகளுள் முதலான முகுந்தமாலை என்னும் க்ரந்தம், ஸ்ரீ குலசேகர ஆழ்வாரால் செய்யப்பட்ட பகவத் ஸ்தோத்ரம்; 40 ஶ்லோகம் அடங்கியுள்ளது. உத்க்ருஷ்டமான பக்தியின் பரீவாஹமாய் பக்தோத்தமரிடமிருந்து ப்ரவஹித்துள்ள இந்த ஸ்தோத்ரம், பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தின் த்யானத்தை போக்யமாக அநுபவிக்கும் பாகவதர்களால் ஸதா அநுஸந்தானம் செய்யத்தகுந்தது. விலை அணா இரண்டாக இருக்கிறபடியால் எல்லாராலும் ஸுலபமாக வாங்கக்கூடியதே.

ராமாயண தனிஶ்லோகம் என்னும் க்ரந்தத்தைப்பற்றி முதல் ஸஞ்சிகை வெளிவந்த உடனே நாம் விமர்ஶித்திருக்கிறோம். இப்பொழுது வெளிவந்துள்ள மற்றை இரண்டு ஸஞ்சிகைகளுடன் அந்த க்ரந்தம் பூர்த்தி அடைகின்றது. காண்டம், ஸர்க்கம், ஶ்லோகம் என்னும் க்ரமத்தை அநுஸரித்து க்ரந்தம் செய்யப்பட்டிருப்பதுடன், அந்தந்த திவ்யப்ரபந்த வ்யாக்யான ஸ்தலங்களையும் குறிக்கப்பெற்றிருக்கின்றது. ஸ்ரீ பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் வ்யாக்யானங்களுடைய ஸ்வாரஸ்யத்தை அநுபவித்திருக்கும் ஸஹ்ருதயர்களே இதன் அருமைத் தன்மையை அறிவார்கள். 212 பக்கமுள்ள இந்த க்ரந்தத்தின் விலை அணா 8.

அதிகரண ஸாராவளி என்னும் மூன்றாவது க்ரந்தம், ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹா தேஶிகன் அநுக்ரஹித்துள்ள திவ்ய ஸூக்திகளுள் ஒன்று. வேதாந்த ஸூத்ரங்களின் ஒவ்வொரு அதிகரணத்தினுடைய விஷயம், ஸம்ஶயம், விசாரம், நிர்ணயம், ப்ரயோஜனம் ஆகிய ஐந்து அங்கங்களையும் தெளிவாக எடுத்துரைப்பதுடன், உபஸ்திதிக்கு ஸுலபமாக வரும்படி ஸ்ரக்தரா ஶ்லோக ரூபமாக, ஸ்ரீ ஸ்வாமி இந்த க்ரந்தத்தை அநுக்ரஹித்திருக்கிறார். ஸ்ரீமத் குமார வரதாசார்யரால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டுள்ள அதிகரண சிந்தாமணி என்னும் வ்யாக்யானத்துடன் இந்த க்ரந்தம் பூர்வம் தெலுங்கு லிபியில் அச்சுப் பதிப்பிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால், அது ஸுஶோதிதமாக இல்லை என்பது அதை ஸேவித்தவர்களுக்குத் தெரியவரும். பிழைகள் பலவாக இருந்தபடியால், பலவிடங்களில் பங்க்திகள் அஸங்கதங்களாகவே காணப்பட்டன. ஸ்ரீவத்ஸ சக்ரவர்த்தி அபிநவ பட்டபாண ராயம்பேட்டை ஸ்ரீ

உ.வே. க்ருஷ்ணமாசார்யருடைய ஸஹாயத்தைக்கொண்டு அந்தப் பிழைக ளெல்லாவற்றையும் திருத்தி, முக்கிய பாட பாடாந்தரங்களையும் பரிகல்பித்து, இப்பொழுது க்ரந்த லிபியில் அந்த க்ரந்தம் அச்சுப்பதிப்பிக்கப்பட்டு வருகின்றது. இது பெரியதொரு கைங்கர்யமே; ஆனால் மஹத்தான ஶ்ரமத்தால் ஸாதிக்கத்தகுந்தது. அச்சுப்பதிப்பிக்கப்படும் க்ரந்தம் நிர்த்துஷ்டமாக இருக்க வேண்டுமானால், ஸாமாந்ய ஶாஸ்த்ர பரிசயத்துடன் வேதாந்த ஶாஸ்த்ரத்தில் பரிநிஷ்டமான ஜ்ஞானத்தை உடைய பண்டிதர்களின் ஸஹாயத்தைக்கொண்டே இது அச்சுப்பதிப்பிக்கப்படவேண்டும். ஆரப்தமான இந்தக் கைங்கர்யம் நிர்விக்நமாக பூர்த்தி அடையவேண்டுமானால், தநவான்களுடைய நிரர்க்களமான ஸஹாயமும் இதற்கு அபேக்ஷிதமே. இவைகளுள் ஒன்று லப்தமாக இருக்கின்றது. மற்றொன்றையும் ஸ்ரீ பகவான் ஸங்கல்பித்துக் கொடுத்து இந்த ப்ரயத்நத்தை தலைக்கட்டிவைப்பரென்று நாம் நம்புகிறோம். இந்த க்ரந்தத்தின் விலை ரூ. 5. ரூ. 50 விலைகொண்ட ஒரு பங்கு எடுத்துக்கொள்பவர்களுக்கு 15 புஸ்தகம் கொடுக்கப்படுமாம்.

இப்புஸ்தகங்க ளெல்லாவற்றையும், கும்பகோணம், பாட்ராசார்யர் வீதி, 16-ம் நெ. வீடு, ஸி. ர. ஸ்ரீநிவாஸ பாட்ராசாரியரிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்.

ஒரு பாரிதோஷிகம்.

மதிராஸில் இருக்கும் ஸ்ரீ. உ.வே. டி. எஸ். வரதாசாரியர் என்னும் ஆஸ்திகர் நமது ஸபையில் மிக்க விஶ்வாஸமுள்ளவராக இருக்கிறார் என்பது அநேகமாக ஸபை அபிமானிகளுக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். நமது வித்வத் ஸதஸ்ஸுக்கு அவர் ஒவ்வொரு வர்ஷத்திலும் சிறந்த உதவி செய்து வருகிறார். இவ்வர்ஷத்திலும் அவர் வித்வத் ஸம்மாநத்திற்காக முக்கும் போல உதவி செய்ததுடன், "தீக்ஷாவிதிகள்" என்பதைப்பற்றி ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் ஶாஸ்த்ரீயமாகவும் மற்றை அம்ஶங்களிலும் சிறந்ததாகவுமுள்ள வ்யாஸமொன்று எழுதுவோர்க்கு ரூ. 100-பாரிதோஷிகம் கொடுப்பதாக ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார். பாஞ்சராத்ர வைகாநஸ ஸம்ப்ரதாயங்களான தீக்ஷாவிதிகளே இதில் விவக்ஷிதங்கள். 1921-ம் வர்ஷம் ஜூலை மாஸம் 1 உக்குள் அந்த வ்யாஸம் அடியிற்கண்ட விலாஸத்திற்கு அனுப்பப்படவேண்டும். ஸபையின் நிர்வாஹக அங்கத்தினர் வ்யாஸங்களின் பரிஶீலநத்திற்காக உசிதங்களான வ்யவஸ்தைகளைச் செய்வார்கள். இந்த வ்யாஸம் எழுதுவதில் அபேக்ஷிக்க இச்சையுள்ளவர்கள் அடியிற்கண்ட விலாஸத்திற்கு தங்களுடைய இஷ்டத்தைத் தெரிவிக்கும்படியான ஒரு ஸ்ரீமுகத்தை நியமிக்க வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

|| ஸ்ரீ: ||

|| ஸ்ரீமதே [illegible] நம: ||

|| ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷ்யகாராய நம: ||

|| ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம: ||

|| ஸ்ரீமதே ஸ்ரீநிவாஸராமாநுஜ மஹாதேசிகாய நம: ||

ஸ்ரீ ஸத்ஸம்ப்ரதாய விவேகம்.

[இது சென்ற மார்கழியில் ராஜமன்னார்கோவிலில் நடந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் பத்தாவது வார்ஷிக ஸங்கத்தில் அக்ராஸனம் வஹித்த திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான் பகவத்விஷயம், ஸ்ரீ. உ.வே. நரஸிம்மாசார்ய ஸ்வாமியின் உபந்யாஸம்.]

பொலிக பொலிக பொலிக போயிற்று வல்லுயிர்ச் சாபம்
நலியு நரகமு நைந்த நமனுக் கிங்கி யாதொன்று மில்லை [மேல்
கலியுங்கெடும் கண்டுகொண்மின் கடல்வண்ணன் பூதங்கள் மண்
மலியப் புகுந்திசை பாடியாடி யுழிதரக் கண்டோம்.

[illegible]
[illegible] ||
[illegible]
[illegible] ||
ஸ்ரீ[illegible]
[illegible] |
[illegible]
[illegible] ||

[illegible]
[illegible] |
[illegible]
[illegible] |

1 ‘[illegible] ||’, 2 ‘[illegible] ||’, 3 ‘மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து,’ 4 ‘ஓடியோடிப் பலபிறப்பும் பிறந்து’ இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ஸ்ருஷ்டிகாலம் தொடங்கி எண்ணிலாத பலபிறப்பும் பிறந்து அவைகளிலும் மரம் செடி முதலிய ஸ்தாவரங்களாயும், பசு பக்ஷி முதலிய திர்யக்குக்களாயும், மனுஷ்யஜன்மத்திலும் இலிங்கத்திட்ட புராணத்தீரும் சமணரும் சாக்கியருமாகிய பாஹ்யகுத்ருஷ்டி மதங்களில் அகப்பட்டுத் தட்டித் தாமற்று ஒரு க்ஷணகாலமும் நடுவில் இளைப்பாறுவதற்கு இடமில்லாமல் ஸம்ஸார மருகாந்தாரத்திலேயே ஓடி உழன்றுகொண்டிருக்கிற ஆத்மவர்க்கங்களுக்கு 5 ‘[illegible]’, 6 ‘[illegible]’, 7 ‘[illegible]

---

1. விஷ்ணு புராணம் - 6 - 7 - 19. அனேகம் ஆயிரம் ஜன்மங்கள் ஸம்ஸார மார்க்கத்தில் ஓடிக்கொண்டிருந்து கர்மவாஸனைகளாகிற புழுதியினால் மூசப்பட்டவனை இந்த ஜீவன் அஜ்ஞானம் நாசம் இவைகளை யடைந்தான்.

2. [illegible] காரிகை. பகவானுடைய தாமரைப் பூப்போன்ற திருவடிகளிரண்டையும் ஆராதிக்காமல் என்னுடைய அதிகமான ஜன்மபரம்பரை விஷ்பலமாய் செல்லாநின்றது.

3. திருவாய்மொழி - 2 - 6 - 8. 4. திருவாய்மொழி - 4-10-7.

5. கீதை - 7 - 19 - அனேகங்களான (புண்ய) ஜன்மங்களினுடைய கடைசியில் (பகவானே எல்லாம் என்கிற) ஞானத்தையுடையவனாய் என்னை அடைகிறான்.

6. பௌஷ்கரஸம்ஹிதை - எவர்கள் கோடி ஜன்மங்களினால் ஐச்வர்யாதி பலங்களை யடைந்தவர்களோ அவர்களுக்குக் கடைசியில் இந்த மோக்ஷோபாயத்தில் நிஷ்டை உண்டாகிறது.

[illegible] ||’, 1 ‘[illegible]’ என்றிவை முதலியவைகளில் சொல்லுகிறபடியே அனேகம் ஆயிரங்கோடி ஜன்மங்களில் செய்த புண்ணியங்களினால் ஸ்ரீவைஷ்ணவஜன்மம் உண்டாகிறது. இத்தைக்கணிசித்தன்றோ 2 ‘[illegible] ||’ என்று [illegible] அருளிச்செய்தது. [illegible] ஒரு [illegible] த்தில் அரியக்கூடியதாயிருந்தாலும் மனுஷ்யதேஹம் மிகவும் துர்லபம், அதனால் 3 ‘மறுகாலின்றி மாயோன் உனக்கே யாளாகும் சிறுகாலத்தையுறுமோ அந்தோ தெரிதலே’ என்கிறபடியே பகவானை ஆச்ரயிக்கக்கூடிய மனுஷ்யதேஹம் ஒரு க்ஷணகாலம் கிடைப்பதும் துர்லபம் என்றபடி, அதிலும் மிகவும் துர்லபம் இது என்கிறது. எதுவென்னில், ‘[illegible]’ ஒரு காலத்திலும் 7 ஞானஸங்கோசமில்லாத அயர்வறுமமரர்கள் வைகுண்டர்கள், அவர்களுடைய ஸ்வாமியான பகவான் வைகுண்டன், அவன் ஸர்வாகாரத்தாலும் ப்ரியன், 4 ‘[illegible]’ என்கிறபடியே ஸர்வவித

---

7. ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரம். ஆயிரம் ஜன்மங்களில் தபஸ் த்யானம் ஸமாதி இவைகளினால் நாசமடைந்த பாபத்தையுடைய மனிதர்களுக்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் பக்தி உண்டாகிறது.

1. எவர்கள் அனேகம் கோடி ஜன்மங்களில் சேர்க்கப்பட்ட பரிசுத்த தர்மத்தையுடையவர்களோ அவர்களுக்கு உம்முடைய திருவடிகளில் அநந்யப்ரயோஜனமான பக்தி உண்டாகிறது.

2. ஸ்ரீபாகவதம். க்ஷணகாலமிருந்தாலும் மனுஷ்ய தேஹம் அடைவது துர்லபமானது. அதிலும் துர்லபம் வைகுண்டனுக்குப்ரியர்களானவர்களுடைய தர்சனம் என்று நினைக்கிறேன்.

3. திருவாய்மொழி - 6 - 9 - 10.

4. கீதை. 7-18. வாஸுதேவனே எல்லாவிதமான ப்ரியங்களும் என்று நினைக்கும் மஹாத்மா மிகவும் துர்லபன்.

மான் ப்ரியர்களும் பகவானே என்கிற ஜ்ஞானம் உண்டாவதும் மிகவும் துர்லபம் என்றபடி, அன்றிக்கே வைகுண்டப்ரியர்கள் பகவானுக்கு மிகவும் ப்ரீதிவிஷயர்களான பாகவதர்கள், அவர்களுடைய தர்சனம்(ஸேவை), 1 '[illegible]' என்றும், 2 'ஆட்டமேவியலர்ந்தழைத்து அயர்வெய்தும் மெய்யடியார்கள் தம் ஈட்டம் கண்டிடக்கூடுமேல் அதுகாணும் கண் பயனாவதே' என்றும் சொல்லுகிறபடியே கிடைப்பதரிது என்று சொல்லுகிறதாகவுமாம். அன்றிக்கே அப்படிப்பட்ட பாகவதர்களுடைய கடாக்ஷம் கிடைப்பதரிது என்றுமாகவுமாம். 3 '[illegible]' என்கிற பாகவத கடாக்ஷத்தின் பெருமை இருக்கும்படி. இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியே பெரிய முதலியாரும் (ஸ்ரீ ஆளவந்தாரும்) 4 '[illegible]' என்றருளிச்செய்தார். ஸ்ரீமந்நிகமாந்தமஹாதேசிகனும் 5 '[illegible]

1. ஸ்ரீபாகவதம் - 10 - . (மற்றபுண்ய தீர்த்தம் முதலிய) அவைகள் நீடித்த காலத்தில் சுத்தமாக்கின்றன. ஸாதுக்கள் ஸேவையினாலும் மாத்திரமே (பரிசுத்தமாக்குகிறார்கள்).

2. பெருமாள் திருமொழி - 2 - 1

3. ஸ்ரீஸாத்வதம். (எவனுக்குத் தத்வத்தில் பக்தியானது அளவில்லாமல் [illegible] அதாவது ப்ரயோஜனத்தில் முடிவுபெற்றிருக்கிறதோ) அப்படிப்பட்டவனுடைய கடாக்ஷங்களுக்கு விஷயங்களான எல்லா ப்ராணிகளும் எல்லாப் பாபங்களினின்றும் விடப்படுகிறார்கள்.

4. ஸ்ரீஸ்தோத்ர ரத்னம்-56. ஒருதடவை உம்முடைய ரூபத்தை ஸேவிக்கவேண்டுமென்கிற ஆசையினால் த்ருணமாக நினைக்கப்பட்ட மிகவும் உத்தமமான ஐச்வர்யானுபவம், மோக்ஷம். இவைகளோடுகூடிய மஹாத்மாக்களினால் என்னைக் கடாக்ஷம்செய்யத் தகுந்தவனாக இருக்கையை எனக்கு உண்டாக்கும், ஒரு க்ஷணகாலத்திலும் [illegible] மஹாத்மாக்களின் பிரிவு மிகவும் பொறுக்க முடியாததோ.

5. அச்யுதசதகம் 95. ஓ! அச்சுதனே. தேவரீருடைய த்யானத்தில் பராங்முகர்களாய் பார்த்திருந்தாலே [illegible]கூடிய [illegible]

[illegible] ஸாரம்' என்று அச்யுதசதகத்திலும், 1 '[illegible]' என்று வரதராஜ பஞ்சாசத்திலும் அருளிச்செய்தார். இப்படி அதிச்லாக்கியமுமாய், துர்லபமுமான வைஷ்ணவ ஜன்மமே எல்லோராலும் அபேக்ஷிக்கத்தக்கது, என்பது 2 '[illegible]', 3 'நன்மை தீமைகள் ஒன்றுமறியேன் நாரணனென்னு மித்தனை யல்லால் புன்மையால் உன்னை புள்ளுவம் பேசி புகழ்வானன்று கண்டாய் திருமாலே உன்னுமாறுன்னை யொன்றுமறியேன் ஓவாதே நமோ நாரணா வென்பன் வன்மையாவதுன் கோயிலில் வாழும் வைட்டவனென்னும் வன்மை கண்டாயே' என்பவைகளில் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட வைஷ்ணவன் ஒருவன் ஒருகுலத்தில் பிறந்தானேயாகில் அவனாலே அந்தக்குலம் முழுவதும் உஜ்ஜீவிக்கிறது என்பது 4 '[illegible] | வைஷ்ணவோ [illegible] ||' என்றும், 5 'கேசவன் தமர் கீழ்மேலெமரேழெழு பிறப்பும் மாசதிரிதுபெற்று நம்

போலே இருக்கின்றவர்களுடைய பார்வையினின்றும் விலகி அம்ருதத்தை முகத்திலுடையவர்கள்போலிருக்கிற பக்தர்களுடைய கடாக்ஷ வர்ஷத்தை என்னை அடையும்படி செய்யும்.

1. ஸ்ரீவரதராஜ பஞ்சாசத் - 43. ஓ! கரிசைலத்துக்கு நாதனான ஸ்வாமியே, (தேவரீர் ப்ரஸாதம் பண்ணுவீராகில், தேவரீருடைய ஸமீபத்தில் நான் இருப்பேனாகில், தேவரீடத்தில் தோஷமில்லாததான பக்தியானது இருக்குமாகில்) தேவரீருடையதான இந்த தாஸ ஜனங்களுடைய ஸம்ஸர்க்கத்தை அடைவேனாகில் இந்த ஸம்ஸாரமே மோக்ஷம்தான்.

2. ஜிதந்தா - 1 - 13. விஷ்ணுவுக்குத் தாஸனுடைய ப்ருத்யனை மாத்திரம் எல்லா ஜன்மங்களிலும் ஆசைப்படுகிறேன்.

3. பெரியாழ்வார் திருமொழி - 5 - 1 - 3

4. வராஹபுராணம். நம்முடைய குலத்தில் விஷ்ணுபக்தனாகிய ஒருவன் பிறந்தான். அவன் நம்மை ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டிவிடப் போகிறான் (என்று) பித்ருக்கள் தோள்தட்டுகிறார்கள். பாட்டன்மார்கள் கூத்தாடுகிறார்கள்.

5. திருவாய்மொழி - 2 - 7 - 1.

முண்டைய வாழ்வு வாய்க்கின்றவா கசனென் கருமாணிக்க மென் செங்கோலக்கண்ணன் விண்ணோர் நாயகன் எம்பிரான் எம்மான் நாராயணனாலே' என்றருளிச்செய் திருப்பதிகத்தில் ஸித்தம். [1] '[illegible] || ', [2] 'துத்தியேமுலகுண்ட தாமரை வண்ணன் தன்னைத் தொழாதவர் பெற்றதாயர் வயிற்றினைப் பெருநோய்செய்வான் பிறந்தார்களே' என்றிவை முதலியவைகளால் வைஷ்ணவ ஜன்மம் இல்லாத மற்றவர்களின் ஜன்மம் நிந்திக்கப்பட்டிருக்கிறது.

வைஷ்ணவ லக்ஷணம்.

இப்படிப்பட்ட உத்தமமான வைஷ்ணவத்வம் எதினால் ஸித்திக்கிறது? இதின் லக்ஷணமென்னவென்னில்:- '[illegible] யாமி' என்றிவை முதலிய ஸ்ருதிகளிலும், [3] 'தீயிற்பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி திகழ்திருச் சக்கரத்தின் கோயிற்பொறியாலே ஒற்றுண்டு' என்றும், [4] 'உடுத்துக் களைந்த நின் பீதகவாடை யுடுத்துக் கலத்ததுண்டு' என்றிவை முதலிய பாட்டுகளிலும், இவைகளின் ஸங்க்ரஹமாகிய [5] [illegible] ||' என்கிற ஆசார்ய ஸூக்தியிலும் நிரூபிக்கப்பட்

1. வராஹபுராணம். எவனுக்குப் பிறந்தது முதல் மரணகாலம் வரையில் பகவான் தேவதையாக ஆகவில்லையோ, அதாவது பகவான் பக்திசெய்யப்படவில்லையோ அப்படிப்பட்டவன் நம்முடைய குலத்தில் பிறக்கவேண்டாம்; (நம்முடைய பாபத்தினால்) பிறந்தபோதிலும் சீக்கிரமாக மரணமடையட்டும்.

2. பெரியாழ்வார் திருமொழி - 4 - 4 - 2.

3. திருப்பல்லாண்டு - 6

4. திருப்பல்லாண்டு - 8

5. ஸ்ரீசக்ரம் சங்கம் முதலிய அங்கனங்களைத் தரித்துக் கொண்டிருப்பவர்களாயும் நன்றாய் ஊர்த்வ புண்ட்ரங்களைத் தரித்துக் கொண்டிருப்பவர்களாயும், பகவானுடைய தாமரைப்பூப்போன்ற திரு

டவை. இப்படிப்பட்ட வைஷ்ணவ லக்ஷணமுள்ளவர்களுக்கு மனதில் வாஸ்தவமான பகவத் பக்தி இல்லையே யாகிலும் அப்படி அது இல்லை என்று நிச்சயமாயறியுமளவும் இந்த பாஹ்ய லக்ஷணங்களைக் கொண்டு ஆதரிக்கவேண்டுமென்னும் அர்த்தத்தை ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் ப்ரபாவ ரக்ஷாதிகாரத்தில் 'உள்ளொரு பகையற்று பசுத்தோல் போர்த்துப் புலிப் பாய்ச்சல் பாயும் தனைக்கிலே பாகவதபாவனை பண்ணித் திரிவாரையும் உள்ளறியுமளவும் உபசாராதிகள் அவஸராதிகளை ஆதரிக்காப்போலே ஆகாரமாத்திரத்தையிட்டு ஆதரிக்க ப்ராப்தம்' என்றருளிச்செய்தார்.

இந்த மதத்தின் திருநாமம்.

இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தம் ப்ரசார கௌதக வ்யாஸ போதாயந த்ரமிட மஹருஷிகளாலும், பராங்குச பராகால நாத யாமுன ப்ரப்ருதி பரமாசார்யர்களாலும் அவர்கள் அவர்கள் அநுஷ்டானங்களாலும், க்ரந்தங்களாலும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்தது, [1] '[illegible] ||' என்று சொல்லப்பட்ட கலிகாலத்திலும் மாறுதல் அடைந்து கொண்டிருக்கிறது. இதற்கு ஸ்ரீவிசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தமென்றும், பகவத்ராமாநுஜ ஸித்தாந்தம் என்றும் திருநாமம் வழங்கி வருகிறது. இதை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பலபடியாக வ்ருத்தி செய்தபடியினால் ராமாநுஜ ஸித்தாந்தம் என்கிற திருநாமம் உண்டாயிற்று. சேதனாசேதனங்கள் பகவானுக்குச் சரீரம், பகவான் இவைகளுக்கு ஆத்மா என்கிற இந்த சரீராத்மபாவஸம்பந்தமே ஸித்தாந்தத்திற்கு ப்ரதானமாகையினால் இத்தையே இந்த ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு முக்ய திருநாமமாக்கினார்கள். அதாவது விசிஷ்டம் என்றால்

வடிகளில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணினவர்களாயும். அதனால் புஜிக்கப்பட்ட போஜனத்தில் ஆசையுடையவர்களாயும். தேவதைகளினால் சேவிக்கப்படத்தக்கவர்களாயும். ப்ரமாணத்தை அநுஸரித்துப் போகுமவர்களாயுமிருக்கும் புருஷர்களை சிரஸினால் வணங்குகிறோம்.

1. விஷ்ணு புராணம் - 6 - 1 - 50 ஓ! மைத்ரேயரே, கலியுகத்தில்

சேர்ந்தது, அத்வைதமென்றால் ஒன்றாயிருக்கை. தனக்குச் சரீரமாகிய சேதநா சேதன வஸ்துக்களோடுகூடிய ப்ரும்மம் ஒன்று என்று சொல்லுகிற இம்மதம் ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத மதம் என்னப்படுகிறது. அப்படியே ஸ்ரீமந் ந்யாயஸித்தாஞ்ஜனத்தில் [1] '[illegible]' என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. சிலர் 'விசிஷ்டயோர த்வைதம்' அதாவது காரண தசையிலிருக்கும் ஸூக்ஷ்ம சேதநா சேதனசரீரக ப்ரும்மம் ஒருவிசிஷ்டம், அதாவது காரணதசையில் இவ்வஸ்துக்கள் எல்லாம் நாமரூப விபாகமில்லாமல் ஸூக்ஷ்மமாய் தமஸ்ஸென்கிற ரூபமடைந்து பகவச்சரீரமாய் நின்றது. கார்யதசையில் ஸ்தூலசேதநா சேதனசரீரகப்ரும்மம் ஒருவிசிஷ்டம், அதாவது கார்யதசையில் தேவமனுஷ்யாதிநாம ரூபங்களை யடைந்து பரமாத்மாவிற்கு சரீரமாய் நின்றது. இந்தக் காரணதசை, கார்யதசை இவை இரண்டிலுமிருக்கும் விசிஷ்டப்ரும்மம் ஒன்று, ஆகையினால் விசிஷ்டாத்வைதம் என்று நிர்வஹிக்கிறார்கள். இப்பக்ஷம் விருத்தமன்றாகிலும் காரணகார்ய தசைகளிலிருக்கும் வஸ்துக்கள் பகவானுக்கு சரீரம் என்று முன்னமேற்பட்டாலொழிய இவ்வர்த்தம் ஸித்திக்காதாகையால் எல்லா வஸ்துக்களையும் சரீரமாக உடையது என்பதை கொண்டே திருநாமம் சொல்லுவது உசிதமாகையினால் முதல் பக்ஷமே ஸ்வாரஸ்யமானது. இவைதவிர மற்றவர்கள் தங்கள் மனம்போனபடி யெல்லாம் விசிஷ்டமான அத்வைதம் என்றிவை முதலிய வ்யுத்பத்தி பண்ணுமதெல்லாம் சாஸ்திர விருத்தமாமன்றிக்கே ஸம்ப்ரதாயார்த்த அக்ஞான பாவத்தை ப்ரகாசம் செய்கிறது. இந்த சரீராத்ம பாவஸம்பந்தமே இஸ்ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு ப்ரதானமான அர்த்தம் என்பது ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ப்ரதான ப்ரதி-

லோகங்களுக்கு ஸ்வாமியாயும். எல்லாவற்றையும் ஸ்ருஷ்டிப்பவனாயும், ஈசுவரனாயு மிருக்கிற விஷ்ணுவை, பாஷண்டர்களினால் கெடுக்கப்பட்ட ஜனங்கள் ஆராதிக்கப்போகிறதில்லை.

.1 எல்லாச் சேதனாசேதனங்களையும் தனக்குச் சரீரமாக உடைய ப்ரும்மம் ஒன்றே தத்வம்.

தந்த்ராதிகாரத்தில் 'நாராயணாதி சப்தங்களிலே விவக்ஷிதமான ஸம்பந்த விசேஷத்தை ஸித்தாந்தத்துக்குத் தளமாக்கி' என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

தத்வஹித புருஷார்த்த ஸங்க்ரஹம்.

இந்த விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தில் நாம் அவசியம் அறியவேண்டிய விஷயங்கள் மூன்று. அவையாவன:—தத்வம், ஹிதம், புருஷார்த்தம் என்பவை. தத்வமாவது ஜீவாத்ம பரமாத்ம ஸ்வரூபங்கள். ஹிதமாவது மோக்ஷோபாயமான பக்திப்ரபத்திகள். புருஷார்த்தமாவது பரிபூர்ண ப்ரும்மானுபவ பரீவாஹமான கைங்கர்ய விசேஷங்கள். இவைகள் [1] '[illegible]' என்று ஸங்க்ரஹமாய் நிரூபிக்கப்பட்டன. அதாவது சேதனமென்றும் அசேதனமென்றும் இருவகைப்பட்ட வஸ்துக்களையும், அதாவது தன்னை யொழிந்த மற்றெல்லாவஸ்துக்களையும் தனக்குச் சரீரமாக உடைய ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதத்வம். அவன் எல்லாத் தசையிலும் [2] 'அகலகில்லேனிறையுமென் றலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா' என்கிறபடியே பிரிவில்லாமல் லக்ஷ்மியுடன் சேர்ந்திருக்கிறான். [3] '[illegible]' என்று

1. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம், ஆசார்யக்ருத்யாதிகாரம். ஜீவாத்மாவாகிற வஸ்து விலக்ஷணமானது, ரக்ஷகனாகிய ஸர்வேச்வரன் அந்த ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் மேற்பட்டவன். அந்த பகவானிடத்தில் ஆத்மாவின் பரத்தை ஸமர்ப்பிப்பது மிகவும் ஹிதமானது. அந்தப் பகவானுடைய கைங்கர்யம் ப்ரயோஜனம்.

2. திருவாய்மொழி - 6 - 10 - 10.

3. ஸ்ரீசதுச்லோகீ - 4. விகாரங்கள் ஒன்றுமில்லாத அளவில்லாத பெரிய விபூதிகளையுடைய எல்லா வஸ்துக்களையும்விட மேலான ப்ரும்-

பெரிய முதலியாரும் அருளிச்செய்தார். கர்மங்கள் நிச்சேஷமாக நசித்தபின்பு அப்ராக்ருதமான ஸ்தான விசேஷத்தில் பகவானைப் பரிபூர்ணமாக அநுபவித்து அவ்வநுபவத்தின் பரீவாஹமாய்ச் செய்யும் கைங்கர்ய பரம்பரைகள் பரம புருஷார்த்தம். இப்படிப்பட்ட புருஷார்த்தத்தை யடைவதற்கு பக்தி ப்ரபத்திகள் இரண்டும் உபாயங்களாக சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும் பக்தியோகம் கர்மயோகாதி அநேக அங்கங்களை உடையதாகையாலும், சிரகாலம் ஸாவதானத்தோடு அநுஷ்டேயமாகையினாலும், ப்ரபத்தியை அங்கமாக உடையதாகையாலும், நடுவில் விக்னங்கள் ஸம்பவிக்கக் கூடியதாகையாலும், அல்பஜ்ஞர்களாயும் அல்பசக்திகளாயும் கால விளம்பத்தைப் பொறுக்காதவர்களாயும் த்ரைவர்ணிக ரல்லாதவர்களாயுமிருப்பவர்களால் அநுஷ்டிக்கமுடியாதாகையினாலும், எல்லாரும் அநுஷ்டிக்கக் கூடியதாய், மேற்கூறப்பட்ட விக்னங்கள் ஒன்றாலும் தடுக்கப்படாததாய், ஸர்வபலங்களுக்கும் ஸாதனமாய் நினைத்தபோது பலத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதான ப்ரபத்தியின் வைபவத்தை நினைத்து 'ஸ்ருதிநாதுமஹாரத்நம்' ... என்றருளிச்செய்யப்பட்டது.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தின் ஸூக்ஷ்மத்யம்.

[1] '... ...' என்கிறபடி வேதாந்திகள் ஒருவராலும் கலக்க முடியாமல் நன்றாய் ஸ்தாபிக்கப்

மாவென்று சொல்லப்படுகின்ற எந்த விஷ்ணுவினுடைய ஸ்வரூபத்தை அந்தஸ்வரூபத்தைவிட அந்தபகவானுக்கு மிகவும் ப்ரியமாகிய மிகவும் ஆச்சர்யமான அவயவங்களோடு கூடிய ப்ரும்ம மென்று சொல்லப்படுகிற எந்த விக்ரஹமோ, ஸாக்ஷாத்தாக விளையாடுகிற அந்தப்பகவானுடைய மேலுமுள்ள அவதார விக்ரஹங்களெல்லாம் அவைகளும் ... அவதாரணங்களாய் அநுரூபங்களாகிய ஸ்வரூபம் முதலியவைகளினும் நெருக்கமாகச் சேர்ந்திருக்கின்றன.

1. ஸ்ரீதேசிகன் காரிகை. ஆதிமுதல் அந்தம்வரையில் குற்றமற்ற இந்த ஸம்ப்ரதாயத்தில் வாதிகளினால் கலக்கக்கூடியது ஒன்றுமில்லை.

பட்ட இந்த ஸித்தாந்தத்தில் கலியுக ஸ்வபாவத்தால் தங்கள் தங்கள் புத்தி பேதத்தினால் அநேகவிதமான ஸித்தாந்தங்கள் தோன்றியிருப்பினும், பரஸ்பர விரோதங்களும் வ்யத்யாஸங்களுமிருப்பினும், அவைகளுக்குள் ஒன்றே பரமார்த்தம், இதரங்கள் கல்பிதங்கள் என்றிவை முதலிய ஸந்தேஹங்கள் ஆதுனிக விமர்சகர்களுக்கு உண்டாகின்றன. அப்படி நம்முடைய இந்த ஸம்ப்ரதாயத்தில் தத்வஸ்திதியில் அர்த்தபேதங்கள் இல்லையென்றும், நம்பூர்வாசார்யர்கள், அனைவரும் ஏகாபிப்ராயத்தை உடையவர்கள் என்றும், அவர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்தி களைப் பராமர்சிக்கும் பொழுது ஸ்பஷ்டமாக ஏற்படும். சில இடங்களில் க்ரந்தமுகேன வ்யத்யாஸம் காணப்படுமாகில் பூர்வாசார்யர்களுடைய குற்றமன்று, அவர்களுடைய பாவம் அறியாமல் பிற்பட்டவர்கள் அர்த்தம் பண்ணியிருப்பதினால் உண்டானது. [1] '... ...' என்று அருளிச்செய்திருக்கும் ந்யாயம் இங்கும் துல்யம். இப்படி பேதங்கள்போல் தோற்றுமவற்றை யெல்லாம் இங்கு பராமர்சித்தால் காலம் விளம்பிக்குமாதலால் ப்ரதானம்சங்கள் மாத்திரம் இப்பொழுது பராமர்சிக்கப்படுகின்றன. இதில் தத்வ விஷயத்திலும் புருஷார்த்த விஷயத்திலும் அதிக வ்யத்யாஸமில்லாமையினாலும், இருக்கும் ஸ்வல்ப வ்யத்யாஸத்தினால் '... ...' ... என்று ஸ்ரீசதுச்லோகி பாஷ்யத்தில் அருளிச்செய்திருக்கிறபடியே பரம புருஷார்த்தத்துக்கும் உபாயாநுஷ்டானத்துக்கும் விரோதமில்லாமையினாலும் அந்த உபாயத்தைப் பற்றிய ஸம்சயங்களே இங்கு விசாரிக்கப்படுகின்றன.

1. ஸ்ரீமத் அதிகரணஸாராவளீ - 11. கலிகாலத்தின் பலத்தினால் கெடுக்கப்பட்ட மனதையுடையவர்களினால் அர்த்தத்தில் விரோதம் கல்பிக்கப்பட்டது.

2. இப்படி இந்த விஷயத்தில் எதாவது ஒரு அம்சத்தில் ஸம்சயமிருந்தபோதிலும் வித்வான்களுக்கு உபயோகமுள்ள பாகத்தை விசதமாகத் தெரிந்துகொள்ளுவதினால் உபாயமும் பலமும் ஸம்பவிக்கும்.

பக்தி ஸ்வரூப விருத்தமன்று.

சாஸ்திரங்களில் புருஷார்த்தத்தை அடைவதற்கு ஸாதனமாக விதிக்கப்பட்ட உபாயவிசேஷங்களில் அபிப்பிராய பேதங்கள் இருப்பன போல் சிலர் ப்ரமிக்கிறார்கள். விசாரிக்கப் புக்கால் இது நிலை நிற்காது. எங்ஙனே என்னில்:—பக்தி யோகமாவது, அதை அநுஷ்டிக்க சக்தி இல்லாதவனுக்கு ப்ரபத்தியாவது மோக்ஷோபாயமென்று ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் முதலிய பூர்வாசார்யர்களின் திவ்யஸூக்தி. இது இப்படி இருக்க ஸ்ரீ வசன பூஷணத்தில் 'ப்ரபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கு அஜ்ஞானாசக்திகளன்று, ஸ்வரூப விரோதமே ப்ரதானஹேது' என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பதைக் கொண்டு சிலர் ஆபாத ப்ரதீதியினால் பக்தி ஸ்வரூப விருத்தமென்று ப்ரமிப்பர்கள். ஈட்டில் முதற்பத்து, முதல் திருவாய்மொழி முதல் பாட்டில் "மயர்வறமதி நலமருளினன்' என்பதற்கு வ்யாக்யானமாக 'இதுக்கு அவ்வருகே ஓர் உபகாரத்தைச் சொல்ல நினைத்துக் கீழ் நின்ற நிலையை அழைத்து, மேல் தோன்றும்படி கொள்ளுகிறார். அந்த உபகாரம் தான் ஏதென்னில் 'மயர்வற' இத்யாதி. ......பக்திரூபாபன்னஜ்ஞானத்தைத்தந்தான்' என்றும், வீடுமின் முற்றவும் ப்ரவேசத்தில் 'நான் பெற்றது பக்திரூபாபன்ன ஜ்ஞானமாயிருக்கது' என்றும், மாலை நண்ணித் ப்ரவேசத்தில் 'எல்லோரும் ஒக்க அவனை ஆச்ரயியுங்கோள், ஆச்ரயிக்குமிடத்தில் அவன் திருவடிகளிலே பக்தியைப் பண்ணுங்கோள்' என்றும், சார்வே தவநெறி ப்ரவேசத்தில் 'இனித்தான் இவர் வழியே போய் இவருடைய பேற்றை பெறுக நினைத்திருந்த ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரும் ப்ரபத்தியைப் பண்ணிப் பின்னை பக்தி தொடங்கிப் ப்ரார்த்தித்தாரிறே... அந்த ப்ராப்யத்துக்கு ப்ராபகமாக வேதாந்தங்களில் பக்தியென்றும், ப்ரபத்தியென்றும் இரண்டுபாயங்களை விதித்தது' என்றும், இப்படியே அர்த்த பஞ்சகம் முதலிய க்ரந்தங்களிலும் பக்தியை உபாயமாக அருளிச் செய்திருப்பதினால் ஸ்வரூபவிருத்த மென்ன வொண்ணாது. ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரும் [1] '[illegible]

1. சரணாகதிகத்யம் என்கிற மூன்று இடங்களிலும் சொல்லப்படுகிற ப்ரபத்தியோடு கூடினவனுக்கு என்னைச்செய்யும்.

[illegible]' என்று கத்யத்தில் பக்தியை ப்ரார்த்திக்கிருக்கிறார். இதற்கு வ்யாக்யானமான ஸ்ரீ ச்ருத்ப்ரகாசிகையிலும் [1] '[illegible]' என்று பக்தியை இஷ்டமானதாயும் புருஷார்த்தத்தில் சேர்ந்ததாயும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. [2] '[illegible]' என்று ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. கீழ் எடுத்த ஸ்ரீ வசனபூஷண வாக்யத்துக்கு 'பக்திஸ்வாதந்த்ர்யகர்ப்பமாகையினால் பாரதந்த்ர்ய விசிஷ்ட' ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தம்' என்று வ்யாக்யானம் பண்ணியிருப்பது கீழ் உதாஹரிக்க ப்ரமாணங்களோடும் மற்றும் பக்தி ஸ்வாதந்த்ர்ய ஜ்ஞான ரூபமல்ல என்கிற பூர்வாசார்ய ஸ்ரீ ஸூக்திகளோடும் விரோதிக்கிறது. ஈட்டில் மதிநலமருளினான் என்பதின் வ்யாக்யானத்தில் 'ஜ்ஞானத்தையும், அஜ்ஞானம், விபரீத ஜ்ஞானம் என்கிறவிவை வாஸனையோடே தர்ஜ்ஞானம், விபரீதஜ்ஞானம் என்கிறவிவை வாஸனையோடே ...... விபரீதஜ்ஞானமாவது ஸ்வதந்த்ரமாக போம்படியாக ...... விபரீதஜ்ஞானமாவது ஸ்வதந்த்ரமாக நினைத்திருக்கிற கேவலனுடையவும் ஸ்வப்போக்யமாகவும், நினைத்திருக்கிற கேவலனுடைய ஜ்ஞானம்' என்றும், இதின் அரும்பதத்தில் [3] '[illegible]' 'விபரீதஜ்ஞானமாவது' இதி' என்றும் அருளிச் செய்திருப்பதினாலும், பக்தியில் ஸ்வாதந்த்ர்யஜ்ஞானமில்லை என்றேற்படுகிறது. அப்படியே [4] '[illegible]' என்கிற ஸூத்ரபாஷ்யத்திலும் பக்தனும் பகவானைத் தனக்கு அந்தராத்மா என்று உபாஸிக்கவேண்டுமென்று நிஷ்கர்ஷிக்கிறது.

1. பிறகு த்வயத்தில் நான்காம் வேற்றுமையின் அர்த்தமாகிய இஷ்ட பலத்தை யடைவதை ப்ரார்த்திக்கிறார்.

2. பக்திரூபமான ஞானம் (உண்டாகட்டும்).

3. ஆத்மாவிற்கு சேஷத்வமே ஸ்வரூபநிரூபக தர்மமாகையால் அதைவிட்டு ஸ்வதந்த்ரமாக அனுஸந்திப்பது கர்த்ரு விபர்யயத்தோடு கூடியது என்கிற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார்.

4. சாரீரகஸூத்ரம் - 4 - 1 - 3. சாரீரகஸூத்ரம் - 2 - 3 - 40 பக்திபோக நிஷ்டர்கள் பகவான் தங்களுக்கு ஆத்மா என்றே உபாஸிக்கிறார்கள். சாஸ்திரங்களும் அப்படியே சொல்லுகின்றன.

கப்பட்டிருப்பதினால் பக்தியிலும் பாரதந்த்ர்யானுஸந்தானம் 'ஸித்திக்கிறதாகையினாலே ஸ்வாதந்த்ர்யாநுஸந்தான ப்ரஸக்தி இல்லை. மேலும் பலத்வாரா விரோதமென்றும் சொல்லவொண்ணாது, பலம் மோக்ஷமாகையினால். இப்படியே வர்ணாச்ரமாதி தர்மங்களை இதிகர்த்தவ்யங்களாக உடையதாகையினால் தேஹாத்ம விவேகம் பிறந்தவனுக்கு ஸ்வரூப விருத்தமல்லவோ என்றும், பரமைகாந்தித்வ தர்மத்துக்கு விருத்தமல்லவோ என்றும், ஆசார்ய ருசி பரிக்ருஹீத மல்லாமையாலே விருத்தமல்லவோ என்றும் இப்படிகளில் சொல்லுமதெல்லாம் விசாரிக்கப்புக்கால் நிலைநிற்காது என்று ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ஸாத்யோபாய சோதனாதிகாரத்தில் பரக்க நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையினால் இப்படி உதாஹரிக்கப்பட்ட ஸ்ரீவசன பூஷண வாக்யத்துக்கு அகிஞ்சனனான தன் அதிகாரத்துக்குப் பொருந்தினதல்லவாகையினால் விருத்தம் என்று அர்த்தம் கொள்ளவேண்டுமே யொழிய பக்தி ஸர்வதா ஸ்வரூப விருத்தமென்று அர்த்தம் சொல்ல முடியாது. அப்படியே ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் ஸாத்யோபாய சோதனாதிகாரத்தில் 'ஆனபின்பு உபாஸனநிஷ்டருக்கு வேறொரு விரோதமில்லாமையாலே யதாசாஸ்த்ரம் ஆசாரநிஷ்டருக்கு அவகாஹனாதிகள் போலே இவை 'ஸக்ருதேவ [illegible]' என்றிருக்கும் அதிகாரிக்கு ஸ்வாதிகார விருத்தங்கள் என்னவ ப்ராப்தம்' என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இப்படியே மற்றோரிடத்தில் ஸ்ரீவசன பூஷணத்தில் 'ஞானிக்கு அபாயம்' என்றருளிச் செய்திருப்பதற்கு அகிஞ்சனனான தன்னதிகாரத்தை அறிந்தவனுக்கு அபாயம் என்றர்த்தம் சொல்லவேண்டுமே யொழிய '[illegible] யுடைய உபேயத்தோடு டொய்க்கொண்டு ப்ராப்யவிரோதியுமா யிருக்கையாலே' என்று வ்யாக்யாதமா யிருப்பதைக்கொண்டு விரோதி' என்று சொல்லக்கூடாது. எனெனில் உபாஸகனையே ஞானி என்றெடுத்து [1]'தேஷாம் ஜ்ஞாநீ நித்யயுக்த ஏகபக்திர் விஶிஷ்யதே । ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோ(அ)த்யர்த்தமஹம் ஸ ச மம ப்ரிய:' என்று ஸ்ரீகீதா

1. கீதை 7-17. அவர்களில் நித்யயோக முள்ளவனும், என்னிடத்திலேயே முக்கிய பக்தியுடையவனுமிருக்கிற ஞானியானவன்

சார்யனால்கொண்டாடப்பட்ட உபாஸகனுடைய உபாஸனத்தை அவனுடைய உபேயாஹேது என்றுசொல்லவொண்ணாதிறே. மோக்ஷோபாயமாக சாஸ்த்ரசோதிதமான உபாயத்தையும் ப்ராப்யவிரோதி என்று எப்படிச் சொல்லக்கூடும். அப்படியே அகலகில்லேன் என்கிற பாட்டின் வ்யாக்யானத்தில் ஈட்டில் [1]'மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு' என்கிறபடியே, பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்திகளாய்ப் பேற்றோடு தலைக்கட்டுமது பக்தியோகமாவது' என்றருளிச் செய்திருப்பதினாலும் ப்ராப்தி விரோதி என்னவொண்ணாது. ஆகையினால் இப்படி நிரூபித்தபடியே ப்ரமாணங்களுக்கு விரோதமில்லாமல் 'ஞானி' என்னும் பதத்துக்கு ஸ்வாதிகாரமான அகிஞ்சனத்வத்தை அறிந்தவன் என்றே அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும். இப்படியே வேறு சில இடங்களில் பூர்வாசார்யர்களுடைய பாவம் அறியாமல் ப்ரமாணங்களுக்கு விருத்தமாக வ்யாக்யாதமா யிருக்கும் இடங்களுக்கும் ஸமாதானம் கண்டு கொள்வது.

ப்ரபத்தி அவச்யம் அநுஷ்டிக்க வேண்டியது.

இப்படிப் பக்தி ஸ்வரூப விருத்தமன்று என்று நிரூபிக்கப்பட்டது. ஆகிலும் நமக்குத் தத்காலத்தில் அதை அநுஷ்டிப்பது அசக்யமாகையால் நம்மதிகாரத்தை அறிந்து ப்ரபத்தியிலேயே இழியக்கடவோமாயிருக்கிறோம். இப்படிப்பட்ட உபாயாநுஷ்டான விஷயத்தில் இருகலையாருக்கும் பேதமிருப்பதாகச் சிலர் ப்ரமிக்கிறார்கள். அதாவது சிலர் பகவானுடைய அபாரகாருண்ய மிருக்க நாம் ஒரு உபாயாநுஷ்டானமும் செய்வதென் என்றும், ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் செய்த ப்ரபத்தியினாலேயே நாமெல்லோரும் உத்தீர்ணராவோம் என்றும், இப்படிகளில் மற்றும் சில ஆக்ஷேபங்களைச் சொல்லி நாம் ப்ரபத்தியை அநுஷ்டிக்க வேண்டியதில்லையென்கிறார்கள். இவ்விஷயத்தில் பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீ ஸூக்தி

ச்ரேஷ்டன். அந்த ஞானிக்கு நான் மிகவும் இஷ்டன், அவனும் எனக்கு இஷ்டன்.

1. கீதை, 9-34. என்னிடத்தில் மனதைவைத்தவனும், என்னிடத்தில் பக்தியுடையவனும், என்னை ஆராதிக்கிறவனுமாக ஆகக்கடவாய். என்னை நமஸ்காரம் செய்.

களைப் பராமர்சிப்போம். ஈட்டில் மஹா ப்ரவேசத்தில் முதல் ஸ்ரீய: பதியில் 'அதிகாரியைப் பெற்றாலும் உபாயம் ஸித்தமானாலும், ஸ்வீகார மில்லாதபோது ஜீவிகை யாதாமையாலே அந்த ஸ்வீகார வேஷத்தை [1] 'கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட' என்றும், இதினுடைய ஸாங்கானுஷ்டான வேளையிலே [2] 'அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே' என்றும் அருளிச் செய்தார். இந்த ஸ்வீகாரஸித்திதானும் அவனாலே என்னுமிடத்தை [3] 'நின்பாதமே சரணாகத் தொழிந்தாய்' என்றும், [4] 'அதுவும் அவனதின்னருளே' என்றும் அருளிச் செய்தார்' என்றும், இதின் ஜீயர் அரும்பதத்தில் 'இது ஸர்வாதிகர்மமாயிருக்க உபாயமே ஸித்தோபாயமாயிருக்க ஸர்வருக்கும் முக்திவர வேண்டாவோ என்ன—'அதிகாரிநோ' இத்யாதி. ஸ்வீகார மில்லாத போது என்ற இடத்திலே [5] '[illegible]' என்றதனுஸந்தேயம். ஜீவிகையாதாமையாலே 'ஜீவநோபாயதாமையாலே ...... இப்படியானால் நிர்ஹேதுகத்வங்கம் வாராதோ வென்ன இந்த 'ஸ்வீகாரஸித்தி' இத்யாதி. 'அதுவுமவனின்னருளே—அந்த இச்சைதானும் அவனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையடியாக உண்டானதே' என்றபடி. இரண்டாம் பத்து மூன்றாம் திருவாய்மொழி 'கலார் பாட்டு' என்பதாகி இத்யாதி வ்யாக்யானத்தில் ஈட்டில் 'ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுவிடில் ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கமாம், ஸமர்ப்பிக்கில் அவைதானே வஸ்துவை அவனுக்குக் கொடுத்ததாம், ஆனால் செய்ய வடுப்பதென்னென்னில்? ப்ராப்தி ஸமயத்தில் ஸமர்ப்பிக்கவும் வேணும், தெளிந்தால் கொடுத்தோமென்றிருக்கக் கடவனல்லன்' என்றும், இதின் ஜீயர் அரும்பதத்தில் 'அத்யந்த பார

1. திருவாய்மொழி-5-8-11. 2. திருவாய்மொழி-6-10-10
3. திருவாய்மொழி-5-7-10 4. திருவாய்மொழி-8-8-3.
5. லக்ஷ்மீதந்த்ரம் - 17 - 78. பகவான் ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்கும்போதும், எப்பொழுதும் கருணையையுடையவனாயிருக்கும்போதும், ஸம்ஸாரத்தையும் நடத்துகிறவனாகையாலே ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திப்பதை எதிர்பார்க்கிறான்.

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 11.] ரௌத்ரிஹூ மாசிமீ [ஸஞ்சிகை 5.

"த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே ।
வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மே(அ)நவத்யா ॥" [ஸ்ரீ பாகவதம் 1.9.33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

பூர்வகாலங்களில் மதமென்பது ஸர்வ தேசங்களிலும் ப்ராயிகமாக ஐஹிக ஸுகப்ராப்தியின் பொருட்டும் துக்க நிவ்ருத்தியின் பொருட்டும் கொண்டாடப்பட்டுவந்தது. மரணாந்தரம் ஜீவனுடைய இருப்பில் விச்வாஸமுள்ள ஜனங்கள் இந்த லோக ஸுகங்களைக் காட்டிலும் விசேஷித்த ஸுகாநுபவங்களைத் தரும் லோகாந்தர வாஸங்களை அபேக்ஷித்தும் மதங்களை வழிபட்டனர். ஐரோப்பியர்களுடைய பூர்வமதங்களும், யூதர்மதமும், வேதங்களின் பூர்வபாகங்களும் இத்தகைய விச்வாஸங்களை ஒவ்வொரு ப்ரகாரமாக வெளியிடுகின்றன. நம்மவர்கள், ஸ்வர்க்க போகங்களையும் துக்க நிவ்ருத்தியையும், இந்த்ராதி தேவதைகளை ஆராதித்து ஸம்பாதிப்பதாகக் கர்மகாண்டம் காட்டுகின்றது. இவையெல்லாம் பரமபுருஷார்த்தம் ஆகமாட்டாவென்று நிர்ணயித்து பரமபுருஷார்த்தத்தினுடையவும் ஆத்மாவினுடையவும் ஸ்வரூப போதனையை வேதாந்த சாஸ்த்ரம் பண்ணியது. வேதாந்தம் வெளியிட்டதை அநுஸரித்தே தேசாந்தரங்களில் சிலர் ஆத்ம ஸ்வரூப விஷயத்தைச் சிந்திக்குமிடங்களில் சிந்தித்தார்கள் என்று சொல்லக்கூடும்.

"மாடர்ன் ரிவ்யூ" எனும் பத்ரிகையில் இந்த ஜனவரி மாஸ ஸஞ்சிகையில் ஆப்ரஹாம் லிங்கன் என்பவரைப்பற்றி ஒருவர் எழுதுகின்றார். அவர் பிறப்பால் ஹிந்து; ஸஹவாஸத்தால் அமெரிக்கா மநுஷ்யன். அவருடைய புத்தியும் உக்திகளும் ஸஹவாஸத்தை ஒட்டி ப்ரகாசிக்கின்றன. ஆத்மாவினுடைய அஸ்தித்வமும், அதனுடைய ஸ்வரூபகுண விமர்சையும், அதனுடைய ஸ்வரூப ப்ராப்தி விஷயத்தில் ஒருவன் பண்ணவேண்டிய ப்ரயத்நமும் ஸுதீந்த்ரபோஸ் என்பவரது மநஸ்ஸில் ப்ரவேசிக்கத்தகாத அம்சங்கள். இவருடைய சொற்களைக் கேட்டால், இந்தியா முழுதும் ம்லேச்சமயமாய் விடும். யாவரும் ஐஹிகாநுபவத்தில் பாக்யம் கொண்டாடிக் கொண்டு களிப்பர்; பரஸ்பரம் த்வேஷிப்பர்; இறந்தவுடன் அவர்களுடைய கார்யம் முடிவாய்விடும்.

அமெரிக்காவின் நாகரீகம் அவர் மநஸ்ஸைக் கவர்ந்தது. அங்குள்ள கேடுகள் பலவாறுகத் தெரியக்கூடியவையானாலும், அவற்றை அவர் கவனிக்கமாட்டார். அர்த்தார்ஜநத்திலும் பரிமித ஸுகாநுபவத்திலும் அமெரிக்கா தேசத்தார்கள் ஸததம் உத்யுக்தர்களாய் நிற்கின்றார்கள். பௌதிக ஶாஸ்த்ரபரிசயம் அவற்றை உத்தேசித்தே பண்ணப்படுகின்றன. பொருளற்றவர்க்கு இவ்வுலகமில்லை. இவ்வுலகத்தின்மேல் ஒன்றை எண்ணாதவர்க்குப் பொருளாசையும், பொருள் தேடும் முயற்சியும் ஸஹஜமே. அவர்கள் அவற்றைக்குறித்தே ஶப்தங்களை ஒலித்துவார்கள்: பேசுவார்கள்; எழுதுவார்கள்; போதிப்பார்கள்; கேட்காதவரை நிந்திப்பார்கள்.

அந்த மாடர்ன் ரிவ்யூ பத்ரிகையிலேயே, பூர்வம் இத்தேசத்துக்குப் பாதிரிமார் தொழிலைச் செய்யவந்த C F ஆண்ட்ரூஸ் எனும் ஐரோப்பர் எழுதுகின்றார். எழுதும் விஷயம் ரவீந்த்ரநாதருக்கும் ப்ரஞ்சு தேசஸ்தரான பெர்க்ஸன் எனும் மஹா க்யாதிபெற்ற தத்வவிமர்சிக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணை:—"ஐரோப்பியர் பூதபௌதிக விஷயங்களைப்பற்றி மிகவும் சிந்திக்கின்றார்கள். இந்தியர் ஆத்ம விஷய சிந்தநத்தில் ஆழ்ந்தவர்கள். பூதபௌதிக விஷயஞ்ஞானம் பரமார்த்தத்தை வெளியிடாது என்று இந்தியர் யோசிப்பது சரியே. ஸ்வரூபப்ராப்தியைப்பற்றித் தான் மநுஷ்யன் நிஜமாக ப்ரயத்நப்படவேண்டியவன். ஆகலால் மநநத்தையும் த்யாநத்தையும் இத்தேசத்தார் க்ரமமாகவே அப்யஸித்தார்கள். தத்கால

லோகஸ்திதியானது இப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளுடைய ஸங்க்யையைக் குறைக்கின்றது. ஆகலால் ஜநங்கள் ஐஹிகத்தில் மூழ்கிப்போய் ஆமுஷ்மிகத்தை மறந்துவிடுவார்களென்று ஶங்கிக்க வேண்டியிருக்கின்றது. தத்காலம் பௌதிக ஶாஸ்த்ரத்தை முற்றிலும் துறத்தல் கூடாது. அதைத் துறந்த தேசங்கள், அதனுல் பலத்தில் மிகுந்த தேசாந்தர ஜநங்களால் பிடிக்கப்படுகின்றன. அவற்றில் ப்ரகாசிக்கும் சில அத்யாத்ம வித்யாநிஷ்டர்களும் அக்காரணத்தால் நாசமடைந்து போவார்கள். இந்தியாவில மட்டும் மதமென்பது தத்வவிமர்சநத்தை ஒழித்து வளரவில்லை. வேதாந்தம் இந்தியர் மதம். இந்தியர்களால் அது ஐரோப்யர்க்குக் கிடைத்தல்வேண்டும். ஸங்கீதம், சில்பம், ஸாஹித்யம், மதம் இவை ஒருவனைப் பரோபகாரத்திலும் பரிடம் தயையிலும் ப்ரவர்த்திக்கப் பண்ணும். பௌதிக ஶாஸ்த்ரம் இவற்றுடன் சேராவிட்டால், அநேகரூபமான ப்ரவ்ருத்திகளுக்கு இடங்கொடாது. வேதாந்த விஷயங்களை ஐரோப்ய பாஷைகள் மூலமாகச் சிறிது அறிந்தபிறகு, இந்தியாவானது ஒரு உத்க்ருஷ்ட ஸம்பத்தை ஐரோப்பாவுக்குக் கொடுக்கும் நிலையிலிருக்கின்றதென ஸ்பஷ்டமாய் ஏற்படுகின்றது" என்கிறபடியே பெர்க்ஸன் ரவீந்த்ரநாதருடன் பேசினாராம்.

ஐரோப்பியர்களுள் Philosophy எனும் தத்வார்த்த சிந்தனையில் அத்யக்ஷதையை வஹிக்கின்ற பெர்க்ஸன் என்பவருடைய யோசனைக்கும் ஸுதீந்த்ரபோஸ எனும் ப்ரஷ்டருடைய யோசனைக்கும் பேதமானது மேலவிவரித்தபடியே வெளியாகின்றது.

இந்தியாவில் ராஜ்யாதிகாரம் நடத்தும் ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியர்களுடைய விநயத்தையும் புத்தியையும் இந்தியருடைய ஸாவதாநத்தையும் மிகவும் திக்கரித்தார்களென்றும், அந்த திக்காரமானது இந்தியர ஸ்வதந்த்ரத்தை நீங்குகும்படியான தசைக்கு அவர்களைக் கொண்டு விட்டதென்றும், ரவீந்த்ரநாதர் பெர்க்ஸனை என்பவரிடம் சொன்னாராம். அதற்குப் பெர்க்ஸன் அவரை, "இந்தியாவை ஆங்கிலேயர் எவ்வளவு காலம் நடத்தியபோதிலும், ஐரோப்பாவில் இந்தியருடைய ஜ்ஞானமானது மிகவும் கொண்டாடப்படுகின்றதென்று உணர்த்தினாராம். "புருஷப்ரயத்ந ஸாத்யமாயிருக்கும் புருஷார்த்தங்கள் இரண்டு. ஒன்று த்யாகத்தால விளைந்தது; மற்றது அஹங்காரஜந்யம். ஒன்று த்யாநத்தாலும் பக்தியாலும் ஆத்மஸ்வரூபத்தை ப்ரகாசிப்பித்

னக்கொண்டு விஷயங்களைத் திரஸ்கரிக்கின்றது; மற்றதோ விஷயார்ஜநத்திலும் போகார்த்தம் பூதபௌதிக பதார்த்த வசீகரணத்திலும் உத்யோகத்தை ஜநிப்பிக்கின்றது. இவ்விரண்டு மார்க்கங்களையும் ஒன்றுபடுத்தல் வேண்டும்; அது மதமொன்றால் தான் ஆகவேண்டும். ஐரோப்பாவில் மதமென்பது சப்தமாத்ரத்தில் முடிகின்றது; அதில் அர்த்தமேயில்லை.'' என்றும் பெர்க்ஸன் மொழிந்தாராம்.

இதை யோசித்தால், நியதகர்மங்களை அவற்றில் ஸங்கத்தை விட்டு, பலாவாப்தியில் த்ருஷ்டியின்றி, ஆசை த்வேஷம் முதலானவை அவற்றிற்கு ஹேதுவாகாமல், கேவலம் பகவதாராதநமாகப் பண்ணினால் அவை ஸாத்விக கர்மங்களென்றும், பலாபேக்ஷையால் தான் கர்த்தாவென்கிற அபிமாநத்துடன் மஹாப்ரயாஸ ஸாத்யங்களான கர்மங்களைச் செய்யல் ராஜஸ ப்ரவ்ருத்தியென்றும் கீதாசார்யன் உபதேசித்ததை நம்மவர் மறக்கின்றார்களென்று சோசிக்கவேண்டியிருக்கின்றது. இந்த உபதேசமொன்றினால்தான் பெர்க்ஸன் யோசித்தவண்ணம் பரஸ்பர விருத்தங்களான மார்க்கங்களிரண்டும் ஒன்றுபடக்கூடும். பகவத் ப்ரீணநமான கர்மங்கள் லோகஸங்க்ரஹத்தில் முடியும். பூதபௌதிக பதார்த்த வசீகரணம் ஸ்வபோகங்களின் பொருட்டாகாமல், பகவத் க்ருபையால் கிடைத்த விஷயமென்கிற கருத்தால், பரோபகாரத்தில் பர்யவஸித்தால் பகவத் ப்ரீணநமாய் நிற்கும். தேசாந்தரஸ்தர்களை ஆக்ரமிக்கவும், அவர்களுடைய பீடையிலும் அது முடியுமாகில் பகவானுடைய நிக்ரஹம்தான் அதற்குப் பலம்.

"இங்கிலீஷ்காரர் இந்தியருடைய வித்யையை மதித்து நிக்ரஹித்தார்களென்றும், அதனுடைய ப்ரயோஜநமாக இந்தியரே ஸ்வவித்யா விஷயத்தில் சிந்தையை வஹிக்கின்றனரென்றும் ரவீந்த்ரநாதர் உரைத்தனர். இதற்கு ப்ரதம காரணம் மெகாலே யென்ற ஐரோப்பியரும், ராம்மோஹன்ராய் எனும் வங்காளியுமே. இவர்கள் தற்கால இந்தியாவை உண்டாக்கியவர்கள். தற்கால இந்தியாவானது தனக்குற்ற கேட்டை இப்போதுதான் காணத்தொடங்கியது. ஸர்வ ஐரோப்ய நாட்டிலும் ஜ்ஞாநப்ரதானர்களால் கொண்டாடப்படுகின்ற வேதாந்த வித்யையானது இனி யாவரும் ஸம்பாதநீயமான வித்யைகளில் ப்ராதான்யத்தை ஸ்வதேசத்திலும் மறுபடியும் அடைந்தாகில இந்தியாவுக்கு ரோகஸ்ஹாநம் க்ரமமாக உண்டானதாக எண்ணக்கூடும்.

அதி ப்ரமஸ்தமான மோக்ஷமார்க்கம் ஒன்று; ப்ரியத்தைத் தரும் போகமார்க்கம் வேறு. இவ்வண்ணம் இவையிரண்டும் விருத்த பலங்களுடன் கூடியவை; ஒன்றில் ப்ரவ்ருத்திப்பவனுக்கு பரம மங்களம் உண்டாகும். மற்றதை வரிக்கின்றவனுக்குப் பரம புருஷார்த்தமில்லை. அவன் மந்தமதியாதலால், ப்ரியரூபமான போகங்களை அபேக்ஷித்து விஷயார்ஜநத்திலும், ஆர்ஜித விஷய ரக்ஷணத்திலும் ப்ரயத்நபரன் ஆகின்றான். இந்த்ரியங்கள் விஷயங்களை ப்ரகாசிப்பிக்கின்றன; ஆத்மாவைக் காட்டுகின்றனவல்ல. ஆகையால் ஸாதாரண ஜநங்கள் விஷயங்களை ஸாக்ஷாத்கரிக்கின்றனர். ஸ்வேவையான ஒரு புருஷன் அம்ருதத்வத்தை அபேக்ஷித்து இந்த்ரியாதிகளை நிரோதம் செய்து ஜ்ஞாநத்தால் தனக்குள் இருக்கிற ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்காரம் செய்கின்றான். இப்படியெல்லாம் உபநிஷத் வெளியிட்டதை லோகமெங்கும் ஜ்ஞாநப்ரதர்கள் தேடவும், உபநிஷத் ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஜநித்தவர்கள் தங்களுக்கு ஸ்வாயத்தமாகக் கிடைத்ததைப் பறி கொடுக்கின்றனர் என்று சோசிக்கின்றோம்.

யாவரும் லௌகிக ப்ரவ்ருத்திகளைத் திரஸ்கரிக்கவேண்டுமென்று நாம் சொல்லவில்லை. ஆயிரத்தில் ஒருவர்கூட அவ்வண்ணம் செய்யமாட்டார். ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் ஸாதாரண ஜநங்களை ப்ராக்ருத பதார்த்தாந்வேஷணத்தில் தான் கட்டுப்படுத்தும். மோக்ஷ மார்க்கம் எவ்வளவு உபதேசிக்கப்பட்டாலும் அது சிலரைத் தான் கட்டுப்படுத்தும். ஆனால், அது ஸர்வத்ர பஹுமாநிக்கத்தக்கது. அதனுடைய திரஸ்காரமும் நிந்தையும் ராக்ஷஸ ஸ்வபாவத்துக்குத் தான் பொருந்தும். அநேக ஜந்மங்களெடுத்துப் பலபடிகளால் தான் ஸதாசார்ய ஸம்பந்தம் உண்டாகும். ப்ராயேண ஆசார்ய ஸம்பந்தமின்றி மோக்ஷமென்பது ஸ்மரிக்கத் தகாத விஷயம். நல்ல வழிகளை ஒருவன் அடையவேண்டுமென்றால், அவன் ஸாதுக்களையும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தையும் தூஷிக்கமாட்டான். முதலில் உதாஸீநனாக இருந்தாலும், க்ரமேண அந்த விஷயங்களில் அவனுக்கு ஆதரம் உண்டாகலாம். 'ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தில் நான் ஜநித்தேன்; அதை நான் பஹுமாநிக்கின்றேன்' என்று இவ்வளவு பர்யந்தம் ஒருவன் சிந்தித்தானாகில் அவனுக்கு யாதேனுமொரு ஜந்மாந்தரத்தில் ஸ்ரேயஸ்ஸை ஸாதித்துத் தரவேண்டிய பேறுகள் ஸம்பவிக்கலாம். லோகத்தில் எந்த மஹத்

ரும் ஸ்வாமித்வத்தை வாயினால் ஒப்புக்கொள்ளும் மாத்ரத்தால் அபேக்ஷித புருஷார்த்தம் கைகூடுமென்று சொல்லவில்லை.

ப்ரஹ்லாதனை யொத்த பரமபாகவதன் தன்னிடம்வந்த ஜனங்களைப் பார்த்து, "அஸாரமான ஸம்ஸாரமெனும் சுழலில் சிக்கிக்கொண்டு, அதில் ஸுகாபாஸங்களை நீங்கள் ஸுகமென ப்ரமித்துத் தேடுவதை விடுங்கள். நான் உங்கட்குப் பலவந்தமாகச் சொல்கின்றேன். சேதநாசேதந ரூப ஸர்வ பதார்த்தங்களிலும் ஸமமாக நிற்கின்ற ஸர்வேஶ்வரனை நினைத்து ஸர்வத்ர அநுகூல புத்தியைப் பண்ணுங்கள். அது அச்யுதனுடைய ஆராதநம். அவன் ப்ரஸந்நனாயில், நீங்கள் தேடுகின்ற தர்மார்த்த காமங்களில் உங்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடாத தொன்றுமில்லை. ஆனால் அவை அல்பங்கள். பகவானை ஆச்ரயிக்கவேண்டும். அவனை ஆச்ரயித்தால் மோக்ஷமாகும் பலம் நிஸ்ஸம்ஶயமாக உங்களைக் கிட்டும்." என்று உபதேசித்தவண்ணம் நாம் இந்தப் பத்ரிகை மூலமாக நமது ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஜநித்தவர்களைக் கூவியழைக்கின்றோம்.

பூதபௌதிக ஜ்ஞாநம் லோகோபகாரத்தின்பொருட்டு ஸம்பாதிக்கப்படட்டும். தேசாநுகூலமான ப்ரயத்நங்கள் குறைவறப் பண்ணப்படட்டும். இவையாவும் அத்யாத்ம ஜ்ஞாநத்தின்மேல் ஊன்றி நிற்றல்வேண்டும். தான் ஸ்வய ப்ரத்யக்குப் பாமார்த்த ரூபமான வஸ்துவை அறியாமலும், அறிந்தும் அந்த ஜ்ஞாந விரோதமாயும் செய்யப்பட்ட ஸர்வ ப்ரயத்நங்களும் ராஜஸ தாமஸ ப்ரயத்நங்கள். ஸ்தலப்ரதாநர்களுடைய வம்ஶங்களில் உதித்தவர்கள் அத்தகைய ப்ரயத்நங்களில் மூழ்குவது ஸாதுக்களைப் பீடிக்கின்றது.

காந்தி பெயரும் மஹாத்மாவினால் ப்ரேரிக்கப்பட்ட விஷயமானது, நம் லோகத்து விஷயமாகப் பரிணமித்து வித்யார்த்திகளை பாழ்படுத்துவதை நாம் அபஹாஸம் செய்கின்றோம். அத்யாத்ம ஶாஸ்த்ர ரக்ஷணத்தை உத்தேசித்து அவர் அவ்வண்ணம் செய்கின்றாரில்லை. அவருடைய உத்தமமான யத்நங்களையும், அவர் ஆத்மாவையும் ஸத்யத்தை ஒப்புக்கொண்டு, அதனுடைய ஒரு தர்மத்தை விசேஷமாக பராமரிப்பதில் முயல்கின்றாரில்லை, ஆத்மாவினுடைய அஸ்தித்வத்தை ஒப்புக்கொண்டு நடத்தப்பட்ட ப்ரயத்நமானது, ஆத்ம ஸ்வரூப குணங்களை ஸம்யக் வெளிப்படுத்துகின்ற வைதிக ஸம்ப்ரதாயத்தை ரக்ஷிக்கக் கடமைப்பட்டவர்களாலேயே அதை ரக்ஷிக்க உபகாரமாகுமென்று விஶ்வஸிக்கின்றோம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீ ஹயவதந பரப்ரஹ்மணே நம:

அவதாரங்களின் உண்மை.

ஸ்வரூபத: ப்ரகாராச்ச த்ரவ்யதோ ஹேதுதஸ்ததா ।
காலத: பலதஶ்சாபி ஜந்மநோஸ்ய து பேதத: ॥

ஸ்ரிய:பதியான ஸர்வேஶ்வரன், அப்ராக்ருத திவ்ய மங்கள விக்ரஹ விஶிஷ்டனாய் அநேகாவதாரங்களை லோக ஹிதார்த்தமாய்ச் செய்கிறானென்று, அவனுடைய அவதார ரஹஸ்ய மறிந்த மஹான்கள் நிரூபிக்கும் சில வாக்யங்களைக்கொண்டு யதாமதி அவதாரங்களின் உண்மையை நிரூபிக்கிறேன்.

முதலில் எம்பெருமானால் செய்யப்பட்ட அவதாரங்கள் ஸத்யமென்றும், அப்படி அந்த பகவான் அவதார காலங்களில் ஜ்ஞாந ஸங்கோசமின்றிக்கே ஜ்ஞாநம் முதலிய ஷாட்குண்யங்களைக் கைவிடாமல் அவதரிக்கிறானென்றும், அவனுடைய அவதார விக்ரஹங்கள் கர்மோபாதியின்றிக்கே ஸ்வேச்சையினால் ஆவிர்ப்பவிக்கின்றனவென்றும், அவை பஞ்சபூத ஸங்காதரூபமான ஶரீரம் போலன்றிக்கே ஶுத்த ஸத்வமயமென்றும், அவ்விதமான அவதாரங்களுக்கு, "யதா யதா ஹி தர்மஸ்ய" "க்லாநி:" எப்பொழுதோ அதுவே காலமென்றும், ஸாதுபரித்ராணமே பரம ப்ரயோஜநமென்றும், இவ்விதமாய் அவதார ரஹஸ்யத்தை அறிந்தவன் இந்த ஜந்மத்திலேயே ஜந்மாந்தரத்தினால் வ்யவதாநமில்லாமல் பக்திப்ரபத்தி ரூபோபாய நிஷ்டனாய் மோக்ஷத்தை யடைவனென்றும், இப்படி ஜீவனுடைய ஜந்மத்தைக் காட்டிலும் பகவானுடைய ஜந்மத்துக்கு வைலக்ஷண்யம் ஸ்வரூபத்தினாலும் ப்ரகாரத்தினாலும் த்ரவ்யத்தினாலும் காரணத்தினாலும் காலத்தினாலும் பலத்தினாலும் ஆக ஆறு பேதங்களைக்கொண்டு விஸ்தாரம் பண்ணப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த அவதாரங்கள் ஸத்யம்; இந்த்ரஜாலம்போல பொய்யன்று.

சிலர் அவதாரங்கள் இந்த்ரஜாலம்போல் பொய்யென்பார்கள். அது அஸங்கதம். ‘அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே,’ ‘தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்’ என்று ஸ்ருதி சொல்லுகிறது. இது மித்யையென்று சொல்லுகிற மதத்தில் ஸங்கதமாகாது. ப்ரபஞ்சமே மித்யை என்று சொல்வதனாலே ஈஸ்வரனுடைய ரூபமும் மித்யை யென்று ஸித்தியாநிற்க, விசேஷித்து ரூபமில்லையென்று சொல்வதனால் பயனில்லை. மேலும் ‘விஜாயதே’ என்று ஜந்மத்தை விதித்து, அதையே விசேஷிக்கிறதென்கிற அநுபபத்தி என்று அவதாரமித்யாத்வாதி பக்ஷத்தை நிரஸித்து, ‘அஜாயமாந:’ என்பதால் ஜீவனைப்போல் கர்மாயத்த ஜந்மமில்லை யென்று நிஷேதித்து, ‘பஹுதா விஜாயதே’ ஸ்வேச்சையினால் ஏற்பட்ட ஜந்மத்தைச் சொல்லுகிறதென்று, ‘அஜாயமாந இதிகர்ம க்ருத ஜந்ம நிஷேத:, விஜாயத இதி ஸ்வேச்சா க்ருத ஜந்ம விதி:’ என்று விதி நிஷேதங்களுக்கு விஷயபேதத்தால் வ்யவஸ்தை ஸ்ருதப்ரகாசிகையில் ஸ்ரீ ஸுதர்சந பட்டரால் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

ஆகவே, அஜாயமாந: = கர்மாதீந ஜந்மமில்லாதவனாய், பஹுதா = தேவாதிரூபேண, விஜாயதே = இச்சையினால் அவதரிக்கின்றானென்று அர்த்தம். தஸ்ய = அந்த பகவானுடைய, யோநிம் = ஜந்ம ப்ரகாரத்தை, தீரா: (தியம் ராதீதி தீரா:) புத்திமான்களுக்குள் ச்ரேஷ்டர்கள், பரிஜாநந்தி = ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் அறிகிறார்கள் என்றிப்படிச் சொல்வதனால், மற்றையோர் தெரிந்துகொள்ள மாட்டார்களென்று சொல்லப்பட்டது. இதை அடியொற்றின அவதார ரஹஸ்ய மறிந்த மஹர்ஷிகள் அநேகர் தங்கள் தங்கள் க்ரந்தங்களில் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். ஸநத்ஸுஜாத ஸம்வாதத்தில் ஸநத்ஸுஜாத மஹர்ஷியும் ‘ஜாயதே, வர்த்ததே ஸநாதந:’ என்று, ஸநாதந:-என்பதால் ஷட்பாவ விகார ரஹிதன் என்பதைக் காண்பித்து, ஜாயதே - என்று ஸ்வேச்சை

யால் ஜந்மத்தை அருளிச்செய்தான். ஸ்ரீ பாரதத்திலும், ‘ஸஹஸ்ர வாஸ்வேந்த்ர ஸம்ஹாரம் வாஸுதேவ:’ என்று கொண்டாடப்பட்ட வ்யாஸ பகவானும் ‘நைஷ கர்ப்பத்வமாபேதே ந யோந்யாமவஸத் ப்ரபு: ஆத்மந: தேஜஸா க்ருஷ்ண: ஸர்வேஷாம் குருதே கதிம் ॥’ என்று அருளிச்செய்தார். ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் புலஸ்த்ய வஸிஷ்ட வரப்ரஸாத லப்த பரதேவதா பாரமார்த்யமுடைய ஸ்ரீ பராசர ப்ரஹ்மர்ஷியும் ‘ஜகதாமுபகாராய ந ஸா கர்மநிமித்தஜா ॥’ என்று அருளிச்செய்தார். இன்னும் அநேக மஹர்ஷிகளும் இவ்விதமாய் வர்ணித்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் பகவானுடைய அவதாரங்கள் இந்த்ரஜாலங்கள்போல் மித்யையன்று; ஸத்யமேயாகும்.

அவதாரகாலத்தில் பகவானுக்கு ஜ்ஞாநாதி ஸங்கோசம் இல்லையென்பது.

பகவான் அவதார காலங்களிலும் ஷாட்குண்யங்களைக் கைவிடாமல் அவதரிக்கிறானென்பது ஸித்தம். ஸ்ரீ கீதாசார்யன் ஸ்ரீ கீதையில் ‘பஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி தவ சார்ஜுந । தாந்யஹம் வேத ஸர்வாணி ந த்வம் வேத்த பரந்தப ।’ (4-அத்-5-ஸ்லோ.) என்கிற ஸ்லோகத்தில் அவதாரத்திற்கு ஸத்யத்வம் ஒப்புக்கொள்ளாத வரையில் ‘பஹூநி வ்யதீதாநி’ என்கிற வசநம் ஸ்வாரஸ்யமில்லையாதலால், ‘தவ’ என்பதை த்ருஷ்டாந்த ரூபமாய்க் கொண்டு பகவானுடைய அவதாரஸத்யத்வ ஸ்தாபநமாகாமல் போனால் த்ருஷ்டாந்தம் வ்யர்த்தமாய் விடுமாகையால் ஜந்மம் உண்மையென்று ஒப்புக்கொள்ள வேணுமென்று ஸ்தாபித்து, ‘அஜோபி ஸந்நவ்யயாத்மா’ என்கிற அடுத்த ஸ்லோகத்தில் அஜோபிஸந், அவ்யயாத்மா, பூதாநாமீச்வரோபி ஸந் - என்று அஸ்மதாதிகளைப் போலே ஜ்ஞாநாதி ஸங்கோசமில்லை யென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆனால் இவ்விடத்தில் ஒரு ஆக்ஷேபம் ஜநிக்கக்கூடும். அதென்னவெனில்: பகவான் ஜ்ஞாநாதி ஸங்கோசமில்லாதவனு

தென்றும்; இந்த அவதார விக்ரஹங்கள் ஸம்ஸார நிவ்ருத்யர்த்தமாய்ச் சேதநர்களால் ஆச்ரயிக்கக் கூடியதென்றும் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படியே ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் பல விடங்களில் எம்பெருமானுக்கு அதிநிர்மலமாய் ப்ரகாசித்து, ஸௌந்தர்ய லாவண்யாதி குணங்களினால் அவன் உகந்த குணங்கள் பொருந்தியிருப்பது பற்றி அவனும் விடமாட்டாமல் நித்யமாய் அங்கீகரிக்கும்படியான பரரூபமான திவ்யமங்கள விக்ரஹமிருப்பதாகச் சொல்லுகிறது. அதுபோலவே அதனுடைய பரிணாமங்களான அவதாரவிக்ரஹங்களும் அப்படியே பகவானுடைய சரீரம். இங்கு ஒரு ஆக்ஷேபம், சரீரமென்கிற காரணத்தினாலேயே 'த்வக் அஸ்ருங்மாம்ஸமேதோஸ்திமஜ்ஜா' என்று தோல் வெள்ளைத்தோல் மாம்ஸம் ரக்தம் உயிர்த்தண்ணீர் எலும்பு நரம்பு என்று சொல்லப்படுகிற ஸப்ததாதுமயமாயும், மும்மலத்துடன் கூடியவையும், கர்மத்தாலே உண்டானதும் துக்ககாரியென்றும் அவயவமுள்ளதாயிருப்பதனாலே நாசமுள்ளதா யிருக்கவேண்டுமென்றும் ஆகவே அப்ராக்ருதமென்று சொல்வது அஸங்கதம். மேலும் அவதாரகாலங்களில் ராவணாதி யுத்தங்களில் பாணங்களால் க்ஷதங்கள் உண்டாகி, ரக்தம் வடிந்து 'வஸந்த இவ கிம்சுக:' என்பவைகளும் ஸீதாவியோகத்தினால் சோகமும் 'ஸௌமித்ரிம் ... ' என்று சொல்லுகிற மோஹமும் அப்ராக்ருத சரீரமாயிருந்தால் எப்படி ஏற்படுமென்றும் யுக்திவாதம் பண்ணுவார்கள். தர்மிக்ராஹக ப்ரமாணத்தாலே ஈச்வரன் எந்த சாஸ்த்ரத்தாலே ஸித்திக்கிறானோ அதே சாஸ்த்ரத்தினால் ஈச்வரனுடைய சரீரம் அப்ராக்ருதமென்று ஸித்திப்பதால் வசன விரோதத்தில யுக்திவாதம் பயன்படாதாகையால் சாஸ்த்ரத்தினுடைய பாதம் சொல்ல வழியில்லையென்று ஸ்ரீமத்வேதாந்த மஹாதேசிகன் அதிகரண ஸாராவளியில் ஸ்தாபித்து சோகம் மோஹம் இவற்றை அவதாரத்தில் அநுஸரிப்பது, நடிப்பு செய்யுமவர்கள் வேஷம் தரித்துக் கொண்டு அபிநயம் செய்வது போல் பரிஹாஸ ரூபமென்றும்

ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளாயிருப்பார்களை மோஹிப்பித்து ப்ராதிகூல்யத்தில் ப்ரவ்ருத்திப்பித்து 'க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமசுபாந்' என்கிற தன்னுடைய நிக்ரஹ ஸங்கல்பத்துக்கு விஷயர்களாகும்படி செய்வதற்காகவும்தான் என்பதை 'யதஸ்த்வ ஸ்வாவதாரேஷு ஹி நயதி ... ' என்றும் அருளிச்செய்திருக்கிறார். ஆகவே பகவானுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹம் அப்ராக்ருதமென்று முடிகின்றது.

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

	ரூ.	அ.	ப.
1. ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்காநாசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யானத்துடன்)	0	2	0
2. ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் ஜீயர்களின் கர்த்தவ்யங்களும்:—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
3. ஸ்ரீ சதுச்லோகீவிவரணம்.	0	2	0
4. ஸ்ரீராமாயணத்தில் விசேஷார்த்தங்கள். ஸ்ரீ. உ.வே. எஸ். கோபாலஸ்வாமி ஐயங்காரால் எழுதப்பட்டுள்ளது	0	4	0
5. ஆர்யாப்புதயம் ஸ்ரீ. உ.வே. டி. இ. சடகோபாசாரியர்	0	2	0

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

இயற்பா.

பொய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

முதல் திருவந்தாதி.

(முன் ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

21. நின்று நிலமங்கை நீரேற்று மூவடியால்
சென்று திசையளந்த செங்கண்மாற்கு—என்றும்
படையாழி புள்ளூர்தி பாம்பணையான் பாதம்
அடையாழி நெஞ்சே! அறி.

(இ-ள்) சென்று-(தான் வாமனனாகத் திருவவதரித்த காசியபாச்ரமத்தினின்று மஹாபலிச்சக்கரவர்த்தி யாகஞ்செய்யும் இடத்திற்குப் போய், நின்று - (அந்த மஹாபலியின் ஸந்நிதியிலே இரப்பாளன் என்பது தோன்றுமாறு) நின்று, (தான் வேண்டியபடியே மூவடி மண்ணை நீர்வார்த்துக் கொடுக்க) அம் கை- (வேண்டுவார் வேண்டியதையெல்லாம் குறைவறக்கொடுத்த) தனது அழகிய கையாலே, நிலம் - (அந்தப்) பூமியை, நீர் ஏற்று - வாங்கிக்கொண்டு, (மூவடிகளால் அந்த மஹாபலியைச் சிறைவைக்க எண்ணி) மூவடியால் - (பரவசரமதுவான தனது மூன்று அடிகளாலே, திசை - திக்குகளோடு கூடிய, அளந்த - (அந்த மஹாபலி தனதாக நினைத்திருந்த மண்ணையும் விண்ணையும்) அளவிட்டுக்கொண்ட, செங்கண்மாற்கு - (அப்படி ஆச்ரிதனான இந்திரனுடைய காரியத்தைத் தலைக்கொண்டதனால் தோன்றின பெருமகிழ்ச்சியாலே) சிவந்த கண்களையுடையவனான திருமாலுக்கு, என்றும் - எப்பொழுதும், படை - திவ்யாயுதமாவது, ஆழி - திருவாழியாழ்வாரும்; ஊர்தி - (மேற்கொண்டேறி நடத்துவது) வாகனம், புள் - பெரிய திருவடியாரும்; பாம்பு அணையான் - திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய அந்த எம்பெருமானது, பாதம் - திருவடிகளை, ஆழி நெஞ்சே - ஆழ்ந்த தன்மையுள்ள மனமே! அடை - கிட்டியநுபவிக்கப்பார்; அறி - (இதனை மனதிற்கொண்டு) கருது; (எ-று)

திருவடி, திருவனந்தாழ்வான், திருவாழியாழ்வான் என்ற இப்படித் தனது பாரதந்த்ர்யத்தை முற்றும் உடையவர்களான நித்யஸூரிகளோடு திருமால் ஆச்ரிதர்களிடத்தில் உள்ள அன்பினால் மிகவும் எளியனாவான்;

ஆகையால் அவனுடைய பாரதந்த்ர்யத்தைக் கண்டு 'இவனை நாம் எப்படிக் கிட்டுவோம்?' என்று நினைக்காமலும் மஹாபலிபோலே ஆகாமலும் 'அப்பெருமானைக் கிட்டியநுபவிக்கப்பார்' இதை; உலக வார்த்தையாகக் கருதாமல் நன்றென்று கொள்வாயென்று தமது நெஞ்சை நோக்கி ஆழ்வார் உபதேசிக்கின்றனரென்க. ஆழிநெஞ்சே அறி - என்னை அப்பெருமானைக்குறித்து ஓதுவிக்க வல்ல மனமே! நீ இப்போது எனக்கு அப்பிரானை விட்டிருக்க முடியாத என் நிலையை அறியென்றுமாம். நிலமங்கை யென்றே எடுத்து - ஸ்ரீ ஜநகராஜனிடத்துப் போய் பூமங்கைக்கு நீரேற்றாற்போல புவிமங்கையைப் பெற நீரேற்று என்றுமாம். சென்று அளந்த என்று கூட்டியுரைத்தலுமொன்று. 'பாம்பணையான்' என்ற தொடரில் திருமால் ஆச்ரயித்தவர்களோடு கலந்திருக்கும் தன்மையன் என்பது பெறப்படும். (உக)

22. அறியு முலகெலாம் யானேயு மல்லேன்
பொறிகொள் சிறையுவண மூர்ந்தாய்—வெறிகமழும்
காம்பேய்மென் தோளி கடைவெண்ணெ யுண்டாயைத்
தாம்பேகொண் டார்த்த தழும்பு.

(இ-ள்) பொறி கொள் - பல நிறங்களையுங் கொண்டுள்ள, சிறை - சிறகுகளையுடைய, உவணம் - கருடாழ்வானை, ஊர்ந்தாய் - ஏறி நடத்துபவனும், வெறி கமழும் - (வாசனைப் பண்டங்களை அணிந்திருந்தலால்) நறுமணம் வீசப்பெற்ற, காம்பு ஏய் மென் தோளி - மூங்கிலை யொத்தனவாய் மெல்லிய தன்மையை (அதனினும் சிறப்பாகத்தம்மிடத்துக்) கொண்டுள்ளனவான தோள்களையுடைய யசோதை, கடை - அந்தத் தோள்வலிமைதம்படி) கடைந்தெடுத்த, வெண்ணெய் - வெண்ணெயை, உண்டாயை - (களவு செய்து) உண்ட உன்னை, தாம்பே கொண்டு, கைக்கொட்டின தொரு தாம்பைக்கொண்டு, ஆர்த்த - கட்டியதனாலுண்டான, தழும்பு - தழும்பை, யான் ஏயும் அல்லேன் - நான் ஒருவனுமே யல்லேன்; உலகு எல்லாம் அறியும்—; (எ-று).

"நான் அடைந்தார்க்கு எளியவனென்று எப்படி உமக்குத் தெரியும்?" என்ற எம்பெருமானுக்கு அபிப்ராயமாக, உனது தாய் உறியிற் சேர்த்து வைத்த வெண்ணெயை, ஆச்ரயித்தவரின் பொருள் என்று நீ உண்ண, அவள் 'அதற்காகத் தாம்பினால் கட்டிய தழும்பை உலகத்தார்க்கு மறைக்க முடியுமோ? அது உனது எளிமையை (ஸௌலப்யத்தை) வெளியிடாதோ?' என்கிறார். கைக்கெட்டியதொரு தாம்பைக்கொண்டு கட்டும்போது வயிற்றை விட்டவாவது உரலைச் சிறக்கவாவது செய்ய முடியாவாகையால், உடம்பில் அழுந்தத் தழும்புண்டாகும்படி கட்டவேண்டியதாயிற்றென்க. பருமை, சுற்றுடைமை, ஒழுகி நீளுதல் முதலிய குணங்களால், மூங்கில் தோளுக்கு உவமையாம். உவமையில் இல்லாத மென்மை, உபமேயத்திலுள்ள தென்பார் 'மென்றோளி' என்றார். (உஉ)

23. தழும்பிருந்த சார்ங்கநாண் தோய்ந்தவாம் அங்கை,
தழும்பிருந்த தாள்சகடம் சாடி—தழும்பிருந்த
பூங்கோதை யாள்வெருவப் பொன்பெயரோன் மார்பிடந்த
வீங்கோத வண்ணர் விரல்.

(இ-ள்) வீங்கு ஓதம் - பொங்கி அலையெறிகிற கடல்போல, வண்ணர் - கரிய வடிவத்தையுடைய எம்பெருமானது, அம் - அழகிய, கை - திருக்கைகளில், சார்ங்கம் - சார்ங்கமென்னும் பேர்கொண்ட வில்லினுடைய, நாண் - நாணி, தோய்ந்த - உராய்தலினால் வந்த, தழும்பு—, இருந்த(து) - இருந்தது; தாள் - (மிகவும் மென்மை பொருந்திய) திருவடிகளில், சகடம் - (அசுரன் ஆவேசித்திருந்த) சகடத்தை, சாடி - முறிந்து விழும்படி யுதைத்து, (அதனாலே தோன்றிய) தழும்பு இருந்த(து)—; விரல் - விரல்களிலே, பூ - அழகிய, கோதையாள் - மயிர் முடியையுடைய பிராட்டி, வெருவ - (அன்னே கெட்டோமே! என்று) கலங்கும்படியாக, (பெருஞ்சீற்றத்துடனே), பொன்பெயரோன் - இரணியாசுரனுடைய, மார்பு - மார்பை, இடந்த - பிளந்து போகட்டதனாலுண்டான, தழும்பு இருந்த(து)—; (எ - று.)

கீழ்ப் பாசுரத்தில், 'தாம்பே கொண்டார்த்த தழும்பு - அறியுமுலகெலாம்' என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்யவே, எம்பெருமான் 'நானுற்ற சிலருக்கஞ்சுவதும் கட்டுண்கையுமாவது; நான் ஒரு காலத்தில் எனது விருப்பத்தினால் கட்டுண்டாற்போலிருந்துகொண்டு நீர் இங்ஙனம் சொல்லலாமோ?' என்று தனது இடையிலிருக்கும் தழும்பை மறைக்கப் புக, ஆழ்வார் 'ஒரு தழும்பாயிருந்தால் உன்னால் மறைக்க முடியும்; உனது கையிலும் கால்களிலும் விரல்களிலுமாக உன்னுடம்பு எங்கும் ஆச்சிரயித்தவர்களின் காரியத்தைச் செய்கையால் வந்த தழும்பன்றோ உள்ளது' என்று அப்பெருமானுக்கு இராமாவதாரத்திலும் கிருஷ்ணாவதாரத்திலும், நரசிம்ஹாவதாரத்திலுமாக வந்த தழும்பையெல்லாம் எடுத்துக்காட்டுகின்றனரென்க. 'வினைச்சொற்கள் வேண்டிய பொருளை விளைக்கும்' என்பவாதலால், 'இருந்த' என்பதற்குச் சமர்த்தன என்று பொருள் கூறின், கை, தாள், விரல் என்பனவே எழுவாயாகும். இடைநிலைத்தீவகமாக நின்ற 'வீங்கோத வண்ணர்' என்பது - கை, தாள், விரல் என்ற மூன்றிலேயும் இயையத்தக்கது.

24. விரலோடு வாய்தோய்ந்த வெண்ணெய் கண்டாய்ச்சி,
உரலோடு உறப்பிணித்த ஞான்று—குரலோவா
தேங்கி நினைந்தயலார் காண இருந்திலையே!
ஓங்கோத வண்ணா! உரை.

(இ-ள்) ஓங்கு - அலையெறிந்த நீர்ப்பெருக்கையுடைய, ஓதம் - கடல்போன்ற வண்ணா - நிறத்தையுடையவனே! (நீ, வெண்ணெயைக்களவுகண்டு உண்ணுகிறபோதில்) விரலோடு - உனது விரலிலும், வாய் - வாயிலும், தோய்ந்த -

படிந்துள்ள, வெண்ணெய் - (வெண்ணெயை, ஆய்ச்சி - இடைச்சியான யசோதை, கண்டு - பார்த்து, (உன்னைத்தண்டிக்கும்படி) உரலோடு - (உனது களவுக்கு உதவியாயிருந்த) உரலோடுகூட, (உன்னை) உற - நன்றாக, பிணித்த - (சேர்த்துக்) கட்டின, ஞான்று - சமயத்தில், குரல் ஓவாது - (நீ) சத்தமிடுகிறதால் நீங்காமல், ஏங்கி - (வாய்விட்டு அழமாட்டாமல் விம்மல் பொருமலாய்) ஏங்கிக்கொண்டும், நினைந்து - (வெண்ணெயைக் களவு காண்பது எப்படி என்பதையே) எண்ணமிட்டுக்கொண்டும், அயலார் - (உன்னூற் புண்பட்ட பஞ்சலக்ஷம் குடியிலுள்ள பெண்களாகிய) அயலாரெல்லாரும், காண, (கண்ணனுக்கு இன்னும் வேணுமென்று சொல்லியபடியே சிரித்துக்கொண்டு) வேடிக்கைபார்க்க, இருந்திலையே - இருந்தவனல்லையோ? உரை - நீ இதனை உண்மையாகச் சொல்லிக்காண்; (எ-று.)

'நாம் வெண்ணெயைக் களவு காணப்புக்கு கட்டுண்டோமாகவேணுமோ?', என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு அபிப்ராயமாக, 'நீ கட்டுண்டபடியை மறைக்க முடியுமோ?' என்கிறார். ஸ்ரீகிருஷ்ணனே! நீ வெண்ணெயைக் களவு காண்கையில் ஒரு நாள் வெண்ணெய் வாயது கையதாக இருக்க, அப்போது உனது தாயான யசோதை கண்டு சினந்து உனக்குத் தண்டனையாக உரலோடுசேர உன்னைக் கட்ட, நீ அழத்தொடங்க, அவள் ஒரு கோலையோச்சி 'இக்கோலுண்டு பார்' என்று அதட்ட, நீ ஏங்கி, உன்னூற் பெருந்திம்புண்ட பஞ்சலக்ஷம் குடியிலுள்ள பெண்கள் யாவரும் ([illegible]) [புண்ணியமாவது பாவமாவது ஒருவனுக்கு இப்பிறப்பிலே மிகுமாயின் அவற்றின் பயனை இக்குந்தானே அனுபவிப்பன்] என்றபடி நீ தங்களைப் படுத்திவைத்த பெரும்பாட்டின் பயன் இப்பிறவியிலேதானே உனக்கு விளைந்ததாகக் கொண்டு உன்னை வேடிக்கை பார்க்க, அப்போதும், வெண்ணெய் களவு காண்பதையே நினைத்துக்கொண்டு, அவாப்த ஸமஸ்தகாமனும், ஸர்வசக்தியும், ஸர்வஜ்ஞனுமான நீ ஒரு குறையுள்ளவன் போலவும், அக்கட்டினின்று தப்புவதற்கு மிக்கசக்தி வன்போலவும், கட்டையவிழ்க்கும் உபாயத்தை உணராதவன் போலவும் இருந்தாயே! இது என்ன ஆச்சரியம்! நீ இதனை எங்கட்கு அறியச்சொல்ல வேணுமென்பதாம். "வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங்கலத்தை வெற்பிடையிட்டு" என்றபடியே ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் வெண்ணெயைக் களவு கண்டு உண்ணும்போது ஒரு அடையாளமும் தெரியாதபடி ஸாமர்த்தியமாக உண்ணுதலுமுண்டு; அங்ஙனமன்றிக்கே, விரலொடு வாய் தோய்ந்த வெண்ணெயொடு அகப்பட்டுக்கொண்டு விழிக்கிற வேளையுமுண்டென்க. 'ஓங்கோத வண்ணா உரை' என்றதனால் ஒரு கடலைத் தேக்கிவைத்தாற்போலேயிருக்கும் அப்பெருமானது வடிவைக்காணவும், அவனது வார்த்தையைக் கேட்கவும் வேணுமென்று இவ்வாழ்வார்கொண்டுள்ள விருப்பம் வெளிப்படும். (௨௪)

25. உரைமேற்கொண் டென்னுள்ள மோவாது எப்போதும்
வரைமேல் மரகதமே போலத்—திரைமேல்
கிடந்தானைக் கீண்டானைக் கேழலாய்ப் பூமி
யிடந்தானை யேத்தி யெழும்.

(இ-ள்.) வரைமேல் - ஒரு மலையின்மேலே, மரகதமேபோல - மரகத ரத்னம் படிந்தாற்போல, திரைமேல் - திருப்பாற்கடலின் அலையில், கிடந்தானை - பள்ளி கொண்டிருப்பவனும், கீண்டானை - (தன்னிடத்து பக்தி பூண்ட சிறுவனான ப்ரஹ்லாதனுடைய அன்பும் பெருமையும் இரணியனைத் தனது திருவுகிரால்) கிழித்துப் போகட்டவனும், கேழலாய் - மஹா வராஹரூபியாகி, பூமி இடந்தானை - (பிரளய சமுத்திரத்திலே கரைந்து அண்டபித்தியிலே ஒட்டின) பூமியைத் தனது கோட்டால் குத்தியெடுத்தவனுமான எம்பெருமானை, என் உள்ளம் - எனது மனமானது, உரை - சொல்வதை, மேற்கொண்டு —, ஓவாது - ஒழியாமல் (எப்போதும்) ஏத்தி - (அப்பெருமானுடைய சீல குணத்தைத் தெரிவிக்கும் சரித்திரங்களைப்) புகழ்ந்து, எழும் - உஜ்ஜீவிக்கும். (எ-று.)

இப் பாசுரத்தில், எம்பெருமானது ஓவாது ஒத்திய சீலகுணத்தை அநுசந்தித்த ஆழ்வார், அவ்வெம்பெருமான் ஓவாது அங்கிருந்தது போலவே தமது மனமும் ஓவாதே அவனது சீல குணத்தைப் பேசுவதில் ஈடுபட்டதை இந்தப் பாசுரத்தால் தெரிவிக்கின்றாரென்க. இவ்வாழ்வாரது மனம் தனது தொழிலாகிய சிந்திப்பதோடு நில்லாமல், வாயின் தொழிலாகிய உரைத்து ஏத்துதலை மேற்கொண்டு விரும்பிற்றென்க. இதனை "முடியானே" என்ற திருவாய்மொழியில், கொண்டல் வண்ணா! அண்டத்தும்பரில் நெடியானே! "என்று கூக்குமென் நெஞ்சமே" என்றதனோடு ஒப்பிடுக. உரைமேற்கொண்டு என்பதை, மேல் உரைகொண்டு என்று மாற்றி, மேலான சொற்களைக்கொண்டு என்று உரைப்பினுமாம். திருப்பாற்கடலின் அலையில் திருமால் பள்ளிகொண்டிருத்தல் வெண்ணிறமாகத் தோன்றும் மலை உச்சியில் இந்திர நீலத்தைப் பதித்தாற்போலுமென்று இல்பொருளுவமை கூறினர். கேழலாய்க் கீண்டானை இடந்தானை என்று சேர்த்து - வராஹருபியாய் அண்டபித்தியிலே ஒட்டின பூமியை அதனின்று ஒட்டுவிடுவித்து அப்புறம் கோட்டால் குத்தி எடுத்தவனை யென்று பொருள் கூறினுமாம். திரைமேல் கிடந்தானைக் கீண்டானை என்று சேர்த்தியால், அப்பெருமான் 'தம் அடியார்க்கு என்ன தீங்கு எப்போது வருமோ?' என்று கண்ணுறங்காமலே சாய்ந்திருப்ப, அடியாரின் துன்பம் செவிப்பட்டவுடனே பதறி அதனைத் தீர்க்க ஏற்ற திருக்கோலத்தோடு இங்குத் தோன்றித் துயரத்தைப் போக்குகின்றானென்பது பெறப்படும். (உரு)

(இன்னும் வரும்)

வை. மு. கோபாலக்ருஷ்ணமாசார்யன்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே வேதாந்த ராமாநுஜ மஹாதேசிகாய நம:.

பாகவதாராதந ப்ரசஸ்தி.*

ஸ்ரீமத்வேதவதம்ஸலக்ஷ்மணமுநே: பாதாப்ஜயோர்யோஜ்ஞ ஷாம் ஸாம்ஸ்மரணம் நிகமேஷு கந்தகணை: ஸ்ரீவாஸதாஸாபிய: । ஸத்காநாம் ஸமிதாவநஸ்ய விதிதாம் வ்யாதிம் ஸதாம் ஸஞ்சியன் விஜ்ஞப்தும் ப்ரதிவஸகிராயநா வாஞ்சந்நு வைத ஸ்யபி: ॥

மஹாத்மக்களுடைய முன்னிலையில் விஜ்ஞாபித்துக்கொள்ளுவதென்னவெனில்: இவ்வுலகில் ஐஹிகமும் ஆமுஷ்மிகமுமான ஸகல நன்மைகளும் "தம்தேவதாநாம் பரமஞ்ச தைவதம்" என்று மேலான தேவர்களுக்கும் தேவனாய் விளங்கும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய அநுக்ரஹத்தால் ஆகவேண்டியிருப்பதால், அவனுடைய ஆராதநம் எல்லாருக்கும் அவஸ்யமாயிருக்கிறது. ஆனாலும் இதைவிட மேலான ஆராதநம் ஒன்றுண்டு. அதற்குப் பாகவதாராதநம் என்று பெயர். ஆதலால் தான், "ஆராதநாநாம் ஸர்வேஷாம் விஷ்ணோராராதநம் பரம் । தஸ்மாத் பரதரம் ப்ரோக்தம் ததீயாராதநம் பரம் ॥" [ஆராதநங்களுள் பகவதாராதநம் மேலானது; அதைவிட மேலானது ததீயர்களின் ஆராதநம்] என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ததீயர்கள் என்றால் பாகவதர்கள். அவர்களின் லக்ஷணங்களாவன:—"நயஸ்தி ஜந்மகர்மபி: வர்ணாச்ரமஜாதிபி: । நஹாரிநய

* இது, சென்ற வர்ஷத்தில் ஸ்ரீ ராஜமன்னார் ஸந்நிதியில் நடைபெற்ற ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் 11-வது வார்ஷிக மஹாஸங்கத்தில் ஸ்ரீ உ.வே. பெரியகோ ஸ்ரீநிவாஸாசார்யஸ்வாமியால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்.

[illegible] [நாம் எவ்வளவு பக்தியுள்ளவனாயும் பகவானுடைய இஷ்டனாயிருந்தாலும் பகவானுடைய ஆஜ்ஞாரூபங்களான வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களை விட்டால் பகவானுக்கு த்ரோஹியாய் விடுவோம். வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களாலே பகவான் ஆராதிக்கப்படுகிறான் என்கிற எண்ணத்தினால் எவன் ஸ்வதர்மங்களை விடாமல் அனுஷ்டித்துக்கொண்டு, அதனால் ஶத்ரு மித்ரன் உதாஸீனன் என்கிற பேதபுத்தியில்லாமல் யாரிடத்திலும் ஒரே ரீதியாய் இருந்துகொண்டு, பிறர் பொருளை அபஹரித்தல் பிறர்க்குத் தீங்குசெய்தல் முதலியவற்றைத் தவிர்த்துக் கலியின் கொடிய தீச்செயல் தன்னிடம் அணுகாதபடி எப்பொழுதும் கோவிந்த ஸ்மரணம் உடையவனாயும், க்ருஹஸ்தனாயிருந்தாலும் ஏகாந்தத்திலிருந்தாலும் பிறர் பொருளாயிருந்தால் அதைத் த்ருணமெனப் பாவித்தும், ஸ்ரீநாரணனையன்றி மற்றொன்றில் செல்லாச் சிந்தையனாயிருக்கிறானோ, அம்மஹா புருஷனை விஷ்ணுபக்தனென அறியவேண்டும்] என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படிப்பட்ட பயிலவினிய பங்கயக் கண்ணனைத் தானும் நடக்கையும் கூப்பி, அவன் பாதம் பணிந்து, அவன் பெருமை பிதற்றிப் பயிலும் திருவுடைய பாகவதர்களின் ஆராதனமென்னவெனில், அவர்களைக்கண்டால் சந்த்ர குஸுமாதிகள் போலவும், நல்ல தென்றல்போலவும், அமிர்த விஷயங்கள் போலவும் நினைத்து, 'அவரே எம்மையாளும் பரமர், அவரே எமக்குப் பெருமக்கள், அவரே எம்மையாளுடை நாதர்' என்றெண்ணிக்கொண்டு ஶரணாகதராயும் அவர்கள் விஷயத்தில் அபசாரங்களில்லா

மல் அவர்களுக்கு க்ரய விக்ரயார்ஹ தாஸ்யமுள்ளவர்களாய்த் தத் கைங்கர்ய ரஸிகர்களாயிருத்தல் முதலியவைகளே. இவைகளே ஸர்வபலப்ரதனான பகவானுடைய ஆராதநத்தைக்காட்டிலும் மேலாகக் கருதப்படுகின்றன. அதற்குக்காரணம், இப்ராக்ருத மண்டலத்தில் எவ்வளவு ஞானம் அபிஜ்ஞர்களாயும், ஆஸ்திகர்களாயும், 'தெய்வம் ஒன்றுண்டு, அதன் ஆஜ்ஞைப்படி நடந்து அதன் ப்ரீதிக்குப் பாத்ரர்கள் ஆகவேண்டும்' என்கிற எண்ணமுள்ளவர்களாயிருப்பினும், அவர்களும் மாயமயக்குக்களால் இன்புறும் இவ்விளையாட்டுடைய மாதவனின் மாயாவிலாஸத்தினால் மதி கேடர்களாகி, மானிடஜாதியில் பிறந்து, மாதா பிதா மனைவி மக்கள் என்னும் நோயே பட்டு, மாதரார் கயல்கண்ணிலும் அவர்களின் விரிகுழலிலும் பட்டு, அவர்கள் புணரின்பவெள்ளத்திலும் ஆழ்ந்து அநுராகத்தழுந்தும பயன்படைதலும் மறுமைக்கும் வெறுமைபூண்டு, பாபத்துக்குப் பண்டசாலையாய், நன்மையென்றால் நஞ்சாய், தீமையென்றால் தேவாம்ருதமாய், குற்றமென்றால் கொண்டாட்டமாய், குணமென்றால் போராட்டமாய், உடலுக்கே கரைந்து நைந்தும், ப்ராயஶ்சித்தங்கள்போல் திரிகிற பாமர ஜனங்களைப் போலவே, "[illegible]" ஆத்மஸ்வருபத்தை யறியாதவர்களுக்கு ராத்ரியெல்லாம் தூக்கத்தாலும், பகலெல்லாம் பொருள்தேடுதல் குடும்பத்தைப் போஷித்தல் முதலியவற்றாலும், வாழ்நாளெல்லாம் வீணாகக் கழிகிறதென்றபடி அற்ப ஸுகத்தை நினைத்து, ஆசைக் கடலில் விழுந்து, சாறுமுடலை மகிழ்ந்து, நாளை வீணாய்க் கழித்து, விஷய ஸுகத்தை நாடி, அல்லும்பகலும் வாடி, அசுபத்தைத் தேடி, அங்கம் தளர்ந்தும், அகங்காரம் அகலாமல், 'நீ பகவத் கிங்கரன்' என்றாலும் என்றிசையாதே யமனுக்குக் கிங்கரர்களாகும்படிக்கு இந்த்ரியங்களுக்குக் கிங்கரர்களாய், [illegible] அவர்

மாகவாவது உச்சரித்து, பரமபத மமாத்துக்குப் பரிகாரபந்தம் பண்ணலாமென்று, "ஜிஹ்வே கீர்த்தய கேஶவம்" 'நாக்கே! பகவந் நாமத்தைச்சொல்' என்றால், "ஜிஹ்வே [illegible] ஷ்டி"] நாக்கு ஒருபக்கத்தில் இழுக்கிறது' என்றிவ்வாறு பரவசர்களாய், "[illegible] ॥" என்று பகவானுடைய ஸேவை ஸ்தோத்ரம் அவனுடைய நாமத்தை யுச்சரித்தல் முதலியவற்றில் ப்ரீதி விஸ்வாஸம் அநுதாபம் முதலியன இல்லாமல் விபரீதத்தில் விசேஷ ப்ராவல்யமுடையவராய் விடுகிறார்கள்.

இப்படி நரகத்துக்கு நாற்றங்காலாயிருக்கும் ஸம்ஸாரத்தில் நல்வழியில் நடப்பவர் அற்பமாயிருக்க, "ஜந்மாந்தர [illegible] ॥" [முன் ஜந்மங்களில் தபஸ்ஸு, தீர்த்தயாத்ரை, நல்லவர்களுக்குத் தானம் முதலியவை செய்தால் தத்வஜ்ஞானமுண்டாகும்]" என்றபடி கோடிக்கணக்கான புண்யகர்மங்கள் எடுத்து, அதனால் தத்வ ஜ்ஞானத்தை அடைந்து, அகம் இருந்து, "மனப்பகைவென்று, புண்யத்துக்குப் பொக்கிஷமாய், பொறுமைக் கிருப்பிடமாய், ஞானக் களஞ்சியமாய், நற்குணங்களுக்கு நிதியாய், மெய்யில் வாழ்க்கையை மெய்யெனக் கருதாமலும், மாசுணர் வரிவெஞ்சிலைக்கு ஆட்செய்யாமலும், மாமினேரிழையார் இறந்து நிற்காமலும், உண்டியே உடையே உகந்து ஓடாமலும், நிலை நன்றின்றி நிற்க அல்லாது செய்யாமலும், இன்பமரும் செல்வம் இம்மண்ணரசு வானரசு முதலியவற்றை மதியாமலும், 'உண்ணும் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலை யெல்லாம் கண்ணனே' என்றெண்ணிக்கொண்டும், நாத்தழும்பெழ நாராயணா என்றேத்திக்கொண்டும், மெய்த்

தழும்பெழக் கும்பிட்டு கூட்டமிட்டு ஆடிக்கொண்டும், ஆநந்த மஞ்சத்துடன் அழுதகண்ணீர் மழைசோர நின்றாடி வக்த்ரம் பாகவதோத்தமர்கள் இருக்கில், "யே தாராகார [illegible] வித்தமிமம் பரம் । ஹித்வா மாம் ஶரணம் யாதா: கதம் தாந் த்யக்தும் உத்ஸஹே ॥" எவர்கள், "[illegible] ॥" என்ற அர்த்தத்தைச் "சோரர்களும் ஸேவகர்களும் வர்த்தகர்களும் மிகவும் இஷ்டமான ப்ராணனுக்கு ஸமீ நேர்ந்தா யிருந்தாலும் தேட்டு மென்றெண்ணிக்கொண்டு தேடுகிறார்களோ, அப்படிப்பட்ட அர்த்தத்தையும், இஷ்டமனைவியின் மதுரபோகத்தையும், கொஞ்சி விளையாடும் குழந்தைகளின் மழலைச் சொற்களையும், ஸ்நேஹிதர்களின் ஸஹவாஸத்தை விஸ்தாரமான உபகரணங்களையுடைய க்ருஹங்களையும், பரம்பரையாய் வந்த வ்ருத்திகளையும் பசுக்களையும் ப்ருத்யர்களையும் எவரிவர் என்றிப்படிக்குக் கொண்ட பெண்டிர் மக்கள் உற்றார் சுற்றத்தார் நிலம் கனகம் வாகநம் வஸ்து முதலியவற்றை விட்டுவிட்டு, "மேலாத் தேவர்களும் நிலத்தேவரும் மேவித்தொழும், மாலாய்வந்தென் நாளடியேன் மனத்தே மன்னினார், சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும், மேலாத் தாய் தந்தையுமவரே இனியாவாரே" என்று சொல்லிக்கொண்டு, என்னையே சரணமாக அடைந்திருக்கிறார்களோ அவர்களை எப்படி நான் விட விரும்புவேன்! "நாஹமாத்மாநமாஶாஸே மத்பக்தை: ஸாதுபிர்விநா । ஶ்ரியம் சாத்யந்திகீம் ப்ரஹ்மந் யேஷாம் கதிரஹம் பரா ॥" [நான் ஸாதுக்களான பக்தர்களைவிட்டு, இறையுமகல

கில்லேன் என்று எப்பொழுதும் என்னையே ஆச்ரயித்திருக்கும் லக்ஷ்மியையும் விரும்பேன்] "സാധവോ ഹൃദയം മഹ്യം സാധൂനാം ഹൃദയം ത്വഹം । മദന്യത്തേ ന ജാനന്തി നാഹം തേഭ്യോ മനാഗപി ॥" [என்னுடைய ஹ்ருதயத்தில் ஸாதுக்களும், ஸாதுக்களின் ஹ்ருதயத்தில் நானுமாக விருக்கிறோம்; என்னைவிட்டு அவர்கள் வேறொன்றை அறிகிறதில்லை; அவர்களைவிட்டு நானும் வேறொன்றை அறிவதில்லை;] என்றிப்படிச்செல்லாம் ஆராத்யனும் அங்கொள்ளுமவனுமான பகவானுடைய ப்ரீதிவெள்ளம் மேட்டு நிலத்திலும் அபிப்ராயப்படி பெருக்கெடுத்தோடுகின்றதன்றோ?

இன்னும் நாம் எவ்வளவுதான் கர்மங்களை அனுஷ்டிக்காமல் களைத் தவிர்த்தும், ப்ராண உறைகளைத் தவிர்த்தும், தனையாலே அதன் மொட்டையின் கீழ்க்கிடக்கும் நாய்போல் நம்முடைய சரீரத்தின் பரிசுத்தியாகாமல் இரங்கித்திருந்தும் பணிகொள்ளும் படிக்குடனான தயாபாத்ரராய், அதனால் திருப்பாற்கடல் ஸ்ரீவைகுண்டம் முதலிய இடங்களை விட்டு ஆப்ராண் கொட்டிலான சரீரத்துக்குள் உறைந்து ஸம்ஸாரத்தை ஒழிக்க எதிர்பார்த்திருக்கிற பகவானும் நினைக்க வொண்ணாதபடி நம்முடைய 'യാദൃച്ഛികം ആനുഷംഗികം പ്രാസംഗികം' என்னும் ஸுக்ருதங்களை நம்மை யறியாமல் கணக்கிட்டுக்கொண்டு மோக்ஷார்த்த சிந்தை செய்யும்படிக்கேற்றான விசேஷத்தைச் செய்து, ["പ്രായേണ തീർത്ഥാഭിഗമാപദേശൈഃ സ്വയം ഹി തീർത്ഥാനി പുനന്തി സന്തഃ । യേഷാം സംസ്മരണാത് പുംസാം സദ്യഃ ശുദ്ധ്യന്തി വൈ ഗൃഹാഃ । കിം പുനർദർശനസ്പർശപാദശൗചാസനാദിഭിഃ ॥"] பெரும்பாலும் பெரியோர்கள் தீர்த்தயாத்திரை என்கிற வ்யாஜத்தால் புண்யஸ்தலங்களுக்குச் சென்று பாபிகளின் பாபத்தைப் போக்கடித்ததால் அந்த ஸ்தலங்களுக்கு நேர்ந்த தோஷத்தை நீக்கி சுத்தமாக்குகிறார்கள். எவர்களை நினைத்த மாத்ரத்தில் எல்லாப் பாபங்களும் போய்விடுமோ, அவர்களின் ஸேவை முதலியவை கிடைத்தால் சொல்லிக்

குக் கேட்கவேண்டுமோ? "സംഗഃ സർവാത്മനാ ത്യാജ്യഃ സ ചേത് ത്യക്തും ന ശക്യതേ । സ സദ്ഭിഃ സഹ കർതവ്യഃ സന്തഃ സംഗസ്യ ഭേഷജം ॥" ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஸம்ஸாரத்தில் பற்றுதலில்லாமல் இருக்கவேண்டும்; அதற்கு முடியாவிடின் ஸாது ஜனங்களின் ஸஹவாஸத்தைத் தேடவேண்டும். ஏனெனில் ஸாதுக்கள் தான் ஸம்ஸாரப்பற்றுக்கு மருந்து. 'ஸத்ஸங்கதியானது ஸர்வஸம்ருத்தியைக் கொடுக்கும்' என்றிருப்பதால், ஸாத்விகர்களோடு அத்வேஷம் ஆபிமுக்யம் இவற்றை நமக்கு விளைவித்து, அதனடியாக உடம்பு இன்னாப்படியாமல் வெளிச்சிறப்புடையார்க்கு அரும் குண வ்ருத்தங்களையுமுண்டாக்கி, ஜ்ஞேயோபாதேயங்களாய் நம்மை நிறுத்துவதாலும், மறுபடியும் தாங்களும் காருணிகோத்தராய்த் தன்னுடைய சக்தி விசேஷாதிஷ்டானத்தால் அதிசயித கார்யங்களை நடத்துபவராய், தன்னுடைய அவதாரவிசேஷங் சொல்லப்படும் சில ஆசார்ய பாகவதர்களைக்கொண்டு மிருதி குறைவறச் சாக்குமவர்களின் பாசங்களாலேயே தத்வஹித புருஷார்த்தங்களைத் தெரிவிப்பித்து உபாயவிசேஷத்தை அவலம்பிக்கச் செய்து, க்ருத க்ருத்யனுக்கேத் தனக்கு தாஸர்களாயிருப்பதைக் காட்டியும் தன்னுடைய பக்தர்களுக்கு தாஸர்களாக இருப்பதிலேயே, ["മമ മദ്ഭക്തഭക്തേഷു പ്രീതിരഭ്യധികാ ഭവേത് ।"] 'எனக்கு என்பக்தனுக்கு பக்தனாக இருப்பவனிடத்தில் தான் அதிக விஸ்வாஸம்' என்று அதிக ப்ரீதியானது இருப்பதாயும், "തസ്മാദ്വിഷ്ണുപ്രസാദായ വൈഷ്ണവാൻ പരിതോഷയേത് ॥" [பகவத் ப்ரீதிக்காக பாகவதர்களைச் சந்தோஷப்படுத்தவேண்டும்] என்கிறபடி பகவத் ப்ரஸாதத்துக்கு இதுவே முக்யகாரணமாயிருக்கிறபடியாலும் இந்த ஆராதனம் உத்க்ருஷ்டமாகிறது.

இன்னும் எவர்கள் ப்ராமணர்களோ, அவர்கள் பூஜிக்கப்பட்ட பொழுதே நான் பூஜிக்கப்படுவேன்; அவர்களோடு யாருக்கு விரோதமோ அவர்களோடு எனக்கும் விரோதமென்றும், "നാഹം തഥാദ്മി യജമാനഹവിർവിതാനേ ശ്ച്യോതദ്ഘൃതപ്ലുതമദൻ ഹുതഭുങ്മുഖേന । യദ്ബ്രാഹ്മണസ്യ മുഖതശ്ചരതോऽനുഘാസം തുഷ്ടസ്യ മയ്യവഹിതൈർനിജകർമപാകൈഃ ॥" [யாக ஸம்... [illegible] ஆஜ்யத்தினால் நனைக்கப்பட்ட பாயஸம் முதலியவைகள் ... [illegible] அன்னத்தைப் புசிக்கும் பிராம்மணனுடைய

முக்தியால் திருப்தியடைவதுபோல் யாகத்தில் ஹவிஸ்ஸைப் புஜிக்கும் அக்நிமுகத்தினால் திருப்தியடையமாட்டேன்] என்று சொல்லிக்கொண்டு, தன்னுடைய பக்தர்களுக்குச் செய்யும் உபசாரத்தை ஸர்வேச்வரன், தன் அர்ச்சாமூர்த்திக்குச் செய்ததாய் உகக்கிறான். அவர்கள் ஒரு கஷ்ட நிலையிலிருந்து பொருளைத் தந்தாலும் ஸாரத்தையும் விரும்புகிறதில்லை; அதெங்ஙனே யென்னில், ஸ்ரீ சக்ரவர்த்தித் திருமகன் ராவணவதாநந்தரம் ஸகலதேவதைகளாலும் ஸர்வலோகங்களாலும் கொண்டாடப்பட்டிருக்கையில், ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் ஸ்ரீராமனைநோக்கி ;"ப்ரபோ!" அதியில், "வாஸிகோ ஜராபோவகா பிருநீ வயநாதிவ!" என்று, நாடு, நகரம், வீடு, வாசல், மனைவி, மக்கள் முதலியவற்றை விட்டு, சென்னைபே வேண்டி, நீர் செல்வம் வேண்டாமல் வந்த எனக்கு ஆநந்தஸ்வரூப்ய லங்கைச்வர்யத்தை அளித்தனை. நானும் பின்னைதை என்று அதைப் பரிக்ரஹிக்கலானேன். ஆயினும் ஸுஹ்ருதோ வெஸ்ஸுஜாவிகாறன எனக்கு 'ஸந்யஸ்தாஸ்ரமதோஷமோஸீநா' என்பதுபோல் நீ உடுத்துக் களைந்த பட்டாடை பரியட்டம் பூஷணம் முதலியவற்றைச் சிரமேற்கொள்வது ஸ்வரூபமும் ருசிகரமுமாயிருக்கு மாதலால் அடியேனை அநுக்ரஹிக்க வேண்டி, ["ஸ்நாநாநி ஸாம்ஸராணி வஸ்த்ராணி ஆபரணாநிவ। ஸுகிஹ்ருஷ்டஸ்தவ ... காஸ்யப"] இந்த வஸ்த்ரம் ஆபரணம் மாலை முதலியவைகளை ஸ்வீகரிக்கவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தார். அதற்கு ஸ்வாமி உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார்.

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ஸடகோப நிகமாந்த ராமாநுஜமுநயே நம:.

ஸாத்விகமான ஓர் உபகாரம்.

இக்காலத்தில் நமது ப்ராசீந ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு ஸம்பவிக்கும் ஹ்ராஸத்தையும், வேதாந்தரிய ஞாந ஆசாரங்களுக்குப் பொங்கிவரும் உந்மேஷத்தையும் பார்த்து அவைகளை 'ஸஹியாத ஒரு மஹான், தங்கிலருக்யர்த்தம் தான் யதாஸக்தி ப்ரயத்நப்படவேண்டுமென்று எண்ணினவ, வித்தாந்த ஸபா ப்ரவர்த்தகர்கள் இடம் கொடுப்பதாக சென்ற மார்கழி மாஸத்தில் ஸ்ரீ ராஜமன்னார் ஸந்நிதியில் நடைபெற்ற வார்ஷிக ஸதஸ்ஸில் தான் ப்ரதி ஸம்வத்ஸரமும் எதச்ர்த்தம் இருநூறு ரூபாயை ஸ்ரீவைஷ்ணவ

ப்ரதிஜ்ஞையை பத்ரிகாத்வாரா தெரிவித்துக்கொண்டார். எம்பது ப்ராயேண நமது திகோபிராமிகள் எல்லாருக்கும் விதிதமாக இருக்கலாம். நமக்கு இயற்கையாக ப்ராப்தமாயிருக்கும் நடை உடை பாவனைகள் எல்லாவற்றையும் கைதவறவிட்டு பாஸ்சாத்யர்களுடைய ஸம்ஸர்க்கத்திலும் அவர்களுடைய நோக்கங்களிலும் பத்தோத்ஸாஹர்களாய், ஐஹிக ஸ்ரேயஸ்ஸையும் இந்த்ரிய ஸுகத்தையுமே பெரிதாகக் கருதி நாம் வீணில் காலத்தை அடைகிறோமே என்பது தான் அவருக்கு மிக்க தாபத்தை ஜநிக்கின்றது. ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களால் நிறைந்துள்ள மஹான்கள் எழுந்தருளி இருந்த கிராமங்களெல்லாம் பாழடைந்து விட்டன. ஆத்யந்திக ஸ்ரேயஸ்ஸை ஸாதித்துக் கொடுக்கக்கூடிய வேதப்ரோக்தங்களான வித்யைகளெல்லாம் சதாமாத்ராவஸிஷ்டங்களாயிருக்கின்றன. அர்த்த ஸம்பாதநம் இந்த்ரிய ஸுகாநுபவம் என்னும் வ்யாமோஹத்தால் ஸ்வதர்மத்தைக் கைவிட்டு பரதர்மத்தை ஆச்ரயிக்க ப்ரயத்நம் செய்து இரண்டுமில்லாமல் ஜநங்கள் ஆயிரக்கணக்காக கஷ்டப்படுகிறார்கள். செய்யும் வேலையில் ஆநுரூப்ய விசாரமென்பதே போய்விட்டது. உத்தம வம்சத்தில் ஜநித்திருந்தபோதிலும், லௌகிக உத்யோகம் என்னும் கௌரவத்திற்காக மாத்திரம் அதம வேலைகளையும் அங்கீகரிக்கிறார்கள். கிராம வாஸத்தில் ருசி என்பதே போய்விட்டது. கேவலம் பாஹ்ய மாத்ரத்தில் ஆகர்ஷகங்களாயுள்ள பட்டணங்களிலேயே நோக்கம் ஏற்படுகின்றது. பித்ருபிதாமஹ ப்ரபிதாமஹர்களால் அநுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்த க்ருஷிஜீவநம் அத்யந்தம் ஸாகவமாகத் தோன்றுகின்றது. ஸாதநமெணம் வரக்கூடிய க்ருஷி பலத்தைக்காட்டிலும் அதன் ஏகாம்ஸத்தைக்கூடக் கொடுக்கக்கூடாத உத்யோக ஜீவநமே பெரிதாம். ஸ்வதந்த்ர வ்யக்திகளிடத்தில் மநஸ் போனபடி நடப்பதே தர்ம பாரதந்த்ரியமே போக்யமாம். வ்ருதா வ்யயமில்லாமல் தேஹத்திற்கு ஆரோக்யத்தையும் ஸௌக்யத்தையும் கொடுக்கக்கூடிய படாடோபமற்ற ஜீவநம் அநுபயுக்தமாம். இவை யெல்லாம் அந்த மஹானுடைய மநஸ்ஸுக்கு ஸல்யங்களாக இருக்கின்றன.

ஸபா ப்ரவர்த்தகர்களை அவர் கேட்டுக்கொள்வது என்னவென்றால் - இம்மாதிரி வ்யாமோஹத்தைக் கேவலம் வ்யாமோஹமென்றே உணர்ந்திருக்கும் ஒரு ஸாத்விக பண்டிதரைக்கொண்டு ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் இவ்விஷயமான தத்வத்தை போதிக்கும்படியான உபந்யாஸங்களைச் செய்வித்து, இப்பொழுது கேவலம் ப்ரமத்தால் பட்டணமடையும் ஜநங்களை மறுபடியும், பூர்வ கிராமத்திலேயே ஸாத்விகமான ஜீவநத்திற்கு திருப்ப ப்ரயத்நப்பட வேண்டுமென்பதுதான். எல்லாரும் தங்கள் ஸ்வதர்மத்தில் இருக்க வேண்டுமென்பது அவர் மோக்ஷமார்க்கத்திலேயே ப்ரவ்ருத்திக்க வேண்டுமென்பது அவர்

கருத்தன்று. ஸர்வ:ப்ரகாரத்தாலும் அகிஞ்சனர்களாக இருக்கிறவர்கள் அர்த்த ஸம்பாதனத்திற்காக ப்ரயத்நம் செய்ய வேண்டுவது அவஶ்யமே. குடும்ப போஷணத்திற்கு வேண்டுமளவு ஸ்வத்தை உடையவர்கள் எதற்காக ஆத்ம ப்ரம்பத்தை ஸம்பாதித்துக் கொண்டு ஸ்வரூபத்யாகத்தைச் செய்கிறார்கள் என்பது தான் அவருக்கு விளங்கவில்லை. 'ஸௌந ஸவ ஸு' என்று சொன்ன மஹர்ஷிபோல இவரும் நினைக்கிறார். இந்த இருநூறு ரூபாயைக் கொண்டே இஷ்டம் முழுவதும் ஸாதிதமாகிவிடும் என்றும் அவர் ப்ரமிக்கவில்லை. இம்மாதிரி பலர் உபகரித்து அந்த உபகாரத்தைக்கொண்டு விடாமுயற்சியுடன் ஸபா ப்ரவர்த்தகர்கள் உழைத்து வருவாரேயாகில், ஒருகால் ஜனங்களுக்கு நல்ல புத்தி ஜநித்து அதுவழியாக தேஶத்திற்கு ஶ்ரேயஸ் ஸம்பவிக்கலாம் என்னும் ப்ரத்யாஶையே அவரை இந்த வ்யாபாரத்தில் ப்ரவ்ருத்திப்பிக்கின்றது.

இந்த விஷயத்தைப்பற்றி ஸபா ப்ரவர்த்தகர்கள் தீர்க்கமாக ஆலோசித்து, இந்த உபகாரத்தை அங்கீகரிப்பதில் எவ்வித பாதகமுமில்லையென்று நிர்ணயித்த பின்பேரில், அந்த மஹாநும் ப்ரதிஜ்ஞாதமாயுள்ள ரூபாய் இருநூறையும் அனுப்பிவிட்டார். ஸபா ப்ரவர்த்தகர்களும் அதற்கு உசிதமான ஸம்விதானங்களைச்செய்து வருகிறார்கள். அநேகமாக வருகிற பங்குனி மாஸம் ஆரம்பத்திலேயே இது ஸம்பந்தங்களான உபந்யாஸங்கள் உபக்ரமிக்கப்படும். தஞ்ஜாவூர் ஜில்லாவில் ப்ரதம ப்ரவ்ருத்தி நடக்கவேண்டுமென்பது தாதாவின் அபிப்ராயமானதால், ப்ராயேண திருக்குடந்தை, தஞ்ஜாவூர், ராஜமன்னார் ஸந்நிதி, நாகபட்டணம் இவைகளுக்கு ஸமீபத்திலுள்ள ஸ்தலங்களிலேயே இவை முதலில் நடத்தப்படும்.

இவர் பக்தி எப்படி ஆகுமோ? அதை இப்பொழுது சொல்லமுடியாது. தாதாவினுடைய எண்ணத்தின் ஸாதுத்வம் மிகவும் புகழ்க்குரியது என்று மாத்ரம் சொல்லலாம். ப்ரதி ஸம்வத்ஸரமும் இவ்வளவு ரூபாய்களை இப்படி விநியோகம் செய்ய அவர் ஶக்தரோ அஶக்தரோ அது நமக்குத் தெரியாது. அப்படி இருந்தபோதிலும் அவர் இம்மாதிரி கொடுப்பதாக ஏற்றுக்கொள்வதே அவருடைய ஶ்ரத்தையை வெளியிடுகின்றது. தம்முடைய பெயரை இது ஸம்பந்தமாக வெளிப்படுத்துவதில் அவர் ஆஸக்தராகவுமில்லை. ஆனாலும் அதை வெளிப்படுத்துவதே நமது தர்மமென்று எண்ணி நாம் அதை இவ்விடத்தில் குறிக்கின்றோம்.

டி. ஶ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார், இம்பீரியல் ஸெக்ரிடேரியட், டில்லி.

இந்த விஷயமாக அவரிடத்தில் எமக்குள்ள க்ருதஜ்ஞதையை நாம் இந்த பத்ரிகை மூலமாக நாம் ஆவிஷ்கரிக்கின்றோம்.

ஶ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்.

தந்த்ர்யானுஸந்தான தசையைப் பார்த்தால் 1 'அஹமத்யைவ மயா ஸமர்பித:', 2 'த்வத்பாதாரவிந்தயுகளம் சரணமஹம் ப்ரபத்யே' என்று அனுஸந்திக்கிற கேவல சேஷத்வ ஜ்ஞான தசையும் பாரதந்த்ர்ய ஜ்ஞானகார்யமேயாகிலும் அதுவும் ப்ராந்திதசை என்னும்படியாயிருக்கும்' என்றும், (இத்தால் ஸமர்ப்பண தசை வாஸ்தவத்தில் ப்ராந்திதசையல்ல, அதைப் போலத் தோன்றும் என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது), அதையவலந்தான் அரும்பதத்தில் 'ஸ்வரூப பரபல ஸமர்ப்பணாத்மகமான ப்ரபத்தி சரீரத்திலே ஸ்வரூப ஸமர்ப்பணமாவது ஸ்வதஸ்ஸித்தமான சேஷத்வத்தினுடைய அனுஸந்தான மாத்திரமே ஒழிய தன்னதான ஆத்ம வஸ்துவை அவனுக்கு ஸமர்ப்பிக்கை அன்றாயிருக்கச் செய்தேயும் ஆத்ம ஸமர்ப்பணமாவது தன்னதான ஆத்ம வஸ்துவை அவனுக்கு ஸமர்ப்பிக்கை என்று அப்ரபுத்தர்க்குத் தோன்றுமிறே. தத்வ்யபகமேன அருளிச்செய்த வாக்யம் இது என்று கண்டுகொள்ளுவது ...... இந்த ப்ரபத்யுத்தர காலப்ரபுத்தனைப் பற்ற 'ப்ராந்தி ஸமயத்தில்' இத்யாதி வாக்கியங்கள்' என்றும், தனி ப்ரணவம் என்கிற ரஹஸ்யத்தில் 'ஆனால் ஸ்வரூப விரோதமான ஸமர்ப்பணம் பண்ணினவன் ஸ்வரூப ஜ்ஞானம் பிறந்தால் ப்ராயச்சித்தம் பண்ண வேண்டாவோ என்னில்? வேண்டா, எங்ஙனே யென்னில்:—அந்யதா ப்ரதிபத்தியான ஆத்மாபஹாரம் பண்ணினவன் ஸர்வபாபமும் பண்ணித் தன்னையு மழித்துக்கொண்டாப் போலே யதாவத் ப்ரதிபத்தியான ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணினவனுக்கு ஸர்வ ப்ராயச்சித்தமும்கூடி ஸர்வப்ராயச்சித்தமும் பண்ணினானாகக்கடவன்' என்றும், இரண்டாம் பத்து ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி எம்மா வீடு ப்ரவேசத்தில் 'ப்ராப்யமாகில் இப்படியன்றோ இருப்பது. இவர் நிஷ்கர்ஷிக்கவேண்டுகிறதென்னென்னில்? ஸங்கோசவான் இவ்வாத்மாவுக்கு சேஷியாய், இவ்வாத்மா சேஷபூதனாய் அவனுடைய உபாயபாவமும்

---

1. ஸ்தோத்ரரத்னம் - 52. நான் இப்பொழுதே (உம்முடைய திருவடிகளில்) என்னால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டேன்

2. சரணாகதிகத்யம். உம்முடைய திருவடித் தாமரைகள் இரண்டையும் நான் சரணமடைகிறேன்.

நித்யமுமாய் இருக்கச் செய்தேயன்றோ இவனுக்கின்ன ஸ்வீகாரம் வேண்டுகிறது' என்றும், இதின் ஜீயர் அரும்பதத்தில் 'ஸ்வீகாரம் வேண்டுகிறது-ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க பரிஹாரார்த்தமாக ஸ்வீகாரம் வேண்டுகிறதென்றபடி' என்றும், நாலாம்பத்து, எட்டாம் திருவாய்மொழி ஆறும் பாட்டு அறிவினால் குறைவில்லா என்பதின் வ்யாக்யானத்தில் ஈட்டில் "சேதனபேதத் தோபாதி போருமிறே உபாய பேதமும், கர்ம யோகம் முதலாக ப்ரபத்தி பர்யந்தமாக ஸகல உபாயங்களையும் வ்யக்தமாக உபதேசித்தபடி' என்றும், (இப்படியே பன்னீராயிரத்திலும் வ்யாக்யாதம்), ஏழாம்பத்து முதல் திருவாய்மொழி உண்ணிலாவிய ப்ரவேசத்தில் ஈட்டில் 'ஈச்வரன் க்ருபை பண்ணுகைக்கு வேண்டுவது ஸம்ஸாரத்திலுண்டான நிர்வேதத்தை நெஞ்சில் படுகையும், அத்தலையில் [illegible] அநுஸந்திக்கையும், ப்ரபத்தி பண்ணுகைக்கும் மேற்பட இல்லையிறே' என்றும், ஒன்பதாம் பத்து பத்தாம் திருவாய்மொழி மாலை நண்ணி ப்ரவேசத்தில் 'எல்லோரும் ஒக்க அவனை ஆச்ரயியுங்கோள், ஆச்ரயிக்குமிடத்தில் அவன் திருவடிகளிலே பக்தியைப் பண்ணுங்கோள், பக்திக்குப் பரிகரமில்லாதார் ப்ரபத்தியை பண்ணுங்கோள், அதுக்கீடான அத்யவஸாயம் இல்லாதார் உக்திமாத்திரத்தை யாகிலும் பண்ணுங்கோள்; அதிலேவே கொண்டு அவன் கைவிடான்......என்னுடைய அமர்ந்த பரங்களும் கடவாய் நீயே என்று' கொண்டு ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே ந்யாஸம் பண்ணினவனிறே' என்றும், ஒன்பதாம் பத்து பத்தாம் திருவாய்மொழி நாலாம் பாட்டு சரணமாகும் என்பதின் வ்யாக்யானத்தில் 'இவன் தன் பக்கலிலே ந்யாஸம் பண்ணின அன்று தொடங்கி இவனை பொழியத் தனக்குச் செல்லாமை உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும்' என்றும், பத்தாம் பத்து நாலாந் திருவாய்மொழி சார்வே தவநெறி ப்ரவேசத்தில் 'இவ்விரண்டு கோடியும் இவர்க்கு உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் தம்முடைய பேற்றுக்குடலாக இவர் நினைத்திருப்பது ப்ரபத்தியிறே......இனித்தான் இவர் [illegible] இவருடைய பேறு பேறாக நினைத்திருந்த பாஷ்யகாரரும் ப்ரபத்தியைப் பண்ணி பின்னை பக்தி தொடக்கி ப்ரார்த்தித்தாரிறே ......அந்த ப்ராப்யத்துக்கு ப்ராபகமாக வேதாந்தங்களில்

பக்தியென்றும் ப்ரபத்தி என்றும் இரண்டு உபாயங்களை விதித்தது: அவை இரண்டிலும் பக்தி த்ரைவர்ணிகாதிகாரம், ப்ரபத்தி ஸர்வாதிகாரம், அதில் ஸர்வாதிகாரமுமாய், தாம், திருவுள்ளத்தாலே தமக்கு உபாயமாக அங்கீகரித்த ப்ரபத்தியை வீடுமின் முற்றத்திலருளிச் செய்தார். த்ரைவர்ணிகாதிகாரமான பக்தியை பத்துடையடியவரிலே அருளிச்செய்தார். ஆக இரண்டு திருவாய்மொழிகளிலும் அருளிச்செய்து பக்தி ப்ரபத்திகள் ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியை அருளிச் செய்கிறார்' என்றும், பன்னீராயிரப் படியில் மூன்றாம் பத்து மூன்றாம் திருவாய்மொழி ஆறும் பாட்டு வேங்கடங்கள் வ்யாக்யானத்தில் 'அநிஷ்டநிவ்ருத்தி பூர்வகமான பகவதனுபவபோகத்துக்கு உறுப்பான ஆச்ரயண ஸௌகர்யத்தை அருளிச் செய்கிறார்' என்றும், ஐந்தாம் பத்து, எட்டாம் திருவாய்மொழி எட்டாம் பாட்டு களைவாய் துன்பம் வ்யாக்யானத்தில் ஜீயர் அரும்பதத்தில் "சரமச்லோக பூர்வார்த்த ப்ரதிபாத்ய அதிகாரி க்ருத்யத்தில் குறை இல்லை என்றபடி" என்றும், முமுக்ஷுப்படி ரஹஸ்யத்தில் த்வயப்ரகரணத்தில் "இவன் அர்த்திக்க வேணுமோ? ஸர்வஜ்ஞன் நினைவறியானோ என்னில்? இவன் பாசுரம் கேட்டவாறே திருவுள்ளம் உகக்கும்' என்றும், சரம ச்லோக ப்ரகரணத்தில் வ்ரஜ பதார்த்தத்தில் 'இத்தால் வ்ரஜ என்கிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாய பாவத்தைத் தவிர்க்கிறது. ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது. ஞானகார்யமாகையாலே மாநஸமான அநுஷ்டானத்தைச் சொல்லுகிறது, உபாயம் அவனாகையாலும் இதை நேரே உபாயமில்லையாகையாலும்' என்றும், அர்த்த பஞ்சக ரஹஸ்யத்தில் "உபாயஸ்வரூப மென்கிறது கர்மஞான பக்தி ப்ரபத்தி ஆசார்யாபிமானம் என்றைந்து' என்றும், ஸ்ரீவசன பூஷணத்தில் க்ரியாக் விபூதி ப்ரகரணத்தில் "பக்தியில் அசக்தனுக்கு ப்ரபத்தி' என்றும், தத்வசேகர ரஹஸ்யத்தில் 1 [illegible]

1. அதற்கு ப்ரதிபந்தகமாய் அநந்தமான ஆஜ்ஞாதிலங்கனத்தினால் உண்டான பகவந்நிக்ரஹத்தை நிவ்ருத்திப்பதற்கு உபாயம் எல்லா

[illegible] ஸ்ரீமந்நாராயணனை [illegible] சரணாகதி என்கிற ஜ்ஞானம். தத்வஜ்ஞானமாவது' என்றும், 'இனி ப்ரதிபந்தக நிவ்ருத்திக்கு உபாயம் ந்யாஸ த்யாக நிக்ஷேப சரணாகத்யாதி சப்த வாச்யமாய் ...... பரமாத்மப்ரபதநம், அதாவது பகவதாஜ்ஞாதிவர்த்தன நிவ்ருத்தி, பகவதானுகூல்யம், ஸர்வசக்தித்வானுஸந்தானம், துடக்கமானவற்றோடே கூடியிருந்துள்ள யாச்ஞாகர்ப்பமான விஸ்ரம்பரூப ஜ்ஞான விசேஷம். அதில் ஜ்ஞேயாகாரம் ஈஸ்வரனுடைய நிரபேக்ஷ ஸாதனத்வம் ...... இதுதான் சாஸ்த்ரார்த்தமாகையாலே ஸக்ருத் கர்த்தவ்யம்' என்றும், ஸ்ரீ பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளிச்செய்த ராமாயண தனி ச்லோகியில் 'ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய' ச்லோக வ்யாக்யானத்தில் 'ச' என்னும் பதத்துக்கு அர்த்தத்தில் 'ச' 1 '[illegible]' என்று பருஷிக்கிற ராவணனோடும் அவனோடு சேர்ந்தாரோடும் வாசியற விதம் சொல்லுகையாலே '[illegible]' என்கிற ஆனுகூல்ய ஸங்கல்பமும்' என்றாரம்பித்து மற்ற அங்கங்களையும் நிரூபித்து, 'கடைசியில் ' என்கிற கார்ப்பண்யமும் ஆக இப்படி சரணாகதியினுடைய ஷட்ப்ரகாரமும் குறையாதபடி பண்ணின [illegible]' என்றும், த்வயம் என்னும் ரஹஸ்யத்தில் 'ப்ரபத்தி பண்ணும் ப்ரகாரமிருக்கும்படியென்னென்னும் அபேக்ஷையிலே 2 '[illegible]' என்றும் ப்ரபத்திபண்ணும் ப்ரயோகம் சொல்லிற்று. .... இப்ரபத்தி தன்னை 3 '[illegible] ||

ஜந்துக்களுக்கும் சரண்யனான ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருவடித் தாமரைகளில் சரணாகதி பண்ணுவித்து.

1. உன்னையும். இந்த ராக்ஷஸர்களோடேகூடிய லங்கா புரியையும் காப்பாற்றிக்கொள்.

2. லோகத்துக்குப்பதியாகிய. ப்ரும்மமாகிற மஹஸ்ஸில் ப்ரணவத்தினால் ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கிறேன்.

3. அஹிர்புத்ன்ய ஸம்ஹிதை - 37 - 30 - 31. நான் குற்றங்களுக்கு இருப்பிடமாயும் வேறு உபாயமில்லாதவனாயும் ஆகிறேன். நீரே எனக்கு உபாயமாக இருக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திப்பதாகிய அநு-

[illegible] |' என்று ருத்திரன் அதிகாரி ஸ்வரூபத்தையும், ப்ரபத்தி லக்ஷணத்தையும் இதனை ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே ப்ரயோகிப்பான் என்றும் சொன்னானிறே. 1 '[illegible] ||' என்றிவை இரண்டு ச்லோகமும் ப்ரபத்தியின் லக்ஷணவாக்யம். 2 '[illegible] ||' என்றும், இது ப்ரபத்திக்கு [illegible]மன்று, ப்ரபன்னனை பின்பு பிறக்கும் ஸம்பாவித ஸ்வபாவங்கள் சொல்லிற்று' என்றும், தனிசரமத்தில் 'சரணாகதி மோக்ஷஸாதனம் என்னுமிடம் ச்வேதாச்வதரோபநிஷத்திலும் சொல்லிற்று. சரணாகதியின் ஸ்வரூபம் 2 '[illegible] ......' என்றாரம்பித்து, ஆனுகூல்ய ஸங்கல்பாதிகளை நிரூபித்து, 'ஆத்ம நிக்ஷேபம் என்பது ரக்ஷ்யத்வேந ஸமர்ப்பிக்கை, அதாவது ஆத்மாத்மீயமான நிகில பர ஸமர்ப்பணம். ஏவம்விதமான சரணாகதியையே ச்ருதி ஆத்மயாகமாக விதிக்கிறது' என்றும், 'இதில் பூர்வார்த்தத்தாலே அதிகாரிக்ருத்யம் சொல்லுகிறது. உத்தரார்த்தத்திலே ஈச்வரக்ருத்யத்தையும் அதிகாரிக்ருத்ய சேஷத்தையும் சொல்லுகிறது. .... இது தான் ப்ரார்த்தநா கர்ப்பமாயிருக்கும். 1 '[illegible]

ஸந்தானம் சரணாகதியென்று சொல்லப்பட்டது. அது இந்த தேவரிடத்தில் ப்ரயோகிக்கப்படட்டும்.

1. பரதமுனிக்கு லக்ஷணவாக்யம். தன்னுடைய இஷ்டமானது அயலரால் ஸாதிக்கப்பட முடியாமலிருக்கும்பொழுது, மஹாவிச்வாஸத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு அவனை உபாயமாகயாசிப்பது ப்ரபத்தி சரணாகதி.

2. அஹிர்புத்ன்ய ஸம்ஹிதை 37 - 27 - 28. அனுகூலமாக இருக்கிறேன் என்னும் ஸங்கல்பம், ப்ராதிகூல்யத்தின் விடுதல், ரக்ஷிக்கப்போகிறான் என்கிற நம்பிக்கை, அப்படியே கோப்த்ருத்வவரணம், பரந்யாஸமும் கார்ப்பண்யமும் (ஆக இப்படி) சரணாகதி ஆறுவிதமானது.

ஶரணாகதிঃ ॥' என்றும், 'கபோதோபாய ஸதோதா ம வேதி ப்ராயபூராகதிঃ । ஶரணாகதிঃ' என்றும் லக்ஷணவாக்யங்கள் சொல்லுகையாலே ...... இந்த வித்யனுஷ்டானமகிற உபாயஸ்வீகாரம் ஸக்ருத்தென்னுமிடம் ப்ரபத்தி சாஸ்திரங்களாலும் ப்ரபத்தி வித்துக்களாலும் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டது' என்றும், ஆறும்பத்து பத்தாம் திருவாய்மொழி உலகமுண்ட பெருவாயா ப்ரவேசத்தில் ஈட்டில் 'இனித்தான் சரணாகதி பல ப்ரஜையாமிடத்தில் ஶரண்யன் பக்கலிலே பண்ணவும் ...... அதிகாரியாகவும் வேணும் ...... ஞானாதிகதையென்னுமோ பாதி ஆனுகூல்ய ...... சரணாகதி பல வ்யாபகாரி சரணம்புக்கால் பலவ்யாப்தை என்கிற அர்த்தத்தை அதி சொல்லுகிறது' என்றும், 'பாரமாயிகீ' இத்யாதிகளாம் சூர்ணிகா வ்யாக்யானத்தில் ஸ்ரீ ச்ருத ப்ரகாசிகாசார்யரால்

1. '...... ...... ஸர்வோபாயத்வம்' என்றும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆக இந்த வாக்யங்களினால் ப்ரபத்தி அவசியம் அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்றும் அப்படி அனுஷ்டிக்காவிடில் பலம் வராதென்றும், ஆனுகூல்யாதி அங்க விசிஷ்டமாகவும், பரஸமர்ப்பண ரூபமாகவும் இருக்குமென்றும் சொல்லப்பட்டதாகிறது. ஆகையால் சில இடங்களில் அங்கங்கள் ஸம்பாவித ஸ்வபாவங்கள் என்று சொல்லியிருப்பதும் சில அங்கங்களே போதுமென்று சொல்லியிருப்பதும் மற்றும் இப்புடைகளில் சொல்லுமதெல்லாம் ப்ரபத்தியின் உத்தர காலத்தைப் பற்றியதென்றும், ஒரு அங்கத்தை ஸ்தோத்திரம் பண்ணியதென்றும் அறியத்தக்கது. இவ்வர்த்தம் ஸ்ரீமந்ந்யாஸ விம்சதியில் 2 '...... ......

1. ஆனுகூல்ய ஸங்கல்பம் முதலியவைகளை அங்கமாகவுடையது. அதல்லவோ அந்தச்சரணாகதிக்கு மற்ற உபாயங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகிய ஸ்வரூபம்.

2. ஸ்ரீமந்ந்யாஸவிம்சதி - 12. பூர்வாசார்யர்கள் ஐந்து அங்கங்

....' என்றருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆக இப்படி அங்க பஞ்சகவிசிஷ்டமாய் பரஸமர்ப்பண ரூபமான ப்ரபத்தி அவசியம் கர்த்தவ்யமென்பது ஸர்வ ஸம்மதமாயிருக்க சில இடங்களில் ஸம்பந்த ஞானமாத்திரம், ஸித்தோபாயப்ரதிபத்திமாத்திரம், சைதன்ய க்ருத்யம், ஸித்தஸமாதானம், அதிகாரி விசேஷணம் என்றிப்புடைகளிலே ப்ரபத்தி அனாவச்ய மென்று தோற்றும்படி அருளிச்செய் திருப்பதற்கும் இவ்வுபாயத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டியதில்லை என்பதில் தாத்பர்யமில்லை, ஸித்தியான பகவானே ப்ரதானமாயும், அவ்யவஹிதமுமான உபாயம் இது பரம்பரையாக உபாயம் என்பதில தாத்பர்யம். இப்படியே அர்த்தம் கொள்ள வேண்டுமென்பது கீழுதாஹரித்த 'நேரே உபாயமில்லாமையாலும்' இத்யாதி வாக்யங்களாலும், மூன்றும் பத்து ஆறும் திருவாய்மொழி எட்டாம் பாட்டு 'துயரமே தரு' வ்யாக்யானத்தில் ஈட்டில் 'எம்பெருமானார் திருவாராதனம் பண்ணிப் போருமது ஒரு பிள்ளையிறே இங்ஙனே இருக்கச்செய்தே ஒரு நாள் ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் சக்ரவர்த்தித் திருமகனை எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாராய் அவரைப் பார்த்து 'இந்த 1 '...... ஶரணம் வ்ரஜ' என்று தேனைவ இடாதார் எழுந்தருளினார்' என்றாராம். 'ஆபிமுக்யத்தாலே

களையும் ப்ரபத்திக்கு இன்றியமையாதவைகளாக சொல்லுகிறார்கள். சிலரால் இந்த விஷயத்தில் ஸம்பவிக்கக்கூடியவைகளென்று சொல்லப்பட்டதோ அந்த வசனமும் ப்ரபத்யனுஷ்டானத்துக்குப் பின்பாக்கட்டது அங்கங்களிலே அங்கி என்கிற வாதமும், இதுகளுக்கே பலமுண்டாகும் என்பதும், இரண்டங்கங்கள், மூன்று அங்கங்களைச் சொல்லுகிறதும் அவைகளில் மாஹாத்ம்யத்தைச் சொன்னபடி. இப்படிச் சொன்னால் தான் எல்லாப்ரமாணங்களுடன் ஐகார்த்யம் சித்திக்கும்.

1. கீதை - 18 - 66. என்னொருவனையே சரணமாக அடை.

பெறலா மென்றால் அவ்வாபிமுக்யம் தானும் பரம பக்தியோபாதி அரிதா யிருக்குமிறே இச்சேதனனைப் பார்த்தால். இத்தலையில் ஆபிமுக்யத்துக்கு மேற்பட வேண்டா என்று சொல்லுகிறவை யெல்லாம் சரண்யனுடைய நீர்மையைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. இவனுக்கு வேண்டுவது சொல்லப்புக்கால் 1 'மஹாவிஶ்வாஸபூர்வகம்' என்ன வேண்டும்படியா யிருக்குமிறே. ஒரு க்ரியை விஸ்வஸித்து ஆறுமாதத்துக்கு வேண்டும் சோறும் தண்ணீரும் ஏற்றிக்கொண்டு கடலிலே இழியா நின்றான். அவ்வோபாதி விஸ்வாஸமாகிலும் வேண்டாவோ பகவத் விஷயத்தைப் பற்றுவார்களுக்கு' என்றருளிச் செய்வர்' என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பதினாலும் ஏற்படுகிறது. இத்தால் ப்ரபத்தி செய்யவேண்டியதில்லை என்று சில இடங்களில் சொல்லி யிருப்பதும் பகவானுடைய க்ருபையினுடைய ப்ராதான்யத்தை விவக்ஷித்தபடி என்றறியத் தக்கது. ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் செய்த ப்ரபத்தியினாலேயே நாமெல்லோரும் உத்தீர்ணராவோம் என்று சொல்லுவதும் விமர்சகாலத்தில் நிலை நிற்காது. ஏனெனில் ஆத்மாத்மீய பரஸமர்ப்பண ப்ரகரணங்களில் விஹிதமேயன்றி பின்னால் வருமவர்களுக்குக்கூட சேர்த்து உபாயாநுஷ்டானம் பண்ண ஒருவிதியும் காணப்படவில்லை. ஆகையினால் 'அப்படிச் சொல்லும் வார்த்தைக்கு ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய காலத்தில் அவருடைய ஶிஷ்ய பரம்பரைகளில் அந்வயித்தவர்களாய் அவருடைய ஆத்மீய பரஸமர்ப்பணத்தில் அந்வயித்தவர்களுக்கு மாத்திரம் வேறு உபாயாநுஷ்டான மில்லாமலே மோக்ஷம் கிடைக்கு மென்பதில் தாத்பர்யம்.' அப்படியே இப்பொழுதும் ஆசார்யர்களினால் ஆத்மீயத்வேன சேர்த்து ப்ரபதனம் பண்ணப்பட்டவர்கள் வேறு உபாயாநுஷ்டானம் பண்ணக் கண்டிலோம், அப்படியே 'ஒரு மலையிலின்று மொருமலையிலே தாவும் ஸிம்ஹஶரீரத்தில் ஜந்துக்களைப் போலே பாஷ்யகாரர் ஸம்பந்தம் பண்ண அவரோடுண்டான குடல் துவக்காலே க்ருதக்ருத்யராவதோம்' என்று முதலியாண்டான் அருளிச்செய்த பாசு

1 21ம் பக்கம் பார்க்க.

ரம்' என்று ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் அதிகாரி விபாகாதிகாரத்தில் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையினால் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் பரஸமர்ப்பணம் பண்ணின காலத்தில் நமக்கு அவரோடு ஒரு குடல் துவக்கில்லாமையினால் அவர் அநுஷ்டித்த ப்ரபத்தியில் நமக்கு ஆத்மீயத்வேன அந்வயமில்லாமையாலே அந்த ப்ரபத்தி நமக்கு இப்பொழுது கார்யகரமாகாது. அப்படியே ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் த்ரிஜடை முதலியவர்களின் ப்ரபத்தியில் தத்காலத்தில் அவர்கள் அபிமானத்துக்கு விஷயர்களான நாலு ராக்ஷஸர்களும், ஏகாக்ஷி முதலிய ராக்ஷஸிகளும் மாத்திரம் ரக்ஷிக்கப்பட்டார்களேயொழிய அவர்களுடைய குடல் துவக்காலே ராவணாதி ஸர்வ ராக்ஷஸர்களும் ராக்ஷஸிகளும் காப்பாற்றப்படவில்லை என்பது ப்ரஸித்தமிறே. 1 'ஜீவங்களஸஹைவளயஸ்ய ஸம்ராஜஸவு வாஷநாம் | ஆத்யவம்மாரவளயஸ்ய நிஷ்க்ருதிஃ ஸஹாரா வணம் ||' என்கிறபடியே அநாதிகாலமாகப் பகவானுடைய வஸ்துவாகிய ஆத்மாவைத் தன்னுடைய தென்றபிமானத்தினாலேயே எல்லாப் பாபங்களையும் விடமேற்பட்ட ஆத்மாபஹாரம் பண்ணினவனாகையினால் அதை நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடிய ப்ரபத்தியை அவச்யம் அநுஷ்டிக்க வேண்டுமென்பது எல்லாப் பூர்வாசார்யர்களினுடையவும் நிஷ்க்ருஷ்டமான ஏகாபிப்ராயம் என்றதாயிற்று.

லக்ஷ்மியின் உபாயத்வம்.

இப்படிக் கீழ் ப்ரபத்தி அவச்யம் அநுஷ்டேயம் என்று நிரூபிக்கப்பட்டது. அப்படி அதை அநுஷ்டிக்கப் புக்கால் லக்ஷ்மிக்கு உபாயத்வம் அதில் உண்டா? இல்லையா? என்கிற விமர்சத்தில் 2 'ஏகோ நாராயண ... ஸ்வாமிநஃ | வ ஶ்ரீவிஶிஷ்ட வனமெவகஃ ... ஸமேஷிதஃ ||' என்று ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில்

1 ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம்.

2 ஆகையினால் வேறர்த்தம் சொல்லுவதில் தாத்பர்யமில்லாத அனேகங்களான ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி இவைகளை அநுஸரித்திருப்பதினாலே பத்னியோடு சேர்ந்திருக்கிற ஒருவனே (பகவானே) இந்த சரமச்லோகத்தில் மாம் என்பதால் ப்ரபத்தி செய்யத்தக்கவனாக சொல்லப்பட்டான்.

சரம ஶ்லோகாதிகாரத்தில் லக்ஷ்மிக்கு உபாயத்வத்தில் அந்வயம் உண்டு என்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட் டிருக்கிறது. இங்கு உபாயத்வம் என்பது பிராட்டி கேவலம் புருஷகாரமாய் மாத்திரம் நின்று விடாமல் பகவானிடத்தில் நம்முடைய பரத்தை நாம் ஸமர்ப்பிக்கும் காலத்தில் பகவானைப் போலவே அவளும் உத்தேச்யையா யிருக்கை. ஈட்டிலும் மஹாப்ரவேசம் முதல் ஸ்ரிய: பதியில் 'இத்தால் நம்மாசார்யர்கள் ரஹஸ்யத்தில் பதத்வபத்தாலும் அருளிச்செய்து கொண்டு போரும் அர்த்தத்துக்கு அடி இவ்வாழ்வாரா யிருக்கும் என்றதாயிற்று. ஆஶ்ரயண வேளையிலே 1 'மலர்கள் விரும்பும் நம் அரும்பெறலடிகள்' என்று தொடங்கி, போக வேளையிலே 2 'கோலமலர்ப் பாவைக்கன்பாகிய என்னன்பே' என்றும் சொல்லுகையாலே ஆச்ரயண வேளையோடு போக வேளையோடு வாசியற ஒரு மிதுனமே உத்தேச்ய மென்னுமிடம் சொல்லிற்றாயிற்று என்றும், ஆறும்பத்து, பத்தாம் திருவாய்மொழி, பத்தாம் பாட்டு அகலகில்லேன் வ்யாக்யானத்தில் ஈட்டில் 'இருவருமான சேர்த்தியிலே இறே இவன் அடிமை செய்வது, அச்சேர்த்தி தன்னையிறே இவன் உபாயமாகப் பற்றுகிறதும், ... இப்படி உபயமும் விலக்ஷணமான மிதுனம் உத்தேச்யமாக இருக்கிற முமுக்ஷுக்களுக்கு ஒரு குறையுண்டோ. இவர்களைத் தனித்தனியே பற்றினார்க்கு ஸ்வரூப விநாசமிறே. மிதுனமே உத்தேச்ய மென்றிருப்பார்க்கு ஸ்வரூபோஜ்ஜீவனமிறே. ராவணாதிகள் பக்கலிலே இவ்வர்த்தம் காணலுமாம்' என்றும், ஏழாம்பத்து ஒன்பதாம் திருவாய் மொழி பதினோராம் பாட்டு இங்கு மங்கும் வ்யாக்யானத்தில் 'ஸாதனானுஷ்டான ஸமயத்தோடு ப்ராப்ய வஸ்துவை ப்ராபிக்கு ஸமயத்தோடு வாசியற இஹலோக பரலோகங்களிரண்டிலும் ஸ்ரிய: பதி அல்லது போக்கில்லை இவ்வர்த்தம் ஸ்வாமிக்குத் தஞ்சமா யிருப்பார் வேறில்லை' என்றும், மூன்றாம் பத்து ஏழாம் திருவாய் மொழி எட்டாம் பாட்டு நம்பனை ஞாலம் படைத்தவனை வ்யாக்யானத்தில் அன்போடுமிய மணவாளஜீயர் அருளிச் செய்த உரையில் 'ஸ்ருஷ்டி தசையோடு ஆச்ரயண தசையோடு

1. திருவாய்மொழி - 1 - 3 - 2. திருவாய்மொழி - 10 - 10 - 7

ப்ராப்யதசையோடு வாசியற அநுவ்ருத்தமான ஸ்ரிய: பதித்வத்தை உடையவனாய்' என்றும், நாலாம் பத்து ஐந்தாம் திருவாய்மொழி பதினோராம் பாட்டின் வ்யாக்யானத்தில் ஈட்டில் 'நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழி கற்றாரை பெரிய பிராட்டியார் தமக்கே பரமாகக்கொண்டு ஸமஸ்த து:க்கங்களையும் போக்குவர் என்கிறார் ...... ஸர்வேச்வரன் பலம் கொடுக்கிற தசையிலே அவனை விலக்கி நானே இதற்குப் பலம்கொடுக்க வேணும் என்று தனக்குப் பரமாக ஏறிட்டுக் கொண்டு பலம் கொடுக்கும். வினை தீர்க்குமே—இத்திருவாய்மொழி கற்றாருடைய பகவதனுபவ விரோதியான ஸகல ப்ரதிபந்தகங்களையும் போக்கும், இத்திருவாய் மொழி கற்றார்க்கு அந்த:புரத்திலே படியும் நடையும்' என்றும், இதின் ஜீயர் அரும்பதத்தில் 'படியும் நடையும்—அனுபவமும் கைங்கர்யமும்' என்றும் அருளிச் செய்யப்பட் டிருக்கிறது. ஆக இத்தால், ஸர்வ பாபத்தையும் போக்கடிக்கும் தன்மையும் மோக்ஷம் கொடுக்கும் தன்மையும் லக்ஷ்மிக்கும் உண்டென்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. மேலும் ஆறும்பத்து ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி மூன்றாம்பாட்டின் வ்யாக்யானத்தில் ஈட்டில் 'இப்பாட்டால் ஆகாரத்ரயத்தை ஸக்ரமமாக வ்யாக்யானம் பண்ணுகிறார். 'ஸுரக்ஷணே' இறே தானும். ரக்ஷிக்குமிடத்து ஸர்வ ப்ரகாரமாக ரக்ஷிக்கவேணும், அதுதான் ஸர்வகாலமும் ரக்ஷிக்கவேணும், அப்படி ரக்ஷிக்குமிடத்தில் ஸர்வ ரக்ஷகனாக வேணும், இப்படி வரையாதே ரக்ஷிக்குமிடத்தில் 'நிகஜிஞரவ ராயஜி' என்னுமவளும், 'என்னடியாரது செய்யார்' என்னுமவனும் கூடவாயிற்று, என்றும், இதின் அடையவளைந்தான் அரும்பதத்தில் 'தத்வ விவேகம், உபாயானுஷ்டானம் புருஷார்த்தாவாப்தி இவைகளெல்லாம் ரக்ஷணவிசேஷங்கள்' என்றும் அருளிச்செய்யப்பட் டிருக்கிறது. இத்தால் மோக்ஷ ப்ரதானமாகிற ரக்ஷணத்திலும் லக்ஷ்மீ விசிஷ்டத்வம் சொல்லப்பட்டதாகிறது. மேலும் ஆறாம்பத்தில் பத்தாம் திருவாய்மொழி ப்ரவேசத்தில் ஈட்டில் 'இவையும் பல இடங்களிலே ப்ரபத்தி பண்ணினார். அவ்விடங்களிலே தர்மிபுக்க இடத்தே நிருபக தர்மங்களும் புகக்கடவது என்கிற ந்யாயத்

தாலே லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் சொன்னார், இங்கு அது தன்னையே வாய்விடுகிறார்' என்றும், தனிப்ரணவமென்னும் ரஹஸ்யத்தில் 'இவனுடைய ஸ்வரூபநிரூபகங்களான கல்யாணகுணங்களிலும் ப்ரதானம் லக்ஷ்மீ ஸ்வரூபமாகையாலும், ... இவனுக்கு தேவதாந்தர வ்யாவ்ருத்தி லக்ஷணங்களிலே ப்ரதானம் லக்ஷ்மீ பர்த்ருத்வம் ,...... இன்னும் சில ஆசார்யர்கள் இங்ஙனே அருளிச்செய்வர்கள். எங்ஙனே என்னில்:— அபத்னீகனுக்கு யாகத்திலே அந்வயமில்லாதாப் போலேயும், ப்ரதானமஹிஷீ வ்யதிரேகேண ராஜாவுக்கு அபிஷேகமில்லாதாப் போலேயும், இவனுடைய ரக்ஷகத்வ சேஷித்வம் லக்ஷ்மீ வ்யதிரேகேண இல்லை. நஞ்சீயர் இவ்வர்த்தம் அருளிச்செய்யச் செய்தே பிராட்டிக்கு ஸத்தாஸித்தி எம்பெருமானாலே, எம்பெருமானுக்கு நிரூபகஸித்தி பிராட்டியாலே என்றிறே அருளிச்செய்தது' என்றும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இத்தால் வைஷயிக ஸத்யத்வாதிகளைப் போலே ஸ்வரூப நிரூபக தர்மத்வமும், தர்மியுடன் இல்லா இடங்களிலும் அந்வயமும் நிரூபிக்கப் பட்டதாயிற்று. இப்படிப்பட்ட இந்தவசனங்களுக்குப் புருஷ காரமாகப் பிராட்டியும், உபாயமாக எம்பெருமானும் உத்தேச்யர்களாகிறார்கள் என்று தாத்பர்யம் சொல்லவொண்ணாது. உபாயப்ரபத்தியும் புருஷகார ப்ரபத்தியும் வெவ்வேறு காலத்தில் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய தனிப் ப்ரபத்திகள். அதாவது, ஸாபராதரான நாம் பிதாவாகையினால் கோபித்துக்கொண்டு இருக்கக் கூடியவனுமாய் அதற்கனுகுணமாக சக்தனுமாய் ஸர்வஜ்ஞனுமாயிலே நாம் செய்த குற்றங்களையெல்லாம் கண்ணாரப் பார்த்தவனுமாயிருக்கிற பகவானிடத்தில் கூசாமல் அணுகி நின்று ப்ரார்த்திப்பதும் அதற்கவன் முகம் கொடுப்பதும் அஸம்பாவிதமாகையாலே பிராட்டியிடத்தில் முதலில் புருஷகார ப்ரபத்தியைச் செய்து அவள் அனுக்ரஹத்தைப் பெற்று பிறகு எம்பெருமானைக்கிட்டி உபாயரூபமான ப்ரபத்தி பண்ணவேண்டும். இப்படிப் புருஷகார ப்ரபத்தியில் லக்ஷ்மீமாத்ரம் உத்தேச்யை, உபாயமாகிய ப்ரபத்தியிலும் எம்பெருமான் மாத்ரம் உத்தேச்யனாகும் பக்ஷத்தில் ஒரு ப்ரபத்தியிலும் மிதுனமும்,

அல்லது சேர்த்தியும் உத்தேச்யமில்லையாகையினால், கீழ்க் கூறிய வாக்யங்களோடு விரோதிக்கும். 'மேலும் தனித்தனியே பற்றுவார்க்கு ஸ்வரூப விநாசமிறே பலிப்பது' என்கிற இதுவும் கோல்விழுக்காட்டாலே வரக்கடவதாயிருக்கும். இப்படிப் புருஷகார ப்ரபத்தியும், உபாயப்ரபத்தியும் முன் பின்னாகவே அனுஷ்டிக்கவேண்டும் என்னும் அர்த்தம் சரணாகதி கத்ய ஸ்ரீ ச்ருதப்ரகாசிகையில் 1 '[illegible]' என்றும், 2 '[illegible] இதி' என்றும், பரந்தபடியில் [illegible] என்கிற நிர்வசனங்களைக் கொண்டு அநந்ய சரண்யனாயிருக்கிற எனக்கு அபராத நிவ்ருத்தி மாத்திரத்திலே ப்ரஸந்நையாய் அசரண்ய சரண்யையாயிருக்கிற உன் திருவடிகளொழிய புகலில்லை என்று இவன் விண்ணப்

---

1. அதில் பராக்ரமத்தை உடையவனாகையாலே க்ரூரஸ்வபாவத்தையுடைய பிதாவாயிருக்குந் தன்மையினால் ஸுலபமாயணுக முடியாத பகவானை யாச்ரயிப்பது ஸித்திக்கவேண்டியதற்காக புருஷகார பூதையாய் வாத்ஸல்யம் என்கிற குணம் நிறைந்த லக்ஷ்மியை ஆச்ரயிப்பது ஸ்ரீமத் என்னும் பதத்துக்கு வ்யாக்யானமாகச் சொல்லப்படுகிறது. அன்றிக்கே லக்ஷ்மியை ஆச்ரயித்து அவளிடத்தில், திருமந்திரத்தினால் தன் ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்த புருஷார்த்தத்தை ப்ரார்த்திப்பதை அந்தப் புருஷார்த்தத்துக்கு உபாயத்தை ப்ரார்த்திப்பதுவரையிலும் செய்து அவளுடைய உத்தரவினால் த்வயம் அனுஸந்திக்கப்படுகிறது என்று பூர்வாசாரியர்களுடைய அனுஸந்தானத்தை நினைத்துக்கொண்டு முதலில் லக்ஷ்மியிடத்தில் ப்ரபத்தி செய்கிறாராகவுமாம்.

2. எல்லாவற்றிற்கும் சரண்யனான பகவானைக் கிட்டாதவர்கள் அசரண்யர்கள், அப்படிப்பட்டவர்களுக்குள் ஒருவன் என்று சொல்லுகிறார்—'அசரண்ய' என்றாரம்பித்து.

பம் செய்யும் வார்த்தையைத்தானே கேளாநிற்கும். ஈஶ்வரனைக் குறித்து விண்ணப்பம் செய்யும் வார்த்தையை அவன் கேட்கும்படி பண்ணாநிற்கும்' என்றும், தனித்வயத்திலும் இப்படியே நிர்வசனங்களைச் செய்து, 'இது ப்ரமாண ஸித்தமேயன்று, லோகஸித்தம் ...... தாஸதாஸிகைகள பணி செய்கைக்காகவும் புத்ராதிகளுடைய வ்யுத்பத்திக்காகவும் பிதாவானவன் நியமித்தால் மாதாவின் நிழலிலே ஒதுங்கி நின்று, அவன் "இவளுக்கும் உகவியளாயிருந்தவளிலே இவற்றின் குற்றத்தைப் பார்க்கக் கடவதோ என்றிவள் காட்டிக் கொடுக்கக்காணா நின்றோமிறே' என்றும் அருளிச் செய்யப் பட்டிருப்பதிலும் ஸித்தம். 1 'உபாயோபேயத்வமிஹ ததிவு' என்கிறபடியே நமக்கு சேஷிகளாயிருப்பார் இருவர்களாகையாலும், அவ்விருவர்களிடத்திலுமே நம்முடைய பரஸமர்ப்பணத்தைச் செய்யவேண்டியதாகையாலும் முதலில் நாம் பகவானைக் கிட்டுவதற்காகப் பிராட்டி புருஷகாரமாய் நின்று பிறகு நம்முடைய ஸமர்ப்பணத்தில் உபாயத்வேன பகவானோடு சேர்ந்து அந்வயிக்கிறாள் என்பதே தத்வார்த்தம். இப்படி லக்ஷ்மிக்கு உபாயத்வம் ஸித்திக்கிறபடியினால் சில இடங்களில் பகவானை மாத்திரம் உபாயம் என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பதெல்லாம் பகவான் ப்ரதானன் என்பதினாலும், 2 'ஸ்துதிம் ...... ப்ருதகிஹ வதாமி' என்று ஸ்ரீபட்டர் அருளிச்செய்திருக்கும் ந்யாயத்தாலும் உபபந்நம். இவ்வர்த்தம் லக்ஷ்மியை எம்பெருமானுக்கு ஸ்வரூபநிரூபக தர்மமாக அருளிச் செய்த ஈட்டின் வாக்யத்தாலும், 'எம்பெருமானைச் சொன்ன இடமெல்லாம் பிராட்டியைச் சொல்லிற்றும்' என்கிற எம்பெருமானார் வாக்யத்தினாலும் ஸித்தம்.

வர்ணாச்ரம தர்மங்களின் கர்த்தவ்யதை.

சிலர், ப்ரபந்நர்கள் வர்ணாச்ரம தர்மங்களை விட்டுவிட வேண்டுமென்றும், இப்படியே பூர்வாசார்யர்கள் அபிப்பிராயப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்றும், ப்ரமிக்கிறார்கள். இதை விசாரிப்போம். அர்த்த பஞ்சக ரஹஸ்யத்தில் 'ஸதாசார்யோபதேச க்ரமத்தாலே உபாய ஸ்வீகாரம் பண்ணி விபரீத ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தராய் வேதவிஹிதமான வர்ணாச்ரம தர்மானுஷ்டானமும், பகவத் பாகவத கைங்கர்யமும், மானஸ வாசிக காயிகங்களாகவே யதாபலமனுஷ்டித்து' என்றும், ஸ்ரீ வசன பூஷணத்தில் 'கீழ்ச்சொன்ன பகவத் கைங்கர்யம் அறிவது சாஸ்திர முகத்தாலே, ஆசார்ய கைங்கர்ய மறிவது சாஸ்திர முகத்தாலும் ஆசார்ய வசனத்தாலும் ...... கைங்கர்யம் தான் இரண்டு. அதாவது இஷ்டம் செய்கையும் அநிஷ்டம் தவிருகையும், இஷ்டாநிஷ்டங்கள் வர்ணாச்ரமங்களையும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையும் அவலம்பித்திருக்கும்' என்றும், இதற்கு ஸ்ரீ மணவாளமாமுனிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வ்யாக்யானத்தில், 'இப்படிக் கர்த்தவ்யமான கைங்கர்யங்கள் இரண்டும் அறிவது எம்முகத்தாலே என்னும் ஆகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் மேல் 'கீழ்ச்சொன்ன' என்று தொடங்கி, கீழ் என்றது வஸ்தவ்யாதிகளைச் சொன்ன இந்தக் கணையில் என்றபடி. பகவத் கைங்கர்யம் அறிவது சாஸ்திர முகத்தாலே என்றது பகவான் இவனுக்கு இப்போது வாய்திறந்தொன்றை யருளிச் செய்யாமையாலே தத்ப்ரதிபாதகமான ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதி ஶாஸ்திரமுகத்தாலே அறியவேணுமென்கை ...... இவை தானிரண்டும் எத்தை அவலம்பித்திருக்கும் என்ன அருளிச் செய்கிறார் மேல் 'இஷ்டாநிஷ்டங்கள்' என்று தொடங்கி. அதாவது கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்திகள் இருவருடையு இஷ்டாநிஷ்டங்கள் இவ்வதிகாரியுடைய வர்ணாச்ரமங்களையும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையும் பற்ற இருக்குமென்கை. இஷ்டாநிஷ்டங்கள் வர்ணாச்ரம தர்மங்களைப் பற்றி இருக்கையாவது ஸ்வவர்ண ஸ்வாஶ்ரமோசிதமான தர்மங்களை பாரார்த்ய புத்த்யா அனுஷ்டிக்கை இஷ்டமாய் ஸ்வார்த்தபுத்த்யா அநிஷ்டமாயிருக்கை. பாரார்த்ய புத்த்யா அனுஷ்டிக்கையாவது லோகஸங்க்ரஹதயாவாகவும் சிஷ்ய புத்திரர்களுடைய உஜ்ஜீவனார்த்தமாகவும் ஆந்ருஶம்ஸ்யத்தாலே அனுஷ்டிக்கை ......' இவ்வர்த்தத்தை 'இனி இவற்றில் நம்மாசார்யர்கள் அனுஷ்டிக்கிறவை ஶிஷ்ய புத்ரர்களுடைய உஜ்ஜீவனார்த்தமாக ஆந்ரு

---

1. வடார்த்த ஸங்க்ஷேபம். ஒரோசேஷியாயிருக்கை அவ்விருவர்களையும் ஆதாரமாக வுடையது.

2. ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் - 28. அர்த்த பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தில் அடங்கி இருப்பதினால் ஸ்துதி உன்னைத் தனித்துச் சொல்லவில்லை.

ஸம்ஶயத்தாலே அனுஷ்டிக்கிறார்களத்தனை. இப்படி அநுஷ்டியாதபோது பகவத் விபூதி பூதரான சேதனர்க்கு நாசஹேதுவாகையாலே ஈச்வரனுக்கு அநபிமதம். [illegible] ஆகையாலே [illegible] லோக ஸங்க்ரஹம் பிறக்கும்படி யாதோரளவாலே சிஷ்ய புத்திரர்களுக்கு உஜ்ஜீவனம் உண்டாம். அவ்வளவும் அனுஷ்டேயம் என்றதாயிற்று. ப்ரவ்ருத்தி தர்மம் தானே அபிஸந்தி பேதத்தாலே நிவ்ருத்தி தர்மமானவோபாதி இந்த நிவ்ருத்தி தர்மமும் ப்ராப்யமாகக்கடவது. இவ்விடத்தில் அகரணே ப்ரத்யவாயமும் எம்பெருமானுடைய அநபிமதத்வமும் தன்னுடைய புருஷார்த்த ஹானியுமாகக் கடவது என்று தனி ச்லோகத்திலே (தனிச்சரமத்திலே). இவர் தாமே அருளிச்செய்தாரிறே ...... அநிஷ்டம் [illegible] மத்தை அவலம்பித்திருக்கும், இஷ்டம் [illegible] யவலம்பித்திருக்கும் என்றிங்ஙனே விபஜித்து வர்ணாச்ரம சாரத்தை அநிஷ்ட கோடியாகச் சொல்லப் பார்க்கில் [illegible]

[illegible]

1. விஷ்ணுதர்மம் - 6 - 31: ச்ருதி ஸ்ம்ருதி என்னுடைய ஆஜ்ஞை; எவன் அந்த ஆஜ்ஞையை அதிக்ரமித்து நடக்கிறானோ (அவன்) என்னுடைய ஆஜ்ஞையைத் தவிர்த்தவன்; என்னிடத்தில் பக்திசெய்து கொண்டிருந்தபோதிலும் எனக்கு விரோதி, வைஷ்ணவனல்ல.

2. லக்ஷ்மீதந்த்ரம் - 17 - 93 94, 95, 96, 97: தர்மங்களுக்குக் காரணமுண்டாகாமலிருப்பதற்காகவும், சிஷ்ய புத்ரபரம்பரைகளின் ரக்ஷிப்பதற்காகவும், லோகத்தின் சேர்ந்துகொள்ளுவதற்கும் (லோகத்தார் சேருவதற்காகவும்) வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட மர்யாதையை ஸ்தாபிப்பதற்காகவும் தேவதைகளுக்கெல்லாம் தேவதையாயும் சார்ங்கமென்னும் வில்தரித்தவனுமாயிருக்கிற பகவானுடையவும் என்னுடையவும் ப்ரீதி உண்டாவதற்காகவும், வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் கர்மங்களின்

OFFICE OF ... 6 APR 1921

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 11.] ரௌத்ரி ௵ பங்குனி ௴ [ஸஞ்சிகை 6

"த்ரிபுவனகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே | வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ||" [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

சென்ற ஸெப்டம்பர் மாஸம் 'ஆர்யர்' பத்ரிகையில் அரவிந்த கோஸ் என்பவர் உபநிஷத்துக்களைப்பற்றி விசேஷமாக எழுதுகின்றார். அதை யாவரும் படித்துச் சிந்தித்தல் வேண்டும். உபநிஷத்துக்கள் பாஷாந்தரங்களில் மொழிபெயர்த்து எழுதப்பட்டுள; மொழிபெயர்ப்புக்களில் அவற்றின் தாத்பர்யார்த்தங்கள் வெளிப்படுவதில்லை. ஸ்வபாஷையில் அவற்றை வாசிப்பவர்க்கு உண்டாகும் ஜ்ஞானமும் அநுபவமும் பாஷாந்தரங்களில் உண்டாவதில்லை. அவற்றின் அபூர்வார்த்தங்கள் யுக்தியை அதிக்ரமித்து ஆத்மாவுக்கு ஸ்வயமே ப்ரகாசிக்கின்றன. அவற்றை ஆதாரமாய்க்கொண்டு நமது தேசத்தில் பல தர்மங்கள் உத்பன்னமாயின. பௌத்தஸமயம் உபநிஷத்துக்களின் ஏகதேசார்த்தங்களை தேசாந்தரங்களில் பரவச்செய்தது. பைதாகொராஸ், ப்ளேடோ முதலானவர்களுடைய உக்திகளில் உபநிஷதர்த்தங்கள் வெளியாகின்றன. Neo-Platcnism, Gronticism, Suffism முதலான பரமதங்கள் உபநிஷதர்த்தங்களைப் பாஷாந்தரங்களில் ப்ரகாசிப்பிக்கின்றன. ஜர்மானியருடைய தத்வசிந்தனை யாவும் உபநிஷத்துக்களில் ஸம்ஶயமறக் காட்டப்பட்ட அர்த்தங்களையே மறுபடியும்

வெளிப்படுத்துகின்றது. தத்கால தத்வார்த்த போதகர்கள் உபநிஷதர்த்தங்களை அநுஸரித்தே தமது உக்திகளுக்குத் தெளிவை ஸம்பாதிக்கின்றார்கள். தத்வ விசாரமென்று லோகத்தில் க்யாதி பெற்ற ப்ரபந்தங்கள் யாவும் ஸாக்ஷாத்தாகவோ பரம்பரையாகவோ உபநிஷத்தில் தமது மூலத்தைத் தேடுகின்றன.

அபூர்வார்த்தங்கள் ஆத்ம ஸம்வேத்யங்களாய், ஸ்வாநுபவ ஸித்தங்களாய், மஹர்ஷிகளுக்கு ப்ரகாசித்தவண்ணம், உபநிஷத்துக்களாக நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. அவற்றின் சப்தராசிகளும், வாக்யங்களுடைய கோவைகளும், அவற்றால் உபதேசிக்கப்பட்ட விசேஷார்த்தங்களும், அவற்றிற்கு அந்யத்ர மூலமொன்றைத் தேட இடந்தரவில்லை. உபநிஷத் ப்ரகாஸ்யங்களான உண்மைகளுக்கு ஸமானமாக உலகத்தில் ஒன்றுமில்லை. அவை ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளுக்கும் பொருந்தி உபகரிக்கின்றன. நாமரூப விபக்தமாய்த் தோன்றும் இப்ரபஞ்சம் அஸத்தில் உத்பன்னமன்று; ஸர்வத்துக்கும் ஸமாந காரணமான நாமரூப பேதங்களற்ற ப்ரஹ்மம் ஒன்றே. பேதமற்ற காலத்திலும், அதாவது ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையை அடைந்திருக்கின்ற காலத்திலும், ஸ்தூலமாகக் காணப்படுகின்ற இப்போதும், ஸர்வமும் ப்ரஹ்மாத்மகம். ப்ரஹ்மம் ஸர்வத்துக்கும் ஆத்மாவாயும், யாவும் ப்ரஹ்ம சரீரங்களாய் எப்போதும் ப்ரஹ்மத்தைவிட்டுத் தனியே இருக்கத் தகாதவைகளாயும் இருக்கின்றபடியால், ஒவ்வொரு வஸ்துவுக்குள்ளும் ப்ரஹ்மத்தினுடைய இருப்பும், நமக்குள்ளும் அதனுடைய இருப்பும், நானெனப்பட்ட ஜீவனும் நமதென்று நாம் அபிமானிக்கின்ற சரீரங்களும் ப்ரஹ்ம ப்ரகாரங்களாயிருக்கும். உண்மையில் யாவும் ப்ரஹ்மம் எனும் பரமார்த்தமும், ஒவ்வொரு சேதநனும் உபநிஷதர்த்தங்களைக் கேட்டமாத்ரத்தில் விவாதத்துக்கிடமின்றி ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிய தசையில் உபநிஷத் வாக்யங்கள் தொடர்கின்றன. சப்தாநுபூர்வியானது சந்தவிஸ்தாரமின்றியும், ச்ரவணமாத்ரத்தால் பூர்வம் அப்ரகாசிதங்களாய் நின்ற தத்வங்கள் ஸம்சயத்துக் கிடமின்றி ப்ரகாசிக்கவும், ப்ரயோஜந மற்ற சப்தமொன்றுமில்லாமலும் உபநிஷத்துக்கள் விளங்குகின்றன. சப்தவ்யாபமின்றி அர்த்தபௌஷ்கல்யத்தை அங்கேதான் ஸாக்ஷாத்கரிக்கவுமாம். அந்யத்ர பஹு ப்ரயாஸத்தோடு எழுதப்பட்ட க்ரந்தங்களின் திரண்டபொருளை உபநிஷத்துக்களில் ஒரு சிறிய

வாக்யத்தில் விசதமாகக் காணக்கூடும். ஒரே பதம் பஹு அர்த்த கர்ப்பமாக விளங்குகின்றது. இவை தர்க்கத்தாலும் அநுமானத்தாலும் நிர்ணயிக்கப்படவில்லை. ஆத்ம வேத்யங்களான ஸர்வார்த்தங்களும், ஆத்மஸாக்ஷிகங்களாய் ப்ரகாசிக்கப்பெற்றுள.

இவ்வண்ணம் அரவிந்தகோஸ் என்பவருடைய வசனங்களை ஸங்க்ரஹித்தோம். ராஜாங்க பாஷையில் அவை எழுதப்பட்டபடித் தமிழில் மொழிபெயர்க்க அவகாசம் நமக்கில்லை. மேலே விவரித்தபடியே நமக்கு ஏற்பட்ட வைதிக ஸம்ப்ரதாயத்தின் கந்தம்கூடத் தெரியாதபடியே, நமது சிறுவர்கள் அந்யர் வித்யையை அப்யஸிக்க நேர்ந்தபடியும், அவர்கள் ஸ்வதர்மங்களையும் ஸ்வாசாரங்களையும் பறிகொடுத்துவிட்டுத் தேசாந்தராசாரங்களை மேற்கொள்வதும், நமது மதத்தையும், நமது முன்னோர்களையும், நம்முடைய பூர்வ ருஷிகளையும் ஆசார்யர்களையும் பழித்தல் ஆகாதோ? நமது வித்யாத்யாகம் ஏற்பட்ட பிறகு நாமென்று நம்மிடம் நிஸர்க்கமாக உண்டாக வேண்டிய கௌரவமென்பது எங்கு அங்குரிக்கும்? பாஸ்சாத்யாப்யாஸம் ஸ்வகௌரவ நாசகம் என்று இப்போது சிலர் சொல்வது பூர்வம் புலப்படாமல் போனதேன்? இந்தியர் சித்தவ்ருத்தியானது அடிமைகளுடைய சித்தவ்ருத்தி யென்று சில பாஸ்சாத்யரே அபிப்ராயப்பட்டது பொய்யாமோ? தத்கால இந்தியா (Modern India) என்று சொல்லிக்கொள்வது அடிமைகளுடைய இந்தியாவன்றோ? ஸ்வாராஜ்யத்தைப் பரர்களுடைய ஸைந்யபலத்தாலும் சஸ்த்ரபலத்தாலும் இழந்தபோதிலும், ஸ்வம் என்று நமக்கு ஏற்பட்ட யாவற்றையும் ஸ்வயமாக இழப்பது சித்த ஸ்வாஸ்த்யம் அற்றவர்களுடைய தொழிலன்றோ?

இந்தத் துர்தசைக்குப் பரர்களையே காரணமாகச் சொல்ல முடியாது. மெக்காலே எனும் ஐரோப்யன், நம்முடைய வித்யா விஷயத்தில் பிறவிக் குருடன். அவன் சொன்னதை நாம், யோக்யராய எனப்படுபவர் அங்கீகரித்து ப்ரசாரத்துக்குக் கொண்டுவர ஸஹகரிப்பானேன்? அவரும், அவரைச் சேர்ந்த ஸமாஜத்தாரும், அவரைப்போல் ஸமாஜாந்தரங்களை உண்டாக்கினவர்களும் ஸம ஸர்க்க தோஷங்களால் தாமும் கெட்டுத் தத்காலச் சிறுவர்களுக் கெல்லாம் மூலகாரணமும் ஆனார்களன்றோ?

தேசாபிமானிகளென்று க்யாதியடைந்த ப்ரமுக [illegible] களைத் தேசக்ஷேமத்தை உத்தேசித்து மாற்றுதே

ருர்கள். வழக்கங்கள் மாறலாம்; மாருமல் எக்காலத்திலும் எத்தேசத்திலும் இருந்ததில்லை. அந்த மாறுதல் காலக்ரமத்தில் தற்செயலாய் உண்டாயிற்று. திடீரென்று ஒருவழக்கத்தை அழிக்க முயல்வது எதிர்பாராத கேட்டை விளைவிக்கும். தேச ஒற்றுமைக்கென்று செய்கின்ற ப்ரயத்னங்கள் யாவும் தேசஸ்தர்க்குள் முன்னில்லாததோர் பேதத்தை விளைவித்து முடிகின்றன. ஒவ்வொரு பேதமும் கக்ஷிகளுக்குக் காரணமாய்த் த்வேஷத்தில் பலிக்கின்றது. எப்படிப்பட்ட ப்ரயத்னமும், அது ஶாஸ்த்ர விரோதத்தில் பர்யவஸித்ததாகில், லோகஹிதத்தின் பொருட்டாகமாட்டாது.

ஜாதிபேதத்தைத் திரஸ்கரிக்கின்றவர்கள் தம்மட்டும் ஜாதியைத் துறக்கலாம். துறக்காதவர்களை த்வேஷிக்காமல் அவர்கள் இருக்கமுடியாது. அந்யதேசங்களில் வர்ணபேதங்கள் இல்லையென்பதே நாம் அவற்றை யழித்துவிடப் போதுமான ஹேதுவாமோ? வர்ணபேதங்கள் ஒற்றுமை குறையாது இதற்கு முற்பட்ட காலங்களில் நமது தேசத்தில் கொண்டாடப்படவில்லையோ? இப்போது அவை ஒற்றுமைக் குறைவுக்குக் காரணமென்றால், அது அந்யர்கள் போதிப்பதை அங்கீகரிப்பதால் வந்த கேடன்றோ? நமக்குள் பேதங்கள் நிலைக்கப் பரர்க்கு லாபம் வ்ருத்தியடைகின்றது. பேதங்களை வேண்டும் பரர்கள் அவற்றை உண்டாக்க வழிதேடுவது ஸஹஜம். அவர்கள் தேடும் வழிகளை நம்மவர்க்குள் சிலர் அங்கீகரித்தல் அடிமைகளின் சித்தவ்ருத்தியை வெளிப்படுத்துகின்றது. பரர்களுடைய தேசங்களில் பரஸ்பரம் த்வேஷிக்கின்ற வகுப்புகள் இல்லையா? அவர்க்கும் நமக்கும் வித்யாஸம் யாதென்றால், அயலாரால் தேசத்துக்கு அபாயம் நேரிடுங்கால் அவர்கள் தமக்குள் பேதங்களை மறந்து ஸ்வதேச ரக்ஷணத்தில் ஒன்று சேர்ந்து முயல்கின்றார்கள். நம்மவரோ பரரால் பரிபவத்தையும் குணமாகக்கொண்டு தமக்குள் பரஸ்பரம் மாத்ஸர்யத்தை வளர்க்கின்றார்கள். இத்தகைய ஜனங்களை எவ்விதத்தாலும் ஸமாதானம் செய்வதென்பது கூடாத காரியம். அடிமைகளுடைய சித்தவ்ருத்தி நம்மவர்க்குள் நீங்கினாலன்றிப் பொதுவான க்ஷேமம் கூடிவரமாட்டாது.

வைதிகமதம் ஒன்றுதான் ஊர்ஜிதமாய் நிற்கத்
ஆபாஸங்களோ, ஸம்யக் தர்க்கங்களால் அநு

க்ரஹம் பெறத்தகாதவை; கேவலாபிநிவேசத்தால் கொண்டாடத்தக்கவை; ஶாஸ்த்ர நிபுணர்களால் ஆதரிக்கத்தக்கவை; யுக்த்யாபாஸங்களைக்கொண்டு மந்தமதிகளை மயக்குகின்றவை; ப்ரஜாஹிம்ஸையில் பர்யவஸித்தவை; தேசாந்தர ஆக்ரமணங்களில் உத்யோகித்தவை; விஷயேச்சையையும் விஷயார்ஜநத்தையும் விஸ்தரிக்கின்றவை; ஆர்ஜவமற்றவை; ஸத்யத்தினுடைய கந்தமற்றவை; தர்மத்தின் மர்யாதைகளைக் கடந்தவை; இவ்வித தோஷங்களே குணங்களாகத் தோன்றுமவர்களால் நினைக்கத்தக்கவை.

வைதிக ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் தேசாந்தராக்ரமணம் செய்தாரில்லை; வஞ்சனையால் பரர்களை ஸ்வமதத்தில் ஆகர்ஷித்தாரில்லை; பரர் பொருளைச் சூறையாடினாரில்லை; அதர்மயுத்தம் செய்தாரில்லை; யாவர்க்கும் யுத்தத்தையே தொழிலாக்கினாரில்லை; பரர்களைத் தம்மைப்போல் எண்ணி மோசம் போனவர்கள்; தர்ம மர்யாதையைக் கடந்தார்களில்லை. அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு நீடித்த பராதீநம் நேரிடுவானேன்?

காரணம் தேடப்போய் ஆபாஸங்களைக் காரணமாகக் கருதுகின்றார்கள். ஸ்வாராஜ்யத்தை நமது தேசத்தார்மட்டும் இழந்தார்களில்லை. கிறிஸ்தவர்களாலும், மஹம்மதியர்களாலும் ஸ்வாதந்த்ரியம் இழந்த நாடுகள் பல. அங்கெல்லாம் ஜனங்கள் ஸ்வதர்மத்யாகம் செய்தார்கள்; ஸ்வரூபம் மாறிப் பூர்வ ஸ்மரணையை விட்டுவிட்டார்கள். இந்தத் தசை இதுவரையில் நமக்கு வராமலிருந்தது; இப்போது நம்மவர்களாலேயே ப்ராப்தமாகின்றது.

நமக்குள் ஜ்ஞாநப்ரதாநர் வேதாந்த மதத்தை ச்லாகிப்பதைக் காட்டினோம். தேசாந்தரத்தில் விசார ஸமர்த்தர்கள் அந்த மதத்தை மிகவும் உகப்பதையும் காட்டினோம். இதைக் கவனிக்காதவர்கள் ஜ்ஞாதாக்கள் ஆகமாட்டார்கள்; அவர்கள் நமக்கென்று ஒரு கௌரவத்தைப் பாராட்ட அநர்ஹர்கள். இவர்களைச் சேர்ந்திருக்கத்தக்க ஜ்ஞாதாக்கள் இன்னும் நமது தேசத்தை விட்டகன்றாரில்லை. ஆனால் அவர்கள் ஏகாந்த சீலர்கள்; ஸங்க்யையில் குறைந்துகொண்டு வருகின்றவர்கள்; பாதிரிமார்களைப் போல் கண்டவிடங்களிலும் சென்று, கண்ட ஜனங்களை நெருக்கித், தோன்றியபடிப் பலவழிகளால் வசீகரணம் செய்யாது இப்போது தேடிச் சென்றவர்களைப் பரீக்ஷித்து வித்யோபதே

கள். இவர்களைத் தவிர, இவர்களைப்போல் ஜ்ஞானத்தை ஸம்பாதித்த சிலர் பட்டணங்களிலும் நகரங்களிலும் தமது ஜ்ஞானத்தை ப்ரகாசிப்பித்து அர்த்தார்ஜன பரர்களாயிருக்கின்றார்கள். அவர்களும் விஷயத்தைத் தெளிவுடன் போதிப்பிக்க அதிகாரிகள்தான். ஆனாலும் பாஷாந்தர பரிசயஸ்தர்கள் அவர்களை ஆதரிப்பதும் அநுஸரிப்பதும் துர்லபமாயிருக்கின்றது. அதற்குக் காரணம் அவருடைய பாஷாந்தர பரிசயமே. அது ப்ரஹ்ம வித்யா விரோதி என்று பலமுறை யுரைத்தோம். அது ஐஹிக ஸுகத்தைக் காட்டி ஜனங்களை வஞ்சிக்கின்றது. ஐஹிக ஸுகத்தைத் தேடும் முறைகள் யாவும் பரர்க்குப் பீடையை உண்டுபண்ணுகின்றன. ஜனங்கள் இக்காலம் ஒன்று கூடும் வழிகளைப் பராமர்சித்தால், அது பரஸ்பர அநுகூல புத்தியால் உண்டாகின்றதெனச் சொல்ல இடமில்லை. ஸமானதுக்கமோ, துக்கமெனும் புத்தியோ, பரரிடம் த்வேஷத்தை உண்டாக்கித் தத்காலம் ஒற்றுமைக்கு ஹேதுவாகின்றது. துக்கம் எவ்வளவு பர்யந்தம் யோசிக்கப்படுகின்றதோ அவ்வளவு பர்யந்தம் அதை ஹேதுவாக உடைய ஒற்றுமையும் நீடிக்கின்றது. துக்கநிவ்ருத்தி ஸம்பவித்தால் ஒற்றுமையும் அற்றுப்போம். ஆதலால் தன்னைப்போல் பரரைப் பார்க்கவேண்டுமெனும் தர்மம் தத்கால ஜனங்களுக்கில்லை. அது ஸர்வமும் ப்ரஹ்மாத்மகமெனும் விஶ்வாஸத்தால் ஏற்படவேண்டும்; பகவானிடம் அநந்ய பக்தியால் உண்டாகவேண்டும். தனக்குள் அந்தராத்மாவாய் இருக்கின்றவன் யாவர்க்குள்ளும் அவ்வண்ணமே நிற்கின்றான், அவனிடம் பக்திநிலைத்து நிற்கவேண்டுமே; என்று நினைக்கின்றவன்தான், தன்னையொத்துப் பரர்களைப் பாவிப்பன. இந்த உண்மைகள் வைதிகமதம் ஒன்றிலேதான் ஸம்சயமற ப்ரகாசிக்கின்றன.

பௌதிக விஷயஜ்ஞானம் மநுஷ்ய ப்ரயத்நத்தால் க்ரமேண அதிகரித்துக்கொண்டுவரும். அதற்குப் பரிமிதியென்று ஒன்று ஏற்படமாட்டாது. [illegible] மநுஷ்யர்கள் இந்த்ரிய மனோபுத்திகளைக்கொண்டு அந்த ஜ்ஞானத்தை ஸம்பாதிக்கின்றனர். அந்த ஜ்ஞானத்தை இந்த்ரியாதி காரணங்களைக்கொண்டு ஸம்பா

ஸாக்ஷாத்கரிக்கின்றவனைப்பற்றியும், பூதபௌதிக பதார்த்த ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களை நடத்திக்கொண்டு

ஸுகங்களையும் தனக்குடைய அநாதி கர்மவஶ்யத்தால்

போஷித்துக்கொண்டு வருகின்ற ஈஶ்வரனைப்பற்றியும் மேலே சொன்ன ஜ்ஞானமானது சிந்திக்கப் போதுமானதன்று. இந்த அபரோக்ஷ விஷயத்தில் ப்ரமைகளை மாத்ரம் நிவர்த்திக்க அது ஸஹகரிக்கும். அந்த ஜ்ஞான ஸம்பாதநம் தத்காலம் ஜீவநோபாயத்தைக் கல்பிக்க அநுகூலமாயிருக்கின்றபடியால், அதை ஸம்பாதித்தல் ந்யாயமே. ஆனால் கேவல ஜீவநோபாயத்தைத் தேடப்போய், நம்மவர்கள் ஆத்மஹானியை ஸம்பாதிக்கின்றார்கள். ஆகலால் ஆத்ம ஜ்ஞானத்தை நமது முன்னோர்கள் காட்டினபடியே ஸம்பாதித்துக்கொண்டு அதற்கு விரோதமில்லாமல் ஐஹிகவிஷய ஜ்ஞான ஸம்பாதநமும், ஐஹிக ஸுகாந்வேஷணமும் நடைபெறும் பக்ஷத்தில், நமது தேசத்தின் க்ஷேமத்திற்கு முற்றிலும் குறைவுண்டாகாது.

ஆரம்பத்தில் அரவிந்தகோஸ் என்பவருடைய அபிப்ராயத்தைப்பற்றி நாம் வரைந்ததும், சென்ற மாஸங்களில் பாஶ்சாத்யர்களுக்குள் தத்வபோதனை செய்யத்தக்கவர்களுடைய யோசனைகளை நாம் வெளியிட்டதும், பாஷாந்தரம் கற்றவர்களால் பஹுமானிக்கத்தக்கவர்கள் யோசனைகளைப் பாஷாந்தர பரிசயஸ்தர்கள் ஆதரிக்க வேண்டியவர்கள் என்று யோசித்துப் பண்ணப்பட்ட விஷயங்கள். வைதிக ஸம்ப்ரதாயமானது ஸ்வஸ்திதிக்கு அவர்களுடைய ஸஹாயத்தை அபேக்ஷித்து நிற்கவில்லை. பசித்து வருந்திய ஒருவனுக்குக் கிடைத்தது கொஞ்சம் காக்கை மாம்ஸம்; அதுவும் நாய் கடித்துவிட்டுப் போனது; அதை அவன் கைப் பற்றப் போகையில் அதை ஒருபருந்து எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டது; அவன் துக்கித்து, 'காகமாம்ஸம் ஶ்வோச்சிஷ்டம் ஸ்வல்பம் ததபி துர்லபம்' என்று சொல்லி அழுதானாம். தத்கால பாஷாந்தர வித்யையும், அதைக்கொண்டு ப்ராஹ்மணப் பிள்ளைகள் ஜீவநோபாயங்களைத் தேடும் முறைகளும், அந்த ப்ரயத்நத்துக்கு ஸம்பாவிதங்களான விக்நங்களும், அவர்களுடைய ஆத்மநாஶத்தில் முடிவதில் ஸம்ஶயம் இல்லையெனக் காட்டும்போதும், பரிஹாநியையும் உண்டாக்கிவிடும் ஸ்திதியை யோசித்து, அந்த வித்யையையும், அதன் ப்ரயோஜநங்களையும் யதோசிதம் த்யஜித்து, ஸ்வரூபத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளுதல் நம்மவர்க்கு இப்போது உற்ற கடமை.

தன் இச்சை

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ஹயக்ரீவ பரப்ரஹ்மணே நம:.

அவதாரங்களின் உண்மை.

(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

பகவானுடைய அவதாரங்களுக்கு இச்சையே காரணமாகும்.

இவ்விதம் அவதார ரூபங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிற விஷயத்திலும் பகவான் கர்மாதீநமின்றிக்கே தன்னுடைய இச்சையினாலே அவதரிக்கிறான். இந்த அர்த்தத்தை ஸ்ரீ பாகவதம் (3 - 9 - 2 - ல்) “[illegible]” என்னும் ஸ்லோகத்தில், நிருபாதிகமாய் நித்யம் ஆவிர்ப்பவிக்கிற அளவில்லாமலிருக்கிற ஆநந்த ஸ்வரூபனாய், ஒருகாலத்திலும் ஜ்ஞாந ஸங்கோசமில்லாதவனான பகவானுடைய அப்ராக்ருத திவ்யவிக்ரஹம் அநேகாவதாரங்களுக்குக் காரணமாயிருக்கிறது. அது ஸாதுபரித்ராணார்த்தமாய், ஒருகாலத்திலும், ஸம்ஸாரிகளைப்போல் கர்மபலாநுபவார்த்தம் ஶரீரம் எடுக்கிற ஜீவனுடையதுபோல் அல்லாமல் தன்னுடைய இச்சையாலே பரிக்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று சொல்லப்படுகிறது. அதனால் ஜீவனுடைய ஜந்மத்தைக் காட்டிலும் பகவஜ்ஜந்மம் விலக்ஷணமென்று சொன்னதாயிற்று. இதை நினைத்தே ஸ்ரீ ஸஹஸ்ரநாமத்தில் “ஸம்பவ:, பாவந:, பர்த்தா, ப்ரபவ:, ப்ரபு:, ஈஶ்வர:, ஸ்வயம்பு:, ஶம்பு:” என்று ஏழு திருநாமங்களிலும் அவனுடைய அவதார வைபவம் சொல்லப்படுகிறது. ஸம்பவ: - அவன் தங்கு ஸர்வதேசங்களிலும் ஸர்வகாலங்களிலும் ஸர்வ அவஸ்தைகளிலும் மத்ஸ்ய[illegible]ருஷ்டியாதி[illegible]சுகங்களையும் அவதாரங்களையும் பல தடவை

களிலும் எடுக்கிறானென்றும், ப்ரபவ: என்பதால் ப்ரக்ருஷ்ட: பவோ யஸ்ய ஸ: என்ற வ்யுத்பத்தியால் உத்க்ருஷ்ட ஜன்மமுள்ளவன் என்றும் சொன்னதாயிற்று. [“[illegible]”] தோஷகந்தமில்லாமலிருக்கையும், இதையறிந்த மாத்ரத்தினால் ஸகல பந்தங்களும் வாஸனையற்றுப் போகுகையும்தான் ஜந்மத்துக்கு ப்ரக்ருஷ்டமென்று சொல்லியிருக்கிறது.

இதை நினைத்துத்தான் “ஸ உ ஶ்ரேயான் பவதி ஜாயமாந:” என்று ஸ: - அந்த பரமபுருஷன், ஜாயமாந: ஏவ - ஶ்ரேயான் பவதி - அவதரித்தவனாய்க்கொண்டு மேன்மையுடையனாகிறானென்று ஶ்ருதி அவனுடைய அவதாரத்தின் மேன்மையை வர்ணித்தது. தன்னைத் தாழநினைத்து அவதரித்தவுடன் மேன்மை நிறம்பெறும்படியிருக்கிறது. ஆழ்வாரும், பரரூப வ்யூஹரூபங்களைக் காட்டிலும் சேதநோஜ்ஜீவநத்தில் [illegible] ப்ரவ்ருத்தங்களாயிருப்பதால் அந்யத்ர காணக்கூடாத ஸ்வபாவம் ஸதாசாரம் வேஷம். இவைகளுடன் கூடின விபவாவதாரமே ஸகல கல்யாண குணங்களையும் ப்ரகாஶிப்பிக்கிறபடியால் அதையே ஆஶ்ரயிக்க வேண்டுமென்று “[illegible]” என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார். ஆகையால் கல்யாணகுணங்களின் புஷ்டி விபவாவதாரத்தில் என்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பகவான் இப்படி ஸ்வேச்சையினால் அவதரிப்பதைப்பற்றி ‘ஸ்வயம்பூ:’ என்று அவருக்குத் திருநாமம் வழங்கிவருகிறது. ‘[illegible]’ என்று நிர்வசநம். கர்மத்திற்குட்பட்டால் ஸ்வேச்சையினால் மாத்ரம் ஆவிர்ப்பவிப்பது என்பது அர்த்தம். ஸ்வயம் [illegible] ஸ்வயம்பூ: - தான் தன்னிச்சையால் அவதரிப்ப

வன் என்றபடி. இதனாலன்றோ அவனுடைய பிறவியின் மேன்மை விளங்குகின்றது.

அவதாரங்களின் காலம்.

'யதா யதா ஹி தர்மஸ்ய க்லாநிர்பவதி பாரத । அப்யுத்தாநமதர்மஸ்ய ததாத்மாநம் ஸ்ருஜாம்யஹம் ॥' [ஏ! பாரதா!! எந்தெந்தக் காலங்களில் வேதங்களிற் கூறப்பட்டுள்ள நாலுவர்ணங்களுக்கும் நாலு ஆஸ்ரமங்களுக்கும் உரியதான தர்மத்துக்குக் குறைவும் அதர்மங்களுக்கு அபிவ்ருத்தியும் உண்டாகின்றனவோ, அப்போது நானே என் ஸங்கல்பத்தினாலே கீழ்ச் சொன்னவண்ணம் என்னை ஸ்ருஷ்டித்துக் கொள்கிறேன்] 'நகாலநியமோஸ்மத் ஸம்பவஸ்ய- க்ருதத்ரேதாதி யுகவிஶேஷ நியமோபி நாஸ்தீத்யர்த:' என்பது பாஷ்யம். இதனால் காலநியமமில்லை; தர்மக் குறைவும் அதர்ம வ்ருத்தியும் ஏற்படும் காலந்தான் அவதாரத்துக் காலமென்று ஏற்படுகிறது. ஸ்ரீ தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிகனும் 'யுகநியமஸ்ய வக்ஷ்யமாணத்வாத் யதா யதேதி வீப்ஸா - நத்வத்ர யுகவிஶேஷ ஸம்பவாதி நாவியுக யுகவிஶேஷ நிஷேத:" என்னுமளவால் கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தை த்ருடீகரித்தருளினார். ஆகவே தர்மக்குறைவும் அதர்ம வ்ருத்தியும் ஏற்படும் காலமே அவதாரகாலம் என்று சொல்லப்பட்டது.

அவதாரத்தின் ப்ரயோஜனம்.

'பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாஶாய ச துஷ்க்ருதாம் । தர்மஸம்ஸ்தாபநார்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே ॥" ஸாதுக்களின் ரக்ஷணத்திற்காகவும், துஷ்டர்களின் நாஶத்துக்காகவும், தர்மத்தை நிலைநிறுத்தும் பொருட்டும் அந்தந்த யுகத்தில் அவதாரம் செய்கிறேன் என்று [ஸ்ரீகீதா 4-8-ல்] சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இவ்விடத்தில் ஸாதவ: என்பதற்கு 'ஸாதவோ ஹ்யுபாஸகா: தத்பரித்ராணமேவோத்தேஶ்யம் । ஆநுஷங்கிகஸ்து துஷ்க்ருதாம் விநாஶ: ஸங்கல்பமாத்ரேணாபி தது பபத்தே:" [ஶாரீரக மீமாம்ஸை 1-1-7] அந்தராதிகரண பாஷ்யத்தில், உபாஸகர்களுடைய அநுக்ரஹமே ப்ரதாந ப்ரயோஜநம்; துஷ்டர்களுடைய ஶிக்ஷணம் ஆநுஷங்கிகம்: அதாவது அப்ரதாநமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையினால் 'பரித்ராணாய ஸாதூநாம்" என்கிற விடத்தில் ப்ரதாந ப்ரயோஜநமான ஸாது பரித்ராணத்தை முதலிலே வெளியிட்டு தத்ஸித்யர்த்தம் அப்ரதாந ப்ரயோஜநமான துஷ்டர்களுடைய விநாஶத்தை சகார ஸஹித விநாஶாய பதத்தாலே பின்னே காட்டியருளினார். இதையே ஸ்ரீபாரதத்தில் ஸபாபர்வத்தில் பீஷ்மவசநமாக, '[illegible] ஹிதாய ச ப்ராதுர்பாவோ மஹாத்மந: ।' என்று ஸ்ரீ வ்யாஸரும், ஸ்ரீ பாகவதம் [10-2-29-ல்] 'பிபர்ஷி ரூபாண்யவபோத ஆத்மா க்ஷேமாய லோகஸ்ய சராசரஸ்ய । ஸத்த்வோபபந்நாநி ஸுகாவஹாநி ஸதாமபத்ராணி முஹு: கலாநாம்' என்று சுகப்ருஹ்மர்ஷியும், 'தைவத்ய [illegible] ஸ்யாவ்ய வெவஷ்ணா வத்தி லக்ஷ்மீயா । ஜகதா [illegible] ரக்ஷா [illegible] ॥' என்று பராஶர ப்ருஹ்மர்ஷியும், '[illegible] லோகாநாம் ஹிதகாம்யயா ॥' என்று ஸ்ரீ வால்மீகி மஹர்ஷியும் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். ஸாதுக்களுடைய பரித்ராணமாவது, அவர்களுடைய அநுவ்ருத்தி பர்யந்தம் ரக்ஷணம். பகவானுடைய ஸம்ஶ்லேஷத்தை ஸுகமாகவும், அவனுடைய விஶ்லேஷத்தைத் துக்கமாகவும், அந்தப் பரமாத்மாவின் அதீநமான ப்ராண தாரணத்தையுடையவர்களும் அவனுடன் ஶயநம் ஆஸநம் ஸஞ்சாரம் போஜநம் இவை முதலியவற்றைச் செய்கிறவர்களும், அவனைவிட்டால் க்ஷணமாத்ரத்தையும் கல்பகோடி காலமாய் நினைக்கிறவர்களும், தன் ஸௌந்தர்ய லாவண்ய யௌவநம் முதலிய திருக்குணங்களை

யுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹங்களின் தர்ஶநத்தையும், தனது ஸௌஶீல்யம் முதலிய குணங்களையும் காட்டி ஸுகத்தைத் தருவது தான் நேராக அவதரித்தா லொழிய இந்த ப்ரயோஜநம் நிறைவேறு தாதலால் இது அவதாரத்திற்கு ப்ரதாந ப்ரயோஜநமாகிறது. இது ஸித்திக்கவேண்டி துஷ்டர்களை ஶிக்ஷணம் செய்கையினால் அது அப்ரதாந மென்று சொல்லிற்று. "விநாஶாய ச துஷ்க்ருதாம்" என்ற இடத்திலுள்ள சகாரம் அந்வாசய சகாரம் என்று ஏற்பட்டது. எந்த விடத்தில் இரண்டு ப்ரயோஜநங்களுக்கு ப்ராதாந்யம் சொல்லப்படுமோ அவ்விடத்திலுள்ள சகாரம் ஸமுச்சயார்த்தத்திலும், ஒன்று ப்ரதாநமாய் மற்றொன்று அப்ரதாநமாய் இருக்குமிடத்தில் உள்ள சகாரம் அந்வாசயமென்பதும், ஶாஸ்த்ரஜ்ஞர்களுடைய நிர்வாஹம். லோகத்தில் க்ருஷீவலன் ஸஸ்யவ்ருத்தியை ப்ரதாந ப்ரயோஜந மென்றெண்ணி அவற்றின் வ்ருத்திக்கு ப்ரதிபந்தகமா யிருந்துள்ள களைகளைப் பிடுங்கி ஸஸ்யங்களை வளரச்செய்தல்போல, பகவான் ஸாதுஜநங்களாகிற ஸஸ்யவ்ருத்தியை முக்யமாகக் கோலி, அவர்கட்கு விரோதிகளான துஷ்டர்களை நிக்ரஹம்செய்து அந்த ஸாதுக்களை ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் "ஸதாநாதாஶீலவசு" என்கிற ப்ரகாரம் ரக்ஷிக்கிறான். இவ்விதம் அந்த பகவானுடைய ஸர்வாவதாரங்களும் சேதந ரக்ஷணார்த்தமாயிருக்கிறதென்னுமிடத்தை "ஸம்ஸ்ருஷ்ட ஶாஸ்த்வவதாரவஸ்துநோ: ஸவர்ண ஸமவதாஶ்ரிதாந் ஜநாந் । த்ராணாயைவ நதாத்மிதாநுயாந்த ஸாம்ய ஸவகோரூபயே ॥" என்று ஆழ்வான் வெளியிட்டருளினார். [இதன் தாத்பர்யம்: அப்ராக்ருதமாயும் ஶுபாஶ்ரயமாயும் நாமத்துக்கு உட்படாதவையுமான தேவரீரால் பரிக்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிற ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்கள், பக்தர்களைக் காக்கும் பொருட்டேயன்றி வேறு ப்ரயோஜநத்துக்காகவன்று; ஆகையினால் திருமாலிருஞ்சோலையில் கோயில்கொண்டு அழகராய் அவதரிப்பதற்கும், ஆஶ்ரி-

தர்களுடைய ரக்ஷணமே ப்ரதாந ப்ரயோஜநமாயிருப்பதால் ஜ்ஞாந ஶக்தி ஸௌஶீல்ய வாத்ஸல்யம் முதலிய கல்யாணகுணங்களினால் நிறைந்த ஆஶ்ரிதரக்ஷணதீக்ஷிதனான தேவரீரையே ஶரணமடைகிறேன் என்பதாம்.]

இப்படி பகவானுடைய அவதாரங்கள் அநேகங்களில் முக்யமான அவதாரங்கள் பத்து. அவை "மத்ஸ்ய: கூர்மோ வராஹஶ்ச நாரஸிம்ஹஶ்ச வாமந: । ராமோ ராமஶ்ச ராமஶ்ச க்ருஷ்ண: கல்கீதி தே தஶ ॥" இதையே பட்டர்பிரானும்,

"தேவுடையமீனமாயாமையாயேனமாயரியாய்க்குறளாய்
மூவுருவிலிராமனாய்க்கண்ணனாய்க்கற்கியாய்முடிப்பான்கோயில்
சேவலொடுபெடையன்னஞ்செங்கமலமலரேறியூசலாடிப்
பூவணைமேற்றுதைந்தெழுசெம்பொடியாடிவிளையாடும்புனலரங்கமே"

என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

(இன்னும் வரும்.)

காடந்தேத்தி. வே. கோபாலாசார்யர்,
(கமலாபுரம்.)

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

	ரூ.	அ.	பை.
1. ஸ்ரீ தத்வார்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்கநாதாசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யாநத்துடன்)	0	2	0
2. ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் ஶிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும்:—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்ய பட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
3. ஸ்ரீ சதுஶ்லோகீவிவரணம்	0	2	0
4. ஸ்ரீராமாயணத்தில் விசேஷார்த்தங்கள் ஸ்ரீ. உ.பா. எஸ். கோபாலஸ்வாமி ஐயங்காரால் எழுதப் பட்டுள்ளது	0	4	0
5. ஆர்யாப்யுதயம் ஸ்ரீ. உ.பு. டி. இ. சடகோபாசாரியர்	0	2	0

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:.

ஸ்ம்ஸ்க்ருத பாஷை.

ஸம்ஸ்க்ருதபாஷா ஸமீக்ஷண ஸந்தத ஸாமாரணம் வியே
ஷாம்ஸம்விஜ்ஞாபயதி விநீதஸ்ரீசௌனி ஸ்ரீநிவாஸதாதயார்:॥

மஹாபண்டிதர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையில் அஜ்ஞ ஜநங்களிற் சிறந்தவனான அடியேன், பண்டித ப்ரகாண்டர்களால் மட்டும் அறியக்கூடிய பெருமை வாய்ந்த ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையைப்பற்றிக் கிஞ்சித் விஜ்ஞாபநம் செய்ய ஆரம்பிக்கிறேன்.

"ப்ராஜ்ஞஸ்ய ஜல்பதாம்வாதஸாம் ஸ்ருண்வா வாத ஸ்வமா ஸமாஹா: । க்ஷணவசாத்ய ஸாதோரீ ஹம்ஸ: க்ஷீரமிவாம்பஸி ॥"
என்கிற பாராஸர்யரின் ஸூக்தியை அநுஸரிக்கும் மஹாங்கள் எல்லாத் தோஷங்களுக்கும் ஆகரமான இவ்வுபந்யாஸத்தில் குணலேஸத்தைத்தேடி அவ்வளவிலேயே அடியேனை அவ்யாஜமாய் அநுக்ரஹிக்க வேணுமாய் மிகுந்த வணக்கத்துடன் ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

ஸம்ஸ்க்ருதம் ப்ராயஸ்ஸர்வபாஷோபஜீவ்யம்.

இவ்வுலகில் நடைபெறும் ஸர்வ வ்யவஹாரங்களும் பாஷையையே முக்யமாக ஆஸ்ரயித்து நிற்கின்றன. பாஷையென்பது இல்லாமற்போனால், ஒருவருக்கும் தன் அபிப்ராயத்தை வெளியிட முடியாமற்போவதுடன் ஒன்றும் செய்ய முடியாமலும் போய்விடும். தேவகந்தர்வாதிகளும் பாஷையையே உபஜீவித்து நிற்பதாகத் தைத்திரீய யஜுர்ப்ராஹ்மணம் 2-வது அஷ்டகம் 8-வது ப்ரஸ்நம் 8-வது அநுவாகத்தில், 'வாசம்தேவா உபஜீவந்தி விஸ்வே । வாசம்கந்தர்வா: பஸவோ மநுஷ்யா: । வாசீமா விஸ்வா

ஸுவநாநி அர்பிதா ॥' என்கிற வாக்யங்களில் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. ஹிந்தீ, கைரளீ, மாஹாராஷ்ட்ரீ முதலிய பல பாஷைகள் வ்யவஹாரத்திற்கு ஸாதநமாய் இருக்கின்றன. இவைகளுக்கு ஸம்ஸ்க்ருதமே நேராகவும் பரம்பரையாகவும் ப்ரக்ருதியா யிருக்கிறது. மாஹாராஷ்ட்ரீ முதலிய பல பாஷைகளில் இருக்கும் ஸப்தங்கள் பெரும்பாலும் ஸம்ஸ்க்ருத ஸப்தங்களை அநுஸரித்து நிற்கின்றன. கீழ்க்கண்ட பாஷைகளிலிருந்து ஸம்ஸ்க்ருத ஸப்தங்கள் ஏற்பட்டனவென்று ப்ரதிபத்தி சொல்வது ஸாஸ்த்ரத்துக்கும் அநுபவத்துக்கும் விருத்தமானது. வரருசியென்னும் மஹர்ஷியினால் செய்யப்பட்ட ப்ராக்ருத ஸூத்ரஜாலத்தில் 'ஸம்ஸ்க்ருதம் ப்ரக்ருதி' என்பது நன்கு விளங்குகிறது. அக்ரந்தத்தில், 10, 11-வது பரிச்சேதங்களில் 'பைஸாசீ ப்ரக்ருதி ஸௌரஸேநீ' 'மாகதீ ப்ரக்ருதி ஸௌரஸேநீ' என்கிற நான்கு ஸூத்ரங்களால் பைஸாசீ மாகதீ யென்னும் பாஷைகளுக்கு ஸௌரஸேநீ என்னும் பாஷை ப்ரக்ருதியென்று நிரூபித்து, 12-வது பரிச்சேதத்தில் 'ஸௌரஸேநீ ப்ரக்ருதி ஸம்ஸ்க்ருதம் ஸேஷம் மாஹாராஷ்ட்ரீவத்' என்கிற மூன்று ஸூத்ரங்களினால் 'பெரும்பாலும் மாஹாராஷ்ட்ரீ பாஷைக்கொப்பான ஸௌரஸேநிக்கு ஸம்ஸ்க்ருதம் ப்ரக்ருதி' என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. பின்னும் அக்ரந்தத்தில் சில ஸூத்ரங்களால் ஸம்ஸ்க்ருத ஸப்தங்களிலிருந்து ப்ராக்ருத ஸப்தங்கள் உண்டாகும் விதத்தைச் சுருக்கமாகக் காண்பித்து, ப்ரத்யயம், ஸமாஸம், தத்திதம், லிங்கம், வர்ணம் முதலியவைகளிற்கு விதி ஸம்ஸ்க்ருத வ்யாகரணத்தில் கண்டுகொள்ள வேண்டியதென்கிற அபிப்ராயத்தின் பேரில் கடைசியில் 'ஸேஷ ஸம்ஸ்க்ருதாத்' என்று ஸூத்ரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் ஸம்ஸ்க்ருதம் மாஹாராஷ்ட்ரீ ஸௌரஸேநீ பாஷைகளுக்கு நேராகவும், பைஸாசீ மாகதீ பாஷைகளுக்குப் பரம்பரையாகவும், ப்ரக்ருதியென்றும், ப்ராக்ருதஸப்தங்களைப் பெரும்பாலும் ஸம்ஸ்க்ருத வ்யாகரணத்தைக் கொண்டே நிர்வஹிக்க வேண்டுமென்று ஏற்படுகிறது. ஹிந்தி, பாலி, நைபாலீ முதலிய

பாஷைகள் நிரூபிக்கப்பட்ட ப்ராக்ருத பாஷாவிக்ரஹங்களென்று பாஷாசரித புஸ்தகத்திலிருந்து தெரியவருகிறது. 'ப்ரக்ருதியினாலே (ஸ்வபாவத்தாலே) ஆகதம் (ஏற்பட்டது) ப்ராக்ருதம்; அதுவே ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்டு ஸம்ஸ்க்ருத பாவத்தை அடைந்தது' என்று ருத்ரட காவ்யாலங்கார வ்யாக்யாதாவான நமிஸாதுவின் வசநம், முன் சொல்லப்பட்ட வரருசி ஸூத்ரங்களுக்கும் 'ப்ரக்ருதி: ஸம்ஸ்க்ருதம் தத்ர பவம் தத ஆகதம் வா ப்ராக்ருதம்' என்கிற ப்ராக்ருத மஞ்ஜரீமுதலிய க்ரந்தங்களுக்கும் விருத்தம். ஸம்ஸ்க்ருதம் என்னும் வ்யவஹாரமானது ப்ரயோக ஸௌஷ்டவ லக்ஷண ஸம்ஸ்காரத்தையாவது வ்யாகரணத்தினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட ஶப்த ஶாஸ்த்ரிருபமான ஸம்ஸ்காரத்தையாவது அவலம்பித்து ஏற்பட்டிருக்கவேண்டுமென்று ஸ்ரீமத்ராமாயண வ்யாக்யைகளிலிருந்து தெரியவருகிறது. வ்யாகரண பரம்பரை நித்யமாக இருப்பதால் வ்யாகரண ஸம்ஸ்காரமுள்ள ஸம்ஸ்க்ருதத்திற்கு அநித்யத்வம் ப்ரஸக்தமாகாது. ஸம்ஸ்க்ருதமென்னும் பதம், பங்கஜாதி ஶப்தங்கள்போல் யோகரூடமானபடியால் பாஷாந்தர விஷயத்தில் ஸம்ஸ்க்ருத ஶப்த வ்யவஹாரம் ப்ரஸக்திக்காது. இப்பாஷை தேவலோகத்திலிருந்து வந்ததென்னும் காரணத்தால் 'தைவீ வாக் வ்யவகீர்ணேயம் அஶக்தைரபிதாத்ருபி: । ஸம்ஸ்க்ருதம் நாம தைவீ வாகந்வாக்யாதா மஹர்ஷிபி: ॥' இத்யாதி ஸ்தலத்தில் பர்த்ருஹரி ஆசார்யதண்டி முதலியோரால் 'தைவீ' என்று வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது. சிலர் நாடகாதிகளில் ஶாஸ்த்ர ப்ரகாரம் ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்டவர்களுக்கே ஸம்ஸ்க்ருத பாஷணம் கண்டிருப்பதால், ஸம்ஸ்க்ருத பாஷாஶப்தத்தில் கர்மதாரய ஸமாஸம் போல் ஷஷ்டீ தத்புருஷனையும் ஸாதிக்கிறார்கள். இதுது எப்படியாவது இருக்கட்டும். நமிஸாதுவின் வசநம் நிரூபிக்கப்பட்டும் நிரூபிக்கப்படப் போவதுமான ப்ரமாண ஜாலங்களுக்கு விருத்தமானதால் அநுபாதேயம். மஹா பாஷ்யகாரரும் பஸ்பஶையில் 'ஏகைக ஸ்ய ஶப்தஸ்ய பஹவோ பப்ரம்ஶா:, தத்யதா கௌரித்யஸ்ய காவீ, கோணீ, கோதா, கோபோதலி

கேத்யேவமாதயோ பப்ரம்ஶா:' என்கிற வாக்யங்களால் ப்ராக்ருதங்கள் ஸம்ஸ்க்ருதாபப்ரம்ஶங்களென்று நிரூபிக்கிறார். ஸம்ஸ்க்ருத ஶப்தங்களுக்கும் அபப்ரம்ஶங்களுக்கும் இருக்கும் ஸாஜாத்யம், நாடகங்களில் ப்ராக்ருத வாக்யங்களையும் அதன் சாயாவாக்யங்களையும் படிக்கும் பண்டிதர்களுக்கு ஸுகமமானதால் இங்கே அதற்கு உதாஹரணங்கள் காண்பிக்கப்படவில்லை. இம்மாதிரியான ஸம்ஸ்க்ருதாபப்ரம்ஶங்களுக்கு வ்யவஹரிப்பவர்களுடைய கரணங்களின் அபாடவமே காரணம். இவ்வர்த்தத்தை 'வாசம் பராச்ச ஸம்ஸ்காரம் விஶேஷேண யதாத்ருஷ்டம் । ப்ரக்ருதிம் தாம் ததா: । தைவீ வாக் வ்யவகீர்ணேயம் அஶக்தைரபிதாத்ருபி: ।' என்கிற க்ரந்தத்தால் பர்த்ருஹரி நிரூபித்திருக்கிறார். இந்த அபப்ரம்ஶங்களை யாகத்தில் ப்ரயோகிக்கக் கூடாதென்று மஹா பாஷ்யகாரர் கூறியிருக்கிறார். இதனால் ஸர்வஸமயத்திலும் வ்யவஹரிக்கத்தக்க பாஷை ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையே யென்று வெளியாகிறது.

ஸம்ஸ்க்ருத பாஷா வ்யாவஹாரிகீ.

இப்பாஷை ஸந்தேஹமின்றி த்ரைவர்ணிகர்கள் எல்லாராலும் முன் வ்யவஹரிக்கப்பட்டதென்கிற விஷயத்தில் கொஞ்சம் கூட ஸந்தேஹம் கிடையாது. மநுஸ்ம்ருதியில் அபிவாதந ப்ரத்யபிவாதநங்கள் 'அபிவாதயே விஷ்ணுஶர்மாஹம் இதி ப்ரூயாத், ஆயுஷ்மாந் பவ ஸௌம்ய விஷ்ணுஶர்மந்' என்று இம்மாதிரியாக ஸம்ஸ்க்ருத வாக்யத்தால் செய்யப்படவேண்டுமென விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாணினீயத்திலும் 'ப்ரத்யபிவாதே ஶூத்ரே' என்று அஶூத்ரவிஷயமான ப்ரத்யபிவாத வாக்யத்தின் கடைசி அச்சுக்கு ப்லுதம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மஹா பாஷ்யகாரரும் வ்யாகரணாத்யயனத்திற்கு ப்ரயோஜனம் சொல்லும் காலத்தில் 'அபிவாதயே ப்ரத்யபிவாதே நாமகோத்ரயே, நாமாந்திம விதா: காலம் தேஷாம் ப்ரத்யபிவாதஶ்ச ஸ்த்ரீவதிவாய ஸம்பவதேயு:' என்கிற வாக்யத்தால் ப்ரத்யபிவாத வாக்யத்தில் ப்லுதப்ரயோகம்

அறியாதவர்களை ஶாஸ்த்ரப்ரகாரம் அபிவாதநம் செய்யக்கூடா தென்று கூறியிருக்கிறார். இக்காலத்திலும் அபிவாதநம் செய்யப் படும் பெரியோர்கள் ஶிஷ்யாதி விஷயத்தில் ப்ரத்யபிவாத ப்ரயோகம் செய்வதைக் காண்கிறோம். பின்னும் மநுஸ்ம்ருதியில் 'ப்ராஹ்மணம் குஶலம் ப்ருச்சேத் க்ஷத்ரபந்துமநாமயம் । வைஶ்யம் க்ஷேமம் ஸமாகம்ய ஶூத்ரமாரோக்யமேவ ச ॥' என்கிற ஶ்லோகத்தால் ப்ராஹ்மணாதிகளின் ஸமாகம காலத்தில் குஶலாதி ப்ரஶ்நம் செய்யவேண்டுமென விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. குல்லூக பட்டர் இப்பத்ய வ்யாக்யாநத்தில் 'குஶலக்ஷேம ஶப்தங்களும், அநாமயாரோக்ய பதங்களும் ஒரே அர்த்தத்தை உடையனவா யிருப்பதால் ஶப்த விஶேஷத்தை உச்சரித்தலே மநுவுக்கு அபிமத' மென்று எழுதுகிறார். இதனால், முன் ஸம்ஸ்க்ருத ஶப்தங்கள் வ்யவஹாரத்தில் இருந்தன வென்று தெரியவருகிறது. 'ய: கஶ்சித் கஸ்யசித் தர்மோ மநுநா பரிகீர்த்தித: । ஸ ஸர்வோऽபிஹிதோ வேதே ஸர்வஜ்ஞாநமயோ ஹி ஸ: ॥' என்கிற பத்யத்தாலே மநுஸ்ம்ருதி வேதமூலக மென்று ஏற்படுகிறபடியால் ஸம்ஸ்க்ருத ஶப்தங்களால் வ்யவஹாரம் வேதாநுக்ருஹீதமென ஊஹிக்கப்படுகிறது. கௌதம தர்ம ஸூத்ரம் முதலிய தர்மஶாஸ்த்ரங்களில், பிக்ஷைவாங்கும் காலத்தில் ப்ராஹ்மண ப்ரஹ்மசாரி முதலியோர்க்கு 'பவதி பிக்ஷாம் தேஹி' முதலிய வாக்யங்களின் உச்சாரண விதியும் முன்சொல்லியதையே த்ருடப்படுத்துகிறது. பாணினீ, தூரத்திலிருந்து விஷயத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக ப்ரயோகிக்கப்பட்ட வாக்யத்தின் கடைசி அச்சுக்கு 'தூராத்தூதே ச' என்கிற ஸூத்ரத்தால் ப்லுதம் விதித்திருப்பதும் ஸம்ஸ்க்ருத ஶப்தத்தால் வ்யவஹாரத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது. பின்னும் அவர் 'ப்ராசாம் உதீசாம்' முதலிய ஶப்தங்களைச் சொல்லி அவரவர்கள் மதத்தை உபந்யஸித்திருக்கிறார். அவரால் ஸங்கீர்த்தநம் செய்யப்பட்டவர்களின் க்ரந்தம் ப்ரத்யக்ஷாகோசரமா யிருப்பதால் அவர்கள் செய்திருக்கும் ஸம்ஸ்க்ருத வ்யவஹாரமே இவ்வித உபந்யாஸத்திற்குக் காரணமென்று

பாஶ்சாத்ய விமர்ஶகர்கள் அபிப்ராயப்படுகிறார்கள். மஹா பாஷ்யத்தைப் பராமர்ஶிக்குங்கால் ஸம்ஸ்க்ருதம் வ்யாவஹாரிக மெனத் தெரியவருகிறது. அப்பாஷ்யத்தில் பஸ்பஶையில் வ்யாகரணாத்யயநத்திற்கு ப்ரயோஜநம் சொல்லுங் காலத்திலிருக்கும் 'யஸ்து ப்ரயுங்க்தே குஶலோ விஶேஷே ஶப்தாந் யதாவத் வ்யவஹாரகாலே । ஸோऽநந்தமாப்நோதி ஜயம் பரத்ர வாக்யோகவித் துஷ்யதி சாபஶப்தை: ॥' என்கிற க்ரந்தத்தால் வ்யவஹாரகாலத்தில் வ்யாகரணத்தை ஸ்மரித்து ஸாது ஶப்தங்களை ப்ரயோகிப்பதற்கு அப்யுதய ரூபமான பலம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் பாஷ்யகாரர் காலத்திலிருந்தவர்கள் வ்யாகரணாத்யயந மில்லாமலே ஸம்ஸ்க்ருதத்தால் வ்யவஹரித்தார்க ளென்று ஏற்படுகிறது. பின்னும் அதே பஸ்பஶையில் 'ஶவதிர்கதிகர்மா கம்போஜேஷ்வேவ பாஷிதோ பவதி விகார ஏநமார்யா பாஷந்தே ஶவ இதி' என்ற க்ரந்தத்தில் பாஷாதாதுவை உபயோகப்படுத்தி யிருப்பதனாலும் இவ்வர்த்தம் ஸ்பஷ்டமாகிறது. 'அஜேர்வ்யகஞபோ:' என்கிற ஸூத்ர பாஷ்யத்தில் வலாத்யார்த்தாதுக விஷயத்தில் அஜதாதுவுக்குத் தனக்கு அபிமதமான 'வீ' என்னும் ஆதேஶத்தின் விகல்பத்தை த்ருடப்படுத்துவதற்காக வையாகரண ஸூதஸம்வாதம் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்கிருக்கும் பாஷ்யம் இவ்விதம்:— "ஏவம்ஹி கஶ்சித் வையாகரண ஆஹ கோऽஸ்ய ரதஸ்ய ப்ரவேதேதி. ஸூத ஆஹ ஆயுஷ்மந்நஹம் ப்ராஜிதேதி. வையாகரண ஆஹ அபஶப்த இதி. ஸூத ஆஹ ப்ராப்திஜ்ஞோ தேவாநாம்ப்ரிய: ந த்விஷ்டிஜ்ஞ: இஷ்யத ஏதத்ரூபமிதி. வையாகரண ஆஹ அஹோ கல்வநேந துருதேந பாத்யாமஹ இதி. ஸூத ஆஹ ந கலு வேஞ: ஸூத: ஸுவதேரேவ ஸூத: யதி ஸுவதே: குத்ஸா ப்ரயோக்தவ்யா து:ஸூதேநேதி வக்தவ்யம்" ஸூத ஶப்த வ்யுத்பத்தி விஷயத்தில் வையாகரண ஸூதர்களின் அபிப்ராய பேதத்தை நன்கு விளக்கிக்காட்ட கையட வ்யாக்யாநம் காண்பிக்கப்படுகிறது

அதாவது இவ்விதம்:—'[illegible]'. இக்ரந்தத்தால் பாஷ்யகாரர் காலத்தில் ஸம்ஸ்க்ருத ஶப்தங்களால் இவ்வித வ்யவஹாரம் நடந்தேறியதெனத் தெரியவருகிறது. பின்னும் வ்யவஹாரத்திற்கு அநுகுணமாய்க் காணப்படும் பாஷ்யங்களும் நிரூபித்த அர்த்தத்தில் ஹஸ்தாவலம்பநமாயிருக்கின்றன. தார்கிகர்கள் 'ஶக்திக்ரஹம் வ்யாகரணோபமாநகோஶாப்தவாக்யாத் வ்யவஹாரதஶ்ச. வாக்யஸ்ய ஶேஷாத் விவ்ருதேர் வதந்தி ஸாந்நித்யதஸ் ஸித்தபதஸ்ய வ்ருத்தா:॥' என்கிற காரிகோபந்யாஸ பூர்வகமாக வ்யவஹாரத்திலிருந்து சக்தி க்ரஹோத்பத்தியை இவ்விதம் நிரூபிக்கிறார்கள். '[illegible]' என்று இம்மாதிரியான ஶப்தங்களால் ப்ரயோஜக வ்ருத்தனால் ஏவப்பட்ட ப்ரயோஜ்ய வ்ருத்தனுக்குக் கடாநயநாதியில் ப்ரவ்ருத்தியைப் பக்கத்திலிருக்கும் பாலன் கண்டு க்ரமமாகக் கடாதிபதங்களுக்கு கவசாத்யர்த்தத்தில் சக்தியை க்ரஹிக்கிறானென்று. இதனால் வ்யவஹாரத்தாலேயே முன் ஸம்ஸ்க்ருத ஶப்தங்களுக்கு அர்த்தம் பாலர்களால் பெரும்பாலும் அறியப்பட்டதே தவிர, இப்போதுபோல் க்ரந்த படநத்தாலே மாத்ரம் அறியப்படவில்லை யென்று தெரிகிறது. இதுவரையில் ஶாஸ்த்ர க்ரந்தங்கள் வ்யவஹாரத்துக்கு ப்ரமாணமாகக் காண்பிக்கப்பட்டன. இனி அதற்கு உபஷ்டம்பகமான சாஸ்யங்கள் உதாஹரிக்கப்படுகின்றன.

ஸ்ரீநிவாஸ தாதாசார்யர்.

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீ:

நிலத்துமொழிகளும் வடமொழி மாணவர்களும்:

"நிலத்து மொழிகளும் நடுத்தரப் பள்ளிக்கூடங்களிற் பயிலும் வடமொழி மாணவர்களும்" என்னும் தலைப்பின் கீழ்ச் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையின் சென்ற ஐப்பசி மாதத்திய ஸஞ்சிகையில் வரையப்பட்டிருக்கும் வ்யாஸம் கவனிக்கத்தக்க விஷயம். பள்ளிக்கூடங்களில் வித்யைகள் முழுவதும் ஆங்கிலத்திலேயே கற்றுக்கொடுக்கப்படுகின்றன; ஸ்வதேஶபாஷைகள் அப்ரதானமாயிருக்கின்றன. சில வருஷங்களாய் மேல்படிப்புக்கு இவைகளைக் கட்டாயப் பாடங்களின் கோடியிலிருந்து நீக்கிவிட்டார்கள் என்பது யாவருக்கும் தெரியும். இதனால தேசிய பாஷைகள் மதங்கள் முதலியவைகளில் நம்மவர்க்கு அந்ய தேசத்தவர்களைப்போல் வரவர அறிவு குறைந்து வருவதையும் காண்கிறோம்; ஆயினும் பூர்வ வாஸனையினால் அபிமாநம் மாத்ரம் இந்த தலைமுறையில் கொஞ்சம் நடையாடுகிறது. சிறுவர்களுக்கோவென்றால் அத்யந்தம் அந்ய தேசவித்யை, அவர்களுடைய பாவனைகள், ருசிகள், உபதேசங்கள், இவைகளில் மாத்ரம் ஸம்ஸர்க்கமும் அபிநிவேசமும் வளர்ந்து, 'நம்முடைய பாஷை நம்முடைய மதம் நம்முடைய உயர்ந்த ஆசாரம்' என்கிற அபிமாநம் ஜநிக்கக்கூட ஆஸ்பதங்கள் இல்லாத நிலைக்குத் தற்காலத்திய படிப்பின் நிலைமை வந்திருக்கிறது. ஆகையால் செந்தமிழில் இவ்விஷயத்தைப் பற்றிப்பொதுவாய் உரைத்திருப்பதை நாமும் அங்கீகரிக்க வேண்டியது அவஶ்யம் தான்.

ஆகிலும் அப்பத்ரிகையில் ஸ்கூல் பைனல், (School Final) பரீக்ஷைக்குப் படிக்கும் மாணவர்களில், ஸம்ஸ்க்ருதத்தை ஒரு விசேஷப் படிப்பாகப் பயிலுமவர்களையும் கட்டாயப்படுத்தித் தமிழிலும் பரீக்ஷைகொடுக்கச் செய்யவேண்டு மென்று வற்புறுத்தியிருப்பதும், அதற்கு ஆதாரமாகச் சொல்லியிருக்கும் கக்ஷிகளும், பள்ளிக்கூடப் படிப்பின் நிலையையுணர்ந்து நிஷ்பக்ஷபாத

மாகச் சொன்னதாகக் காணப்படவில்லை. நிர்விவாதமான விஷயங்களிலும், அதற்கென்று கக்ஷிகளும் வாதங்களும், அதிலிருந்து ஆக்ரஹங்களும் விபரீதங்களும் ஏற்படுவது, நம் தேசத்துக்கும் மதத்துக்கும் மிகவும் ஸாதாரணம். மேற்சொன்ன வ்யாஸத்தில் "ஆங்கிலமும் வடமொழியும் பயின்றோர் 'நிலத்து மொழியில் தமக்குப் பேசவும் எழுதவும் அவ்வளவு வலிமை இல்லை' என்று சொல்லுவதை நேற்றுப் பார்த்தோமே" என்றும், மற்றும் ஸம்ஸ்க்ருதாபிமானிகள் 'நிலத்து வழங்கும் மொழிகளின் (தமிழ்முதலியன) வளர்ச்சிக்கு முட்டுக்கட்டைகள் போட்டுவருகின்றனர்' என்றும், வடமொழியை பிராமணரே பெரும்பாலும் கற்கின்றனராயினும் அதனால் 'உலகத்துத் தொழில் முயற்சி முதலியவைகளுக்கு ஒருவித உபகாரமும் இல்லை' என்றும், 'அது நிலத்து மொழியின் வளர்ச்சிக்கு இடையூறு செய்வது' ஆகுமென்றும், அவர்களுக்கு தமிழில் பரீக்ஷை வேண்டாமென்றால் 'ஒரு வகுப்பாருக்கென்று ஒரு விலக்கு ஏற்படுத்த விரும்புவது நாட்டின் நன்மையைப் பெரிதும் கெடுத்துவிடும்' என்றும், இப்படிப் பலவித தர்க்கங்கள் காணப்படுகின்றன. நாட்டில் பிராமண த்வேஷமும் அதனடியாக ஸம்ஸ்க்ருத த்வேஷமும் வளர்ந்து வருவது ப்ரஸித்தம். ப்ரஸ்தாப வ்யாஸமும் அதை ஒருவாறு ஆமோதிக்கிற மாதிரி இருக்கின்றது. ஸம்ஸ்க்ருதம் படித்ததினாலோ நம்மவர்க்குத் தமிழில் பேசமுடிகிறதில்லை? ஸம்ஸ்க்ருத வாஸனையேயில்லாமல் தமிழைக் கட்டாயப் படிப்பாகக் கொண்டு பி.ஏ. முதலிய பட்டங்கள் பெற்று உயர்ந்த பதவிகளிலிருப்போரில் எவ்வளவு பெயர்கள் தமிழில் பேசவும் எழுதவும் சக்தியுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள்? காங்க்ரஸ் ப்ரமுகர்கள் தமிழில் ப்ரஸங்கிக்க முயல்வதைக் காண்கின்றோம். அவர்களில் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் மாத்திரம் காலேஜில் பயின்ற ஸ்ரீமான் ஸத்யமூர்த்தி ஐயர் தட்டுத்தடங்கலில்லாமல் தமிழில் வெகு உபந்யாஸங்களை ஊரூராய்ச் செய்துவருகின்றதை காணோமோ? 'தமிழில் பேசமுடியவில்லை, வெட்கமாகத் தானிருக்கிறது. என்னசெய்வது?' என்று கரைந்த தமிழ் பி. ஏக்களையும் காணோமோ? பிராமணரே பெரும்பாலும் தென் இந்தியாவில் வடமொழி பயிலுவதைப்பற்றியே அவர்களுக்குத் தமிழ் நிர்ப்பந்தம் செய்ய வேண்டுமென்பது அந்த வ்யாஸத்தின் கருத்துப்போலும்! மற்றவர் ஸம்ஸ்க்ருதம் படிப்பதை யார் தடுத்தார்? தடுக்கத்தான் ப்ரஸக்தி

உண்டோ? படிப்பவனுக்கு அதிகச்சுமையென்றால் ஸம்ஸ்க்ருதத்தைவிட்டுவிட்டும் என்பதா விடை? ஆனால் நிர்ப்பந்தத்தாலோ அல்லது வேறு முகாந்தரத்தைக் கொண்டோ வடமொழிப் பயிற்சியைக் குறைக்க முயல்வதுதான் ந்யாயமோ? தற்காலத்திய உலகத்துத் தொழில் முயற்சியை மாத்திரம் பார்த்தால் தமிழும் அதற்கு இன்றியமையாததா வென்பது நிச்சயம். ஸம்ஸ்க்ருதம் தமிழுக்கு முட்டுக்கட்டை யென்பது முற்றிலும் வேரற்ற வாதம். மற்றும், பகவான் பேரும் உருவமுமில்லாத பாழாகிய ப்ரக்ருதியில் அநுப்ரவேசித்து "[illegible]" என்னும்படியான விசித்ரமான ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைச் செய்வதுபோல, ஸம்ஸ்க்ருத ஸம்பந்தமே தமிழுக்கு ஏற்றத்தையும் இனிமையையும் கொடுத்துள்ளது. மணிப்ரவாள நடையைப் பரிசயம் பண்ணினவர்களுக்கு இச்சுவை நன்கு விளங்கும். ஆனால் தமிழின் ஸாரங்களை யெடுத்து ஸம்ஸ்க்ருத பாஷை உண்டாக்கப்பட்டதென்று கூறும் தமிழபிமானிகளும் உண்டு! ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாகிய நமக்குத் தமிழ்ப் பாஷை மிகவும் உபாதேயமானது. "இவர்கள் (ஆழ்வார்கள்) மகிழ்ந்து பாடும் செய்ய தமிழ் மாலைகள்... நாம் தெளியவோதித் தெளியாத மறைநிலங்கள் தெளிகின்றோமே" என்றல்லவோ ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்தார். [illegible] பிரிந்து வளர்ந்து புழங்கிவரும் பாஷையில் யாருக்குத்தான் அபிமான மிராது? இவ்வபிமானத்துக்கு அடையாளம் ஸம்ஸ்க்ருத த்வேஷந்தானோ?

ஆகையால் 'நிலத்து மொழி' யபிவிருத்தியாகவேண்டுமானால் பள்ளிக்கூட பாடங்களெல்லாவற்றையும் நிலத்து மொழியில் கற்பிக்கவேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்வதனால் தான் ஆகவேண்டும். அதன்றிச் சிறுவர்களை வீண் நிர்பந்தங்களுக்குள்ளாக்குவது தகாது. அதன்நிமித்தமாக வடமொழிப் பயிற்சியைத் தடுப்பதும் அநுசிதம். இந்தியாவில் தமிழ்ப்ரதேசங்களொழிய மற்றெங்கும் வடமொழிப்பயிற்சியே ஒருவனுடைய உண்மையான பயிற்சிக்கு அறிகுறியென்று கருதப்படுகிறது. நாகரீகம் படைத்த உலகெங்கும் ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையைப் புகழாதவரில்லை. த்வேஷ புத்தியால் யாது கூறினும் ஸம்ஸ்க்ருதமும் வைதிகமதமுமே, பல நூற்றாண்டுகளால் அந்நியரால் குறைபடுத்தப்பட்ட இத்தேசஜனங்களின் மர்யாதையையும் ஸ்வரூபத்தையும் காப்பாற்றிவருகின்றன வென்பதை யாவரும் மறுக்க முடியாது. இத்தேவபாஷாபிவ்ருத்தியை நாடி அதற்குத் தக்க ப்ரயத்நங்களையும் செய்யவேண்டியது ஒவ்வொரு ஆஸ்திகனுடைய கடமையாகும்.

புரசைபாக்கம். என். ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்.

இயற்பா.

போய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

முதல் திருவந்தாதி.

(முன் ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

26. எழுவார் விடைகொள்வா ரீன்துழா யானை
வழுவா வகைநினைந்து வைகல்—தொழுவார்
வினைச்சுடரை நந்துவிக்கும் வேங்கடமே வானோர்
மனச்சுடரைத் தூண்டும் மலை.

(இ-ள்.) எழுவார் - (தாம் பெறவேணு மென்று கையேற்கிற செல்வம் கைப்பட்டவுடனே எம்பெருமானைக்) கைவிட்டுப் போகின்றவர்களும், விடை கொள்வார் - (எம்பெருமானை அநுபவித்தலை விரும்பாமல் தமது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையே விரும்பி அவ்வெம்பெருமானை மீண்டும் கண்ணெடுத்துப் பாராமல்) விடைபெற்றுக்கொண்டு போமவர்களும், ஈன் - இனிய, துழாயானை - திருத்துழாயை அணிந்துள்ள திருமாலை, வழுவா - ஒருநாளும் விட்டு நீங்காமல் (கிட்டி நின்று), வகை - (அப்பெருமானை அநுபவிக்க வேண்டிய) வழியை, நினைந்து - ஆராய்ந்து, வைகல் - எல்லாக் காலமும், தொழுவார் - அநுபவிப்பவர்களும், (ஆகிய இந்த மூவகையான அதிகாரிகளுடைய) வினை - சுடரை - (அவரவர் வேண்டுகின்ற புருஷார்த்தங்கட்குத் தடையான) தீவினையாகிய நெருப்பை, நந்துவிக்கும் - (உருத்தெரியாதபடி) அவிக்கச்செய்கின்ற, வேங்கடமே - திருவேங்கடமலையே, வானோர் - (தீவினையின் சம்பந்தமே என்றுமில்லாத) நித்திய சூரிகளுடைய, மனம் - திருவுள்ளமாகிற, சுடரை - விளக்கை, தூண்டும் - (அப்பெருமானுடைய சௌசீல்ய குணங்களிலே சிரத்தையை வளர்த்துத்) தூண்டுகின்ற, மலை - மலையாகும்; (எ-று.)

"எல்லோரும் தமது மனம் பொருந்த எம்பெருமானை அநுபவிப்பது பரமபதத்திலன்றோ?" என்ன, அந்தப் பரமபதத்தில் வாழ்கின்ற நித்திய சூரிகளும் அப்பெருமானது சீல குணத்தை எப்போதும் அநுபவிப்பது இங்குத் திருமலையிலேதான்; அல்லாமலும் ராம க்ருஷ்ணாவதாரம் முதலிய அவதாரங்கட்குப் பிற்பட்டுப் பேர்களும் இழக்காமல் இருக்கும்படி திருமலையிலே தனது சீல குணம் தோன்றக் காட்டியுள்ளானென்கின்றாரெனக. பகவானைச் சரணம் புகுகின்ற அதிகாரிகள் மூவர்; அவராவார்: 1. ஐஸ்வர்யம் வேணுமென்று வேண்டுகின்ற ஐஸ்வர்யார்த்திகள்; 2. 'ஆத்மாநுபவமே போதும் எம்பெருமானே! உன்னை அநுபவிப்பது எமக்கு வேண்டா' என்று எம்பெருமானைக் காணவேண்டாதபடி, இறுதியாக அப்பெருமானிடத்து

விடைபெற்றுக்கொண்டு போகின்ற கைவல்யார்த்திகள்; 3. எம்பெருமானைப் பிரியாமல் எப்போதும் அவனுடனேயிருந்து அநுபவிப்பதையே வேண்டுபவரான பகவத்சரணார்த்திகள்; என இவர்; இவர்களை முறையே ஆழ்வார், 'எழுவார் விடைகொள்வார் ஈன்துழாயானை.........வைகல் தொழுவார்' என்றார். ஐஸ்வர்யார்த்திகளைக் குறிக்குமிடத்து நம்மாழ்வார் 'போற்றியென்றேற் றெழுவர்' என்று அருளிச்செய்தது இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. ஐஸ்வர்யார்த்திகளை, இழந்த செல்வத்தை மீண்டும் பெற விரும்புகின்ற ப்ரஷ்டைஸ்வர்ய காமர், புதிதாகச் செல்வத்தை வேண்டுகின்ற அபூர்வைஸ்வர்ய காமர் என இருவராக்கி, எம்பெருமானைத் தாம் வேண்டுகின்ற புருஷார்த்தங்களுக்கு இடையூறான பாபத்தைப் போக்கிக்கொள்ள நால்வகையதிகாரிகளும் திருமலையில் வந்து சேர்கின்றனரெனக் கூறுவதுமொன்று. மீட்சியில்லாமையாலே எம்பெருமானிடத்து விடைகொண்டு போவதையே ஸ்வபாவமாக வுடையவர்களென்று கைவல்யார்த்திகளைக் குறித்தார். (உசு)

27. மலையாற் குடைகவித்து மாவாய் பிளந்து
சிலையால் மராமரமே ழ்செற்றுக்—கொலையானைப்
போர்க்கோ டொசித்தனவும் பூங்குருந்தம் சாய்த்தனவும்
கார்க்கோடு பற்றியான் கை.

(இ-ள்.) (இந்திரன் பெருஞ்சினங்கொண்டு பெருமழையைப் பொழிவிக்க, அதனைத் தடுப்பதற்காக), மலையால் - கோவர்த்தன மென்ற மலையைக் கொண்டு, குடை கவித்து - குடையாகப் பிடித்தும், மா வாய் பிளந்து - குதிரைவடிவங் கொண்டுவந்த கேசி என்னும் அசுரனது வாயைப் பிளந்தும், சிலையால் - வில்லைக்கொண்டு, மராமரம் ஏழ் - ஏழு ஆச்சாமரங்களை, (சுக்ரீவனுக்கு நம்புதல் உண்டாகுமாறு) செற்றும் - அழித்தும், (இச்செயல்களோடு நிற்காமல்), கொலை - கொல்லுந் தன்மை வாய்ந்த, யானை - குவலயாபீடமென்னும் யானையினது, போர் கோடு - போர்செய்வதற்கு உதவியாயிருந்த தந்தத்தை, ஒசித்தனவும் - முறித்தனவையும், பூ குருந்தம் - பூவோடு கூடிய குருந்தமரத்தை, சாய்த்தனவும் - (வேர்பறியுண்டு கீழேவிழும்படி) தள்ளினவையும்,—கார் - (குளிர்ந்து முழங்குவதில்) மேகத்தை ஒத்திருப்பதான, கோடு - சங்கத்தை, பற்றியான் - (தனது சௌகுமார்யத்துக்குத் தகாதிருந்தும்) வருந்திக் கைகொண்டிருப்பவனுமான எம்பெருமானது, கை - திருக்கைகளேயாகும்; (எ-று.)

இங்குத் திருமலையில் எழுந்தருளியிருக்கிற திருவேங்கடமுடையானுடைய திருக்கைகளை அநுசந்தித்த ஆழ்வார், அவை மிகவும் சுகுமாரமாக இருந்தும், அவதாரங்களில் பெரிய வீரச்செயல்களை யெல்லாம் சிறிதும் வருத்தமின்றிச் செய்தனவே! என்று ஈடுபட்டு, வீரப்பாடு தோன்ற ... குவந்தவாறும் காணலாமென்கின்றார். எம்பெருமான் திரு... சங்கத்திற்கு மேலும்பற்றியுள்ள சக்கை இப்பொருளுவ... கருத்து உரைத்ததுமொன்று.

28. கைய வலம்புரியும் நேமியும் கார்வண்ணத்
தைய மலர்மகள்நின் ஆகத்தாள்—செய்ய
மறையான்நின் உந்தியான் மாமதிள்மூன் றெய்த
இறையான்நின் ஆகத் திறை.

(இ - ள்.) கார்-மேகம் போன்ற, வண்ணத்து - வடிவையுடைய, வலம்புரியும் - (ஸ்ரீ பாஞ்சசன்னியம் என்கின்ற) வலம்புரிச்சங்கமும், நேமியும் - (சுதரிசன மென்கின்ற) திருவாழியும், கைய - (உன்னுடைய) கையிலுள்ளன; மலர் மகள் - அலர்மேல் மங்கையானவள், நின் ஆகத்தாள் - உன்னுடைய திருமார்பை விட்டுப் பிரியாமலிருக்கின்றாள்; செய்ய மறையான் - (உன்னை உள்ளபடி காட்டும்) செம்மையுள்ள வேதத்தை யுடையவனான பிரமன், நின் உந்தியான் - (உனது) நாபீகமலத்தி லிருக்கிறான்; மா - பெரிய, மதிள் - (முறையே இரும்பு பொன் வெள்ளி என்பவற்றாலாகிய) மதிளை யுடைய, மூன்று - திரிபுரத்தை, எய்த - (எரிந்துபோம்படி) அம்பு தொடுத்து விட்ட, இறையான் - ஈசுவராபிமானமுள்ள உருத்திரன், நின் ஆகத்து - உனது திருமேனியின் ஏகதேசத்தைப்பற்றி யிருத்தலால், இறை - ஈசுவரத்துவமுள்ளவனானான்; (எ - று.)

ஆழ்வார் திருமலையிலே எழுந்தருளியிருக்கிற திருவேங்கட முடையானை நோக்கி 'உனது திருமேனியிலே அழகும் ஐச்சுவரியமும் சீலம் முதலிய குணங்களும் நிழலிட்டுத் தோன்றுமென்கின்றாரென்க. முதல் மும்மூர்த்திகளில் பிரமன் உருத்திரன் என்ற மற்றையிருவருக்கும் முதன்மையுண்டாகுமாறு திருநாபியிலும் திருமேனியின் வலப் பக்கத்திலும் இடங்கொடுத்திருப்பது உனது சீர்மைக்குண மென்பது பின்னிரண்டடியின் கருத்து. மாமதிள் மூன்றெய்த இறையான் - கோள்சொல்லிப் பெயர்படைப்பாரைப் போலே வரைச்சுட்டுப் பேரைப்படைத்தா னென்றபடி. இறை என்பதற்கு 'ஏகதேசத்தில்' எனப்பொருள் கொண்டு, இறையான் நின் ஆகத்து ஏகதேசத்திலே உளன் என்று வினைவருவித்து முடிப்பினுமாம். (உஅ)

29. இறையும் நிலனும் இருவிசும்பும் காற்றும்
அறைபுனலும் செந்தீயு மானான்—பிறைமருப்பின்
பைங்கண்மால் யானை படுதுயரம் காத்தளித்த
செங்கண்மால் கண்டாய் தெளி.

(இ - ள்.) இறையும் - (பரமபதத்தில் ஸர்வ ஸ்வாமித்துவம் தோன்றும்படி எழுந்தருளி யிருக்கிற) ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதனும், —நிலனும் - பூமியும், இரு விசும்பும் - பரவிய ஆகாசமும், காற்றும் - வாயுவும், அறை புனலும் - (அலை) எறிகிற ஜலமும், செந்தீயும் - சிவந்த நிறத்தையுடைய அக்கினியும், (ஆகிய பஞ்சபூதங்களால் ஆகிய லீலாவிபூதியை), ஆனான் (உம்) - சேஷமாக வுடையவனுமாகிய எம்பெருமானே, —பிறை மருப்பின் - பிறைபோலே யிருக்கிற தந்தமும், பைங்கண் - பசுமையான கண்களுமுள்ள, மால் - பெரிய, யானை - ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுடைய, படு - (முதலையின் கையிலே அகப்பட்டுப்) பட்ட, துயரம் - துக்கத்தை, காத்து - போக்கி, அளித்த - (அவ்யானை

யின் கையிலிருந்த தாமரை மலர்களைத் திருவடிகளிற் பணிமாறுவித்து) இரட்சித்தருளின, செம் கண் - (வாத்ஸல்யத்தைத் தெரிவிக்குமாறு) சிவந்த திருக்கண்களையுடைய, மால் கண்டாய் - திருமாலாவன்; தெளி - (நெஞ்சே! நீ இதனை நன்றாக) அறிந்துகொள்; (எ - று.)

நித்திய விபூதி [பரமபதம்] லீலாவிபூதி [இந்த ப்ரபஞ்சம்] என்ற இருவிபூதிகளுக்கும் தலைவனாயிருக்கிற எம்பெருமானுடைய பெருமையைப் பார்த்துப் பின்வாங்காமல் அவ்வெம்பெருமான் அடியவர் விஷயத்தில் பேரன்பு கொண்டு அரை குலையத் தலைகுலைய ஓடிவந்து தோன்றும் பெரும் பித்தனாய்ப் பரதந்த்ரனா யிருப்பானென்று புத்திபண்ணியிருப்பா யென்று தம்மனத்தை நோக்கி உபதேசிக்கின்றாரென்க. இதனால் எம்பெருமானது தன்மையை அறிந்து அவனடிமை கொள்ளும்போது விலக்காதிருப்பதே வேண்டுவது: அவனை அடைய வேறு உபாயம் வேண்டுவதில்லை; அவன் தானாகவே அடிமைகொள்வானென்பது புலப்படும். இப்படி அவன் தானாகவே அடிமை கொள்ளுபவனாயிருக்க, ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வான் 'ஆதிமூலமே!' என்றது அதற்குள்ள வாசனையாலே யென்பர். மால் - அடியார்கள் பக்கல் பித்துக்கொண்டவன்: கண்டாய் - முன்னிலை யசைச்சொல். (உகூ)

30. தெளிதாக வுள்ளத்தைச் செந்நிறீஇ ஞானத்
தெளிதாக நன்குணர்வார் சிந்தை- எளிதாகத்
தாய்நாடு கன்றேபோல் தண்டுழா யானடிக்கே
போய்நாடிக் கொள்ளும் புரிந்து.

(இ-ள்.) (ஐம்புலன்களில் மேய்வதினால் உண்டான கலக்கம் நீங்கும்படி), உள்ளத்தை - மனதை, தெளிது ஆக - தெளிவையுடையதாம்படி, செந்நிறீஇ - செவ்வனே நிறுத்தி, [ஐம்பொறிகளை வெல்லப்பாராமல் எம்பெருமான் பக்கலிலே மனத்தை மூட்டி], ஞானம் - விசதமான பக்தியாலே, தெளிது ஆக - ('நாம் அடிமை; அவன் தலைவன்' என்கிற) தெளிவு உண்டாகும்படியாக, நன்கு - நன்றாக, உணர்வார் - உணர்ந்திருப்பவர்களுடைய, சிந்தை - மனமானது,—எளிதாக - வருத்தமில்லாமல், (பெரிய பசுக்களின் இடையில்) தாய் - தன் தாயை, நாடு - தேடிக்கொண்டு ஓடுகிற, கன்றேபோல் - கன்றைப்போல, தண் துழாயான் - குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலையை அணிந்த எம்பெருமானுடைய, அடியே - திருவடிகளையே, புரிந்து - விரும்பி, (வேறொன்றையும் நாடாமல்), போய் —; நாடி - தேடி, கொள்ளும் - தானே சேரும்; (இது நிச்சயம்); (எ - று.)

மனத்தையடக்கி எம்பெருமானோடு தமக்குள்ள உறவையறிந்திருப்பாருடைய மனமானது, பல பசுக்களின் இடையில் நின்று தாயையே நாடிப் பற்றிக்கொண்டு செல்லும் கன்றுபோல மற்றெவரையும் ஆச்ரயிக்காமலும் ஐம்புலன்களிலும் செல்லாமலும் அவ்வெம்பெருமானையே பற்றிக் கொண்டு மிக்க அபிநிவேசத்துடன் சென்றடையு மென்பதாம். ஞானத்தெளிதாக என்று பிரித்துப் பொருள் கூறுவது மோனைத்தொடைக்குச் சிறவாது. 'அடிக்கே' என்றும் பாடம். (௩0)

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியர்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

பத்ரிகா விமர்ஶம்.

ப்ரஹ்ம வித்யை: காஞ்சீபுரம் ப்ரதிவாதி பயங்கர மடத்தின் ஆஸ்தாந நிர்வாஹகரான ஸ்ரீ. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமியின் ஆஜ்ஞையை முன்னிட்டு, ஷை மடத்தின் தர்ம ப்ரசார விபாகத்தின் உட்பிரிவான பத்ரிகா ப்ரசார சாலையின் ஆதரவில், ப்ரஹ்ம வித்யை என்னும் பெயர்பூண்ட மாஸாந்தர பத்ரிகை ஒன்று இரண்டொரு மாஸ காலமாக ப்ரசுரிக்கப்பட்டு வருகின்றது. ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்மத்தின் அபிவ்ருத்தியே அதை ப்ரசுரிப்பவர்களுடைய முக்கிய நோக்கமென்றும், அப்படி இருந்தபோதிலும் அந்தத் தர்மத்திற்கு அங்கமாயுள்ள ஸாமாந்ய தர்ம அபிவ்ருத்தியும் அவர்களது பராமர்ஶத்திற்குக் கோசரமென்றும் நாம் அறிகிறோம். இப்படிப்பட்ட பத்ரிகைகள் இக்காலத்தில் அவஶ்யம் அபேக்ஷிதங்களே. இம்மாதிரி எவ்வளவு பத்ரிகைகள் வெளிவந்தாலும், அவ்வளவுக்கும் அவகாஶம் இருக்கின்றது. லௌகிக ஶ்ரேயஸ்ஸையே பெரியதாக நினைத்து அதன் அபிவ்ருத்திக்காக ஜனங்கள் ப்ராயேண பரிஶ்ரமப்படுகிறபடியால், ஆமுஷ்மிக ஶ்ரேயஸ் ஸம்பந்தமான ஜ்ஞானம் ஆத்யந்திக லோபத்தை அடையாமல் இருக்க வேண்டுமானால், இம்மாதிரி பத்ரிகைகள் ஆயிரக்கணக்காகவே வெளிவரவேண்டும். அது காரணமாகவே நாம் இந்தப் பத்ரிகைக்கு மிக்க ஸந்தோஷத்துடன் ஸ்வாகதம் கூறுகின்றோம். தவிரவும், சென்ற பத்து வருஷகாலமாக இம்மாதிரி வ்யாபாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தித்து, ப்ரவ்ருத்தியின் ஸாபல்யத்திற்கு ப்ரதிபந்தகமாக இருக்கும் ஜனங்களின் பாராங்முக்யத்தால் இருந்த பல் நிஷ்பலஸாதகர்களாக நாம் அனுதாபத்தை அடைகிறபடியால், நமக்கு மறுபடியும் அனுதாபத்தைப் போக்கிப் ப்ரோத்ஸாஹம் செய்யக்கூடியதான நமது ஸஹகாரிகளின் இந்த ப்ரயத்னத்தை நாம் விஶேஷமாக ஆதரிக்கின்றோம். கலியின் கொடுமையால் ஆக்ராந்தமாயுள்ள இந்த ஜகத்தில் அக்கொடுமையை நிவ்ருத்திக்கும்படியான ஸத்துக்களை அநுஸரிக்கும் நாம் எல்லாரும் பரஸ்பரம் ஸஹகாரிகளே. அப்படிப்பட்ட பரஸ்பர ஸஹகாரித்வ ஜ்ஞானத்தை ஸ்ரீ பகவான் நமது மனஸ்ஸில் நிலைப்படுத்தி நமது முக்கிய நோக்கமாயுள்ள ஸாமாந்ய தர்ம ப்ரசாரத்தை ஏகமுகமாய் அவனே தலைக்கட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்று, அந்த பகவானையே அனந்த பல ஸங்கிகளாக இருக்கும் நாம ஸமார்த்தமாக ப்ரார்த்திக்கின்றோம்.

இந்த 'ப்ரஹ்ம வித்யை' என்னும் பத்ரிகை, இப்பொழுது 16-பக்கங்களை உள்ளதாக இருந்தபோதிலும், இந்த முயற்சி ஸ்திரப்பட்டு சீர்மையுற்ற பின் கால க்ரமமாக அதிக பக்கங்களுள்ளதாக பரிணமிக்குமென்று நாம் அறிகிறோம். தபால்செலவு உட்பட இதன் விலை இப்பொழுது ரூ. 2. இதை அபேக்ஷிப்பவர்கள் "ப்ரஹ்ம வித்யா, ஸுதர்ஶந அச்சுக்கூடம், ஸந்நிதிவீதி, சின்ன காஞ்சீபுரம்" என்னும் விலாஸத்திற்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்.

ஸ்ரீ:.

கடிதங்கள்.

(1)

கொடியாலம் ஸதஸ்.

நானது ரௌத்ரிஹு மாசிமீ 19உ ஸ்ரீரங்கத்தைச்சேர்ந்த கொடியாலம் கிராமத்தில் அத்வைத விஶிஷ்டாத்வைத மதஸ்தர்களான பண்டிதர்களால் வழக்கம்போல் நடத்தப்பட்டுவரும் ஸ்ரீ வைதிகவித்வத் ஸபை நடைபெற்றது.

தத்காலம் கங்காதரபுரம் ஸ்ரீ. உ. வே. சக்ரவர்த்தி கஸ்தூரி ரங்காசார்ய ஸ்வாமி அக்ராஸநம் வஹித்தார்.

முன்னாலே காரியதர்சியாயிருந்த புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீ. உ. வே. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியால் சென்ற வருஷத்திய வரவு செலவு கணக்குகள் படிக்கப்பட்டுச் சபையால் அங்கீகரிக்கப்பட்டவுடன், சென்ற வருஷத்திய ஸபையின் தீர்மானப்படி அச்சிடப்பட்ட ஸபையின் ரூல்களும் ப்ரயோஜனங்களும் நிகழ்ந்த வ்ருத்தாந்தங்களும் அடங்கியதான பத்ரிகைகளும் யாவருக்கும் கொடுக்கப்பட்டது.

சென்ற வருஷத்தில் க்ராமாந்தர உபந்யாஸகர்களாக நியமிக்கப்பட்டிருந்த பழூர் ப்ரம்மஸ்ரீ. மஹாலிங்கசாஸ்திரிகள் முதலான பண்டிதர்களால் பல இடங்களில் நம் வைதிக தர்மவிஷயமான பல உபந்யாஸங்கள் நடத்தப்பட்டன. இவ்விதம் ஸபையின் அபிவிர்த்தி காரியங்களைப்பற்றியும் வைதிக தர்மாபிவிர்த்திக்காக சுமார் நூறு பண்டிதர்களுடையவும் ப்ரபுக்களுடையவும் கை ஒப்பமிட்டு ஸ்ரீ அஹோபிலமடம், ஸ்ரீ வானமாமலை மடம் ஸ்ரீ. உத்தராதி மடம் கும்பகோணம் ஸ்ரீ சங்கராசார்யஸ்வாமி மடம் முதலான இடங்களுக்கு அனுப்பின பத்திரிகைகளுக்கு ஒருவிதமான பதில் ஸ்ரீமுகம் கிடைக்காமலிருப்பதைப்பற்றி மிகுந்த வருத்தத்துடன் சொல்லி, ஸபையிலிருந்த அனைவரும் மடாதிபதிகளுக்கு வர்ணாஶ்ரம தர்மத்தில் இருக்கும் ஔதாஸீந்யத்தைப்பற்றி மிகவும் வருத்த

மடைந்தார்கள். இந்த விஷயங்களையும் மேல்நடக்கவேண்டிய விஷயங்களையும்பற்றி மறுதினம் ஸபைகூடவேண்டுமென்கிற தீர்மானத்தோடு ஸபை கலைந்தது.

மறுதினம் பகல் 2-மணிக்கு ஷை கஸ்தூரி ரங்காசாரிய ஸ்வாமியின் அக்ராஸனத்தின் கீழ் ஷை ஸபை ஆரம்பிக்கப்பட்டு அடியில்கண்ட தீர்மானங்களுடன் சபை முடிவுபெற்றது.

ஏற்கெனவே அத்யக்ஷராகவிருந்த குன்னியூர் பிரம்மஸ்ரீ. ஸூர்யநாராயண சாஸ்திரிகள் வயோதிகத்தினால் அசக்தராயிருப்பதால் அத்யக்ஷராகத் தற்காலம் புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீ. உ.வே. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் ஸ்வாமியும் கார்யதரிசிகளாக மேலப்பாளையம் ஸ்ரீ. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியரும் ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீ ரங்கஸ்வாமி பட்டர்ஸ்வாமியும் நியமிக்கப்பட்டார்கள். ஷை ஸபையின் கும்பகோணம் பிரிவுக்காக அக்னிஹோத்ரம் ஸ்ரீ. உ.வே. வீரராகவதாதாசாரியர் ஸ்வாமியும் அத்யக்ஷராகவும், ஏற்கனவே கார்யதர்சிகளாகவிருந்த ஸ்ரீ. உ.வே. தாதம்தேசிகதாதாசார்ய ஸ்ரீ. உ.வே. லக்ஷ்மீவராகாசாரியர் ஸ்வாமியும் கார்யதர்சிகளாகவும், திருச்சிறுப்புள்ளி பிரிவுக்காக ஏற்கெனவே கார்யதர்சிகளாகவிருந்த ஸ்ரீ. உ.வே. தட்டை ஸ்ரீநிவாஸாசாரியரும் ஆத்தூர் பிரம்மஸ்ரீ. ஸுப்ரமண்ய சாஸ்திரிகளும் உபய கார்யதர்சிகளாகவும், பழூர் பிரம்மஸ்ரீ மஹாலிங்க சாஸ்திரிகள் குன்னியூர் சுந்தரசாஸ்திரிகளும் கிராமாந்தரங்களில் உபந்யாஸகர்களாகவும் தல்டார்துரை பிரம்மஸ்ரீ வைத்யநாத சாஸ்திரிகள் ஷை ஊர் பிரிவு ஸபைக்குக் கார்யதர்சிகளாகவும் நியமிக்கப்பட்டார்கள்.

அந்தந்த வருஷங்களில் ஸபையின் எல்லா அங்கத்தினர்களாலும் ஸபையின் அபிவிருத்தியை உத்தேசித்து நடத்தப்படும் காரியங்களும் வரவு செலவு கணக்குகளும், லிகிதமூலமாய் மஹாஸபையில் படிக்கப்படவேண்டுமென்றும், அவை அச்சிடப்பட்டு பிரசுரப்படுத்தப்படவேண்டுமென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

சென்ற வருஷம்போலவே மடாதிபதிகளுக்கும் தேவஸ்தான தர்மங்களைப்பற்றி தேவஸ்தான தர்மகர்த்தர்களுக்கும் தெரிவிக்கவேண்டுமென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

ஒவ்வொரு கிராமாந்தரங்களிலும் நடத்தப்படும் கல்யாணம் முதலான விசேஷங்களில் வைதிக வித்வத் ஸபையின் அபிமானிகளால் ஷை ஸபைக்காக உசிதமான ஸம்பாவனை செய்யப்படவேண்டும் என்றும், கிராமங்

களிலும் நகரங்களிலும் ஸம்பவிக்கும் தர்மசாஸ்த்ர ஸந்தேகங்களுக்கு ஷை ஸபையின் அபிமானிகள் மூலமான பரிஷத்தின் தீர்மானப்படி நிவர்த்திக்கப் படவேண்டியதுடன் அந்த நிமித்தம் ஸம்பவிக்கும் உபகாரங்கள் ஸபையைச்சேரவேண்டியது என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

ஏற்கெனவே ஸபையின் செலவுக்காகப் பண்டிதர்களிடமிருந்து வசூலிக்கப்பட்டிருந்த ரூ. 7 0-0 செலவுபோகப் பாக்கி 1-2-0; தற்காலம் பண்டிதர்களிடம் வசூலிக்கப்பட்ட ரூ. 7-2-0; ஆக ரூ. 8 4-0. இவ்வளவும் ஸபையின் ஸம்பந்தமான கணக்குக் கை ஒப்புப் புஸ்தகங்களும் கார்யதர்சிகளான ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் ஸ்ரீ. ரங்கஸ்வாமி பட்டர்ஸ்வாமி இவர்களிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டன.

இங்ஙனம் வைதிகவித்வத் ஸபையின் கார்யதர்சிகள்,

மேலப்பாளையம் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்.

ஸ்ரீரங்கம் ரங்கஸ்வாமிபட்டர்.

(2)

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபருக்கு:—

திருச்சிறுப்பள்ளி ஜில்லா முசிறி தாலூகா துறையூர் பக்கத்திலுள்ள அனேகம் கிராமங்களில் வஸிக்கும் வைஷ்ணவர்களான சில ஸச்சூத்ரர்களிடம் சில அவைதிக மதஸ்தர்கள் 'ஸமாச்ரயணம ஊர்த்வபுண்ட்ரம் முதலான பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களுக்கு யாதொரு ப்ரமாணமுமில்லை ப்ரும்மஞானமுள்ளவர்கள் எல்லாரும் ப்ராம்மணர்களாகலாம்' என்றும் இவ்வாறு வேறுவிதமான அநேக வுபதேசங்களைச்செய்து அநேக ஸாதுஜனங்களை அவைஷ்ணவர்களாக்கி வருவதைப்பார்த்து வந்த மருதி என்னும் கிராமவாஸியான வைஷ்ணவ சிரோமணியான பாபுரெட்டியார் என்கிற ஓர் ஸாது ஸ்ரீவைதிக வித்வத்ஸபையின் ப்ரவர்த்தகராகிய புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீ. உ.வே. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியார் ஸ்வாமியிடம் அந்யர்களால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டுவரும் வைஷ்ணவர்களைத் தெளிவித்து அவர்கள் வைஷ்ணவர்களின் ஆசாரத்தில் இருக்கும்படி செய்வதற்காக அவச்யம் வரவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தித்துப் ப்ரார்த்திக்க அந்த ஸ்வாமியும் அவர் ப்ரார்த்தனைக்கிணங்கி

காளதஸூ மாசிமீ 22௳ சிக்கத்தம்பூர் முதலிய பல பெரிய கிராமங்களுக்குப்போய் அங்கிருந்த அவைதிகரை வாக்யார்த்தம் சொல்ல அழைத்த காலத்தில் அவர் தாம் மௌநவ்ரதம் வஹித்து இருப்பதுடன் ஊர்த்வ புண்ட்ரம் முதலானதுக்கு ப்ரமாணம் இல்லை என்று நான் சொல்லவில்லை என்றும் வைஷ்ணவர்கள் தாங்களாகவே வந்து தமது திருவடியை ஆச்ரயித்தார்களே யன்றி தாம் அவர்களை அவைஷ்ணவர்களாக்கப் ப்ரயத்நம் செய்யவில்லை என்றும் சொல்லியனுப்பினார். பிறகு மௌநவ்ரத மணித்த மாமுனியாய் பாவிக்கும் அம்மஹாபுருஷனுடன் வாதிக்க வழியில்லாததினால் ஷை ஸ்வாமி அவ்வூரில் ஏற்கெனவே வைஷ்ணவாசாரத்திலிருந்து கலங்கினவர்களையும் மற்ற வைஷ்ணவர்களையும் இராமாநுஜகூட்டத்தில் சபைசேர்த்து பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்களினுடையப் ப்ரமாணங்களையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதத்தினுடைய ஸர்வோத்க்ருஷ்டத்வத்தையும்பற்றித் தெளிவாக வுபதேசித்து சந்தேகித்தவர்களைத் தெளிவித்து அவர்கள் முன்போல வைஷ்ணவாசாரத்திலேயே இருப்பதாக வரம்பெற்று வந்ததுடன் சமீபத்திலிருக்கும் 4-5 கிராமங்களுக்குப்போய் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மதத்தின் பெருமையைப்பற்றியும் ஆஸ்திக்யத்தைப் பற்றியும் அனேக உபன்யாஸங்களைச் செய்துவந்தார். ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்திலுண்டான விசேஷ ஊக்கத்தினால் 2-3 தடவை ஸ்ரீரங்கம் வந்திலிந்து காத்திருந்து கைப்பணத்தைச் செலவுசெய்து ஸ்ரீ. பு. ஸ்ரீ. ஸ்வாமியை அழைத்துக்கொண்டுபோய் அதிகமாக வுபசரித்த மாருடி பாபுரெட்டியாருடைய ப்ரயத்னத்தினால் பு. ஸ்ரீ. ஸ்வாமியின் உபந்யாஸ மூலமாய் 4-5 ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த சபைகளும் ஏற்படுத்தப்பட்டன. இக்காலத்தில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஆசாரமென்னும் சாதுப் பசுக்களைப் பரதேசப் பெரும்புலிகள் ப்ரதிதினமும் பாதனைசெய்வதுடன் நம் நாட்டு நீசர்களும் நலிந்துவன ஆரம்பித்தார்கள் என்னும் விஷயத்தை நம் வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தசபையின் அபிமானிகள் நன்குணர்ந்து இவ்வாபத்தினின்றும் நமது ஆசாரப் பசுக்களைப் பாதுகாத்துப் போஷிக்கப் ப்ராா்த்திக்கிறோம்.

ஸ்ரீரங்கம், பங்குனிமீ. } மேலப்பாளையம். ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்,
ஸ்ரீரங்கம். ரங்கஸ்வாமி பட்டர்.
ஸ்ரீவைதிக வித்வத்ஸபையின் காரியதர்சி

[illegible] ... என்றும் ... [illegible] ... அருளிச்செய்த வசனங்களோடே, பூர்வாசார்யர்களுடைய வசனானுஷ்டானங்களோடும் விரோதிக்கும். [illegible] ... பொருளாகாதென்றும், ஸ்ரீ [illegible] ... [illegible] ... தேவதாந்தரங்களை [illegible] ... [illegible] வர்ணாச்ரமவிஹிதமான உபசாரமும் என்றும், பரந்தபடியில் சரமஸ்லோகப்ரகரணத்தில் [illegible] என்பதின் வ்யாக்யானத்தில் இங்கு த்யாஜ்யமாகச் சொல்லுகிறது ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும், இப்ரபந்தங்களில் இச்லோகத்துக்கு கீழுண்டானவற்றிலும் விலக்ஷணமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட மோக்ஷ ஸாதனமான [illegible] ... போக்யதாபுத்தியாலே [illegible] ... நிமித்தாந்தரத்தாலே அனுஷ்டான முண்டானாலும் அனுஷ்டானம் விஹிததயா அவர்ஜனீயங்களானவையிலும் அவைதிகத்வாதி தோஷமில்லை. ...... மோக்ஷஸாதனத்வ ப்ரதிபத்தியை போகடுகை என்று

அனுஷ்டானத்தை புத்திமான் மனதினாலும் அதிக்ரமிக்கக்கூடாது. எப்படி ராஜாவுக்கு மிகவும் ப்ரியமாயிருக்குமொருவன் ராஜாவினால் உண்டாக்கப்பட்டதாய் லோகங்களுக்கு உபயோகமுள்ளதாயும் அநேகர் பயிர்களை வ்ருத்தி செய்யக்கூடியதாயும் விருக்ஷம் நதியை [illegible] அபேக்ஷையில்லாதவனாயிருந்தபோதிலும் அதிக்ரமம் செய்தவனாய்க்கொண்டு குலத்தை [illegible] இப்படியே வேதத்தினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட எல்லையை அதிக்ரமித்து நடக்கிற மனிதன் இதற்கு முன் எனக்கு இஷ்டனாயிருந்தபோதிலும் என்னுடைய [illegible] நடக்கிறபடியால் இவன் எனக்கு ப்ரியனல்லன். பக்தியான் மனதினாலும் இதில் உபாயத்வ [illegible] விடவேண்டும்.

ப்ரவேசத்திலே சொன்னோமிறே. ஆகையால் அநுஷ்டானவிரோதமில்லை' என்றும், 'அதுவும் த்யாஜ்யங்களாய் ஓராகாரத்தாலே உபாதேயங்களாயிருக்கும். கர்மானுஷ்டானம் தேஹயாத்திரையிலே அந்தர்பூதமாயிருக்கும். ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞான விஷயத்திலே அந்விதமாயிருக்கும் ஜ்ஞானயோகம். போஜனத்துக்கு க்ஷுத்துப்போலே கைங்கர்யத்துக்கு ப்பூர்வக்ஷணத்திலே அனுவர்த்திக்கக் கடவதான ருசிவிசேஷத்திலே அந்வயிக்கும் பக்தி. இருவர் பக்கலிலும் அனுஷ்டானம் ஸமானமாயிருக்கச்செய்தே ஹேதுவைஷம்ய முண்டாயிருக்கும். ஸாதனத்வ புத்தி அனுவர்த்திக்கும் உபாஸகனுக்கு ஸாத்யத்வபுத்தி அனுவர்த்திக்கும் ப்ரபன்னனுக்கு விஹிதகர்மானுஷ்டானத்துக்கு முக்யாதிகாரி ஸித்தஸாதன நிஷ்டன். ஸாத்யாந்தர நிஷ்டன் (மற்றுப்பலத்தில் ஆசையுடையவன்) ஸ்வர்க்காதி ஸாதனமாக நினைத்திருக்கும். ஸாதனாந்தர நிஷ்டன் (பக்தியோக நிஷ்டன்) மோக்ஷஸாதனமாக நினைத்திருக்கும், ஸித்தஸாதன நிஷ்டன் (ப்ரபன்னன்) ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாக நினைத்திருக்கும். என்றும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆக இத்தால் ப்ரபன்னனுக்கு உபாயபுத்யாவாவது, உபாயாங்கத்வ புத்யாவாவது வர்ணாச்ரமகர்மங்கள் அனுஷ்டிக்கவேண்டியதில்லையே யாகிலும் பகவதாஜ்ஞா ஸித்தங்களாய்க் கொண்டு ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாய் அனுஷ்டேயங்கள் என்றேற்படுகிறது. [1] [illegible] என்றும் ஸ்ரீதேசிகனும் அருளிச்செய்திருப்பதினால் பகவதாஜ்ஞா ஸித்தங்களான வர்ணாச்ரம கர்மானுஷ்டானங்களை விட்டு விட்டால் உடனே அனேகம் விதமான கெடுதல்கள் ஸம்பவிப்பதினால் வர்ணாச்ரமகர்மானுஷ்டானத்தை இச்சரீரம் விடுமளவும் அனுஷ்டிக்கக்கடவன் என்பதேற்படுகிறது. மேலும் [1] [illegible] என்கிறபடியே அவைகளை அனுஷ்டிப்பதினால் ப்ரத்யவாயம் நேராமலிருப்பதுடன்

1. ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரம். அபாய பரிஹாராதிகாரம்.

பகவானுடைய ப்ரீதியும் உண்டாகிறபடியினால் அவச்யம் வர்ணாச்ரம தர்மங்களை அனுஷ்டிக்க வேண்டும் என்றதாயிற்று.

சிலர் ப்ரபன்னர்களாய்விட்டால் வர்ணபேத முண்டோ? எல்லோரும் வைஷ்ணவர்கள் என்று பாவிக்க வேண்டாமோ? என்றிவை முதலியவைகளைச் சொல்லிக்கொண்டும், ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரும் அப்படியே அனுஷ்டித்ததாகவும், ஆகையினால் அதுவே அவருடைய மதம் என்றும், ஆகையினால் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் தாராளமான மனதை யுடையவர் என்றும், மதக் கட்டுப்பாட்டை சீர்திருத்தினவர் (Social reformer), ஸ்ரீதேசிகன் மிகவும்மதாக்ரஹத்தையுடையவர்என்றும்,பாஷ்யகாரருடைய சீர்திருத்தங்களுக்குஒருவரம்பிட்டனர்என்றும்இப்புடைகளில் பூர்வாசார்யஸ்ரீஸூக்திகளில் கொஞ்சமும் பரிசயமில்லாமையினால் பல படிகளாய் ப்ரமிக்கிறார்கள். ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய க்ரந்தங்களிலாவது மற்றுமுள்ள பூர்வாசார்யர்களுடைய க்ரந்தங்களிலாவது, இவர்களுடைய ப்ரமத்துக்கு ப்ரமாணம் இல்லை என்பது அவைகளை விசாரித்தால் தெரியவரும். ஸ்ரீ ஆளவந்தார் [1] [illegible] என்று ஸ்ரீ கீதார்த்தஸங்க்ரஹத்திலே அருளிச்செய்தார். [illegible] என்கிற ஸ்ரீ கீதாச்லோகவ்யாக்யானத்தில் [illegible] என்றும், [illegible] என்றாரம்பிக்கும் ஸூத்திரத்தின் வ்யாக்யானத்தில் [illegible]

1. கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்: சாஸ்திரத்துக்கு விரோதமானதெல்லாம் அஸுரஸ்வபாவமானது.

2. தேஹத்தைத் தரிக்கிறதற்குக்காரணங்களிய சநம் தீர்த்தம் முதலியவைகளும் அவைகளை அநுபக்கிக்கிருக்கும் மற்றக் கர்மங்களும் விட்டுவிட முடியாததாகையினால் அதற்காக பஞ்சமஹாயஜ்ஞம் முதலியவைகளின் அநுஷ்டானமும் விடமுடியாதது.

3. சாரீரகஸூத்திரம். 2 - 3 - 47. இப்படி ப்ருமம்சமாயிருப்பதாய் ப்ருஹ்மத்தில் ப்ரார்த்திக்கப்படினும். [illegible]

ஸத்யபி வேதாத்யயநததர்த்தாநுஷ்டாநாதிஷ்வநுஜ்ஞா, கேஷாஞ்சித் பரிஹாரஃ, கேஷாஞ்சித் ஸ்பர்சநதர்சநாதிஷ்வநுஜ்ஞா, கேஷாஞ்சித் தத்பரிஹாரஸ்ச சாஸ்த்ரேஷு கதமுபபத்யத இத்யாசங்க்யாஹ 1 'அநுஜ்ஞாபரிஹாரௌ தேஹஸம்பந்தாஜ்ஜ்யோதிராதிவத்' — ஸர்வேஷாம் ப்ரஹ்மாம்சத்வ ஜ்ஞத்வாதிநைகரூப்யேபி ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரியவைச்யசூத்ராதிரூப சுச்யசுசிதேஹஸம்பந்த நிபந்தநாவநுஜ்ஞாபரிஹாரா வுபபத்யேதே | ஜ்யோதிராதிவத் யதைகஸ்யைவாக்நேஃ ச்ரோத்ரியாகாராதாஹ்ருதிஃ ச்மசாநாதேஸ்து பரிஹ்ருதிஃ யதா ச அந்நாதேஃ ச்ரோத்ரியாதேர் க்ராஹ்யதா அபிசஸ்தாதேஸ்து பரிஹ்ரியதே' என்றும், விஹிதத்வாச்சாச்ரமகர்மாபி' என்கிற ஸூத்ர வ்யாக்யானத்தில் வித்யைக்கு அங்கமாக இல்லாமல் போனபோதிலும் ஆச்ரமம் இருக்கும் வரையில் அதற்கனுகுணமாக சாஸ்திரம் விதித்த கட்டளையிலே அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்றும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் தாமே அருளிச் செய்திருக்கிறார். இப்படி க்ரந்தமுகேந ஒரு விதமாக நிரூபித்துத் தாம் வேறு ஒரு விதமாக அனுஷ்டானத்தில் நடத்திக் காட்டினார் என்று

எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் பொதுவாயிருக்க சிலருக்கு வேதாத்யயனம் அதில் அர்த்தானுஷ்டானம் முதலியவைகளில் உத்திரவு, சிலருக்குப் பரிஹாரம், சிலருக்குப் பார்ப்பது தொடுவது முதலியதில் அனுஜ்ஞை, சிலருக்கு அதில் தடுப்பு இவை சாஸ்திரங்களில் எப்படி யுக்தமாகும் என்று சங்கித்து சொல்லுகிறார். 'அநுஜ்ஞா' என்றாரம்பித்து, எல்லோருக்கும் ப்ரும்மாம்சத்வம், ஜ்ஞாத்ருத்வம் முதலியவை ஒரே ரூபமாயிருந்தபோதிலும் ப்ராம்மண க்ஷத்ரிய வைச்ய சூத்ராதி ரூபமான சுத்த அசுத்த தேஹஸம்பந்தத்தைக் காரணமாகக்கொண்டு அனுஜ்ஞா பரிஹாரங்கள் பொருத்தமுடையவைகளாகின்றன. ஜ்யோதிஸ் முதலியவைகளைப்போல. எப்படி அக்னி அக்னியென்கிற ஆகாரத்தினால் ஒன்றாயிருந்தாலும் ச்ரோத்ரியன் க்ருஹத்திலிருந்தே அக்னி க்ரஹிக்கப்படுகிறதோ, ச்மசானம் முதலிய இடங்களிலிருந்து பரிஹரிக்கப்படுகிறதோ. எப்படி அன்னம் முதலியவைகள் ச்ரோத்ரியன் முதலியவர்களிடமிருந்து உத்திரவு செய்யப்படுகிறதோ, கெட்டவர்களிடமிருந்து பரிஹரிக்கப்படுகிறதோ.

1. சாரீரகஸூத்திரம் - 3 - 4 - 33. பகவானால் விதிக்கப்பட்டிருப்பதினால் ஆச்ரமகர்மங்களும் அனுஷ்டிக்கப்படவேண்டும்.

கொள்ளில் அவர் விப்ரலம்பகராகும்படியாம். அப்படி ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் ஜாத்யாதி வ்யவஸ்தையில்லை என்று அனுஷ்டித்துக் காட்டினார் என்பதற்கு த்ருடமான ப்ரமாணம் ஓரிடத்திலும் காட்டமுடியாது. அப்படி ப்ரமாணம் காட்டினதாக வைத்துக் கொண்டாலும் அது நம்முடைய அனுஷ்டானத்துக்கு ப்ரமாணமாக மாட்டாது என்னெனில் 1 'ஈச்வராணாம் வசஸ் ஸத்யம் ததைவாசரிதம் க்வசித்' என்று ஸ்ரீ பாகவதத்தில் தசமஸ்கந்தத்தில் முப்பத்து மூன்றாம் அத்யாயத்தில் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கும் ந்யாயத்தினால் பெரியோர்களுடைய உக்திக்கு விரோதமான அனுஷ்டானம் நம்முடைய அனுஷ்டானத்துக்கு ப்ரமாணமாகாது என்பதேற்படுகிறது. 'க்வசித்' என்பதற்கும் அப்படியே அவர்களுடைய வார்த்தைக்கு விரோதமில்லாத விஷயத்தில் என்று வ்யாக்யானமும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதுவே 2 'யாந்யஸ்மாகம் ஸுசரிதாநி தாநி த்வயோபாஸ்யாநி நோ இதராணி' என்கிற ச்ருதியின் தாத்பர்யம். ஆகையினால் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அனுஷ்டித்தாரென்பதற்கு ப்ரமாணமில்லாமலிருக்கச் செய்தே அப்படி ப்ரமித்தாலும் அது நமக்கு அனுஷ்டேயமாகாது என்பது தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது. மேலும் முன்னமே வர்ணாச்ரம தர்மானுஷ்டானம் அவச்யம் கர்த்தவ்யம் என்பதற்கு உதாஹரித்த ப்ரமாணங்களினாலும் இந்த ஜாத்யாதி பேதம் சரீரம் இருக்குமளவும் போகாது என்பதேற்படுகிறது: தவிரவும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருக்குப் பிற்பட்ட பூர்வாசார்யர்களும் ஓரிடத்திலும் ஜாதி போய் விடும் என்று அருளிச் செய்யவில்லை. எங்ஙனே என்னில்:—'அண்டக் குலத்துக்கு' என்கிற பாட்டின் வ்யாக்யானத்தில் 'தொண்டக் குலம் என்று தனியே ஒரு ஸந்தானம் போலே காணும், தேஹமே ஸ்வரூபமென்றிருப்பார்க்கும் சேஷத்வமே ஸ்வரூபமென்றிருப்பார்க்கும் இத்தனை வாசியுண்டிறே'...... தொண்டக் குலத்திலே வந்து

1. பெரியோர்களுடைய வார்த்தையானது ஸத்யமானது. அவர்களுடைய அனுஷ்டானம் சில (அனுஷ்டிக்கத்தக்கது).

2. எங்களுடைய ஆசாரங்களில் எவை நல்ல ஆசாரங்களோ அவைகளை நீங்கள் அனுஷ்டியுங்கோள், மற்றவைகளை அனுஷ்டிக்காதீர்கள்.

அந்வயித்தவாறே, 'ஜந்ம' என்றிருந்த காலம் ஜன்மாந்தரமாய்த் தோற்றுமிறே. 'ஒரு ஜன்மத்திலே த்விஜன்மாவாகிறானிறே. ராஜர்ஷியான விச்வாமித்திரன் அந்த ஜன்மத்திலே ப்ரும்மர்ஷியானானிறே. அங்கே தபஸ்ஸாலே வர்ணபேதம் பிறந்தது. இங்கு பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே ஸ்வரூப பேதம் பிறந்தது. உனக்கு நான் என்றவனந்தரம் முன்பு நானெனக்கு என்றிருந்த இது வ்யதிரேகமாய்த் தோற்றுமிறே' என்றும், 'குலந்தரும்' என்கிற பாட்டின் வ்யாக்யானத்திலும் 'ஜன்மவ்ருத்தங்களினால் குறைய நின்றான் ஒருத்தனுக்கு பகவத் ஸம்பந்தம் உண்டானால் இவற்றால் உயர்ந்தா னொருத்தன் இவை இரண்டிலும் இவனுக்குத் தாழ்வுண்டாகவும் தானுயர்ந்தானாகவும் நினைத்திருக்கவும் கூட கூசவேண்டும்படியாயிற்று பகவத்ப்ரபாவமிருக்கும்படி. ஆகிலும் பெண் கொடுத்தல் கொள்ளுதல் செய்கிறதில்லை. அதுக்கடி ஜாதி நிபந்தனமாகை, ஸ்வர்ணகருணை நிபந்தனம்' என்றும் ஸ்ரீ பெரிய வாச்சான்பிள்ளையினால் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அரும்பதத்தில் 'ஜாதி நிபந்தனம் என்றது ப்ராம்மண ஜாதியிலே பிறந்தவன் அதிலே கொடுத்துக்கொள்ளக் கடவன் என்று சரீரஸம்பந்தத்துக்குச் சொன்ன சாஸ்திர நிபந்தனம் என்றபடி. குணநிபந்தன மென்றது பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே வந்த சேஷத்வஜ்ஞான நிபந்தனம் என்றபடி' என்றும், கட்டில் விதியின் முற்றனும் ப்ரமேயத்தில் 'இதுதான் வேதாந்த விஹிதையான பக்தி யானுமிலாதொழில் ஸர்வேஸ்வரன் அருள் இவர் பெற்றார் என்கிற ஏற்றம்போம். அபக்ருஷ்டஜாதி க்ஞனம் ப்ரஸங்கிக்கும்' என்றும் அரும்பதத்தில் 'க்ஞானம் ப்ரஸங்கிக்கும் க்ஞான விரோதம் ப்ரஸங்கிக்கும்' என்றும், சார்வே தவநெறி ப்ரமேயத்திலும் 'இவர்தான் இவருடைய பக்தி வேதாந்த விஹிதையான பக்தி யல்ல அது தன்னாலே பார்க்குமன்று அபக்ருஷ்டாதிகாரம் ப்ரஸங்கிக்கும்' என்றும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆக இத்தால் ப்ரபந்ந ஜனகூடஸ்தரான ஆழ்வாருக்கே சூத்திராதி பேதம் போகவில்லை என்கிறபடி.

யினால் 1 '[illegible] ||' என்றருளிச் செய்திருக்கிறபடியே ஜாதிபோகாமலிருந்தபோதிலும் வைஷ்ணவன் என்கிற ஆகாரத்தினால் சாஸ்திரங்கள் விதித்த கட்டளையில் பஹுமானிக்கத் தட்டில்லை என்றதாயிற்று. அப்படியே ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில், ப்ரபாவ வ்யவஸ்தாதிகாரத்தில் 'மஹர்ஷிகளும் '[illegible]' இத்யாதிகளிற்படியே ப்ரதிபத்தி விசேஷங்களைப் பற்ற உத்க்ருஷ்டர் பக்கல் அபக்ருஷ்டசப்தமும் அபக்ருஷ்டர் பக்கல் உத்க்ருஷ்ட சப்தமும் ப்ரயோகித்தார்களத்தனை. ஆகையால் பகவத் பக்தரல்லாத ப்ராம்மணர் சூத்திரர்களைப் போலே அநாதரணீயரென்றும், பகவத் பக்தரான சூத்திரர்கள் ப்ராம்மணரைப் போலே ஸத்கரணீயரென்றும் சாஸ்திர தாத்பர்யம்' என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

1 '[illegible]' 2 '[illegible] ||' என்றும், 3 'குலந்தாங்கு சாதிகள் நாலிலும் கீழிழிந்து எத்தனை நலந்தானிலாத சண்டாள சண்டாளர்களாகிலும் மணிவண்ணற்காளென்றுள் கலந்தாரடியார் தம்மடியாரெம்மடிகளே' என்றும் ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகிறபடியே வைஷ்ணவர்களான அப்ராம்மணர்களும் சாஸ்திரங்களில் ஏற்படுத்தப்பட்ட வரம்புக்குட்பட்டு பஹுமானிக்கத் தக்கவர்கள் என்றும், அவர்களை அவைஷ்ணவர்களான மற்ற அப்ராம்மணர்களுக்கு ஸமமாக நினைக்கக் கூடாதென்றும், அப்படி நினைப்பவர்கள் நரகத்தையடைவார்களென்று மேற்ப

---

1. ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரம், ப்ரபாவரக்ஷாதிகாரம்.
2. இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் - 27 - 28
3. திருவாய்மொழி - 3 7 - 8

டதமமான மதம் கூடிய சீக்ரத்தில் நசித்து விடும்படியாகும் ஆகையால் மேற்காட்டிய நிரூபித்தபடியே ப்ரதானாம்சங்களில் நம்முடைய பூர்வாசார்யர்களுக்கு அபிப்ராயபேதம் இல்லாமையாலும், இப்படியே மற்றும் சங்கிக்கும் விஷயங்களை சீர்தூக்கிப்பார்த்தால் ஆபாதப்ரதீதியினால் உண்டான அந்த சங்கைகளும் நிலைநிற்காவகையினாலும் நாமெல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து ஸம்ப்ரதாயத்தை முன்கொண்டு வருவதற்கு ப்ரயத்னம் செய்வதே நாம் நம்முடைய பூர்வாசார்யர்களுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யத்தில் ப்ரதானதமமானதாகும். ஆகையினால் இதுவரையில் கேவலம் அஜ்ஞாநிகளினாலும், அஸூயாதிகளினாலும் ஒருவர்க்கொருவர் வைமநஸ்யத்தை அடைந்திருக்கும் நசையைவிட்டு ஏகோபித்து ஸம்ப்ரதாயப்ரவசனம் செய்வோமாக. இது நிர்விக்னமாய் நடப்பதற்காக

> "ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதார்ய ... [Grantha verse, not fully legible]
> ... |
> ...
> ... ||"

என்று ஸ்ரீமங்கலாந்த பத்ராதேசிகன் ப்ரார்த்தித்தபடியே அடியேனும் ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

> ஜய ... [Grantha verse, not fully legible]
> ஜய ... |
> ...
> ... ஜய ... ||

ஜய ... ஜய ... ஜய ... [Grantha, not fully legible]
ஜய ... ஜய ... ||

S. V. R. & Co., Vepery, Madras

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ... ராமாநுஜாய நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்கள்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.
என். ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 11.] துன்மதி௵ சித்திரை௴ [ஸஞ்சிகை 7.

" ... [Grantha quotation, not fully legible] ... |
... ||" [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

சிறிது காலமாய் நமது சென்னை மாகாணத்தில் ராஜாங்கத்தில் உத்யோகம் பதவி முதலியவைகளைக் காரணமாகக்கொண்டு 'அப்ராஹ்மண ப்ரசாரம்' (non-brahman movement) என்பது தீவ்ரமாய் நடந்து வருவதை நமது ஆப்தர்கள் அனைவரும் அறிவார்கள். லௌகிக ஸமூஹ ஸம்பந்தமான விஷயங்களிலும், அதிலும் ராஜீயப் புரட்சிகளிலும் நமக்கு அந்வயமில்லைதான். ஆயினும் ப்ராஹ்மண ஸம்ருத்தியும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீயும் நமக்கு அநாதியாய்ச் சேமித்துக் கொடுக்கப்பட்ட அதிதர ஸாதாரணமான அரிய தனமாகையாலே இவற்றிற்கு அந்த ப்ரசாரத்தால் அபிகாதங்கள் நேரிடுமாயின் அவையளவில் நாம் உதாஸீநமாயிருப்பதும் உசிதமாகாது. 'அப்ராஹ்மண ப்ரசாரம்' நடந்துவரும் வேகத்தைக் கவனித்தால், '... ... [Grantha] ...' [ஸத்வகுணமில்லாதவர்க்குப் பிறர் இருப்பே அபராதமாம்] என்னும் கணக்கில் ப்ராஹ்மணருடைய ஸத்தையே

சிலர்க்கு அத்யந்த அஸஹ்யமாயிருக்கிறது. சென்னைச் சட்டசபையில் கடைசியாய் நடந்த நடவடிக்கைகளில் இவ்வபிநிவேசம் நன்றாய் வெளியாயிற்று. இச்சபை அங்கத்தினர்களில் பெரும்பான்மையோர் அப்ராஹ்மணர்களாதலின் ப்ராஹ்மணர்களின் ஆதிக்யத்தைக் குறைக்க அவர்களால் செய்யப்பட்ட ப்ரேரணைகள் மிகவும் விந்தையாகவே யிருந்தது. ப்ராஹ்மணர் விசேஷமாய் நியமிக்கப்பட்டு விடுவார்கள் என்று சில உத்யோகங்களை வேண்டாமென்றார்கள். நீதி பரிபாலனத்தை ரெவின்யூ இலாகா உத்யோகஸ்தரிடமிருந்து பிரித்துவிடவேண்டியது மிகவும் அவச்யமாகிலும், அதனால் சில ப்ராஹ்மணர்களுக்குப் புதிதாய்ப் பதவிகள் கிடைக்குமாதலின் அவை கூடாவென்றார். டிஸ்ட்ரிக்ட் முன்சிபுகள் பெருவாய் ப்ராஹ்மணர்களாதலின், அவர்களுக்கு ராஜாங்கத்தில் அளிக்கப்பட்டுக் கொடுபடாமலிருந்த சம்பள உயர்வைக் கொடுக்கக்கூடாதாம். இப்படி ப்ரேரித்துக் கொண்டேபோய் கடைசியாய் ப்ராஹ்மணர்களை இன்னும் ஐந்து வருஷ காலத்துக்கு நீதி இலாகா ஸ்தானங்களில் நியமிக்கக் கூடாதென்றும் தீர்மானித்தார்கள்! இச்சந்தர்ப்பங்களில் அச்சபையிலடங்கிய ப்ராஹ்மணர்கள் வஹித்த நிலைமையும் நமக்கு ஸமாதானத்தைக் கொடுக்கவில்லை. இந்நிகழ்ச்சி எவ்வெப்படிகளில பர்யவஸிக்கு மென்பதும் உறுதியாய்க் கூற முடியாது. வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டே விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிய வன்மையு மென்னும்படியான பகவத் ஸந்நிதிகளிலும் ப்ராஹ்மணரின் ப்ராதான்யத்தைக் குலைக்கவும், மற்றும் ஆசாரச் சீர்திருத்த மென்னும் வ்யாஜத்தைக்கொண்டு நமது ஸநாதனமான ஆசாரங்களைச் சீர்குலைக்கவும், சட்டஞ்செய்யும் அதிகாரத்தை உபயோகப்படுத்த வேண்டுமென்பாருமுளர். சட்டஸபையில் ஒருவர், ப்ராஹ்மண த்வேஷம் தொலையவேண்டுமானால் எல்லாரும் அப்ராஹ்மணராகி விடுவதே கருமம் என்றார்.

* * * * * *

'[illegible]'

என்று நாடெங்கும் பாரமார்த்திகமான வைதிக தர்மப்ரவர்த்தநத்திலேயே நோக்காயுள்ள இத்தீபிகைக்கும் இவ்விஷயத்தில் கவனிக்க வேண்டிய அம்சம் ஒன்றுண்டு. அதாவது, இத்தகைய உத்

கடமான ப்ருஹ்மத்வேஷத்துக்குக் காரண பராமர்சத்தில் நம்மவர்களே நமக்கிசைந்துள்ள பாகம். ப்ராஹ்மணர்கள் அளவுக்கு மீறியும் ஸ்வரூப நாசங்களுக் கிணங்கியும் அர்த்தபரராக லௌகிக பதவிகளை ஆக்ரமிக்க யத்நிக்கிறார்களென்றால் அதை நாம் ஆக்ஷேபிப்பதில்லை. கேவல ஜீவநோபாய நிமித்தமாக ஆத்ம ஹாநியை ஸம்பாதிப்பதின் கொடுமையை இப்பத்திரிகை பலமுகங்களாலும் கண்டித்திருக்கிறது. மநுப்ரப்ருதி ரிஷிகள் தங்கள் செல்வாக்கினால் ப்ராஹ்மணர் விஷயத்தில ஒருவிதமாயும் சூத்ராதிகளிடத்தில் அநுதாபமில்லாமல் வேறாகவும் சிக்ஷாக்ரமங்களை விதித்திருப்பதும், ப்ராஹ்மணர் தங்கள் முன்னேற்றத்தையே கருதி மற்றவர்களுடைய த்ரவ்யங்களை மாத்ரம் பற்ற வழிசெய்து கொண்டு அவர்களை பஹுமானிக்காததோடு அவர் மனதில் புண்படும்படி பலவிதங்களில் அவமதித்து வந்திருப்பதும் போதாதென்று ப்ராஹ்மணரைப் போலவே தாயின் வயிற்றில் கருத் தரித்துப் பிறந்த பஞ்சமரை மநுஷ்ய கோடியிலேயே சேராதவரைப் போல் நிஹீநதசையில் நிறுத்திப் பரிபவித்து வருவதும், இவ்விதமான நமது நடவடிக்கைகளினாலேயே, '[illegible]' என்னும் நிலையிலிருக்கும் ஆங்கில ராஜ்யத்தில் ப்ராஹ்மணர் தங்கள் பரிபவத்தைத் தாமே தேடிக்கொண்டிருப்பதாய்ப் பல ப்ரமுகர்கள் அநுசயிக்கிறார்கள். இதற்குப் பரிஹாரம் ஏகமூலிகா ப்ரயோக ந்யாயத்தாலே பஞ்சமர் பர்யந்தமான ஸஹ பங்க்திபோஜநமும் யதேச்சமான விவாஹமு மென்று ப்ரமிக்கும் பெரியோரை ஸாமாந்யமாகக் காணலாம். மநுப்ரப்ருதிகளைத் தூஷிப்பவர்களுக்கு அவர்கள் வெளியிட்ட சாஸ்த்ரங்களை உள்ளபடி அறிந்த பிறகு பேசவேண்டு மென்கிற நியமமில்லை. ரிஷிகள் விதித்த கட்டளைகளில் வர்த்திக்கும் ப்ராஹ்மணர்களை நிலத்தேவரென்று பரவுவதும் ஓர் குறையோ? அத்தகையவர் விதிவசத்தால் கதாசித் அபராதிகளானால் அவர்களையும் ரஜஸ்தமோகுண பூயிஷ்டரான மற்றக் குற்றவாளிகளையும் ஒருங்கு செய்து சிக்ஷிப்பதுதான் தர்மமாகுமோ? ஆதுனிக ராஜ்ய நிர்வாகங்களிலும் இவ்விதமான தாரதம்யங்களைக் காண்டிலோமோ? மேலும் ரிஷிகள் ப்ராஹ்மணர் விஷயத்தில் செய்திருக்கும் கடுமையான விதிகளுக்கு, ப்ராஹ்மணர் ஐஹிக ஸௌக்யப்ரவணர்களானால்

கொஞ்சங்கூட இவர் ரிஷிகளை மெச்சக் காரணமில்லை. இதற்காக ப்ராஹ்மணர் விஷயத்தில் இதரர் த்வேஷம் பாராட்டவும் ந்யாயமில்லை. சூத்ராதிகளிடத்தில் ப்ராஹ்மணர் என்ன பரிபவம் நடத்துகிறார்கள் என்பதும் விளங்கவில்லை. வர்ணாச்ரம தர்மாநுஷ்டான க்ரமத்தில் ப்ராஹ்மணருக்கு ஏற்றமிருப்பினும் பாகவத ப்ரதிபத்தி முதலியவைகளிலாவது, வேறு ஐஹிக வ்யவஹாராதிகளிலாவது மற்றவர்களிடத்தில் நாம் செய்யும் தவறுதல்கள் யாவை? உதர நிமித்தமாக இக்காலத்திற்போல் அஸூயா ப்ராதுர்பாவமுண்டாகாத நம் பெரியோர் காலத்திலும் சூத்ரர் விஷயத்தில் அவர்கள் வைத்திருந்த ப்ரதிபத்தியை ஸ்ரீதேசிகன் பாதுகா ஸஹஸ்ரத்தில் ‘ [illegible] ॥’ [ஓ மணிபாதுகையே! நீர் தாங்கிக்கொண்டிருக்கும் திருவடிகளினின்றும் உண்டான சூத்ரஜாதிக்குப் பெருமை விளக்கவன்றோ அம்மாமுனிவர் சடகோபரென்னும் பெயரைத் தாங்கி அவ்விதமான ரூபத்துடன் அவதரித்தார்] என்பதினால் விளங்கும். கேவலம் பிறப்பை உத்தேசித்துப் பஞ்சமர்களை நாம் இகழ்ந்ததுமில்லை. மற்றும் ஜ்ஞாநவைராக்யாதிகளும் அவரிடத்தில் பராஹ்மணர் பெறலா மென்பது வைஷ்ணவ தர்ம உபதேச ப்ரகரணங்களில் பலவிடங்களில் ப்ரஸித்தம்.

> ‘குலந்தாங்கு சாதிகள் நாலிலும் கீழிழிந்து, எத்தனை
> நலந்தானிலாத சண்டாளர் சண்டாளர்களாகிலும்
> வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்காளென்றுள்
> கலந்தார் அடியார் தம்மடியார் எம்மடிகளே’

என்று நம்மாழ்வார் காட்டிய பாகவத சேஷத்வ காஷ்டையை அவலம்பித்தவர்களல்லரோ ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்! நம் மதத்தாலும் தத்ப்ரயுக்தமான அஹங்காரத்தாலும்தான் ப்ராஹ்மணர் இந்த சோச்யமான நிலைக்கு வந்துவிட்டனரென்று பிறரும் ப்ரமுகர்களை அதுங்ஙனே மயன்பதை உதாஹரித்துக் காட்டச்சொன்னால், ‘பின்னை வேறென்ன காரணம் இப்போது நாமிருக்கும் ஸ்திதியைக் காணீரோ’ என்று மேன்மேலும் பேசிற்றே பேசுவதல்லால், ஸமீசீநமான ப்ரத்யுத்தரம் அவர்களிடத்தில் கிடைப்

பதில்லை. ஸஹபங்க்தி போஜநம் ஸங்கர விவாஹம் முதலியவைகளினால் இதரர்களுடைய ப்ரீதியை ப்ராஹ்மணர் ஸம்பாதிக்க முயலுவது நிரர்த்தகம். அல்லாமலும் அநர்த்தகரம் என்பது ஐரோப்பிய மஹாயுத்தத்தாலும், அதை அப்யுபகமம் பண்ணினவர் திறத்திலும் இதரர்கள் பாராட்டிவரும் ஜாதித்வேஷத்தாலும் நன்கு விளங்கும். நிபுண பராமர்சத்தில் ஒன்று நிச்சயமாய்த் தோன்றும். அதாவது - ஸ்வரூபஹாநியைச்செய்யும் கார்யங்களிலிழிந்தாவது ஜநஸமூஹத்தைத் தம் திறமாக்கிக் கொள்ளக்கூடுமென்று ப்ராஹ்மணர் நினைப்பது மிகவும் அறிவீனம் என்பதே.

* * * *

இத்தருணத்தில், ஏப்ரல்மீ 8உ தி யன்று சென்னை கடற்கரையில் மஹாத்மா காந்தி யென்பவர் பிரஸ்தாவு விஷயமாக உபந்யஸித்ததை இங்குக் குறிப்பிடலாம். தற்காலத்தில் நாடெங்கும் அவர் பூஜிக்கப்படுவதாலும் தேச நன்மைக்கென்றே தம்மையும் தம்முடைமையையும் அர்ப்பணம் செய்த மஹானானதாலும், அவர் கூற்றுக்களில் ஸமீசீநமானவற்றை நாம் அங்கீகரிக்கத் தட்டில்லை. ‘ஸ்வதேசமித்ரன்’ என்னும் பத்ரிகையில் ப்ரசுரித்துள்ள அவர் உபந்யாஸத்திலிருந்து அடியில் வருமாறு ஸங்க்ரஹிக்கிறோம்:—‘நமது முன்னோர்களான ப்ராஹ்மணர்கள் நமக்கு க்ஷேமநிதியாக வைத்துவிட்டுப் போயிருக்கும் தர்ம முறைகளினாலே ஹிந்துமதம் துலங்கிவருகிறது.’ அதற்காக இந்தியர்களாகிய நாம் எவ்வருணத்தினராயினும் நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். நான் உலகிலுள்ள எல்லா மத க்ரந்தங்களையும் படித்திருக்கிறேன். ஹிந்து மதத்தைத் தவிர எந்த மதமும் தாரித்ர்யத்தையே தமது லக்ஷ்யமாகக் கொண்ட வர்க்கத்தாரை ஏற்படுத்தி யிருப்பதாக நான் அறிந்ததில்லை. நானும் ஒரு ப்ராஹ்மணரல்லாதவர் தான். எனவே ப்ராஹ்மணரை அழிக்க முயற்சித்தால் அது பெரும் பிழையாகி விடும் .... நான் இந்தியா முழுவதும் சுற்றிப் பார்த்ததில் இந்தக் கலியுகத்தில் ப்ராஹ்மணர்தான் எல்லாவித த்யாகங்களும் செய்ய முன்வந்திருப்பதை நான் பார்த்தேன்.................................மானிட தர்மத்தின் உன்நத லக்ஷ்யங்களை அநுஸரித்து ப்ராஹ்மணர்களே வழிகாட்டி யிருக்கிறார்கள் .... ப்ராஹ்மணர்களுடன் போராட்டம் செய்வதினாலும் அவர்களிடம் பொறு

மைப் படுவதினாலும் அவர்களைத் தூற்றுவதினாலும் தங்களுடைய நிலைமை கொஞ்சமும் அபிவ்ருத்தி யடையாதென்பதையும், இன்னமும் கேவலமான நிலைமைக்குத் தாங்கள் வந்துவிட நேருமென்பதையும் ப்ராஹ்மண ரல்லாதார் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும்.' பஞ்சமர்களை உத்தாரணம் செய்யும் விஷயத்தில் காந்தியவர்கள் சொல்வதை முழுமையும் நாம் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. ஆனால் அவர் மொழிகளில் ஒன்று குறிப்பிடத்தக்கது. அது இங்ஙனே:— 'தீண்டாத் தன்மையை ஒழிக்கவேண்டுமென்பதற்காக அவர்களுடன் ஸம்பந்தம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்றாவது ஸமபங்க்தி போஜநம் செய்யவேண்டுமென்றாவது நான் சொல்வதாக நினைத்துவிட வேண்டாம்.' இனியாவது நம்மவர் ப்ராந்தி கழியுமோ?

* * * *

பங்குனிமீ ஸஞ்சிகையில் ப்ரசுரிக்கப்பட்ட முதல் கடிதத்தில் கொடியாலம் ஸதஸ்ஸின் கார்யதர்சிகள், வைதிக தர்மாபிவ்ருத்தியைக் கருதி த்ரிதண்டதர்களாகிய மடாதிபதிகளுக்கும் பத்ரிகைகளை யனுப்பியும் பதில் ஸ்ரீமுகம் ஒருவரிடத்திலிருந்தும் கிடைக்கவில்லையென்றும் அதனால் அச்சபையிலிருந்த அனைவரும் 'மடாதிபதிகளுக்கு வர்ணாச்ரம தர்மத்தில் இருக்கும் ஔதாஸீந்யத்தைப்பற்றி நிரம்பவும் வருத்த மடைந்தார்கள்' என்றும் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இதை நாம் என்னென்பது? வைதிக ஸ்ரீயின் அபிவிருத்திக்காகவே ஏற்பட்ட ஸ்தாபகங்களில் அதற்குச் சலிக்க குறைந்தால் இப்போது ப்ராஹ்மணர் அநுபவிக்கும் பரிபவத்துக்கு உத்தரவாதியுண்டோ? எல்லா மடாதிபதிகளும் இப்படி ஒருமனதாய் மௌநம் ஸாதித்ததும் ஈஸ்வர கோபத்துக் கறிகுறி யென்றால் அதுவும் உபபந்நமாகும். இதற்கொரு பரிஹாரமுளதோ? அல்லது மேன்மேலும் வைதிக தர்மம் குலைந்து நசிபடுமோ? இந்நிர்வேதமானது ஆஸ்திகர்களை அநவரதம் கலக்கிவிடுகிறது. எனினும் ஸ்வய மகில நிர்மாண நிபுணனான ஸ்ரீமந்நாராயணன் தர்மக்லாநியை ஆத்யந்திகமாக உபேக்ஷிக்கமாட்டானென்னும் த்ருட விஸ்வாஸமுடையோமாகையால், மடாதிபதிகளும் கண்திறக்கும்படியும், நம்மவர்க்குள் ஆஸ்திக்யம் குலையாதபடியும் ஸர்வஜ்ஞ ஸுஹ்ருத்தான அவனே கடாக்ஷிப்பானாக.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீஹயவதந பரப்ரஹ்மணே நம:

அவதாரங்களின் வைபவம்.

(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

1. மத்ஸ்யாவதாரம்:—ஆதிகாலத்தில் பகவான் ப்ருஹ்மாவுக்கு வேதங்களை உபதேசித்தார். அப்பொழுது ஸோமகன் என்னும் ஒரு அஸுரன் அந்த வேதங்களை அபஹரித்துப் பாதாளலோகம் சென்றான். அவனை ஸம்ஹரித்து அந்த ஸமுத்திரத்தில் முழுகின ஸ்ருதிகளை மீளவும் மீட்டுக்கொடுத்து 'ப்ராஹ்மணாநாம் யந்வேத:' என்றும் 'ஸாஹி ஸ்ரீரம்ருதா ஸதாம்' என்றும் சொல்லப்படுகிற அந்த வேதமாகிற ஸம்பத்தை ப்ருஹ்மாவுக்குக் கொடுத்தார். லோகோபகாரமாய் மாத்ஸ்ய புராணத்தை வேதத்திற்கு உபப்ருஹ்மணமாகச் செய்தும், வைவஸ்வதமநு தர்ப்பணம் செய்யும் ப்ரளய ஸமயத்தில் தன்னுடைய கமண்டலுவில் ஆவிர்ப்பவித்த மத்ஸ்யம் நாழிகைதோறும் வ்ருத்தியடைவதைப்பார்த்து நடைவாபி, கங்கை, ஸமுத்ரம் இவைகளில் ஏறியவுடனே ப்ரளய காலத்தில் அந்த மத்ஸ்யம் தன்னுடைய கொம்பினால் தரிக்கப்பட்ட ஓடத்தின் உலகஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமான அந்த வைவஸ்வதமநுவை ஏற்றிவைத்துத் தர்மங்களை உபதேசித்தும் ஸாது பரித்ராணம் துஷ்டசிக்ஷணம் இவைகளைச் செய்தான்.

2. கூர்மாவதாரம்:— பகவான், ஜராமரண மில்லாமலிருக்க வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்த தேவாஸுரர்களை க்ஷீராப்தியில் அம்ருத மதநம் செய்யும்படி நியமித்து, முதலில் தான் ஆமையாகி ஆழ்கடல் கடையவேண்டி மந்தர பர்வதத்தை மத்தாகவும் வாஸுகியைக் கடைகயிறாகவும் கொண்டு கடைந்து, மந்தர பர்வதம் பாதாளத்தில் அமிழ்ந்துபோகாதபடி தன்னுடைய முதுகினால் தரித்து, ப்ருஹ்மரூபத்தைத் தரித்து உள்ளே பிரவேசிக்கும்படி அந்தப் பர்வதத்தின் மேல் ஆக்ரமித்து இழுப்பதற்கு ஸௌகர்ய

மாக அவர்களின் நடுவே தானும் கடைகிறவனாய் நின்று, தேவதைகளிடத்தில் தன்னுடைய அம்சத்தால் அநுப்ரவேசித்து மஹதா ப்ரயாஸேந ஸமுத்ரத்தைக் கலக்கி தேவதைகளுக்கு அம்ருத ப்ராசநம் பண்ணிவைத்ததாலும் ஆஸ்ரிதர்களுடைய ரக்ஷணம் ப்ரதாநமென்று சொல்லப்பட்டது.

3. வராஹாவதாரம்:— ஆதிவராஹ ரூபியாய்ப் பகவான் ஆஸ்ரிதவிரோதிகளை நிக்ரஹம் பண்ணுவதற்காக, பூமியைப் பாயாகச்சுருட்டி ப்ரளயார்ணவத்திலே கொண்டுபோன ஹிரண்யாக்ஷன் என்னும் அஸுரனை, பஞ்சாசத்கோடி விஸ்தீர்ணையான பூமியின் உத்தரணத்தில் ஸமர்த்தமாய் அதிப்ரதுள தீர்க்கோந்நதமாயும் ஸ்வேச்சா மாத்ரத்தாலே பரிக்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கும் இந்த்ரநீலாசல ஸிக ஸேகராயமாண சந்த்ரோதயம் போல் இருக்கிற தம்ஷ்ட்ரையென்கிற கோரப்பல்லாலே பிளந்து, அவனுடைய ஹ்ருதயத்திலே ப்ரளயார்ணவ ஜலத்தைப் பாய்ச்சி ஸுஸுஸு ஸப்தத்தாலே அண்டங்கள் செவிடுபடும்படி கர்ஜநம்பண்ணி, தன்னுடைய பத்நியான லக்ஷ்மிக்கு ப்ரியம் செய்யவேண்டி அதற்காகவே பூமியை உத்தரணம் பண்ணினானோ வென்று சொல்லலாம்படி அவதரித்ததனாலே பூம்யுத்தரணம் ஹிரண்யாக்ஷ நிரஸநம் இரண்டும் ப்ரயோஜநம் என்று ஏற்பட்டது.

4. ந்ருஸிம்ஹாவதாரம்:— தேவதைகளாலும் இதர ஜாதியாராலும் ஆர்த்ர வஸ்துவினாலும் ஸுஷ்க வஸ்துவினாலும் பூமியிலும் ஆகாசத்திலும் இரவிலும் பகலிலும் மரணமில்லை யென்று சதுர்முகனிடத்தில் வரம் வாங்கிக்கொண்டிருக்கிற ஹிரண்யனை ஸம்ஹாரம் பண்ணுவதற்காகவும், ஆஸ்ரிதனான ப்ரஹ்லாதனைக் காப்பாற்றுவதற்காகவும் அவன் அபேக்ஷித்த ஸமயத்தில் நரங்கலந்த சிங்கமாய் அவதரித்து, இப்படி ஒன்றுக்கொன்று விருத்தமாயிருக்கிற மநுஷ்யரூபமும் ஸிம்ஹரூபமும் சேர்ந்த ஸரீரத்தை பரிக்ரஹிக்கச்செய்தேயும் ஸௌந்தர்யம் முதலியவற்றால் ரமணீயமாயிருந்து லோகத்தார்க்கு ஆஸ்ரயணீயனானான்.

5. வாமநாவதாரம் :— இவ்வவதாரத்தில் இந்த்ரனுடைய த்ரைலோக்ய ஸாம்ராஜ்ய ஸ்ரீயை அபஹரித்த பலிச்சக்ரவர்த்தியைத் தண்டகமண்டலுதாரியான வாமநவேஷங்கொண்டு மூவடி

மண் வேண்டுமென்று யாசித்து அவனை ஸத்யபாஸத்தினால் பந்தனாகச் செய்து, 'த்ரீணிபதா விசக்ரமே' என்று ஸர்வலோகங்களையும் தன்னுடைய சரணாரவிந்தத்தினின்று பெருகின கங்கையைக்கொண்டு காப்பாற்றினான். வேதங்களில் இந்த வ்ருத்தாந்தம் அடிக்கடி ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

6. பரசுராமாவதாரம்:—இந்த அவதாரத்தில் பகவான் தன்னுடைய ஸக்தியினாலே ஆவேசிக்கப்பட்ட பரசுராமனாய் ப்ருகு குலத்தில் அவதரித்துத் துஷ்டக்ஷத்ரிய வர்க்கங்களை இருபத்தொரு தலைமுறை கருவறுத்துப் பூமிபாரத்தைப் போக்கடித்தான். இது ஆவேசாவதாரம் என்று சொல்லப்படும்.

7. ராமாவதாரம் :—பகவான் தேவதைகளுடைய ப்ரார்த்தனைக்கு இணங்கி, சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய் அவதரித்து, ராவணாதிகளை ஸம்ஹரித்து, ரிஷிகளைக் காப்பாற்றி, அவதாரத்திற்கு ப்ரதாநப்ரயோஜநமான ஸேது நிர்மாணத்தையும் செய்தருளினான்.

8, 9. பலராம க்ருஷ்ணாவதாரங்கள் :—இவற்றில், பூதநா ஸகடாரிஷ்ட ப்ரலம்ப தேநுக கம்ஸாதிகளை ஸம்ஹரித்தும் பூபார நிவ்ருத்தி முதலியவைகளும் செய்யப்பட்டன. பூபாரநிவ்ருத்தி ப்ரயோஜநம்.

10. கல்க்யவதாரம்:—பகவான் கல்கிவிக்ரஹத்தைத் தரித்துக் குதிரையின் மேலே ஏறி, குதிரைவடிவு முள்ளவனாய்க் கலியுகத்தின் அவஸாநகாலத்தில் துஷ்ட ஜநங்களை ஸஹிக்க ஸக்தியற்றவளான பூமியைப் பாரமின்றிக்கே செய்யத் திருவுள்ளமாய், கலிதோஷத்தினால் கெடுக்கப்பட்ட புத்தியுள்ளவர்களை வேரோடே களைந்து, க்ருதயுகத்தின் தர்மப்ரவர்த்தநமாகிற விசேஷத்தைச் செய்தருளப்போகிறான்.

ஆகவே விபவாவதாரங்கள் அநேகம் இருந்தாலும் இந்தப் பத்து அவதாரங்களும் ப்ரயோஜநவசத்தால் முக்யமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ப்ராஸங்கிகமாய் அர்ச்சாவதார மாஹாத்ம்யமும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பகவானுடைய ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி

கல்யாணகுணங்கள்போல அவற்றிற்கு ப்ரகாஸமான வ்யூஹ விபவாவதாரங்களும் அஸங்க்யாதங்கள். இதைவிட பண்டிதபாமர ஸாதாரணமாக எல்லாராலும் ஸ்ரீரங்கம் முதலான நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளிலும் கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் ஆஸ்ரமங்களிலும், ‘வைதிகம் தாந்த்ரிகம் சைவ ததா வைதிகதாந்த்ரிகம் । த்ரிவிதம் [illegible] ॥’ என்று ஆராதநீயமாய் மத்யே ஸம்பாவிதங்களான அபராதங்களையும் பொறுத்து, ஸயநாஸந போஜநாதிகளில் அர்ச்சகரிட்ட வழக்காய் இருக்கக் கூடியதாய், ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்யாதி ஸர்வோத்தர குணங்களினால் மண்டிதமான திவ்யவிக்ரஹ ஸேவையில் விபவரூபேண அவதரித்த தோராத தனி வீரனை சக்ரவர்த்தித் திருமகனைக் கூடத் தோற்கும்படி செய்யும் வைலக்ஷண்யமுள்ளதான ‘[illegible]’ என்று ஸர்வாபராத ஸஹமாய், ‘[illegible]’ என்று சொல்லுகிற ப்ரகாரம் அர்ச்சா விக்ரஹத்தை ஆஸ்ரயிப்பவர்களுக்கும் பரமபுருஷார்த்தம் கொடுக்கக் கூடிய வைபவமுள்ளதான அர்ச்சாரூபத்தைப்பற்றி ஸ்ரீமந்நிகமாந்தமஹாதேஸிகன் ஸ்ரீ தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் ‘[illegible]’ என்றபடி க்ஷீரவத் (பாலும் ஜலமும் சேர்வதுபோல்) பரரூபத்தினுடைய ஸம்ஸ்லேஷம் அர்ச்சாரூபத்திலிருக்கிறபடியால் அதுவே உபாஸ்யமென்றும், ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரரக்ஷையில் ‘[illegible] ॥’, இத்யாதியாலும் அதனுடைய மாஹாத்ம்யத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார்.

ஆகவே, விபவாவதாரத்திற்குள்ள விசேஷத்தை ‘[illegible]

[illegible]’ 1-வேதங்களைத் தேடுவது; 2-மந்தரபர்வதத்தைத் தாங்குவது; 3-பூமியை உத்தாரணம் செய்வது; 4-பக்தனை ப்ரஹ்லாதனை ரக்ஷிப்பது; 5-பூமியை யாசிப்பது; உலகங்களை அளப்பது; 6-துஷ்டர்களான அரசர்களை ஸம்ஹரிப்பது; 7-ராவணாதி ராக்ஷஸர்களை ஸமூலம் வதம் செய்வது; 8-யமுனையை பலாத்காரமாய் இழுப்பது; காளியன் கஞ்சன் இவர்களை மாய்ப்பது; இவைகளெல்லாம் எவனுக்கு லீலையோ அவனை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறேனென்று மேல் ஸ்லோகத்தினாலும், ‘[illegible]’ என்னும் ஸ்லோகத்தினாலும் அர்ச்சாவதார வைபவத்தையும் வாத்ஸ்ய வரதாசார்யராகிய நடாதூரம்மாள் அருளிச்செய்திருக்கிறார். ‘[illegible] ॥’ [தேவரீர் இவ்வுலகில் மநுஷ்யத்வாபிநயம் பண்ணி மநுஷ்யஸஜாதீயனாய் ‘[illegible]’ என்னும்படி மாம்ஸ சக்ஷுஸ்ஸுக்களான அசேதநர்களின் உஜ்ஜீவநார்த்தம் அவதரிக்காமல் இருந்தீரேயானால், தேவரீரை உபாஸிக்கவேண்டியது அர்ச்சிக்கவேண்டியதென்று விதிப்பதான ஸ்ருதிகளும் விஷயம் ப்ரத்யக்ஷமில்லாமையால் அயதார்த்தமாய் விடும்] என்று விபவ அர்ச்சை இவற்றின் மஹிமையை வெளியிட்டிருக்கிறார்.

நிகமநம்.

ஆகவே அவதாரம் ஸத்யமென்பதை ‘பஹூநி மே வ்யதீதாநி’ என்கிற ஸ்லோகத்தாலும், ‘அஜோऽபி ஸந்’ என்கிற

ச்லோகத்தில் அஜோபி ஸந் - அவ்யயாத்மா ஸந் - பூதாநாம் ஈச்வரோபி ஸந் - என்கிற அம்சத்தினால், இவ்வவதார காலங்களில் ஜ்ஞாநாதி ஸங்கோசம் இல்லையென்பதையும் 'ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாம் அதிஷ்டாய' என்கிற அம்சத்தால் அவதார விக்ரஹம் அப்ராக்ருத மென்பதையும், 'ஸம்பவாம்யாத்மமாயயா' என்பதால் அவதாரத்திற்கு இச்சை காரணமென்பதையும், 'யதா யதா ஹி' என்பதால் அவதார காலத்தையும், 'பரித்ராணாய' என்பதால் அவதாரத்தின் ப்ரயோஜநத்தையும், 'யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே' என்கிற ச்லோகத்தினால் அர்ச்சாவதார வைபவத்தையும் நிரூபித்து, இவ்விதமான அவதாரத்தின் உண்மையையும் செய்கையையும் அறிந்தவன் மீண்டும் பிறப்பதில்லை யென்னுமதை 'ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம்' என்கிற ச்லோகத்தினால் இவ்வித அவதாரங்களின் உண்மையை கீதாசார்யனே வெளியிட்டருளினான்.

முற்றிற்று.

காடந்தேத்தி. வே. கோபலாசார்யர்,

(கமலாபுரம்.)

ஸ்ரீ:.

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

	ரூ.	அ.	ப.
1. ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்கநாதாசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யாநத்துடன்)	0	2	0
2. ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் சிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும் :—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
3. ஸ்ரீ சதுச்லோகீவிவரணம்	0	2	0
4. ஆர்யாப்யுதயம்			
ஸ்ரீ. உப. டி. இ. சடகோபசாரியர்	0	2	0

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:.

ஸம்ஸ்க்ருத பாஷை.

(தொடர்ச்சி.)

ஸர்வ காவ்யங்களுக்கும் முதன்மையானதும், எல்லா புருஷார்த்தங்களையும் விளைவிக்கக்கூடியதும், நிகரற்றதுமான காவ்யம் ஸ்ரீமத்ராமாயண மென்பது. 'ந தே வாக் அந்ருதா காவ்யே காசித் அத்ர பவிஷ்யதி' என்று ப்ருஹ்மா வால்மீகியை அநுக்ரஹித்திருப்பதால் இப்ரபந்தத்தில் எந்த இடத்திலும் அப்ராமாண்ய சங்கை பண்ணக்கூடாது.

ஆரண்ய காண்டத்தில் இல்வல வாதாபி வ்ருத்தாந்தத்தைத் தெரிவிக்குங் காலத்தில் 'தாரயந் ப்ராஹ்மணம் ரூபம் இல்வல: ஸம்ஸ்க்ருதம் வதந் । ஆமந்த்ரயதி விப்ராந் ஸ ச்ராத்தம் உத்திச்ய நிர்க்ருண: ॥' என்று இல்வலனது கெட்ட செய்கை வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ரிஷிகள் தம்மை ப்ராஹ்மண னென்று நினைக்கவேண்டும் என்னும் காரணத்தா லல்லவா இல்வலன் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் பேசினான். இதனால், முந்காலத்தில் ப்ராஹ்மணர்கள் எல்லாரும் ஸம்ஸ்க்ருதத்தாலேயே வ்யவஹரித்தார்களெனத் தெரியவருகிறது.

கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில், பிக்ஷுவேஷம் பூண்டவரும் லக்ஷணம் பொருந்திய வாக்யத்தால் தன்பெயர் ஊர் முதலியவற்றைக் கேட்டவருமான ஹநூமானை, இராமன், லக்ஷ்மணன் ஸமீபத்தில் 'நூநம் வ்யாகரணம் க்ருத்ஸ்நம் அநேந பஹுதா ச்ருதம் । பஹு வ்யாஹரதா அநேந ந கிஞ்சித் அபசப்திதம் ॥' என்று புகழ்ந்திருக்கிறார். வ்யாகரணத்திலிருந்து இராமன், ஹநூமானின் வ்யா

காண ஶ்ரவணம் பண்ணியிருத்தலை ஸஹித்திருப்பதால் வ்யவஹார காலத்தில் வ்யாகரணத்தால் ஏற்படக்கூடிய ஸாது ஶப்தங்கள் உபயோகிக்கப்பட்டன வெனத் தோன்றுகிறது. இதே அர்த்தத்தை ஸ்ரீகோவிந்த ராஜர் 'கு௰ந ஹ௩௯ஷாதி ஸாஸ்ரீநாம ஸம்ஸ்க்ருத ஸாஷயைவ வ்யவஹார ஐதி ஶ்ம்யதெ ॥', என்கிற க்ரந்தத்தாலும், ஸ்ரீ மஹேஸ்வர தீர்த்தர் 'நகிஂவிஷவ ஶஹலித சித்ரெ௩ ஸம்ஸ்க்ருத ஸாஷயைவ வ்யவஹ்ருதவாநிதி ஶ்ம்யதெ' என்கிற க்ரந்தத்தாலும் ஸ்பஷ்டமாய் வெளியிட்டார்கள்.

அசோக வநிகையிலிருக்கும் ஶிம்ஶுபா வ்ருக்ஷத்தின்மீது ஏறினவரும், ஸீதையைச் ஸமாதாநம் செய்ய ப்ரவர்த்தித்தவருமான ஹநூமான், 'நான் த்ரைவர்ணிகன்போல் ஸம்ஸ்க்ருதத்தாலேயே ஸீதையோடு பேசுவேனேயாகில், அவள், 'ராவணனே வாநர வடிவமெடுத்துக்கொண்டு பேசுகிறான் என்று பயப்படுவள்' என்று எண்ணினார். இது ஸுந்தர காண்டத்தில், "யதி வாசம் ப்ரதாஸ்யாமி த்விஜாதிரிவ ஸம்ஸ்க்ருதாம் । ராவணம் மந்யமாநா மாம் ஸீதா பீதா பவிஷ்யதி ॥" என்கிற ஶ்லோகத்தால் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. இந்தப் பத்யத்தில் ப்ராஹ்மணனை மாத்ரம் போதிக்கக்கூடிய 'விப்ர, ப்ராஹ்மண' முதலிய ஶப்தங்களை விட்டு, த்ரைவர்ணிகனைப் போதிக்கும் 'த்விஜாதி' ஶப்தத்தை ப்ரயோகித்திருப்பதால், த்ரைவர்ணிகர்கள் முன்னே ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையினாலேயே பேசினார்களெனத் தெரியவருகிறது.

மஹாபாரதத்தைப் பராமர்ஶித்தாலும் ஸம்ஸ்க்ருதம் வ்யாவஹாரிகமென ஸ்பஷ்டமாகிறது. ஆதிபர்வத்துக்குள் அடங்கின ஜதுக்ருஹ பர்வத்தில், பாண்டவர்கள் வாரணாவதத்திற்குப் புறப்பட்ட பொழுது, தர்மாவதாரமான விதுரர், ம்லேச்சபாஷை முதலியவற்றில் ஸித்தமான வர்ணங்கள் ஒளித்தல், வர்ணங்கள் ஒழித்தல் வேறு எழுத்துக்களை உச்சரித்தல் முதலிய ஸங்கேதங்களைக் கொண்டு, 'கக்ஷக்நம் ஶிஶிரக்நம் ச மஹாகக்ஷே பிலௌகஸ: । ந தஹேதிதி சாத்மாநம் யோ ரக்ஷதி ஸ ஜீவதி ॥' என்னும் இரண்டு ஶ்லோகங்களினால் ஶத்ருவினால் செய்யப்பட்ட ஜதுக்ருஹோபாயத்தை யுதிஷ்டிரருக்குத் தெரியப்படுத்தினார். விதுரர், ஸம்ஸ்க்ருதத்தால் வ்யவஹரிக்காமல் போனால் பத்யத்தில் கண்டபடி வர்ணங்களை ஒளித்தல், ஒழித்தல், வேறுவர்ணங்களை உச்சரித்தல் முதலியவற்றிற்கு ஸௌகர்யம் ஏற்படாமல் போய்விடும். குந்தியும் விதுரரின் அபிப்ராயத்தை அறியாதவளாய் மேலே யுதிஷ்டிரரை "என்ன சொன்னார் விதுரர்?" என்று கேட்கிறபடியாலும் ஸம்ஸ்க்ருதத்தாலேயே விதுரர் வ்யவஹரித்தாரென ஏற்படுகிறது.

உக்தி ப்ரத்யுக்திரூபமாகச் செய்யப்பட்ட நாடகங்களும் அக்காலத்திய வ்யவஹாரத்தை ஸூசிக்கின்றன. நைஷதம் காவ்யத்தில் 10-வது ஸர்க்கத்தில் தமயந்தியின் ஸ்வயம்வரத்திற்காக அழைக்கப்பட்ட அரசர்களும், தமயந்தியை அடையவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தால் நளவடிவம் எடுத்துக்கொண்டு தாமாகவந்த இந்த்ராதிகளும் ஸ்வயம்வர மண்டபத்தை யடைந்தார்கள். அம்மண்டபத்தில் வேந்தர்களெல்லாரும் தங்கள் தங்கள் தேஶத்தில் மாத்ரம் வ்யவஹரிக்கக்கூடிய பாஷையால் வ்யவஹரித்தால் தங்களுள் ஒருவர்க்கொருவர்க்கு அபிப்ராயம் விளங்காமல்போய்விடுமென்று எண்ணங்கொண்டவர்களாய் யாவர்க்கும் பொதுவான ஸம்ஸ்க்ருதத்தால் பேசிக்கொண்டார்கள். தேவர்கள் தங்கள் பாஷையான ஸம்ஸ்க்ருதத்தாலேயே வழக்கப்படி பேசினார்கள். இப்படி அரசர்களும் தேவர்களும் ஸம்ஸ்க்ருதத்தால் பேசும்பொழுது, அந்நகரவாஸிகள் 'இவர்கள் தேவர்கள்' 'இவர்கள் அரசர்கள்' என்று அறியத் திறமையில்லாதவர்களாய் விட்டார்கள் என்பது, 'அந்யோந்யபாஷாநவபோதபீதெஸ்ஸம்ஸ்க்ருத்ரிமாபிர்வ்யவஹாரவத்ஸு । திக்ப்யஸ்ஸமேதேஷு ந்ருபேஷு

தேஷு ஸர்வமர்வமேவாநஜ தேநாதிஹ' என்னும் பத்யத்தால் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் பாரத கண்டத்தில் எல்லாத் தேசங்களிலும் முன்னே வ்யவஹரிக்கப்பட்ட பாஷை ஸம்ஸ்க்ருதமே. தேசபாஷை அந்தந்த தேசத்தில் மாத்ரம் வ்யவஹரிக்கப்பட்டதென ஏற்படுகிறது. சிலர் "பண்டிதர்கள், முன், ஒருவர்க்கொருவர் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் பேசிக்கொண்டார்களெனும் விஷயத்தில் நமக்கு விவாதமில்லை; ஆனால் அந்தந்த தேச பாஷையிற்போல் பெண்களும் பாலர்களும் பேசாதபடியால் இப்பாஷைக்குக் குறையிருக்கிறது" எனச் சொல்லுகிறார்கள். ப்ராசீந ப்ரபந்தத்தைப் பராமர்சித்துப் பார்த்தால் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் பெண்கள் பாலர்கள் யாவரும் பேசினதாகவே தெரிகிறது. மஹாபாரதம் முதலிய க்ரந்தங்களில் சகுந்தலாதிகளின் சாஸ்த்ரார்த்தோபந்யாஸ ப்ரகாரம் மஹாபண்டிதர்களுக்கும் ஆச்சர்யத்தை விளைவிக்கிறது. பின்னும் பாரதத்திலேயே அநேக ஸ்தலங்களில் நிரூபிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தை த்ருடப்படுத்துவதற்காகப் பண்டிதைகளான ஸ்திரீகளின் வாக்யங்கள் ப்ரமாணங்களாகக் காண்பிக்கப்படுகின்றன. இதற்கு 'விதைஹராஜ புத்ரிகா ஸா ஸ்லோக மேதயத। நாஸ்யயஜ்ஞ: க்ரியா: காஸ்சித் ஸ்ராத்தோபவாஸகம்। பதிஸ்ஸ்ருஷா ஸ்த்ரீணாம் தயா ஸ்வர்கம் ஜயத்யுத॥' முதலிய பல உதாஹரணங்கள் இருக்கின்றன. மாளவிகாக்நிமித்ரத்திலும், உத்தர ராமசரிதம் முதலிய க்ரந்தங்களிலும், கௌசிகீ வநதேவதை ஆத்ரேயீ முதலியோர்க்கு ஸம்ஸ்க்ருதத்தாலேயே பாஷணம் நிர்தேசிக்கப்படுகிறது. ஸ்த்ரீகள் ஸம்ஸ்க்ருதத்தாலேயே பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள் என்ற விஷயத்தில் ஐதிஹ்யமும் இருக்கிறது.

அநந்த பட்டனென்பான் வித்யாப்யாஸத்திற்கு மூர்த்தி பண்டிதர்களான தன் ஸஹோதரர்களோடு கூடச் சாப்பிடும்பொழுது தன் பார்யையைக் கூப்பிட்டு, 'தயிரோநய' என்று சொன்னான்.

அவனுடைய ஸஹோதரர்கள் அவ்வாக்யத்தைக்கேட்டு 'தத்யாநய' என்று ப்ரயோகிக்கவேண்டியிருக்க, புல்லிங்கமாக 'தயி' சப்தத்தை ப்ரயோகித்தானென்று நகைத்தார்கள். பிறகு அவனுடைய பார்யை தன் பர்த்தாவின் பரிபவத்தை ஸஹிக்காதவளாய்த் தக்க பரிவேஷணத்தால் தன் பர்த்தாவுக்கு 'தயி-ஈர-ஆநய' என்றே பதப்பிரிவு இஷ்டம்; தயிர் கொண்டுவரவேண்டாம், மோர் கொண்டுவர வேண்டுமென்று அபிப்ராயம்' என்று ஸாதித்துத் தன் மைத்துனர்களை வெட்கித் தலைகுனியும்படி செய்தாளென்பது உலகப்ரஸித்தமான ஐதிஹ்யம். இதனால் ஸ்த்ரீகளும் முற்காலத்தில் ஸம்ஸ்க்ருதத்தாலேயே பேசினார்களெனத் தோன்றுகிறது. இந்த ஐதிஹ்யத்தில் ஸ்த்ரீ ஸம்ஸ்க்ருதத்தால் பேசவில்லையானாலும், புருஷன் ஸ்த்ரீயைக் குறித்துப் பேசியிருப்பதால் ஸ்த்ரீக்கும் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் பேசுந்திறமை வாய்ந்திருக்கவேண்டுமென ஏற்படுகிறது.

பாலர்களும் முன் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் பேசியிருப்பதாகவே வாக்ய பதீயம் சிசுபாலவதம் என்னும் க்ரந்தங்களால் ஏற்படுகிறது. வாக்ய பதீயத்தில் ஸாது சப்தங்களை ஸ்மரித்தே அபப்ரம்சங்களிலிருந்து அர்த்தபோதம் உண்டாகிறதென்கிற விஷயத்தில் உதாரணமாக 'அம்பாம்பேதி யதா பால: சிக்ஷ்யமாண: ப்ரபாஷதே। அவ்யக்தம் தத்விதாம் தேந வ்யக்தே பவதி நிர்ணய:॥' என்று உபந்யஸிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சிசுபாலவதம் 15-வது ஸர்க்கத்தில், யுத்தத்திற்குப் போக அநுமதி கேட்கவேண்டி, பார்யையினிடம் சென்றவர்களான சிசுபால படர்களின் பார்யையான ஸோகத்தைக் குறிக்கிற அக்காலத்திய சேஷ்டைகளை வர்ணிக்குங் காலத்தில், ஒரு குழந்தை, அபசகுனத்திலிருந்து பயந்த தன் தாயால் மருட்டப்பட்டுக் கோபமூண்டு, யுத்தத்திற்காகப் புறப்படும் தன் தந்தையைக் குறித்து, 'க்ஷதாத்வஜஸி' என்று பேசமில்லாமல் சொல்லி, அவன் ஹ்ருதயத்தைக் கலக்கிற்று என்று 'வ்ரஜதஸ் ஸ்வதாதவஜஸீதி வசிவய மதாயசிசோ: ... ந ஸ்ரோதுமிதநதந்தி நிஜநந்ததிகம்ஸ்ய விஸ்ஸசக்ருதா॥' என்னும் பத்யத்தில் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விரண்டு க்ரந்தங்க

னால் பாலர்கள் முதலிய ஸம்ஸ்க்ருதத்தால் அஸ்பஷ்டமாய்ப் பேசின தாக நிர்த்தாரிதமாகிறது.

ஸரஸ்வதீ கண்டாபரணகாரர் விக்ரமாதித்யன் காலத்தில் யாவரும் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் பேசிக்கொண்டிருந்ததாக 'காலே ஶ்ரீ ஸாஹஸாங்கஸ்ய கே ந ஸம்ஸ்க்ருத வாதிந: ।' என்னும் ச்லோகத்தால் ஸ்பஷ்டமாய் அறிவிக்கிறார்.

ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகன், தம்மால் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீ ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில் 2-வது அங்கத்தில் குருஶிஷ்ய ஸம்வாத முகமாக ஸம்ஸ்க்ருதம் அகில லோகாவர்ஜக மென்றும், அரசர்களால் கொண்டாடப்பட்டதென்றும், வ்யவஹார மார்க்கத்தில் இருப்பதென்றும் அருளிச்செய்கிறார். அவ்விடத்திலிருக்கும் ஸ்ரீ ஸூக்தி இவ்விதம்:—

ஶிஷ்ய:— [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ஆசார்ய:— [illegible]

[illegible]

[illegible]

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீநிவாஸ தாதாசார்யர்.

இயற்பா.

பொய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

முதல் திருவந்தாதி.

(முன் ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

31. புரியொருகை பற்றியோர் பொன்னாழி யேந்தி
அரியுருவு மாளுருவு மாகி—எரியுருவ
வண்ணத்தான் மார்பிடந்த மாலடியை யல்லால்மற்
றெண்ணத்தா னாமோ? இமை.

(இ-ள்.) புரி - (ஸ்ரீ பாஞ்சஜன்ய மென்கிற) வலம்புரிச்சங்கத்தை, ஒரு கை - ஒரு திருக்கையிலே, பற்றி - பிடித்துக்கொண்டும், (மற்றொரு திருக்கையிலே), ஓர் - ஒப்பற்ற, பொன் - அழகிய, ஆழி - திருவாழியை, ஏந்தி - தரித்தும், ஆள் உரு உம் அரி உரு உம் ஆகி - நரமும் சிங்கமும் கலந்த வடிவை யுடையவனாய்க்கொண்டு, எரி உருவம் வண்ணத்தான் - அக்னியினுடைய வடிவம்போலே (கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியாத) வடிவத்தையுடையவனான இரணியனது, மார்பு - மார்பினை, இடந்த - (நகத்தால்) குத்திப் பிளந்துபோகட்ட, மால் - திருமாலினுடைய, அடியை - திருவடிகளை, அல்லால் - தவிர, மற்று - வேறொரு விஷயத்தை, இமை - ஒரு முறை கண்ணிமைக்கும் பொழுதேனும், எண்ண தான் - நினைத்தற்கேனும், ஆமோ - முடியுமோ? (முடியாது) (எ-று.)

அடியவனான பிரஹ்லாதனைப் பாதுகாப்ப தற்பொருட்டுத் தன்னை யழிய மாறி நரமுஞ் சிங்கமும் கலந்த வடிவைக்கொண்ட அப்பெருமான் அடியவர்க்காகப் பரதந்த்ரனாதலையும் வாத்ஸல்யத்தை கொள்வதையும் எண்ணிப் பார்த்தால், வேறே ஒரு விஷயத்தை க்ஷணகாலமாவது எண்ணப்போமோ? வேறொரு விஷயத்தை எண்ணவும் வகையில்லை யென்பதாம். 'பற்றி' 'ஏந்தி' என்பன இரணியனது வரம் பழுதாகாமைக்காக, சங்கசக்கரங்களைத் தான் வலியப்பற்றி ஏந்திக்கொண்டிருந்தனனென்பதைக் காட்டு மென்பர். புரி - வலம்புரி என்பதன் நாமைகதேச நாமக்ரஹணம்; 'சுதியபாமையைப் பாமை' என்பதுபோல. பிரஹ்லாதன் பக்கல் அன்பு கொண்டவனென்பார் 'மால்' என்றார். மால் - அடியார்கள் பக்கல் அன்பு; அதனைக் கொண்டவனுக்கு ஆகுபெயர் - இமை - பார் எனினுமாம். (நுக)

32. இமையாத கண்ணா லிருளகல நோக்கி
யமையாப் பொறிபுலன்க ளைந்தும்—நமையாமல்
ஆகத் தணைப்பா ரணைவரே ஆயிரவாய்
நாகத் தணையான் நகர்.

(இ - ள்.) இமையாத-(ஞானத்திற்) குறைவில்லாத, கண்ணால் 'நெஞ்சு' எனப்படுகிற உட்கண்ணாலே, இருள் - அஞ்ஞானமாகிய இருட்டு, அகல - விட்டு நீங்கும்படி, நோக்கி - (தனது ஸ்வரூபத்தையும் பகவானது ஸ்வரூபத்தையும் உள்ளபடி) கண்டு, அமையா - (பெற்றவற்றைக்கொண்டு திருப்திப்பட்டு) அடங்கியிராத, பொறிபுலன்கள் ஐந்தும் - பஞ்சேந்திரியங்களையும் (அவற்றிற்கு உரிய சப்தம் ஸ்பர்சம் முதலிய) பஞ்ச விஷயங்களையும், நமையாமல் - அடக்காமலே, ஆகத்து - தமது மனத்தில், அணைப்பார் - (எம்பெருமானை வைத்துத்) தியானிப்பவர்கள், ஆயிரம் வாய் நாகத்து அணையான் - ஆயிரம் வாயைக்கொண்ட ஆதிசேஷனைப் படுக்கையாகவுடைய எம்பெருமானது, நகர் - நகரமாகிய ஸ்ரீ வைகுண்டத்தை, அணைவர் - கிட்டப் பெறுவார்கள்; (எ - று.) ஏகாரம் - தேற்றம்.

'தெளிதாக' என்ற பாசுரத்தில் 'செந்நிறீஇ' என்று இந்திரிய ஜயத்தைச் சொன்ன ஆழ்வார், இந்தப் பாசுரத்தில் அஃது இல்லாவிட்டாலும், எம்பெருமான் கடாக்ஷிக்கும்போது அதனை விலக்காதார்க்கு அவனைக் கிட்டலாமென்கிறாரென்க. இனி, ஏகாரத்தை எதிர்மறையாக்கி, இந்திரிய ஜயம் பண்ணாமல், ஆகத்தணைப்பார் - (ஸ்திரீகளின்) தேகத்தை அணைத்துக்கொண்டு தமது விருப்பத்தின்படியே திரிபவர்கள், அணைவரே - (அவ்வெம்பெருமானது நகரத்தைச்) சேருவார்களோ? சேரமாட்டார் என்று பொருள் உரைத்தலும் ஒன்று. (௩௨)

33. நகர மருள்புரிந்து நான்முகற்குப் பூமேல்
பகர மறைபயந்த பண்பன்—பெயரினையே
புந்தியாற் சிந்தியா தோதி யுருவெண்ணும்
அந்தியா லாம்பயனங் கென்?

(இ - ள்.) பூமேல் - (திருநாபிக்) கமலத்தில், நான்முகற்கு - (நான்கு திக்குகளையும் நோக்கிய) நான்கு முகங்களையுடைய பிரமதேவனுக்கு, நகரம் - இருப்பிடத்தை, அருள்புரிந்து - கருணைசெய்து கொடுத்தும், பகர - (இங்குள்ளோ ரெல்லாருக்கும்) ஓதும்படியாக, மறை - (தத்துவ ஞானத்தைப் போதிக்கிற) வேதத்தை, பயந்த - உபகரித்த, பண்பன் - (சீலம் முதலிய) குணங்களையுடையவனது, பெயரினை - (சீலம் முதலிய குணங்களுக்கு வாசகமான) திருநாமத்தை, புந்தியால் - மனத்தினால், சிந்தியாது - எண்ணாமல், ஓதி - (வாய் மாத்திரத்தாலே) சபித்து, உரு எண்ணும் - மந்த்ரத்தை ஆவ்ருத்தி செய்கிற, அந்தியால் - சந்தியா வந்தநம் முதலிய கர்மாநுஷ்டானங்களால்

ஆம் - உண்டாகப் போகிற, பயன் - பிரயோஜநம், என் - என்ன இருக்கிறது? (ஒன்றுமில்லை யென்றபடி); (எ - று.)

எம்பெருமானை உள்ளீடாகக் கொள்ளாதே செய்கின்ற சந்தியாவந்தநம் முதலிய கர்மாநுஷ்டானங்கள் யாதும் பயனற்றனவா மென்றபடி. அந்தரங்கர்க்குக் கிட்ட மாளிகை கட்டுமாபோலே, திருமால் தனது நாபீகமலத்திலே நான்முகற்கு இருப்பிடத்தை அருளினா னென்க. சிந்தியாது பயனங்கென் - மனப்பூர்வமாக வல்லாமற் செய்யும் ஆபாஸ ரூபமான கருமங்களால் எம்பெருமானை அகலுகையே பலித்துவிடு மென்பது கருத்து. (௩௩)

34. என்னொருவர் மெய்யென்ப ரேழுலகுண் டாலிலையில்
முன்னொருவ னாய முகில்வண்ணா!—நின்னுருகிப்
பேய்த்தாய் முலைதந்தாள் பேர்ந்திலளால் பேரமர்க்கண்
ஆய்த்தாய் முலைதந்த வாறு.

(இ - ள்.) ஏழுலகு - ஏழுலோகங்களையும், (பிரளயத்தில் அழியாதபடி) உண்டு - அமுதுசெய்து, ஆல் இலையில் - ஓர் ஆலந்தளிரிலே, முன் - முற்காலத்தில் (பிரளய காலத்தில்) ஒருவன் ஆய - துணையற்றவனாய்க் கண்வளர்ந்தருளின, முகில்வண்ணா - கருமுகில் போல் கறுத்தவடிவை யுடையவனே! நின் - உன் விஷயத்தில், உருகி - வெளிக்குச் சிநேகிப்பதுபோலே காட்டி, முலை - ஸ்தந்யத்தை, தந்தாள் - கொடுத்தவளான, பேய் தாய் - பேய்த் தாயான பூதனை யானவள், பேர்ந்திலள் - (அவ்விடத்தினின்றும்) பேரமாட்டாமல் (பிணமாய்) விழுந்தாள்; பேர் - பெரிய, அமர்க்கண் - அந்த யுத்த பூமியில், ஆய் தாய் - இடைத்தாயான யசோதைப் பிராட்டி (தான் சிறிதும் அஞ்சாமல்), முலை - ஸ்தந்யத்தை, தந்த - கொடுத்த, ஆறு - பிரகாரத்தை, ஒருவர் - அறிவிற்கு இணையற்றவர்களான (வியாசர் பராசரர் முதலிய) இருடிகள், மெய் என்பர் - மெய்யென்று சொல்லாநிற்பர்கள்; என் - இது என்ன ஆச்சரியம்? (எ-று.)

யசோதைப் பிராட்டியானவள், தனது ஸ்தந்யத்தைக் கொடுத்துப் பூதனை பிணமாய் விழுந்ததைக் கண்டும், தான் சிறிதும் அஞ்சாமல் அந்தப் பூதனை தந்த விஷத்துக்கு மாற்றான அமிருதமாகத் தனது ஸ்தந்யத்தைக் கொடுத்தாளன்றோ? இவ்வாறு நாட்டில் வேறு எவர்களிடத்திலேனும் சிநேகத்தைக் கண்டிருந்தால் நாம் இதனை மெய் என்னலாம்; இவ்யசோதைப் பிராட்டியின் சிநேகமும் ஒரு சிநேகமே! என்று ஆழ்வார் யசோதைப் பிராட்டியின் சிநேகத்தில் ஈடுபட்டுக் கூறுகின்றனரென்க. "என்னொருவர் மெய் யென்பர்" என்பதற்கு - புறம்பே இவ்வாறான சிநேகத்தைக் காணாமையால் இதனை நம்பி ஒருவர் மெய்யென்று கூறும்படி என்னமோ! என்று கருத்துக்கொள்ளலாம். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைக் கொல்லக் கருதி அதற்காக முயன்று பேய்ச்சி இறந்த இடமாதல் பற்றி அதனைப் 'போர்க்

களம்' என்றாரென்க. 'பேரமர்க்கண்' என்பதற்கு - பெரிய ஒன்றுக் கொன்று பொரா நிற்கின்ற கண் என்று பொருள்கூறி, ஆய்த்தாய்க்கு விசேஷணமாக்கலு மொன்று. (௩௪)

35. ஆறிய வன்பி லடியார்த மார்வத்தால்
கூறிய குற்றமாக் கொள்ளல் நீ—தேறி
நெடியோ யடியடைதற் கன்றே யீரைந்து
முடியான் படைத்த முரண்.

(இ - ள்.) ஆறிய - நிரம்பின, அன்பு - பக்தி, இல் - இல்லாத, அடியார் - ('நாம் எம்பெருமானுக்கு அடியோம்' என்கிற) ஞானமாத்திரத்தை யுடையவர்கள், தம் - தங்களுடைய, ஆர்வத்தால் - ஸ்நேகத்தினாலே, கூறிய - ('எம்பெருமானை அநுபவிக்கவேணும்; அவனுக்கு அடிமை செய்யவேணும்' என்றாற்போல ஸ்வப்ரயோஜனத்துக்காகச்) சொன்ன வார்த்தைகளை, நீ - (குற்றத்தை நற்றமாகக் கொள்ளும் பக்தவத்ஸலனான) நீ, குற்றம் ஆ - குற்றமாக, கொள்ளல் - கொள்ளா தொழிய வேணும்; (அது எனெனில்)— ஈர் ஐந்து முடியான் - பத்துத் தலைகளை யுடையவனான இராவணன், படைத்த - புத்திபூர்வமாகப் பண்ணின, முரண் - (சீதாபிராட்டியைப் பிரிந்து) மாறுபட்ட செயலானது, நெடியோய் - (சிறிது ஆநுகூல்யம் உள்ளவிடத்திலும் எல்லையில்லாத ஸ்நேக பக்ஷபாதங்களைச் செய்கிற) பெருமையை யுடைய உனது, அடி - திருவடிகளை, தேறி - தெளிந்துவந்து, அடைதற்கு - (காலக்ரமத்திலே சிசுபாலனாகிக்) கிட்டுகைக்கு, அன்றே - (காரணமாகிவிட்டது) அல்லவோ? (எ - று.)

இப்பாசுரத்தில், யசோதையினுடைய ஸ்நேகத்தை யநுஸந்தித்த ஆழ்வாருக்கு, தம்போல்வாருடைய ஸ்நேகம் ப்ராதிகூல்ய சமமாகத் தோன்றிற்று; அதனால் ஈற்றுக் கலங்கிய அவ்வாழ்வார் "ராவணனிடத்திலிருந்த ப்ராதிகூல்யமே அவனது மூன்றாம் பிறவியில் சிசுபாலனாகி உன்னை அடைவதற்கு அநுகூலமாகப் பலித்ததே! அப்படியிருக்க, என் போல்வாரிடத்துள்ள போலியான ஆநுகூல்யமும் அநுகூலமாவதற்குத் தடையுண்டோ?' என்று தேறிக் கூறுகின்றனரென்க. ஜயவிஜயபாலகாபிசப்தராகிப் பிறந்த இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்த வியாஜத்தால் அப்பிறவியொழிய, பிறகு சிசுபாலனாகி, அப்பிறவியிலும் மாறுபட்டு, ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கையால் இறந்து சாப விடைபெற்று மோக்ஷம் அடைந்தமை ப்ரசித்தம். தேறி - ப்ரசன்னனாகி; கூறியவற்றைக் குற்றமாகக் கொள்ளல் என்று கூட்டி உரைப்பது மாம். கொள்ளல் - எதிர்மறை வியங்கோள்; நெடியோய் - முன்னிலை யொருமை வினையாலணையும்பெயர்; ஆறும்வேற்றுமைத் தொகை. (௩௫)

ஸ்ரீவை. மு. கோபால கிருஷ்ணமாசாரியர்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்.*

ஶாஸ்த்ரஜ்ஞ ஶ்ருண்வந்து வக்தாரஸ்ஸ்வயா ஶாஸ்த்ரார்த்தவாஸநா ।
ஶரணம் கரோது நாயம் ஶ்ருவதே வாஸநாம் மதிம் ॥

ஆங்கிலக்கல்வியில் உயர்தரப் பயிற்சி யடைந்தும், நமது ஸித்தாந்தத்தில் ஈடுபட்டு அதை ஸம்ப்ரதாயப்படி க்ரஹித்தும், லௌகிகத்தில் நற்புகழுடன் பரம ஆஸ்திகராய் விளங்கும் நமது அரிய நண்பர் ஒருவர், சிறிது காலத்துக்கு முன் இரண்டு கேள்விகள் கேட்டார். அவையாவன:—(1) ஈச்வரன் என்று ஒருவனை ஜகத் ஸ்ருஷ்டி முதலியவைகளைச் செய்தவராக ஒப்புக்கொள்வானேன்? வஸ்துக்களின் ஸ்வபாவங்களினாலும் ஶக்திகளினாலும் நாநாவிதமான மாறுதல்கள் ஏற்பட்டு, ப்ரபஞ்சம் ஏன் உண்டாயிருக்கக்கூடாது? (2) 'வைஷ்ணவர்' என்றால் அர்த்தமென்ன? நெற்றியில் திருமண், ஸ்ரீ சூர்ணம் தரிப்பதும் இதர ப்ராஹ்மணர்களை நிந்திப்பதால், தமக்கு ஒரு ஏற்ற மிருப்பதாய் நினைப்பதும் தவிர வேறுண்டோ?' என்பவை. இக்காலத்தவர் இப்படிக் கேட்பது மிகவும் ஸாதாரணம். இவர்களுக்கு நம் பூர்விக விஷயங்களில் ஜ்ஞானம் ஶூந்யமா யிருப்பதுடன், விதேஶ கல்வியின் பயனாக நமது மதம் முதலியவைகளைப்பற்றி இவர்கள் விபரீத ஜ்ஞானம் நிரம்பினவர்களாயு மிருக்கிறார்கள்.

இவ்விஷயத்தில் சொல்லவேண்டியவை பலவுள. அதற்கு இச்சமயம் போதாது; ஆயினும், காலாநுகுணமாக அடியேன் க்ரஹித்ததைச் சுருக்கமாக விண்ணப்பம் செய்து கொள்ளுகிறேன்.

இதில் முதற்கேள்விக்கு, ஆஸ்திக மதங்களெல்லாம் ஒரு மாதிரியாகவே ஸமாதானம் சொல்லக்கூடும். அதாவது, நாஸ்தி

* இது, 3. 4. 21-ல் புரசபாக்கத்தில் நடந்த ஆழ்வாராசார்ய திருநக்ஷத்ர ப்ரசார ஸபையின் வார்ஷிக மஹாஸங்கத்தில் ஸ்ரீ. உ. வே. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்.

கர்களால் ஈஸ்வரனில்லையென்று ஸாதிக்கமுடியாதென்பதே. 'ஶக்தயஸ்ஸர்வபாவாநாமசிந்த்யஜ்ஞாநகோசரா:' [ஸர்வ வஸ்துக்களினுடையவும் சக்திகள் நமது புத்திக்கும் ஜ்ஞாநத்துக்கும் கோசரமில்லாதவை] என்றும், 'நிமித்தமாத்ரமேவாஸௌ ஸ்ருஜ்யாநாம் ஸர்ககர்மணி । ப்ரதாநகாரணீபூதா யதோ வை ஸ்ருஜ்யஶக்தய: ॥ நிமித்தமாத்ரம் முக்த்வைகம் நாந்யத் கிஞ்சிதவேக்ஷ்யதே । நீயதே தபதாம் ஶ்ரேஷ்ட ஸ்வஶக்த்யா வஸ்து வஸ்துதாம் ॥' [வஸ்துக்களின் ஸ்ருஷ்டிகார்யத்தில் ப்ரஜாபதியானவர் நிமித்தமாத்ரமாக இருக்கிறார். இது தவிர அவரிடம் வேறொன்றும் அபேக்ஷிதமில்லை. ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் வஸ்துக்களின் ஶக்திகளே ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரதாந காரணங்கள். ஓ தவஶ்ரேஷ்டரே! ப்ரதிவஸ்துவும் தன் சக்தியினாலேயே அவ்வஸ்துவாக ஸ்வரூபமடைகிறது.] என்றும் சொல்லியிருக்கும் ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண வசநங்கள்கூட நாஸ்திகர்களுக்கு அநுகூலம்போல ப்ரதிபிக்கச்செய்யக்கூடும். சாஸ்த்ர விஶ்வாஸமும் ஸத்ஸம்ப்ரதாய உபதேஶமுமின்றி இந்த ப்ராந்திக்குப் பரிஹாரமில்லை. எவ்விதத்திலும் நாஸ்திகனது நிலை நிற்காது. 'யதி நஸ்யாத் தத: கிம் ஸ்யாத் அஸ்தி சேந்நாஸ்திகோ ஹத:' [நாம் நல்வழியில் நடந்தோமானால் தைவமில்லையென்றாலும் நமக்கென்னகுறை? இருக்கிறதாகில் நாஸ்திகன் முடிந்தான்] என்பது ப்ரஸித்தமான வசனம். 'லோகாயதிகன் தானும் அத்ருஷ்ட முண்டாகில் செய்வதென்னென்று உள்ளஞ்சியிருக்கும்' என்றும் ஸ்ரீதேசிகன் ரிக்வேதம் முதலிய கிரந்தங்களைப் பிரசுரம் செய்வித்த க்யாதிபெற்ற ஐரோப்பிய ஸமஸ்க்ருத ஆசிரியரான மாக்ஸ் முல்லர் (Professer Max 'Muller) இதை ஸ்வாரஸ்யமாக ஒரு உபந்யாசத்தில் சொல்லியிருக்கிறார் அதாவது – "ஒருவன் தன் மதம் என்று ஒன்றைக் கொண்டாடு முன் மதம் என்னும் உணர்வு அவனுக்கிருக்க வேண்டும். அது இன்றி யமையாதது. தன் வாழ்நாளில் ஒரு தடவையாவது இவ்வுலகையும் த்ருஷ்டி கோசரமான விசும்பையும் தாண்டி அவற்றிற்கு மேற்பட்ட ப்ரதேசங்களில் மனதைச் செலுத்தி அநந்தம்

என்னும்படியான வஸ்துவை க்ரஹித்து, அந்த க்ரஹணமானது அன்றி மனதை விட்டகலாமலிருக்கவேண்டும். இந்திரியங்களுக்கு கோசரமான உலகானுபவங்கள் அல்பங்கள், நிலையற்றவை, விபரீத ஆகாரங்களை யுடையவை, என்று தெளியாமல் அவைகளிலேயே உழலுமவனுக்கு மத உணர்ச்சிகள் (Religious Concepts) உண்டாகாது. மனிதன் தன் பிரயத்னத்தால் மாத்ரம் தெரிந்துகொள்ளும் ஞானமெல்லாம் குறுகிய ஸ்வபாவத்தை யுடையதென்றறிந்தாலொழிய, சிறுமையில்லாத அவ்வநந்தத்தைப்பற்றிய உணர்வு உண்டாகாது. அதற்குப் பரம் (Beyond) என்றோ, காணமுடியாதது (Unseen) என்றோ, எல்லையில்லாதது (Infinite) என்றோ, பிருக்ருதியைக் கடந்தது (Super-natural) என்றோ, அல்லது ஐச்வரம் (Divine) என்றோ பெயரிடுங்கள். இங்ஙன் ஒருபடியாய் ஒப்பினாலல்லது மதம் அல்லது ஆஸ்திக்யம் சாத்தியமில்லை" என்று. (India-What it can teach us, Chap III)

வேதாந்தங்களிலும் அவற்றை யனுசரித்த ஆசார்யஸூக்திகளிலும் நாஸ்திக்யம் பலமுகங்களால் கண்டிக்கப்பட்டிருப்பது பிரசித்தம். அன்றியும், ஈச்வரனை இல்லை யென்பதே அவன் உண்டு என்பதை ருசுப்படுத்துகிறதென்பது நம்மவர் கொள்கை. நம்மாழ்வாரும் இவ்வர்த்தத்தை 'உளனெனி லுளனவனுருவ மிவ்வுருவுகள், உளனலனெனி லவனுருவ மிவ்வருவுகள்' என்று ரஸிப்பாதித்தார். எவ்விதத்திலும் நாஸ்திக்யம் யுக்திக்கு ஒவ்வாது என்பது ஐரோப்பிய தத்வவாதிகளும் ஒப்புக்கொண்ட விஷயம்.

இப்படி ஆஸ்திக்ய புத்தி உண்டானால் ஶாஸ்த்ரத்தை கம் இஷ்டப்படி வழியல்லா வழியில் க்ரஹிக்க முயன்று அநர்த்த பரம்பரைகளில் இழியாமல், அதை ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஶுத்தியுடைய ஆசார்யர்கள் பக்கலிலே கேட்டுத் தெளியவேண்டும். அவர்கள் தாம் சிரிய தநத்தைச் சேமித்து வைத்தாற்போல் விச்சேதமில்லாத அநாதியான குருபரம்பரையில் காப்பாற்றிவைத்து வந்திருக்கும் அருமையான அர்த்தங்களை உபதேசிக்க வல்லவர்.

இவர்கள், 'தத்த்வேந யஶ்சிதசிதீஶ்வர தத்ஸ்வபாவ போகாபவர்க ததுபாயகதீருதார: । ஸந்தர்ஶயந் நிரமிமீத புராணரத்நம் தஸ்மை நமோ முநிவராய பராஶராய ॥' என்கிறபடியே சேதநம், அசேதநம், ஈஶ்வரன், ஐஹிக ஆமுஷ்மிக ஸுகங்

கள், மோக்ஷம், அவைகளையடையும் உபாயங்கள், கதிகள், இவைக ளை உள்ளபடி தெளிவிக்கும்படியான புராண ரத்நத்தை நிர்மாணம் செய்த பரமகாருணிகரான ஸ்ரீபராசர ப்ரஹ்மரிஷி ப்ரப்ருதிகள் உபதேசித்த ஸம்ப்ரதாயத்தைக் காப்பாற்றி வருபவர்கள். நமது மதத்தின் உண்மை விளங்க வேண்டுமானால் இந்தத் தத்வத்தை எப்போதும் ஞாபகத்தில் வைக்கவேண்டும்.

இந்தப் பீடிகையுடன் ப்ரக்ருதத்தில் முக்யமாய்ச் சொல்ல வேண்டியதான மேற்குறித்த இரண்டாவது ப்ரச்நத்தை விசாரிப்போம். இதில் முற்பட நமது மதமின்னதென்பதைத் தெளிய வேண்டும். ஸ்ரீ தேசிகன் இதைச் சுருக்கி அருளிச்செய்திருப்பது எங்ஙனென்றால் :—'தேஹேந்த்ரியாதி வ்யதிரிக்தனாய் நித்யனாயிருப்பான் ஒரு ஆத்மா உண்டு, இச்சேதநாசேதநங்கள் இரண்டையொழிய இவற்றுக்கு அந்தர்யாமியாய் சேஷியாயிருப்பான் ஒரு ப்ரமாத்மா உண்டு, இப்பரமாத்மாவை யொழிய இவ்வாத்மாவுக்குத் தானும் பிறரும் ரக்ஷகராகமாட்டார் என்று தத்வத்தையும், அநாதிகாலம் அங்காதியாக ஸம்ஸரித்துப் போந்த அடியேனுக்கு இனி ஒரு கர்ப்ப வாஸக்லேசம் வாராதபடி திருவடிகளைத் தந்து ரக்ஷித்தருள வேண்டும் என்று ஆசார்யன் ப்ரஸாதித்த குருபரம்பரா பூர்வகத்வயத்தால் ஸ்ரீமானான நாராயணன் திருவடிகளைச் சரணமாகப் பற்றி ஆத்மாத்மீயங்களையும் அவற்றைப் பற்றவரும் சுமைகளையும் அங்கே ஸமர்ப்பிப்பது என்று ஹிதத்தையும், ஸதாசார்யன் காட்டிக்கொடுக்கக் கைக்கொண்ட எம்பெருமான் இனி நம்மை ஒருபடிக்கும் கைவிடான் என்கிற தேற்றத்தோடே இங்கிருந்த காலம் அபவர்க்க பூர்வாங்கமான நிரபராத அநுகூல வ்ருத்தியோடே நடப்பது என்று உத்தர க்ருத்யத்தையும், பூர்வாசார்யர்கள் ஸங்க்ரஹ ருசிகளுக்குச் சுருங்க அருளிச்செய்வர்கள்.' [ஆசார்யக்ருத்யாதிகாரம்.]

நமது மதம் இப்படி ருஜுவாயிருக்க, நடவடிக்கைகளில் நாம் மிகவும் குறுகிய நோக்குடையவர்களாகக் காணப்படுகிறோமென்று பலர் எண்ணுகிறார்கள். இது காலதேச வர்த்தமானங்களினுடையவும் தேகயாத்ரைக்காக அவச்யமாய் நாம் உட்படும் பலவித அபிமானங்களினுடையவும் காரியம். இதனால் ஸ்ரீவைஷ்ணவரின் கொள்கைகளை ஒருவரும் சரியாய் அறிய நிதானிக்கிறார்களில்லை. இத்தகையோரின் சங்கைகளுக்கு உதாரணம் வருமாறு :—

மற்ற ப்ராஹ்மணர்கள் த்ரிமூர்த்திகளையும் பகவத் ஸ்வரூபங்களென்று ஸமமாகப் பாவிக்கிறார்களே! சிவாலயங்களுக்கும் விஷ்ணுவாலயங்களுக்கும் பக்ஷபாதமின்றிச் சென்று ஸேவிக்கிறார்களே! நாமேன் அது கூடாதென்கிறோம்? அவர்கள் எந்த ப்ராஹ்மணர் க்ருஹத்திலும் ஸாதாரணமாய்ப் புஜிக்கிறார்களே! நாம் அவர்களை ஸமபங்க்தியில் கூடசேர்க்க மறுக்கிறோமே! வேதாத்யயநம் வைதிக கர்மங்கள் இவைகளை நம்மிலும் அதிகமாகவே அவர்கள் ஆதரிக்கிறார்கள். எனினும் நம்மாசாரத்தையே நாம் வியக்கிறோம். அவர்கள் ஊர்த்வபுண்டரங்களையும் திர்யக் புண்டரங்களையும் யதேச்சமாக தரிக்கிறார்கள். நாம் திர்யக் புண்டரத்தைத் தோஷமென்று கொண்டோம். பரப்ருஹ்மம் விஷ்ணுவானாலென்ன சிவனானாலென்ன? பொதுவாய் 'ப்ராஹ்மணன்' என்பதிருக்க 'வைஷ்ணவன்' என்று ஒரு தனிப்பெயரேதற்கு? என்றிவை முதலியன. இவ்விதயோசனைக்கு அநுகுணமாக இவர்கள் மத்யஸ்த த்ருஷ்டி என்று ஒரு அந்த த்ருஷ்டியையும் கொள்வதுண்டு; அது வெகுவாய் ஒருதலைத் திர்யக்ஷைப்போல் விமத பராமர்சத்தில் வேரில்லாக் கொத்தான்போல் நிலையற்றிருக்கும். நமது ஸித்தாந்தம், ஆசார்யர்களின் நோக்கு முதலியவைகளைக் குறைத்துப்பேசவே ப்ரவ்ருத்தித்தவர்களிடம் அவைகளைப்பற்றிக் கேட்டு, அவர்கள் லேசலவமும் பரமார்த்தமென்னும் அவர்களுடைய போலி அங்கீகாரமே பரமலாபமென்னும் கருதி, வஸ்து தத்வத்தை நோக்காமல் முரட்டுப்போக்காய், நிஷ்பக்ஷபாதமாகத் தீர்மானிப்பதாய் நினைத்துக்கொண்டு நம்மவர் மனங்கலங்குவது தற்காலம் மிகவும் ஸஹஜமாயிருக்கிறது. லார்டு க்ருஷ்ணா, லார்டு புத்தா என்று பகவானையும் அவனையில்லையென்றவனையும், அவர்களுடைய உக்திகளையும் ஸமமாக நினைக்க வேண்டுமாம். தர்ம ஸம்ரக்ஷணம் செய்வதற்காகவே தன் ஸங்கல்பத்தாலே, வஸுதேவ புத்ரனாய் அவதரித்து '[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]' என்று கையுயர

ப்ரக்ருதிகளின் தர்மத்தைப் பலபடிகளில் பகவான் உபதேசித்ததை எள்ளளவும் நினையாமல், ஶாஸ்த்ர விஶ்வாஸத்தை வேர் களைந்த வ்ருத்தர் 'ஸஹிஷ்ணோ வாஸுதேவ யதீ:' என்று கூக்குரலிட்டாரென்றும் ஶாந்தியையும் பூததயையையும் உபதேசித்தவர் அவர் தாமென்றும் இம்மத்யஸ்த த்ருஷ்டிகள் ஸந்தோஷப்படுவார்கள். மேலும் ப்ரமாண பராணர்களாயும் தர்மபீருக்களுமான ஆசார்யர்களையும், வேதநிந்தகர்களாயும் ஐஹிக விஷயஸுகத்தையே பரமபுருஷார்த்தமாக நினைத்து, அதற்கு அநுகுணமாய் வேதாந்த வசநங்களைத் தாறுமாறாய் அர்த்தம்செய்து, மனம்போனபோக்காய் உபதேசித்து, ஸதாசாரங்களை வேர்களையத் துணிக்கும் கலியுக வேதாந்திகளையும், ஒன்றாகப் பார்ப்பதுமல்லாமல், பிற்கூறியவர்களின் கொள்கைகளே உபாதேயங்களென்றும் கொள்வார்கள். இவர்களுடைய ஆஸ்திக்யம் பகவானையும் ஆசார்யர்களையும் தாங்கள் பெரிய மனது பண்ணி ஆதரிப்பதற்கு மாத்ரம் உதவிற்றேயொழிய, உண்மையில் அவர்கள் க்ருபையைப் பெற்றுத் தாங்கள் உஜ்ஜீவிக்கப் பிரயோஜனப்படாதென்பது திண்ணம். சாஸ்த்ர விஹிதமில்லாத வழிகளில் ஒருவன் கொள்ளும் வெறும் ஶ்ரத்தை கார்யகரமாகாது என்பதை 'க்ரியா வைக்ருதா' என்று தொடங்கி ஸ்ரீகீதாசார்யன் அருளிச்செய்தான். அந்த ஶ்ரத்தை ராஜமார்க்கத்தை விட்டு முட்பூண்டுகள் நிறைந்த குறுக்குவழிகளில் நடப்பவனுடைய ஶ்ரத்தைக்கும், எதிரிலிருக்கும் கிணற்றைக் கவனிக்காமல் முரட்டுப்போக்காய் நடந்து அதில் விழுமவனுடைய ஶ்ரத்தைக்கும் ஸமாநமாகும். ஆகையால் ராஜபாட்டையில் நடப்பவனுக்கே ஜாக்ரதை அஜாக்ரதைகளினால் ஸௌகர்யமும் அதன் குறைவுகளும் ஏற்படுவனபோல் ஶாஸ்த்ர விஹிதமான விஷயங்களில் மாத்ரம் தான், ஸாத்விகம் ராஜஸம் தாமஸம் என்று வகுத்தபடி ஶ்ரத்தையில் தாரதம்யங்களும் அதன் கார்யம் பலம் இவைகளில் வித்யாஸங்களும் ஏற்படுவனவாம். தந்நிஷ்டைப்படிச் செய்பவைகளுக்கு இந்த விசாரம் அப்ரஸக்தம். இதை மனத்திற்கொண்டு ப்ரஸ்தாப விஷயத்தில் ப்ரமாணங்களிருக்கும்படியைச் சுருங்க விசாரிப்போம்.

'கற்கக் கசடறக் கற்பவை கற்றபின், நிற்க அதற்குத் தக' என்னும் குறட்பாவை வேதாந்தத்தில் அந்வயிக்க வேண்டியது மிகவும் உசிதம். ஸதாசார்யரைக் கிட்டி உண்மையான தத்வஜ்ஞாநத்தை ஸம்பாதித்தால், அந்தஜ்ஞாநத்துக்கு அநுகுணமாக நம் வாழ்நாள் முழுவதும் நாம் நடந்துகொள்ள வேண்டுவதுதான் அதன் ப்ரயோஜநம். அப்படி நடவாவிடின் நமது ஜ்ஞாநமெல்லாம் கழுதைமேலுள்ள குங்குமச்சுமைக்கு ஒப்பாகும். 'ஸ்ரீவைஷ்ணவர்' என்பதற்கு இதுதான் பொருள். அதாவது: வைதிகமதத்தின் உபதேசப்படி நடப்பவர். ஜீவ ஈஶ்வர ஸ்வரூப ஸம்பந்தங்களையும் பகவதபிப்ராயங்களையும், சாஸ்த்ரமூலமாய் உள்ளபடியறிந்து அவ்வறிவுக்குத் தக்கபடி நடப்பவர். ஈஶ்வரனை ஒரு சேதந விசேஷமாக (Personal God) வேதாந்தங்களில் உபதேசித்திருக்கிறதென்பது நமது கொள்கையாதலின், அவனின்ன தேவனென்பதைத் தெளியாவிட்டால் அவன் திருவடிகளில் ஶரணாகதி பண்ணி நமது ரக்ஷாபரத்தை அவன் பரமாக ஸமர்ப்பிப்பதும், அவனிடத்தில் ரக்ஷணத்தை எதிர் பார்ப்பதும் ஸங்கதமாகாதென்பது லோகாநுபவத்தாலேயே அறியலாம். ஸர்வேஶ்வரனைப்போல், ஜ்ஞாநம், தேஜஸ், ஆநந்தம் முதலான உயர்ந்த குணங்களை இயற்கையிலேயே யுடையஜீவன், தன்னுடைய அநாதியான கர்மத்தின் பலனாகத் தன்னொளிமழுங்கித் தன் ஸ்வபாவத்துக்குப் பொருந்தாததான ப்ரக்ருதியாகிறபாழிலே கட்டுண்டுழலுவதையும், இதைப் பரிஹரிப்பதற்கு ஜகத் காரணனாய் ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஶக்தனாய் பரம காருணிகனாய் ஸர்வஸுலபனாய், 'தேவும் உலகும் உயிரும் மற்றும் யாதொன்றுமில்லா அன்றும்', 'ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் - ந ப்ரஹ்மா நேஶாந:', என்னும்படி தன்னொப்பாரில்லப்பனாயிருந்த ஸ்ரீமந் நாராயணனைத் தவிர, பரதேவதையாவது ரக்ஷகராவது வேறில்லையென்பதையும், சாஸ்த்ர முகத்தால் அறியவேண்டும். ஆனது பற்றியே நமது ஸித்தாந்த ஸ்தாபகர்களாகிய ஆழ்வாராசார்யர்கள் தங்கள் ஸூக்திகளில் பரதேவதா நிர்ணயத்தை முக்யமாக ப்ரதிபாதித்தார்கள். இவர்கள் நிஷ்கர்ஷித்தபடிகளைச் சுருக்கி ஸ்ரீநடாதூர் அம்மாள் 'ஸத்யம் ஶபே விஷ்ணவே வஸ்து வாஸுதேவ க்ஷேத்ர

[illegible] தைத்திரீயக [illegible] ஸம்பவ: [illegible] நீயதாம்' என்று ப்ரஶ்ந ப்ரதிவசந ரூபமாக அருளிச்செய்தார். இதன் பொருள்:—தத்வத்தை யறிந்தவன் ஸர்வஸ்மாத்பரமான வஸ்து ஸ்ரீவிஷ்ணு என்று சொல்லப்படும் ஸ்ரீமந்நாராயணன் தானென்று தெளியவேண்டும். பரதேவதா நிர்த்தாரணம் பண்ணுவதற்கென்றே ப்ரவர்த்தித்த தைத்திரீயம், உத்தரநாராயணீயம், ஸுபாலம், மஹோபநிஷத், கடவல்லி முதலிய வேதாந்தங்கள் விஷ்ணுவே பரதேவதை யென்று நிர்ணயித்தன. உபநிஷத்துக்களில் சிலவிடங்களில் பரப்ருஹ்மத்தை ஶம்பு, ஶிவன், ருத்ரன், ஆகாசம், என்றிவை முதலிய பதங்களினால் பேசியிருப்பதெல்லாம் அவ்வோ ஸ்தலங்களில் பகவானுடைய சிலகுணங்களைக் காரணமாகக்கொண்டு பகவானையே சுட்டிக்காட்ட ப்ரயோகிப்பட்டவை. ஓரிடத்தில் ருத்ரன் தன்னைப் "பரதேவதை யென்று தானே சொல்லிக்கொண்டதாகக் காணப்படுவதும், ஸ்ரீ வாமதேவர் ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான் முதலியவர்களைப்போல் தன்னை மறந்து தன் அந்தர்யாமியான பகவத் ஸ்வரூபத்தை நினைத்துச் சொன்னபடி. மற்றோரிடத்தில் 'ப்ருஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரர்கள் உண்டாகிறார்கள்' என்னும் வாக்யத்துக்கு, ப்ரஹ்மாவும் ருத்ரனும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகிறார்கள் என்றும், ஆனால் பகவான் தன் இச்சையால் அவர்கள் மத்தியில் ஸ்ரீ விஷ்ணுவாக அவதரிக்கிறான் என்றும் பொருள்கொள்ள வேண்டும் என்பது அந்த ப்ரகரணத்திலுள்ள 'காரணவஸ்துவை த்யானம் பண்ண வேண்டும்' என்பது முதலிய வாக்யங்களினாலும், '[illegible]' [பிறப்பில்லாத பகவான் பலவிதமாகத்தானே ஆகிறான்] என்பது முதலிய [illegible] ப்ரமாணங்களினாலும் ஸித்தம். இப்படியே ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமத்தில '[illegible]' என்பதற்கு '[illegible]' [illegible] '[illegible]'

[illegible]' பகவான் தன் இச்சையினாலே உண்டாவது (அதாவது அவதரிப்பது) பொருந்து மாகையால் 'ஸம்பவ:' என்று பெயர், 'தர்மத்தை நிலைநிறுத்துவதற்காக யுகந்தோறும் அவதரிக்கிறேன் என்னும் பகவத் வசநத்தாலேயே இது நிர்ணயிக்கப்படுகிறது' என்று ஸ்ரீ சங்கராசார்யரும் வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கிறார். [வேதோபப்ருஹ்மணங்களாகிய இதிஹாஸ புராணங்களில், ப்ருஹ்ம ருத்ராதிகளுடைய ஸ்வவாக்யங்களினாலேயே இவ்வர்த்தம் ஏற்படுவதை ஆசார்யர்கள் பரக்க வருளிச்செய்திருக்கிறார்கள்.] அதர்வசிரஸ் என்னும் உபநிஷத்தில் பகவானை ருத்ரன் என்று நிரூபித்ததும், அவனை பஸ்மதாரணாதிகளுடன் உபாஸிக்க விதித்ததும், ஒரு விசேஷபலத்தை அபேக்ஷிப்பவர்க்கு விதித்ததே யொழிய, மோக்ஷத்துக்காக உபாஸிப்பவனுக்கு அல்ல. ருத்ரன் என்றால் (ஸம்ஸார துக்கம் த்ராவயதீதி) ஸம்ஸார துக்கத்தைப் போக்குகிறவன் என்றர்த்தம். மற்றோரிடத்தில் 'பகவானிலும் அந்யமான விஷயத்தைத் தேடி அதை த்யஜிக்க வேண்டு'மென்றது அவனுடைய கல்யாணகுணங்களை என்று அங்கேயே வ்யக்தமாகிறது. இதை எல்லா பாஷ்யகாரர்களும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எல்லா மதஸ்தர்களாலும் ப்ரமாணமென்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ஸ்ருதிகளையும் மநுஸ்ம்ருதி, ஸ்ரீமத்ராமாயணம், ஸ்ரீமத்பாரதம், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் முதலிய உபப்ருஹ்மணங்களையும் மத்யஸ்த த்ருஷ்டியால் பார்த்தால் ப்ரும்ம ருத்ராதிகள் மஹாப்ரளயத்துக்குப் பிறகு பகவானால் ஸ்ருஷ்டிக்கப் படுவார்களென்றும், அவர்களும் ஜீவர்கள் தானென்பதும், விசேஷ தபஸ்ஸு முதலிய ப்ரபாவங்களினால் பகவானை ஆராதித்து அவன் ப்ரஸாதத்தால் தங்கள் பதவிகளையும் ஐஶ்வர்யங்களையும் பெற்றார்க ளென்பதும், அவர்கள் செய்யும் ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார கார்யங்களை பகவானே அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியா யிருந்து செய்விக்கிறான் என்பதும் அவர்களும் பகவந்மாயைக்கு அடங்கினவர்க ளென்றும், ஜ்ஞாநப்ரவர்த்தகர்களானாலும் கர்மவஶ்யர்களாகையால் சில ஸமயங்களில் ஜ்ஞா

கம்ரமூழ்கி பகவானிடத்தில் அபசாரப்பட்டு மீண்டும் பஸ்சாத்தாபாதிகள் பிறந்து பகவத் க்ருபையால் பரிசுத்தர் ஆகிறார்கள் என்பதும், முமுக்ஷுவுக்கு பகவானொழிய வேறொருவரும் தஞ்சமாக மாட்டாரென்பதும், மற்ற தேவதைகள் கொடுக்கும் பலன்களெல்லாம் 'இறையவ ரவரவர் விதிவழி யடைய நின்றனரே' என்றபடி பகவானே அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியா யிருந்து கொடுக்கிறான் என்பதும், 'யெவ்யாந்யதேவதா பக்தா:' என்று ஸ்ரீகீதாசார்ய னருளிச்செய்தபடியே இதர தேவதைகளை ஆராதிப்பவர்களும்கூட பகவானையே வழியல்லா வழியில் ஆராதிக்கிறார்கள் என்பதும், பகவானே வென்றால் ஜகத் ரக்ஷணார்த்தமாக தன் ஸ்வபாவத்தில் கொஞ்சகூட மாறுபாடில்லாமல் விஷ்ணுரூபமாய் அவதாரம் செய்கிறான் என்பதும் அவதார தசையில் காணப்படும் ஸந்தோஷம் வ்யஸனம் முதலியவைகளெல்லாம் அபிநய மாத்ரமென்பதும், இவை முதலான விஷயங்கள் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோலே விளங்கும். இவ்வர்த்தங்களை 'தெய்வயநெஜ ஸ்ருக்தெணெ ஸூக்ஷ்மநாமண நிர்வ்யாஸ ஸர்வெலோகிஹிதாஸ்து ஸ்ரீரங்காராயணோ நப்ரஸீத தாந்தஸ்ரீதநா ஸர்ஜிதா ஸ்ஜ்ஜொஹ்ய:॥' என்று பரதேவதா பாரமார்த்ய அதிகாரத்தில் ஸ்ரீ தேசிகன் ஸங்க்ரஹித் தருளினார்.

நடாதூர் ஸ்ரீநிவாஸா சார்யர்.

(புரசைபாக்கம்.)

(இன்னும் வரும்)

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே வஸ்ந்ருஸிம்ஹ மஹாதேஸிகாய நம:.

ஸ்ரீ பகவத் கீதை. *

ஸ்ரீபகவத் கீதை யென்னும் ப்ராதாந க்ரந்தமானது "வ்யாஸாய விஷ்ணுரூபாய" என்றும், 'க்ருஷ்ணத்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும்' என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவதாவேஸாவதாரமான ஸ்ரீ வேதவ்யாஸ பகவானால் அருளிச்செய்யப்பட்டு, 'பாரத: பஞ்சமோ வேத:' என்றும், 'வேதாநத்யாபயாமாஸ மஹாபாரத பஞ்சமாந்' என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஐந்தாவது ஆரணமாய் அனைவராலும் ஆதரிக்கப்படும் பாரதமென்னும் இதிஹாஸத்தின் ஓர் ப்ரதாந பாகமாக இருக்கிறது.

பிறவியெனும் பெருநோயால் பீடையுறும் ப்ராணிகளைக் கரைபுரண்ட கருணையினால் காப்பாற்றக் கருதிக் கீழுலகத்தவதரித்த கண்ணபிரான், அநாதியான ஆரணமெனும் அமுதக் கடலைக் கடைந்தெடுத்து, அவனியானோர்க்கு அன்புடனே யளித்திட்டு ஆநந்த மூட்டினதால் அமருலகத் தமுதுக்கும் அருமையாம் அமுதெனவே ஆரியரின் சிரோமணிகள் ஆதரித்துப் போருவார்கள்.

இவ்வவனியின்கண் ஆத்மாவின் க்ஷேமத்தை அன்புடனே போதிக்கும் ஆர்யமத க்ரந்தங்கள் அநந்தங்களா யிருந்தாலும், அவற்றுள் வேதாந்த பாகங்கள் வெவ்வேறு தேவதையை விதம் விதமாய் வணங்கிட விதிப்பதால், சாஸ்த்ரங்கள் சிந்திக்காச் சாதுக்

* சென்றவருஷ மார்கழிமீ ஸ்ரீ ராஜமன்னார் ஸந்நிதியில் நடைபெற்ற ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் 10-வது வார்ஷிக மஹாஸங்கத்தில் ஸ்ரீ. உ.ப. புத்தன்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்.

கள் சிந்தைக்கு விருத்தம்போல் தோன்றுவதாலும், அதன் வ்யாக்யாந வசநமாய் வ்யாஸருஷி ஸங்க்ரஹித்த ஸூத்ரங்கள் ஸூக்ஷ்மமாம் விஷயத்தைச் சுருக்கமாய்ச் சொல்வதனுல் பலவிதமாம் பாஷ்யத்தைப் பின் செல்லும்படியாய் ஸாத்விகரின் சிந்தைக்கும் ஸந்தேஹம் விளைப்பதாலும், 'வேதவேத்யே பரே பும்ஸி ஜாதே தசரதாத்மஜே । வேத: ப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாக்ஷாத்ராமாயணாத்மநா ॥' என்கிறபடியே ஆரணத்தின் அவதாரமான ஆதிகாவ்யமானது அறிவரிய பெரும்பொருளால் பரிபூர்ணமாயிருந்தும், 'க்ருத்ஸ்நம் ராமாயணம் ஸீதாயாஶ்சரிதம் மஹத் ।' என்று பரதத்வ ஸ்வரூபத்தைப் போர மறைத்திட்டு, 'ராஜ்யாத் ப்ரம்ஶோ வநே வாஸ: ஸீதா நஷ்டா ஹதோ த்விஜ: । ஈத்ருஶீயம் மமாலக்ஷ்மீர் நிர்தஹேதபி பாவகம் ॥' என்கிறபடியே இராஜ்ய மிழந்ததும், கானகம் குடிகொண்டதும், தாரத்தைப் பறிகொடுத்ததும் முதலான பலவிதமான பேரிழவைப் பரிபூர்ணமாய் உண்ட ஓர் பார்த்திவரின் கதையாய் இவ்வுலகின் வாழ்வதனையே விஸ்தாரமாய் வரைந்து, பரலோகம் பெறும்வழியைப் புறம்பாகப் பேசுவதால் மோக்ஷத்தில் ஊக்கமுடன் மதிகுறைந்த மானிடர்கள் தெளியாதே திகைப்பதாலும், மஹாபாரதத்தின் மிகுந்த பெரும்பாகமெல்லாம் சூதாடும் சிந்தையினுல் செல்வமிழந்ததும், பந்துக்கள் பெருஞ்சடையில் பர்த்தாக்கள் பார்த்திருக்கப் பெண்டிரைப் பறிகொடுத்ததும், பாராண்ட பூபதிகள் பெரும்பசியால் உருமறைந்து பாரெங்கும் பிச்சைபோந்ததும், தண்ணியரின் திருவடியைத் தாரமுடன் தண்டனிட்டு உண்டியுடை காரணமாய்த் தொண்டுபூண்டதுமான உலகெல்லாம் உட்கரையும் துயரத்தை ப்ரதாநமாய்த் தெரிவிப்பதுடன், மாலடியில் மனம்வைத்து மாசில்லா மனந்தெளிந்த மாமுனிவரும்கூட மடந்தையரின் மதிமுகத்து மயங்கி நின்றதும், தேவதையின் ஆசிரியன் தம்பியுடன் தெரிவையரைத் தாம் புணர்ந்ததும், உலகத்தை அழித்தளிக்கும் உம்பர்களில் பெரியோரும் பெண்டிரைக் கண்டவுடன் தண்டனிட்டுத் தொண்டுபூண்டதுமான கேட்கப் பிடிக்காத கீழ்மை

விஷயத்தை விரித்துரைப்பதாலும், பதினெண் புராணங்களும் பலவிதமாகப் பரதேவதை பலவுளவென்றும், சில பர்த்தாவே பெண்டிரைப் பரதேவதையாய்ப் போற்றினதாயும், சில புத்திரரைப் பக்தியுடன் சித்தத்தில் சிந்தித்ததாயும், சில பக்தரையே ப்ருஹ்மமெனப் பேசுவதாலும், சில குமாரரையே குருவாகக் கும்பிடுவதாலும், சில ப்ரபஞ்சமே ப்ருஹ்மமென்பதாலும், அவைகளைப் பார்த்துவரும் புத்திமான்கள் பித்தேறிப் பாரெங்கும் திரியும்படி செய்திடுவதால் கீழ்ச்சொன்ன குற்றமெல்லாம் கடுகளவும் காணாத இக்கீதை பெறும் கர்ணாம்ருதமே சொற்குறைவும் வார்த்தை விரிவும் ஸந்தேஹங்களுமில்லாமல் சீரணிந்த கூர்மதியாம் சீடனுக்கு ஸர்வஜ்ஞனான ஸர்வேஶ்வரன் அருளமைந்த பொருள் நிறைந்த சொல்லழகின் வடிவமாய் அவதரித்து, ஸாதுக்களான ஸம்ஸாரி சேதநரின் துயரங்களெல்லாம் தொலைத்து, ஆநந்தம் அநுபவிக்கும் தொல்வழியாம் நல்வழியை நன்றாக விளக்குவதால் ஶாஸ்த்ரங்கள் எல்லாவற்றிலும் சிறந்ததென ஸாதுக்களால் ஶ்லாகிக்கப்படுகின்றது. ஆகையினுலன்றோ விசிஷ்டாத்வைதிகளாம் வாதியரும் வேதாந்தாசிரியரனைவரும் வாய்புகழும் நம்தேசிகன் 'நிஶ்சயதிவ, நீதாம் நிக்ஷேபஸாக ஸக்த்யா' என்று பூவக் கடவுள் புரளுமவர் கரையேறும் வழியாகப் பெரியோர்கள் முன்பாக ப்ரதிதநமும் பகவத்கீதையின் பொருளைக் கேட்க விமலர்களுக்கு உபதேசித்தருளினர்.

இவ்வாறு பார்முழுதும் வாழ்விக்கும் பெருமையுடன் பகவான் அருளிச்செய்த பகவத்கீதையிருக்க, பரவாஸுதேவர்க்கு ப்ரதிநிதியாய் முன்வந்த பௌண்ட்ரகன் போல், பரதேசி புதுமதத்தோர் பழக்கத்தால் பழையமதம் கைநழுவி, தம் புத்தியில் தோன்றுவதெல்லாம் ப்ரமாணமெனப் போற்றிவரும் சில புத்திமான்கள் இக்கலியுகத்துக் கருணையாய்க் கற்பித்த புதுக்கீதை பலபலவே உண்டாகப் பார்த்து வருகிறோம். 'உஷ்ட்ராணாம் விவாஹேஷு கர்தபா: ஸாமகாயகா:' என்று, ஒட்டகத்தின் விவாஹத்தில் அழகான கழுதைகள் மாந ஸங்கீதம் கொடுத்தது

போல், இக்கலியுகத்துப் புண்ணியர்கள் கற்பிக்கும் மதத்திற்கு இப்புதுக்கீதை ப்ரதாநமான ப்ரமாணமாவதும் மிகவும் அழகானதே!'

இப்புதுக்கீதையின் பெருமையைப் பரிபூர்ணமாக உரைக்க மனங்கொள்ளாது சில விபரீதங்களை மட்டும் சுருக்கமாகச் சொல்வோம். இது காயத்ரியின் அக்ஷரத்தை அநுஸரித்து அறுநான்கு அத்யாயமானாலும், முன்மகிமை பின்பெருமைகளைப் பேசும் இருபாகத்துடன் இருபத்தாறு அத்யாயமாக இருக்கிறது. ஸநாதந தர்ம மண்டலமென்னும் ஸபையைச் சேர்ந்த சிலர், ஸ்வப்நத்தில் கண்டது தான் இதற்கு மூலப்ரமாணமாம். பழைய பாரதத்தில் இல்லாத பற்பல ஸ்லோகங்கள் சேர்ந்திருப்பதால் 'ஷட்ஸதாநி ஸவிம்ஸாநி ஸ்லோகாநாம் ப்ராஹ கேஸவ: | அர்ஜுந: ஸப்தபஞ்சாஸத் ஸப்தஷஷ்டிம் து ஸஞ்ஜய: || த்ருதராஷ்ட்ர: ஸ்லோகமேகம் கீதாயா மாநமுச்யதே ||' என்கிறபடியே 745 - ஸ்லோகங்கள் அடங்கினதாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஸ்ரீ ஸங்கர பாஷ்யம் முதலில் ஸ்ரீகீதை 700 - ஸ்லோகங்கள் அடங்கினதாகச் சொல்வதை இவர்கள் ஒப்புக்கொள்கிறதில்லை. முன் இருந்த பாஷ்யகாரர்கள் உள்ளம் வேறு, எழுதினது வேறு என்றும் சொல்லுகிறார்கள். காலத்திற்கு அநுகுணமாக வர்ணாஸ்ரம தர்மங்களை விபரீதப்படுத்த வேணுமாம். 'ஸ்ருதிரேவ ஹி யோகதாநி வாவநாநி தீக்ஷிணாம் | தஸ்மாத்தாநி ஸம்பந்தாத்வே ... ஸ்ருதாநி யாவதிஹ |' என்று ஸூத்ரர்களுக்கு அநதிகாரம் சொல்லுகிற பாரதத்துக்கு விருத்தமாக இக்கீதை ஸர்வாதிகாரமாம். இதுபோலவே, அநேக விஷயங்கள் வைதிக மதங்களுக்கு விபரீதமாகக் காணப்படுவதால் இவர்கள் ஸ்வப்நத்தில் அவதரித்த கீதையை, வேதத்தை ஒப்புக்கொண்ட வைதிகர்கள் அங்கீகரிக்க மாட்டார்கள் என்பதுடன், இவர்கள் காலத்துக்கு அநுகுணமாக இக்கீதை முதலான ப்ரமாண க்ரந்தங்களையும் மாற்றுவிக்கச் சொல்வதால், கொஞ்சகாலம் கழிந்து இவ்விபரீத கீதையை வேறுவிதமாக மாற்றுவதால் இவர்களும இப்புதுக்கீதை கைகழுவி பழைய மதம் புகுவார்களாகையினால் இவ்விஷயத்தில் நாம் உதாஸீநராக வர்த்திக்கிறோம்.

18 - அத்யாயங்களாய் ஸ்ரீபகவானால் அருளிச்செய்யப்பட்ட ஸ்ரீபகவத்கீதையின் தாத்பர்யத்தை ஸ்ரீ ஆளவந்தார் ஸ்ரீமானான நாராயணன் பக்தியோகத்தினாலே அடையப்படுகிறா னென்றும், அந்த பக்தியோகமும் தன்தன் வர்ணாஸ்ரம தர்மத்துடன் கூடின கர்மயோக ஜ்ஞாந யோகங்களினால் ஸாத்ய மென்றும் 'ஸ்வதர்மஜ்ஞாந வைராக்ய ஸாத்யபக்த்யேககோசர: | நாராயண: பரம் ப்ரஹ்ம கீதாஸாஸ்த்ரே ஸமீரித: ||' என்கிற ஸ்லோகத்தினால் சுருக்க அருளிச்செய்தார்.

இதில் முதல் அத்யாயமானது ஸாக்ஷாத் தத்வோபதேஸத்தைச் செய்யாமையால் கீதாஸாஸ்த்ரத்தில் சேராவிட்டாலும், அதன் அவதாரிகையா யிருப்பதால் கீதாஸாஸ்த்ரத்தில் சேர்ந்ததென்றே பூர்வாசார்யர்கள் அபிப்ராயப்படுகிறார்கள். இது 'அஸ்தாந ஸ்நேஹகாருண்ய தர்மாதர்மதியாகுலம் | பார்த்தம் ப்ரபந்நமுத்திஸ்ய ஸாஸ்த்ராவதரணம் க்ருதம் ||' என்கிற ஸ்லோகத்தினால் ஸ்ரீ ஆளவந்தாரால் அருளிச்செய்வதுடன், 'நசேவா ஸஹிதா ... ஸாஸநம் ... ஸர்வ' என்னும் பாஷ்யத்தினால் ஸூசிக்கப்பட்டு, 'அஸ்தாநேத்யாதி ஸ்லோகஸ்யாபி ... தர்ஸநாவதாரநா ... ஸாஸ்த்ராவதரண, ப்ரக்ருதே ந ஸாக்ஷாத் ஸாஸ்த்ரஸ்யாநவதாராத்' இதி தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ஸ்ரீ ஸூக்தியாலும் விச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அன்றிக்கே, பஞ்சம வேதஸாரமான பகவத்கீதை வேதத்தின் வ்யாக்யாந மாகையினாலும், 'வரிஷ்டோ வர்ணாநாம்........' என்கிற ஸ்ருதியின்படியே பூர்வோத்தர மீமாம்ஸா ஸாஸ்த்ரங்களின் க்ரமத்தை அநுஸரித்துக் கர்மகாண்ட விசாரம் செய்து, ஸ்வர்க்காதிகளான அல்ப அஸ்திர பலங்களில் வைராக்யம் உண்டானவனுக்கே ப்ருஹ்மவித்யையில் அதிகார மாகையினால் அர்ஜுநனுக்கு உபதேசிக்கப்போகிற ப்ருஹ்மவித்யைக்கு அதிகாரமான ஆத்மவஸ்துவினுடைய ஸாமாந்ய ஜ்ஞாநமும் ஸ்வர்க்காதி புருஷார்த்த வைராக்யமும் இருக்கிறபடியை முதல் அத்யாயம் சுருக்கத் தெரிவித்து இரண்டு முதலிய அதிகாரங்களால் ப்ருஹ்மவித்யையை அங்கங்களுடன் பரக்கப் பேசப்படுகிறது. அதெங்ஙனே

யென்னில், 'கதாவஸ்ய' என்றாரம்பித்து 'பாபமேவாச்ரயேதஸ்மாந்' என்றும், 'பாபாநுபந்தவதி சிம்' என்றும் சொல்வதினாலும், 'நரகே நியதம் வாஸோ பவதீத்யநுசுச்ரும' என்பதினாலும், தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறான ஆத்மா ஒன்று உண்டென்றும், அவன் நரகத்திற்குப் போகாமலிருக்க ஆஸ்தைப்படுவதினால் விசேஷ சாஸ்த்ர வஸ்யதையும் சொல்லப்படுகிறது. 'ஸங்கரோ நரகாயைவ' என்று சொல்வதினால் தத்காலம் நமது நாகரிகர்கள் சொல்லும் ஜாதிஸாங்கர்யத்தை அர்ஜுனன் அங்கீகரிக்காததுடன், ஜாதி கலந்துபோனால் நரகாநுபவமும் உண்டென்று நிச்சயித்தானென்கிறது. மேல் 'பதந்தி பிதரோ ஹ்யேஷாம்' என்பதனால் ஜாதி ஸாங்கர்யமுடையவர்கள் தாங்கள் கெட்டுப்போவதுடன், பித்ருக்களையும் ஹிம்ஸிப்பதாகச் சொல்வதாலும், இவ்விஷயத்தை ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் நிஷேதிக்காததுடன் மேல் 'ஸ்வே ஸ்வே கர்மணி' என்றும், 'ஸ்வகர்மணா தமப்யர்ச்ய' என்றும் அருளிச்செய்வதால் ஜாதிபேதம் அவஸ்யமென்றும் அறிவிக்கப்பட்டதாகிறது. 'யதி மாமப்ரதீகாரம்' என்றும், 'ந காங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண ந ச ராஜ்யம்' என்றும், 'அபி த்ரைலோக்யராஜ்யஸ்ய' என்றும் சொல்வதனால் ஆத்ம க்ஷேமத்திற்காக ஐஸ்வர்யத்தை அநாதரித்ததனால் விஷயங்களில் விசேஷ வைராக்யம் சொல்லப்பட்டது. ஆக, இவற்றால் வேத பூர்வபாகத்தில் சொல்லப்படும் பலங்களின் அல்பத்வ அஸ்திரத்வங்களை அறிவித்து 'நத்வேவாஹம்' என்று ஆரம்பித்து உத்தர மீமாம்ஸையின்படியே பராவரதத்வ நிரூபணம் செய்யப்படுவதால், முதல் அத்யாயம் வேதத்தில் பூர்வபாகார்த்தத்தின் ஸங்க்ரஹமாகவும், பாக்கி 17 - அத்யாயங்களும் வேதாந்த விசார ரூபமாக முடிகிறபடியால் முதல் அத்யாயத்தைச் சேர்த்து ஸ்ரீகீதாசாஸ்த்ரமென்று சொல்லக் குறையில்லை யென்றும் சொல்வார்கள்.

(இன்னும்வரும்.)

புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

கடிதங்கள்.

---

(1)

தனிஸ்லோகம்.

இப்பொழுது ஸ்ரீ. உ.பய. வே. அபிநவபட்டபாண ஸப்த தர்க்காலங்கார வித்யாபூஷணாதி பிருதலங்க்ருதரான ராயம்பேட்டை சக்ரவர்த்தி க்ருஷ்ணமாசார்யர் ராமாயண தனிஸ்லோகம் என்னும் க்ரந்தத்தை வெகு சோர்த்தியான விதமாக ப்ரசுரம் செய்திருக்கிறார், என்பது எல்லார்க்கும் தெரிந்த விஷயம். அதில் அயோத்யா காண்டத்தில்,

"கதம் ஹ்யஸ்மாதாஜ்ஞாதா ஸம்வேக்ஷதா ராஜ்யாபஹாரகம்"

என்னும் இடத்தில், ஏட்டில் சொல்லப்பட்ட அன்வயத்தை—(ராஜ்யாபஹாரகம் கதம் ஹ்யஸ்மாதாஜ்ஞாதா ஸம்வேக்ஷ)—மாற்றி, வேறுவிதமாக அன்வயித்து பதவுரை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணமாசார்யஸ்வாமி அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

மேலும் ஸுந்தரகாண்டத்தில்,

"நகோத்தமம் ப்ராப்ய வித ரோசஸாத்"

என்னும் இடத்தில் 'நகோத்தமம்' என்னும் பதத்திற்கு வ்யாக்யான விருத்தமாய் 'சிறந்த பர்வதம்' என்று பதவுரை எழுதியிருக்கிறார். ஸ்ரீமத் ராமாயணத்திலேயே இதற்கு இரண்டு ஸ்லோகங்களுக்குப் பின்னால்,

"சாகாம் ஹ்யாஹத்வாய நகஸ்ய தஸ்ய"

என்று ஆதிகவியின் ப்ரயோகம் காணப்படுகிறதே. அங்கு இவ்வர்த்தம் பொருந்துமோ? இந்த கட்டம் நாமார்த நஃஹ ஸத்தாவலீ முதலிய க்ரந்தங்களிலும் (செடிகளைக் கொண்டே) அநுஸரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த விஷயங்களை ஸாவதாக ஸாவதானமான அந்த ஸ்வாமிக்கு அடியேன் விஞ்ஞாபிப்பது,

"கிம் வாபி நசிஸாம் ஸமீக்ஷ்யஸம் ஸிக்ஷயஸி"

என்னும் அபிப்ராயமாக அபஹாஸ்யமே யானாலும், தத்வ ஸாஸ்த்ரவாதி கம்ருவாய் விஜ்ஞாபிக்கலானேன். பட்டபான ஸ்வாமியேயோ அல்லது வேறு தீபிகாபிமானிகளோ இந்த விருத்நாம்ஸங்களுக்கு - (ஆபாத விருத்த மாகவே இருக்கலாம்) - ஸமாதானத்தை நமது தீபிகா மூலமாகவே க்ருபை செய்தால், அவர்கள் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதாநு ஸந்தானைக பரனாக இருப்பேன்.

சிந்தாத்ரிபேட்டை,
மதிராஸ்
6—4—1921.

சே. க்ருஷ்ண தாஸன்.

[1. 'ராமேதிமஹோத்ஸவகூலே ஸ்ரீதஸ்ய கூலகூள ஜாலோதாஹம கயம தத்ருக்ஷம் ராஜ்யம் வஸிஷ்ட ஹரிபாங்' என்பது ஸ்ரீ கோவிந்த்ராஜீய வ்யாக்யானம்.

2. 'சிறந்த பர்வதம்' என்னும் அர்த்தம் ஸங்கதமோ? என்று ஸங்கை ஜநிக்கின்றது. ஸ்ரீ. வா.]

(2)

ஸ்ரீ அஹோபிலம் அழகியசிங்கர்.

க்ருபைசெய்து அடுத்த ஸஞ்சிகையில் ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் இப்பொழுது எந்த இடத்தில் எழுந்தருளி இருக்கிறாரென்றும், எவ்வளவு தினங்கள் அவ்விடத்தில் எழுந்தருளி இருக்கக்கூடுமென்றும், இனி ஸஞ்சாரம் எந்த இடங்களுக்கு எந்த மார்க்கமாய் இருக்குமென்றும், திருமேனி பாங்காக எழுந்தருளி இருக்கிறாரா என்றும், இத்யாதி விஷயங்களைப்பற்றி ப்ரசாரம் செய்யும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இவ்விடத்தில் இருக்கும் அநேக ஆஸ்திகர்கள் இது ஸம்பந்தமான ஜ்ஞாநத்தை அபேக்ஷிக்கிறார்கள்.

சேலம்,
8-4-1921.

கிடாம்பி. ராமாநுஜாசாரியர்.

[சற்றேறக்குறைய ஒரு மாஸத்திற்கு முன்னதாக ஸ்ரீ ஸ்வாமி திருவெவ்வுளுருக்கு எழுந்தருளினார். எழுந்தருளும்பொழுது ஜ்வரத்தால் திருமேனி பாங்கு இல்லாமல் இருந்தது. திருவடிகளிலும் வயிற்றிலும் ஸ்வல்ப வீக்கம் இருப்பதாகவும் ஜநங்கள் சொல்லிக்கொண்டார்கள். திருக்குமாரரும் திருத்தம்பியாரும் தந்திகொடுத்து வரவழைக்கப்பட்டார்கள். ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் நியமநத்தின்பேரில் ஸ்ரீ. உ.பா. இல்லையம்பூர் சக்ரவர்த்தி ஸ்வாமிக்கும் ஒரு தந்தி கொடுக்கப்பட்டதாம். அவரும் வந்தார். வந்த தினத்திலேயே அவருக்கு புநஃஸமாஸ்ரயணமும் பரந்யாஸமும் நடந்தனவாம். அந்தக் காலத்தில், 'ஸ்ரீ ஸ்வாமி இவரைத் தமக்குப் பிறகு ஆஸ்தான நிர்வாஹார்த்தம் உத்தேஸித்திருக்கிறார்' என்று கிம்வதந்தியும் பிறந்தது. ஆனால் இல்லையம்பூர் ஸ்வாமி திரும்பி ஊருக்குப் போய்விட்டதாக நாம் அறிகிறோம். ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் திருத்தம்பியாரும் ஊருக்கு எழுந்தருளி விட்டாராம். குமாரரும் ஸ்நுஷையும் மாத்திரம் தங்கி இருக்கிறார்கள். மடத்திலேயே ஒரு வெளி அறையில் வஸித்துக்கொண்டு மடத்திலேயே அப்யவஹாராதிகளை வைத்துக்கொண்டிருப்பதாகத் தெரியவருகிறது.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு இப்பொழுது மிகவுஞ்சும் திருமேனி பாங்கு என்றே சொல்லலாம். ஆனால், ஜ்வரம் நிஸ்ஸேஷமாக நிவ்ருத்தமாகவில்லை. இந்த வருஷத்திய ஸ்ரீவீரராகவனுடைய ப்ரஹ்மோத்ஸவத்தை எல்லாவிதத்திலும் த்ருப்திகரமாகவே ஸ்ரீ ஸ்வாமி நடத்தி வைத்தாராம். ததீயாராதன வைபவம் அபரிமேயமாம். தமது திருமேனியின் அபாடவத்தைக் கொஞ்சமேனும் ஆதரியாமல் உத்ஸவார்த்தம் எழுந்தருளியிருந்து ஸ்வாமிகளின் ஸௌகர்யத்தை ஸம்பாதிப்பதிலும் உத்ஸவத்தை ஸரியான காலங்களில் யதாக்ரமம் நடத்திவைப்பதிலும் ஏராளமான ஸ்ரத்தையை எடுத்துக்கொண்ட ஸ்ரீஸ்வாமி விஷயத்தில் எல்லாரும் மிகுந்த க்ருதஜ்ஞதையுள்ளவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். ஆனால், ஸ்ரீமடத்திலாவது ஸ்ரீ வீரராகவன் ஸந்நிதியிலாவது லௌகிக விஷயங்களைப் பராமர்ஸிக்கத்தகுந்த காரியஸ்தர் நியமிக்கப்படவில்லையாம். நாலு ஐந்து வருஷகாலமாக ஸ்ரீ வீரராகவன் ஸந்நிதி கைங்கர்ய பராமர்ஸார்த்தம் நியமிக்கப்பட்டிருந்த ஸ்ரீ. உ.ப. குப்புஸாமி ஐயங்கார் என்பவர் அந்த வேலையிலிருந்து நிவ்ருத்திக்கப்பட்டிருக்கிறாராம். அவர் ஸ்தானத்தில் வேறு ஒருவரும் நியமிக்கப்படவில்லையாம்.

இப்பொழுது இருக்கும் உபபத்தி அநுபபத்திகளை ஆலோசித்துப் பார்க்கும் பொழுது இன்னும் 5,6, மாஸங்களுக்கு எவ்வித ஸஞ்சாரமுமில்லாமலே ஸ்ரீஸ்வாமி திருவெவ்வுளூரிலேயே எழுந்தருளி இருக்கலாமென்று தோன்றுகிறது. ஆனால், ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹனுடைய ஸங்கல்பத்தை யார் அறியக்கூடும்? ஸ்ரீ. வா.]

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ வரவரமுநயே நம:

கார்யதர்சியின் விஜ்ஞாபநங்கள்.

(1)

உபந்யாஸங்கள்.

டில்லியில் இம்பீரியல் ஸெக்ரடேரியட் ஆபீஸில் வேலையாய் இருக்கும் ஸ்ரீ. உ.வே. டி. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார் என்பவர், தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவ அக்ரஹாரங்களில் சில உபந்யாஸங்களைச் செய்விக்கும் பொருட்டு ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையாரிடம் ரு. 200 கொடுத்திருக்கிறாரென்றும், அந்த த்ரவ்யத்தை ஸபையார் க்ருதஜ்ஞதாநுஸந்தாநத்துடன் அங்கீகரித்து அவருடைய இஷ்டப்படி உபந்யாஸங்களைச் செய்விக்க உசிதங்களான ஸம்விதாநங்களைச் செய்து வருகிறார்களென்றும் சென்ற மார்கழி மாஸத்திய பத்ரிகையில் ப்ரகாசம் செய்திருந்தோம். பங்குனி மாஸத்திலேயே இந்த உபந்யாஸங்களை உபக்ரமிக்க வேண்டுமென்று ப்ரயத்நம் செய்தும் சில அஸௌகர்யங்களால் அப்பொழுது அவை உபக்ரமிக்கப் படாமல் போய்விட்டன. இப்பொழுது நமது ஸபையின் பண்டிதர்களுள் ஒருவரான ஸ்ரீ. உ.வே. வித்வான் புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி ஸபையின் ப்ரார்த்தனைக்கு இணங்கி அந்த உபந்யாஸங்களைச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றவே, சாதாரண சித்திரை மாஸம் ஆரம்பத்தில் ஸ்ரீ ராஜமன்னார் கோயிலுக்கு அடுத்த [illegible] ஸ்ரீ சக்ரவர்த்தித் திருமகன் ஸந்நிதியில் [illegible] பொழுது அவை உபக்ரமிக்கப்பட்டன. (1) ஸ்ரீ ராம [illegible] வைபவம், (2) பகவத் பரத்வமும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தின் உத்கர்ஷமும், (3) பக்தி யோகம், (4) வர்ண தர்மமும் நமது ஸபையின் ப்ரயோஜனமும், ஆக இந்த நாலு விஷயங்களையும் ஆதாரமாக எடுத்துக் கொண்டு நாலுநாள் அந்த ஸ்வாமி உபந்யாஸங்களைச் செய்தார். இந்த உபந்யாஸங்களின் ஸங்க்ரஹம் இனிமேல் அடுத்த பத்ரிகையில் ப்ரகாசம் செய்யப்படும். ப்ராமாணங்களாயுள்ள பாஞ்சராத்ர ஆகமங்களால் ப்ரதிஷ்டிதர்களாய் நமது தேசத்தவர்கள், ஸ்வ ஸ்வ தர்மத்திலிருந்தும் நாம் பழைய காலமாக அநுபவித்து வந்த ஐச்வர்யத்திலிருந்தும் இப்பொழுது அடைந்திருக்கும் அதிபதநத்தை ஒருவாறு நிவ்ருத்தி செய்ய ப்ரயத்நம் செய்ய வேண்டுமென்பதே இந்த உபந்யாஸங்களின் முக்கிய கருத்து. அதைத் தம் [illegible] ப்ரஸங்கமாக [illegible] மனங்களில் உணர்த்தி நமது தேசத்துக்கு உபகாரமான ஸ்ரீமான் ஸ்ரீ புத்தங்கோட்டகம் ஸ்வாமி தமது உபந்யாஸங்களால் [illegible] கொடுப்பார் என்று எல்லாரும் விச்வாஸமாக நம்பியிருக்கிறோம். அநேக ஆஸ்திகர்கள் இந்த உபந்யாஸ காலத்தில் ஸந்நிஹிதர்களாக இருந்தார்களென்றும் உபந்யாஸங்களைக் கேட்டு மிகவும் ஸந்தோஷித்தார்களென்றும் நாம் அறிகிறோம். நீடாமங்கலத்

தில் உபந்யாஸமொன்றைச் செய்வதாக ஸம்விதாநம் செய்திருந்தும் சில ப்ரதிபந்தகங்களால் அது நடைபெறாமல் போய்விட்டதாம். திருக்கண்டியூர், திருக்குடந்தை, திருவாரூர் முதலிய இடங்களில் சீக்கிரத்திலேயே உபந்யாஸங்களைச் செய்ய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. இந்த உபந்யாஸங்களைச் சரிவர நடத்திவைக்கும் பொருட்டு மஹத்தான உத்ஸாஹத்தையும் பரிச்ரமத்தையும் எடுத்துக்கொள்ளும் மன்னார்கோயில் ஸ்ரீ. உ.வே. கோட்டேர் எஸ். ராஜகோபாலாசாரியர், ஸ்ரீ. உ.வே. ரங்கவாசாரியர், ஸ்ரீ. உ.வே. பாட்ராசாரியர் முதலிய ஆஸ்திகர்கள் விஷயத்தில் நாம் மிக்க க்ருதஜ்ஞதையுள்ளவர்களாக இருக்கிறோம். தமது தேஹ ச்ரமத்தையும் இதர வித மாக ஸம்பவிக்கும் க்லேசங்களையும் சிந்தித்தும் ஆதரியாமல், இந்த ஸத் ப்ரவ்ருத்தியில் தமக்கு நிஸர்க்கமாயுள்ள உத்ஸாஹாதிசயத்தால் இம்மாதிரி பரமோபகாரம் செய்யும் ஸ்ரீ. உ.வே. புத்தங்கோட்டகம் ஸ்வாமி விஷயத்தில் ஸபையாரெல்லாரும் அளவற்ற நன்றியறிவு உள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஸ்ரீ. உ.வே. டில்லி ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்காருடைய இந்த ஸாது ப்ரவ்ருத்தியை ஸ்ரீ பகவானே தலைக்கட்டிவைக்க வேண்டுமென்று நாம் ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

(2)

அர்ச்சாவதார வைபவம்.

சென்ற ஸித்தார்த்தி ஸம்வத்ஸரத்தில் திருவஹீந்த்ர புரத்தில் நடைபெற்ற நமது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் ஒன்பதாவது வார்ஷிக ஸதஸ்ஸில் ஸ்ரீ. உ.வே. அபிநவ பட்டபாண வாத்ஸ்ய சக்ரவர்த்தி ராயம்பேட்டை க்ருஷ்ணமாசாரிய ஸ்வாமியால், விக்ரஹாராதந ப்ராமாண்ய ப்ரதிபாதந பூர்வகமாக அர்ச்சாவதார வைபவத்தைப்பற்றி எழுதப்பட்டும், ஸபா பண்டிதர்களால் ஸகல விஷயங்களிலும் உத்க்ருஷ்டமென்று ச்லாகித்து அங்கீகரிக்கப்பட்டதுமான லேகம், இப்பொழுது நாகரலிபியில், மதிராஸ் ராவ் பஹதூர் டி. நம்பெருமாள் செட்டியார் அவர்களால் அச்சிடப்பட்டு ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இதைப்பற்றிய விமர்சம் அடுத்த பத்ரிகையில் வெளிவரும். ஸபையின் அங்கத்தினராயுள்ள ஆஸ்திகர்களெல்லாருக்கும் இந்தப் புஸ்தகத்தைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று ம-Rா-Rா-ஸ்ரீ செட்டியார் அவர்கள் ஆசைப்படுகிறபடியால், புஸ்தகத்தை அபேக்ஷிக்குமவர்களெல்லாரும் தபால் சார்ஜுக்காக ஒரு அணா ஸ்டாம்பு ஒன்றை அனுப்பி தமது விலாஸத்தையும் தெரிவித்தால் அந்தப் புஸ்தகத்தின் ஒரு ப்ரதி அவர்களுக்கு அனுப்பப்படுமென்று விஜ்ஞாபநம் செய்து கொள்ளுகிறோம். மதிராஸ், மௌண்டுரோடு ஸ்ரீ சடகோப நிலயம், ஸ்ரீ. வை. ஸி. ஸபை உதவிகார்யதர்சி கோமடம் எஸ். ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார் என்னும் விலாஸத்துக்கு எழுதிக் கொள்ள வேண்டும்.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின்

1920—21-வது வருஷத்திய சந்தாவரவு.

(4—2—21 to 26—4—21.)

1. ஈ. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்யர், திருவல்லிக்கேணி	...	3	0	0
2. கே. சுந்தரராஜ அய்யங்கார், சிந்தாத்ரிபேட்டை	...	3	0	0
3. எம். ஸ்ரீநிவாஸ தாதாசார்யர், திண்டிவனம்	...	3	0	0
4. சக்ரவர்த்தி ராகவாசார்யர், முத்யால்பேட்டை	...	3	0	0
5. வி. கோபாலாசார்யர், புரசைபாக்கம்	...	5	0	0
6. கே. வி. பார்த்தஸாரதி அய்யங்கார், பார்க்டவுன்	...	1	0	0
7. மாதவாசார்யர், மைலாப்பூர்	...	1	8	0
8. கடாம்பி ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், புரசைபாக்கம்	...	5	0	0
9. டி. கே. நம்பி அய்யங்கார், மைலாப்பூர்	...	3	0	0
10. கெ. ஜி. அக்ஷீசப்பசாஸ்திரி, ஹைதிராபாத்	...	1	8	0
11. டி. ஈ. பார்த்தஸாரதி அய்யங்கார், நாமக்கல்	...	3	0	0
12. டீ. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், ஸிம்லா	...	3	0	0
13. அனந்தார்யர், புரசைபாக்கம்	...	5	0	0
14. பி. துரைசாமி அய்யங்கார், பீ. ஆர். ஸ்குயர்	...	5	0	0
15. என். ராஜகோபாலாசார்யர், மைலாப்பூர்	...	5	0	0
16. ராகவாசார்யர், எழும்பூர்	...	1	0	0
17. வி. நரஸிம்மய்யங்கார், எழும்பூர்	...	3	0	0
18. என். வி. கே. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், பார்க்டவுன்	...	5	0	0
19. என். ஆர். திருமலை அய்யங்கார், மதுரை	...	3	0	0
20. ஏ. வெங்கடாசல முதலியார், திருவண்ணாமலை	...	1	0	0

வித்வத்ஸதஸ் வரவு.

(1—3—21 to 20—4—21.)

1. டிவான் பஹதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர்	...	10	0	0
2. எஸ். டீ. க்ருஷ்ணய்யங்கார்	...	5	0	0
3. ஜானரபில் கே. வி. ரங்கஸ்வாமி அய்யங்கார்	...	30	0	0
4. எஸ். ராஜகோபாலாசார்யர்	...	93	0	0

பண்டிதர் உபந்யாஸ பண்டு.

டீ. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், டில்லி	...	200	0	0

OFFICE 9-SEP 1921

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:. ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:.

வேதாந்த தீபிகை

பத்ராதிபர்கள்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.
என். ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 11.] துன்மதி௵ வைகாசி௴ [ஸஞ்சிகை 8.

" த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே । வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥" [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

முன்னொரு காலத்தில் ஒரு ரிஷிபுத்ரன் ஒரு வேடச்சேரியின் வழியாய்ச் சென்றுகொண்டிருக்கையில் சாலை வ்ருக்ஷமொன்றின் மீதிருந்த கிளியானது அவனைப்பார்த்து 'இதோ வருகிறான் ப்ராம்மணன், அவனைப்பிடித்துக் கட்டுங்கள், கத்தியால் வெட்டுங்கள், அவன் பொருளை அபஹரியுங்கள்' என்றிப்படிப் பேசிற்று. ரிஷி குமாரன் இதைக்கேட்டுத் திடுக்கிட்டு விரைந்து செல்லுகையில் அருகிலிருந்த மற்றொரு மரத்தின் மேலிருந்த வேறொரு கிளியானது 'ப்ராம்மணோத்தமர் எழுந்தருளுகிறார், அவருக்கு அர்க்யபாத்யாதிகளை ஸமர்ப்பியுங்கோள், ஸத்காரம் செய்யுங்கோள்' என்று மதுரமான மொழிகளை மொழிந்தது. முனிவர் புதல்வன் இதைச் செவியுற்று விஸ்மிதனானான். கிளியைநோக்கி 'அந்த வ்ருக்ஷத்தின்மீதிருக்கும் உன்னைப்போன்ற அக்கிளி மிகவும் பயங்கரமான வார்த்தைகளைச் சொல்லிற்று, நீயோ பரம ஸாத்விகமாகப் பேசுகிறாய், இதின் உண்மை யாது?" என்று வினவ, அக்கிளியானது 'நானும் நீர் முன்கண்ட கிளியும்

ஒருதாயின் வயிற்றில் பிறந்தவர்களே, ஒரு தகப்பன் பிள்ளைகள்; ஆனால் என்னை முனிவர்கள் எடுத்து வளர்த்தார்கள், அதுவோ வெளியில் வேடச்சேரியில் வளர்ந்தது அக்கிளி கோமாம்ஸ பக்ஷிகளாகிய வேடர்களின் வார்த்தைகளையே கேட்டு வளர்ந்தது. இத்தகைய ஸம்ஸர்க்க பேதத்தாலே ஒருவனுக்கு தோஷங்களும் குணங்களும் உண்டாகின்றன என்பதை தேவரீரும் இப்போது ப்ரத்யக்ஷமாகக்கண்டு கொண்டது"—('ஸம்ஸர்க்ஜா தோஷகுணா பவந்தி' என்று உத்தரம் சொல்லிற்று.

இவ்விருத்தாந்தம், மேல்நாட்டுக் கல்வியில் மாத்திரம் பயின்ற நம்மவர்களுக்கு நமது பூர்வீக வித்யையிலும் மதத்திலும் உண்டாயிருக்கும் அநாதரவுக்கும் விபரீத நினைவுகளுக்கும் நிதர்சனம். சற்றேறக்குறைய ஒரு நூற்றாண்டுக்கு மேற்பட்ட காலமாய் ஆங்கிலக் கல்வியானது நமது நாட்டில் ஸாவதானமாய் செழிப்பாய்ப் பரவிவருகிறது. ராஜ்ய ஸம்பந்தமான கார்யங்களெல்லாம் ஆங்கில பாஷையிலேயே நடக்கவேண்டியிருப்பதினாலும், அதற்குக் கணக்கற்ற சிப்பந்திகள் வேண்டியிருந்ததினாலும், இத்தேசத்தில் ப்ராம்மணர்களுக்கு வ்ருத்திமார்க்கங்கள் குறைந்து வந்ததில் லௌகிகப் பதவிகளில் அவர்கள் மிகவும் உத்யுக்தரான காரணத்தினாலும், அக்கல்வி தீவ்ரமாய் வ்ருத்தியை யடைந்தது. ஆனால் அதின் பலமாக நம்மவர்கள் நமது ப்ராசீன வித்யையையும், மதாசாரங்களையும் மறந்து, அவைகளில் அவர்களுக்கு அபிமானம் குறைந்து அநாதிகாலமாகக் காப்பாற்றி வைத்து ஸ்வதந்த்ரமாக நம்பெரியோர்கள் நமக்குக் கொடுத்த மதத்தையும் ஸ்வரூபத்தையும் அடியோடு இழக்கும் நிலைமைக்கு வந்து விட்டார்கள். அக்ஷராப்யாஸம் செய்து வைத்தது முதல்கொண்டே சிறுவர்களுக்கு இப்புதுக்கல்வியை ஊட்டுவதுடன் நமதென்றும் கல்வி ஒன்றுண்டென்பதையே அவர்களுக்குக் காட்டுவதில்லை. சுமார் இருபத்தைந்து வருஷங்களுக்கு முன்வரையில் கொஞ்சம் உபபத்தியுள்ளவர்கள் (சொத்துடையவர்கள்) ப்ராசீன வைதிகவித்யையையே அப்யஸித்து வந்தார்கள். மற்றவர்களுக்கும் வைதிக ஸ்ரீயை உடையவர்களின் ஸம்ஸர்க்கமும் (சேர்க்கையும்) விசேஷமாக இருந்தது. அவரவர்கள் க்ருஹங்களில் பெரியோர்களுடைய அநுஷ்டானம், பகவதாராதநம், கதா காலக்ஷேபம் முதலியவைகளைக் கண்டும் அப்யஸித்

தும், வணங்கியும் ஆஸ்திக்யம் ஒருவாறு நடையாடிவந்தது. இப்போதுள்ள சிறுவர்களுக்கு இந்த உபகாரமுமில்லை. ஆனால், நாஸ்திகத்வத்துக்கு பரிபோஷகங்களான (தூண்டுபவைகளான) உபகரணங்களோ ஆயிரமடங்கதிகரித்து விட்டன. இப்படிப்பட்ட மான நிலைமையையும் அதற்குப் பரிஹார மென்னவென்பதையும் ஆலோசனை செய்து கார்யகரமான துறைகளில் இறங்கவேண்டியது நமது ப்ரமுகர்களின் முக்யமான கடமை. ப்ரக்ருதத்தில், இந்தத்தசை ஸம்பவித்திருப்பதற்குக் காரணங்களை ஒருமுகமாகப் பராமர்சிப்போம்.

'கலி ஹூணியலக்ஷணை: கலித ஸாக்யயோகா யவநை: காலாக்ஷயவநாதிவிஜ்ம்ருதி ஜ்ஞானஸாணம் ஜயம்॥' என்கிறபடியே, கலிபுருஷனின் ஸேவகர்களோ என்னும்படியான பௌத்தர் லோகாயதர், துருஷ்கர், யவனர், முதலியவர்களின் உபத்ரவத்தால சுமார் இரண்டாயிரம் வருஷகாலமாய் வைதிகமதத்துக்கு உண்டாயிருக்கும் சீர்குலைவும், பயமும் எண்ணிறந்தவை. நமது ஸ்வதேச சக்ரவர்த்தியாகவே ராஜ்யம் வகித்த அசோகராஜன் பௌத்தமதத்தைப் பரவச்செய்யவும், வைதிகமதத்தைத் தொலைக்கவும் தன் செல்வாக்கு முழுவதையும் உபயோகப்படுத்தினான் என்பது சரித்ரங்களில் பரவியது. பிறகு யவனர்கள் துருஷ்கர்கள் முதலிய விதேசத்தவர் பலநூற்றாண்டுகளாக நமது தேசத்தைச் சூறையாடினதும், நமது கோயில்களைத் தரைமட்டமாக்கினதும், பலாத்காரமாக நம்மவரை மதங்களில் சேர்த்ததும், இன்னும் பலவிதங்களில் வைதிகமதத்தையும் மதஸ்தர்களையும் தாக்கினதும் இந்தச் சரித்ராதிகளைக் கொஞ்சம் பரிசயமுள்ளவர்களுக்கும் தெரிந்தவிஷயங்கள். இங்கிலீஷ் ராஜாங்கம் நமது நாட்டில் வேரூன்ற ஆரம்பித்த காலமான இப்போதைக்கு சுமார் ஒரு நூற்றாண்டின் முன்பாகவும், தேசமிருந்த நிலைமையை டாக்டர் பார்குஹார் (Dr. Farquuar) என்னும் ஆங்கில ப்ரமுகர் இவ்வண்ணம் உரைக்கிறார்:— இந்நூற்றாண்டு (கிறிஸ்து 1800 முதல்) ஆரம்பிக்கும் காலத்தில் ஹிந்துக்கள் மிகவும் பரிதாபமான நிலையிலிருந்தார்கள். கி. பி. 1200-வது வருஷவாக்கில் மஹம்மதியர் அவர்களை ஜயித்ததில் அவர்களை மிகவும் கொடூரமாக நடத்தி விட்டார்கள். பிறகு மொகலாய அரசாக்ஷியில் ஹிந்துக்களுக்குச் சிறிது ஆச்வாஸத்துக்கு அவகாசம் உண்டாயிற்றெனினும்

அதற்கும் பிறகு 18-வது நூற்றாண்டில் (கி. பி. 1700—1800) நாட்டிலுண்டான 'மஹாபயங்கரமான குழப்பங்களின் பலமாக மேற்சொல்லியபடி இடையிலுண்டான சிறிது அநுகூலங்களும் அடியோடு நஷ்டமாய் விட்டன. வித்யை ம்ருதப்ராயமாய் (அநேகமாய் செத்ததாய்) விட்டது. ஸாதாரணமான லௌகிகப்படிப்பையும் காண அரிதாய்விட்டது. வேதாந்த மதமானது எங்கோ சில ஏகாந்த ஸ்தலங்களில் மாத்திரம் உயிரை வைத்துக் கொண்டிருந்தது. ஜனஸங்கங்கள் அதிகமாயிருந்த ஸ்தலங்களில் விபரீத தேவபூஜைகளும் அவைகளுக்கு அநுகுணமான க்ரௌர்யாதிகளும், அதர்மமும் நிறைந்தவையுமான சடங்குகளும் நிரம்பி இருந்தன'—என்று.

இந்த நிலைமையில் இங்கிலீஷ்காரரின் ஆதிராஜ்யம் ஆரம்பித்தது. தங்கள் பயிற்சியும் வித்யையும் பரவவேண்டிய ஏற்பாடுகளை ராஜாங்கத்தார் செய்தார்கள். நாட்டில் அமைதியும் காலக்ரமத்தினால் உண்டாயிற்று. பரமாபத்துக்களுக்கும் அஸஹ்யமான (பொறுக்க முடியாத) உபத்ரவங்களுக்கும் ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாய்த் தப்பிக் கொஞ்சமேனும் ஸ்வரூபஹானியில்லாமல் வந்திருப்பதே வேதாந்த மதத்தின் உண்மையை ப்ரகாசப்படுத்துகிறது. இதை முன்போல் அப்யஸித்து அநுபவிப்பதற்கு அவகாசமும் ஸௌகர்யமும் இவ்வரசாக்ஷியில் உண்டாயிற்று. ப்ரஜைகளுடைய மதவிஷயங்களில் எவ்விதத்திலும் ப்ரவேசிப்பதில்லையென்று அரசாங்கத்தாரும் வெளியிட்டு விட்டார்கள்.

ஆயினும், காலாந்தரமாக வேறுவிதமான ப்ரதிபந்தகங்கள் ஏற்பட்டு விட்டன. இவைகளில் முற்பட்டது விதேச கல்வியின் பரவியேயாம். ஐரோப்பியருடைய காவ்யங்கள், நாடகங்கள், சரித்ரங்கள், தத்வசாஸ்திரங்கள், முதலியவை பெரும்பாலும் நாஸ்திகத்வத்தையோ, அல்லது கிறிஸ்து மதத்தையோ அடிப்படையாகக் கொண்டவை. ஐரோப்பியர் நினைவில் ஆஹாரவிஹாராதிகளுக்கும், மதாசாரங்களுக்கும் ஸம்பந்தமேயில்லை. அவர்களில ஸ்த்ரீகளும் புருஷர்களும் ஜீவிக்க வ்யாபாரங்கள் எல்லாவற்றிலும் ஸமமாக அநுபவிப்பதும் த்ரவ்யார்ஜனத்துக்காக எந்த வ்ருத்தியையும் கைக்கொள்வதும், அநுஷ்டானம் முதலிய நியமங்கள் இல்லாமல் பசித்தபோது கிடைத்த இடத்தில் ஒருவித

நிர்ப்பந்தமும் மில்லாமல் புஜிக்கும் ஸ்வபாவத்திருப்பதும்; நம்மாசாராதிகளை அவர்கள் மதியீனர்களின் கார்யங்களென்று இகழ்வதும், பௌதிகசாஸ்திர ஆராய்ச்சியினால் ஐஹிகஸுக ஸாதனங்களை அவர்கள் மேன்மேலும் வ்ருத்திசெய்து வருவதும் இப்படிப் பலவிதமான புதுக்காக்ஷிகளை நூதனமாக இங்கிலீஷ் படிப்பைக் கற்றவர்கள் கண்டபோது அவைகளில் ஈடுபட்டுப் பூர்விக ஸம்ப்ரதாயத்தை நழுவவிட்டால் இது ஒரு ஆச்சர்யமன்று. இத்துடன் கிறிஸ்து மதத்தைப் பரவச்செய்ய கணக்கற்ற பாதிரிமார்களும் ஊருராகத் தங்கள் ப்ரசார வேலையைச் செய்து வந்தார்கள். ஜனங்களின் மனத்தைக் கவரும்படியாக ப்ரஸங்கங்கள் செய்தும், பத்ரிகைகளையும் புஸ்தகங்களையும் ப்ரசுரம் செய்தும், ஏழைகளுக்குப் பிழைப்பு ஏற்படுத்தியும், ரோகிகளுக்காக ஆங்காங்கு வைத்யசாலைகளை ஸ்தாபித்தும், சிறுவர்களும் சிறுமிகளும் புதுக்கல்வியைக் கற்கப் பாடசாலைகளை ஏற்படுத்தியும், இப்படிப் பல துறைகளில் பாதிரிமார்கள் தங்கள் செல்வாக்கை வ்ருத்தி செய்துகொண்டார்கள். ஆங்கிலேய அரசாக்ஷி முறையில் ஆதி முதற்கொண்டே ஹிந்துக்களுக்கும் மஹம்மதியர்களுக்கும் முறையே அவரவர்கள் தர்மசாஸ்திரங்களை அநுஸரித்தே அவர்களுக்குச் சொந்தமான சொத்துக்களின் ஸம்பந்தமான சட்டங்கள் வழங்கப்பட வேண்டுமென்று ஒரு கொள்கையுண்டு. அதற்காக நமது தர்மசாஸ்திரங்கள் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டும் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டும் வந்தன. இதை யடுத்து ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையை ஐரோப்பியர்கள் அப்யஸித்து சாகுந்தளநாடகம், ஸ்ரீகீதை, உபநிஷத்துக்கள் முதலிய க்ரந்தங்களை நூறுவருஷங்களுக்கு முன்பே ஐரோப்பிய பாஷைகளில் மொழிபெயர்த்தும், குருமுகமாக க்ரஹிக்கவேண்டுமென்று நம்மவர்கள் மறைவாக (மறைத்து) வைத்திருந்த வேதம், பாஷ்யம் முதலியவைகளையும் ப்ரசுரித்து அவைகளை கிறிஸ்து மதகாந்தங்களுடன் சேர்த்துச் சொல்லுவதாகத் தங்கள் தங்கள் புத்திக்கெட்டினபடி அபிப்ராயங்களை வெளியிடத்தலைப்பட்டனர். வெகு அபூர்வமான க்ரந்தங்கள் ஐரோப்பியரின் ஊக்கத்தால் அச்சிடப்பட்டுக் காப்பாற்றப்பட்டன என்பது உண்மையே. ஆனால், அவர்கள் தங்கள் மதத்தையும், ஆசாரங்களையுமே உத்க்ருஷ்டங்களாக நினைப்பவராதலின் ஒரு தலைப்பாலில் ஒரு சொட்டு மோரைக்

கலந்தாற்போல் அவஸரம் வாய்த்த போதெல்லாம் நம்மதத்தையும் ஆசாரங்களையும் ஒருவாறு இறக்கிப்பேசியே வந்திருக்கிறார்கள். இவை யெல்லாவற்றுடன் வைதிகமதம், கிருஸ்துவமதம், மஹம்மதியமதம், பௌத்தமதம் முதலிய உலகத்து மதங்களை யெல்லாம் ஒரு சேரில் வைத்து ஒத்துப்பார்ப்பதென்றும் ஸம்பரதாயமும் தீவிரமாய்ப் பரவிற்று. இப்பராமர்சங்களில் வைதிக மதத்துக்கு ஒரு துரதிருஷ்டம் நேர்ந்து வரையிலுமுண்டு. அதாவது பராமர்சகர்களுக்கு நமது மதத்தில யதார்த்தமான (வாஸ்தவமான) ப்ரவேசமிருப்பதில்லை; க்ரந்தங்களும் அதிகம்; கடினங்களாயு மிருக்கின்றன; பரம்பரா ஸித்தமான அர்த்தங்களை ஆசார்ய முகமாக காலக்ஷேபித்தவர்களுக் கல்லது அவைகளின் உண்மையான பொருள்கள் விளங்குவதில்லை. இப்படி காலக்ஷேப முடைய பராமர்சகர்களும் இல்லாமலுமில்லை. நம் பெரியோர்களும 'இராமனாண்டாலென்ன, இராவணனாண்டாலென்ன' என்னும் மனப்பான்மையுடன் இருந்து விடுகிறார்கள் போலும். இதர மதக்ரந்தங்கள் மிகவும் ஸுலபமானவை. யாரும் அதிகரிக்கக் கூடியவை. 'அஹிம்ஸை பரமதர்மம்', பரோபகாரத்துக்கு மேம்பட்ட புண்யமான கர்மம் வேறில்லை,' 'மனித வர்க்கமெல்லாம் பரஸ்பரம் ஸஹோதரர்கள்', 'தேவன் புதல்வர்கள்' என்றிப்படி இள நெஞ்சருக்கு உகப்பான ஸாமான்ய தர்மங்களை அம்மத க்ரந்தங்கள் பெரிதாக உபதேசிக்கின்றன. கேட்பவர்களும் மயங்குகிறார்கள்.

இப்படிப் பலவிதமான ப்ரபலங்களான உபத்ரவங்களின் மத்தியில் வளர்பவர்களுக்கு வைதிக ஸம்ப்ரதாயத்திலும் ஆசாரத்திலும் பற்றுக்குலைவதும் ஓர் வியப்பாகுமோ? இவர்களுக்கு வர்ணாச்ரமாநுஷ்டானங்களும், ஆஹார வ்யவஹார நியமங்களும், ஜப ஹோமங்களும் பரிஹாஸமானவைகளாயும் பயனற்றவைகளாயும் தோன்றக் குறையில்லை. தேஹத்தைவிட வேறான ஆத்மவஸ்து ப்ரத்யக்ஷமல்லாதலால் ஜன்மாந்தரங்கள், காமாதிகளான போகங்கள், இவைகளில் நம்பிக்கை குறைகிறது. முக்தி ஐச்வர்யஸமமான பகவதர்ச்சனவைபவத்தில் ஸங்கட முடப்படுகின்றன, குழந்தை விளையாட்டெனவும் இவர்களுக்குப் புலப்படும். 'தேவவாசார்ய தேவோபவ! (பகவானைப்போல் ஆசார்யனையும் பூஜிக்கவேண்டும்)', என்னும் உபநிஷத் துபதேசம் இவர்கள் எள்ளளவும்

தில் பகவந்நிந்தைக்கு ஸமானமாகும். நம்மைப்போன்ற மனிதரொருவரையே தெய்வத்துக்குச் சமமாகக்கருதுவது அத்தேவநிந்தை. இவற்றின் பலமாக ப்ரும்மஸமாஜம், ஆர்ய ஸமாஜம், தேவஸமாஜம், தியாஸபி, முதலிய பல விபரீதச் சமயங்கள் நாட்டில் கிளம்பின. இவையெல்லாம் கிறிஸ்து மதத்தை யநுஸரித்து வைதிக க்ரந்தங்களை விபரீதமாகப் பலபடிகளில் வ்யாக்யானம் செய்து ஒவ்வொன்றும் தானே ப்ராசீந வைதிக மதத்தை உள்ளபடியே வெளியிடுவதாகக் கட்டியம் கூறுகின்றன. பகவத் ஸங்கல்பத்தில் வைசித்ர்யம்தான் எப்படிகளிலெல்லாம் வெளியாகின்றன! 'நின்மாட்டாய மலர்புரையும் திருவுருவம் மனம் வைக்க மாட்டா தபலசமய மதிகொடுத்தாய்' என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்ததும் இக்காலத்தின் கொடுமையை எதிர்பார்த்திருந்தபடியோ? இம்மாதிரியான மதங்களுக்கு அபிமானமும் ஜனக்கட்டும் ஏற்படுகிறபடிகளை ஸ்ரீ தேசிகன் பரமத பங்கத்திலருளிச்செய்திருப்பது எங்ஙனே யென்றால்:— 'வைதிக பரித்யக்தராய்க் கொண்டு போக்கற்றவர்களை ஆள் திரளுகைக்காகக் கூட்டிக் கொள்ளுகையாலும், ஔஷத மணிமந்த்ர யந்த்ர.................. ஸாமர்த்தியங்களைக் கொண்டு ..... மோஹநாதிகளான க்ஷுத்ர ஸித்திகளை இட்டு மந்தபுத்திகளாய் க்ஷுத்ர கௌதுகிகளாயிருப்பார்க்கு அவற்றில் ஆசை விளைப்பிக்கையாலும் அங்கநா ஸம்ச்லேஷாபத்தைப் பண்ணி அநுப்ரவேசித்துக் கொள்ளுகையாலும், ஸவ்யபதேசராஜநாதி ஜீவிகா ஸௌகர்யத்தாலும்......... ஜாதி விசேஷங்களை யழித்துச் சொல்லுகிற நியமலாகவத்தாலே த்ருஷ்டா த்ருஷ்ட ஸௌகர்யத்தைக்காட்டி வசீகரிக்கையாலும், இந்திரஜால கல்பங்களாய் எதிரிகளுக்குத் தோஷம் தெரியாத ஸாதந தூஷணாபாஸங்களையிட்டு அநாதி ப்ரஜ்ஞரான தார்க்கிகரை ஆகர்ஷித்துக் கொள்ளுகையாலும், இப்ரகாரங்களாலே பஹுஜந பரிக்ரஹமுண்டாம். அனந்தரம் இதுதானே வழியாக '[illegible]' என்றும், '[illegible]' என்றும் சொல்லுகிறபடியே பரிக்ரஹ பரம்பரை நடவாநிற்கும்'—என்று.

இப்படி ஆசார்யர் அருளிச்செய்திருப்பது தற்கால நிலைமைக்கு எவ்வளவு ஸ்வாரஸ்யமாகப் பொருந்தியிருக்கிறதென்பதை நாம் உரைக்கவும் வேண்டுமோ? ஆசாரச் சீர்திருத்தம் என்னும்

வ்யாஜத்தை வைத்துக்கொண்டு அநாசார பரிக்ரஹமும் அதன் மூலமாக அநர்த்த பரம்பரைகளும் பஹுஸாவமாகத் தழைத்து வருவதும் இந்நிலைமைக்கு மிகவும் பொருந்தியதே.

'குரங்குகள் மலைகள் நூக்கக்குளித்துத் தாம் புரண்டிட்டோடித் தரங்க நீரடைக்கலுற்ற சலமிலாவணிலம்போல' நம் தீமை அவ்வணிலத்தின் கணக்கிலாவது "கவிஜநக ஸஹ-ந தஸஹநஞ' என்கிறபடியே திணியிருளையும் போக்கவல்ல நம் இராமாநுஜமத ரக்ஷண கைங்கர்யத்தில் அந்வயிக்கக்கூடுமாயின் அதுவும் ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்தான ஸ்ரியப்பதியின் பரிபூர்ண க்ருபாகார்யம் என்பது திண்ணம்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் எனப்படும் ராமாநுஜ மதஸ்தர்கள் தென்தேசத்து ஹிந்துக்களுக்குள் சுட்டிக்காட்டும்படியான உயர்ந்த ஸ்தாநத்தை வஹிக்கிறார்கள். உத்க்ருஷ்டங்களானவும் உபபத்தி பூயிஷ்டங்களாகவுமுள்ள பல தேவாலயங்கள் அவர்கள் வசத்திலிருக்கின்றன. அவர்களில் அநேகர் ப்ராம்மணர்கள். ஆங்கிலக் கல்வியும் அவர்களுள் மிக்க விளங்குகின்றது. மற்றப் பல ஸமூஹத்தவர்களைக் காட்டிலும் இவர்கள் வெகுகாலத்துக்கு முன்னமேயே ஒன்றுசேர்ந்து ஸ்வஸமூஹ ஏற்பாடுகளைச்செய்து கொண்டு ஸ்வரக்ஷண வ்யாபாரத்தில் இழிந்து ஸ்வாமி வ்ருத்தியைநாடி இருப்பார்களாயின் இந்தத் தரு விஸ்மய விஷயமாக மாட்டாது. ஆனால் அவர்கள் த்வேஷ துஷ்டமான இருகக்ஷிகளாகப் பிரிந்து விட்டார்கள் ......' என்று தேசாந்தர மதவ்யாபகரான கீழ்க்குறித்த டாக்டர் பார்க்குஹார் என்பவரே அநுதபிக்கிறார். 'கநேநாநு வெளஜநநீ' விஜஹாகவஸ்ரியா' என்றும், 'ஹாஸ்ய ஹிதெதக்ஷிணாம் வபிஸஶெ ஷோம் வதஸ்ய' என்றும் ஸ்ரீதேசிகன் ப்ரார்த்தித்ததை லௌகிக வைதிகரும் ஏக மநஸ்கர்களாய்ச் சிந்தித்து ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீயின் பெருமையை உணர்ந்தும், போதித்தும், அவ்வுயர்மையான நிதியை ஸ்வரூப ஹாநிவாராதபடிக் காப்பாற்றி அனைவரும் அநுபவித்து க்ருதார்த்தராகும்படியான ஏற்பாடுகளைச் செய்யவும் கடமைப் பட்டவர்களல்லவா? பாஸ்சாத்யர்களாவது நம்மிடத்தில் அநுதாபம் காட்டுமளவிலாவது தம் பொறுப்பை நம்மவர்கள் கவனிக்கவேண்டாமா? ஸர்வபூதாநுகூல்யத்தை (எல்லா பூதங்

களிடத்தும் அநுகூல புத்தியை) ப்ரதம தர்மமாகக்கொண்ட ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் தங்களுக்குள்ளேயே ஒற்றுமையும் அபிமானமு மில்லாமலிருந்தால் பின்னைப் மற்றவர்கள் பர்யந்தமாக 'சதஜஹாநோகமஸ்ய ஶக்கட்ஷிதெவ நிஸ்யஹி' என்றுண்மையான ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம் செய்ய ப்ரஸக்தி எங்ஙனே?

* * * *

திருக்குடந்தையில் ஸ்ரீ ஆராவமுதாழ்வான் ஸந்நிதியில் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்வர்ணமயமான ஸ்ரீ சடாரியை ஸமீபத்தில் யாரோ ஜார்த்தர்கள் களவாடி விட்டதாகக் கேட்டு மிகவும் வ்யஸனிக்கிறோம். அதிகாரிகள் இதுவிஷயமாக விசாரணைசெய்து வருவதாகத் தெரியவருகிறது. சிறிதுகாலத்துக்கு முன் ஸ்ரீரங்கநாதன் திருவாபரணமொன்று காணாமற்போனதாகவும் ஒரு வதந்தி உண்டாயிற்று. சில [illegible] தசங்களில் இவ்விதமாய் பெரி [illegible]மான க்ருத்யங்களை ஒவ்வொரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவனும் [illegible] தங்களா[illegible] கருதத்தட்டில்லை. நமது மதம் தான் [illegible] (living religion). தனது ஸத்யத்தை உள்ளங்கை[illegible]னிபோல்க் காட்டுகிறது, என்பது முதலியவைக [illegible] தேசங்களில் எழுந்தருளி இருக்கும் எம்பெருமா[illegible] பவங்கள் ப்ரதான நிருபணங்கள். இவற்றைக் [illegible] ஸாநநிதிகளின், க்ருத்யங்களுக்குச் சம[illegible] பரிபாலனங்களில் மிக்க குறைவுகள் இருக்கின்றன. [illegible] அர்த்த ஸம்பந்தமான விஷயங்களை ராஜாங்க உத[illegible] சீர்திருத்த முயற்சிகள் ஒருவாறு நடந்து வருகின்றன. [illegible] முழுவதும் கைகூடவில்லை. ஆனால் திருவாராதனம் [illegible] வைதிகாம்சங்களைத் திருத்த ஒருவித முயற்சியையும் கா[illegible]ணும். அநேகமாய் ஒவ்வொரு பெரிய தேவஸ்தானத்திலும் [illegible] வைதிக தர்மபரித்ராணார்த்தமாகவே ஆசார்ய புருஷர்களும், ஸ்வயம்வ்யக்தர்களும், [illegible] ஆதிபதிகளும், அதிகாரிகளாக ஏற்படுத்தப்பட்டு மர்யாதை, ப்ரஸாதம் முதலியவைகளையும் பெற்று வருகிறார்கள். தங்கள் கடமைகளில் அவர்கள் பூர்ணமாய் அந்வயித்தாலல்லது திருவாராதனம் முதலியவைகள் ஸாஸ்த்ரோக்தமானபடிகளிலும் நாஸ்திகவாத பூயிஷ்டமான இக்காலத்திய நாகரிகங்களில் மூழ்கிய ஜனங்களுக்கு ஈஸ்வரபக்தியை வ்ருத்திசெய்யும்படிக்கும், ஸர்வேஸ்வரனுகக்கும் படிக்கும் நடந்[illegible]

வது ப்ராயஸம். இவ்விண்ணப்பத்தை யவர்கள் செவியுறப்ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

* * * *

சென்றமாதத்திய ஸஞ்சிகையில் சென்னையில் நடக்கும் அப்ராம்மண ப்ரசாரத்தின் விபரீத பர்யவஸானங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டோம். ப்ராம்மண த்வேஷத்தை விசேஷமாக வளர்த்துவரும் 'ஜஸ்டிஸ்' பத்திரிகையில் நாளது மேமீ 7வ பதிப்பில் இவ்வாறு எழுதியிருக்கிறது:—"இவ்விராஜதானியிலுள்ள தேவாலயங்கள் அப்ராம்மணர்களாலேயே வைத்து போஷிக்கப்பட்டு வருகின்றன வாதலின் அவைகளெல்லாம் அப்ராம்மணரின் ஆதிக்கத்திலேயே இருக்க வேண்டுமென்பதும், காளடைவில் அவைகள் ப்ராம்மணர்கள் கையில் சென்று விட்டதானது நாடெங்கும் அப்ராம்மணருக்கு க்ரோதத்தை யுண்டுபண்ணி ... டதென்பதும் ஸாமான்யமாய் எல்லோரும் அறிந்த விஷ... ....நமது கோயில்களில் ப்ராம்மணர் பூஜை... செய்யக்கூடியவர்கள் என்னும் நியமம் இருக்கும் ... ராம்மணர் மற்றப்படி எவ்வளவு செல்வாக்கு உடை... அவர்கள் இறத்தில் ப்ராம்மணர் அதிகாரம் செலுத்தி வருவார்கள். அப்ராம்மணர் தங்கள் ஆலயங்களைத் தம்மாதீனத்திலேயே வைத்துக்கொள்ளக் கவலைப்படுவார்களாயின் அர்த்தமில்லாத ஸம்ப்ரதாய மென்பதை யொழித்து புத்திக்கும் யுக்திக்கும் அனுகுணமாக இவ்விஷயத்தைப்பற்றி பர்யாலோசிக்க வேண்டும். ந்யாயமான நோக்கத்துடன் உத்தியோகப் பற்றில்லாத ... பரொருவர் சென்னைச் சட்டசபையில் ஏதாவது மசோதாவை கொண்டு வருவாராயின் அதைச் சட்டமாகத் தாங்களே ஏற்படுத்துக்கொண்டோ, அல்லது தங்கள் அதிகார ... ணையின் பலத்தை க்கொடுத்தோ, ராஜாங்கத்தார் உதவி செய்வார்கள் என்று ராஜீயப்ரமுகர்களில் பொ... துவாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. நமது கக்ஷியைச் சேர்ந்த ஒரு ப்ரமுகர் இவ்விஷயத்தை ஏற்கனவே கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்றும் நமக்கு உறுதி சொல்லப்படுகிறது. இது நிற்க இப்போது மதுரையின் செய்தி என்ன? அங்குள்ள

அப்ராம்மண ஸஹோதரர் மனதில் நம்பிக்கையை மீளவும் உண்டு பண்ண ராஜாங்கத்தார் என்ன செய்திருக்கிறார்கள்? அல்லது யாது செய்யப்போகிறார்கள்? இது மிகவும் அவசரமான விஷயம்"

[It is a matter of common knowledge that temples endowed by non-brahmins and should therefore be in the hands of non-brahmins throughout the province have been passing into the hands of non-brahmins in a manner which has naturaly provoked the indignation of the non-brahmins throughout the province............If brahmins are to be the only priests who are allowed to perform pujas in our temples, they will continue to be in a position to dictate to the non-brahmins however influenetial they may be otherwise. If non-brahmins are anxious to manage their own temples they must consider this question deeply, not in the light of meaningless tradition but from the point of view of reason and common sense. It is stated that on the general question that government may undertake legislation or lend the weight of their authority and support to any bill drawn up in the proper spirit by a private member of the Madras Legislative Council to be introduced into it and we are assured that a well-known member of our party is engaged upon the subject. Meanwhile what about Madura? What action have the government taken or propose to take to restore confidence in the minds of our non-brahmin brethren in Madura? The matter is urgent"—Justice 7—5—1921.]

மதுரை மீனாக்ஷியம்மன் கோயிலின் ஸம்பந்தமாய் ஸமீபத்தில் உண்டான சில விவாதங்களை முன்னிட்டு இவ்வாறு அப்பத்திரிகை வரைந்துள்ளது. அவை ந்யாயஸ்தலங்களில் பரிசீலனை செய்யப்பட்டு வருகின்றன. நிற்க, அப்பத்திரிகையின் மேற்கண்ட உபதேசங்களை ... ரும்பணத்தை உதாஸீனம் செய்யாமல் ஆஸ்திகர்களான வைதிகர்களும் லௌகிகர்களும் ஜாகருகர்களாகக் கவனிக்கவேண்டுமென்பதை மாத்திரம் இப்பொழுது விஜ்ஞாபனம் செய்து கொள்ளுகிறோம்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்.

(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

ஜீவனுக்கும் ஈச்வரனுக்கும் ஐக்யம் கல்பித்து 'ஜகத் முதலியன பொய்; ப்ராந்தியினால் மெய்யாக நினைக்கிறோம்' என்றும், 'கேவல ஜ்ஞான ஸ்வரூபமான ப்ருஹ்மம் ஒன்றே 'ஸத்யம்' நானே அந்த ப்ருஹ்மம் என்று அறிவதுதான் மோக்ஷோபாயம்' என்றும் சொல்லுகிற அத்வைத மதத்திற்கு பகவத் கைங்கர்யம் பரம புருஷார்த்தமாகாது. ஆகையால் ஆராதிக்கப்பட வேண்டிய பரதேவதை இன்னதென்று நிச்சயிக்க வேண்டியதும் அம்மதத்துக்கு அவச்யமல்ல. பொய் யென்ற வ்யவஹார தசையில ஆராதிப்பதற்கு 'ஸகலதேவாஸ்ரீயம்' என்கிற நிலையில பரதேவதை நிற்க வேண்டியதில்லை. எனவே, அம்மதஸ்தர்களின் நிலையில் விஷ்ணு, ருத்ரன், ஸூர்யன், தேவி, கணநாதன் என்று எல்லாத் தேவதைகளும் ஸமமாகத் தோன்றுவார்கள். அவர்கள் பூஜை ப்ரதீக ஆராதனமாம். அதாவது, ஜீவனும் ஈச்வரனும் ஒன்றே யென்னும் அத்வைத ஜ்ஞானம் பிறப்பதற்கு ஸாதகமாகச் சித்த சுத்திக்காக சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட தேவதா பூஜைகள். அத்வைத ஜ்ஞானம் பிறந்தவனுக்குப் பகவதாராதனம் என்பதற்கு அர்த்தமில்லை. ஆயினும் ஸ்ரீ சங்கராசார்யர் வ்யாவஹாரிக தசையில், ஸ்ரீ விஷ்ணுவே பரதேவதை யென்பதை அவர் க்ரந்தங்களில் பலவிடங்களில் வ்யக்தமாய்ப் பேசியிருக்கிறார். உதாரணமாய்த் தமது கீதா பாஷ்யத்தில் ஆரம்பத்திலேயே 'நாராயண: பரோऽவ்யக்தாத் அண்டமவ்யக்தஸம்பவம் । அண்டஸ்யாந்தஸ்த்விமே லோகா: ஸப்தத்வீபா ச மேதிநீ ॥ [அவ்யக்தம் எனும் ப்ரக்ருதி

யைக் காட்டிலும் ஸ்ரீமந்நாராயணன் மேற்பட்டவன்; அவ்யக்தத்திலிருந்து இந்த அண்டம் உண்டாயிற்று; ஸகல பூதங்களும் அண்டத்துக்குள் அடங்கியவை; ஏழு த்வீபங்கள் அடங்கிய பூமியும் அதற்குள் அடங்கியது.] என்று மது மங்களாசரணம் பண்ணி, அந்தப் பகவானான நாராயணன் இந்த ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்து அதன் க்ஷேமத்தைக் கருதியவராய் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ரூபமான கர்மங்களை முறையே மரீசி முதலியவர்கள் ஸநக ஸநந்தநாதிகள் என்னும் ருஷிகள் முகமாக ப்ரவ்ருத்திப்பித்தும், பின்னர் ஜகத்தில் தர்மம் குலைந்து அதர்மம் மேலிட்டபொழுது, ஜகத்தைப் பரிபாலனம் செய்ய விரும்பி 'அந்த ஆதிகர்த்தாவாகிய நாராயண னென்னும் பெயருடைய விஷ்ணுவானவர் [ஆதிகர்த்தா நாராயணாக்யோ விஷ்ணு:.........] தேவகியிடத்தில் வஸுதேவ புத்ரனாய் க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்தா ரல்லவா?' என்று முடித்திருக்கிறார். இப்படியே மேலும் பலவிடங்களில் காணலாம்.

ஸ்ரீ ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்திலும் இவ்வபிப்ராயத்தைப் பரக்க வெளியிட்டிருக்கிறார். ஸ்ரீ ஸஹஸ்ரநாம உபக்ரம ச்லோகங்களின் பாஷ்யத்தில், ஸ்ரீ விஷ்ணுவே பரதேவதை என்பதை நிரூபிக்க நமது ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களில் ப்ரமாணமாக எடுக்கப்பட்ட ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதி வசனங்களெல்லாம் ஸ்ரீ சங்கராசார்யரும் எடுத்து விளக்கியிருக்கிறார். மேலும் ஸ்ரீ ஸஹஸ்ரநாமத்தின் முதல் ச்லோகமாகிய 'விச்வம் விஷ்ணு:' என்பதன் வ்யாக்யானத்தில 'விச்வம்' என்பதற்கு ப்ரமாணங்களை விஸ்தாரமாகப் பராமர்சித்து, பாரதத்தில் கைலாஸ யாத்ரையில் ஸ்ரீ மஹேச்வர வசனமாகிய 'நாராயணேதி யஸ்யாஸ்யே வர்த்ததே நாம மங்கலம் । நாராயணஸ்தம் அநுயாதி வத்ஸம் கௌரிவ வத்ஸலா ॥ [எவன் நாவில் மங்களகரமான நாராயண நாமம் இருக்குமேதா, அவனை ஸ்ரீமந்நாராயணனே பசு, தன் அருமைக்கன்றைத் தொடர்வது போல் தொடர்வன்]' என்பதை முடிவாகச் சொல்லி, இதையெல்லாம் அபிப்ராயத்தில் கொண்டே 'ஸ்ரீ ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்

எல்லாத் தர்மங்களையும்விட உத்தமமானது' என்று சொல்லப்பட்டது.' என்று முடித்துவிட்டுப் பிறகு, 'கிமேகம் தைவதம் லோகே' [லோகத்தில் ஒன்றாகிய தைவம் எது?] 'கிம்வாப்யேகம் பராயணம்' [பரமமாய் அடையப்பட வேண்டிய ஒன்று என்பது எது?]' 'யத: ஸர்வாணி பூதானி' [யாதொருவனிடமிருந்து ஸகல பூதங்களும் உண்டாயினவோ]' என்பவைகளினால் காட்டப்பட்ட ப்ருஹ்மமானது விஶ்வ ஶப்தத்தால் சொல்லப்பட்டது' என்று வ்யாக்யானம் செய்தோம். அந்த ப்ருஹ்மம் அல்லது விஶ்வம் யாரென்று கேட்டால் 'விஷ்ணு' ['கஶ்ச ஶிவோ விஷ்ணு:]' என்று சொல்லப்பட்டது. ரிக்வேதத்தில் 'ஆஸ்ய ஜாநந்தோ நாம சித்விவக்தன மஹஸ்தே விஷ்ணோ ஸுமதிம் பஜாமஹே' என்பது முதலிய வாக்யங்களினால் விஷ்ணுவின் நாமஸங்கீர்த்தனமானது ஸம்யக் ஜ்ஞாநத்தை (அத்வைத ஜ்ஞாநத்தை) அடைவதற்கு ஸாதநமாக விதிக்கப்பட்டது' என்று உபபாதித்து, இதற்கு ஆதாரமாக மற்றைய ப்ரமாணங்களையும் காட்டியிருக்கிறார். 'விஷ்ணு' என்றால் தேசம் காலம் வஸ்து முதலியவைகளால் அளவிடக் கூடாதவன் என்று அவரால் வ்யாக்யாதம் [தேஶகால வஸ்து பரிச்சேத ஶூந்ய:] அப்படியே, 'ஸர்வ: ஶர்வ: ஶிவ: ஸ்தாணு:' என்பதன் பாஷ்யத்திலும் 'நிஸ்த்ரைகுண்யதயா ஶுத்தத்வாச் சிவ:' [த்ரிகுணங்களில்லாத பரிசுத்தராகையால, ஶிவன்] 'ஸப்ரஹ்மா ஸஶிவ: இத்யபேதோபதேஶாத்' [அவன் ப்ருஹ்மா அவன் ஶிவன் என்று ஒன்றாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.] 'ஶிவாதி நாமபி: ஹரிரேவ ஸ்தூயதே' [ஶிவன் முதலிய நாமங்களினால் ஸ்ரீஹரியே ஸ்தோத்ரம் பண்ணப்படுகிறார்] என்றார். 'ஶம்பு:' என்பதற்கு 'ஶம்ஸுகம் பக்தானாம் பாவயதீதி ஶம்பு:' [பக்தர்களுக்கு ஸுகத்தைச் செய்பவராதலின் ஶம்பு வெனப்பட்டார்.] நம் ஆசார்யர்களும் அப்படியே தான் வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார்களெனக் கேழ்க்கின்றோம். ஆனால் அப்பெயர் கொண்ட ப்ரஸித்தரான ஶிவன் ஜீவர்களில் சேர்ந்தவ னென்று ப்ரமாண ஸித்தமென்பது நமது கொள்கை. ஸ்ரீ ஸஹஸ்ர

நாமத்தின் முடிவில் 'ஸர்வப்ரஹரணாயுத:' என்பதற்கு 'ஆயுதத்வேந ப்ரஸித்தாந்யபி நகாதீந்யபி யஸ்ய ஸந்தி ஸ ஸர்வப்ரஹரணாயுத இதி வசநம் ஸத்யஸங்கல்பத்வம் தர்ஶயிதும்' [ஆயுதங்கள் என்கிற ப்ரஸித்தியில்லாத நகம் முதலிய ஆயுதங்களும் பகவானுக்கு இருக்கின்றன, ஆனதால் ஸர்வ ப்ரஹரணாயுத: எனப்பட்டது' என்று முடிவில் சொல்லப்பட்டதனால், இவர் (விஷ்ணு) ஸத்ய ஸங்கல்பத்தை உடையவர் ஸர்வேஶ்வரர் என்பது காட்டப்பட்டது]' என்று வ்யாக்யானம் பண்ணினார்.

க்ருஷ்ண மிஶ்ரர் என்னும் ப்ரஸித்தரான அத்வைதாசார்யர் தாம் இயற்றிய ப்ரபோத சந்த்ரோதயம் எனும் நாடகத்தில் ஸ்ரீ விஷ்ணுவே பரதேவதை யென்பதை நிரூபித்து, விஷ்ணு பக்தியினாலேயே அஜ்ஞானம் காமம் க்ரோதம் மோஹம் இவைகளை ஜயிக்க வேண்டு மென்றும், அதனால் ஜ்ஞானம் (ப்ரபோதம்) உதித்து, பௌத்தம் சார்வாகம் முதலியவைகளில் அகப்படாமல் அத்வைத ஸித்தியை யடைய வேண்டு மென்றும் நிரூபித்தார்.

ஸ்ரீமத்வ மதஸ்தர்கள் வைஷ்ணவர்கள் என்பது ப்ரஸித்தம். இவற்றை யெல்லாம் நன்றாய் ஆராய்ந்தால் வைதிக மதங்கள் யாவும் விஷ்ணுவே பரதேவதை யென்று கொண்டவைகள் என்பது ஸ்பஷ்டமாகும். வேதாந்தமே பாஶுபதத்தை நிந்தித்திருக்கிறது. ஶைவமதம் ப்ரத்யேகமாய் உண்டானது, காலக்ரமத்தில் அதை ப்ரவ்ருத்திப்பித்து வந்த பின்னோர்கள் ஶிவன் தான் பரதேவதை யென்பதற்கு வேதாந்தத்திலும் ப்ரமாணங்கள் இருக்கின்றன வென்று ஹடவாதம் செய்திருக்கிறார்களே யொழிய, அவ்வாதத்தை நிர்தோஷமாக ஸ்தாபிக்க அவர்களாலும் முடியவில்லை. ஆயிரம் வர்ஷங்களுக்கு முன் வைதிக மதத்தைப் பரிஶீலித்த மஹம்மதிய வித்வானாகிய ஆல்பிரூனி என்பவர் ஹிந்து மதத்தில் பரதேவதையை (God) விஷ்ணு வென்று தெரிந்து எழுதியிருப்பதைக் கவனித்தாலும் வேதாந்தங்களின் நோக்கு இன்ன தென்பது ஒருவாறு விளங்கும்.

இப்படியே நமது மதக்ரந்தங்களை ஆராய்ந்து பல புத்தகங்களை எழுதின (Farquhar) பார்க்குஹார் என்னும் ஐரோப்பிய நிபுணர் ('Outlines of the Religious Literature of India') என்னும் தம் புத்தகம் ஒன்றில் வைதிக மதக்ரந்தங்களை விமர்சிப்பதில், விஷ்ணு பாரம்யமே வெகுவாய் உபநிஷத்துக்கள், பாரதம், கீதை முதலிய சாஸ்த்ரங்களில் ஏற்படுவதை விளக்கிவிட்டு, இவைகளில் சிவனுக்கு உத்க்ருஷ்ட ஸ்தானம் இல்லாமலிருப்பதையும், பிற்பட்டு வைஷ்ணவ க்ரந்தங்களை அநுஸரித்து சைவ ஸித்தாந்த க்ரந்தங்கள், சிவபிரானையும் முகாந்தரங்களுடன் விளக்கி யிருப்பதையும் இங்கு கவனிக்கலாம்.

இப்படிப் பரதேவதா நிஷ்கர்ஷமில்லாதவர்களுக்கு எந்த ஆலய ஸேவையும் எந்த தேவதா பூஜையும் ஒன்றென்னும் ப்ரமம் உண்டாகும். தெளிவுடைய பரமைகாந்திகளுக்கு சிவாலயாதி ஸேவைகள் கார்யகரமில்லை யாகையால் அவர்கள் அவைகளில் அபிருசி யுடையவர்களில்லை. அதனாலேயே இவர்கள் குறுகிய த்ருஷ்டி யுடையவர்கள் என்று சொல்வது அறியாமையும் அபசாரமும் ஆகும்.

(இன்னும்வரும்.)

N. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்,
(புரசைபாக்கம்.)

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

	ரூ.	அ.	ப.
1. ஸ்ரீ தோத்ர ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்கநாதாசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யாநத்துடன்)	0	2	0
2. ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் சிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும் :—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
3. ஸ்ரீ சதுஸ்ச்லோகிவிவரணம்	0	2	0
4. ஆர்யாப்யுதயம் ஸ்ரீ. உப. டி. இ. சடகோபசாரியர்	0	2	0

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

ஸம்ஸ்க்ருத பாஷை.

(தொடர்ச்சி.)

இப்பொழுதும் வெகுபேர்கள் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் பேசுவதைக் காண்கிறோம். 'ந ம்லேச்சிதவை நாபபாஷிதவை, ம்லேச்சோ ஹ வா ஏஷ யதபஶப்த:' என்ற ஸ்ருதி வைதிக கர்மாநுஷ்டான காலத்தில் பாஷாந்தர ஸம்பந்தம் கூடாதென நிஷேதிக்கிறது. இக்காரணத்தைக் கொண்டே பாஷாந்தரமொழிகளான விப்ரர்களும் ஸம்ஸ்க்ருதத்திலேயே வைதிக கர்மங்களை அநுஷ்டிக்கிறார்கள். இவ்வகையில் ஸம்ஸ்க்ருதம், எல்லாப் பாஷைகளுக்கும் மாத்ரு பாஷை யென்றும், த்ரைவர்ணிகர்கள் ஸ்த்ரீகள் பாலர்கள் எல்லாராலும் வ்யவஹரிக்கப்பட்டதெனவும் நிரூபிக்கப்பட்டது.

ஸம்ஸ்க்ருதம் அம்ருதம்.

இப்படி யாவராலும் வ்யவஹரிக்கப்பட்ட இப்பாஷையை ம்ருதை என்று சொல்வது அவிவேக கார்யமேயாகும். 'இப்பொழுது எல்லாராலும் வ்யவஹரிக்கப்படாதபடியால் ம்ருதை யென்று சொல்வது பொருந்தும்' எனும் பக்ஷத்தில் ம்ருதத்வம் என்றால் என்ன? ப்ராணத்யாகத்துக்கு ஆஸ்ரயமாயிருத்தல் என்றால், இந்த அசேதநமான ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் வராது, 'எப்பாஷை எல்லாராலும் வ்யவஹரிக்கப் படுகிறதோ அது ஜீவனுள்ளது, எப்பாஷை எல்லாராலும் வ்யவஹரிக்கப் படவில்லையோ, அப்பாஷை ம்ருதையென்று குணவ்ருத்தியால் வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது. ஸம்ஸ்க்ருத பாஷை எல்லாராலும் வ்யவஹரிக்கப்படாதபடியால் ம்ருதையே' என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், இதர பாஷைகளும் எல்லாராலும் வ்யவஹரிக்கப்படாதபடியால் ம்ருதையாய்த்

தால் வ்யபதேசிக்கப் படட்டும். நன்றாய் ஆலோசித்துப் பார்த்தால் 'இதர பாஷைகளே ம்ருதைகள்' என்று சொல்லவேண்டியதாய் ஏற்படுகிறது. ஸர்வ பாஷைகளும் ஸம்ஸ்க்ருத விக்ருதி பூதங்களல்லவா? அவைகளும் பாரத கண்டத்தில் எல்லா இடத்திலும் வ்யவஹரிக்கப்படுகிறதில்லை. ஸம்ஸ்க்ருதமோ ப்ரக்ருதி ரூபமாகவும் விக்ருதி ரூபமாகவும் இப்பொழுதும் எல்லா இடத்திலும் வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் ஸம்ஸ்க்ருதத்தை ம்ருதமென்று சொல்வது அவிவேக மூலமேயாகும்.

ஸம்ஸ்க்ருத வைபவம்.

இப்பூமண்டலத்தில் புலப்படும் ஸகல பாஷைகளும் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையின் மஹிமையாகிற ஸமுத்ரத்திலுடைய திவலைகளென்றே சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. இப்பாஷையில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட அலங்காரங்களும், த்வநி, வ்ருத்தி, ரீதி, பாகம், குணம் முதலியவைகளும் புலப்படுகின்றன. இவைகளின் லக்ஷணம் ஸ்வரூபம் இவைகளை நிரூபிக்கின்ற ப்ரபந்தங்கள் பரஶதங்கள், இவ்விதம் எந்தப் பாஷையிலுமில்லை யென்று பாறைதித்தேஷப் புரஸ்ஸரமாகச் சொல்லப்படுகிறது.

வேறு பாஷையில் ப்ரஸ்துத வ்ருத்தாந்தத்தால் அப்ரஸ்துத வ்ருத்தாந்தத்திற்கும், அப்ரஸ்துதத்தால் ப்ரஸ்துதத்திற்கும், ப்ரஸ்துதத்தால் ப்ரஸ்துதத்திற்கும் ஸபங்க ஶ்லேஷம். அபங்கஶ்லேஷையால் இரண்டர்த்தத்திற்கும் விதிபரமாகவோ நிஷேதபரமாகவோ ஸம்ஶய பரமாகவோ நிஶ்சயபரமாகவோ இருக்கும் ஒரு வாக்யத்திலிருந்து தத் விபரீதமான அர்த்தத்திற்கும், ஒரே வாக்யத்திலிருந்து ப்ரகாரஶக்தியினால் அநேகார்த்தங்களுக்கும், ப்ரதிபத்தியானது அதிகமாய் ஏற்படுகிறதில்லை யென்பது அநுபவஸித்தம். ப்ரகாரஶக்தி வஶத்தால் ஒரே வாக்யத்திலிருந்து அநேக அர்த்தங்கள் தோன்றுகின்றன வென்பதற்கு த்ருஷ்டாந்தமாகக் காவ்ய ப்ரதீபம் காண்பிக்கப்படுகிறது:—

“[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]”

இதி,

இவ்வர்த்தங்கள் பாஷாந்தரங்களிலும் தோன்றலாம். ஆனாலும் ஸபங்க ஶ்லேஷம் அபங்கஶ்லேஷம் முதலியவையால் அநேகார்த்த போதகமும், பதம், அதன் ஏகதேசம் முதலியவையால் அபிநந்த நீயமான அநேகார்த்தங்களைத் தோன்றப் பண்ணுவதும் பாஷாந்தரத்தில் விரள மென்பதில் கொஞ்சம்கூட ஸந்தேஹம் இடையாது. ஸமீப காலத்தில் ப்ராக்ருத ஶரீரத்தைப் பரித்யஜித்தவரும், ஸர்வ கலாசாலையில் ஸம்ஸ்க்ருதத்தைப் படித்துப் பரீக்ஷை கொடுப்போர்க்குச் சிரோமணி பட்டம் அளிக்கவேண்டுமென்று ஏற்பாடு செய்தவரும், சென்னையில் ஸம்ஸ்க்ருத கலாசாலை ஏற்படுத்தினவரும், ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையின் ஸ்வாரஸ்யத்தை உள்ளபடி அறிந்தவருமான ஸ்ரீமாந் வி. க்ருஷ்ணஸ்வாமி ஐயரவர்கள் மதராஸ் விஶ்வவித்யாலயத்தில் (Madras University) உபதேஶ (Convociation) காலத்தில் '[illegible]' என்கிற அநுவாகத்தைச் சொல்லி, 'உத்த

னால் அபூர்வமென எண்ணப்பட்ட ஆசார்யன் வித்யை முடிந்தவுடன் ஶிஷ்யனுக்குச் செய்யும் உபதேஶ ப்ரகாரமானது எங்களுக்குப் புதிதன்று; ஆனால் வேதத்திலேயே கூறப்பட்டு வெகுகாலமாய் ஆர்ய ஸம்ப்ரதாயத்தில் 'விந்து கொண்டிருக்கிறது. வைதிக ஸம்ப்ரதாயத்தின் பெருமை அப்படிப்பட்டதென உபந்யஸித்து அங்கிருக்கும் பாஶ்சாத்யர்களுடையவும் தத் ப்ராயர்களான பாரதியர்களுடையவும் பாஷாந்தரமே பெரிதென்னும் எண்ணத்தைப்பறக்கடித்தார்களெனக் கேள்விப்படுகிறோம். இப்பொழுது அவரைப்போல் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையின் ஸாரம் அறிந்து அதன் அபிவ்ருத்திக்காகப் பாடுபடும் மஹான்கள் இரண்டு மூன்றுபேர் இருந்தால் ஸம்ஸ்க்ருதம் எல்லாப் பாஷைகளைக் காட்டிலும் ஒங்கி விளங்கும். ஸம்ஸ்க்ருத பாஷைக்கு அவ்வளவு பாக்யம் ஏது?

संस्कृतस्य दुःस्थितिः

ஸம்ஸ்க்ருத பண்டிதர்கள் யாவரும் முன் அரசர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டு, உதரபூரண சிந்தை யற்றவர்களாய் ஸர்வ ஜநங்களையும் அநுக்ரஹிக்க வேண்டுமாறு அநேக க்ரந்தங்களை இயற்றினார்கள். இக்காலத்திய அரசர்கள் ஸம்ஸ்க்ருத பண்டிதர்களை ப்ருத்யர்களுக்கு ஒப்பாகக் கூட நினைக்கிறதில்லை; அரசர்கள் மட்டுமில்லை; ப்ராஹ்மண குலத்திற்குச் 'கோடரிக் காம்புகளாயும், வர்ணாஶ்ரம தர்மத்தை அடியோடு நாசம் செய்ய வேண்டுமென்று ஸங்கல்பம் செய்து கொண்டவர்களாயும், 'ஞ்சமோத்தார பாராயணர்களாயும் ராஜாங்கத்தில் மிகுந்த கௌரவம் வாய்ந்தவர்களாயுமிருக்கிற சில ப்ராஹ்மணாதமர்களும் பண்டிதர்களை அவமதிக்கிறார்கள். எப்பொழுதும் அவமதிக்கப்படும் பண்டிதர்கள் 'இனிமேல் நம் குழந்தைகளை ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் போடுவதில்லை' என்று ஸங்கல்பித்துக் கொண்டவர்களாய்த் தம் குழந்தைகளுக்கு இங்க்லீஷ் கற்பித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். இதனால், "श्रुतिस्मृतिपरिभ्रष्टाः प्रायेण पतिता द्विजाः । शूद्रा इव विशिष्टानां सावज्ञा भवन्ति कलौ ॥" என்றபடி உலகம் கெட்டுப்போய் விட்டது.

இனியாவது வ்யுத்பந்நர்களெல்லாரும் ஸங்கோசத்தை விட்டு ஸம்ஸ்க்ருதத்தால் பேசுவார்களேயானால் பாஷாந்தரர்களின் ம்ருதவ்யபதேஶம் ஒருவாறு நீங்கும். இப்பாஷை எப்படி, முன்போல் பாரதபூமி முழுவதும் நன்றுப் பரவுமோ, அப்படிச் செய்யவேண்டுமாறு, ஸம்ஸ்க்ருத பாஷா ஸமுந்மேஷத்தில் ஸத்த்ருஷ்ணர்களான மஹான்களை ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

ஆகாயத்தில் பறக்கும் பக்ஷிகளைக் கூப்பிடும்போது எல்லாப் பக்ஷிகளுக்கு முன், தனக்கும் இறக்கை இருக்கிறதென்னும் காரணத்தைக்கொண்டு கொசு முந்திவந்ததுபோல், மஹா பண்டிதர்களைக் கூப்பிடும்போது கைகால்கள் எனக்குமிருக்கின்றன என்னும் காரணத்தைக்கொண்டு இச்சபைக்கு வந்ததோ பேசினதோ பரிஹாஸத்துக்கு ஆஸ்பதமே. இவ்விதம் உலகமறிந்த பல்லட கவியும் சொல்லியிருக்கிறார். "आहूतेषु विहङ्गमेषु मशको नायान्पुरो वार्यते मध्येवा धुरिवा वसंस्तृणमणिर्धत्ते मणीनां धुरम् । खद्योतोऽपि न कम्पते प्रचलितुं मध्येऽपि तेजस्विनां धिक् सामान्यमचेतनं प्रभुमिवानामृष्टतत्त्वान्तरम् ॥" ஆனாலும் கருணாநிதியான மஹான்கள் அவ்யாஜமான வாத்ஸல்யத்தால் இவ்வபராதத்தை மனத்தில் நினைக்கமாட்டார்களென்று நம்பி இவ்விஷயத்தில் தலையிட்டுக் கொண்டேன். இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபைக்கு அலங்காரமாயிருக்கும் பண்டித ப்ரகாண்டர்களுக்கும் அடியேனுடைய அநந்த ப்ரணாமங்களை ஸ்ஹார்த்தமாக ஸமர்ப்பிக்கின்றேன்.

श्रीवैष्णवसिद्धान्तदीपिकेयं प्रकाशयन्तीयं ।
[illegible] ॥

इति - सार्वभौम वद वत्सोपजीवी

वे. स. श्रीनिवास ताताचार्यः.

[व्याकरण साहित्य शिरोमणिः, पञ्चनद संस्कृत विद्याशाला व्याकरणाध्यापकः.]

இயற்பா.

பொய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

முதல் திருவந்தாதி.

(முன் ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

36. முரணை வலிதொலைதற் காமன்றே முன்னம்
தரணி தனதாகத் தானே—இரணியனைப்
புண்ணிரந்த வள்ளுகிரால் பொன்னாழிக் கையால்நீ
மண்ணிரந்து கொண்டவகை.

(இ - ள்.) முன்னம் - முற்காலத்தில், தரணி - இந்த பூலோகத்தை, தானே - (பலிச்சக்கரவர்த்தி யென்று) தானே, தனது ஆக - தன்னுடையதென்று அபிமானித்திருக்கையில்,—இரணியனை - இரணியாசுரனை, புண்ணிரந்த - புண்படுத்திப் பிளந்த, வள் - கூர்மையான, உகிரால் - திருநகங்களோடு கூடிய, பொன் - விரும்பத் தகுந்த, ஆழி - திருவாழியை யுடைத்தான, கையால் - கையினாலே, நீ - ஸ்ரீமானான நீ, மண் - பூமியை, இரந்து - யாசித்து, கொண்ட - பெற்றுக்கொண்ட, வகை - விதம்,—முரணை வலி - ஸம்ஸாரிகளுடைய மாறுபட்ட மிடுக்கானது, தொலைதற்கு அன்றே - தொலையும் பொருட்டன்றோ? (எ - று.) ஆம் - அசை.

எம்பெருமான் வாத்ஸல்ய குணத்தை மேற்கொண்டு 'என்னது' என்று இந்த உலகங்களை அபிமானித்திருந்த மஹாபலியினிடம் சென்று இரப்பாளனாய்ச் சென்று மண்ணையிரந்து கொண்டது அஹங்கார மமகாரங்களில் மூழ்கிக்கிடக்கின்ற ஸம்ஸாரிகளை அந்தத் துர்க்குணங்கள் போய், அந்தப் பலிச்சக்ரவர்த்தியை அடிமை கொண்டது போலவே அடிமை கொள்வதற்காகவன்றோ!! அப்படியிருக்க, 'கூறிற்குற்றமாக் கொள்ளல்' என்று அந்தப் பெருமானிடம் அபராத க்ஷாமணங்கேட்க வேண்டியது எதுக்கு என்று இதனால் தேறுதல் அடைகின்றாரென்க. 'மஹாபலி தன்னது என்று இந்தப் பூமியை அபிமானித்தானாகில் இன்று நாம் இரந்து பெற்றோமாக அப்பூமியைக் கொள்ளலாகாதோ?' என்று நீ இப்பூமியை இரந்துகொண்ட வகை யசோதைப் பிராட்டியைப் போலவே எங்களை உருக்கலாமென்று கருத்தினாலல்லவோ? என்க. முன்னம் தரணி தனதாகத்தானே அபிமானித்திருந்த இரணியனெனினுமாம். தரணி எம்பெருமானுடைய தன்னுடையதாயிருக்கவும் தான் இரந்து கொண்டவகை எனக் கூறவும் இடமுண்டு. 'தொலைதற்காமன்றே' என்ற பாடமும் உண்டு. (௩௬)

37. வகையறு நுண்கேள்வி வாய்வார்கள் நாளும்
புகைவிளக்கும் பூம்புனலு மேந்தித்—திசைதிசையில்
வேதியர்கள் சென்றிறைஞ்சும் வேங்கடமே வெண்சங்கம்
ஊதியவாய் மாலுகந்த வூர்.

(இ - ள்.) வகை அறு - (கடவுளை அடைதற்கு உரிய வேறான) பலவழிகளும் (கடவுளிடத்தப் பெறுதற்கு உரிய) பலவகைப் பயன்களும் அறுதற்குக் காரணமான, நுண் கேள்வி - சூட்சுமமான கேள்விகள், வாய்வார்கள் - பொருந்தியிருக்கப் பெற்றவரான, வேதியர்கள் - வேதார்த்தங்களில் வல்லவரான பிராமணர்கள், (திருவாராதனத்துக்கு உபயோகமாகும்படி) நாளும் - தினந்தோறும், புகைவிளக்கும் - தூப தீபங்களையும், பூபுனலும் - புஷ்பங்களையும் தீர்த்தந்தையும், ஏந்தி - தாங்கிக்கொண்டு,—திசை திசையின் - பல திக்குக்களினின்று, சென்று - பிரயாணமாய்ப் புறப்பட்டுப்போய், இறைஞ்சும் - ஆச்ரயிக்கின்ற, வேங்கடமே - திருவேங்கடமலையே, வெண்சங்கம் ஊதிய - (பாரத யுத்தத்திலே நின்றநிலையில் தானே எதிரிகள் முழுக்காயாக அவியும்படி) வெண்ணிறமான ஸ்ரீபாஞ்சசன்ய மென்னுஞ் சங்கத்தை வாயில் வைத்து ஊதின, வாய் - வாயையுடைய, மால் - திருமால், உகந்த - மனமுவந்து எழுந்தருளியிருக்கிற, ஊர் - திருப்பதியாகும்; (எ - று.)

'எம்பெருமான் தன் வாத்ஸல்ய குணம் தோன்றுமாறு திருவவதரித்த ஸ்ரீவாமனாவதாரத்தைக் கிட்டுதல், காலத்தாற் பின்பட்ட நமக்கு முடியாதே!!' என்று, ஓர் ஆசங்கை தோன்ற, அக்குறைதீர அவ்வெம்பெருமான் திருமலையில் எப்போதும் வாத்ஸல்ய குணத்தோடு கிட்டி நிற்கின்றானென்கின்றார். வகையறும் நுண்கேள்வி - பிரயோஜனாந்தரங்களும் ஸாதனாந்தரங்களும் நமக்குத் தகாவென்று உணர்தற்கு ஏற்ற சூட்சுமமான கேள்வி. பிரயோஜனாந்தரங்களாவன:—ஆயுள், பசு, புத்ர, அக்காதிகளான சம்பத்து, ஸ்வர்க்கம் முதலியன. ஸாதனாந்தரங்களாவன:—பகவானாகிற உபாயத்தைத் தவிர்ந்து கர்மயோகம் ஞானயோகம் பக்தியோகம் முதலியன. கேள்வி - ஸ்ரவணம். (௩௭)

38. ஊரும் வரியரவ மொண்குறவர் மால்யானை
பேர வெறிந்த பெருமணியைக்—காருடைய
மின்னென்று புற்றடையும் வேங்கடமே மேலசுரர்
என்னெனனு மாலதிடம்.

(இ - ள்.) ஒண் குறவர் - ஒளியையுடைய குறவர், மால் யானை - (புனத்திலே பட்டிமேயுமாறு வருகிற மலைபோற்) பெரிய யானையானது, பேர - (அப்புனத்தினின்று) அப்பாற்போகும்படி, எறிந்த - வீசிய, பெரு மணியை - பெரிய மாணிக்கத்தைக்கண்டு, ஊரும் வரி அரவம் - (தன் விருப்பத்தின்படியே) சஞ்சரிக்கின்ற உடல்வரிகளையுடைய பாம்பானது,—கார் உடைய - மேகத்தோடுகூடின, மின் என்று - மின்னலென்று நினைந்து, (அந்தமின்னை

வின் பிறகு உடனே தோன்றக்கூடிய இடிக்கு அஞ்சி) புற்று அடையும் - (தனக்கு அபயஸ்தானமான) புற்றிலே சென்று புகும் சிறப்பையுடைய, வேங்கடமே - திருவேங்கடமலையே, — மேல - யாவரிலும் சிறந்த, சூரி - நித்யஸூரிகள், (தனித்தனியே), என் இடம் என்னும் மாலது - என்னுடையது என்று சொல்லுகின்ற பேரன்பிற்கு விஷயமான பிரதேசமாகும் (எ-று)

எம்பெருமான் திருவுள்ளமுவந்து திருமலையிலே வாழ்வதனால், இவ்வாழ்வார் அம்மலையிலுள்ள பாம்பு குறவர் யானை முதலிய பதார்த்தங்களையும் அவ்வெம்பெருமானைப்போலவே உபேய [உபேயம் - ப்ராப்யம், அடையத்தக்கது] மாக நினைத்து அநுபவிக்கின்றாரென்க. திருமலையில் வாழ்கின்ற குறவர்கள், தமது புனத்திலே பட்டிமேயும்படி வந்த யானையை ஓட்டுவதற்கு அங்கே கிடக்கிற மாணிக்கத்தைக் கொண்டு எறிய, அந்த மாணிக்கம் கருநிறமுள்ள யானையின்மீது படுகையில் அதனைக்கண்ட பாம்பு, கருநிற மேகத்தில் தோன்றும் மின்னலென்று மயங்கி, மின்னல் தோன்றினால் உடனே இடியிடிக்குமென்று நினைத்து, இடிக்கு அஞ்சிதான் ஒளிந்து வாழக்கூடிய புற்றிற்சென்று சேர்தற்கு இடமானது திருவேங்கடமலையென்பதாம். பாம்பு இடிக்கு அஞ்சுமென்பதை, "விரிந்தாகம்..................... உருமின் கடுஞ்சினம் சேணின்று முட்டும்" என்பதனாலும் அறிக.

வரி - உடற்கோடு; குறவர்க்கு ஒண்மை - இவர்கள் பாட்டன் முப்பாட்டன்மார்களிலே ஒருத்தன் இம்மலையினின்று இறங்கினானென்றும் பழியற்றிருக்கை. மால் யானை - மலைபோன்ற தோற்றமுள்ள பெரிய யானை. பெருமணி - மலைமீது மற்றொருமலை தாக்கினாற்போலத் தோன்றும் பெருவடிவத்தையுடைய மணி; மிக்கவிலை பெற்றமணி யெனினுமாம். மேலசுரர் - சிலகாலம் வாழ்ந்து பிரளயத்தில் அழிகிற இந்திராதி தேவர்கள்போலவன்றி, என்றும் அழியாத நிலைபெற்றுள்ள நித்திய சூரிகள். எம்பெருமான் நித்யவாசம் செய்வதால், நித்யஸூரிகளில் ஒவ்வொருவரும் தமது அபிநிவேசம் தோன்றும்படி தனித்தனி 'என்னிடம் என்னிடம்' என்று சொல்லி, இம்மலையைப் பற்றுவர் என்க. திருவேங்கடம் என் இடம் என்னும் மாலது — என்று அந்வயம். மால் - பேரன்பு: அபிநிவேசம். இனி, எம்மாலது என்னும் இடம் என்று அந்வயித்து - எனது திருமால் வாழ்கின்ற தேசம் என்று சொல்லக்கூடிய இடமாகுமென்று பொருள் கூறினுமாம்; இவ்வுரைக்கு, மால் ஸர்வேச்வரன், "எம்மென்னும்மால திடம்" என்றும் பாடமுண்டு. மணியைக்கொண்டு பட்டிமேய்கிற யானையைக் குறவரெறிவ தென்றது உதாத்தாலங்காரம். 'வேங்கடம் மாலது' என்கையாலே இந்தத் திருப்பதியின் போக்யதை, உள்ளே சென்று எம்பெருமானைச் சேவிக்க வேணுமென்னும் விருப்பத்தையும் கெடுத்துத் தன்னிடத்தில் அகப்படுத்து மென்பது தொனிக்கும். மேல - குறிப்புப் பெயரெச்சம். மாலது - முன்னைய பொருளில், மால், என்னும் பகுதியினடியாகப் பிறந்த வினைமுற்றும், இரண்டாவது பொருளில் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயருமாம். (௩௮)

39. இடந்தது பூமி யெடுத்தது குன்றம்
கடந்தது கஞ்சனைமுன் னஞ்சக் — கிடந்ததுவும்
நீரோத மாகடலே நின்றதுவும் வேங்கடமே
பேரோத வண்ணர் பெரிது.

(இ-ள்) பேர் - பெரிய (அலைக்கிளர்ச்சியையுடைய) ஓதம் - கடல்போன்ற, வண்ணர் - வடிவையுடைய எம்பெருமான், — இடந்தது - (பிரளயக் கடலிலே முழுகிக்) குத்தியெடுத்துக் கொண்டேறினது, பூமி - பூமியையாகும்; எடுத்தது - (இந்திரனேவின மழையினால் சேர்ந்த ஆபத்தைப் போக்க) எடுத்துப் பிடித்தது, குன்றம் - குன்றம், கோவர்த்தன மென்னும் மலையையாகும்; முன் - முற்காலத்திலே, கடந்தது - (தனது வலிமையால்) வென்றொழித்தது, கஞ்சனை - கம்ஸனையாகும்; (இவ்வவதாரங்கட்குக் காரணமாக) கிடந்ததுவும் - கண்வளர்ந்தருளினதும், நீர் ஓதம் மா கடலே - மிக்க நீர்மயமான பாலையுடைய அலையெறிகிற பெரிய திருப்பாற்கடலிலேயாகும்; (எல்லா அவதாரங்களின் குண சேஷ்டிதங்களும் விளங்கும்படி) பெரிது நின்றது - (மிக்க உகப்போடு) என்றும் நின்றருளினது, வேங்கடமே - திருவேங்கட மலையிலேயாகும் (எ-று).

ஒன்று செய்யக்கருதி, அதனைச் செய்து தலைக்கட்ட முடியாமல் அதற்கு மாறானதைச் செய்யும் நம்மைப் போல வல்லாமல் எம்பெருமானது திருவருளால் மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார், ஒவ்வொரு சேஷ்டிதத்தை ஒவ்வோரிடத்திற் செய்த எம்பெருமான் அவ்வச் சேஷ்டிதங்கள் யாவும் என்றும் விளங்கும்படி, திருமலையில் நிற்கையாலே, இதுவே மற்றுமுள்ள இடங்கள் யாவற்றினும் மிகவுஞ் சிறந்ததாமென்று அத்திருமலையைத்தாம் நிலையாக விரும்புவதற்குக் காரணத்தை இதனால் அருளிச்செய்கின்றாரென்க. 'பெரிது நின்றது' என்றதனால் இவ்வழகு என்றும் யாவராலும் அநுபவிக்கத் தக்கதாகும் என்றும் கூறினாராயிற்று. ஓதம் - அலை; நான்காமடியில் கடலுக்கு இலக்கணை. (௩௯)

40 பெருவிற் பகழிக் குறவர்கைச் செந்தீ
வெருவிப் புனந்துறந்த வேழம் — இருவிசும்பில்
மீன்வீழக் கண்டஞ்சும் வேங்கடமே மேலசுரர்
கோன்வீழக் கண்சிவந்தான் குன்று.

(இ-ள்.) கை - கையில் எடுத்துப் பிடித்த, வில் - வில்லையும், பகழி - அம்புகளையுமுடைய, குறவர் - (இங்கு வாழ்கின்ற) குறவர், (இரவில் கதிர் காண்பதற்காக எரியவிட்ட சுளுந்தி) செந்தீ - செந்நிறமான நெருப்பின் ஒளிக்கு, வெருவி - அஞ்சி, புனம் - (தான் பட்டி மேய்கிற) தினைப்புனத்தை, துறந்த - (இனி எப்படியானாலும் இங்குவாரே னென்று உறுதியான எண்ணங்கொண்டு) கைவிட்ட, வேழம் - யானையானது, (தான் போயிருக்கி

லம்) இருவிசும்பின் - பெரிய ஆகாசத்தினின்று, மீன் - நக்ஷத்திரங்கள், வீழ —, கண்டு - (அதனைப்) பார்த்து, (நாம் மேலே ஓரடிகூட வைக்க முடியாதபடி நடக்கிற வழியிலே குறவர்கள் தாம் நெருப்பை யிட்டார்களென நினைத்து மேலே போகமாட்டாமல்) அஞ்சும் - நடுங்கும்படியான, வேங்கடமே, — மேல் - முன்னொரு காலத்திலே, அசுரர்கோன் - அசுரர்கட்கெல்லாம் தலைவனென்று பெயர் வைத்துக்கொண்டிருந்த இரணியன், வீழக் கண்டு - பிணமாய்க் கீழேவிழும்படி செய்து, உகந்தான் - (நம்மை யாச்ரித்த சிறுவனது விரோதி அழியப்பெற்றோமென்று) அகமகிழ்ந்த எம்பெருமான் நித்யவாசம் செய்கின்ற, குன்று - மலையாகும், (எ - று.)

திருவேங்கடமலையில் வாழ்கின்ற குறவர் கையும் வில்லுமாக இரவிற் சஞ்சரிக்கும்போது இருட்டில் வழிதெரியாமையாலே அதனை யுணரும் பொருட்டுச் சுளுந்தை எரிய விட்டுக்கொண்டுவர, அந்தத் தீயின் ஒளியாலே, அவர்களைக்கண்ட புனம் மேய்கின்ற யானை 'பெருத்த வில்லும் அம்புமாகப் புனம் மேய்கின்ற நம்மை நலிவதற்காகவே புனங்காக்கின்ற இக்குறவர்கள் வருகிறார்கள்; ஆகவே, இனி ஒருபோதும் இந்தத் தினைப்புனத்திற்பட்டு மேயும்படி வாரோம்,' என்று புனத்தில் மேயும் ஆசையை அறவொழித்து அப்பால் செல்ல ஒருப்பட, அங்கு வானத்தினின்று நக்ஷத்திரம் கீழ்விழுந்ததாக, 'இது குறவர் பரண்களிலேயிருந்து எறிந்த எரிகொள்ளியாகும்' என்று மயங்கி அப்பாற்செல்லவும் முடியாமல் இருந்த இடத்திலே தானே அஞ்சி நடுங்கி நிற்குமென்க. இவ்வர்ணனையால் திருவேங்கடமலை நிர்ப்பயமான தேசமாக இருந்தும் அஸ்தானே பயசங்கையே யுள்ளதென்று விஷயம் ஏற்படும். நெருப்பைக் கண்டால் அஞ்சுவது யானைக்கு இயல்பாகையால், குளிர் நீக்கு ஆனை அஞ்சிற்றென்றலும் ஒன்று. (௬0)

(இன்னும் வரும்.)

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசார்யர்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ஹயக்ரீவ பரப்ரஹ்மணே நம:

கார்யதர்சியின் விஜ்ஞாபநங்கள்.

(1)

அர்ச்சாவதார வைபவம்.

சென்ற சித்திரைமீ ஸஞ்சிகையில் இது விஷயமான விமர்சம் அடுத்த ஸஞ்சிகையில் வெளிவரும் என்று குறிப்பிட்டிருந்ததை நம் தீபிகாபிமானிகள் கவனித்திருக்கலாம்.

இந்த வ்யாஸகர்த்தாவானவர் முன்னமே ப்ரக்யாதி பெற்ற பண்டிதராகையினால் அவர் விஷயம் எழுதுவதற்கு அகிஞ்சனர்களாயும் அல்பஜ்ஞர்களுமான நாம் அநர்கர் என்றறிந்து அதுவிஷயம் ப்ரஸ்தாவிக்கவில்லை. இக்ரந்தத்தில் இரண்டு பாகங்களாக விஷயத்தைப் பிரித்துக்கொண்டு 32-பக்கங்க ளடங்கிய முதல் பரிச்சேதத்தில் இவ்விக்ரஹாராதனவிஷயமான காலநிர்ணய விமர்சம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ச்ருதியிலும், ததீயாக்யாதாக்களான ஸ்மர்த்தாக்களின் க்ரந்தங்களிலும், இதர மதங்களான பௌத்த, ஜைந க்ரந்தங்களிலும், நவீனகால ஆராய்ச்சி செய்யும் பண்டிதாக்ரேஸர்களுடைய புஸ்தகங்களிலும் ரொம்பவும் பராமர்சம் செய்து விக்ரஹாராதன விஷயமான ப்ரமாணங்கள் முற்றிலும் அநேகமாய் எடுக்கப்பட்டு உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்விமர்சம் ரொம்பவும் படிப்பவர்களின் மனதைக் கவர்ந்து இவ்விஷயத்தில் நம்பிக்கை உண்டாகும்படி செய்யக்கூடியதாயிருக்கிறது. 52-பக்கங்க ளடங்கிய இரண்டாவது பரிச்சேதத்தில் இந்த ரூபத்தின ப்ரகாரங்களையும், இதில் நம்பூர்வாசார்யர்கள் ஈடுபட்டிருக்கும் ப்ரகாரத்தையும், இந்த அர்ச்சாவதாரமே ஸகலருக்கும், பண்டித பாமர விபாகமற உத்தேச்யம் என்றும், பரம புருஷார்த்தத்துக்கு ஸாதனமாகுமென்றும் ஸ்பஷ்டமாக நிரூபித்திருக்கிறது. மெச்சக்கூடியபடி பண்டிதாக்ரேஸரான இந்த ஸ்வாமியின் வ்யாஸத்தைப் பூர்ணமாகப் பராமர்சிக்க, நமக்கு சக்தி இல்லை. இது ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் பரிசயமில்லாதவர்களுக்கும் பயனபடுமாறு அந்த ஸ்வாமி இதைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தாரேயாகில் இது இன்னும் ஸகலருக்கும் ப்ரயோஜனமாயிருக்கும் என்பதைத் துணிவாகச் சொல்லுகிறோம். [கோ-ஸ்ரீ.]

(2)

உபந்யாஸங்கள்.

சென்ற ஸஞ்சிகையில் டில்லியில், இம்பீரியல் ஸெக்ரெடேரியட் ஆபிஸில் இருக்கும் ஸ்ரீ. உ. டி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார ஸ்வாமியின் உதவியுடன்

பண்டிதர் ஒருவர் வடுவூர் முதலிய இடங்களுக்குச் சென்று உபந்யாஸம் செய்தாரென்றும் அதின் ஸங்க்ரஹம் அடுத்த ஸஞ்சிகையில் வெளிவருமென்றும் ப்ரசுரம் செய்திருந்தோம். அந்த ஸ்வாமி திருவாரூருக்கு எழுந்தருளி அங்கு ஒரு உபந்யாஸமும், அதற்கு அருகாமையிலுள்ள மடப்புறத்தில் ஒரு உபந்யாஸமும் திருக்கண்ண மங்கையில் ஒரு உபந்யாஸமும் செய்தருளினார். இது விஷயமாக வடுவூரில் நடந்ததைப்பற்றி நமது ஸபையின் எக்ஸிக்யூடிவ்போர்டு மெம்பரில் ஒருவராகிய ஸ்ரீ. உ.வ. பாட்டராசார்ய ஸ்வாமியுடைய அறிக்கையும், திருவாரூரிலும் அதின் அருகாமையிலும் நடந்ததைப்பற்றி நம் ஸபையின் அங்கத்தினரில் ஒருவரும் திருவாரூர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் காரியதரிசியுமான ஸ்ரீ. உ.வ. டி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் ஸ்வாமியுடைய அறிக்கையும் கீழே ப்ரசுரம் செய்யப்படுகிறது. வைகாசி 3உ தஞ்சாவூர் ஜில்லா வடயபுரம் என்னும் க்ராமத்தில் புருஷார்த்தம் என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி உபந்யாஸம் ஒன்றும், திருக்கண்டியூரில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் உத்ஸவத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் வைபவத்தைப்பற்றியும், மறுதினம் பக்தி என்னும் விஷயத்தைப்பற்றியும் உபந்யாஸம் நடந்தது. இது விவரம் மறுஸஞ்சிகையில் ப்ரசுரம் செய்யப்படும்.

(3)

வடுவூரில் உபந்யாஸம்.

"தென்றிசைத் திலதமென்ன தஞ்சைஜில்லாவில் தகுதிவள அயோத்தியாய் விளங்கும் வடுவூர் எனும் க்ராமத்தில் நடந்த இத்தலத்துறை ஸ்ரீகோதண்டராமஸ்வாமி மஹோத்ஸவத்தில், மதுரை ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையார் நியமனப்படி ஸ்ரீ. உ.வ. புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியார் ஸ்வாமியைக்கொண்டு, 4-நாள் ஸ்ரீ கோதண்டராமஸ்வாமி ஸந்நிதியில் உபந்யாஸங்கள் நடந்தேறப்பண்ணதும் தவிர ஷை ஊரில் 4-வேதாந்த தீபிகை ஸஞ்சிகைகள் வாங்கும்படிக்கும் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள்.

1. கருடசேவையாகிய முதல்நாளில் ஸந்நிதியில் எழுந்தருளியிருக்கிற சக்ரவர்த்தி திருமகனார் வைபவத்தை எடுத்து ப்ரஸ்தாபிக்க ஆரம்பித்து ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களை விட்டு சேதனர்கள் இதரதேவதைகளை யாச்ரயித்துக் கெட்டுப்போகிறார்கள் என்று ஆழ்வார் யருளிச்செய்த 'கற்பார் இராமபிரானையல்லால் மற்றும் கற்பரோ.. ....பேற்றுநாட்டேன்' என்கிற பாசுரத்தின் அர்த்த விசேஷத்தைக் காட்டி, எல்லோரும் பகவத் குணானுபவத்தில் ஈடுபட்டு தெளிவுற்று க்ஷேமத்தை யடையும்படி உபந்யாஸம் செய்யப்பட்டது.

2. மறுநாள் மத்தியானத்தில் ஸந்நிதிவாசலில் நம்முடைய ஸபையைப் பற்றியும் நம்முடைய ஸபையின விசேஷங்களும் ஸித்தாந்த ப்ரவசனமே நமக்கு முக்கியமான காரியம் பிறவும் விடப்படுகிறதை சொல்லிவிட்டு பிறகு 'மெய்வருத்தக் கூடாதவின்று உண்டு கொண்டு உழல்கின்ற பாமரனெங்களுக் கெல்லாம் ஆகும் பரமன் நாராயணன் என்றும் அவனே

'வீடாக்கும் மெய்ப்பொருள்தான் வேதமுதற்பொருள்தான், விண்ணவர்க்கும் நற்பொருள்தான்' என்றும் அப்படிப்பட்ட நாராயணனுடைய பரத்வத்தில் ஸகலரும், ப்ரபத்தி பண்ணி உஜ்ஜீவிக்க வேண்டுமென்றும் அந்த பகவான் சேதநாசேதனங்களுக்கு ஸ்வாமி என்றும் சொல்லி அதற்கு ப்ரமாணமாக ச்ருதி ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராணங்களிலிருந்து வசனங்கள் எடுத்துக்காட்டி அப்பேர்ப்பட்ட அவஸ்யமான பரதவத்தை ஸ்தாபிக்கிறதும் நம்முடைய விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தம் ஒன்றுதான் என்றும் நம்முடைய ஸித்தாந்தமே, திர்யக்கும்கூட ஜாத்யாதிபேதம் இல்லாமல் எல்லாவர்ணாச்ரமஸ்தர்களும் வீடுபெறுதற்கு முக்கிய ஸாதனமான வழியை காட்டுகிறதென்றும், மற்ற ஸித்தாந்தங்களுக்கு இவ்வாறு எல்லையில்லா அளவு புலப்படவில்லை என்றும் விஸ்தாரமாக ஸாதித்தார்.

3. அதற்கு மறுநாள் ப்ராத்தித்துக் கொண்டபடி கீதாசாஸ்த்ரத்தில் முக்கிய விஷயமான பக்தியோகத்தைச் சுருக்கச்சொல்லி அந்த யோகத்தின் அங்கங்களைப்பற்றியும் பின்னும் அங்கியைப்பற்றியும் சொல்லி அந்த பக்தி யோகத்தில் ஈடுபட்ட ஆழ்வார் திவ்ய ஸூக்திகளில் சிலதை ரமணீயமாக ஸாதித்தார்.

4. கடைசி நாளில் வர்ணாச்ரம தர்மத்தில் ஒரு பாகத்தை எடுத்துக் கொண்டு, அதை எளிதான நடையில் எல்லோரும் கேட்டு ஆநந்திக்கும்படி உபந்யஸித்தார்.

(4)

திருவாரூரில் உபந்யாஸம்.

3-5-21 மாலையில் திருவாரூர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் சார்பாக ஸ்ரீமான் உ.வ. புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் ஸ்வாமி மேற்படி திருவாரூர் பெவர்ன்மெண்டு ஹைஸ்கூலில் 'ஆத்மகுணம்' என்கிற விஷயத்தைப்பற்றியும், 4-5-21 மாலையில் மேற்படியூர் மடப்புரம் ஸ்ரீ பெருமாள் ஸந்நிதியில் 'தர்மம்' என்கிற விஷயத்தைப்பற்றியும் உபந்யஸித்தார். பூர்வதினத்தில் செய்த உபந்யாஸத்தில் முக்யமாய் ப்ராமணனுக்கு ஸம்ஸ்காரங்கள் 40 என்றும் எல்லோருக்கும் பொதுவாக இருக்கவேண்டிய ஆத்மகுணங்கள் எட்டு என்றும் இவ்விரண்டில் பின்சொன்ன ஆத்மகுணங்களே 'தயா ஸர்வபூதேஷு க்ஷாந்தி: அநஸூயா சௌசம் அநாயாஸ: மங்களம் அகார்பண்யம் அஸ்ப்ருஹா' அத்யந்தம் ப்ரதானமானவை என்றும் ஸபையர்களுக்குத் தெளிவாக திருவாய்மலர்ந்தருளினார், பின்னும் ஒவ்வொரு ஆத்மகுணத்தைப்பற்றியும் விவரிக்கையில் ஆதுனிகர்கள் அவைகளுக்கு விபரீதார்த்தங்கள் கல்பிக்கிறார்கள் என்றும் அப்படிச்செய்வது முடிவில் அநர்த்தாவஹம் என்றும் மேற்படி குணங்களின் விசேஷார்த்தத்தை சாஸ்திரங்களுக்கு அவிரோதமாகவே கொள்ளவேண்டும் என்றும் பல த்ருஷ்டாந்தங்களின் மூலமாய் விளக்கினார். ஆத்ம

குணங்களுக்குள் இப்போது முக்யமாய் கவனிக்க வேண்டியது பேதாறும் என்றுசொல்லி அதில் ஆஹாரநியமம் என்பதை தற்காலத்தில் ஹாஷாந்தரத்தை அப்யஸித்த அநேகர்கள் ஆதரிக்கவில்லை என்கிற விஷயம் மிகவும் பொதுவிமானது என்று காட்டி திர்யக்குகளுக்குக்கூட ஆஹாரநியமம் இருக்கும்போது மனுஷ்ய கோடிகளுக்கு வேண்டாம் என்று சொல்வது சாஸ்த்ரத்துக்கு அத்யந்தம் விரோதம் என்றும் ஆஹாரநியமமே வைதிகர்கள் தாங்கள் உஜ்ஜீவிப்பதற்கு அநுஷ்டிக்கவேண்டிய தர்மத்தில் முதல்படிப்பதற்கு முதற்காரணம் என்றும் அத்யந்தம் அழகாய் விவரித்து உரைத்தார்.

இரண்டாவது தினத்தில் செய்த உபந்யாஸத்தில் யுக்தாயுக்த விவேகத்தை ப்ரத்யக்ஷம் அநுமானம் என்கிற ப்ரமாணங்களால் கண்டு கொள்வது முழுவதும் ஸரியல்லவென்றும் ஶப்த ப்ரமாணத்தாலேயே தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்றும் இந்த யுக்தாயுக்த விவேகத்தில் பாஹ்யவாதத்துக்கு இடம் இல்லை என்றும் அப்படி யுக்திவாதம் பண்ணுவதால் வைதிகர்களுக்குத்தை அநர்த்தத்தில் இழியும்படி செய்கிறதென்றும் காட்டினார். யுக்தத்தின் ஸூக்ஷ்மம் அத்யந்தம் துர்ஜ்ஞேயம் என்றும் அந்த யுக்தமானது தெய்வகாரணவஶாத் ஏற்படுகிறதென்றும் ஆகையால் ஶாஸ்த்ரமேகொண்டு அறியவேண்டும் என்றும் குதர்க்கர்கள் செய்யும் யுக்திவாதமெல்லாம் நிலைக்கு நிற்காதென்றும் சொன்னார். முடிவில் ஸாரோக்த யுக்தங்கள் 'அஹிம்ஸா ஸத்யமஸ்தேயம் ஶௌசமிந்த்ரிய நிக்ரஹஃ । தானம் தமோ தயா க்ஷாந்திஃ ஸர்வேஷாம் தர்மஸாதனம் ॥' இவை என்றும் அவைகளின் ஸாராம்சத்தையும் எடுத்து ஸாதித்து அருளினார்.

(5).

திருக்கண்ணமங்கையில் உபந்யாஸம்.

திருவாரூர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் அங்கத்தினர்களாகிய திருக்கண்ணமங்கை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் ப்ரார்த்தனைப்படி, நாளது சித்திரையீ 23உ (5—5—21) இரவு, திருக்கண்ணமங்கை ஸ்ரீபக்தவத்ஸலஸ்வாமி ஸந்நிதியில் ஸ்ரீ உ.வே. புதுக்கோட்டை கம் ஸ்ரீநிவாஸாசார் ஸ்வாமியால் 'ஸ்ரீ வைஷ்ணவ லக்ஷணம்' என்பதைப்பற்றி விஸ்தாரமாயும் ஸுலபமாய் ஸகலரும் அறியும் விதமாயும் உபந்யாஸம் செய்யப்பட்டது.

அவர்கள் ப்ரதிபாதித்த ஒவ்வோர் விஷயத்தையும் உதாரமான பூர்வமாய் எழுதுவது அஸாத்யமானதால், அவர்கள் உபந்யஸித்த விஷயங்களில் சில முக்யாம்ஸங்கள் ஸங்க்ரஹமாய் எழுதப்படுகின்றன:—

"பரதைவதமான ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் ஸம்பந்தத்தைப் பெற்று, அந்த எம்பெருமான் பக்தியில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு 'ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்' என்று பெயர், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு முக்யமாய் சில பாஹ்ய சின்னங்களும், அவைகளைக்காட்டிலும் அத்யந்தம் முக்யமாய் சில ஆந்தர குணங்களும் அவஶ்யமானவை. பாஹ்யசின்னங்கள்:— 'தாபஃ புண்ட்ரஸ்ததா நாம மந்த்ரோ யாகஶ்ச பஞ்சமஃ' என்பதாய், சரீரத்தை பகவச்சின்னங்களான சங்கசக்ரங்களால் அங்கிதமாக்கிக் கொள்ளுதல், ஊர்த்வ புண்ட்ர தாரணம், தாஸ்ய நாமத்தை வஹித்தல், மந்த்ரோபதேசம் பெறுதல், பகவத் பாகவதாராதன ரூபமான யாகம் - இவை பாஹ்யமான ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சின்னங்கள். இதுகளில் ஏகதேசமும் அநுஷ்டானீயமல்ல. - ஓர்பர்த்தானுக்கு ப்ரேயஸியான ஓர் நாயகியிடம் தான் ஸந்தோஷிக்க போக்யமான் அநுராகாதி குணவிசேஷங்களை அறிந்தாலும் அவள் மாங்கல்ய தந்துதாரணம், கேஶஸம்வஸநம் உசித வஸ்த்ரதாரணம் முதலிய மாங்கல்ய லக்ஷணங்களில் உதாஸீனையாயிருந்தால் எப்படி அவளிடம் பர்த்தாவுக்கு ஆதர விசேஷம் குறையுமோ அதே ப்ரகாரமாய் ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் பாஹ்ய சின்னதாரணத்தில் ஔதாஸீன்யர்களாயிருந்தால் ஆந்தரகுணங்கள் அதிகரித்திருந்தாலும் பகவானுக்குத் திருவுள்ளமாயிராது. இந்த ஐந்து அங்கங்களையும் பெற்றிருப்பதால் 'ஐ அங்கூர்' என்னும் நாமா ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு ஸித்தித்தது.

ஆந்தரகுணங்கள்:— தைலதாராவத் அவிச்சின்னமான பகவத்பக்தி ப்ரவாஹமே முக்யமான ஆந்தரகுணம். அவ்வித பக்தி ஓர் சேதனனுக்கு ஸம்பவிக்குமாகில், 'ஶ்ரவணம் கீர்த்தனம் விஷ்ணோஃ ஸ்மரணம் பாதஸேவனம் । அர்ச்சனம் வந்தனம் தாஸ்யம் ஸக்யமாத்மநிவேதனம்' என்று ஸ்ரீ ப்ரஹ்லாத ஆழ்வாரால் நிர்தேசிக்கப்பட்ட ப்ரகாரம், ஶ்ரவணாதி நவவித வ்யாபாரங்களும் அவ்வித பக்தி ப்ரவாஹத்தின் பரீவாஹ ரூபமான பஹிஃப்ரஸரங்களாகும். பகவத் பக்தியில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு ஸகல சேதநாசேதனங்களும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய சரீரபூதங்கள் என்னும் ஜ்ஞானம் ஸித்திப்பதால், அவர்கள் ஸகல ப்ராணி ஜாதங்களையும் பகவத் சரீரமாய் அநுஸந்தித்து, மைத்ரி, தயை, முதலிய உத்க்ருஷ்ட குணங்களிலிருந்து நழுவமாட்டார்கள்; அன்யர்கள் தங்களை வைதாலும், அடித்தாலும், பரிஹஸித்தாலும் இதர ஹிம்ஸைகள் செய்தாலும், அவை பகவதாஜ்ஞையால் தமது கர்மானுகுணமாய் ஏற்பட்ட சிக்ஷா விசேஷங்கள் என்பதாய் பாவித்து க்ஷமை, அஹிம்ஸை என்னும் உத்க்ருஷ்டமான குணங்களை பூஷணமாய் தரிப்பார்கள்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தம் இதர ஸித்தாந்தங்களைக் காட்டிலும் அத்யுத்க்ருஷ்டமென்பது அடியிற்கண்ட அம்ஶங்களால் வெளிக்கப்படக் கூடியது:-

(1) நமது மதத்துக்கு ப்ரதி விரோதியான பௌத்தகுரு ஒருவர் தாம் முன் ஓர் ஜந்மத்தில் ராமனாய் அவதரித்ததாகச் சொல்லுகிறார்.

(2) ஜைந தீர்த்தங்கரர்கள் இருவர், 'ராமன்' 'க்ருஷ்ணன்' என்று நாமகரணம் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

(3) இதர ஸித்தாந்தங்களில் ஸகல சேதனர்களுக்கும் மோக்ஷம் ஸித்திக்கக்கூடாமலிருக்க, நமது வைஷ்ணவஸித்தாந்தத்தில், ஜாதிபேதமில்லாமல் ஸகல சேதனர்களுக்கும், கஜேந்த்ராதிகளான திர்யக் ஜந்துக்களுக்கும் மோக்ஷோபாயம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

(4) ஜ்ஞானாதிகளான பக்திமார்க்கத்தால் மோக்ஷம் ஸித்திப்பதுபோல், அசக்தர்களுக்கும் விளம்பாஸஹிஷ்ணுக்களுக்கும் ப்ரபத்திரூபமான ஸுலப மார்க்கத்தால் மோக்ஷம் ஸித்திக்கக்கூடியதாயிருக்கிறது.

(5) ப்ரபத்தியைக் கூடத்தாம் அனுஷ்டிக்க அசக்தர்களான சேதனர்களுக்கு ஸதாசார்யர்களின் புருஷகாரத்தால் மோக்ஷம் லபிக்கும் மார்க்கம் உண்டு. இத்யாதிகளான அம்சங்களால் நமது ஸித்தாந்தத்திற்கு மிகவும் ஏற்றம் உண்டு.

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பரஸ்பரம் ஸாம்யத்தை முன்னிட்டு பரஸ்பரம் க்ரய விக்ரய பர்யந்தம் பர்யவஸிக்கக்கூடிய தாஸ்ய வ்ருத்தியை வஹித்து, மைத்ரீபாவத்தை ஆச்ரயிப்பது முக்ய லக்ஷணமாயிருக்க, ஸ்வல்ப விஷயங்களில் காமக்ரோதாதிகளுக்கு வசமாய், பகவத் சேஷத்வத்தை மறந்து 'தென்கலை, வடகலை' என்னும் கலாபேதங்களைப் பெரிதாகப் பாவித்து, ஜ்ஞான ஸங்கோசத்தால் பாகவதாபசாரத்துக்கு உள்ளாகும் தற்கால துர்தசை சோசநீயமானது. இப்படி மாத்ஸர்யாதி துர்குணங்களால் பரஸ்பரம் அபசாரத்துக்கு ஹேதுவாவது நமது ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு வாயெற்றது. ஆகையால் நாம் எந்த ஸதாசார்ய பரம்பரையை வ்யபதேசிக்கிறோமோ அந்த மஹாபுருஷர்களின் ஆத்ம குணங்கள் எப்படி என்பதை நிதானித்து, அந்த உத்தமகுணங்களை நாமும் அவலம்பித்தால், ஒருவித த்வேஷ புத்தியும் நம்மிடம் அங்குரிப்பதற்கு இடமிராது. ஆகையால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸதாகாலம் ஸாத்விகமாயிருக்கும் ஜ்ஞானத்தை விருத்திசெய்து கொண்டு, துஷ்டபுத்தியைபரிஹரித்து, பரஸ்பரம் விச்வாஸத்தையும் மைத்ரத்தையும் அனுவர்த்திப்பது எம்பெருமானுக்கு மிகவும் திருவுள்ளமாயிருக்கும்".

இந்த உபந்யாஸத்திற்கு இருகலையார்களும் ஸாவதாநர்களாய் அமர்ந்து, மிகுந்த ஆதரவுடன் ச்ரவணம் செய்து அதிக திருப்தி யடைந்தது உபந்யாஸகருக்கு அத்யந்தம் ஸந்தோஷாஸ்பதமாயிருந்தது.

கோமடம் ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபத்தி வித்யா.

" [illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥ "

கிஞ்சித் ஸாவதாநமாக நாம் நமது ஸ்திதியைப் பராமர்சித்துப் பார்த்தால் நமக்கு நைஸர்கிகமாயுள்ள ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை இழந்து ஏதோ ஒரு வித பாரதந்த்ர்யத்தில் அகப்பட்டு நாம் மஹத்தான க்லேசத்தை அடைந்து வருகின்றோமென்பது நமக்கு நன்றாக விளங்கும். வஸ்துத: அதிமாத்ர ஜுகுப்ஸாவஹங்களான விஷயங்கள் பரம போக்யங்களாகவும், துக்க பூயிஷ்டங்களான அநுபவங்கள் ஸுகத்தால் நிறைந்துள்ளவை போலவும், க்ஷணிகங்களான வஸ்துக்களெல்லாம் சாச்வதங்கள் போலவும் நமக்கு ப்ரதிபாஸிக்கின்றன. கர்மேந்த்ரியங்களுக்குக் கோசரங்களாயுள்ள பதார்த்தங்களைத் தவிர்த்து வேறு ஒன்றும் இல்லையென்றே எண்ணுகிறோம். நமது ஆப்தர்களால் ப்ரஸ்தாவிக்கப் பட்டுள்ள ஆத்மா என்னும் பொருள் கேவலம் தேஹமே என்றும் அதற்கு ஏதாவது ஒரு காரணத்தால் விக்ரியைகள் ஸம்பவித்தால் அவை ஆத்மாவுக்கே சேர்ந்துவிட்டனவென்றும் ப்ரமிக்கிறோம். தேஹ ஸம்பந்திகளான வஸ்துக்களுக்கு உத்கர்ஷம் சேர்ந்தால் ஆநந்தித்தும் அவைகளுக்கு ஸங்கோசம் ஸம்பவித்தால் துக்கித்தும் இவ்வாறு க்ஷணமாத்ர ஸுக துக்கங்களால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டவர்களாய் வருந்துகின்றோம். அதீவ நச்வரங்களான அர்த்த காமங்களிலேயே ப்ரவணர்களாய் அவைகளை அடையும் பொருட்டு அளவற்ற ப்ரிச்ரமங்களை எடுத்துக்கொண்டு, அடைந்தால் அவைகளுடைய மதத்தினால் கர்விதர்களாயும் அடையாவிட்டால் க்ரோத பரவசர்களாயும் கார்யாகார்யத்தையே உணராமல் பிற

ருக்கும் நமக்கும் கணக்கற்ற தீங்குகளை விளைவித்துக்கொள்ளுகிறோம். இப்பொழுது காணப்படும் லோகஸ்திதி இதைவிட வேறுபட்டதோ?

"[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥"

என்கிறபடி ஸ்வப்நமாகவன்றோ நமது ஸ்திதி இருக்கின்றது? மஹாபலசாலிகளாயும் ஸ்லாக்கியமான வீர்யத்தை உடையவர்களாயும் அளவற்ற தந ஸஞ்சயத்துடன் கூடினவர்களாயும் வாழ்ந்து வந்த மஹாராஜர்களெல்லாரும் காலவசத்தில் அகப்பட்டு கதாமாத்ராவசிஷ்டர்களாய் மடிந்துபோனதை நாம் பார்க்கவில்லையா? இந்தப் பெரிய ப்ரபஞ்சமாகிற மஹாமேகத்தில் க்ஷணிகமான மின்னல்போல் க்ஷணகாலம் ப்ரகாசித்துவிட்டு, மறைந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்து விட்டார்களே! அவர்களை நிதர்சனமாகக் கொண்டு நாம் தத்வ ஸ்திதியைத் தெரிந்து கொள்ளக் கூடாதா?

"[illegible]
[illegible] ॥"

தத்வ ஸ்திதி இவ்விதம் இருக்கின்றது என்பதை நாம் அறியாமல் இருப்பதற்குக் காரணமென்ன? நம்மால் அநாதிகாலமாய் ஸஞ்சிதமாயுள்ள புண்ய பாபரூபங்களான கர்மங்களே நமக்கு இவ்விதமான ஜ்ஞாந ஸங்கோசத்தை ஜநிப்பிக்கின்றன வென்பது கொஞ்சம் நிரூபித்துப் பார்த்தால் விளங்கும். அவைகளுடைய பந்தத்தாலேயே நாம் விபரீதமான ஜ்ஞாநத்திற்குப் பாத்ரமாகின்றோம். அவைகளின் பரிபக்வங்களான பலன்களை அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே அநுபவத்தால் நஷ்டமாகும் கர்மத்தைக் காட்டிலும் கோடி மடங்கு அதிகமான புதிய கர்மத்தை விளைவித்துக் கொள்கின்றோம்.

"[illegible]
[illegible] ॥"

இவ்விதம் நாம் மேன்மேல் சுமையைச் சுமத்திக்கொண்டு போனால் நமக்கு விமோசந காலம் எப்பொழுது ஸம்பவிக்கும்? மஹாப்ரபுவாக இருக்கும் பரம காருணிகனான பகவானுடைய கருணையைத் தவிர்த்து நமக்கு வேறு புகலுமுண்டோ?

தயாளுவான பகவான், முதலில், வ்ரணத்தால் கஷ்டப்படும் ஒருவனுக்கு சஸ்த்ரத்தினால் சேதநம் செய்து சிகித்ஸை செய்வது போல ப்ரளயத்தை ஸங்கல்பிக்கிறானென்றும், பிறகு அந்தப்ரளய காலத்தில் அசேதநத்துக்கு துல்யமாக ஜ்ஞாந லேசமுமில்லாமல் நாம் நிற்பதைக்கண்டு அநுகம்பித்து நம்மைக் கரையேற்றுவதற்காக நமக்கு சரீரேந்த்ரிய ஸம்யோகத்தைக் கொடுக்கிறானென்றும் பெரியோர் சொல்லி நாம் கேட்கிறோம். இதுமாத்ரமன்று. ஆறு கடக்கைக்காகக் கொடுக்கப்பட்ட ஓடத்தை நீர்வழியே ஓட்டுவான்போல பகவானை ஆச்ரயிக்கைக்காகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள கரண களேபரங்களைக் கொண்டு ஸாக்ஷாத் நரக ஹேதுக்களான மஹா பாதகங்களையே ஸம்பாதிக்கும் நம்மைப் பார்த்து சோகித்து, பகவான், அந்த அஜ்ஞாநத்தைப் போக்குகைக்கும், இது நல்லது இது தீயது என்று விவேசநம் செய்விக்குகைக்குமாக பெருவிளக்குப் போலிருக்கிற சாஸ்த்ரத்தை ப்ரகாசிப்பித்தும், ப்ரஹ்ம புத்ரர்களான ஸநத்குமாராதிகளைக் கொண்டும் நாரத பராசர சௌநகாதிகளான பல மஹர்ஷிகளைக் கொண்டும் சாஸ்த்ரோக்தமான ஸம்ப்ரதாயம் குலையாதபடி நடத்தியும், இதுவும் போதாமல் தானே அநுப்ரவேசமாகவும் ஸாக்ஷாத்தாகவும் அநேக அவதாரங்களைச் செய்து தன்முகமாக தத்வ ஹிதங்களை ப்ரகாசிப்பித்தும், இன்னும் இவை போன்ற ஆயிரக்கணக்கான உபகாரங்களை தனது புத்ர ஸ்தாநீயர்களான நமது நன்மைக்காகச் செய்திருக்கிறானன்றோ! அவைகளைத் தெரிந்து கொண்டு நாம் இந்தக்கர்ம பந்தத்தை ஏன் விடுவித்துக் கொள்ளக்கூடாது? தேசாந்தரீயர்களுடைய ஆக்ரமணத்தால் நமக்கு வந்திருக்கும் பாரதந்த்ர்யத்தை விடுவித்துக்கொள்ள நாம் மஹத்தான ப்ரயத்நத்தைச் செய்கிறோமே! அது கேவலம் தேஹ ஸம்பந்தமும் க்ஷணிகமுமான பாரதந்த்ர்யமன்றோ? நாம் போனாலும் அந்தப் பாரதந்த்ர்யம் போய்விடும்.

கர்ம ப்ரயுக்தமான பாரதந்த்ரியம் அப்படிப்பட்டதன்றே. ஆத்ம ஸம்பந்தமும் யாவத்ஸத்தை அநுவர்த்திக்கக்கூடியது மாச்சுதே. அதை நிவ்ருத்தித்துக் கொள்ள, மாநுஷ மஹாத்மாவாக மாத்திரம் இல்லாமல், அதிமாநுஷ மஹாத்மாவாகவும் மஹாப்ரபுவாகவுமிருக்கும் பகவான் ஸஹாயம் செய்யக் காத்திருக்கையில் அவன் கட்டுப்பாட்டுக்கு நாம் உட்படாமல் இருப்பது உசிதமாகுமா? அவன் இது விஷயமாகச் சொல்வது என்ன என்பதைச் சற்று விசாரிப்போம்.

இந்த விசாரம் செய்வதில் பகவதாஜ்ஞையென்று ப்ரஸித்தங்களான ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி முதலிய க்ரந்தங்களே நமக்கு ப்ரமாணமாக வேண்டும்.

"ஆஜ்ஞா பகவத: ஸைஷா விஹிதா ச்ருதிஸா-
[illegible]
[illegible]
[illegible] ||"

என்கிறபடி வேத த்ரயம் பகவதாஜ்ஞையென்றும், அந்த வேதத்தையே ப்ரத்யக்ஷாகோசரமான கர்ம ப்ரஹ்மாத்மக வஸ்துவில் ப்ரமாணமாக அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்றும், மற்றை ப்ரமாணங்களெல்லாம் பௌருஷேயங்களானதால் ப்ரம விப்ரலம்பாதிகளுக்கு இடம் கொடுக்குமென்றும், அபௌருஷேயமான இந்த பகவத் வாக்யம் இவைகளுக்கு இடம் கொடுக்காதானதால் அதுவே ப்ரமாணங்களுள் ப்ரஶஸ்தமமென்றும் பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட பகவதாஜ்ஞாரூபமான ஸ்ருதி, சிலவிடங்களில், பகவானை உபாஸிப்பதே கர்ம பந்த நிவ்ருத்திக்கு உபாயமென்றும், மற்றும் சிலவிடங்களில் பகவானை ஶரணமாக அடைவதே அந்த பந்தத்தின் நிவ்ருத்திக்கு உபாயமென்றும் சொல்லுகின்றது.

பரம தத்வ ஹித புருஷார்த்த ப்ரதிபாதிகையான ஆநந்தவல்லி என்னும் ஸ்ருதியானது

'ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்'

என்று ப்ரதிபாதிக்கின்றது: அதாவது - நிரதிஶயமான ப்ருஹத்வத்திற்கு ஆஶ்ரயமாயுள்ள பரப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கிறவன் ஸகல வஸ்துக்களையும் காட்டிலும் உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கும் ப்ரஹ்மத்தையே அடைகிறான் என்று அர்த்தம். 'ஆவ்ருத்திரஸக்ருதுபதேஶாத் (1-1-1)' என்னும் அதிகரணத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள ரீதியாக வேதநம், உபாஸநம் பஜநம் முதலிய ஶப்தங்கள் ஒரே அர்த்தமுள்ளவை யாகையால் இவ்விடத்தில் 'வித்' என்னும் ஶப்தத்திற்கு உபாஸநம் என்று அர்த்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதைச் சொல்லிவிட்டு.

'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம யோ வேத நிஹிதம் குஹா-
யாம் பரமே வ்யோமந், ஸோऽஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந்
ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதேதி'

என்னும் வாக்யத்தால், அந்த ப்ரஹ்மம் என்பது என்ன? அதை உபாஸிப்பதாவது எப்படிப்பட்டது? அதை அடைவது என்பதற்கு என்ன அர்த்தம்? அப்படி உபாஸிப்பதால் அடையப்படுவது என்ன? என்பவைகளை விளக்குகின்றது. இந்த மந்த்ரத்தில் 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம' என்பதால் ப்ரஹ்ம ஶப்தார்த்தமும், 'யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம்' என்பதால் 'வித்' ஶப்தார்த்தமும், 'பரமே வ்யோமந் ஸோऽஶ்நுதே' என்பதால் 'ஆப்நோதி' என்பதன் அர்த்தமும், 'ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதா' என்பதால் அடையப்படும் வஸ்துவின் ஸ்வரூபமும் விவரிக்கப்படுகின்றன. அதாவது - ஸத்யமாயும் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாயும் அநந்தமாயும் இருக்கும் ப்ரஹ்மத்தை, எவனொருவன் ஹ்ருதய குஹையில் நிஹிதமாக உபாஸிக்கிறானோ, அவன், பரமமான லோகத்தில், தனக்குக் காமங்களாக இருக்கும்படியான அந்த ப்ரஹ்மத்தின் கல்யாண குணங்களை அந்த ப்ரஹ்மத்துடன் கூட அநுபவிக்கிறான், என்பது அர்த்தம். இந்த ஸ்ருதிகளால் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கிறவன் ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்கிறான் என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

சாந்தோக்யத்தில் ஶாண்டில்ய வித்யை ப்ரஸ்தாவிக்கப் படும் இடத்தில்.

'ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம தஜ்ஜலாநிதி ஶாந்த உபாஸீத'

என்னும் வாக்யம் காணப்படுகிறது. ஸமஸ்த ப்ரபஞ்சத்தினுடைய உத்பத்தி ஸ்திதி ப்ரளயம் இவைகளுக்குக் காரணமாக இருப்பதனாலும், ஸர்வத்திற்கும் ஆத்மாவாக அநுப்ரவேஶித்து அது வழியாக ஸர்வத்துக்கும் ஜீவயிதாவாக இருப்பதனாலும் ஸர்வாத்மகமாக இருக்கும் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸநம் செய்யவேண்டும் என்பது இதன் அர்த்தம். இதிலும் உபாஸநமே விதிக்கப்படுகின்றது.

நசிகேதஸ்ஸின் உபாக்யாந மூலமாக அக்நிவித்யை என்னும் ப்ரஹ்ம வித்யையை விவரிக்கும் கடவல்லியிலும்,

'தம் துர்தர்ஶம் கூடமநுப்ரவிஷ்டம் குஹாஹிதம்
கஹ்வரேஷ்டம் புராணம் । அத்யாத்மயோகாதிகமேந தேவம்
மத்வா தீரோ ஹர்ஷஶோகௌ ஜஹாதி ॥'

என்னும் வாக்யம் இருக்கின்றது. 'பரம புருஷார்த்த ரூபமான ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியாகிற மோக்ஷத்தின் யாதாத்ம்யத்தை அறிந்து கொள்ளும் பொருட்டு, அதற்கு உபாயமாயுள்ள பரமாத்மோபாஸநம் பரமாத்ம தத்வம் ஜீவதத்வம் இவைகளைப்பற்றி ப்ரஶ்நம் செய்த நசிகேதஸ்ஸுக்கு, தர்மராஜன் இந்த வாக்யத்தால் ப்ரதிவசநம் கொடுக்கிறான். பார்ப்பதற்கு அஶக்யமாயும், கர்ம ரூபமான அவித்யையால் மறைக்கப்பட்டதாயும், ஸர்வபூதங்களிலும் அநுப்ரவிஷ்டமாயும், ஹ்ருதய குஹையில் இருப்பவனையும், ஆத்மாவுக்கும் அந்தர்யாமியாயும் அநாதியாயுமுள்ள பரமாத்மாவை, விஷயங்களிலிருந்து சேதஸ்ஸை ப்ரதிஸம்ஹரித்து ஜீவாத்மாவில் ஸமாதாநம் செய்துகொண்டு எவனொருவன் த்யாநம் செய்கிறானோ அவன் விஷய லாபாலாப ப்ரயுக்தமான ஹர்ஷ ஶோகங்களை விடுகிறான் என்பது இதன் அர்த்தம். அதாவது - ஸம்ஸாரத்தால் ஜநிக்கும் ஹர்ஷ ஶோகங்களின் த்யாகத்திற்கு பரமாத்ம த்யாநம் உபாயம் என்று சொன்னதாயிற்று.

அந்தக் கடவல்லியிலேயே,

'நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ ந மேதயா ந பஹுநா
ஶ்ருதேந - யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய:
தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம் ॥'

என்று பரமாத்ம ப்ராப்த்யுபாயத்தைச் சொல்லுமிடத்தில், 'ஶ்ரவண மநந நிதித்யாஸநாதிகளாலே இவன் லப்யனன்று; ஆனால், எவனொருவனை இந்தப் பரமாத்மா ஸாதகனாக ப்ரார்த்திக்கிறானோ அவனாலேயே லப்யன், என்று சொல்லப்படுகிறது. பகவானால் ப்ரார்த்திக்கப்படுமவன் அவனுக்கு ப்ரியதமனாகவே இருக்க வேண்டும்; அவனுக்கு ப்ரியதமனாக இருப்பதும், அவனிடத்தில் ப்ரீதியைச் செய்யுமவனுக்கே ஸாத்யம். ஆகையால், எவனொருவன் பரமாத்மாவை ப்ரீதியுடன் உபாஸிக்கிறானோ அவனே அந்தப் பரமாத்மாவை அடைகிறான்; அந்த உபாஸகனுக்கே பரமாத்மா ஸ்வாத்மாநுபவத்தைக் கொடுக்கிறான், என்று சொன்னதாயிற்று.

மறுபடியும்,

'ந ஸந்த்ருஶே திஷ்டதி ரூபமஸ்ய ந சக்ஷுஷா பஶ்யதி
கஶ்சநைநம் - ஹ்ருதா மநீஷா மநஸாபிக்லுப்தோ ய ஏதத்
விதுரம்ருதாஸ்தே பவந்தி ॥'

என்னுமிடத்திலும் 'பரமாத்ம ஸ்வரூபம் கண்ணினால் பார்க்கத் தகாதது; த்ருதியுடன் எவனொருவன் ஆத்மாவை ஸமாதாநம் செய்துகொண்டு பரமாத்மாவினிடம் பக்தி செய்கிறானோ அவனே அந்தப் பரமாத்மாவை அடைகிறான்; அப்படி அவனை உபாஸிக்கிறவர்களே அம்ருதர்களாக ஆகிறார்கள், என்று உபாஸநமே உபாயமாகச் சொல்லப்படுகிறது.

முண்டகோபநிஷத்திலும்,

'பித்யதே ஹ்ருதயக்ரந்திஶ்சித்யந்தே ஸர்வஸம்ஶயா: ।
க்ஷீயந்தே சாஸ்ய கர்மாணி தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரே ॥'

'ஸர்வாத்ம பூதனாக இருக்கும் பகவானை நாம் எப்பொழுது தர்ஶந ஸமாநாகாரமான ஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயமாகச் செய்கிறோமோ அதாவது - உபாஸிக்கிறோமோ, அப்பொழுது ராகத்வேஷாதிக

ளெல்லாம் நிவ்ருத்தமாகின்றன; ஸார்வஜ்ஞ்ய ஸித்தி ஏற்படுவதால் ஸர்வவிஷயங்களான ஸம்ஶயங்களும் நஶிக்கின்றன; ப்ராரப்த வ்யதிரிக்தங்களான அநேக ஜந்மங்களில் ஸம்பாதிக்கப் பட்டுள்ள கர்மங்களெல்லாம் க்ஷயிக்கின்றன, என்று உபாஸநத்தினாலே கர்மநாஶம் ஏற்படுகின்றது என்று சொல்லப்படுகிறது.

தவிரவும்,

'ஜுஷ்டம் யதா பஶ்யத்யந்யமீஶமஸ்ய மஹிமாநமிதி வீதஶோக: - யதா பஶ்ய: பஶ்யதே ருக்மவர்ணம் கர்தாரமீஶம் புருஷம் ப்ரஹ்மயோநிம் - ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி'

'ஸ யோ ஹ வை தத் பரமம் ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதி .... தரதி ஶோகம் தரதி பாப்மாநம் குஹாக்ரந்திப்யோ விமுக்தோऽம்ருதோ பவதி'.

இத்யாதிகளாலும் த்ரிகுணாத்மகமான ப்ரக்ருதியாகிற ம... ...ந்தங்களிலிருந்து விடுபட்ட ... ...களைக் கடக்க ப்ரம்... ...தின் உபாஸநமே உபாயமென்று சொல்லப்படுகிறது.

ப்ருஹதாரண்ய கோபநிஷத்திலும்.

'தம் விதித்வா ந லிப்யதே கர்மணா பாபகேந - தஸ்மாதேவம்வித் ஶாந்தோ தாந்த உபரதஸ்திதிக்ஷு: ஸமாஹிதோ பூத்வாऽऽத்மந்யேவாத்மாநம் பஶ்யதி'

ஶாஸ்த்ர ஜந்ய ஜ்ஞாநத்துடன் அந்தரிந்த்ரிய பஹிரிந்த்ரிய நிக்ரஹத்தைச் செய்துகொண்டு நிஷித்த காம்ய கர்மங்களில் உபரதியுள்ளவனும் க்ஷமையுடன் கூடினவனுமான ஒருவன் ஸமாஹித சித்தனாய் பரமாத்மாவை ஜீவாத்மாவின் அந்தர்யாமியாக த்யாநம் செய்கிறானே அவன் கர்மத்தினால் ஆக்ரமிக்கப்படுகிறதில்லையென்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மைத்ரேயி ப்ராஹ்மணம் முடியுமிடத்தில்,

'யேநேதம் ஸர்வம் விஜாநாதி தம் கேந விஜாநீயாத்'

பரமாத்மாவின் அநுக்ரஹமின்றிக்கு மற்றை எந்த உபாயத்தினால் அந்தப் பரமாத்மாவை அறியக்கூடுமென்று சொல்லிவிட்டு,

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை

பத்ராதிபர்கள்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.
எஸ். ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 11.] துன்மதி௵ ஆனி௴ [ஸஞ்சிகை 9.

"த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் தததாநே | வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥" [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

ஸ்ரீ காஞ்சீபுரத்தில் சென்ற மாதத்தில் ஸ்ரீ வரதராஜன் ப்ரும்மோத்ஸவம் கண்டருளின ஸமயத்தில் ஸ்ரீ ஸந்நிதியில் ஆயிரக்கணக்கான ப்ராம்மணர்களும் சில அப்ராம்மணர்களுமாக ஒரு ஸபைகூடினார்கள் என்றும், அதில் ஸ்ரீ: உப. வே. பண்டிதர் ஸ்ரீ சைலநாதாசார்யர் ஸ்வாமி அக்ராஸநம் வஹித்தார் என்றும், அச்ஸமயத்தில் இக்ஸபையைக்கூட்ட முக்ய புருஷராக இருந்த ஸ்ரீ. உப. எம். கே. ஆசார்யர் ஸ்வாமி அக்கூட்டம்கூடியதின் முக்யமான நோக்கங்களை எடுத்துரைத்ததில் ஜாதி ப்ரயுக்தமான த்வேஷங்களை எல்லோரும் விட்டொழிக்க வேண்டுமென்றும், பொது நன்மைக்காக எல்லோரும் ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்றும் ப்ராம்மணர்கள் விசேஷமும் நம் ஸமூஹத்துக்கு அநுரூபமல்லாதவையுமான அப்யாஸங்களைத் துலைத்து ப்ராசீன தர்மங்களை யவலம்பித்து அவைகளைக் காலாநுகுணமாக அநுஷ்

டித்து வந்தால் அவர்களிடத்தில் இதரர்கள் ஸாதாரணமாக த்வே
ஷம் பாராட்ட மாட்டார்கள் என்று மொழிந்தன ரென்றும்,
பிறகு மறுநாளும் ஸபைகூடி சில ஸ்வாமிகள் த்யானம், பக்தி,
வைராக்கியம், ஸ்வதர்மம், இவைகளைப்பற்றி உபந்யஸித்தபின்
மேல் ஸபையோர் ஒருமனதாக இதனடியில் கண்ட தீர்மானங்
களைச்செய்தன ரென்றும் தினசரிப் பத்திரிகைகளில் வெளியா
யிருந்ததை அனேகர் அறிந்திருக்கலாம். அவையாவன :—

(1) ஸ்ரீ காஞ்சியில் கூடிய இந்த ப்ராம்மண ஸபையோர்
ஒவ்வொரு வர்ணத்தவரும் தங்கள் தங்கள் தர்மத்தை ஒழுங்
காக அநுஷ்டித்து வந்தால்தான் த்யானம், ப்ரீதி, அக்ரோதம்,
முதலிய நற்குணங்கள் வளருமென்றும், அதனடியாகவே ஜன
ஸமூஹத்துக்கு ஹிதகரணம் உண்டாக வேண்டுமென்றும், ஆனது
பற்றி ப்ராம்மணர்கள் தங்கள் தர்மத்தை ப்ரீதி பூர்வகமாக அநு
ஷ்டித்துப் பிறரையும் அவரவர் தர்மத்தை அநுஷ்டிக்கும்படி
உதவிசெய்ய வேண்டும் என்றும், ப்ராம்மணச் சிறுவர்களுக்கு
மற்ற வித்யைகளுடன் ஸம்ஸ்க்ருதம், நல்லொழுக்கம், ஸ்வமதம்,
முதலியவைகளைக் கற்பிக்க வேண்டியது அவச்யமென்றும், ப்ராம்
மணர்கள் ஸ்வதர்ம விருத்தமல்லாத ஜீவனோபாயங்களில் மாத்
திரமே இழியக் கடவர்களென்றும், தமது வாழ்க்கையிலும் மஹோ
பாவத்திலும், உடை, உண்டி, முதலியவைகளிலும், பரதேசிய
வழக்கங்களையும் அபிருசிகளையும் ஒழித்துவிடவேண்டுமென்
றும் தீர்மானிக்கிறார்கள்.

(2) ப்ராம்மண த்வேஷம் காணப்படும் இடங்களிலெல்
லாம் ப்ராம்மணர்கள் அதைப் பொறுத்து, த்வேஷிகள் பக்கலில்
அநுதபிக்கக்கடவர்களென்றும், ஜன ஸமூஹத்தின் நன்மைக்
காகவே எல்லோரும் சேர்ந்து உழைக்க வேண்டும் என்றும் தீர்
மானிக்கிறார்கள்.

(3) தேசத்தின் தற்கால நிலைமையை அநுஸரித்து, பஞ்ச
மர்களாகப் பிறந்தவர்களை ஸுராபானம் முதலிய துர்வழக்கங்களை
ஒழிக்கும்படியும், பக்தி மார்க்கத்தை அநுஸரிக்கும்படியும், பரி
சுத்தமாக வாழும்படியும், ப்ராம்மணர் உபதேசிக்க வேண்டு
மென்றும் இச்சபையோர் அபிப்ராயப் படுகிறார்கள்.

(4) இம்மாதிரியான ஸபைகள் பலவிடங்களில் கூடி இவ்
வபிப்ராயங்களைப் பரப்புவிக்க வேண்டிய அவச்யமென்றும், அதற்

காக ஒரு ஸ்திரமான ஸபை ஏற்பட வேண்டும் என்றும் தீர்மா
னிக்கப்படுகிறது.

ப்ராம்மணர் விபரீத ருசிகளையும் ஆசாரங்களையும் அவலம்
பித்ததே அவர்களுடைய பரிபவத்துக்குக் காரண மென்பதில்
ஸந்தேஹமில்லை. ப்ராம்மண வேஷத்துடன் ஒருவன் யதாருசி போ
ஜனாதி பரிசரணங்களைச் செய்தால் அவனை ப்ராம்மணனென்று
மதிப்பவர்கள் கிடையாது. 'ஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநம் ஆஸ்திக்யம்'
என்னும்படி ஸகல துக்கநாசகரமானதும் பரிசுத்தமுமான ஆத்ம
ஜ்ஞானத்தை ஸம்பாதித்து சாஸ்திர விஹிதமான அநுஷ்டான
நியமங்களை காலதேசாதிகளை அநுசரித்தும் கூட யதாசக்தி நடத்
திவருபவனுக்கு உத்கட த்வேஷ துஷ்டமான இக்காலத்திலும்
ஒருவிதமான மர்யாதை நடக்கிறது. குடும்ப ப்ராணிகளுக்காக
த்ரவ்யம் ஸம்பாதிப்பது ப்ராம்மண தர்மவிரோதமல்ல. ப்ராம்ம
ணன் பட்டினிகிடந்தே முடியவேண்டியவனென்றாவது, கிழங்கு
முதலியவைகளை உண்டு காட்டிலேயே பொழுதுபோக்க வேண்
டியவனென்றாவது சாஸ்திரம் சொல்லவில்லை. ஸகல தர்
மங்களையும், லோகோபகாரமான கார்யங்களையும் செய்ய அதி
காரம் கொடுக்கும் க்ருஹஸ்தாச்ரமம் ப்ராம்மணர் திறத்தில்
மேன்மையுள்ளதென்று சாஸ்திரங்கள் முறையிடுகின்றமையால்
அதற்கு போஷகமான அர்த்தார்ஜனமும் ப்ராம்மணர்க்கு அநு
ரூபம்தான் என்னத்தட்டில்லை. ஆயினும் பணம் ஸம்பாதிப்ப
தையே புருஷார்த்தமாக நினைத்து நல்லொழுக்கத்தைத் தவிர்
ந்து ஸ்வரூப விரோதமான துறைகளில் இறங்கினால் இவனுடைய
ஸத்வம் மங்கி, அஹங்காரம் டம்பம் தர்ப்பம் காமம் க்ரோதம்
என்று தொடங்கி ஸ்ரீகீதாசார்யன் நிந்தித்த குணங்கள் மேலிட்டு
இஹத்திலும் ஸாது ஜனங்களால் அருவருக்கப்பட்டுப் பிறகும்
ஸர்வேச்வரனுடைய நிக்ரஹத்துக்கு இலக்காய் ஆஸுர யோனி
களிற் பிறப்பானென்பது அநுபவத்தாலும், சாஸ்திரத்தாலும்
ஸித்தம். ஆகவின் இவ்விஷயத்தில் மேற்கூறிய ஸ்ரீகாஞ்சி ஸபை
யர்களின் தீர்மானத்தை நாம் முழுமனதுடன் அங்கீகரிக்கிறோம்.

ஆனால் இந்த ஸபைகூடுமுன் பத்ரிகைகளில் வெளியானவற்
றைக்கொண்டு நாமறிந்தது யாதெனில் நாட்டில் சிறிது காலமாக
நிகழ்ந்துவரும் ப்ராம்மண த்வேஷத்தை ஆக்ஷேபிக்கவும், ப்ராம்
மணர்களுக்குள் ஒரு ஐகமத்யம் ஏற்படும் பொருட்டும் ஸ்ரீகாஞ்சி

யில் இவ்விதக்கூட்டம் முதலில் கூடவேண்டு மென்பதே. இந்த அம்சத்தை அச் ஸபையோர் ப்ரதானமாக ஆலோசித்ததாகக் காணப்படவில்லை. ப்ராம்மணர்களைத்தவிர மற்றெந்த ஜாதியாரும் அவரவர்கள் ஸமூஹ ஸபைகளை நிர்மாணம் செய்துகொண்டு தங்கள் தங்கள் ஸமூஹத்தின் முன்னேற்றத்தைக் கருதி உழைத்தும் ராஜாங்கத்தாரை வற்புறுத்தியும் வருவதை நாம் ப்ரதி தினமும் காண்கிறோம். ப்ராம்மணர்களுள் அபிமானமில்லாததுடன் அதைப் பற்றிப் பேசினால் மோசம்வந்துவிடு மென்று நடுங்கும் ப்ரமுகர்களுமுண்டு. உதாரணமாய் அக் காஞ்சி ஸபையிலேயே ஒருவர் எழுந்திருந்து அக்கூட்டம் கூடுவதாலே மிகவும் அசௌகர்ய மென்று வாதித்தாராம். 'மடியில் கனமிருந்தால் வழியில் பயம்' என்பதோர் பண்டைமொழி. அதுபோல் மார்க்க ப்ரஸங்கமுண்டானால் நம் ப்ராம்மண்யத்தைப்பற்றி உரக்கப்பேசுவதும் அவசியந்தான். வைதிக ஸ்ரீயை கிடைக்கக்கூடாத மஹாநிதி யென்றறிந்தால் அதைக் காப்பாற்றுவதிலும் ப்ரசாரம் செய்வதிலும் லஜ்ஜையாவது பயமாவது ஜனிக்காது. அதைச் சேமிக்க நமக்கு அஸாதாரணமான பாக்யமுண்டு. அது செய்யாவிட்டால் நாம் க்ருதக்னராவோம். 'க்ருதக்னே நாஸ்தி நிஷ்க்ருதி:' என்று நன்றி கெடுதலாகிய மஹாபாபத்துக்கு ப்ராயச்சித்தமும் இல்லையென்றார்களன்றோ. ஆகையால் இவ்வித ஸங்கங்களைப் பல இடங்களிலும் கூட்டி வைதிக மார்க்கத்தை நிலைநாட்ட வேண்டியது ஒவ்வொரு ஆஸ்திகனுடையவும் கடமையாகும்.

இக்காஞ்சி ஸபையிலும் பலஸமுதாய ஸமூஹங்களின் நடவடிக்கைகளிற்போல பஞ்சமர்களைக் குறித்து ஒருவித அனுதாபோக்தியும் காணப்படுகிறது. ஸமஸ்த ஜீவர்களும் பகவத் விபூதிகளென்று உபதேசிக்கப்பெற்ற ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு அந்தணாந்தியர் எல்லையிலுள்ள அனைத்துலகத்தவரிடத்தும் அனுதாப மிருப்பது ஸ்வபாவஸித்தம். பாரமார்த்திகமான ஆநுகூல்ய புத்தியை யுடையவர் ஸ்வதர்ம ப்ரவர்த்தனம் செய்யும்போது வீணர்களின் ப்ரீதிக்காகவோ அல்லது ஸமீசீன த்ருஷ்டியில்லாதவர்களின் நிந்தைக்கஞ்சியோ யதார்த்தமாக இத்தகைய நிர்மாணங்களை ஸம்ப்ரமமாக உத்கோஷிப்பது அவர்களுக்கு அநுரூபமல்லவென்று நாம் வற்புறுத்துவோம். துராசாரமும், அசுத்தவாழ்வும், நாஸ்திகத்வமும், பஞ்சமர்களிடம் மாத்திரமல்ல,

அபிஜாத வம்சத்திற்பிறந்தவர்கள் பக்கலிலும் இக்காலத்தில் ஸாதாரணமாகக் காணலாம். இப்படி ஜுகுப்ஸாவஹமான ஸ்திதியைக் கண்டிப்பது சேஷக்ருத்யங்களில் ப்ரதானம் என்பது 'நிஹ்ருணீயாசு யமாஸக்ரு' என்பதினால் காட்டப்பட்டது.

ப்ராம்மணர் தம்மை முதலில் திருத்திக்கொண்டு பிறகு மற்றவர்க்கு உபதேசிக்கத் தொடங்கினாலல்லது இவர் ப்ரயத்னம் ஸபலமாகாது. மற்று நிந்தைக்கே பாத்ரராவார்கள். இந்த விஷயத்தில் மஹாத்மா காந்தியும் பிஜாபூரில் ப்ராம்மணருக்கு உரைத்ததை இங்கு சுருக்கி வரைவோம். அவர் கூறியது:— ப்ராம்மணர்களை அசுவத்யர்கள் என்று நான் சொல்லவில்லை அப்படி ப்ராம்மணரும் தங்களைச் சொல்லிக்கொள்வதில்லை ஆனால் ப்ராம்மணர் ஸ்வமதத்தின் ஹ்ருதயத்தை அலக்ஷ்யம் செய்து விட்டனர். பரிசுத்தமான தங்கள் வாழ்வை இழந்தனர். புராதனமான அவர்களுடைய உன்னத ஸ்தானத்திலிருந்து நழுவி விழுந்து விட்டனர். அவர்கள் வீழ்காலம் முதல் இந்தியாவின் கீழ்மையும் தொடங்கிவிட்டது. ஆனால் இக்காலத்திய ப்ராம்மணரின் ஹீனதசையின் காரணமாகவே ப்ராம்மண இதரர்கள் நம்முடைய மதத்தையும் அதன் ப்ரயுக்தமான உன்னத லக்ஷ்யங்களையும் மறந்துவிடக்கூடாதென்று அப்ராம்மணர்களை வேண்டுவேன். இதரர்கள் தங்களுடைய குறைகளை உணர்ந்து ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யாதிகளைப்பற்றி கிளர்ச்சி செய்வதற்கு ப்ராம்மணர்களே உபகாரகர்களாயிருப்பவர்கள் என்பதை யறிந்தால் நீங்களே ஆச்சர்யப்படுவீர்கள். ராஜீய விஷயங்களிலோ ஸமூஹ விஷயங்களிலோ நம் முன்னேற்றத்துக்கென்று செய்யப்படும் ஒவ்வொரு கார்யங்களிலும் இன்னமும் ப்ராம்மணர்களே ப்ரதானமாக அங்கம்வகிப்பவர்கள். தாழ்ந்த ஜாதியாரின் அபிவ்ருத்திக்காகப் பாடுபடுபவர்களில் ப்ராம்மணரைவிட மேம்பட்டவர்களில்லை. நாட்டின் நன்மைக்காகவே உழைத்ததின் பொருட்டு லோகமான்ய திலகரை எல்லா ஜாதியாரும் வணங்குகிறார்கள். ஆந்த்ர தேசத்து ப்ராம்மண ப்ரமுகர் கொண்டாவெங்கடப்பையா முற்பாட்டுக்காகவே தம்முடைய முழுமையும் அர்ப்பணம் செய்தார். அப்படியே காலஞ்சென்ற கோகலே, ரானடே, முதலியவர்களும், கஸ்தூரி அவர்களும் உத்க்ருஷ்டமான உபகாரத்தைச் செய்தவர்கள். இவர்களெல்லோரும் ப்ராம்மணர்களே; அவர்

காலங்களிலும் ப்ராம்மணர் ஸ்வபரதையை த்யாகம் பண்ணுமவர்கள் என்பது என் நிர்மானம் * * * அவர்கள் தங்கள் புத்திக்கூர்மையாலும் த்யாக புத்தியாலும் தபஸ்ஸாலுமே தங்கள் மேன்மையை விளக்குகிறார்கள். அவர்களுடைய உத்க்ருஷ்டமான தசையைப்பற்றி ஒருவரும் பொறாமைப்படக்காரணமில்லை.

* * * *

'ப்ராம்மணரால் இயற்றப்பட்ட பகவத்கீதை, மஹாபாரதம் ராமாயணம் முதலிய க்ரந்தங்களில் உபதேசிக்கப்பட்ட ஸநாதன தர்மங்களைக் கற்பதினாலும் என்மதத்தாலுமே, என்மனோபாவங்கள் இந்நிலையிலிருக்கின்றன. அவற்றை நீங்களும் புகழ்கிறீர்கள். எனது ப்ராம்மண ஆப்தர்களை இவற்றையெல்லாம் நிதானமாக ஆலோசிக்கும்படி ப்ரார்த்திக்கிறேன்'—என்று.

நாமும் நமது ப்ராம்மண நண்பர்களைக் கேட்டுக்கொள்வதென்னென்னில்:—இப்படி நம்தேசத்திலும் பிறர் தேசத்திலும் புகழ்வாய்ந்த ப்ராம்மண மதத்தினுடையவும் தர்மத்தினுடையவும் பெருமையை உள்ளபடி யறிந்து தத்அநுகுணமாக வர்த்தித்துப் பெரியோரான நம் பூர்வர்களுடைய மார்க்கத்தை யவலம்பித்து 'ஸ்வல்பஸ்ய ஹேதோ: பஹு ஹாதுமிச்சந்' என்கிறபடி அற்பமும் போலியுமான லௌகிகங்களில் ஈடுபட்டு அதன் நிமித்தமாக ஸ்வரூபஹாநியை அறியாமல் ஸ்வாபாவிகமாய்க்கிடைத்த நமது உத்க்ருஷ்டமான பதவியைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்பதே.

* * * *

'விஜ்ஞாய ஶாஸ்த்ரார்த்த ஸதாசாரோ ஸ்வாத்மலாப ஸந்துஷ்டோ ஹ்ருஷ்டாத்மா । நிரஹங்காரிணஶ்ஶாந்தோ ஜிதேந்த்ரிய: ஸ்ரீச ॥' என்று ப்ராம்மண லக்ஷணத்தை ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அருளிச் செய்தார். இதன் பொருள்:—வேத சாஸ்திரார்த்தங்களையுள்ளபடி யறிந்து தம் வர்ணாச்ரமங்களுக்கு உசிதமான ஆசாரங்களை அநுஷ்டிப்பவர்; பகவானுடைய ஸர்வேச்வரத்வமும், தாம் அவனுக்கு நித்யகிங்கரனாயிருத்தலும் ஸ்வபாவ ஸித்தமென்று நன்குணர்ந்து ஆத்மலாபத்தைப் பெற்றவர்; இதனால்

மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்தவர்; பகவத் ஸம்ஶ்லேஷமே தங்களுக்கு 'உண்ணும் சோறும் பருகு நீரும் தின்னும் வெற்றிலையும் எல்லாம்' என்னும்படி தாரகபோஷக போக்யமென்றும் பகவானைவிட்டுப் பிரிந்த ஒருக்ஷணமும்கூட கல்பகாலம் கிடக்குமதுபோல் கொடியது என்றும் அநுபவ பர்யந்தமாக அறிந்தவர்; சராசரங்களாகிய ஸகல பூதங்களும் பகவானுடைய விபூதிகளாகையினால் அவர்களுக்கு அநுகூலாசரணம் பண்ணுவதே பரம புருஷார்த்த லாபமென்று பரோபகாரத்தின் எல்லையிலிருப்பவர்; தேஹமே ஆத்மா என்னும் அபிமானத்தையும் தான் தனதென்னும் அபிமானங்களையும் வேர்களைந்தவர்; மனதுட்பட ஸர்வேந்த்ரியங்களையும் ஜயித்தவர்; இத்தகைய குணபூர்த்தியுள்ள ப்ராம்மண ச்ரேஷ்டர்கள் தாம் பகவானுடைய இஷ்டப்படித் தவறாமல் நடப்பவராதலின், அவர் திறத்தில் தகுந்த ப்ரத்யுபகாரமொன்றை அம்மாயனும் காணகில்லானாய், 'தலைவணங்கிக் கணக்கற்ற நமஸ்காரங்களைச் செய்வேன்' என்றவனே பணியும்படி யிருக்குமவர் மஹிமை. 'ஸமஹாத்மா ஸுதுர்லப:' (அம்மஹாத்மா கிடைப்பது மிகவும் அரிது)' என்றல்லவோ மற்றொரு அவஸரத்தில் சரண்யன் பேசினான். இப்பேறுபெற நமக்குமோர் விதிவாய்த்திருக்கின்றதே! கொள்ளக் குறைவிலனாய் வேண்டிற்றெல்லாம் தரும் கோதிலனாய் ஸ்ரீயப்பதி நம் வேண்டுதலொன்றையே அபேக்ஷித்து நிற்க நாம் மாயையில் உறங்கலாமோ! பொலிக! பொலிக! பொலிக!

* * * * * *

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

	ரூ.	அ.	ப.
1. ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இ. ஸ்ரீமேடு ரங்கநாதாசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யாநத்துடன்)	0	2	0
2. ஸ்ரீ அஷ்டாச்லோகீயும், அதன் ஶிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும்:—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்.

(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

'ஸுஹ்ருதஸ்யம் ஸர்வலோகஸ்யம் ஸ்வாமிநஞ்ச ஸதாஸ்மர [பகவான் ஸர்வருக்கும் ஸ்வாமி; ஜீவர்கள் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு எப்போதும் தாஸர்கள்; இந்த ஸம்பந்தம் ஜீவாத்மாக்களுடைய இயற்கையில் உள்ளது என்பதை இடைவிடாமல் நினைக்கக்கடவாய்]' என்பது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மதத்தின் ஒரு முக்யமான கொள்கை. அஜ்ஞானம் அசக்தி முதலிய ப்ரதிபந்தகங்கள் நீங்கிய மோக்ஷதசையில், தனக்கு ஸ்வாபாவிகமான குணமாகிய ஜ்ஞானம் சக்தி முதலியவைகளை மீண்டும் பெற்ற ஜீவன், 'அபர்வுமாரர்கள்' என்னப்பட்ட நித்ய ஸூரிகளோடு கூட ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசித ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு அனுபவமாகச் செய்து எல்லையில்லாத ஆநந்தத்தை அடைகிறான். ஆனதால், இச்சரீரத்துடனிருக்கும் காலத்தில் இக்கொள்கையை அநுஸந்திக்கும்போதெல்லாம், அத்தகைய பரமபோக்யமான பகவத் கைங்கர்யத்தை இஜ்ஜீவன் அபேக்ஷிப்பது மிகவும் உசிதம். இதைத் தெரிந்துகொண்டே அபார காருண்ய ஸௌசீல்யாதி கல்யாணகுண மஹாஸமுத்ரமாகிய ஸர்வேஸ்வரன், பக்தர்களுக்கிரங்கி அவர்கள் உகந்து ப்ரார்த்திக்கிறபடிகளில் மந்த்ரங்களினால் ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட பிம்பங்களைத் தானுகந்து அவைகளில் ஆவிர்ப்பவிக்கிறான் என்பது சாஸ்த்ரார்த்தம். இந்த பகவத் விக்ரஹங்களையே அர்ச்சாவதாரங்களென்பது. ஸ்ரீ வைஷ்ணவனுக்கு இவ்வர்ச்சையில் ஆராதநம் இவன் அபேக்ஷிக்கும் பரம ப்ரயோஜநமாயிற்று (Summum Bonum). ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பிறந்தவனுக்கே பகவதாராதநம் இடைவிடாமல் செய்யவேண்டிய கார்யம். 'பகவானுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதி முதலியவைகளை அநுஸந்

தித்து, அவனை சரணமடைந்து, அவனது அநுக்ரஹத்தினால் மனப்பான்மையில் ஏற்றமடைந்து, ஸர்வேஸ்வரனை அவனே தனக்கும் ஸ்வாமியென்பதை நினைத்து மிகவும் ப்ரீதியுடன் இடைவிடாமல் த்யாநம்செய்து, அவனை நேரில் காணும் நிலைமையை மனத்தினால் அடைந்து, அப்படிப்பட்ட அநுபவத்தினால் உண்டான ப்ரீதியானது உள்ளடங்காமல் ப்ரவஹித்து வெளிப்படையான பரிபூர்ண கைங்கர்யங்களில் துவக்குண்டால் அதுதான் பகவத்பூஜை' யென்று ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் நித்யத்தில் அருளிச்செய்தார். இது வைஷ்ணவர்செய்யும் தேவபூஜையின் விசேஷம். எனவே, விக்ரஹாராதநம் பக்தர்களின் சித்தாலம்பந ஸௌகர்யத்துக்காக ஏற்பட்டதென்றும், ஜ்ஞானவானுக்கு அது அபேக்ஷிதமில்லையென்றும், இதர மதஸ்தர்களும், இக்காலத்துக் கல்வியிற் பயின்றவர்களும் சொல்வது சாஸ்த்ரார்த்தமன்று. 'ப்ரதிமாஸ்வப்ரபுத்தாநாம் ஸர்வத்ர ஸமதர்சிநாம்' என்கிற வசநத்துக்கு 'அறியாதவர்கள் ப்ரதிமைகளில் மாத்ரம் தைவமிருப்பதாய் நினைப்பார்கள்; ஸமதர்சிகளோ வென்றால் ப்ரதிமைகளிலும் மற்றெங்கும் ப்ரஹ்மத்தைக் காண்பார்கள்' என்று அர்த்தங்கொள்ளவேண்டும். 'மூடர்களுக்குத்தான் ப்ரதிமைகளில் தைவம்', என்று சொல்வது மந்தயோசனை. அர்ச்சாவதாரத்திலும் பகவான் சுத்தஸத்வமயமான தன் ஸ்வரூபத்துடனும் ஜ்ஞானபல ஐஸ்வர்ய வீர்யசக்தி தேஜஸ் என்னும் குணபூர்த்தியுடனும் ஆவிர்ப்பவிக்கிறான் என்பது 'ஸ்வசக்த்யா ஸந்நிதாயிஷா அர்ச்ச்யம் ஸூர்ணம்' என்னும் வசநத்தால் ப்ரஸித்தம். ஆகையால், அர்ச்சாரூபியான பகவான் திறத்தில், மற்ற லௌகிகங்களான ப்ரதிமைகள் சித்ரங்கள் முதலியவற்றிற்போல சிலை என்றும் லோஹம் என்றும் புத்தியைப்பண்ணும் அபசாரத்தைப் பகவான் க்ஷமிக்கமாட்டான் என்பது 'யோ விஷ்ணோ: ப்ரதிமாகாரே லோஹபாவம் கரோதி வை | யோ குரௌ மாநுஷம் பாவம் உபௌ நரகபாதிநௌ ||' என்று சொல்லப்பட்டது.

மோக்ஷ உபாயமான ப்ரபத்தியை ஸர்வபாப விமோசகமாயும் ஆச்ரயிப்பதற்கு ஸுலபமாயும் உள்ள இந்த திவ்யமங்கள

ஸித்தாந்த்திலேயே செய்யவேண்டுமென்பதை த்வயத்தில் 'ஸர்வ ஸம்பத் வ்யாக்யானத்தில் ஸ்ரீதேசிகன் நிரூபித்தார். ஸ்ரீலோகாசார்யரும் பகவானுடைய பரவ்யூஹாதி ரூபங்களில் விபர்யஸ்த்தக்கால் ப்ரபத்திசெய்வதற்கு விஷய நியமமுண்டென்று காட்டி அருளிச் செய்வதாவது :—' விஷய நியமமாவது குணபூர்த்தியுள்ள இடமே விஷயமாகை. பூர்த்தியுள்ளதும் அர்ச்சாவதாரத்திலே. ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்தி பண்ணிற்றும் அர்ச்சாவதாரத்திலே. பூர்ணமென்கையால் எல்லார்க்குமொக்கும் புஷ்கலங்கள். ப்ரபத்திக்கு அபேக்ஷிதங்களான ஸௌலப்யாதிகள் இருட்டறையில் விளக்குப்போல் ப்ரகாசிப்பது இங்கே. பூர்த்தியையும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் குலைத்துக்கொண்டு தன்னை அநாதரிக்கிறவர்களைத் தான் ஆதரித்து நிற்கிற இடம். பூகத ஜலம் போலே அந்தர்யாமித்வம். ஆவரண ஜலம்போலே பரத்வம். பாற்கடல்போலே வ்யூஹம். பெருக்காறுபோலே விபவங்கள். அதில் தேங்கின மடுக்கள்போலே அர்ச்சாவதாரம். இது தான் மன்று. விமுகராய்ப்போரும் சேதநர்க்கு வைமுக்யத்தை மாற்றி ருசியை விளைவிக்கக்கடவதாய் ருசிபிறந்தால் உபாயமாய் உபாய பரிக்ரஹம் பண்ணினால் போக்யமுமாய் இருக்கும்'—என்று.

ஸ்ரீ அச்வமேத பர்வத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் தர்மபுத்ரருக்கு 'ஸர்வேஷாமேவ தர்மாணாம் உத்தமோ வைஷ்ணவோ விதி: [எல்லா தர்மங்களிலும் உத்தம மானதும் புண்யங்களானதும்]' என்று ஸ்லாகித்த வைஷ்ணவ தர்ம உபதேசத்தில் நித்ய நைமித்திக காம்யாதி தர்மங்களுக்குப் பிறகு கடைசியாக பரம புருஷார்த்தமான பகவதாராதனத்தை இப்படிக் கூறுகிறார் :—" வேதோக்தேநைவ மார்க்கேண ஸர்வபூத ஹ்ருதி ஸ்திதம் । மாமேவ யஜந்தி யே விப்ரா: மத்ஸாயுஜ்யம் வ்ரஜந்தி தே ॥ மத்பக்தாநாம் ஹிதார்த்தாய ப்ராதுர்பாவா: க்ருதா மயா । ப்ராதுர்பாவக்ருதாந்யத்ர அர்ச்சயேத் யஸ்து பக்திமான் ॥ தஸ்யாஹம் ப்ரீதிமாயாமி யேந கேநாபி கர்மணா । நாத்ர கார்யா விசாரணா । மத்ப்ரதிஷ்டாம் விதாநேந ஸ்தாபயேதநு ஸம்ப்ரோக்ஷ்ய மயா । யேந கேநாபி த்ரவ்யேண மணிஸௌவர்ண ராஜதை: । தாம்ரா வா ம்ருண்மயீம் வா பூஜயேத் பக்திபூர்வகம் । த்ரவ்யாணாம் த்ரவ்யேஷு ததாநுபூர்வ்யேண வர்த்ததே தஸ்ய

புண்யம் ஸஹஸ்ரஸங்க்யாதம் ॥ " (அஸ்வ: 116 - 24—30.) [இதன்பொருள் :— வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட மார்க்கத்தால் ஸர்வபூத ஹ்ருதயத்திலும் இருக்கும் என்னை ஆராதிக்கும் ஜ்ஞாநிகள் என்னோடு ஸாயுஜ்யத்தை அடைவார்கள். என்பக்தர்களின் ஹிதத்துக்காகவே நான் அநேக ஆகாரங்களுடன் அவதரிக்கிறேன். ஓ! யுதிஷ்டிரனே, இவ்வவதார ரூபங்கள் ஒன்றில் பக்தன் அர்ச்சனை செய்யக்கடவன். இம்மூர்த்திகளில் ஒன்றை யாதொரு பக்தன் அர்ச்சிக்கிறானோ அதனாலேயே அவனிடத்தில் நான் ப்ரீதியை அடைகிறேன் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. மண்ணினாலாவது, மணிரத்நங்களினாலாவது, தாம்ரம் வெள்ளி பொன் இவைகளினாலாவது, என்னுடைய ரூபம் ஒன்றைச் செய்துகொண்டு அதில் ஆராதனம் செய்யக்கடவன். இந்த த்ரவ்யங்களில் முறையே ஒவ்வொன்றுக்கும் பதின்மடங்கு அதிக புண்யமுண்டு.]

அர்ச்சாரூபியான பகவானை ஸேவிப்பவர்களுடைய ஸகலபாபங்களும் நசித்து அவர்கள் பரிசுத்தராகிறார்கள் என்பது 'க்ருஷ்ணோ தநோதி ஸர்வம் பச்யத: பாபநாசனம் । நாஸ்திகாநாம் ப்ரதக்ஷிணம் ஸம்பந்தஸ்ய கிம்புநர்ப்ரஸாதகம் ॥' என்று சொல்லப்பட்டது. தவிர, அவர்களுடைய ப்ராந்திபுத்தி, இதின் காரணமான கெட்டவாஸனை, ப்ரமரூபமான புத்திகள், ஆபாஸயுக்திகள், நாஸ்திக்யம் முதலியவைகளும், பகவானை அகஸ்மாத்தாக ஸேவிப்பதினாலே லயமடைகின்றன வென்பதும் 'த்ருஷ்ட்வா ஸகல துஸ்தர்க்க வாஸநா ஸமுத்பவ வ்யவஸாய: ப்ரமதாஸ் த்யாஜ்யா தத்வதர்சனாத் ॥ கௌதுகாத் ஸம்ப்ராப்தோ நாஸ்திகோபி ஸம வ்ரஜேத் ।' என்று உபதேசிக்கப்பட்டது.

ஆகவே, பகவதாராதநம் பரமபுருஷார்த்த மென்பதும், ஸர்வாபேக்ஷிதங்களுக்கும் ஸாதகமென்பதும், ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ரவ்ருத்தி என்பதும் மனிதனுடைய ஸமஸ்த பாபங்களையும் மதிமயக்குக்களையும் போக்கவல்ல அரிய மருந்தென்றும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் துணிவென்றதாயிற்று. இவ்வாராதநத்தை 'ஜோதுர்

ரம் யஜ்ஞதபஸாம் ஸர்வலோகமஹேஶ்வரம் | ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் ஜ்ஞாத்வா மாம் ஶாந்திம்ருச்சதி ||' என்று ஸ்ரீகீதாசார்யன் அருளிச்செய்தபடியே 'ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் விதிக்கப்பட்ட ஸர்வ கர்மங்களினாலும் ஆராதிக்கப்படுபவன்; ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் அளிப்பவன்; லோகேஶ்வரர்களெல்லாருக்கும் ஈஶ்வரன்; ஸர்வபூதங்களுக்கும் இன்பன்; அவன் ப்ரீதியே தனக்கும் ப்ரீதி' என்று தெளிந்து, அவன் திறத்திலேயே செய்யவேண்டுமென்பதும் ஸித்தமாயிற்று.

பராவர தத்வஜ்ஞானம் பிறந்தவன் ஶரீரம் விடுமளவும் சாஸ்திரங்களிட்ட கட்டளைகளில் தன்வர்ணாஶ்ரம உசிதமான நடவடிக்கைகளைச் செய்யக்கடவன் என்பது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தர்மங்களில் முக்யமானது. இவைகளை மீறிநடந்தால், அதைப் பகவத் த்ரோஹமென்றும், அப்படிச் செய்பவன் பக்தனாகிலும் வைஷ்ணவனல்லனென்றும் 'ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸ்தாமுல்லங்க்ய வர்த்ததே | ஆஜ்ஞாச்சேதீ மம த்ரோஹீ மத்பக்தோபி ந வைஷ்ணவ: ||' என்று பகவானே சொன்னான். இவ்வர்த்தம் சாஸ்திரங்களில் பல விடங்களில் உத்கோஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வைதிக ஸம்ப்ரதாயஸ்தர் யாவரும் ஒப்புக்கொண்டது. ஆயினும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மதத்தின்படியில் இதற்கு ஒரு விசேஷமுண்டு. அதாவது, சாஸ்திர விஹிதங்களான நித்யகர்மாநுஷ்டானங்களெல்லாம் பகவதாராதன ரூபங்களென்பது. ஸாக்ஷாதாராதனத்தைப் போலவே இவைகள் பகவத் ப்ரீத்யர்த்தமாகவும் செய்பவனுக்கு போக்யமாயுமிருக்கும். இஸ்ஸம்ஸார மண்டலத்திலிருந்தே பகவத்தாஸ்யைக ரஸிகராயிருப்பவர் தாம் வைஷ்ணவராவார் என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தார். இவர்களுக்கு 'உண்ணும் சோறும் பருகுநீரும் தின்னும் வெற்றிலையும் எல்லாம் கண்ணன்' என்றார். இவர்களுக்கு 'உண்ணுநாள் பசியாவதொன்றில்லை, ஓவாதே நமோ நாரணா வென்றெண்ணா நாளும் இருக்கெசுச்சாம நாண்மலர் கொண்டு அவன்பாதம் நண்ணாநாளும் அவை தத்துறுமாகில் அன்று அவர்க்குப் பட்டினிநாள்' என்று பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்தார்.

இப்படிப்பட்டவர் தாம் ஜ்ஞானிகளென்றும் ஸாதுக்களென்றும் சாஸ்த்ரங்களில் வழங்கப்படுகிறவர் என்பதை ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் 'ஸாதவ: உக்தலக்ஷண தர்மஶீலா: வைஷ்ணவாக்ரேஸரா: மத்ஸமாஶ்ரயணே ப்ரவ்ருத்தா: மந்நாமகர்ம ஸ்வரூபாணாம் வாங்மநஸாகோசரதயா மத்தர்ஶநேந விநா ஸ்வாத்மதாரண போஷணாதிகமலபமாநா: க்ஷணமாத்ரகாலம் கல்பஸஹஸ்ரம் மந்வாநா: ப்ரஶிதிலஸர்வகாத்ரா பவேயு: (ஸாதுக்களாவார் வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களை உள்ளபடி ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாக அநுஷ்டிப்பதையே ஸ்வபாவமாக உடையவர்களாயும் பகவானை ஆஶ்ரயிக்கப்ரவர்த்தித்து மனோவாக்குக்களுக்கு எட்டாத அவனுடைய திருநாமங்கள், அதிமாநுஷக்ருத்யங்கள், ஸ்வரூபம் முதலியவைகளின் ப்ரபாவத்தை அறிந்து அவனைத் தரிசித்தாலல்லது ஆத்மாவைத் தரிப்பது போஷிப்பது முதலிய செய்யமுடியாதவர்களாய், அதில்லாதகாலம் ஒருக்ஷணமானாலும் அதை ஆயிரம் கல்பங்களாக நினைப்பவர்களாய், அதனால் தங்கள் சரீரம் ஶிதிலமடைந்தவர்களாயிருக்கும் வைஷ்ணவ ஶ்ரேஷ்டர்கள்)' என்று அருளிச்செய்தார் (கீ. பா. 4-8.).

ஸ்ரீ:

எழுதல் முறைமை.

ஆர்யபாஷையென்று அனைவராலும் போற்றப்படுகின்ற ஸம்ஸ்க்ருத பாஷைக்கு அஸாதாரணமாக ஓர் மேன்மை ஏற்பட்டிருக்கின்றது. அது யாதெனில்:—அப்பாஷையைப் பயின்றவர்கள் அவ்வடசொற்களை வ்யவஹரிக்கும்போதும் எழுதும்போதும் சொல்வடிவத்தில் ஒரு மாறுபாடின்றிப் பிரயோகிக்கின்றனரன்றோ; அதுவேயாம். ஹிந்தீ, கன்னடம், தெலுங்கு முதலிய மற்ற தேச்யபாஷைகளுக்கு இவ்வகைப் பெருமை அமைந்திலதென்பதை யாமுரைக்கவேண்டா. பெரும்பாலும் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையோ டொக்கப் புகழப்படுகின்ற தமிழ்ப்பாஷைக்கும் இவ்வகைப் பெருமை ஏற்படவில்லை யென்பதை வருத்தத்தோடு விளம்புகின்றோம். இலக்கண இலக்கியங்களைக் கசடறக் கற்று மிகவும் புகழ்பெற்றோர்களும் வ்யவஹார முறைமையையும் எழுதல் முறைமையையும் மாறுபாடுடைத்தாகவே கொண்டிருக்கின்றனர். மண்வெட்டி, திருமடைப்பள்ளி, திருமண் பெட்டி, இவைபோலும் பல்லாயிரம் சொற்களை எழுதும்போது இவ்வண்ணமே முறைவழுவாது எழுதுகின்றனரெனினும், இச்சொற்களை வ்யவஹரிக்குமிடத்து, மம்பட்டி, திருமாப்பிழி, திருமட்டி என்றிவ்வாறு விகாரமாகவே வ்யவஹரிக்கக் காண்கின்றோம். சொற்களுக்கு இவ்வாறு ஏற்பட்டுள்ள திரிபு சிதைவுகள் அவற்றுக்குக் கொடிய தண்டனை யென்றே பெரியோர் கருதுவர்.

சாச்வதமாக விதிக்கப்பட்டுள்ள இத்தண்டனையையும் இதனால் ஆன்றோர்க்கு உண்டாகும் அளவிறந்த வருத்தத்தையும் இனி அனைத்துக்கும் வல்ல ஆண்டவனும் தவிர்க்கவல்லனல்லனென்பதைத் திண்ணிதாகக்கொண்டு, அவ்விஷயமாய்ச் சில சிந்திப்பதும் சொல்வதும் எழுதுவதும் பயனற்றதாமெனத் தணிந்தொழிந்து, "எழுதல் முறைமை" என்னும் விஷயத்திற் சுருக்கமாகச் சில கூறுகின்றோம்.

'ஸம்ஸ்க்ருத பாஷைபோலவே தமிழ்ப்பாஷையும் ஸ்வதந்த்ர பாஷைதான்' என்று ஆராய்ச்சியிற் சிறந்த ஆசிரியர்கள் பலர்

கருதுமாற்றைச் சிரமேற்கொள்வோம். வட சொற்கள் கலசாத தமிழ் நூற்களைப்பற்றி நமக்கு யாதொரு விசாரமுமில்லை. தமிழ் நடையிற் பெரும்பாலும் வட சொற்களையும் கலந்து உபயோகித்துக்கொண்டே பல நூல்களையும் வியாஸங்களையும் எழுதுகின்ற பல பெரியோர்களின் புத்தகங்களைப் பார்த்திருக்கிறோம்; நாடோறும் பார்த்துக்கொண்டு மிருக்கின்றோம். அவற்றுள் எழுதல் முறைமையை நாம் கவனிக்கும்போது இவ்வகையான ஒரு நிர்த்தாரணம் செய்யலாயிற்று. அதாவது:—ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையையும் தமிழ்ப் பாஷையையும் ஒரு ஸமமாகக் கரைகண்டு அவற்றின் நரம்புகளை நன்கறிந்த நாவலர்கள் மிகச் சிறுபான்மையரே. இவ்விரண்டு பாஷைகளிலும் தனித்தனியே ஒப்புயர்வற்ற வல்லமை பெற்றவர்களை ஆயிரக்கணக்காகத் தேர்ந்தெடுக்கக்கூடுமாயினும் இரண்டு பாஷைகளிலும் ஒருபடிப்பட்ட ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சியும் அரிய ஞானமும் பெற்ற மஹாநுபாவர்களை நாம் எளிதாகக் கண்டறிவதற்குரிய பாக்கியம் செய்திலோம்.

நம் பூர்வாசாரியர்களுள் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான், பெரியவாச்சான் பிள்ளை, வேதாந்த தேசிகன் முதலானோர் வ்யாக்யானரூபமாக க்ரந்தங்கள் பல அருளிச் செய்துள்ளவற்றில் வடமொழி தென்மொழி விரவிய மணிப்ரவாள நடை வெகு அழகாக அமைந்துள்ளமையால் அந்த க்ரந்தங்களிற் போதுபோக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கட்கு மணிப்ரவாள நடையில் வ்யாஸமெழுதுவதற்கு இலக்கணப்பயிற்சியின்றியே ஒருவிதமான ஸம்ஸ்காரம் உண்டாகின்றது. தங்களுக்குப் பரிசிதமான, வடமொழி தென்மொழிகளை முத்தும் மணியும் கட்டிப் பதிப்பதுபோலக் கலந்து வரைந்திட்டாலும் அக்ஷரஸந்நிவேசங்களை நாம் ஆராயுங்கால் சில வார்த்தைகள் சொல்வதற்கு இடமுண்டாகின்றது. தமிழ்ச் சொற்களைத் தமிழ் லிபியாலும் வடசொற்களை க்ரந்தாக்ஷரத்தாலும் எழுதிவிட்டால் ஒருவாறு ஒத்துப்போய் விடுமானாலும், அந்த மணிப்ரவாள நடையிலமைந்த வ்யாஸங்களை அச்சடிக்கும்போது தமிழ்லிபியையும் க்ரந்தலிபியையும் கலசிக் கலசிக் கோக்க முடியாத நிலைமையில் ஸௌகரியத்துக்கிணங்க எல்லாச் சொற்களையும் தமிழ் லிபியிலேயே அச்சிட நேரிடுகின்றது. அப்போது நாம் எழுதவேண்டிய முறைமை எது? என்னும் விஷயமே இப்போது யாமெடுத்துக் கொண்டதாம்.

'வ்யாக்யாநம்' என்ற வட சொல்லைத் தமிழ் லிபியில் எழுதும்போது வ்யாக்யானம், வ்யாக்யாளம், வ்யாக்யாநம், வ்யாக்யாநம், வியாக்யாநம், வியாக்யாநம், வியாக்யானம், விய்யாக்யானம், வியாக்கியானம், வியாக்கியாநம் என்றிவ்வாறு பத்துவிதமான வேற்றுமைகள் ஏற்படுகின்றன. இவ்வேற்றுமைகள் எல்லாமுமே பொருத்த முற்றவைகள் தானா? இவற்றுள் ஒன்று அல்லது சில பொருந்த முற்றவைகளா? என்று விசாரம்வரில், இலக்கணங் கொண்டே இவ்விஷயம் அறுதியிடப்படவேணும். எவ்விதமாக எழுதினாலும் நமக்குப் பொருள் தெரிகின்றதாதலால் எல்லாப்படியுமொக்கும் என்னும் வாதத்தைக் கற்றுணர்ந்த பெரியோர் காமுறமாட்டார்.

இனி இலக்கண மாராய்வோம். நன்னூல் எழுத்ததிகாரப் பதவியலில்,

"இடையில் நான்கு மீற்றிரண்டும்"

என்பது முதலாக நான்கு சூத்திரங்களால் வடமொழி ஆக்க விகாரவிதிகள் நியமிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றை அடியொற்றிக் கீழ்வருமாறு கூறுவோம்:—

ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையுள் உயிரெழுத்துப் பதினாறு:—

𑌅, 𑌆, 𑌇, 𑌈, 𑌉, 𑌊, 𑌋, 𑍠, 𑌌, 𑍡, 𑌏, 𑌐, 𑌓, 𑌔, 𑌅𑌂, 𑌅𑌃.

இவற்றுள் 𑌋, 𑍠, 𑌌, 𑍡, 𑌅𑌂, 𑌅𑌃, என்னும் ஆறும்—ஸம்ஸ்க்ருதத்திற்குச் சிறப்பெழுத்துக்கள். அ, ஆ, இ, ஈ, உ, ஊ, ஏ, ஐ, ஓ, ஔ, என்னும் மற்றைப் பத்தும் ஆரியத்திற்கும் தமிழிற்கும் பொதுவெழுத்துக்கள். (தமிழிலுள்ள எகர ஒகர உயிர்கள் வடமொழியில் இல்லை.)

இனி, ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையுள் மெய்யெழுத்து முப்பத்தேழு.

𑌕, 𑌖, 𑌗, 𑌘, 𑌙, 𑌚, 𑌛, 𑌜, 𑌝, 𑌞, 𑌟, 𑌠, 𑌡, 𑌢, 𑌣, 𑌤, 𑌥, 𑌦, 𑌧, 𑌨, 𑌪, 𑌫, 𑌬, 𑌭, 𑌮, 𑌯, 𑌰, 𑌲, 𑌵, 𑌶, 𑌷, 𑌸, 𑌹, 𑌳, 𑌕𑍍𑌷, ꞉𑌕, ꞉𑌪.

இவற்றுள் 𑌖, 𑌗, 𑌘, 𑌛, 𑌜, 𑌝, 𑌠, 𑌡, 𑌢, 𑌥, 𑌦, 𑌧, 𑌫, 𑌬, 𑌭, 𑌶, 𑌷, 𑌸, 𑌹, 𑌕𑍍𑌷, ꞉𑌕, ꞉𑌪, என்னும் இருபத்திரண்டும்

ஆரியத்திற்குச் சிறப்பெழுத்துக்கள். க, ங, ச, ஞ, ட, ண, த, ந, ப, ம, ய, ர, ல, வ, ள, என்னும் மற்றைப் பதினைந்தும் ஆரியத்திற்கும் தமிழிற்கும் பொதுவெழுத்துக்கள். (தமிழிலுள்ள ழகர, றகர னகர மெய்கள் வடமொழியில் இல்லை.)

ஆரியத்திற்கும் தமிழிற்கும் பொதுவாகவுள்ள எழுத்தாலாகி விகாரமின்றித் தமிழில் வந்துவழங்கும் வடமொழி தற்சமம் எனப்படும்.

(உதாரணம்) அமலம், கமலம், காரணம், குங்குமம்.

ஆரியத்திற்கே உரிய சிறப்பெழுத்தாலும், பொதுவும் சிறப்புமாகிய ஈரெழுத்தாலுமாகித் திரிதல் முதலிய விகாரம் பெற்றுத் தமிழில் வந்து வழங்கும் வடமொழி தற்பவம் எனப்படும்.

(உ-ம்.) 𑌶𑍂𑌲𑍀 - சூலி, 𑌭𑍋𑌗𑍀 - போகி, 𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 - சத்தி.

இவை சிறப்பெழுத்தாலாகி விகாரம் பெற்றுத் தமிழில்வந்து வழங்கும் தற்பவமொழி.

𑌹𑌰𑌿𑌃 - அரி, 𑌹𑌰𑌃 - அரன், 𑌜𑌯𑌃 - சயம், 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 - ஞானம், இவை ஈரெழுத்தாலுமாகி விகாரம்பெற்றுத் தமிழில்வந்து வழங்கும் தற்பவமொழி.

இனி, ஆரிய வெழுத்துத் தமிழில் விகாரப்படும் விதத்தை, (நன்னூலில்தானே)

"அவற்றுள்,
ஏழாமுயிரிய்யும் இருவுமை வருக்கத்து
இடையில் மூன்று மவ்வம் முதலும்
எட்டே யவ்வும் முப்பது சயவும்
மேலொன்று சடவும் இரண்டு சதவும்
மூன்றே யகவும் ஐந்திரு கவ்வும்
ஆவீறையும் ஈயீறிகரமும்"

என்னுஞ் சூத்திரம் விரிவாகக் காட்டுகின்றது. இச் சூத்திரத்தின் பொருளானது உதாரண விளக்கத்தோடு நன்னூலுரையில் நன்கு விவரிக்கப்பட்டுள்ளமையால் அதனை இங்கு விவரிக்க முயல்கின்றிலோம்.

(இன்னும் வரும்.)

பெருமாள்கோயில். ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்காசாரியன்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

அதீந்த்ரிய விஷயத்தில் தர்க்காப்ராமாண்யம்.

படிப்பில் சிறந்தவர்களாயும் புத்தியில் கூர்மையுள்ளவர்க
ளாயும் இருக்கும் சில பாஸ்சாத்ய வித்வான்கள், ஆத்ம விஷயக
மாக பின்வருமாறு ஒரு ஸித்தாந்தத்தைக் கொண்டிருக்கிறார்க
ளென்று நாம் அறிகிறோம். ‘ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணப்படும் விஷ
யங்களைத் தவிர்த்து வேறொன்று மில்லையென்றும், தேஹ நாசத்
துடன் ஸர்வ நாசமும் ஸம்பவிக்கின்றது என்றும் சொல்வது
தர்க்கவிருத்தம். ஸமீசீந தர்க்கம் செய்து ந்யாய்யங்களான அநு
மானங்களை அநுமானித்தால், அப்ரத்யக்ஷங்களான விஷயங்கள்
சில இருக்கின்றனவென்பதும், தேஹம் நசித்த பிறகும் அந்தத்
தேஹத்துடன் பூர்வம் ஸம்பந்தம் பெற்றிருந்த பொருள் ஒன்று
அதீந்த்ரியமாக ஜீவித்திருக்கின்றது என்பதும் நன்றாக விளங்
கும்.’

இந்த ஸித்தாந்தத்திற்கு அநுமானமே ப்ரமாணமென்று அவர்
கள் சொல்லுகிறார்கள். பகவதாஜ்ஞையென்று ஒரு சாஸ்த்ர
த்தை ஒத்துக்கொள்வது அவர்களுக்கு அஸம்மதமாக இருக்கிறது.
ஸித்தாந்தம் ஸம்பந்தப்பட்டவரையில் எவ்வித விவாதமும் அவர்
களுடன் நமக்கு இல்லாமற்போனாலும், அந்த ஸித்தாந்தத்தை
ஸ்தாபிப்பதற்காக அவர்கள் ப்ரவர்த்திக்கும் மார்க்கம் நமக்கு
ஸர்வதா அஸம்மதமாகையால் அதன் ஸாதுத்வத்தைப்பற்றி ஸ்வ
ல்ப சர்ச்சை செய்ய நாம் இப்பொழுது துணிகிறோம்.

ஜகத்தில் சிற்சில அநிஷ்டங்கள் கதாசித் ஸம்பவித்தபோதி
லும், ப்ராயேண குணபாகமே அதில் தலையெடுத்து நிற்கின்றது
என்பது அவர்கள் கொள்கை. அபஜயம் முதலிய அநிஷ்டங்

கள் பஹுவாகத் தென்பட்டாலும், அவை, சந்த்ரகிரணங்களின்
நடுவில் களங்கம்போல, குணபாகங்களின் நடுவில் மறைந்து விடு
கின்றனவாம்.” இந்தக் கொள்கையை ஆதாரமாகக்கொண்டு அவர்
கள் பின்வருமாறு ஒரு அநுமானத்தைச் செய்கிறார்கள்.

‘ப்ரபஞ்சம் குணபூயிஷ்டமே தவிர தோஷ பூயிஷ்டமன்
றாகையால், ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் அநிஷ்டமாயும் மஹத்தான
தோஷத்திற்கு ஆஸ்பதமாயுமுள்ள ஸர்வநாசம் என்னும் பரிணா
மம் ப்ரபஞ்சத்திற்கு அநநுரூபம். ஸர்வநாசம், அதாவது - ப்ரத்
யக்ஷமாயுள்ள தேஹாதிகள் நஷ்டங்களான பிறகு நமது இந்த்ரி
யங்களுக்கு அகோசரமாக ஒன்றும் தங்கி நிற்கவில்லை என்று
சொல்வது, ப்ரபஞ்சத்தில் குணமே தலையெடுத்து நிற்கின்றது
என்று சொல்வதற்கு விருத்தமன்றோ? கணக்கற்ற ஸாதுக்கள்
பால்யத்திலேயே ம்ருதி அடைவதையும், அநேக அஸாதுக்கள்
தீர்க்காயுஷ்யமுள்ளவர்களாக இருப்பதையும் நாம் பார்க்கிறோம்.
ஸாதுக்கள் விஷயத்தில், மரணத்திற்குப் பிறகாவது அவர்களு
டைய ஸாதுத்வத்திற்கு அநுரூபமான ஸ்ரேயஸ்ஸின் ப்ராப்தி
அவர்களுக்கு ஸம்பவிக்கும்; அஸாதுக்கள் விஷயத்தில் தேஹ
வியோகாநந்தரமாவது அவர்களுடைய அஸாதுத்வத்திற்கு உசித
மான அஸ்ரேயஸ் அவர்களுக்கு ப்ராப்தமாகும் என்று சொல்லக்
கூடாவிட்டால், ஜகத் குணங்களால் நிறைந்துள்ளது என்று ஒத்
துக்கொள்ள எப்படி ஸாத்யப்படும்?’

இப்படிச் செய்யப்படும் அநுமானம், ‘ப்ரபஞ்சம் குணங்க
ளால் நிறைந்து உள்ளது; தோஷம் க்வசித் தென்பட்டால், அது
குணங்களால் ஆக்ராந்தமாகி விடுகின்றது’ என்னும் ஒரு வ்யா
ப்தி ஜ்ஞானத்தை உபஜீவித்திருக்கின்றது. இந்த வ்யாப்தி எப்
படி ஸித்திக்கின்றது? நமக்கு ஏற்படும் ப்ரபஞ்சாநுபவமே
இந்த வ்யாப்திஸித்திக்குக் காரணமென்றால், ப்ரபஞ்சத்தில் ஏக
தேசமே நமது அநுபவ கோசரமாக இருக்கிற படியாலும்,
பெரும் பாகம் நமது அநுபவத்திற்கு அகோசரமாக இருக்கிற
படியாலும், ஏகதேசாநுபவத்தைக்கொண்டு எப்படி வ்யாப்
தியை ஸாதிக்கக்கூடும்? என்று ஒரு சோத்யம் ஏற்படும். ஏக
தேசாநுபவத்தைக் கொண்டே வ்யாப்தியை ஸாதிக்கிறோமென்
றால், அப்படி ஸாதிக்கப்படுவது பூர்ண ப்ரபஞ்சவிஷயமான
வ்யாப்தி ஆகாது. தவிரவும், நம்முடைய அநுபவத்திற்கு கோசர

மாயுள்ள ப்ரபஞ்சாம்ஶத்தில் தோஷமே ப்ரசுரமாகக் காணப்படுகின்றதே தவிர குணப்ராசுர்யம் காணப்படவில்லை. ப்ரபஞ்சம் தோஷபூயிஷ்டம் என்பதற்கே அந்த அநுபவம் ஹேதுவாகுமே தவிர, குண பூயிஷ்டம் என்பதற்கு அது உதவியாகாது. நமது அநுபவத்திற்கு அகோசரமாயுள்ள ப்ரபஞ்சாம்ஶத்தின் ஸ்திதியைக்கொண்டும் இந்த வ்யாப்தியை க்ரஹிக்கிறோமென்றால், அது உன்மத்த ப்ரலபிதமாகும். ஸர்வதா அஜ்ஞாநவிஷயமான ப்ரபஞ்சாம்ஶம் ஜ்ஞாநத்திற்கு ஸாதகமாகுமோ? தவிரவும், அநுபவ கோசரமாயுள்ள ப்ரபஞ்சாம்ஶத்தில் தோஷம் ஏராளமாகக் காணப்பட்டால் அநுபவாகோசரமாயுள்ள ப்ரபஞ்சாம்ஶத்தின் ஸ்திதியும் ஏன் அப்படியாகவே இருக்கக்கூடாது? அதவா, அதில் குண பூயஸ்த்வம் இருக்கிறதென்றும், அப்படி ஏராளமாக இருக்கும் குணங்கள் அநுபவகோசரமான ப்ரபஞ்சாம்ஶத்தின் தோஷத்தை ஸமீகரணம்செய்து விஞ்சி நிற்கவும் போதுமானவை என்றும் சொல்லவும் ஸாத்யப்படாது; ஏனென்றால், அப்படி விஞ்சிநிற்கக்கூடிய குண ப்ராசுர்யம் ஸர்வ நாஶத்தால் ஏற்படக்கூடிய மஹத்தான தோஷத்தையும் ஆக்ரமித்து மீண்டும் தலையெடுத்து நிற்கலாமன்றோ? அப்படி நின்றால், ஸர்வநாஶமும், அதாவது - தேஹம் நஷ்டமான பிறகு ஒன்றும் தங்கி நிற்கவில்லை என்று சொல்வதும் விருத்தமாகாதோ. அப்பொழுது ஸர்வநாஶக்கொள்கையை இந்த வாதிகள் ஏன் அநாதரிக்க வேண்டும்?

இதைப்போன்ற இன்னும் கணக்கற்ற விரோதங்களை இம்மாதிரியான அநுமானங்களில் காணலாம். ஸர்வஜ்ஞரூபமான ஶாஸ்த்ரம் என்னும் ஒரு ப்ரமாணத்தை நாம், அதீந்த்ரிய விஷயங்களில் அங்கீகரிக்காவிட்டால், நமது ஸித்தாந்தத்திற்கு நிலை என்பதே ஏற்பட ஹேதுவில்லை. இதை ஆலோசித்தே ஸ்ரீ வ்யாஸர், ப்ரஹ்மத்தின் ஜகத் காரணத்வம் அநுமாநகம்யமன்றென்றும் ஶாஸ்த்ரத்தாலேயே அது அறியக்கூடியதென்றும் 'ஶாஸ்த்ரயோநித்வாத்' என்னும் ஸூத்ரத்தில் ஸ்தாபித்திருக்கிறார். தர்க்கத்தின் அஸ்திரதையை ஸ்ரீ ஶங்கராசார்யர் பின்வருமாறு அதிமநோஜ்ஞமான வாக்யங்களால் விவரித்திருக்கிறார்.

"यत्नेनानुमितोऽप्यर्थः कुशलैरनुमातृभिः ।
अभियुक्ततरैरन्यैरन्यथैवोपपाद्यते ॥ इति
न प्रतिष्ठितत्वं तर्काणां शक्यमाश्रयितुं
पुरुषमतिवैरूप्यात् ।"

[சில வித்வான்களால் ப்ரயத்நத்தால் ஸாதிக்கப்படும் தர்க்கங்கள் அவர்களைவிடச் சிறந்த வித்வான்களால் தூஷிக்கப்படுகின்றன; இவர்களால் உத்ப்ரேக்ஷிக்கப்படும் தர்க்கங்களும் இன்னும் பெரிய வித்வான்களால் நிராகரிக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு தர்க்கங்கள் கேவலம் புத்தி சாதுர்யாதீனங்களானபடியால், அவைகளுக்கு ஒரு பொழுதும் நிலை இல்லை]

ஸ்ரீ தேஶிகனும்,

'[illegible]' என்கிறபடியே தர்க்க பாண்டித்யத்தாலே நினைத்ததெல்லாம் ஸாதிக்கலாயிருக்கச் செய்தேயிறே நாம் ப்ரமாண ஶரணராய்ப் போருகிறது.' என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார். அதீந்த்ரிய விஷயங்களில் ஸநாதநம் ஶாஸ்த்ரமே நமக்கு கதி.

"[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥'

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்.

இயற்பா.

பொய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

முதல் திருவந்தாதி.

(முன் ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

41. குன்றனைய குற்றஞ் செய்யினுங் குணங்கொள்ளும்
இன்று முதலாக வென்னெஞ்சே — என்றும்
புறனுரையே யாயினும் பொன்னாழிக் கையான்
றிறனுரையே சிந்தித்திரு.

(இ-ள்.) என்னெஞ்சே - எனக்கு அநுகூலமாக நடக்கின்ற மனமே! (நீ), என்றும் - எப்போதும், புறன் உரையே ஆயினும் - (மனப்பூர்வமாக வல்லாமல்) வெளிப்பேச்சிலாயினும், பொன்னாழிக் கையான் - அழகிய திருவாழி யாழ்வானைக் கையிலேந்திய பெருமான் (ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்) திறன் உரையே - ('மித்திரன் என்று வேஷம்பூண்டு வந்தாலும் அவனையும் ஒருக்காலும் கைவிடேன்' என்று பொருளுள்ள) சிறந்த உரையை, சிந்தித்து - எண்ணிக்கொண்டு, இரு - கவலையற்றிரு; (அப்படி இருந்தால்) இன்று முதலாக - இப்பொழுது தொடங்கி, குன்று அனைய குற்றம் - மலையையொத்த பெருங்குற்றத்தை, செய்யினும் - செய்தாலும், குணம் கொள்ளும் - (அவற்றை) நல்லசெயல்களாகவே கொண்டு அங்கீகரிப்பன், எ-று.

எம்பெருமான் தன்னை ஆஶ்ரயித்தவர்களின் விரோதியைப் போக்குமவனே யாயினும், குற்றமே வடிவமாக உள்ள நமக்கு அவனை அடைய முடியுமோ? என்று ஆழ்வாருடைய நெஞ்சு அஞ்ச, ஆழ்வார் அந்தத் தமது நெஞ்சைநோக்கி, உனக்கு ஆநுகூல்யம் சற்றுதோன்றிற்றே யாயினும் அவ்வெம்பெருமான் நமது குற்றத்தை நற்றமாகவே கொள்ளுவான், ஆகையால் நீ அஞ்சவேண்டா, என்று தமது நெஞ்சை ஸமாதானப்படுத்துகிறார். 'வேங்கடம் அமரர்கோன் வீழக்கண்டேத்தான் குன்று' என்று மேற்பாசுரத்திற்கூறி, குன்றனைய குற்றஞ்செய்யினும் குணங்கொள்ளும், என்று இன்று தொடங்கியதனால் அவ்வெம்பெருமான் திருமலையில் நின்றருளுவது

161412

தன்னடியார் குன்றையொத்த குற்றத்தைச் செய்யினும் அதனையெல்லாம் பொறுத்தருளுகைக்காக வென்பது பெறப்படுமென்பர். இன்று முதலாக எம்பெருமான் குற்றத்தைக் குணமாகக் கொள்பவனென்று உணர்ந்த இன்று தொடங்கி என்றபடி. நாம் அவ்வெம்பெருமான் விஷயத்தில் மனப்பூர்வமாகவன்றி அஹ்ருதயமாகச் சொல்லும் பேச்சுக்களையும் ஸஹ்ருதயமாக்கவல்ல கையும் திருவாழியுமான அழகையுடையவன் அவ்வெம்பெருமானென்பது 'பொன்னாழிக்கையான்' என்பதிற் பெறப்படும். பொன்னாழிக் கையானுரை 'மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந (மித்ரமென்ற பாவனையோடு வந்தவனையும் ஒருவாற்றாலும் கைவிடேன்)' என்பது. என்னெஞ்சு - எனக்கு நன்மையைத்தேடும் நெஞ்சு என்றவாறு. திறன் - திறம். போலி. உரை - பேச்சு. திறனுரையை என்று பாடமோதுவாருளர். (41)

42. திருமகளும் மண்மகளும் ஆய்மகளும் சேர்ந்தால்
திருமாட்கே தீர்ந்தவா றென்கொல் — திருமகள்மேல்
பாலோதஞ் சிந்தப் படநாகணைக் கிடந்த
மாலோத வண்ணர் மனம்.

(இ-ள்.) பால் ஓதம் - திருப்பாற்கடலின் குறுந்திவலை, சிந்த (திருமுகத்திலே) படும்படி, படம்நாக அணை - படத்தையுடைய திருவனந்தாழ்வானாகிய படுக்கையின் மேலே, கிடந்த - பள்ளிகொண்டருளாநின்ற, மால் ஓதம் வண்ணர் - பெரிய கடல்போலே (ஶ்யாமளமான) வடிவையுடைய ஸர்வேச்வரனது, திருமகள்மேல் - பெரிய பிராட்டியார்மேலே (மிக்க அன்போடு செல்லுகிற), மனம் - மனமானது, திருமகளும் - ஸ்ரீதேவியும், மண்மகளும் - பூமிப்பிராட்டியும், ஆய்மகளும் - நப்பின்னைப் பிராட்டியும் (நீளாதேவியும்), சேர்ந்தால் - அன்போடு அணைந்தால், (அப்பொழுது பூதேவியும் நீளாதேவியும் புஷ்பம், அங்கராகம் முதலியனபோலப் போகத்திற்கு உபகரணமாகயிருக்க), திருமாட்கே - பெரிய பிராட்டியார்க்கே, தீர்ந்த ஆறு - அற்றுத்தீர்ந்திருக்கிறபடி, என்கொல் - என்னவோதான் (எ-று.)

'ஸ்வதந்த்ரனான ஸர்வேச்வரன் நமது குற்றங்களைக் குணமாகக்கொள்வானோ' என்று ஒரு சங்கை உண்டாக, 'ந கஶ்சிந்நாபராத்யதி (குற்றஞ்செய்யாதவன் ஒருவருமில்லை)', என்று சொல்லி ஆஶ்ரிதரின் குற்றத்தைப் பொறுப்பிக்கும் பெரிய பிராட்டியார் தொடக்கமான தேவிமார் அருகேயிருக்க அவ்வாறு சங்கிக்க இடமில்லை யென்கிறாரென்க. விஷயாந்தரங்களை நுகர வெண்ணி இருவர் முடங்கினால் அங்கு விஷயம் நிரம்பினதல்லாமையால்

னகா இழிந்தவர் ஒருவரோடொருவர் மாறுபாடு கொள்ள வேண்டிவரும்! எம்பெருமானுடைய விஷயமோ போக்யதாதிசயத்தால் புஷ்கலமாக இருக்கையாலே பெருவெள்ளத்தில் இழிவாரைப்போலே திரண்டு அவகாஹிக்கத் தக்கதாக இருக்குமென்பதையும், ஸ்ரீதேவியார் முதலிய மூவரும் எம்பெருமான் விஷயத்தில் மாறுபாடின்றி, ஒற்றுமைப்பட்டிருப்பரென்பதையும், எம்பெருமான் பெரிய பிராட்டியோடு கலந்தபோது அல்லாத பிராட்டிமார் புஷ்பாதி உபகரணம்போல நிற்பரென்பதையும், அல்லாத பிராட்டிமாரோடு எம்பெருமான் பரிமாறும்போது, பெரிய பிராட்டியாரது இடையிலும் விதங்களிலும் கலந்தாற்போலே இருப்பனென்பதும் காண்க. ஆகவே திருமகட்கே தீர்ந்தமை தெற்றென விளங்கும். 'திருமுகமேற் பாலோதந் தீந்த' என்று பாடம் ஓதுவாருமுளர். (42)

43\. மனமாசு தீரும் அருவினையுஞ் சாரா—புனமேய
தனமாய தாமே கைகூடும்—புனமேய
பூந்துழா யன்டிக்கே போதொடு நீரேந்தித்
தாந்தொழா நிற்பார் தமர்.

(இ - ள்.) புனம்மேய - புனத்திலிருப்பதுபோலச் செழித்துள்ள, பூந்துழாயான் - பூத்த திருத்துழாயாலே அலங்கரிக்கப்பெற்றுள்ள ஸர்வேசுவரனுடைய, அடிக்கே - திருவடிகளைக்குறித்து, போதொடு - (சூட்டுதற்கு உரிய) மாலைகளையும், நீர் - (பிராட்டுதற்கு உபகரணமான) கல்நீரையும், ஏந்தி - (அன்போடு) தாங்கிக்கொண்டு, தமர்தாம் - ஆஶ்ரிதர்கள், தொழா நிற்பார் - அடிமை செய்யா நிற்பார்கள்; (இப்படி இவர்கள் தமக்கு வகுத்த அடிமை செய்யவே) மனம் - (எம்பெருமானை அநுஸந்தித்தற்குக் கருவியான) மனத்தைப்பற்றிக் கிடக்கிற, மாசு - (அஜ்ஞானம் முதலிய விஷயங்களி லாசைமுதலிய) தோஷங்களெல்லாம், தீரும் - தன்னடையே போம்; அருவினையும் - (அவ்வகைத் தோஷங்கட்குக் காரணமாய்த் தம்முயற்சியாற்போக்க) அருமையான அஶுபகர்மங்களும் சாராபுகிட்டமாட்டா; தனம் ஆய - (ஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்ற) செல்வம்போலே யிருக்கிற பரமபக்தி முதலியனவும் தாமே கைகூடும் - தாமேவந்து கைகூடும்; (எ - று.)

பிராட்டியார் நித்யமாய் எம்பெருமானைக்கிட்டி நிற்கையாலே குற்றங்களைக்குறித்து அஞ்சவேண்டா என்றார் கீழ்; ஸ்வரூபாநுரூபமான அடிமை செய்யத் தொடங்கவே விரோதிகளெல்லாம் போய்ப் பரமபக்தி முதலியனவும் தாமே தோன்றுமென்கிறார். இதில் 'தானே கைகூடும்' என்று பாடம் ஓதுவாருமுளர்.

44\. தமருகந்த தெவ்வுருவ மவ்வுருவந் தானே
தமருகந்த தெப்பேர் மற்றப்பேர்—தமருகந்
தெவ்வண்ணஞ் சிந்தித் திமையா திருப்பரே
லவ்வண்ண மாழி யானும்.

(இ - ள்.) ஆழியான் - (தன்மனத்தின்படி தொழில் செய்யவல்ல) திருவாழி முதலான சுருவிகளையுடைய ஸர்வேஶ்வரன் (தனது தன்மையையெல்லாம் மறையவிட்டு, தமர் - (இன்றும் இந்த ப்ரபஞ்சத்திலே தன்னைப் பற்றிய) ஆஶ்ரிதர்கள், உகந்தது - உகந்து ஏதியருளப் பண்ணினதாகிய (ஸ்வர்ணம், ரஜதம், தாம்ரம், சிலைமுதலிய த்ரவ்யங்களில் ஏதேனும் ஒன்றினாலே இயன்றதான), எவ்வுருவம் - எந்தத் திருமேனியுண்டோ, அவ்வுருவம் - அந்தத்திருமேனியை, தானே ஆம் - தன்னுடைய அஸாதாரணத் திருமேனி போலே ஆதரித்துப் பரிக்ரஹிப்பன்; மற்று - அதற்குமேலும், தமர் ஆஶ்ரிதர். உகந்தது - உகந்து சாற்றினது, எப்பேர் - எந்தத்திருநாமமோ, அப்பேர் - அந்தத் திருநாமத்தை, (தான் ஆம்) தனக்கு அஸாதாரணமாகவுள்ள நாராயணாதி திருநாமங்களைப்போலே விரும்பி ஏற்றுக்கொள்வன்; தமர் - ஆஶ்ரிதர், உகந்து - விரும்பி, எவ்வண்ணம் சிந்தித்து - (குணம், செயல், முதலியவற்றில் ஏதேனும் ஒருப்ரகாரத்தை அநுஸந்தித்து, இமையாது - இமை கொட்டுதலுஞ் செய்யாமல் [அநவரத பாவனை பண்ணி], இருப்பர் - இருப்பர்களோ, அவ்வண்ணம் ஆம் - அந்த ப்ரகாரத்தையுடையனாய் நிற்கும்; (எ - று.) - ஏல் - நியாமகனான ஸர்வேஶ்வரன் இப்படி அர்ச்சாவதாரத்தில் நியாம்யனாய் நிற்கின்ற நிலைமை வியந்தபடி.

ஆஶ்ரிதர் அடிமை செய்கையில் அவர்களுகந்த ரூபநாமாதிகளை உடையவனாகத் தன்னை யமைத்துக்கொண்டு அர்ச்சாவதார ரூபத்தால் ஸர்வேசுவரன் அடிமைகொள்வன் என்றவாறு. இங்கு, அர்ச்சாவதாரத்தின் நீர்மை மிகுதியை ஆழ்வார் வெளியிடுகின்றனரென்கையே 'யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ்ததைவ பஜாம்யஹம்' [எவர்கள் என்னை எவ்வகையாகப் பற்றுகிறார்களோ, நான் அவர்களை அவ்வகைக் கேற்பவே சார்கின்றேன்], என்ற எம்பெருமானது வசனமும் இங்குக்காணத்தக்கது. 'எம்பெருமானார் மாதுகரத்துக்கு எழுந்தருளாநிற்க, சிலபிள்ளைகள் காலாலேகீறி, உம்முடைய எம்பெருமான் திருமேனி யென்றுகாட்ட, பாத்ரத்தை வைத்துத் தண்டனிட்டருளினார்' என்ற ஐதிஹ்யமும், 'கோயிலிலே சில பிள்ளைகள் விளையாடுமவர்கள் திருவீதியிலே யிருந்து பெருமாளும் நாய்ச்சிமாரும் பெரிய திருமண்டபமும் கற்பித்துப் பெருந்திருப்பாவாடையும் அமுதுசெய்வித்து, எம்பெருமானுரே! ப்ரஸாதப்படுமென்று மணலைக் கையாலே முகந்தெ

செத்துக் கொடுக்கத் தக்காலத்திலே மாதுகரத்துக்கு எழுந்தருளுகிறவுடையவர், அவ்விடத்திலே அது கேட்டருளித் தண்டனிட்டு அவர்களெடுத்த ப்ரஸாதத்தைப் பாத்திரத்திலே ஏற்றார்' என்ற ஐதிஹ்யமும், எங்களாழ்வார் என்பவர் வனயில் நஞ்சீயர் திருவாராதனப் பெருமாளாகிய ஆயர் தேவுசென்று நாவற்பழம் வேண்ட, நீ யார் என்று அவர்கேட்க, அவர் 'ஜீயர்மகனார் ஆயர்தேவு' என்ன, எங்களாழ்வாரும் நஞ்சீயரைக்கண்டு 'உம்முடைய பிள்ளை எங்களைக்குடியிருக்க ஒட்டுகிறிலன் என்றாராம்' என்ற ஐதிஹ்யமும் இங்கு அருளிச்செய்தருளினார். * நமருகந்த தெப்போர் மற்றப் பேர் 'நல்லவர் சுகங்கை பழகியா ரேன்று திருநாமஞ் சாத்தினாரில் நாராயணாதி திருநாமங்களைக் காட்டிலும் அத்தை விரும்பும். (44)

45. ஆமே யமரர்க் கறிய வது விளங்க
நாமே யறிகிற்போம் நன்னெஞ்சே—பூமேய
மாதவத்தோன் தாள்பணிந்த வாளரக்கன் நீண்முடியைப்
பாதமத்தா லெண்ணினான் பண்பு.

(இ - ள்.) நன்னெஞ்சே - எனக்கு அநுகூலமான மனமே, பூமேய - திருமாலின் நாபிகமலத்திற் பொருந்தியிருக்கிற, மாதவத்தோன் - மஹாதபஸ்வியான ப்ரும்மாவினுடைய, தாள் பணிந்த - திருவடிகளிலே (வரம் பெறும் பொருட்டுச் சென்று) வணங்கிய, வாள் அரக்கன் - வாள்போர்வல்ல

* [இங்கு, ஸ்ரீரங்கநாதனை ஸேவிப்பதற்கென்று பட்டர் தம் சிஷ்யர்களுடன் போய்க் கொண்டிருக்கும் மார்க்கத்தில் திருவீதியில் சில பாலர்கள் ஒரு விக்ரஹத்தை ஸ்ரீரங்கநாதனென்று பெயரிட்டு அதை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வந்து திருத்தி, ஸந்நிதியில் நடக்கும் க்ரமத்தை யநுஸரித்து 'பட்டர் அருளப்பாடு' என்றார்களாம். அங்கு அப்பொழுது எழுந்தருளிக்கொண்டிருந்த பட்டரும் கீழே விழுந்து தண்டனிட்டு "நாயிந்தே" என்றனராக, அந்தப் பாலர்களும் ஒருசில்லறை மாலையாகப்போட்டு, ஒருபாத்திரத்தை சடாரியென்று அவர்தலையில் வைத்தார்களாம். பட்டரும் அம்மர்யாதைகளை மிகுந்த வணக்கத்துடன் பெற்றுக்கொண்டு மேலே நடக்க, கூடவந்த சிஷ்யர்கள் 'இதென்ன' என்று வியந்து கேட்க, ஸ்ரீரங்கநாதன் தம்முடைய ஸேவையை முன்னாலேயே நடுவில் இவர்கள் மூலமாக ஸாதித்து என்னுடைய அபிநிவேசாதிசயத்தைத் தீர்த்தருளினான் போலும், என்றருளிச் செய்தாராம்' என்கிற ஐதிஹ்யமும் அநுஸந்திக்கத்தக்கது.—கோ. ஸ்ரீ.]

டிய ராவணனென்னும் ராக்ஷஸனது, நீண்முடியை - நீண்டதலைகளை, பாதமத்தால் - தன்திருவடிகளாலே, எண்ணினான் - எண்ணினவனுடைய, பண்பு - நீர்மைக்குணத்தை, அமரர்க்கு - அமரர்கட்கு, அறிய - தெரிந்துகொள்ளுதற்கு, ஆமே - முடியுமோ (முடியாது); அது விளங்க - அது கிடக்க, நாமே - அவ்வெம்பெருமானுடைய திருவருளைப் பெற்றுள்ள நாம்தாம், அறிகிற்போம் - தெரிந்துகொள்ள வல்லமையுடையவராவோம்; (எ - று.)

அவ்வெம்பெருமானது நீர்மை அவன் தனது பேரருளாற்காட்டக் கண்ட நம்போல்வார்க்கன்றி அதிசயித ஜ்ஞானவான்களான ப்ரும்மாதி தேவர்களாலும் ஸ்வயத்நத்தாற் காணமுடியாதென்கிறார். ராவணன் பிரமதேவனைப் பணிந்து வரம்பெற்ற, அந்தப் பிரமதேவன் 'இவன் என்னைத் தண்டனிட்டான்' என்று இதுவே காரணமாக இம்மாத்ரம் மேல் ஒன்றும் அறியாமல், அவனுக்கு வேண்டிய வரங்களை யெல்லாம் கொடுத்தானாக இருக்க அப்போது திருமால் ஒரு சிறுபிள்ளையாய், அந்தப் பிரமனது மடிமீது இருந்து தனது திருவடியால் அந்த ராவணனுடைய பத்துத்தலைகளையும், இவை [illegible] காட்டி அர்த்தம் வரவொட்டாது தம்முடைய மனத்தை சாதித்தருளி [illegible] யிட்டார். '[illegible] நான்முகனும் [illegible] குழவியாய் வாளரக்கனை - [illegible] னினான், [illegible]' [illegible] குடங்கால்மேல்வைத்த குழவியாய்த் [illegible] பண்டெண்ணிப், பொங்குமாரிற்கும் பொழில்[illegible] மாருள்ளீர்புரிந்து" என்று திருமழிசைப்பிரானும் இச்சரித்ரத்தை அருளிச் செய்திருத்தல் காண்க. இப்பாசுரத்திற்கு ப்ரும்மாதியர் எம்பெருமானது நீர்மையை அறிய அசக்தராயிருக்க, நம்மால் அறியப்போமோ என்று கருத்துக்கூறினுமாம். (45)

(இன்னும்வரும்.)

வை. மு. கோபாலக்ருஷ்ணமாசார்யர்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே [illegible] நம:.

கார்யதர்சியின் விஜ்ஞாபநங்கள்.

உபந்யாஸங்கள்.

சென்றமாஸ நிபிகையில் ப்ரசுரம் செய்தபடி வடயபுரம், திருக்கண்டியூர் மன்னார்கோயில் என்கிற இடங்களில் நடந்த உபந்யாஸவிவரம் கீழே ஸங்க்ரஹிக்கப்படுகிறது.

வடயபுரத்தில் உபந்யாஸம்.

சென்ற வைகாசிமீ 8உ ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையாரின் ப்ரார்த்தனையை அங்கீகரித்து ஸ்ரீ. உ. வே. வித்வான் புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி தஞ்சாவூர் ஜில்லா வடயபுரம் என்னும் க்ராமத்துக்கு எழுந்தருளி அங்கு ஸ்ரீமான் கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார் அவர்களால் நடத்தி வைக்கப்படும் ஸ்ரீ வரதராஜப் பெருமாளுடைய வஸந்த மஹோத்ஸவத்தில் ஸ்ரீ அபிஷேக ... அவசியம் வேண்டும் என்கிற ஆசையுடன் எழுந்தருளின அநேகம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடையவும் தனவான்களுடையவும் முன்னிலையில் புருஷார்த்தம் என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி உபந்யாஸம் செய்தருளினார். ஜீவாத்மாவுக்கு பலவிதமான பாபங்களினால் புல் பூண்டு முதலான ஜன்மங்களிலிருந்து புருஷார்த்த ஸாதனமான மனுஷ்ய ஜன்மம் வருகிறதென்றும், இப்படி மானிட ஜன்மம் அடைந்தும் 'இரவுக்குள்ளேயே ஆஹார நித்ராபரர்களாய்ப் போகாமல் முதலில் தேஹம் வேறு ஆத்மா வேறு என்கிற ஜ்ஞானம் உண்டாகுதல் தான் ஸ்வதந்த்ரன் (யஜமானன்) மற்றெவருக்கும் சேஷபூதன் என்கிற புத்தியையிட்டு, பகவானுக்கே தான் எல்லாக்காலத்திலும் சேஷபூதனாயிருக்கும் தன்மையை அறிவதே அவச்யமாக ஸாதிக்க வேண்டிய தென்றும், இந்த ஜ்ஞானம் புருஷனுக்கு அநுகூலமான புருஷார்த்தம் 'ஒழிவில்காலம்' என்னும் திருவாய்மொழியில் ப்ரபன்ன ஜனகூடஸ்தராய் மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்றவரான ஸ்ரீ சடகோபன் என்னும் நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்திருக்கிறபடியே பகவானுக்கு எல்லாக்காலத்திலும் எல்லா இடத்திலும் எல்லாவிதமான கைங்கர்யங்களும் தானே செய்யவேண்டிய தென்றும், இப்படித் தெளிந்தவனுக்கு மற்றைய தர்மம் அர்த்தம் (பணம்) காமம் இவைகள் அசாச்வதங்களானதனால் அவைகளை முற்றிலும் விட்டுவிட்டு பகவத்

கைங்கர்யத்தில் இழியக்கடவன் என்றும் ப்ரகாசிப்பித்தருளினர். இவ்வர்த்தங்களை ப்ரமாணங்களுடன் ஸாதாரணமான ஜனங்களும் அறியும்படி இரண்டு மணி அவகாசம் உபந்யாஸம் செய்தருளினர். ஸபையோர்கள் எல்லாரும் மிகவும் ஸந்தோஷிதர்களானார்கள். ஸபைக்கு எழுந்தருளியிருந்த வித்வான் காடந்தேத்தி கோபாலாசார்யர் ஸ்வாமி உபந்யாஸர் விஷயமாய் கொஞ்சகாலம் புகழ்ந்து ஸாதித்தருளினர்.

திருக்கண்டியூர் உபந்யாஸம்.

ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய உத்ஸவம் இவ்வூரில் சில வர்ஷங்களாக திருவையாறு ஸம்ஸ்க்ருத காலேஜ் ப்ரின்ஸிபால் ஸ்ரீ. உ. வேதாந்தாசார்ய ஸ்வாமி முதலியவர்களால் ஸ்ரீபகவத் ராமாநுஜ ஸித்தாந்த ஸம்வர்த்தனி ஸபையின் ஆதரவில் வெகுவிமர்சையாக நடைபெற்று வருவதென்பது அனைவரும் அறிந்த விஷயம். இந்த மஹோத்ஸவத்தில் ஸ்ரீ. உ. புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியும் எழுந்தருளி இருநாள் உபந்யாஸங்களைச் செய்தருளினர், ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை ஸம்ரக்ஷண ப்ரதிநிதிகளுள் ஒருவராயும், நம்ஸபையில் விசேஷ அபிமானத்தை உடையவராயுமிருக்கும் கோட்டூர் ஸ்ரீ. உ. எஸ். ராகவகோபாலாசார்ய ஸ்வாமியும், கார்யதரிசிகளில் ஒருவராகிய தஞ்சாவூர் ஹைகோர்ட் வக்கீல் ஸ்ரீ. உ. டி. கோதண்டராமய்யங்கார் ஸ்வாமியும், திருக்கண்டியூர் ஸத்ய தர்ம கர்த்தா ஹைகோர்ட் வக்கீல் ஸ்ரீ. உ. ராஜகோபாலாசார்ய ஸ்வாமியும், திருவையாறு காலேஜ் பிரின்ஸிபால் ஸ்ரீ. உ. வேதாந்தாசார்யஸ்வாமியும், வித்வான் ராயம்பேட்டை ஸ்ரீ. உ. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியும், திருவையாறு காலேஜ் வைஸ்பிரின்ஸிபால் ஸ்ரீ. உ. அனந்தாசார்ய ஸ்வாமியும், இன்னும் அநேக ஆஸ்திகர்களும், வித்வத் சிரோமணிகளும் எழுந்தருளி இருந்தார்கள். மாலை 4-மணிக்கு ஸ்ரீ. உ. புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் வைபவம் என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி உபந்யாஸம் செய்தருளினர். ஸபையின் உபாத்யக்ஷரான ஸ்ரீ. உ. கோட்டூர் எஸ். ராகவகோபாலாசார்யஸ்வாமி அக்ராஸநாதிபத்யத்தை வஹிக்க திருவுள்ளம்பற்றியருளினர். ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய வைபவங்கள், ஐதிஹ்யாதிகள் அநேகமாய் ஸகலரும் அறிந்த விஷயங்களானதால் அவைகளை விட்டுவிட்டு, '[illegible] [illegible]' என்கிற ப்ரமாணத்தின்படியே ஸ்ரீ பாஷ்யம் ஒன்றுக்கே பாஷ்யமென்கிற பெயர் தகுதியான தாகையினால் நம் பாஷ்யகாரர் ஒருவருக்கே பாஷ்யகாரர் என்கிற திருநாமம் அர்த்தமுள்ள தென்றும்

(வாஸ்தவமான தென்றும்), மற்றவர்களுக்கு அப்பெயர் அநுகுணமல்ல தென்றும், ப்ரும்ம ஸூத்ரங்களில் பல அதிகரணங்களில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய வ்யாக்யானமே ஸூத்ரங்களை அநுஸரித்து இருக்கிறதென்னு மர்த்தத்தை மற்ற வ்யாக்யானங்களை உதாஹரித்துக்காட்டி பரக்க நிரூபித்தருளினார். ஸ்ரீ கீதையிலும், ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய வ்யாக்யானமே மூல பதங்களின் ஸ்வாரஸ்யத்தை யநுஸரித்திருக்கிற தென்றும், மற்றவைக்கு விரோதங்கள் பல இடங்களில் இருக்கின்றனவென்றும் விஸ்தாரமாய் ஸாதித்தருளினார். ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய ஸ்ரீ ஸூக்திகளின் சொல்லழகு, பொருளழகு முதலியவற்றை எடுத்துக்காட்டி இரண்டுமணி காலம் கேட்பவர் மனதை உருகும்படி உபந்யாஸம் செய்தருளினார். இந்த உபந்யாஸத்தைக் கேட்டு ஆநந்த பரிதர்களான ஸபையோர்கள் மறுதினமும் ஒரு உபந்யாஸம் நடக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்க அதை அங்கீகரித்து மறுநாள் ஒரு உபந்யாஸம்செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளினார்.

மறுநாள் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய விடாயாற்று உத்ஸவத்தில் மாலை 4 மணிக்கு பக்தி என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி ஒரு உபந்யாஸம் நடந்தது. பக்தியோகத்தின் அங்காங்கிகளுடைய ஸ்வரூபங்களையும், அவற்றின் ப்ரமாணங்களையும், பரஜ்ஞான பரமபக்திகளின் ஸ்வரூபங்களையும், ஆழ்வார்களுடைய அநுபவபரீவாஹமான சொல்மாலையுடன் ஏழுமணிவரையில் கேட்பவர்கள் அனைவரும் பரவசமாகும்படி நன்கு உபந்யாஸம் செய்தருளினார். இப்படிப் பக்தியோகத்தை ஸகலரும் அநுஷ்டிப்பதற்காக ஸ்ரீபாஷ்ய க்ரந்தரூபமாக அருளிச்செய்த மஹோபகாரகத்துக்கு நாம் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் விஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதாநு ஸந்தானம்செய்து இம்மாதிரி உத்ஸவத்தை அடிக்கடி செய்வித்து நம் கடமையைச் செலுத்தவேண்டுமென்றும், இதற்காகவே ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தஸபை ஏற்பட்டிருக்கிறதென்றும்சொல்லி, மேற்படி ஸபையின் ப்ரயோஜனத்தையும்; ஸபா ப்ரவர்த்தகர்களுடைய விசாலமான அபிப்ராயத்தையும், மேற்படி ஸபை வ்ருத்தியாவதற்காக வேண்டிய உபகாரங்களை ஒவ்வொருவரும் அவச்யம் செய்வது கடமையென்றும் பலவாறாக ஸபையின் ஸித்தாந்த ப்ரவர்த்தனத்தின் ப்ரகாரங்களைச்சொல்லி இதை அநுஸரித்து இராமாநுஜ ஸித்தாந்தஸபையை நடத்திவருபவர்களுக்கும் உதவிசெய்யவேண்டும் என்றும் அருளிச்செய்தார். அப்பொழுது அக்ராஸனம் வஹித்த ஸ்ரீ. உ.வே. கோட்டேர் ராஜகோபாலாசார்யர் ஸ்வாமியால் மேற்படி ஸபைக்காக ரு. 10 ஸம்மானம் செய்யப்பட்டது. பின்னவிபால் ஸ்ரீ. உ.வே. வேதாந்தாசார்யர் ஸ்வாமி உபந்யாஸகருக்கு வந்தனமளிக்க ஸபைகலைந்தது.

கோமடம். ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார்,

உதவி கார்யதரிசி.

ஸ்ரீ:.

இன்னும் ஒரு உதவி.

டில்லியில் இருக்கும் ஸ்ரீமான் ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார் என்னும் ஒரு ஆஸ்திகர், நமது ஸித்தாந்த ஸ்தாபகோபயோகியாக பண்டிதோபந்யாஸங்களைச் செய்விக்கும்பொருட்டு ரு. 200 ஸ்ரீ. வை. ஸி. ஸபைக்கு உதவி புரிந்தாரென்பது நிபிடாபிமானிக ளெல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயம். அவருடைய அபிப்ராயப்படி சென்ற இரண்டு மாஸகாலங்களாக தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் உபந்யாஸங்கள் நடந்து வந்தன. இன்னும் ஆவணி புரட்டாசி மாஸங்களிலும், அவை நடைபெறும். இப்பொழுது கொல்லாபூர் என்னும் பட்டணத்திலிருந்து ஸ்ரீமாந் மேலப்பாளையம் ஊர் ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார் என்னும் ஒரு ஸ்வாமி, திருச்சினப்பள்ளி ஜில்லாவில் 'பக்தி' என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி உபந்யாஸங்கள் நடக்க வேண்டுமென்று ரு. 250 கொடுப்பதாக வாக்தானம் செய்து ரு. 150 அநுப்பிவிட்டார். இம்மாதிரியான மஹான்களுடைய உதவி ஸபா ப்ரவர்த்தகர்களுடைய மனதில் நம்கள் மனோரத ஸித்தியைப் பற்றி மிக்க தைர்யத்தை ஜநிப்பிக்கின்றது. நாம் செய்யும் கைங்கர்யம், ஈஸ்வரனுடைய திருவுள்ளத்திற்கு உகப்பாக இருந்தால் அதற்கு அபேக்ஷிதமான ஸாமக்ரியை அவனே கொடுக்கிறான் என்பது உண்மையே. அதற்கு நிமித்த மாத்ரமாக ஸம்பவிக்கும் பாக்யசாலிகளின் பாக்யமே பாக்யம்.

இந்தத் தொகைகளின் விநியோகத்தைப் பற்றி ஸபா ப்ரவர்த்தகர்கள் பர்யாலோசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதன் நிர்ணயம் அடுத்த ஸஞ்சிகையில் ப்ரசுரம் செய்யப்படும்.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்.

ஸ்ரீ:.

சமிதங்கள்.

ஸ்ரீவேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபர்களுக்கு ஓர் விஜ்ஞாபநம்:—

நடக்கிற சித்திரை மாஸத்து ஸஞ்சிகையில் எழுதப்பட்ட அவதாரங்களின் வைபவம் என்னும் விஷயத்தை வாசித்து க்ருதார்த்தனானேன். இப்பொழுது இக் கலியில் அதிக பரிசயமும் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் ஸ்வல்ப ஜ்ஞாநமுமுடைய சில ஆஸ்திகர்கள் ஸ்ரீயப்பதியாய் ஸர்வஜ்ஞராய் ஸர்வசக்தியுக்தனான ஸர்வேச்வரன் முதலாவது ஸ்ருஷ்டியான ஜலத்தில் அதி நீசஜந்துவாயும் ஜலத்திலேயே உண்டாகி ஜலத்திலேயே விருத்தியடையும் படியான மத்ஸ்யரூபமாயும்; பிறகு நீரிலும் நிலத்திலும் வஸிக்கும்படியும் கொஞ்சம் பலமுள்ளதும் எளிதில் பிளக்கமுடியாத முதுகோடு கூடிய கூர்மமாயும்; பிறகு அதைக்காட்டிலும் கொஞ்சம் அறிவும் பலமுள்ளதும் நிலத்திலேயே வாஸம்பண்ணக்கூடியதும் அநேக ஸத்வஜாத்தான பிராணிக ளிருக்கும் பொழுது வராக ரூபமாயும்; பிறகு ஸத்வஜாத்துக்களில் ராஜாவான ஸிம்மத்தின் முகமும் ஸ்ருஷ்டிகளில் ச்ரேஷ்டமான மநுஷ்யனுடைய சிரஸ் தவிர மற்ற அவயவம்சேர்ந்த நரஸிம்மமாயும்; பிறகு மனிதர்களுக்குள் பூர்ணவளர்ச்சி யில்லாமல் ஹ்ரஸ்வமான சரீரமுடைய வாமனரூபமாயும்; பிறகு மனிதர்களில் உத்தமகுலத்தில் பரசுராமனுள் ஆவேசாவதாரமாயும்; பிறகு பூர்ணசக்தியுடன் ஸமஸ்த கல்யாணகுண விசிஷ்டனாயும்; பிறகு இனி அநேக பிராணிகளிருக்கும் பொழுது அதுகளைவிட்டு ஸங்கரமாயும் அதிலும் ஜாஸ்திமுகமாயும்; அவதாரம் பண்ணுகிறதற்கு காரணம் என்ன என்று சங்கை உண்டாய் ப்ரச்நம் பண்ணுகிறார்கள். தேசிகனுடைய தசாவதார ஸ்தோத்ரத்திலும் இந்த சங்கையை நிவர்த்திக்க யாதொரு ஸமாதானமும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இந்த சங்கையை யுக்திவாதிகள் நிவர்த்திக்க முயன்றாலும் ச்ரத்தாவான்களான இந்த ஆஸ்திகர்களுக்கு தெளிய உரைக்க வேண்டியது நம் கடமையா யிருப்பதால் அபிஜ்ஞ சிரோமணிகளான தேவரீர்கள் ஸஞ்சிகை மூலமாய் இந்த ஸம்சயத்தை நிவர்த்திக்கப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

ஸ்ரீ வைகுண்டம்.

தாஸன்
அக்கினி ஹோத்ரம்
S. R. தேசிகாசாரி.

'വിജ്ഞാതാരമരേ കേന വിജാനീയാത്'

உபாஸந மில்லாமல் கேவல யஜ்ஞம் தாநம் முதலிய உபாயாந்தரங்களால் அவன் அறியக்கூடியவனல்லன் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் பரமாத்மாவை உபாஸநம் செய்து அதனால் அவனுடைய ப்ரஸாதத்தை அடைவது தான் ஸம்ஸார விமோசநத்திற்கு ஹேது என்று பலிக்கிறது.

ஸ்வேதாஸ்வதரோபநிஷத்திலும்,

'യോ ബ്രഹ്മാണം വിദധാതി പൂർവം യോ വൈ വേദാംശ്ച
പ്രഹിണോതി തസ്മൈ - തം ഹ ദേവമാത്മബുദ്ധി
പ്രകാശം മുമുക്ഷുർവൈ ശരണമഹം പ്രപദ്യേ'

[மோக்ஷத்தை அடையவேண்டுமென்று இச்சிக்கும் நான் பரமாத்மாவையே சரணமாக அடைகிறேன்] என்று சொல்லியிருப்பதி லிருந்து, பரமாத்மாவை சரணமடைந்தால் மோக்ஷம் ஸித்திக்கு மென்று ஏற்படுகிறது.

தைத்திரியத்திலும்,

'ഋതം തപസ്സത്യം തപശ്ശമോ ദാനം ബ്രഹ്മ...
യജ്ഞ.........'

இத்யாதியால் கர்ம ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லிவிட்டு

'ന്യാസ ഇതി ബ്രഹ്മ' 'തസ്മാത് ന്യാസമേഷാം തപസാ
മതിരിക്തമാഹുഃ'

என்னும் வாக்யங்களால் பரப்ரஹ்மத்தினிடம் சரணவரணம் செய்வது ப்ரஹ்ம ப்ராப்திக்கு ப்ரதானோபாயம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்ம்ருதிகளிலும்,

'ഏവൈക ദേവോ വാസുദേവം യജതേ ഏവൈക ദേവോ
വാസുദേവം നമതേ'

'ഹോമം സന്ന്യസ്യാത്മാനം വാസുദേവേ ജഗത്പതൗ'

'ന വാസുദേവാത് പരമസ്തി മംഗളം ന വാസുദേവാത് പര
മസ്തി പാവനം - ന വാസുദേവാത് പരമസ്തി ദൈവതം ന
വാസുദേവം പ്രണിപത്യ സീദതി'

'ஸம்ஸாரார்ணவ மக்நாநாம் விஷயாக்ராந்த சேதஸாம்-
விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி பராயணம் ॥'

'ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே ।
அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம ॥'

'வேதாந்திநாம் ஜகந்நாதே ஜ்ஞாநவாந் நாம ப்ரபத்யதே'

'தேஷாமஹம் ஸமுத்தர்தா ம்ருத்யு ஸம்ஸார ஸாகராத் ।
பவாமி ந சிராத் பார்த மய்யாவேசித சேதஸாம் ॥'

'ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ ।
அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா சுச: ॥'

இத்யாதிகளான வாக்யங்களால் ஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லப்பட்டுள்ள பரப்ரஹ்ம ப்ரஸாதமே நமக்கு கதி என்பது தெளிவாக உபப்ருஹ்மணம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

இவை எல்லாவற்றையும் பார்த்தால், பரமோதாரனான பகவான் நம்மைக் காப்பாற்ற காத்திருக்கிறானென்பதும், அவனை நாம் சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி உபாஸிக்காலாவது அல்லது சரணவரணம் செய்தாலாவது, அவன் அந்த உபாயங்களைத் திருவுளம்பற்றி நம்மைக் காப்பாற்றுகிறானென்பதும் நன்றாக விளங்குகின்றன.

'ஸ்வபக்தாநாம் கிமபி உத்தாரகம் திவ்யநாம ஸர்வம்
ஸஹோ க்ருதாந்தம் பரம நாய ! ஸர்வோகாஹே சோகம்
தே ஹ்ருதயே । யாதிநாம்ஸி யஸ்ய ரேஜதி காமரூபம் ஜீவ
ப்ரஸோ ஸாவயே. த்ராணாபாதவைவிஷ்ய ப்ரும்விதாம்
ஜிஹ்வாக்ரதி ஜிஹ்வா மம ॥'

லக்ஷ்மீகாந்தனாகவும் ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபனாகவும் ஸௌலப்யோபயுக்த குணங்களுடன் கூடினவனாகவும் ஆஸ்ரிதர்களை ஸம்ரக்ஷிப்பதில் பத்த தீக்ஷனாகவும் ஸர்வாபராத ஸஹிஷ்ணுவாகவும் இப்படி ஸகல கல்யாண குணாட்யனாய், ஹே ரங்கநாத ! நீ ப்ரபஞ்சத்தை ரக்ஷிக்க உத்யுக்தனாக இருக்கும் கால், உன்னை அநாதரித்து,

மஹா கர்வத்துடன் கூடிய அல்பைஸ்வர்ய முடையவர்களிடத்தில் 'ஹே ஸ்வாமிந், என்னைக் காப்பாற்று, என்மீது தயவுசெய், சதம் ஜீவ, ஹே ப்ரபோ, உன்னைச் சேர்ந்தவனென்று என்னை ஆதரிக்க வேண்டும்' இத்யாதியான தைந்ய வசநங்களை அநர்த்தகமாய் ப்ரலபிக்க எனது ஜிஹ்வை வெட்கப்படுகின்றது என்பது ஸ்ரீ நிகமாந்தார்யனுடைய அநுபவபரீவாஹம்.

ஆகையால், சாஸ்வதமான ஸ்ரேயஸ்ஸை அடைய வேண்டுமென்றால், நாம் நமது நாதனையே ஆஸ்ரயிக்க வேண்டும்.

அந்த ஆஸ்ரயணம் மேற்கூறியிருக்கிறபடி உபாஸநமென்றும் சரணவரணமென்றும் இருவகைப்படும். அவைகளுள் உபாஸநமென்பது மிகுந்த ஸ்ரமத்தால் ஸாதிக்கத்தகுந்தது. விஸ்வாமித்ர ப்ரப்ருதிகளான மஹர்ஷிகளே அந்த உபாயாநுஷ்டாநத்தில் மஹத்தான ஸ்ரமத்தை அநுபவித்தார்களென்று நாம் படிக்கிறோம்.

உண்மையாகவே, உபநிஷதர்த்தங்களை ப்ரதிபாதிக்கும் ஸ்ரீபகவத் கீதாதிகளைப் பார்த்தால், சிலருக்கு மாத்திரம் யோக்யமாய், சிற்சில அநிஷ்டங்களை மாத்திரம் நிவ்ருத்திப்பதாய், துஷ்கரமாய், சரீரம் இருக்கும் வரையில் ஆநவரதம் அநுஷ்டிக்கப்பட வேண்டியதாய், விளம்பித்தே பலத்தைக் கொடுப்பதாய், உபாஸநமென்னும் மோக்ஷோபாயம் சொல்லப்பட்டிருப்பதாகத் தெரியவருகிறது. கர்மயோகமென்றும் ஜ்ஞாநயோகமென்றும் பக்தியோகமென்றும் பலவித யோகங்கள் அநுஷ்டேயங்களாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஜீவ பரமாத்ம யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநம் பிறந்து, பல்ஸங்காதி ரஹிதங்களான கர்மங்களை ஸநியமமாக அநுஷ்டித்து, அந்தக்கரண ஜயத்தைப் பெற்று, ஈஸ்வரனுக்கு சரீரமாயுள்ள தனது ஸ்வரூபத்தை நிரந்தர சிந்தநம் செய்து, அதனால் ஆத்மாவலோகநத்தை அடைந்து, ஜீவாத்மாவின் தர்ஸநத்தை உபயுக்தமாய்க் கொண்டு பக்தியோகாதிகாரிகோடியில் ப்ரவேசித்து, அநந்யநிஷ்டனாய் அநந்யார்ஹனாய் பகவானிடத்திலேயே நிரதிசய ரூபமான த்யாநத்தைச் செய்து, சரீர பாதமவதியாக நாள்தோறும் அநுஷ்டிக்க வளர்ந்து வருவதான ஜ்ஞாநஸந்ததி விசேஷத்தைப் பெற முயல வேண்டுமென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாந விகாஸத்தின் முக்கிய ஹேதுவான ஸத்வ வ்ருத்திக்கு ப்ரதிபந்தகங்களான

பாபங்கள், கணக்கற்றவையாம். அந்த ப்ரதிபந்தகங்களைக் கடந்து பக்தி யோகத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கும்படியான பாக்யத்தைப்பெற்றவர்களிடத்திலும் ஸித்திகளென்று சில ப்ரதிபந்தகங்கள் பாதிக்குமாம்.

'[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]'

என்கிறபடி ஸித்த்யாதி படுகுழியில் அகப்படாமல் ப்ரதிபுத்தனாக இருந்தாலொழிய ச்யுதி ஏற்படுமென்றும் தெரியவருகிறது. இப்படி ஶாஸ்த்ர ஜந்ய தத்வ ஜ்ஞாந ப்ரம்பரையாலே பரபக்தி பிறந்தால், அதற்குப் பிறகு பகவத் ப்ரஸாத மடியாக பரிபூர்ண ஸாக்ஷாத்கார முண்டாகி, பெருவிடாய்ப் பட்டவனுக்கு தடாக தர்ஶநம் போல அந்த ஸாக்ஷாத்காரம் ஒரு ப்ரீத்யதிஶயத்தைப் பிறப்பிக்குமாம். இதற்குப் பிறகுதான் ஸர்வேஶ்வரன் த்வரையுடன் அவனை விமோசநம் பண்ணுவானும். இதற்கு நடுவில் எவ்வளவோ ஜந்மம் நேரலாம்; கணக்கற்ற ப்ரதிபந்தகங்களும் ஸம்பவிக்கலாம். தவிரவும், இந்தப்பக்தி யோகம் த்ரைவர்ணிகருக்கு மாத்திரம் யோக்யமாம். அந்த்ய வர்ணத்தாருக்கும் ஶாஸ்த்ர ஜந்யஜ்ஞாநம் பிறவாதவர்க்கும் ஶக்தியில் குன்றினவர்க்கும் பல விளம்பம் பொறுக்காதவர்களுக்கும் இது யோக்யமில்லையாம். இப்படிப்பட்ட உபாயத்தை மாத்திரம் மோக்ஷோபாய மாகக்காட்டி இருந்தால் ஈஶ்வரனிடம் வைஷம்ய நைர்க்ருண்ய தோஷம் அநிவார்யமாகவே ப்ரஸங்கிக்கும். அவன் அவ்விதம் இல்லையென்பது, சில விடங்களில பக்தியையும் சிலவிடங்களில் ஶரணாகதியையும் விதிக்கும் உபநிஷத் முதலியவைகளின் அர்த்தத்தை ஊன்றிப் பார்க்குமவர்களுக்கு விளங்கும். மோக்ஷாதிகாரிகளை, ஸாமாந்யமாக, ஶக்தரென்றும் அஶக்தரென்றும் இருவகையாகப் பிரித்து ஶக்தருக்குக் கீழ்க்கூறப்பட்டுள்ள ஶாஸ்த்ரஜந்ய தத்வஜ்ஞாந பரம்பரை மார்க்கமென்றும், அஶக்தருக்கு ஈஶ்வரனை ஶரணமாய் புகுவதே மார்க்கமென்றும் ஶாஸ்த்ரம் விகல்பிக்கின்றது என்று நாம் அறிய வேண்டும்.

'[illegible] ஶரணமஹம் ப்ரபத்³யே' '[illegible]' 'ஸர்வத⁴ர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ' '[illegible] ஸம்ஶ்ரயா: [illegible] தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத்³விஷ்ணோ: பரமம் பத³ம்' இத்யாதியான வாக்யங்கள் இந்த விகல்பத்திற்கு ப்ரமாணங்கள்.

'[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] விஶேஷாத்॥'

'ஸம்ஸாரிகளுக்குள் சிலருக்கு மோக்ஷத்தில் இச்சையும் சிலருக்கு அநிச்சையும் ஜநிப்பதற்கு நிதாநபூதமான அத்ருஷ்டம் எப்படி நிரூபிப்பதற்கு அஶக்யமோ, '[illegible]' என்கிறபடி அதற்கு ஹேது நியமம் கால நியமம் ஒன்று மில்லாமல் இருப்பது போல, பக்தி ப்ரபத்திகளுடைய அதிகார நியமமும் அதற்கு அநுகுணமான ஸ்வபாவ திஷ்டத்தாலேயே ஏற்படுகின்றது; ஶக்தருக்கு பக்தியும் அஶக்தருக்கு ப்ரபத்தியு மென்று வ்யவஸ்தித விகல்பத்தை ஶ்ருத்யர்த்தம் அறிந்தவர்கள் ஸ்தாபிக்கிறார்கள்' என்று ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேஶிகன் அநுக்ரஹித்திருக்கிறார்.

தவிரவும், பாஞ்சராத்ரமென்னும் ஒரு ஶாஸ்த்ர விஶேஷத்தை பகவத் ப்ரோக்தமாக நாம் அங்கீகரித்திருக்கிறோம்.

'பாஞ்சராத்ரஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய வக்தா நாராயண: ஸ்வயம்'

ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரும், பாஞ்சராத்ரம் என்னும் க்ரந்தம் உபாதேயம் என்பது ஸ்ரீ வேதவ்யாஸருடைய அபிப்ராயமென்று ஸூத்ர பாஷ்யத்தில் உபபாதித்திருக்கிறார். அதில் ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி ப்ரோக்தங்களான தர்மங்களுக்கு விருத்தமான அம்ஶமொன்றுமில்லை என்னும் காரணத்தையும், ஸ்ரீ பாரதாதிகளில் பாகவத ஶாஸ்த்ர

மென்று இது மிக ஸ்லாக்யமாகப் புகழ்ந்து பேசப்பட்டிருக்கின்றது என்னும் காரணத்தையும் முக்யமாக அவலம்பித்து நமது ஆசார்யாதிகளும் அதை ப்ரமாண க்ரந்தமாகவே ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தப் பாஞ்சராத்ரத்தில் பல ஸம்ஹிதைகளுண்டு. அவை எல்லாவற்றிலும் ஸ்ருதி ப்ரோக்தமான இந்த ப்ரபத்தி வித்யையைப் பரக்கப் பேசப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்விடத்திலும் இந்த விகல்பத்தைக் காணலாம்.

‘ ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே ’

இத்யாதியான வாக்யங்களும் இதற்கு ஆதாரம். இந்த விகல்பம் எப்படிப்பட்டதென்பதும், ப்ரபத்திக்கு அதிகாரம் எப்படிப்பட்டது என்பதும் மேலே விவரிக்கப்படும்.

இந்த ப்ரபத்தி ஸம்பந்தங்களான மற்றை அம்ஸங்களை விசாரிக்கும் முன், அதன் ஸ்வரூபம் என்ன என்பதைச் சற்று பராமர்ஸிப்போம். ஆத்மரக்ஷா பர ஸமர்ப்பணத்தை இதற்கு ஸ்வரூபமாகச் சொல்வார்கள். அதாவது - மஹா விஸ்வாஸத்துடன் நமது ரக்ஷணமாகிற பரத்தை ஸ்ரீபகவானிடம் நிக்ஷேபித்து நாம் அந்த விஷயத்தில் நிர்பரராக இருப்பதுதான். அபிமத பலத்தை ஸாதித்துக்கொள்வதற்காக ப்ரஸக்தமாயிருக்கும் வ்யாபாரம் பரம் என்னும் ஸப்தத்தற்கு அர்த்தம். முமுக்ஷு விஷயத்தில் அந்த வ்யாபாரமானது கீழே குறித்திருக்கிறபடி ஸாங்கமான பக்தி யோகத்தை அநுஷ்டிப்பது ஆகும். இதை யதாக்ரமமாக அநுஷ்டிக்க அநர்ஹனாகவும், மோக்ஷத்தில மாத்திரம் தீவ்ரமான அபிநிவேஸமுள்ளவனாகவும் ஒருவன் இருந்தால், அவன் பக்தி என்னும் அந்த வ்யாபார ஸ்தானத்தில் பகவானையே இருக்கும்படி ப்ரார்த்தித்து, அந்த வ்யாபாரத்தால் ஸாத்யமான பலமாகிற ஆத்ம ரக்ஷையை பகவானே ஸாதித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று, தன்னைவிட்டு அந்த பரத்தை விலக்கி அவன் மீது அந்த பரத்தை நிக்ஷேபிப்பது தான் ஆத்மரக்ஷா பர ஸமர்ப்பணம் என்று சொல்லப்படும்.

“ ‘ மோக்ஷோபாயஸ்த்வநுஷ்டேயஸ் ஸ்வயமேவ ப்ரவர்த்ததே ஸ்வயமேவ ஸ்வீக்ருதோ கர்த்தவ்யம் பாபமேவ. ஸ்வகீயம் மோக்ஷோபாயக்ருதிஸாம்ய ந ஸிதேஷி, மோக்ஷஸாஸ்ய ஸிதேவ, தஸ்மாத் யத்கர்மம் நாஸ்தி’ ஸ்வகீய வ்யாபாரா

ஸாதே ஸமர்ப்பயேதா நிவேஸநமேவ ஸ்வாத்மரக்ஷாபர ஸமர்ப்பணம்”

இந்த உபாயத்தை அநுஷ்டிக்கிறவன், மோக்ஷபலத்தை உத்தேஸித்தும் இதரபலங்களை உத்தேஸித்தும் ப்ரவ்ருத்திக்கலாம். அவன் கோரும் பலம் மோக்ஷமாக இருந்தால், அவன் இந்த பர ஸமர்ப்பணத்தைச் செய்வதுடன் இன்னும் சில ஸமர்ப்பணங்களையும் செய்யவேண்டும். அவை ஆத்ம ஸ்வரூப ஸமர்ப்பணம், ரக்ஷாபல ஸமர்ப்பணம் ஆகிய இந்த இரண்டும் தான். நாம் ஸ்வதந்த்ரன் என்னும் ப்ரமத்தை த்யஜித்து, நமது ஸ்வாமி ஸாக்ஷாத் பகவான், நாம் அவனுடைய தாஸர்கள் என்னும் நமக்கும் அவனுக்குமுள்ள ஸ்வாமி தாஸ ஸம்பந்தத்தை அநுஸந்தித்து, நம்மை விட்டு ஸ்வாமித்வத்தை விலக்கி அவனிடம் அந்த ஸ்வாமித்வத்தை நிவேஸிப்பது தான் ஸ்வரூப ஸமர்ப்பணம் ஆகும். இதேமாதிரி, இந்த ரக்ஷணத்தின் பலத்திற்கும் ஸ்வாமி நாமல்ல, அதற்கும் ஸ்வாமி பகவானே என்று நம்மை விட்டு அந்த பல ஸ்வாமித்வத்தையும் விலக்கி பகவான் மீது அந்த ஸ்வாமித்வத்தை நிவேஸிப்பது தான் பல ஸமர்ப்பணமாகும். இந்த இரண்டு ஸமர்ப்பணங்களைத் தான் வேதாந்திகள் ஸாத்விகத்யாகமென்று சொல்வார்கள். இந்த ஸாத்விகத்யாகத்தை முமுக்ஷுவுக்கு அத்யந்தம் அபேக்ஷிதமாக ஸ்ரீ பகவத்கீதையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதை எல்லாரும் பார்த்திருக்கலாம். இந்த ஸாத்விக த்யாகத்தைச் செய்யாமல், ‘ஒரு பலத்தை உத்தேஸித்து நாமே செய்கிறோம்’ என்னும் அஹங்காரத்துடனும் ‘அந்த பலபோக்தாவும் நாமே’ என்னும் மமகாரத்துடனும் ஒரு வ்யாபாரத்தைச் செய்தால் அது மோக்ஷோபயோகி ஆகாததால், இவை இரண்டும் மோக்ஷார்த்த ப்ரபத்தியில் அவஸ்யம் அபேக்ஷிதங்கள் ஆகின்றன. ஆகத்ய, ஸ்வரூப ஸமர்ப்பணத்துடனும் பல ஸமர்ப்பணத்துடனும் விஸிஷ்டமாக இருக்கும் ரக்ஷா பர ஸமர்ப்பணம் ப்ரபத்தி என்று சொன்னது ஆயிற்று.

‘ ஸ்வாமிநஸ்ஸ்வஸேஷஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ்வபலம் ததா ।
ஸ்வாத்மரக்ஷாபரஸ்யாபி ஸமர்ப்பணமுதீரிதம் ॥

என்றும்,

‘ ஸாங்கம் ஸமர்ப்பணமிதி த்ரிவிதம் த்யஜேத ।
ந ஸ ஸ்ரீமதேவாநுக்ரஹம் நிர்வேதாய: ॥

என்றும் ஸ்ரீ நிகமாந்தார்யன் இதை விளக்கி இருக்கிறார்.

பர ஸமர்ப்பணம் உபாங்கமானாலும், ஸ்வரூப பல ஸமர்ப்பணங்கள் உபாங்கங்களாகுமோ? ஒரு கார்யத்தைச்செய்யும் பொழுது, அந்தக் கார்யத்தைச் செய்யுமவன், 'நாம் அதைச் செய்யவில்லை, அதன் பலமும் நமக்கு அன்று' என்று அநுஸந்தானம் செய்வது 'அநார்ஜவமாகாதோ? என்னும் ஒரு சங்கை ஜனிக்கலாம். நமக்கு கர்த்ருத்வமே இல்லை யென்று ஆத்யந்திகமாக கர்த்ருத்வத்தை விடுவதை சாஸ்த்ரீயமென்று நாம் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. ஆனால், 'பரமாத்மாவின் தாஸர்களாக இருக்கும் நமக்கு ஸ்வாயத்த கர்த்ருத்வமில்லை; 'பராயத்த கர்த்ருத்வமே உளது' என்று மாத்ரம் நமது சாஸ்த்ரம் நமக்குச் சொல்லுகின்றது. இதை நன்றாக உணர்வதைத்தான் ஸ்வரூப ஸமர்ப்பணமென்று சொல்லுகிறபடியால், அதில் அநார்ஜவம் எப்படி ஸம்பவிக்கும்? "ஸர்வ சேஷியான நீ, உன் வசமான என்னை, நீ கொடுத்திருக்கும் புத்தியைக்கொண்டு, உன் ப்ரயோஜநத்திற்காகவே, உன்னிடத்தில், உன்னுடைய யத்நத்தினாலேயே, எனக்கு எப்படி நிர்பரத்வம் ஏற்படுமோ, அப்படி நீ ஸ்வபரத்வேன ஏற்றுக் கொள்ளுகிறாய்" என்று அநுஸந்தித்து அவனிடத்தில் நாம் ப்ரார்த்தநா புரஸ்ஸரமாக விஜ்ஞாபனம் செய்துகொள்வதைத் தான் மோக்ஷார்த்த ப்ரபத்தி என்று பெரியோர்கள் சொல்லி இருக்கிறார்கள்.

'ஸ்வாமீ ஸ்வசேஷம் ஸ்வவசம் ஸ்வபாரத்வேந நிர்ப்பரம் ।
ஸ்வதத்த ஸ்வதியா ஸ்வார்த்தம் ஸ்வஸ்மிந் ந்யஸ்யதி மாம் ஸ்வயம் ॥'

என்னும் ஸ்லோகத்தால் இந்த அர்த்தம் நன்றாக ப்ரதிபாதிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. 'ஸ்வாமீ' 'ஸ்வசேஷம்' என்னும் பதங்களால் ஸ்வரூப ஸமர்ப்பணமும், 'ஸ்வபாரத்வேந நிர்ப்பரம்' என்பதால் ரக்ஷா பரஸமர்ப்பணமும், 'ஸ்வார்த்தம்' என்பதால் பல ஸமர்ப்பணமும், ஆக மூன்று ஸமர்ப்பணங்களும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. 'ஸ்வார்த்தம்' என்பதால் பல ஸங்க த்யாகமும், 'ஸ்வயம் ஸ்வஸ்மிந் ந்யஸ்யதி' என்பதால் கர்த்ருத்வ த்யாகமும், 'நிர்ப்பரம்' என்பதால் ரக்ஷாபரம் தன்னிடத்தில் தனக்கு அந்வயமில்லை என்பதும் ஆக மூன்று த்யாகங்களும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

வேதாந்த தீபிகை

பத்ராதிபர்கள்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.
என். ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 11.] துன்மதி ௵ ஆடி ௴ [ஸஞ்சிகை 10.

"த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே ।
வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥" [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

'தத்கர்ம யந்ந பந்தாய ஸா வித்யா யா விமுக்தயே ।
ஆயாஸாயாபரம் கர்ம வித்யாந்யா சில்பநைபுணம் ॥'

'அர்த்த காமாதிகளை யடையும் பொருட்டுச் செய்யும் கர்மங்கள் ஸம்ஸாரத்துக்குக் காரணமாகுமவை; அவைகளினால் யாதொரு ஸ்திரமான பலமும் கிடைக்காது. அப்படியே அர்த்த காமாதிகளை ஸாதிக்கும் வழியைக் காட்டுகிற அர்த்த சாஸ்திரம் முதலிய வித்யைகளும் முடிவில் கார்யகரமானவை யல்ல. அவையும் இந்த்ர ஜால வித்யையைப்போல் விசித்ரமானவும், ப்ராந்தி ரூபமானவும் பலஸாதங்களுமான கார்யங்களைச் செய்யும் கைப்பழக்கத்தையும் ஸாமர்த்யத்தையும் மட்டும் அறிவிக்கக்கூடியவை. ஆதலால் அநாதியான ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து விடுவித்து சாச்வதமான முக்தைச்வர்யத்தை ஸாதிக்கவல்ல கர்மமே கர்மமெனப்படும்;

ஸம்மோஹத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கும் கலைதான் வித்யை யென்ப்படும் என்று ஸ்ரீ ப்ரஹ்லாதாழ்வான் தம்முடைய அர்த்த ஶாஸ்த்ர வல்லமையைப் பரீக்ஷிக்க பிதாவான ஹிரண்ய கசிபுவுக்கு உபதேசித்தார். இக்காலத்திலும் லௌகிக ரஸாயந ஶாஸ்த்ரங்களில் செய்யப்பட்ட பரிஶ்ரமங்க ளெல்லாம் ஸமீபகாலத்தில் நடந்த ஐரோப்பிய மஹாயுத்தத்தில் ஶத்ருஜயம் என்னும் வ்யாஜத்தால் ஸர்வஜந நாசத்துக்கே உபயோகப்பட்டதைக்கண்டு உலகமெங்கும் திடுக்கிட்டதை நமது ஆப்தர்கள் அறிவார்கள். அந்த யுத்தத்தில் விஷக்காற்று, அக்நி த்ராவகங்களோடு கூடின ஜலம் முதலியவைகளை ப்ரயோகித்ததும், ஆகாஶ விமானங்களிலிருந்து யந்த்ரங்களினால் வெடிகுண்டுகளைச் சரமாரியாகப் பொழிந்ததும், ஸமுத்ரத்தில் கப்பலுடன் முழுகிக்கொண்டே இருந்து பீரங்கிகளினால் தாக்கினதும், ஸமுத்ரங்களில் இடந் தெரியாதபடி வெடிகுண்டுகளைப் பரப்பி இருந்ததும், இவை முதலான க்ரூர க்ருத்யங்க ளெல்லாம் அந்த ரஸாயநாதி ஶாஸ்த்ரங்களின் பரிஶ்ரம பலனென்பது யாவருக்கும் தெரியும். இவைகளை யெல்லாம் உபயோகப்படுத்தின ஜெர்மானியர் தர்மயுத்தம் செய்யவில்லை யென்றே பலர் கூறினார்கள். இவ்வித ஸூக்ஷ்மமான ஶாஸ்த்ர ஆராய்ச்சியைச் செய்பவர்கள் தாங்கள் கண்டு பிடிக்கும் ரஹஸ்யங்களை உலக முழுவதும் அறியும்படி ப்ரகாஶம் செய்யும்படி ஏற்பாடு செய்யவேண்டு மென்றும், அங்ஙனன்றியே மேற்படி நிபுணர்கள் அவைகளைத் தாங்கள் பிறந்து வளர்ந்த தேசத்தின் ப்ரத்யேக தாயத்தைப்போல் தனியே வைத்துக்கொண்டு வந்துவிடுவார்களாகில் அது லோகத்துக்கு மிகவும் கெடுதலை விளைவிக்கு மென்று ஆக்ஷேபித்துப் பத்ரிகைகளில் வ்யாஸங்கள் காணப்படுகின்றன. ஐரோப்பிய நாகரிக முறைகளெல்லாம் அர்த்தார்ஜநத்தையும் அதைக்கொண்டு விஷய ஸுகாநுபவத்தையும் பொதுவில் ஸ்வார்த்தபரதையையே (சுயநலத்தையே) பரமப்ராப்ய விஷயமாகக் காட்டிக்கொடுக்கின்றன வென்றும், ஆனதுபற்றி ஜநங்களின் ப்ரவ்ருத்திக ளெல்லாம் ஐஹிக புருஷார்த்த ஸாதநங்களான துறைகளி லிழிவதல்லாமல் அதீந்த்ரியமான ஆத்மவிஷய ப்ரஶ்நங்களிற் செல்வதில்லை யென்றும், புத்திமான்கள் பலர் வற்புறுத்தி வருகிறார்கள். இவ்வித மனோபாவங்களும் ப்ரவ்ருத்திகளும் காலதேச ஸ்வபாவங்களால்

இடத்தையிலே அமைகின்றன வென்பதும் ஸாமாந்யமாய் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. சில வருஷங்களுக்கு முன் நம் தேசத்தில் நிர்வாக உத்யோகங்களுக்குப் புதிதாய் இங்கிலாந்தில் நியமிக்கப்பட்ட ஸிவிலியன்களுக்கு, இந்தியாவின் பெருமையைப்பற்றிச் செய்த உபந்யாஸங்களில், மாக்ஸ்முல்லர் (Max Muller) என்னும் ஸம்ஸ்க்ருத வித்வான் ஐரோப்பிய நாகரிகத்தையும் நம் தேசத்து நாகரிகத்தையும் சீர்தூக்கி இவ்விதமாக உரைத்தார்:— 'நாம்வஸிக்கும் அதிஶீதளமான இவ்விடக்கு ப்ரதேசங்களில் உயிர்வாழ்க்கை அத்யந்தம் கஷ்டஸாத்யமானது தான். வ்ருத்தாப்ய வயஸ்ஸில் நேரிடக்கூடிய ஸங்கடங்களினின்றும் தப்புவதற்காகவும் க்லிஷ்ட கல்பிதமான நமது ஸமூஹ வாழ்விற் கிசையாதிருக்கவும் த்ரவ்யம் சேர்ப்பது நமக்கு ஒருவாறு இன்றியமையாத காரியமாக இருக்கிறது. ஆனதுபற்றியே நம் வாக்கு விராமத்துக்கும் பாரமார்த்திக விஷய த்யானத்துக்கும் அவகாசங்கள் அரியனவாய் பல நாட்களுக்கு ஒருதரம் ஓரோர் இடைகளில் தான் கிடைக்கின்றன. ஐரோப்பிய தேசங்களில் குளிர்மிகுந்த பனிகாலம் அதிக தீர்க்கமாயுள்ளது; அநேக இடங்களில் பூமியைச் சாகுபடி செய்வது நிரம்ப ப்ரயாஸமாயிருக்கின்றது. பரஸ்பரம் ஸ்வயத்நத்தில் ஸ்பர்த்தையுள்ள சிறு ஜநஸமூஹங்களும் பலவுள. இத்தகைய காரணங்களினால் தற்காப்பில் அபிமானமும் ஸ்வார்த்தபரதையும் ஸ்வபாவமாகவே உண்டாகின்றன. இவைகளுக்கு அநுகுணமாகவே ஐரோப்பியருடைய சிறிய குணங்களும் புன்மைகளும் ஸ்வரூபம் பெறுகின்றன. இவைகளின் நிமித்தமாகப் பிறவியிலும் கல்வியிலும் ஆவஶ்யகதையாலும் நமது ஸ்வபாவ யோக்யதையும் ஸம்ஸ்காரம் பெறுகின்றது. நமது வாழ்வெல்லாம் யுத்தகளத்தில் வாழ்வைப்போல் கழியவேண்டியிருக்கிறது. எப்போதும் விழித்த கண்ணும் தூங்காமையுமாயிருக்கும் க்ஷத்ரியத்வ விஶிஷ்டமான வாழ்வையே பரம புருஷார்த்தமாகக் கருதுகிறோம். இனித்தானா மென்னும் வரையில ஶரீரத்தால் உழைக்கிறோம். ஸவாரியிலிருக்கும் குதிரையைப் போல மரணபரியந்தம் உழைத்துக்கொண்டிருப்பதை மிகக் கௌரவமாக எண்ணுகிறோம். ஒரு வம்ஶ பரம்பரையையோ வர்த்தகத் தொழிலையோ அல்லது ஓர் கிராமத்தையோ ஜனபதத்தையோ ஸ்திரமாக ஸ்தாபித்து விட்டோமானால் அதன் பெருமையை

நினைத்து அங்காங்கத்தில் ஸந்தோஷப்படுவது நம் முன்னோர்க்கும் நமக்கும் ஸ்வபாவ ஸித்த குணம். கண்ணைக் கவரும்படியான பெரிய பட்டணங்கள், ராஜபாட்டைகள், நதிப்பாலங்கள், கப்பல்கள், இருப்புப்பாதைகள், தந்தி, மின்சாரவிளக்கு, சித்திரங்கள், சிலாப்ரதிமைகள், ஸங்கீதம், நாடகசாலை, முதலியவைகளெல்லாம் நமது நாகரிகத்தில் ஆச்சர்யமான ஸாதனங்களென்று வியக்கிறோம். நமது வாழ்வை துக்கஸம்பந்தமில்லாத ஆநந்தரூபமாக்கி விட்டதாக நினைக்கிறோம்; அதனால் நம்மில் சிலர் இவ்வுயிர்வாழ்க்கை முடியாதா வென்றும் கலங்குகிறோம்! ப்ராஹ்மணரும் பௌத்தருமோ வென்றால உலகவாழ்க்கை யென்பது ஒரூரிலிருந்து மற்றொரு ஊருக்குச் செல்லும் யாத்ரையைப் போன்றதேயன்றி ஶாஶ்வதமான விஶ்ராம ஸ்தாநமன்று என்பதை ஓயின்றி உபதேசிக்கிறார்கள். ....புயஸ்த்வம், ஶ்ரமத்தை ஸஹித்தல், பொது நன்மையையே தன் நன்மையாகக் கருதுதல், முதலிய ஐரோப்பியரிடம் காணப்படும் சில விசேஷ நற்குணங்கள் நாம் உலகத்தில் ஸாதிக்கவேண்டிய புருஷார்த்த கோடியில் சேர்ந்தவைதான். ஆயினும் இச்சரீர யாத்ரையில் நம் ஸ்வபாவத்தில் நாம் வ்ருத்திசெய்ய வேண்டிய அம்ஶம் வேறு ஒன்றுண்டு. அதை அடியோடு மறந்துவிடக்கூடாது. கிழக்கேயில அதிலும் இந்தியாவில் நமது த்ருஷ்டியைச் செலுத்துவோமானால் இவ்வம்ஶத்தைக் காணலாம். அப்ப்ரதேசங்களில் உயிர்வாழ்வு அவ்வளவு கஷ்டஸாத்யமானதல்ல. இக்காலத்தில் எப்படியாயினும் முற்காலத்தில் ஸுலபமாயிருந்த தென்பது திண்ணம். ஶீதோஷ்ண ஸ்திதிகள் ஸௌகர்யமானவை. நிலவளப்பம் அதிகம். தான்யாதிகளினாலேயே புஷ்டியானவும் ஆரோக்யமானவும் ஆஹாரங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளும் ஶரீரத்துக்கு மிதமான அளவில் போதுமானவை. ஓர் சிறு குடிசையோ அரண்யத்தில் குகையோ ஸுகமான வாஸத்துக்கு அமையும். லண்டன் பாரிஸ் முதலிய ப்ரும்மாண்டமான நகரவாஸங்களும் தத்ப்ரயுக்தமான விபரீத நாகரிக வாழ்வுகளும் அங்கு அவஶ்யமாயிருந்ததில்லை. க்ராமஸமூஹங்களே ஸகலஸாதந க்ஷேமதுக்களாக இருந்தன. இத்தகைய ஸந்நிவேசத்தில் ஒருவனுக்கு நிவ்ருத்தி புத்தியும் த்யாகமும் வைராக்யமும், வ்ருத்தி யடைந்ததென்றால் அது மிகுதி விசேஷமென்னக் குறையுண்டோ? அங்கு ஶரீர வ்யாயாம ப்ரயுக்தமான

வும் க்ஷத்ரியத்வ ரூபமானவும் ப்ரயத்நங்கள் குறைவாயிருந்ததென்றால் அதுவும் உபபந்நம்தான். ஆகையால் வளம் பொருந்திய ஸிந்து கங்கை ப்ரதேசங்களில் குடியேறிய ஆர்யர்கள் நாம் ஞாயிற்றுக்கிழமை முதலிய புண்யதினங்களைப் பாவிப்பதுபோல் என்றாவது முடியவேண்டிய தென்றாலும் உள்ளவரையில் இந்த ஜீவதசை முழுவதையும் ஸுக ஹேதுவான விராமகாலமாய் நினைத்துத் ததநுகுணமாகக் காலத்தைக் கழிப்பது ஆச்சர்யமல்லவே! அவர்கள் பணக்குவியல்களை நாடுவானேன்? தநத்துக்காக இரவும் பகலும் உழைப்பானேன்? ஶரீரதாரணத்துக்கு அவஶ்யமானவற்றைச் சேகரித்துவிட்டால் மிகுந்தகாலத்தில் ஆத்மாவைக் குறித்து உள்ளும் புறமும் நோக்கி 'யானார்? எங்குற்றேன்? இவ்வுலக வாழ்வின் உண்மையென்ன?' என்றிவை முதலான சோத்யங்களைக் கசடறப் பரிஹரிக்க முயலவேண்டியது அவர் கடமையன்றோ? அல்லது அவர் உரிமையன்றோ?"

விஷய ஸுகங்களின் யோக்யதை இவ்வளவு, ஆத்ம பரமாத்மாநுபவங்களின் பெருமை இவ்வளவு, என்று செவ்வனே சீர்தூக்கி நம் பூர்வர்கள் நமக்கு ஶாஶ்வதமான ஆத்மஶ்ரேயஸ்ஸின் மார்க்கத்தைக் காட்டி அதற்குரிய ஆஹாராதி நியமங்களையும் விதித்திருக்கிறார்கள். '[illegible]' [பண்டைவினையின் பயனாக வரும் ஸுகத்தை அநுபவிக்கும்போது விசேஷ ஸந்தோஷமடையாமலும் துக்காநுபவம் பண்ணும்போது விஸனப்பட்டவில்லாமலிருந்து ஸ்திரமான ஆத்மாவினிடத்தில் புத்தியைச் செலுத்தி அஸ்திரமான ஶரீராதிகளில் அபிமானத்தால் ஆத்ம ப்ராந்தியையடையாமல் ப்ரஹ்மவித்துக்களின் உபதேசத்தால் ஆத்மயாதாத்ம்யத்தைத் தெளிந்து அதன் ப்ராப்திக்கு ப்ரயத்னப்படவேண்டும்] என்று ஸ்ரீ கீதாசார்யன் உபதேசித்தான். '[illegible]' [வாத பித்தாதிகளினால் ஶரீரம் ஜடமாயிருப்பதினால் ஶரீர ப்ரயத்நங்களினால் ஸுகத்

னைத் தேடுகிறார்கள். ப்ராந்தி ஜ்ஞானத்தால் மதி கெட்டிருப்பதினால் தாங்கள் ஸுகமென்று எண்ணுவதெல்லாம் துக்க ரூபங்களாமே யென்பதை யறிவதில்லை] என்றார் ஸ்ரீ ப்ரஹ்லாதாழ்வான். ஆகையால் கேவல ஐஹிக ஸுகஸாதநங்களில் நம் பூர்வர்களும் நம் வித்யைகளும் ப்ரவ்ருத்திக்க வில்லையே என்றும் தேசாந்தர வாஸிகளைப்போல் நமக்கு அத்துறைகளில் முற்பாடில்லையே என்றும் நாம் வருந்த வேண்டியதில்லை. அவைகளைக் காட்டிலும் எவ்வளவோ மேன்மையான ஆத்ம ஜ்ஞானம் முதலியவைகளில் நம் நாட்டிலிருக்கும் ஏற்றத்தைக் கணிசித்தால் 'நமக்கார் நிகர் நானிலத்தே' என்று ஸாத்விக தர்மத்தையும் அவலம்பித்து நம் பெரியோர்களின் முறைகளைக் கொள்ளவும் காப்பாற்றவும் ப்ரவ்ருத்திப்பிக்கவும் பின்வாங்கமாட்டோ மென்பது நிஸ்சயம்.

* * * * * *

மைஸூர் ராஜ்யத்தில் ராஜரீக அநுஷ்டானங்களில் ப்ராஹ்மணர் ஸர்க்கார் பதவிகளைப் பெறுவதிலும் தகுபயுக்தமான வித்யைகளைப் பெறுவதிலும் இப்போது சில நிர்ப்பந்தங்கள் ஏற்பட்டு விட்டன வென்றும், அதனாலேயாக மைஸூர் சட்ட ஸபையில் சில ஸம்வாதங்கள் நடந்தன வென்றும் பத்ரிகைகளில் வெளியாகக் கண்டோம். அதன்மேல் அங்கு ஏற்கெனவே சில வருஷங்களாய் குப்தமாயிருந்த 'ப்ராஹ்மண வித்யாஸஹாய ஸங்கம்' என்பதை மீண்டும் சில தினங்களுக்குமுன் கூட்டினார்களாம். அதில் இவ்விராஜ்யத்தில் ப்ரமுகரான ஸ்ரீமான் கர்ப்பூர ஸ்ரீநிவாஸராவ் என்பவர் அக்ராஸநம் வஹித்தனராம். ப்ராஹ்மணர்கள் அங்கு கூட்டமாய் வந்திருந்தனராம். அந்த ஸபையில் பர்யாலோசனை செய்யப்பட்ட விஷயங்களில் முக்யமாய் இரண்டு அம்சங்களை நாமும் அப்யுபகமம் பண்ணுகிறோம். அதில் முற்பட்டது ப்ராஹ்மண வித்யார்த்திகளுக்கு லௌகிகப் படிப்புடன் ஸ்வரூபாநுகுணமான அத்யாத்ம வித்யையைப் போதிப்பிக்க ஸாதனங்களை ஏற்படுத்துதல். மற்றொன்று ப்ராஹ்மணர் ஜீவிகைக்கு ஸர்க்கார்

உத்யோகங்களே கதி என்றிராமல் மர்யாதையாய்ப் பிழைக்க உபாயாந்தரங்களை ஸாதித்துக் கொடுத்தல். இவ்விரண்டு அம்சங்களும் ப்ராஹ்மணருக்கு மாத்ரமல்ல. ஏனையோருக்கும் அவஸ்யமானவை. இதை இங்கு மறுபடியும் விரிவாகக் கூறத் தேவை இல்லை. இவைகளையும் மற்றும் இன்னும் எங்கெங்குப் படிகளில் ப்ராஹ்மணர்க்கு வித்யாப்யாஸ முறைகளை அமைக்கவேண்டு மென்பதையும், எவ்வித உபகாரங்களைச் செய்யவேண்டு மென்பதையும் ஆலோசித்துத் தங்கள் நிர்மாணத்தை வெளியிடும் பொருட்டுத் தகுந்த கனவான்க ளடங்கிய ஒரு கமிட்டியும் அந்த ஸபையில் நியமிக்கப்பட்டது. இதற்கு மூலதனமும் அப்பொழுதே ஸுமார் 18,000 ரூபாய் வரையில் வாக்களிக்கப்பட்டு மிருக்கின்றதென்றும் தெரிவிக்கப்படுகிறது. ஸர்வேஸ்வரன் க்ருபையால் இந்த ப்ரயத்நம் பூர்ணமாய்த் தலைக்கட்ட வேண்டு மென்றும், இப்படியே பலவிடங்களில் ப்ராஹ்மண ஸங்கங்கள் ஏற்படவேண்டு மென்றும், இனியாவது ப்ராஹ்மண ப்ரமுகர்கள் அஸ்மதீயர்கள் என்று நம்மவர் திறத்தில் அகஸ்ரை கொண்டு அவர்களையும், அவர்கள் தர்மத்தையும் ஸம்ரக்ஷிக்க வேண்டிய கார்யங்களைக் குதூஹலத்துடன் செய்ய வெளிவர வேண்டு மென்றும் 'யதி-ஸ்ரீ [illegible]' என்ற அவனையே ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

* * * * * *

பெருமாள் கோயிலில் ப்ரசுரமாகிவரும் 'ப்ருஹ்மவித்யா' பத்ரிகையின் இரண்டாவது ஸஞ்சிகையில் இப்படி அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது:— 'திருநாராயண புரத்தில் எழுந்தருளி இருந்த ஸ்ரீ. உ. வே. பண்டிதரத்நம் ஸ்தாநீகம் குப்பண்ணா ஸ்வாமி திருநாடலங்கரித்தமையைத் தெரிவிக்க வருந்துகிறோம். ஸாமாந்ய விசேஷ சாஸ்த்ரங்களில் சிறந்த ஜ்ஞானமும் ஆத்மகுண பூர்த்தியும் பெற்று விலக்ஷணரா யெழுந்தருளி யிருந்த அந்த ஸ்வாமியை இவ்வுலகம் இழந்ததானது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸந்ததிக்கே ஒரு பெருத்த நஷ்ட மென்னத் தட்டில்லை. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ

ஸமுதாயத்தில் புதிதாக வித்வான்கள் தயாராக முடியாதிருக்கும் இக்காலத்தில் ப்ராசீந வித்வான்களில் ஒவ்வொருவராக இழக்க நேருவது பண்ணிற்புளிப் பெய்தாற்போல் உள்ளது.'

இவை யனைத்தையும் நாம் ஆமோதிக்கிறோம். அந்த ஸ்வாமியை நேரில் ஸேவிக்க நமக்கு ப்ராப்தி இல்லா திருந்திடினும் அவருடைய வித்யையும் உத்தம குணங்களையும் பற்றிச் செவி குளிரக் கேட்டிருக்கிறோம். அவர் ஸம்ப்ரதாய விஷயங்களில் மிகவும் மத்யஸ்த புத்தியுடையவ ரென்றும், ஸ்ரீ தேசிகனிடத்தில் அஸாதாரணபக்தி யுள்ளவரென்றும் அவரை யறிந்தவர்கள் உரைக்கிறார்கள். இப்படி விசேஷ ப்ரபாவ யுக்தரான ஸ்வாமிகள் குறைந்துகொண்டு வருவதில் அவர்கள் ஸ்தானங்களை வஹிக்கக்கூடிய ஸ்வாமிகள் பிற்கடையில் ம்ருதியர்களாகிவிட்டதை நமது ஆப்தர்கள் மிகவும் அநுசயத்துடன் கவனிக்க வேண்டுமென்பதை பன்மடங்காக வற்புறுத்துவோம்.

* * * * * *

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

	ரூ.	அ.	ப.
1. ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இந்திரமேடு - ரங்காசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யானத்துடன்)	0	2	0
2. ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் ஜீயர்களின் கர்த்தவ்யங்களும்:—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்ய பட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
3. ஸ்ரீ சதுஸ்லோகீவிவரணம்	0	1	0
4. ஆர்யாப்யுதயம் ஸ்ரீ. உ. டி. இ. ஸடகோபாசாரியர்	0	2	0
ஸ்ரீராமாயணத்தில் விசேஷார்த்தங்கள் உ. எஸ். கோபாலஸ்வாமி ஐயங்காரால் எழுதப்பட்டது			

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்.

(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

ஸ்ரீ ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் ஸ்ரீமத் ஸங்கராசார்யரும் 'வைஷ்ணவ லக்ஷணஸ்ய வாசகம் ஏதந் நாமாந்தரம்' [வைஷ்ணவ லக்ஷணம் இவ்விதம் ஆதலால்]; என்று உபபாதிக்கும் இடத்தில் [illegible]' [பரிசுத்தமான மனஸ்ஸையுடையவன், ஒருவரிடத்திலும் விரோத பாவமில்லாதவன், மிகுந்த ஸாந்தியும் ஸாந்தமுமான சித்தத்தையுடையவன், ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் மித்ரனாயிருப்பவன், ப்ரியமும் ஹிதமுமான வசனங்களையே பேசுபவன், வஞ்சனையே தெரியாதவன், எப்போதும் ஹ்ருதயத்தில் வாஸுதேவனுடைய வாஸத்தையுடையவன், இப்ரபஞ்சமும் நானும் வாஸுதேவனே [வாஸுதேவனுக்கு சேஷபூதங்கள்] என்றிருப்பவன், பரமபுருஷன் ஸர்வேச்வரன் வாஸுதேவன் ஒருவனே என்றறிந்து அந்தமில்லாத அவனிடத்தில் சலிக்கவொண்ணாத பக்தியை உடையவன், யமம் நியமம் முதலிய கர்மாநுஷ்டானங்களினால் ஸர்வ பாபங்களையும் உதறிவிட்டவன், நாளெல்லாம் அச்யுதனிடத்தில் மனஸ்ஸை வைத்தவன், மதம் கர்வம் விரோதம் முதலியவைகளை ஒழித்தவன்]

என்றிவை முதலான ப்ரமாணங்களைப் பரக்கக் காட்டினர். இவ் வர்த்தங்களையும் இன்னும் மற்று மிப்புடைகளி லறியவேண்டி யவைகளை யெல்லாம் சுருக்கி ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் 'மத்கர்மக்ருந் மத்பரமோ மத்பக்த: ஸங்கவர்ஜித: । நிர்வைர: ஸர்வபூதேஷு ய: ஸ மாமேதி பாண்டவ' (கீதை - 11 - 55) என்று அர்ஜுநனுக்கு உபதேசித்தார். இதை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் 'வேதாத்யயநம் முதலிய ஸர்வகர்மங்களையும் எனக்கு ஆராதநமாகச் செய்பவன்; ஸர்வகர்மங்களுக்கும் என்னையே பரமப்ரயோஜநமாக அபேக்ஷிப்பவன்; என்னிடத்தில் அத்யந்தமான ப்ரீதியுடையவனாகையினால் என் நாமங்களைச் சொல்லுதும் என்விஷயமான ஸ்தோத்ரம் த்யாநம், ஆராதநம், நமஸ்காரம் முதலியவைகளையே செய்வதும் உள்ளவன்; இவை யொழிந்தால் ஆத்மாவைத் தரிக்கமுடியாதவன்; என்னை அடைவதையே ப்ரயோஜநமாகக் கருதி இவைகளைச் செய்பவன்; எனவே என்னைத் தவிர மற்றொன்றிலும் பற்றில்லாதவன்; என்னுடன் சேர்வதே அவனுக்கு ஸுகமும், பிரிவதே அவனுக்கு துக்கமுமாய் அவன் ஸ்வபாவத்திலேயே இருப்பதால் மற்ற துக்கங்களுக்குத் தன் அபராதமே காரண மென்றும், ஸகல ப்ராணிகளும் பரமபுருஷனுக்கு வசப்பட்டவர்க ளென்றும் அறிவதால் ஒருவரிடத்திலும் த்வேஷம் பண்ணாதவன்' என்று வ்யாக்யாநம் செய்தார். இதன் ஆரம்பத்தில் காட்டிய ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச் செய்த ரஹஸ்ய த்ரயஸாரத்தின் சுருக்கில் 'இப்பொருள்களை இங்கிருந்த காலம் அபவர்க்க பூர்வ ரங்கமான நிரபராத அநுகூல வ்ருத்தி யோடே நடப்பது' என்பதில் உணரலாம்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவர் இரவும் பகலும் ஒழிவில் காலமாய் பகவதநுபவத்திலும், பகவதாராதநத்திலும் தன் பொழுதைப் போக்க விரும்புகிறவராதலால் இவ்வுலக வாழ்க்கைக்கு அவர் பொருள் தேடுவரா என்று ஒருவாறு யோசிக்கலாம். ஆயினும் இடைவிடாத பகவதாராதநத்துக்காகவும், பகவானுக்கு மிகவும் உகப்பான பாகவதாராதநம், ஸர்வபூதாநுகம்பயம், ஜ்ஞாந ப்ரவசநம் முதலியவைகளைச் செய்வதற்கும் அவஶ்யமான சரீர குடும்பாதி ஸம்ரக்ஷணமும், அதற்கு உபயோகமாக ந்யாயமான வழி-

களில் த்ரவ்ய ஸம்பாதநம் செய்வதும் ஶாஸ்த்ர ஸம்மத மென்பதையும், அவைகளும் பகவானுகந்த கைங்கர்ய ரூபங்கள் என்பதையும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் ஸ்ரீதேசிகனும் பலவிடங்களில் பரக்க நிரூபித்தருளினார்கள். "முடியானேமூவுலகும் தொழுதேத்தும் சீர் அடியானே" என்னும் திருவாய்மொழியின்படியே ஆழ்வார்க்கும் பகவதநுபவத்தினால் கரணங்களுக்கு விடாய் உண்டாகுமாதலின் அப்படி 'விடாய்த்த கரணங்களை ஸாத்விகாஹார ஸேவாதிகளாலே யோக்யங்களாக்கி ப்ராப்தங்களான அநுபவங்களிலே மூட்டி, அயோக்ய விஷயாந்தரங்களில் பட்டுப்புக்க வாஸநைகளை மாற்றுவிக்க வேண்டு' மென்று ஸ்ரீதேசிகன் ப்ரபந்ந க்ருத்யங்களில் சேர்த்து அருளிச்செய்தார். 'ஈஹந்தே காமபோகார்த்தமந்யாயேநார்த்த ஸஞ்சயாந்' என்று அஸுர ஸ்வபாவ முடையவர்கள் கேவலம் காமபோகங்களுக்காக மாத்திரம் நியாயமற்ற வழிகளிலும் பணம் ஸம்பாதிப்பதை யல்லவோ ஶாஸ்த்ரம் கண்டிக்கது. மற்றும் 'யஜ்ஞசிஷ்டாஶிந: ஸந்தோ முச்யந்தே ஸர்வகில்பிஷை:' என்றபடி பரமபுருஷனுடைய ஆராதநத்துக்கென்றும் மனப்பான்மையுடன் த்ரவ்யார்ஜநம் செய்து அவனை ஆராதித்து ஆராதந ஶேஷமான அன்னத்தை புஜித்துத் தேஹ யாத்திரையை நடத்துபவர்களுடைய ஸகல பாபங்களும் நசித்து, ஸத்வகுணம் தலையெடுத்து அவர்கள் பரமபுருஷார்த்தத்தை யடைவர்கள் என்று ஶரண்யன் தானே உபதேசிக்கவில்லையா? ஆகையால், உத்தமமான பரமைகாந்தியா யிருப்பதும் த்ரவ்ய ஸம்பாதநத்துக்காக லௌகிக ப்ரவ்ருத்திகளி லீடுபடுவதும் பரஸ்பர விருத்தங்களென்பது ஸரியல்ல. அப்படி ப்ரமிப்பது ப்ரமாதம், ஆலஸ்யம், என்றிவை முதலான தமோகுண லக்ஷணங்களைத்தான் வெளியாக்கும். காலக்ஷேபாதிகளை யநுஸரித்து நமது வாழ்வில் மிருந்த காலத்தை அப்படிச் செலவு செய்ய வேண்டியிருந்தாலும் இழ்ச்செல்லிய மனோபாவத்துடன் ப்ரவர்த்தமையாமானால் நமது ஆஸ்திக்யத்துக்கும் நம் அபேக்ஷித்த ப்ரயத்ந பகவத் சிந்தனைக்கும் குறைவில்லை யென்பது நிச்சயம். பரமைகாந்தியான ஸ்ரீவைஷ்ணவன் இரவும் பகலும் இடைவிடாமல் நிரந்தரம் செய்ய வேண்டிய பகவதாராதநத்தைக் கணித்து, ஒரு தினத்தை [illegible]து காலங்களாக வகுத்து அவைகளில

ஐந்து விதமான கைங்கர்யங்களையும் ஶாஸ்த்ர விதிப்படி செய்வன். இவைகளில் நித்ரை நீங்கிய பிறகு முதற்காலத்தில், நாம் அநாதியான கர்மவாஸனைகளினால் பகவதநுபவத்தை இழந்தபடியை அநுஸந்தித்து வைராக்யத்துடன் பகவானுடைய அபார காருண்ய வாத்ஸல்ய ஸௌஶீல்யாதி கல்யாணகுணங்களை ஸ்மரித்துத் தேறி, அவனையே ஆராதித்துக் கடைத்தேறவேண்டுமென்று நிச்சயித்து, நமது வர்ணாஶ்ரமத்துக்குரிய காலைக்கடனை முடித்துப் பரிசுத்தராய் பகவத் ஸந்நிதியிற் சென்று அவன் திருவடிகளில் சரணம்புகுந்து அவனளித்த த்ரவ்யங்களையும் உபகரணங்களையும் கொண்டு அவன் நம்மைக்கொண்டு செய்வித்துக்கொள்ளும் ஆராதனத்தை அங்கீகரிக்கும்படி யாசிக்கவேண்டும். இதற்கு 'அபிகமநம்' என்று பெயர். இரண்டாவது காலத்தில் பகவதாராதனத்துக்கு அவஶ்யமான த்ரவ்யங்களை அந்த புத்தியுடன் ஸம்பாதிக்கவேண்டும், இது உபாதாநம் எனப்படும். பகவத்பூஜைக்கு இன்றியமையாததான ஆத்ம ஜ்ஞாநத்தைத் தந்த காலக்ஷேப முகத்தால் ஆசார்யன் பக்கலில் ஸம்பாதிப்பதும் உபாதாநமேயாம். இக்காலத்தில் ஸாதாரணமாய் த்ரவ்யம் ஸம்பாதிப்பதிலேயே ஒருநாளில் பெரும் பொழுதும் கழிக்கவேண்டியிருப்பது உண்மையேயாயினும், ஸம்ப்ரதிபத்தி மனோபாவம் நடையாடி, சந்த்யாவந்தனம் இல்லாமல் மற்ற கால விதிகளையும் கூடியமட்டும் நடத்துவோமாகில் 'ஸர்வம் பரிபூர்ணம் ஸஹாஸ்து' என்னபடியே பகவான் அவைகளைப் பூர்ண கைங்கர்யங்களாகக் கொள்ளக் குறையில்லை. பின்பு, மேல் மூன்று காலங்களின் கர்மங்களாகிய இஜ்யை, ஸ்வாத்யாயம், யோகம், என்பவற்றை இவ்விடத்தில் விஸ்தரிக்க அவசியமில்லையாகையால் அவற்றைத் தொடரவில்லை.

இப்படி பகவத் ஸ்வரூபம், ஸம்பந்தம், அநுபவம், ப்ராப்திக்கு உபாயம் முதலியவைகளை ஶாஸ்த்ர மூலமாக அறிந்து, அதில் விதிதமான பகவதாராதனம், அதற்கு யோக்யதையைக் கொடுக்கும் வர்ணாஶ்ரம உசிதமான கர்மாநுஷ்டானங்கள், இவைகளைச் செய்யும் ஶ்ரத்தையுடைய பக்தன், தான் ஶரீரத்தோடிருக்கும் காலத்தில் ராஜஸ தாமஸ குணங்கள் தலையெடாதபடி ஸத்வ

குணத்தையே வ்ருத்திசெய்ய வேண்டுமென்றும், அதற்காக ஸாத்விகமானதும் பகவானுக்கு நிவேதநம் செய்ததுமான ஆஹாரத்தைக் கொண்டே ஶரீரத்தைப் போஷிக்கவேண்டுமென்றும் உபநிஷத்துக்களும் உபப்ருஹ்மணங்களும் உத்கோஷிக்கின்றன. '[illegible]' [மனது ஆஹாரத்தின் ஸ்வபாவத்தால் பக்வமாகிறதல்லவா? ஆஹாரம் ஶுத்தமாயிருந்தால் ஸத்வகுணத்துக்கு ஶுத்தமுண்டாகிறது] என்று சாந்தோக்ய உபநிஷத்து கூறிற்று. இதற்கு நிரூபகமாக ஸ்ரீகீதையில் ஆஹார விபாகம் சொல்லுமிடத்தில் '[illegible]' [ஸமாந குணமுடைய வஸ்துக்களினால் குறைவும் உண்டாகிறது,] என்ற அஷ்டாங்க ஹ்ருதய வசநத்தை ஸ்ரீ தேசிகன் உதாஹரித்து, ஆயுர்வேத நயாயுதத்தை அநுஸரித்தே வ்ருத்தி செய்யக்கூடிய வஸ்துக்களின் குணங்களுக்குத் தக்கபடி மனது முதலியவைகளிலும் ஸத்வம் முதலிய குணங்கள் வ்ருத்தியடைகின்றன என்பது வேதத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்று காட்டியருளினார். ஸாத்விக ஆஹாரங்களாவன:—கஞ்சா முதலியவைகளைப்போல் ஸ்வயமே ஜாதி துஷ்டங்களாயும், பாபிஷ்டன் பதிதன் முதலியவர்களிடமிருந்து பெறுவதும், எச்சில் மயிர் முதலிய அஶுத்த பதார்த்தங்களோடு ஸம்பந்தப்பட்டதுமான இவையல்லாதவை. '[illegible]' என்று வைதிகர்கள் யாவரும் ஒப்புக்கொண்ட விஷயம். பகவானுக்கு நிவேதநம் செய்த அந்நத்தைக்கொண்டே வைஶ்வதேவம், ப்ராணாக்நிஹோத்ரம், விஷ்வக்ஸேநர் முதலிய தேவபூஜை, பித்ருபூஜை, அதிதிபூஜை, ஶரீரபோஷணம் முதலியவைகளைச் செய்யவேண்டுமென்பதும் ஶாஸ்த்ரவிதம். அப்படி நிவேதநம் பண்ண வேண்டிய பகவான் ஸ்ரீ விஷ்ணுவென்பதும் மஹோபநிஷத்தில் '[illegible]'

[விஷ்ணு அமுது செய்ததைப் புஜிக்கக்கடவன், விஷ்ணு பருகின நீரைப் பருகக்கடவன், விஷ்ணு முகர்ந்ததை முகரக்கடவன், அவன் சுவைத்ததையே சுவைக்கக்கடவன், அனைப்பற்றி அறிவுள்ள பக்தர்கள் விஷ்ணுவின் ஶேஷத்வத்தையே உண்ணக்கடவர்கள்] என்பதினால் தெரிவிக்கப்பட்டது. இதை ஸமர்த்திக்கும் ப்ரமாணங்கள் பலவுள. மற்ற தேவதைகளுக்கு நிவேதனம் செய்யப்பட்டவைகளை நிர்மால்யங்களென்று சொல்லி அவைகளைப் புஜித்தால் சாந்த்ராயணம் முதலிய ப்ராயஶ்சித்தங்களைச் செய்யவேண்டுமென்றும் ஶாஸ்த்ரங்கள் விதித்தன. இன்றும் ஶிவாலயாதிகளில் நைவேத்யங்களைத் தண்ணீரில் போட்டுவிடுவதை யாவருமறிவார்கள். ஆகையால் வைஷ்ணவர்கள் அப்படி நிவேதிதமான அந்நத்தை புஜிப்பதில்லையென்றால் அது குற்றமாகுமோ? 'மெய்யுடையொருவன் சொல்லமாட்டாமையால் பொய்போலும்மே பொய்போலும்மே' என்கிற கணக்கில் இவ்விஷயத்தில் வைஷ்ணவர்களின் நடத்தை தான் ஶாஸ்த்ர ஸம்மதமென்றும் உண்மை நன்றாய் வெளியாகாததினாலல்லவோ நம்மவர்களும் நாம் அநாவஶ்யமான கட்டுப்பாட்டை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோமென்று ப்ரமிக்கிறார்கள்! இங்கு ஶாஸ்த்ரத்தை ஒப்புக்கொள்ளாதவர்களுடன் நமக்கு விவாதமே இல்லையென்பதை மறவோம்! ஶாஸ்த்ர வஶ்யர்களுக்குத் தோஷம் சொல்ல நிரவில்லை. ஸ்ரீ ஶங்கராசார்ய ப்ரப்ருதி அத்வைதிகளும் வைஷ்ணவர்களே. நாமும் ஸ்மார்த்தர்தான். யஜ்ஞோபவீதம் தரிக்கும் ஸங்கல்பத்தில் இதை உணரலாம். முன்னர் அத்வைதம், விஶிஷ்டாத்வைதம் என்று தத்வ நிரூபணத்தில் மாத்ரம் பேதமிருந்ததில்லையென்பதை வற்புறுத்திச் சொல்லலாம். ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் யாதவப்ரகாஶரிடம் ஶாஸ்த்ரம் படித்தது அவர் சரித்ரத்தில் ஸ்பஷ்டம். ஸ்ரீ தேசிகன் ஸம்ப்ரதாய பரிஶுத்தியிலும் நிரணவிசாரத்தில் இவ்விஷயத்தில் ஶிஷ்டாசாரமிருக்கும்படியைப் பரிஶீலிக்கும் மாதிரியில், அவர் காலத்திலும் ப்ராஹ்மணர்களுக்குள் ஆசார ஸம்ப்ரதாயங்களில் பேதமுண்டாகவில்லையென்று கொ

ள்ளலாம். ஸ்மார்த்தர் என்று பெயரைமாத்திரம் வைத்துக்கொண்டு அத்வைதிகள் முதலிய ப்ராஹ்மணர் ஶ்ரௌத ஸ்மார்த்த ஆசாரங்களை நழுவவிட்டு, சைவம், சாக்தம், முதலிய ஆசாரங்களையும் கொள்கைகளையும் கொண்டபிறகு தான் ப்ராஹ்மணர்களுக்குள் இவ்வளவு பிரிவு உண்டாயிருக்க வேண்டும். ஸ்ரீ தேசிகன் பர்யந்தமாக ஆசார்யர்களும், ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச்செய்திருக்கும் எண்ணிறந்த க்ரந்தங்களும் ஆசாராநுஷ்டானங்களினால் ப்ராஹ்மணர்க்குள் பிளவுண்டாயிருந்ததற்கு ப்ரமாணம் ஒன்றும் காட்டவில்லை. ஸ்ரீ தேசிகனும் [illegible] [ஆகையால் மத்யஸ்த புத்தியால் பார்த்தால் ப்ரத்யக்ஷ ஶ்ருதி முதலியவைகளில் விதிக்கப்பட்ட ஆசாரங்களில் சிலவற்றை எல்லாரும் அநுஷ்டிக்கிறார்கள். சில அப்படியில்லை. சிலர் சில காலங்களில் சில இடங்களில் சில ஆசாரங்களை மாத்ரம் அநுஷ்டிக்கிறார்கள். வேறு சிலர் வேறு சில ஆசாரங்களை அப்படியே நடத்துகிறார்கள். எல்லோரும் எல்லாவற்றையும் எல்லா ஸம்ப்ரதாயிகளுடன் நடத்துவதில்லை என்னும் ராஜபாட்டையை நாம் தள்ள முடியாது என்பது புரப்படும் என்று அருளிச்செய்தார். இப்படிப் பேசும் நம் ஆசார்யர்கள் குறுகின த்ருஷ்டியை உடையவர்களா? அவர்களைப் பின்பற்றும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களா அல்லது தாங்கள் உபதேசிக்கும் ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு விரோதமான ஆசாரங்களை யுடையவர்களா மத்யஸ்த த்ருஷ்டிகள்? இதை இன்னும் இங்கு விவரிப்பது அநாவஶ்யம்; மேற் செல்வோம். பகவானுடைய நிரங்குஶமான ஐஶ்வர்யம், அபாரமான ஸௌஶீல்யம், ஸௌந்தர்யம், வாத்ஸல்யம் முதலிய எண் பெருக்கர் கலந்த வண்புகழ் நாரணனுடைய கல்யாண குணங்களை

பதிந்தவர்களும், பயிலும் சுடரொளி மூர்த்தியைப் பங்கயக்கண்ணனைப் பயில இனிய நம் பாற்கடற்சேர்ந்த பரமனைப் பயிலும் திருவுடையார்களுமான ஜ்ஞாநிகள் 'ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்' என்கிற படியே எப்போதும் ஸ்ரியஃபதியிடத்திலேயே மனதை வைத்து, அவனின்றி ஆத்மதாரண மடையாதவர்களாதலின் அவர்கள் 'விஷ்ணோர் நாமைவ கேவலம்' என்கிற ந்யாயத்தின்படி தங்களுக்கும் தங்களைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் பகவந்நாமங்களையே வைத்துப் பேசுவார்கள். பகவத் தாஸ்யத்துக்கு அறிகுறியாக அவனுடைய ஆயுதங்களான ஸங்க சக்ர சிஹ்நங்களைத் தங்கள் ஸரீரத்தில் தரிப்பர்கள். அவன் திருவடிரூபமான ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தை அலங்காரமாக நெற்றி முதலிய இடங்களில் இடுவார்கள். இவைகளுக்கு ஆதாரமான ஸாஸ்த்ர ப்ரமாணங்களையும், இவைகளைப் பற்றிய ஆக்ஷேபணைகளையும், செம்மையாய் ஆராய்ந்து சொல்லிய ஸமாதானங்களையும், தெரிய அபேக்ஷிப்பவர்கள் ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச்செய்திருக்கும் ஸ்ரீ ஸச்சரித்ர ரக்ஷையில் சுலபமாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

(இன்னும் வரும்.)

கல்யாணிவிலாஸம், புரசைபாக்கம். } நடாதூர் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.

இயற்பா.

பொய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

முதல் திருவந்தாதி.

(முன் ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

46. பண்புரிந்த நான்மறையோன் சென்னிப் பலியேற்ற
வெண்புரிநூல் மார்பன் வினைதீரப்—புண்புரிந்த
ஆகத்தான் தாள்பணிவார் கண்டீர் அமரர்தம்
போகத்தாற் பூமியாள் வார்.

(இ - ள்.) பண் புரிந்த - ஸ்வரத்திலே நோக்காயிருக்கிற, நான் மறையோன் - (ருக் யஜுஸ் ஸாமம் அதர்வணம் என்கிற பேதத்தாலே) நால் வகைப்பட்ட வேதங்களையும் (தனது முகங்களாலே) ஓதிக்கொண்டிருந்த பிரமதேவனுடைய (சிரஸைக் கொய்து), (அதனால் சேர்ந்த பாபம் போகும் பொருட்டு) சென்னி - (அந்தத்) தலையிலே, பலி - பிச்சையை, ஏற்ற - வாங்கிக்கொண்டு திரிந்த, வெண் புரி நூல் மார்பன் - வெண்மையான முப்புரிநூலை யணிந்த மார்பையுடைய சிவனது, வினை - (பிரமஹத்தி) பாபம், தீர - தீரும்படி, புண் புரிந்த ஆகத்தான் - (ரக்தஜலத்தைப் பலியாகக் கொடுக்கும் பொருட்டுத் தனது திருவுகிரால்) புண்படுத்தின மார்பையுடைய எம்பெருமானது, தாள் - திருவடிகளை, பணிவார் - தொழுமவர்களே, அமரர்தம் போகத்தால் - நித்ய ஸூரிகளுடைய போகமான பரமபத ஐஸ்வர்யத்தோடு, பூமி - இந்த லீலாவிபூதியின் ஐஸ்வர்யத்தையும், ஆள்வார் - ஸ்வாதீனமாகப் பெறுவார்கள்; (எ - று.)—கண்டீர் - முன்னிலையசை; தேற்றப்பொருளைக் காட்டும்.

கீழ்ப்பாசுரத்தில், பிரமனுக்கு நேர்வதாயிருந்த அனர்த்தத்தை எம்பெருமான் போக்கியதை அருளிச்செய்த ஆழ்வார், இந்தப் பாசுரத்தில், லோக குருவாய்ப் பிதாமஹனென்று பேர்படைத்த அந்தப் பிரமதேவனது தலையையறுத்து அதனால் பிரமஹத்திதோஷம் பிடித்துக்கொள்ளக் கையும் கபாலமுமாகி இரந்துண்டு திரிந்த ருத்திரமூர்த்தியின் அனர்த்தத்தை அவ்வெம்பெருமான் பரிஹரித்துப் பாதுகாத்தபடியை அருளிச்செய்கின்றாரென்க. 'நான் மறையோன் சென்னி' என்ற தொடரில், அவன் சொல்லுகின்றது நாலின்

விமூர்த்த மாத்திரத்தில் அவனை கலியலாகா தென்று எளிதில் தெளியலாயிருக்கவும், உணரமாட்டாத ருத்ரமூர்த்தி யென்று அவனது அவிவேகம் தோன்றும். 'வெள்' என்னும் புரிநூலுக்கு அடைமொழி கொடுத்ததனால், ருத்ரன் தான் முழுகிப் புனிதனாகி ப்ராயச்சித்தஞ்செய்து கொண்டமை பெறப்படும். 'விண்ணீர' என்றதனால், ருத்ரன் கர்மவஶ்யனென்பதும், தான்செய்த கர்மத்தையுந் தன்னுயிர் போக்கிக்கொள்ள ஶக்தியற்றவன் என்பதும் ஏற்படும்; படவே, இவனிடத்து ஈஶ்வரத்வ ஶங்கை யில்லை யென்று தெளிவித்தபடி. 'பின் புரிந்த ஞானத்தான்' என்பதற்கு - புண்பட்ட மனமுடைய திருமால் என்று பொருள்கூறி, 'ஈஶ்வரனென்று தன்னை யெண்ணிச் செருக்கிக்கொண்டு திரிந்த இந்த ருத்ரன் இப்போது வாசல் தோறும் இரந்துதிரியும்படியாயிற்றே என்று மனம் புண்பட்டவன் ஸர்வேஶ்வரனென்று கருத்துக் கொள்ளினுமாம். 'அமரர்தம் போகத்தாற் பூமியாள்வார்' என்பதற்கு - இந்தப் பூமியிலிருந்தபடியே பரமபத போகத்தை யனுபவிப்பர் என்று பொருள்கூறினும் பொருந்தும்; "பாம்பணைமேற் பள்ளி கொண்டருளுஞ் சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியரே" என்ற நம்மாழ்வார் பாசுரம் ஒப்புநோக்கத்தக்கது. (௪௬)

47. வாரி சுருக்கி மதக்களி றைந்தினையும்
சேரி திரியாமற் செந்நிறீஇக்—கூறிய
மெய்ஞ்ஞானத் தாலுணர்வார் காண்பரே மேலொருநாள்
கைந்நாகங் காத்தான் கழல்.

(இ - ள்.) வாரி சுருக்கி - (ஶப்தாதி விஷய போகங்களாகிய) ஜலத்தைக் குறைத்து, மதம் களிறு ஐந்தினையும் - (மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யென்கிற பஞ்சேந்த்ரியங்களாகிய ஐந்து மதம் பிடித்த யானைகளையும், சேரி திரியாமல் - (விஷயங்களிருக்கின்ற இடமாகிய) சேரியிலும் (அவற்றைத்) திரியவொட்டாமல், செந்நிறீஇ - செவ்வனே [ப்ரத்யக்விஷயமாக இருக்கும்படி] நிறுத்தி, கூறிய ஞானத்தால் - ஶாஸ்த்ரமூலமான ஞானத்தினால், மெய் - (ஆத்மா பரமாத்மாவுக்குப் பரதந்த்ரம் என்ற) உண்மையை, உணர்வார் - அறிந்த பக்தியான்கள்,—மேல் ஒருநாள் - முன்னொரு காலத்தில், கைந்நாகம் - துதிக்கையையுடைய நாகமென்று சொல்லப்படுகின்ற கஜேந்த்ராழ்வானை, காத்தான் - (முதலையினால் நேர்ந்த பரமாபத்தைப் போக்கி) ரக்ஷித்த எம்பெருமானது, கழல் - திருவடிகளை, காண்பர் - காணப்பெறுவார்கள்; (எ - று.)

இந்திரியங்களை ஜயித்து நல்ல ஞானத்தை யுடையவர்களாய் அவனை ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு அல்லது அவன் திருவடிகளைக் கிட்டவொண்ணாதென்பதாம். நீர் முதலியவற்றைப் பருகுதல் முதலியன செய்யாதபடி தவிர்த்ததும், சேரியிற் சென்று திரியாதபடி நிறுத்தி, தானே கட்டிவைத்த-

தும் மதயானையை அடக்கும் நெறியாகுமென்க. சேரியில் மதயானையைத் திரியும்படி விட்டால் அது கண்டவர்களையெல்லாம் கொல்லுதல் இயல்பு; பஞ்சேந்திரியங்களை மதயானைகளாக உருவகஞ் செய்ததற்கு ஏற்ப 'வாரி சுருக்கி......சேரி திரியாமற் செந்நிறீஇ' என்றார். கூறிய ஞானம் - பயனில் விருப்பமில்லாமற் செய்யப்படும் கர்மம் என்று கூறினுமாம்; உணர்வுண்டாவதற்குக் கருவியானது என்ற காரணம்பற்றி, 'ஞானம்' என்ற சொல் கர்மத்தைக் காட்டும். பயனைக் கருதாமற் செய்யும் ஸத்கர்மங்களினால் பாவந்தேய எம்பெருமானிடத்துப் பக்தி பெருகுமென்ற நூற்கொள்கை இங்கு அறியத்தக்கது. நிறீஇ - சொல்லிசை யளபெடை. (௪௭)

48. கழலொன் றெடுத்தொருகைசுற்றி யோர்கைமேல்
சுழலுஞ் சுராசுரர்க ளஞ்ச—அழலும்
செறுவாழி யேந்தினான் சேவடிக்கே செல்ல
மருவாழி நெஞ்சே! மகிழ்.

(இ - ள்.) கழல் ஒன்று - ஒரு திருவடியை, எடுத்து - மேலுலகங்களிலே செல்லும்படி வளரவிட்டு, (அப்போது எம்பெருமானை யளக்கவொட்டாது தடுக்கவந்த ப்ரதிகூலரான நமுசி முதலியவர்களை), ஒரு கை - ஒரு கையாலே, சுற்றி - சுழற்றியெறிந்து, ஓர் கைமேல் - மற்றொரு கைமேலே, சுழலும் - சுழன்றுகொண்டிருக்கின்ற, சுரர் அசுரர்கள் - (அநுகூலரான) தேவர்களும் (ப்ரதிகூலரான) அசுரர்களும், அஞ்ச - அஞ்சும்படி, அழலும் - நெருப்பைக் கக்குவதும், செறு ஆழி - போர்செய்தற்கு ஏற்ற கருவியான (ஸுதர்ஶனமென்னப்படுகின்ற) சக்கராயுதத்தை, ஏந்தினான் - தரித்த ஸர்வேஶ்வரனுடைய, சேவடிக்கே - திருவடிகளிலே, செல்ல - கிட்டும்படி, ஆழி நெஞ்சே - ஆழ்ந்துள்ள மனமே! மருவு - பொருந்தப்பார்; (மேலும்), மகிழ் - மகிழ்வதும் செய்; (எ - று.)

'நம்மால் ஐம்புலன்களை யடக்கி அவனை அடைய முடியுமோ?' என்று ஆழ்வாரது திருவுள்ளம் பயப்பட, ஆழ்வார் தமது மனத்தை 'அவ்வளவு பெருமான் தானே நாமுள்ள இடத்திற்கு வந்து தன்னைத் தருகைக்கு வல்லனாயுமுள்ளவன்; ஆகையால், அவனை அவ்வாறாக அறிந்து பரிபூர்ணமாக அநுபவித்தால் எளிதிற் கிட்டலாம்; ஆகவே, அஞ்சவேண்டா: மகிழ்ந்திரு' என்று தேற்றி இனிதாக்குகின்றாரென்க. சேவடி - ஆஶ்ரிதருள்ள இடத்துக்குச் சென்று சேரும்படி வருஞ் செவ்வையுள்ள திருவடி; சிவந்த திருவடி யென்பாரு முளர். கழலொன் றெடுத்து ஒரு கைசுற்றி - நமுசியுடைய கால்களைத் தனது ஒருகையாலே பிடித்துச் சுழற்றி யென்னுமாம். திருமால் மகாபலி சக்கரவர்த்தியினிடம் வாமனனாய் மூவடிமண் வேண்டிப் பெற்றுத் திரிவிக்கிரமனாய் அளக்கப் புக, அப்போது பலிசக்கரவர்த்தியின் புதல்வனான நமுசி 'என்னிது மாயம்? என்னப்பன் அறிந்திலன்;

முன்னைய வண்ணமே கொண்டளவாய்' என்ன, அவனை வாளிற் சுழற்றி வீழ்த்தினன் திருமாலென்பது வரலாறு. கழல் - வீரர்கள் வீரத்துக்கு அறிகுறியாகத் தமது தாளின்மேல் அணியும் வடம்: இச்சொல் - தானியாகு பெயராய், தாளை உணர்த்திற்று. சூழ்-சூழ்தல்: அளவு மிகுதல்: தொழிற் பெயர். (௪௯)

49\. மகிழல கொன்றேபோல் மாறும்பல் யாக்கை
நெகிழ்முயல்கிற்பார்க் கல்லால்—முகிழ்விரிந்த
சோதிபோல் தோன்றும் சுடர்பொன் னெடுமுடியெம்
ஆதிகாண் பார்க்கு மரிது.

(இ - ள்.) (கணித சாஸ்திரத்தில் வல்லவனாலே வைக்கப்பட்ட), ஒன்று மகிழ் அலகேபோல் - ஒரு மகிழம் விதையே (காணி ஸ்தானத்திலும்) கோடி ஸ்தானத்திலும் மாறிமாறி இருப்பது போல, (ஜீவாத்மாவுக்கு), கர்மத்துக்கு ஏற்பப் பகவத் ஸங்கல்பத்தாலே), மாறும் - தேவசரீரந் தொடங்கி ஸ்தாவர சரீரம் வரையிலும் மாறிமாறி வருகிற, பல் யாக்கை - பலவகை சரீரங்களும், நெகிழ - தாமே விட்டுப் போகும்படி, முயல்கிற்பார்க்கு - (ஞான பக்தி வைராக்யங்களை ஸம்பாதிக்கின்ற அவ்வழியாலே) முயற்சி செய்யும் வல்லமையுள்ளவர்கட்கு, அல்லால் - அல்லாமல், முகிழ் விரிந்த சோதி போல் - அரும்பா யிருக்கும் தன்மை நீங்கி மலர்ந்த தேஜஸைப்போல, தோன்றும் - தோற்றுகிற, சுடர் பொன் நெடு முடி - ப்ரகாசிக்கின்ற பொன்னினாலாகிய நீண்ட திருவபிஷேகத்தை யணிந்த, எம் ஆதி - என்னுடைய வென்று முறைசொல்லிப் பற்றலாம்படி ஸர்வகாரண பூதனானவனை, காண் பார்க்கும் - வேலம் காணவேண்டுமென் றிருப்பார்க்கும், அரிது (அவனைக் காண்கை) அரியதாம்; (எ - று.)

எல்லாஞ் செய்தாலும் வைராக்ய மடைந்த அவனை ஆச்ரயிப்பார்க்கு அவனைக் காண முடியுமே அல்லது வைராக்யமில்லாதார்க்கு அவனைக் காண முடியாதென்று எம்பெருமானைக் காண்பதிலுள்ள அருமையை இதனால் அறிவிக்கின்றனரென்க. காண்பார்க்கும் என்ற உம்மை அமைவையால், கேட்பார்க்கும் என்று ச்ரவணத்தினால் அவ்வெம்பெருமானை யறிதலும் ஞான பக்தி வைராக்ய மில்லாதார்க்கு முடியாது என்று தெரிவித்ததுவாகும். கணிதத்தில் காணிஸ்தானம் முதல் கோடிஸ்தானம் வரையிலும் மாறிமாறி வரக் கூடிய மகிழம் விதை - தேவசரீரம் முதல் ஸ்தாவர சரீரம் வரையில் கர்மாநுகுணமாக சரீரத்தைக் கொள்ளவல்ல ஆத்மாவுக்கு உவமையாம். (௪௯)

50\. அரியபுல னைந்தடக்கி யாய்மலர் கொண் டார்வம்
புரிய பரிசினால் புல்லில்—பெரியனாய்
மாற்றாது வீற்றிருந்த மாவலிபால் வண்கை நீர்
ஏற்றானைக் காண்ப தெளிது.

(இ - ள்.) அரிய - (அடக்குவதற்கு) அருமையான, புலன் ஐந்து - பஞ்சேந்திரியங்களையும், புலன் அடக்கி - அதற்கு உரிய விஷயங்களிற் போக வொட்டாமல் தடுத்து, ஆய் - (ஸர்வேஶ்வரனுக்குத் தகுதியாம்படி) ஆராய்ந்தெடுக்கப்பட்ட, மலர் கொண்டு - புஷ்பங்களைக் கொண்டு, ஆர்வம் புரிய - அன்பு மிக, பரிசினால் - ஏற்றபடியினால், புல்லில் - அவ்வெம்பெருமானை யணைந்தால், (அப்போது), பெரியன் ஆய் - (ஸர்வேஶ்வரனைக் காட்டிலும் தன்னை) மேம்பட்டவனாக (நினைத்து), மாற்றாது - (இரப்போர் கேட்பது எதுவாயினும் அதை இல்லை யென்று) மறுத்துச் சொல்லாமல் (கொடுத்துக்கொண்டு), வீற்றிருந்த - (தன் கொடைச் செருக்குத் தோன்றுமாறு) பெருமை கொண்டிருந்த, மாவலிபால் - மகாபலிசக்ரவர்த்தியி னிடத்தில், வண் கை - (பிறரிடத்திருந்து தானத்தைப் பெறப்பெறப்) பூரிக்கின்ற (தனது) கையிலே, நீர் - (மஹாபலி மூவடி மண்ணைக் கொடுத்ததற்கு ஸூசகமாகத் தாரைவார்த்துக் கொடுத்த) நீரை, ஏற்றானை - பெற்றுக்கொண்ட திரிவிக்கிரமனை, காண்பது - அநுபவிப்பது, எளிது - எளிதாகச் செய்தற்குரிய செயலாகும். (எ - று.)

பஞ்சேந்திரியங்களை ஶப்தாதி விஷயங்களிற் போகாமல் தடுத்து ஸ்நேஹத்தோடு எம்பெருமானை ஆச்ரயித்தால் அப்போது அவனைக் காண்கை யெளிதென்றவாறு. இதனால், வைராக்யத்தை யுண்டாக்கும் உபாயத்தையும் அவ்வெம்பெருமானிடத்து பக்திசெய்யும் முறையையும் கூறினராயிற்று. ஒரு கழனியிலே பாயவேண்டிய நீர் இரண்டு கழனிக்குப் பாய்ந்தால் இரண்டு கழனிக்கும் போதாமற்போவது போல, ஸர்வேஶ்வரனை விரும்பவேண்டிய பஞ்சேந்திரியங்கள் ஶப்தாதி விஷயங்களையும் விரும்பினால் இருதொழிலும் கைகூடாதலால், ஸர்வேஶ்வரனைப் பற்ற விரும்புவோர் ஶப்தாதி விஷயங்களை விட்டே ஸர்வேஶ்வரனைப் பற்றவேண்டுமென்பார் 'அரியபுலனைந்தடக்கி' என்றார். புலனைந்து - ஞானேந்த்ரியங்களாகிய செவி வாய் முதலியன. புரிய புல்லில் என இயையும். புல்லில் என்றதனால் - அபிமத விஷயத்தை யணையும்போது எவ்வளவு அன்புகொண்டு போக்யமாக அநுபவிப்பரோ, அத்தகைய அன்புகொண்டு ஸர்வேஶ்வரனை போக்யமாக ஆச்ரயிக்க வேண்டுமென்பது பெறப்படும். 'ஆர்வம் புரிந்த பரிசினால்' என்ற பாடம் வ்யாக்யானத்துக்குப் பொருந்தும். (௫௦)

(இன்னும்வரும்.)

வை. மு. கோபால கிருஷ்ணமாசார்யர்.

ஸ்ரீ:

[illegible]

பாலிகயோ: ஸம்பாஷணம்.

ஸாவதா:—[illegible]

விமர்சிகா:—[illegible]

ஸா:—[illegible]

ஸ்ரீவேதநம:

பாலிகைகளின் ஓர் ஸம்பாஷணை.

ஸாவதநா:—ஸகி! விமர்சகே! இதோபார், ஸூர்ய பகவான் உதயமாகிறார். ஸகல சராசரங்களுக்கும் க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கிறவர் இவர்தான், வேதஸ்வரூபமான இவரே ப்ரஹ்மம். நாம் இவரை நமஸ்கரிப்போம்."

விமர்சகா:—அடி ஸாவதநே! உனக்கென்ன பயித்தியம் பிடித்துவிட்டதா? உலகமெல்லாம் வாட்டி வறட்டுகிறவனையா நீ வணங்குகிறாய்! இவன் பூமி முழுவதையும் வறளும்படி செய்கிறான். பயிர் பச்சை செடி கொடி முதலியவைகளைக் காய்ச்சி உலர்த்துகிறான். ஏரி குளம் தடாகம் வாபி கூபம் இவைகளின் அழகை அடியோடு கெடுத்து விடுகிறான். இவ்விதம் க்ரூரமான இவனிடத்தில் எந்த நற்குண லேசத்தைக் கண்டு நீ நமஸ்கரிக்கிறாய்?

ஸாவ:—ஸகி விமர்சகே! ஸூர்ய பகவானைக்கூட நீ நிந்திக்கிறாயா? இவரிடத்தில் எந்த நற்குணம் இல்லை? சொஞ்சம் கவனமாய்க் கேள். இவர் தம்முடைய கிரணங்களைக் கொண்டு பூமியிலுள்ள தண்ணீரைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் எடுத்து ஒன்பது மாஸகாலம் தன் கர்ப்பத்தில் வைத்திருந்து அநேக ஆயிரம் மடங்கு அதிகமாய் நீரை மழையாக வர்ஷித்து உலகம் முழுவதும் ஸந்தோஷப்படுத்துகிறார். இவர் இல்லாவிட்டால் உலகமெங்கும் இருளால் பாழடைந்து போகும். நாம் கண்களைப் படைத்தும் பயனில்லை. வஸ்துக்களைப் பார்க்கும் சக்தியானது நமது கண்களுக்கு இவரால் தான் உண்டாகிறது. மேலும் பிராணிகளின் வ்யாதிகளை நீக்கி இவர் ஆரோக்யத்தைக் கொடுக்கிறார். பலமான எந்த வியாதியும் ஸூர்ய நமஸ்காரம் செய்வதால் ஸூர்யனைக் கண்ட பனிபோல் ஓடிப்போய் விடுமென்கிறதல்லவா? தவிர ஞானிகளுக்கு மோக்ஷமார்க்கத்தைத் தருகிறார். ஏனெனில் முக்தர்கள் ஸூர்யமண்டலத்தின் வழியாகத் திவ்யலோகம் போகிறார்கள். மேலும் ஸூர்யனைக் காணாத தினத்தைத் துர்தினமென்று சொல்லுகிறார்கள். எட்டு திக்பாலர்களிருந்த போதிலும் அவர்களில் ஒருவருக்கும் அர்க்யம் கொடாமல் இந்த ஸூர்யபகவானுக்கே முக்காலங்களிலும் அர்க்யம் கொடுக்கிறார்கள். ஆகையால் உலகத்துக்கெல்லாம் மித்ரனும் அகண்ட ப்ரஹ்மாண்டத்திற்கும் ஓர் விளக்காயும் விளங்கும் இவரை யார்தான் துதிப்பதில்லை. ஆகையால் ஸூர்யமண்டலத்தின் மத்தியில் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் எல்லா நற்குணங்களுக்கும் இருப்பிடமான பரமாத்மாவான ஸ்ரீமந்நாராயணனையும த்யானம் செய்வோம் வா.

[illegible]

விம:—அடி ஸாத்வதனே! உனக்குப் புத்தியில்லை. கருணையில்லாத நாராயணனையும் நீ துதிக்க ஆரம்பிக்கிறாயா?

ஸாத்வ:—அடி பாபி! பரமதயாளுவான ஸ்ரீமந்நாராயணனை நீ கருணையற்றவனென்று எவ்வாறு சொல்லத் துணிந்தாய்?

விம:—என்மேல் கோபிக்காதே. நான் பாபியல்ல; உன்னால் துதிக்கப்படும் நாராயணன் தான் கொடும்பாபி. ஏனெனில் முதலில் தானே உலகத்தை ஸ்ருஷ்டித்துத் தானே ரக்ஷித்துத் தானே ஸம்ஹரிக்கிறான். விஷ விருக்ஷமாயிருந்தாலும் நாம் பயிர்செய்ததை நாமே வெட்டுவது எவ்வளவு க்ரூரத்தனம். நல்ல பழங்களையுடைய ப்ரியமான மரத்தைப் பயிர்செய்துவிட்டு அதை ஒரு பயித்தியக்காரன்கூட வெட்டமாட்டான். வெட்டினாலும் அதைக் குறித்து ஸந்தோஷப்படவும் மாட்டான். அப்படியிருக்க உத்தமமான போகங்களையும் போகஸாதனங்களையுமுடைய ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்துத் தானே அழிப்பது எவ்வளவு தயையைக் காண்பிக்கிறது!! தவிர, தன்னுடைய விளையாட்டுக்காக உலகங்களை ஸ்ருஷ்டித்தும் ஸம்ரக்ஷித்தும் பிறகு ஸம்ஹரிக்கிறான். இவை அவனுக்கு விளையாட்டு, நமக்குத் திண்டாட்டம். மேலும் அவன் மிகவும் பக்ஷபாதி. ஏனெனில் இந்த்ரன் முதலிய தேவர்களை மிகவும் ஸுகத்திலும், மனிதர் முதலியவர்களை மத்யமமாகவும், மிருகம் விருக்ஷம் முதலியவைகளை மிகவும் துக்கத்திலும் வைத்திருக்கிறான். ஆகையால் தேவர்கள் விஷயத்தில் அவனுக்குப் ப்ரியமும் மிருகம் முதலானவைகளிடத்தில் அவனுக்கு வெறுப்புமிருக்கிறதல்லவா? விருப்பும் வெறுப்புமுடையவனை நாம் எப்படி துதிப்பது? மேலும் துஷ்டர்கள்கூடச் செய்யாத க்ரூரமான கார்யத்தை அவன் செய்கிறான். எல்லா ப்ராணிகளிடத்திலும் அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு ஒவ்வொரு கெட்ட கார்யத்தையும் செய்ய ஏவுகிறான். அவனால் ஏவப்பட்டு நாம் கெட்டகார்யம் செய்தபிறகு, கோபங்கொண்டு நம்மை நரகத்தில் வீழ்த்துகிறான். இவ்விதம் நடவடிக்கையுள்ள நாராயணனை மஹா க்ரூரனென்றும் நிந்திக்கத் தக்கவனென்றும் ஏன் சொல்லக்கூடாது?

ஸாத்வ:—அடி அறிவற்றவளே! கருணா ஸமுத்ரனான நாராயணனையும் நீ நிந்திக்க ஆரம்பிக்கிறாய். இந்த ஸம்ஸாரக் கடலில் மூழ்கியிருக்கும் ப்ராணிகளைத் தாமே கரையேற்றி துர்லபமான தன் திருவடிகளை அடையச் செய்கிறார். த்ரௌபதி, காகாஸுரன், குஹன், ஸுக்ரீவன் விபீஷணன், கஜராஜன், முதலியவர்களின் வரலாற்றை நீ அறியவில்லை. உலகத்தில் புத்தியற்றவர்களல்லவோ தங்கள் தங்கள் குற்றத்தை பரமாத்மாவிடத்தில் காண்கிறார்கள். ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் பார். ஒரு தகப்பன் தன் புத்ரனிடத்தில் 'உன் சத்ருக்களை வென்று கொண்டுவரு'

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

என்று ஒரு கத்தியைக் கொடுக்க, அவன் அக்கத்தியால் தன் கழுத்தையே அறுத்துக்கொண்டால் அது தகப்பனுடைய குற்றமோ புத்திரனுடைய குற்றமோ? பரமதயாளுவான ஸர்வேஸ்வரன் தன் ஸ்வரூபத்தையும், இது தர்மம் இது அதர்மம் என்பதை அறிவதற்கு வேத சாஸ்த்ரங்களையும், பகவானை ஆராதிப்பதற்கு சரீரத்தையும், த்யானிப்பதற்கு மனதையும், நல்ல புத்தி யுண்டாவதற்குக் கங்கை முதலிய தீர்த்தங்களையும், ஆலயங்களையும், தத்வஜ்ஞானம் உபதேசிப்பதற்கு ஸத் குருக்களையும் நமக்குக் கொடுத்து நம்மை அநுக்ரஹித்திருக்கிறாரல்லவா? அப்படியிருந்தும் நாம் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் சுழன்று நின்றால் அது நமது தோஷமல்லவா? அந்தந்த ப்ராணிகளின் முற்கர்மத்தை அநுஸரித்தல்லவோ வித்யாஸமான ஸ்ருஷ்டி ஏற்படுகிறது. இந்த ஸ்ருஷ்டி நாராயணனுடைய மனப்போக்கு தோஷத்தாலல்ல. அவர் மேகம்போல் பொதுவாயிருக்கிறார்.

விம:—எப்படி மேகம்போல் பொதுவாயிருக்கிறார்?

ஸுவ:—சொல்லுகிறேன் கேள். நெல் முதலிய பயிர்கள் விளைவதில் மேகம் பொதுவான காரணம். அந்தப் பயிர்களின் வித்தியாஸமானது அந்தந்த தான்யங்களிலுள்ள விசேஷ காரணத்தால் உண்டாகிறது. அதுபோல் பிராணிகள் செய்த நல்ல கர்மத்தையும் கெட்ட கர்மத்தையும் அநுஸரித்துப் பகவான் பலனைக் கொடுக்கிறார். ஆனால் தன்னிஷ்டப்படி ஒருவனுக்கு நல்ல பயனையும் மற்றொருவனுக்குக் கெட்ட பயனையும் கொடுப்பதில்லை. ஆகையால் ஸர்வேஸ்வரன் பக்ஷபாதி யென்றும் கருணையற்றவனென்றும் சொல்லக்கூடாது.

விம:—நீ சொல்லுகிறபடி நாராயணன் பரம காருணிகனாயிருக்கும் பக்ஷத்தில் இதுவரையில் ஜீவர்களைக் கவனித்து ஏன் அநுக்ரஹிக்கவில்லை?

ஸுவ:—அநாதியான கர்மத்தினால் ஜீவன் ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கியிருக்கிறான். ஈச்வரனால் காலத்தில் கரையேற்றப்படுகிறான்.

விம:—இதுவரையில் அநாதியான சென்ற காலத்தில் கிடைக்காத மோக்ஷம் இனிமேல் ஜீவனுக்கு யாரால் எவ்விதம் கிடைக்கும்?

ஸுவ:—நல்ல கர்மங்களைச் செய்து அவைகளின் பலனைக் கொடுக்கும் காலத்தில் ஈச்வரனுக்கு க்ருபையுண்டாய் மோக்ஷத்தைத் தருகிறான்.

விம:— அயி ஸாத்விகே! அயம் மோக்ஷ: கதா வா லப்யதே?

ஸாத்வீ:— ஶ்ருணு விமர்ஶகே, ஸத்ஸங்கம் க்ருத்வா ஸம்ஸாரே வைராக்யம் யாந்தீ, மோக்ஷம் முமுக்ஷந்தீ ஸத்குரும் ஆஶ்ரித்ய தத்த்வஜ்ஞாநம் அவாப்ய நித்யநைமித்திகாநி கர்மாணி ஸங்கம் த்யக்த்வா ச க்ருத்வா பக்த்யாத்யுபாயைர் பகவந்தமேவ ஶரணம் ப்ரபத்ய மரணகாலேऽபி தத்க்ருபயைவ 'யம் யம் வாபி ஸ்மரந் பாவம் த்யஜத்யந்தே கலேவரம் । தம் தமேவைதி கௌந்தேய ஸதா தத்பாவபாவித:' இதி பகவதோக்த ஶ்ரீமந்நாராயணமேவ த்யாத்வா ஶரீரம் த்யக்த்வா மோக்ஷம் லபதே ।

விம:— ஸாது ஸாத்விகே! மோக்ஷம் ப்ராப்யாபி புந: ஸம்ஸாரம் கச்சதி கிம்?

ஸாத்வீ:— அயி விமர்ஶகே! நஹி நஹி புநராவ்ருத்திர் நாஸ்த்யேவ ।

விம:— அயி ஸாத்விகே! அதீவ து:கிதஸ்ய ஜீவஸ்ய ஸம்ஸாரநிவர்தக: மோக்ஷ: புநஸ்ஸம்ஸாராகமநாபாவஶ்ச பாலோபலாலநார்த்தம் அஸத்யவாக்யம் இதி மந்யே ।

ஸாத்வீ:— ஸாது விமர்ஶகே! அத்ர ஸந்தேஹோ மாஸ்து । ஸஹஸ்ரபித்ருப்யோऽபி வத்ஸலதரா ஶ்ருதி: ஹிதம் வததி । யதா ஶ்ரீமந்நாராயண: பரம்ப்ரஹ்ம பரதத்த்வம் இதி ஶ்ருதி: ஸத்யா, ததைவ 'ஸ கல்வேவம் வர்தயந் யாவதாயுஷம் ப்ரஹ்மலோகமபிஸம்பத்யதே ந ச புநராவர்ததே' இத்யாதிகா ஶ்ருதி: ஸத்யைவ । 'மாமுபேத்ய து கௌந்தேய புநர்ஜந்ம ந வித்யதே' இதி பகவதாப்யுக்தம் । அத: தமேவ பகவந்தம் ஶரணம் வ்ரஜாம: ॥

ஸ்ரீசைல சக்ரவர்த்தியாசார்யர்,
வக்கீல் கோயம்புத்தூர்.

விம:— அடி ஸாதவனே! அந்த மோக்ஷம் எப்போது கிடைக்கும்?

ஸாவ:— அடி விமர்சகே! கவனமாய்க்கேள். ஸத்ஸங்கம் செய்து, ஸம்ஸாரத்தில் வைராக்யத்தை யடைந்து, மோக்ஷத்தை விரும்பி ஸத்குருவை ஆச்ரயித்து, தத்வஞான மடியாக பகவானுக்கு த்ருப்திகரமான கர்மங்களைப் பலனை விரும்பாமல் செய்து கொண்டு, பக்தி முதலிய உபாயங்களைக்கொண்டு பகவானையே சரணமாக அடைந்து, மரணகாலத்திலேயும் அவருடைய கிருபையாலேயே, 'மரணகாலத்தில் ஜீவன் எந்தெந்த ஸ்வபாவத்தை நினைத்துக்கொண்டு தேஹத்தை விடுகிருனோ அந்தந்த ஸ்வபாவத்தையே மரணத்திற்குப் பிறகு அடைகிருன்' என்று பகவான் சொல்லியபடி, ஸ்ரீமந்நாராயணனையே த்யானித்துக்கொண்டு சரீரத்தை விட்டபின் மோக்ஷத்தை அடைகிருன்.

விம:— ஆம், மோக்ஷத்தை அடைந்த பிறகு மறுபடியும் இந்த ஸம்ஸாரத்திற்கு வருவானோ?

ஸாவ:— இல்லை! திரும்பி வருவதில்லை.

விம:— மிகவும் துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஜீவனுக்கு மோக்ஷம் ஒன்று உண்டென்பதும், அதை அடைந்து ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பி வருகிறதில்லை யென்றும் நீ சொல்வது அழுகின்ற குழந்தைகளுக்குத் தத்காலத் த்ருப்திக்காக ருசிகாட்டும் பொய்வார்த்தைக் கொப்பானதென்று நினைக்கிறேன்.

ஸாவ:— அடி விமர்சகே! இது விஷயத்தில் உனக்கு ஸந்தேகம் வேண்டாம். நமது தாய் தந்தையர்களைக் காட்டிலும் அநேக ஆயிரமடங்கு பிரியமாய் நமக்கு நன்மையை உபதேசிக்கும் வேதமானது எக்காலத்திலும் பொய்பேசாது. பரப்ரஹ்மமென்றும் ஸ்ரீமந்நாராயணன் என்றும் சொல்லப்பட்ட பரதத்வமானது உண்டென்று முறையிடும் வேதவாக்யமானது எப்படி ஸத்யமோ, அப்படியே 'வாழ்நாள் முழுவதும் இவ்விதம் இருந்து கொண்டு வருகிற ஜீவன் ப்ரஹ்ம லோகத்தை அடைகிருன் மறுபடியும் திரும்பி வருகிறதில்லை' என்கிற வேதவாக்யமும் அப்படியே உண்மையே யல்லாமல் வேறல்ல. பகவானும் சொல்லியிருக்கிறார். "என்னை அடைந்தவர்க்கு மறுபிறப்பில்லை" என்று. ஆகையால் அந்த பகவானாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனைச் சரணம் அடைவோம் வா.

வீ. ஆர். ஸ்ரீசைல சக்ரவர்த்தியாசார்யர், பீ. ஏ.
கோயம்புத்தூர்.

கடிதங்கள்.

ராஜமன்னார் கோவிலில் உபந்யாஸம்.

சென்னை ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் ப்ரார்த்தனையை அங்கீகரித்து தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் அனேகம் இடங்களில் உபந்யாஸம் செய்து வரும் ஸ்ரீ. உ. வே. வித்வான் புத்தங்கோட்டம் ஸ்ரீவாஸாசார்யர்ஸ்வாமி காளது தர்மதிஸூ ஆனிமீ 8௳ ராஜமன்னார் கோவிலுக்கு எழுந்தருளி அங்கு வெகுவிமர்சையாய் நடந்த தெப்போத்ஸவத்தில், ஞாயிற்றுக்கிழமை தினம் உபாயோபேய விஷயமாக ஒரு உபந்யாஸம் செய்தருளினார். கொஞ்சகாலத்துக்கு முன் நடந்த ஒரு ஸபையில் ஆஸ்திக்யம் பூராவா யுள்ளவரும், உத்யோகத்தி லிருப்பவரும், ஸம்ப்ரதாய விஷயங்களில் விசேஷ ஜ்ஞான முள்ளவருமான ஒருவர் மோக்ஷார்த்தமாய் அநுஷ்டிக்கப்படும் சரணாகதி ப்ரமாண மில்லாததென்றும், கேவலம் கட்டுப்பாடென்றும், இப்புடைகளில் இகழ்ந்து பேசினாராம். இவருக்கு ஆஸ்திக்யத்தில் யதொரு குறைவினாலல்ல, க்ரந்தங்களைப் பூராவாகவும் ஸதாசார்யனிட மிருந்து ஸரிவரக் கேட்காததினால் இஸ்ஸந்தேஹம் உதித்திருக்க வேண்டும். இவ்விஷயத்தில் 'ஸூர்ப்வ யுக்தா நரஷர் ந வியுஜ்யேஷ விஷயதம:' வெளக்யாதஹாகெ ரஜ்ஞோதெ ஸூஸவந்தாய விநாயதம:॥' என்று பூர்வ பக்ஷிகளினால் சொல்லக்கூடிய ஆக்ஷேபங்களை யெல்லாம் ஸ்ரீ தேசிகன் ஸ்ரீ மத்ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் ஸங்க்ரஹித்து விஸ்தாரமாக ஸமாதானம் அருளிச்செய்திருப்பதை ஒருதரம் பார்த்திருந்தால் இந்த சரணாகதி விஷயத்தில் ஒருவிதமான ஸம்சயமும் உண்டாக இடமிராது. ஆயினும் இப்படிப்பட்ட ஸந்தேஹம் அனேகருக்கு உதிக்கலாமாகையினாலும் ஸ்ரீ நிக்ஷேபத்தையக் காலக்ஷேபம் செய்து ஸம்ப்ரதாய நிர்ணயம் செய்து கொள்வது அனேகர்க்கு அரிதாயிருக்கு மாதலாலும் ஒரு ஸ்வாமி இவ்விஷயத்தைப்பற்றி ஸங்க்ஷேபமாக உபந்யாஸம் செய்வதாக நிர்மாணித்தார். ஸ்ரீ ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் ஸ்ரீ தேசிகன் ஸாதித்திருக்கும் ப்ரமாணங்களை, யுக்திகள் இவைகளைக்கொண்டு ஸகலரும் எளிதில் அறியுமாறு ஸாதாரணத் தமிழ் நடையில் ப்ரபத்தி ஒரு உபாயம் என்பதற்கு ப்ரமாணங்களையும், இதற்குப் பூர்வாசார்ய ஸம்ப்ரதாயங்களையும் காட்டிக்கொண்டு இதன் பரமபலமான மோக்ஷ ஸ்வரூபத்தில் இவ்வாறு பரத்வா யிருப்பதைக்குறித்து, ஸ்ரீ முதலான பரிகரங்களுடன்கூடி பகவத்ப்ரபவம் பண்ணு முன் என்பதைக்குறித்தும், நம்முடைய மதத்தை அறியாமல் ப்ரஸ்தாவங்கள் சொல்லும் ஸூக்திக் குறித்து, பொதுவில், 'ஸவமிநம் வாஸ ஸாக்ஷா: ஸம' என்ற மதவசனத்துக்குக் கேவலம் நம்மைப்போல் அஜ்ஞர்களாய், அபூரணர்களாய், ஆதாரதன சேஷமில்லாதவர்களா யிருக்கும் ஜீவர்களில் ஒருவனுக்கு மற்றொருவன் வசப்பட்டிருப்பது துக்கம் என்பதைக் குறிக்கிறது என்று நன்கு நிருபித்தருளினார். ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வ ஸக்தனாய், பரிபூர்ணனாய், பரமோதாரனாய், பரமகருணாநிதியாய இருக்கும் பரமாத்மாவிற்கு தாஸனாயிருப்பது 'ராஜபுத்ராதிகளுக்குப்போல பெருமையாயிருக்கும் என்றும், மோக்ஷதசையில் பரமாகக்கூடி அநுபவிக்க வேண்டு

மென்கிற மிகுதியான ஆசையினால் தங்கள் ஸங்கல்பத்தினால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட பத்நீ, புத்ர, பச்வாதிகள் ஒருவித தோஷஸம்பந்த மில்லாததினாலும், கைங்கர்யத்தில் அந்வயிப்பதற்காகவே உண்டாக்கப்பட்டபடியினால் அவைகளும் கைங்கர்யத்தில் அந்தர்கதமாகி விடுகின்றன வாகையினாலும் அவை உத்தேஸ்யமாக மென்றும் நிரூபித்தருளினார். இப்படிப்பட்ட மோக்ஷஸ்வரூபத்தை நேரில் ஸாக்ஷாத்கரித்து நம் ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய் திருப்பதினால் நமக்கு மோக்ஷபுருஷார்த்தம் இனியதாயிற்று. மதாந்தரஸ்தர்களுக்கோ ஒருவருக்கு ஸாதுஜ்யகாதிகள் இல்லாமல் கேவலம் கல்போலவும், ஒருவருக்கு ராகாதி தோஷமில்லாமையும், துக்கமும் இல்லாமலும், ஒருவர்க்கு நிரயமுக்தருக்கு அவ்யயாப்ரயுக்த தோஷவிசேஷமுமென்றும், ஒருவர்க்கு அங்கும் ஆநந்தத்தில் தாரதம்யம் உண்டென்றும், இப்படிப்பல படிகளில ஸந்தேஹாதிகள் உண்டாகி விடும்படி இருக்கிறது இவைகளை சேர்த்துப் பார்த்தால், எது தத்வார்த்தமா யிருக்குமென்ற விவேகிகளுக்குப் புலப்படும். இவ்வர்த்தமாயிருக்கு மென்று விவேகிகளுக்குப் புலப்படும். இவ்வர்த்தத்தை, 'நிரஸ்தா விருக்த: ரோகம் க்ஷநஜா நநு மாக ஸூஸ்தாட் ஸவெயதி செளக்ஷாயம் மநவணாதன வாஸவ கல்தெ;' என்று ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தார். அங்கு ஸந்நிதிதராயிருந்த நம்முடைய ஸபாத்யக்ஷப்ரதிநிதிகளுள் ஒருவரான ஸ்ரீ. உ. வே. கோடமேர் எஸ். ராஜகோபாலாசார்யர் ஸ்வாமி பண்டிதரின் உபந்யாசத்தை ஸ்லாகித்துக் கொஞ்சம் பேசினார்.

இந்த ஸபையின் ப்ரதான நோக்கமான ஸித்தாந்த ப்ரவசன கைங்கர்யத்தில் எல்லோரும் உதவிசெய்யவேண்டுமென்றும், அப்படிச் செய்யாமலிருந்தால் எத்தனை ஜன்மம் பிறப்போரும் என்றும் இந்த ஸித்தாந்தத்தைப் ப்ரவச்செய்வதில் நம் பூர்வாசார்யர்கள் பட்டிருக்கும் பரிஸ்ரமங்கள் கணக்கற்றவையென்றறிந்தும் நாம் கேவலம் ஆயாஸ நித்ராபரவசர்களாயிருப்பது மிகவும் சோசநீயமானதென்றும், இனியாவது இதைத் தவிர்த்து தங்கள் தங்கள் ஸக்திக்கு அநுகுணமாகச் சரீரஸ்ரமத்தாலோ, த்ரவ்ய ஸஹாயத்தாலோ, இரண்டாலுமோ உதவிசெய்யவேண்டியது மிகவும் அவஸ்யம் என்று வற்புறுத்தியருளினார். [கோ. ஸ்ரீ. உ கா]

கும்பகோணத்தில் உபந்யாஸம்.

செப்டம்பர் 20௳ 23௳ களில் திருக்குடந்தையில் இராமஸ்வாமி ஸந்நிதியில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ருத்தி என்னும் விஷயத்தைப்பற்றியும் ஸ்ரீ ஆராவமுதாழ்வான் ஸந்நிதியில் தர்மம் என்னும் விஷயத்தைப்பற்றியும் உபந்யாஸம் நடந்தது, முதல் நாள் நாலு ஸ்வாமிகளும் மறுநாள் 200 ஸ்வாமிகளும் ஸேவை ஸாதித்தார்கள் விவரம் மறுஸஞ்சிகையில் வரும். கோ. ஸ்ரீ.

திருக்குடந்தையில் உபந்யாஸம்.

திருக்குடந்தை யெனும் கும்பகோண க்ஷேத்ரத்தில் ஏற்கெனவே ஸ்ரீ. உ. வே. புத்தங்கோட்டம் ஸ்ரீ ஸ்ரீவாஸாசார்ய ஸ்வாமி உபந்யாஸத்துக்கு எழுந்தருளுவதாகக் கடிதம் கிடைத்தது. அந்தப்படியே ஸ்வாமி எழுந்தருளி முதல் நாள் பெரியகடைத்தெரு ஸ்ரீராமன் ஸந்நிதியில் 'வைஷ்ணவ ஸம்

ருத்தி' என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி வெகு அழகாக உபந்யஸித்தார். எம்பதைக்கூற சிற்றறிவுள்ள அடியேனால் இயலாது. ஐகச்ரியோஸனான ஸ்ரீமந்நாவிஷ்ணுவின் ஸம்பந்திகள் வைஷ்ணவர்கள்; தேஹத்தில் ஶங்கசக்ரங்கள் தரித்தல், த்வாதஶோர்த்வ புண்டரங்கள் தரித்தல், ஸதாசார்யனிடத்தில் திருமந்த்ரோபதேஶம்பெற்று அதை அநுஷ்டித்தல், ஸ்ரீ பகவந்நாமங்களை வஹித்தல், ஸந்த்யாவந்தநம் முதலான நித்யகர்மங்கள் செய்தல், பாகவதோத்தமர்களை உபசரித்து ஆராதநத்தில் முதலிய யஜ்ஞங்கள் செய்தல், இவ்வைந்து அங்கங்களையுமுடைய வைஷ்ணவர்கள் தாம் 'ஐயங்கார்' எனப்படுவரென்றும், க்ருஹஸ்தர்களோ ப்ரஹ்மசாரிகளோ அவரவர்களுக்கு உரியபடி ஆடைகள் தரித்து ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தில் ஈடுபடுவதே பகவத் [illegible]மென்றும், திருமழிசை யாழ்வார் இங்கு ஆராவமுதனை மங்களாஶாஸநம்செய்ய எழுந்தருளின காலத்திலேயே ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ருத்தி இங்கு மிகுதியும் இருந்ததாக ஸாதித்திருக்கிறார் என்றும், அந்தப் பெருமாளுடைய க்ருபைதானே வாவர வ்ருத்திக்கு ஹேதுவென்றும், வைஷ்ணவர்கள் எல்லாரும் பரஸ்பரம் மஹா ப்ரீதர்களாய் எழுந்தருளியிருக்கவேண்டுமென்றும் அநேக பாசுரங்கள் ஶ்லோகங்கள் மூலமாய் ப்ரதிபாதித்தார். அன்றைக்கு அநேக ஸ்வாமிகள் ஸேவை ஸாதிக்கவில்லை.

மறுநாள் ஸ்ரீ ஆராவமுதன் முதன் ஸந்நிதியில் அநேக தர்மங்களை எடுத்து விவரித்து, நம்முடைய யுக்திகளினால் தர்மத்தை யறியமுடியாதென்றும், ஶாஸ்த்ரத்தில் வ்யக்தமாக ஏற்பட்டிருப்பது தான் தர்மமென்றும், பாக்கி கர்மங்கள் தர்மமல்லவென்றும், அவைகளையும் ஸதாசார்யன் முகமாகத் தெரிந்துகொண்டு காமக்ரோதாதிகளை அறவே யொழித்து ஆசார்யன் நியமனப்படி நடந்தால் ஸகலமும் ஸித்திக்குமென்றும், ஸத்குணம் அதிகரித்து த்வேஷபுத்தி யொழிந்து மஹா ஶாந்தர்களாய் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீயை அடைந்து பரஸ்பர விஶ்வாஸிகளாய் ஆராவமுதனுடைய க்ருபைக்குப் பாத்ரர்களாவோமென்றும் ஷை ஸ்ரீ. உ. பு. புத்தங்கோட்டகம் ஸ்வாமி உபந்யஸித்தனர். [தவிர ஷை ஸந்நிதியின் அர்ச்சகர்கள் ஸ்ரீ ஆராவமுதன் கோமளவல்லித் தாயார் ஸந்நிதியைக் காலை 11-மணிக்கெல்லாம் திருக்காப்பு சேர்த்துக்கொண்டுபோய், மறுபடி 12-மணிக்கெல்லாம் திரும்பிவந்து பார்த்துக் கதவுகள் பூட்டினபடியிருக்க, அதைத் திறந்துபார்த்துப் பெருமாள் ஸ்ரீ படாரிகாருடைய போஜநாக்கச்சொல்லி, ஸாயங்காலம் முழுவேளையுடன் சர்க்கரைப் பொங்கல் அமுது செய்வித்தார்களேயன்றி வேறு யாதொரு விதமான கவலையும் எடுத்துக்கொள்ளாததைப்பற்றி மிகவும் துக்கித்தார்.] அன்று அக்ராஸநம் வஹித்த ஐயங்கார்ஸ்ரீ ஸ்ரீ. உ. வா. வாஸுதேவ விராகவாசார்ய ஸ்வாமி உபந்யாஸத்தைப் புகழ்ந்துபேசி, பெருமாள் ஸந்நிதியில் மேற்சொல்லியபடி நடந்த அகார்யத்துக்குத் துக்கித்து, தர்மகர்த்தர்கள் அர்ச்சகர்கள் ஸரியானபடி ப்ரயத்நம் எடுத்துக்கொள்ளாததற்கும், அர்ச்சகர்கள் இருக்கவேண்டிய முறைகளைப்பற்றியும், பெருமாளை இவ்வளவும் கொஞ்ச நாட்களில் திருவீதிவிட்டு எழுந்தருளி விப்பரென்றும், இனி ஒருவரும் திருவாராதன ரூபமான கைங்கர்யம் பெருமாளுக்குச் செய்ய வேண்டாமென்றும், வேறுவிதமான உபசாரம் செய்யலாமென்றும், புது ஸ்ரீ படாரிகை செய்யப்பட வேண்டாமென்றும், ஸந்நிதி கைங்கர்ய பரர்களுக்குப் பெருமாள் பக்தியை அளிக்கவேணுமென்றும் ப்ரதிபாதித்தார். அன்று அநேக ஸ்வாமிகள் ஸேவை ஸாதித்தனர்.

வி. ஆர். நரஸிம்மய்யங்கார்.

இப்படி மோக்ஷத்தை உத்தேஶிக்காது உபாயாநுஷ்டாநம் செய்யாமல் மற்றை பலங்களை உத்தேஶித்து ஒருவன் செய்தால் அப்பொழுது, ஸாத்விகத்யாக மென்னும் ஸ்வரூப பல ஸங்க த்யாகம் அபேக்ஷிதம். பர ஸமர்ப்பணம் மாத்ரம் செய்தால் போதும். இவர்கள் விஷயத்தில் பரமென்று சொல்லப்படும் அபிமத பல ஸாதநார்த்தம் ப்ரஸக்தமாயிருக்கும் வ்யாபாரத்தின் ஸ்தானத்தில் பகவானை நிவேஶிப்பதுதான் அந்தப் பரஸமர்ப்பணமாகின்றது. இப்படி ப்ரபத்தி என்னும் உபாயம், மோக்ஷம் இதர பலம் இவை இரண்டையும் ப்ரிப்ஸுவுடைய ப்ரார்த்தநாநுகுணமாக ஸாதித்துக் கொடுக்கும் என்பது பக்தி என்னும் உபாய விஷயத்தில் சொல்லியிருப்பதற்கு துல்யமே. ஸ்ரீ பகவத் கீதையில்

'சதுர்விதா பஜந்தே மாம்'

என்னுமிடத்தில் பக்தி இரண்டு வித பலங்களையும் ஸாதித்துக் கொடுக்கும் என்பது விஶதமாகத் தெரிகின்றது. கர்த்ருத்வம் பல ஸங்கம் இவைகளை த்யஜித்து செய்யப்படும் பக்தி மோக்ஷார்த்தமாகு மென்பதும், அந்த த்யாக மின்றிச் செய்யப்படும் பக்தி இதர பல ஸாதகமாகு மென்பதும் அவ்விடத்திலேயே தெரியும். அதே மாதிரியே இந்த ப்ரபத்தி என்னும் உபாயத்திலும்

'தாவதார்த்திஸ் ததா வாஞ்சா தாவந் மோஹஸ் ததாஸுகம் ।
யாவந்ந யாதி ஶரணம் த்வாமஶேஷாகநாஶநம் ॥'

என்னும் வாக்யம் இதற்கு ப்ரமாணம். ஆகையால், பக்தர்களில் இரண்டுவித அதிகாரிகளும், ப்ரபந்நர்களில் இரண்டுவித அதிகாரிகளும் கிடைக்கிறார்கள்.

பக்தி யோகத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்க ஶக்தி முதலியவற்றை உடையவனாய், அதில் ப்ரவ்ருத்தித்து, அப்படி ப்ரவ்ருத்திக்கும் பொழுது ஈஶ்வரனிடம் ஆத்ம ஸ்வரூப ஸமர்ப்பணத்தையும் பல ஸமர்ப்பணத்தையும் செய்பவன் மோக்ஷபலார்த்தியான பக்தன்.

பக்தியோகத்தில் இதர பலங்களை உத்தேஶித்து ப்ரவ்ருத்திக்க, அப்படி ப்ரவ்ருத்திக்கும்பொழுது தாமே செய்கிறோமென்றும் தாமே அதன் பலத்தை அடைகின்றோமென்றும் நினைப்பவன் இதர பலார்த்தியான பக்தன்.

பக்தியோகாதிகளில் ப்ரவ்ருத்திக்க ஶக்தி முதலியதற்றவனாய் ஈஶ்வரனிடத்திலேயே ரக்ஷா பர ஸமர்ப்பணத்தைச் செய்து, அப்படிச் செய்யும் பொழுது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையும் ரக்ஷண பலத்தையும் ஈஶ்வரனிடமே ஸமர்ப்பிப்பவன் மோக்ஷார்த்தியான ப்ரபந்நன்.

ஸ்வரூப பல ஸமர்ப்பணமின்றிக்கு அபிமத பல ஸாதநார்த்தம் ஈஶ்வரனிடம் பர ஸமர்ப்பணத்தை மாத்திரம் செய்கிறவன் இதர பலார்த்தியான ப்ரபந்நன்.

இதனால் ப்ரபத்தி யென்னும் உபாயத்திற்கு பர ஸமர்ப்பணம் ஸ்வரூப நிரூபக தர்மமென்றும், அந்தப் பர ஸமர்ப்பணத்தை ஆத்ம ஸ்வரூப பலஸமர்ப்பண விஶிஷ்டமாகச் செய்ய வேண்டியதுதான் அகிஞ்சநர்களான முமுக்ஷுக்களின் தர்மமென்றும் ஏற்படுகின்றது.

ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ர ஸம்ஹிதைகளில் பின்வருமாறு ப்ரபத்தி விஷயங்களான ஶ்லோகங்களைக் காணலாம்.

‘ത്വമേവോപായഭൂതോ മേ ഭവേതി പ്രാർത്ഥനാമതിഃ ।
ശരണാഗതിരിത്യുക്താ സാ ദേവേഽസ്മിൻ പ്രയുജ്യതാം ॥’

[‘ஹே பகவந்! நீயே மோக்ஷாதியான உபாய ஸ்தானத்தில் நின்று கொண்டு என்னை ரக்ஷிக்க வேணும்’ என்று ப்ரார்த்திப்பதுதான் ஶரணாகதி.]

‘അനന്യസാധ്യേ സ്വാഭീഷ്ടേ മഹാവിശ്വാസപൂർവകം ।
തദേകോപായതാ യാച്ഞാ പ്രപത്തിഃ ശരണാഗതിഃ ॥’

[வேறு ஒரு உபாயத்தாலும் ஸாத்திய மில்லாமலிருக்கும் ஒரு அபிமதத்தின் ஸித்தியின் பொருட்டு மஹத்தான விஶ்வாஸத்துடன் பகவானையே உபாயமாக இருக்க வேண்டுமென்று ப்ரார்த்திப்பது தான் ஶரணாகதி.]

‘നാരായണം സലക്ഷ്മീകം പ്രാപ്തും തച്ചരണദ്വയം ।
ഉപായ ഇതി വിശ്വാസോ ഹ്യുപായഃ ശരണാഗതിഃ ॥’

[ஸ்ரீமந்நாராயணனை அடைவதற்கு அவனுடைய சரணாரவிந்தங்களே உபாயம் என்னும் த்ருடமான விஶ்வாஸமே ஶரணாகதி.]

‘നിക്ഷേപാപരപര്യായോ ന്യാസഃ പഞ്ചാംഗസംയുതഃ ।’

[ஐந்து அங்கங்களுடன் கூடிய ஆத்ம ஸமர்ப்பணமே ந்யாஸமென்று சொல்லப்படும்.]

‘അനേനൈവ തു മന്ത്രേണ സ്വാത്മാനം മയി നിക്ഷിപേത് ।
മയി നിക്ഷിപ്തകർതവ്യഃ കൃതകൃത്യോ ഭവിഷ്യതി ॥’

[கீழ்க்கூறப்பட்டுள்ள மந்த்ரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு உன்னுடைய ஆத்மாவை என்னிடம் அர்ப்பணம்செய். அப்படிச் செய்தால் உனக்கு மோக்ஷார்த்தம் வேறு செய்ய வேண்டிய கார்யம் ஒன்று மில்லை.]

‘ആത്മാത്മീയഭരന്യാസോ ഹ്യാത്മനിക്ഷേപ ഉച്യതേ ।’

[ஆத்மா, அந்த ஆத்மாவைச் சேர்ந்த வஸ்துக்கள், இவைகளின் பரத்தை ஈஶ்வரனிடம் ஒப்புவிப்பது தான், ஆத்ம நிக்ஷேப மாகும்]

‘തേന സംരക്ഷണീയസ്യ ഫലേ സ്വാമ്യവിയുക്തതാ ।
കേശവാർപണപര്യന്താ ഹ്യാത്മനിക്ഷേപ ഉച്യതേ ॥’

[ஈஶ்வரன் நம்மை ஸம்ரக்ஷிக்கிறான்; அந்த ரக்ஷணத்தின் பலத்தை அடையுமவனும் அவனே! என்று பகவானிடத்திலேயே ஆத்மாவை அர்ப்பணம் செய்வது தான், ஆத்ம நிக்ஷேபமென்று சொல்லப்படும்.]

இவ்வாறு பல ப்ரமாணங்களைக் காணலாம். இவைகளில் சிலவற்றால் உபாயத்வ ப்ரார்த்தனைக்கு அங்கித்வமும் மற்றும் சிலவற்றால் ரக்ஷா பர ஸமர்ப்பணத்திற்கு அங்கித்வமும் சொல்லப்பட்டிருந்த போதிலும், கீழ்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் உபபாதநங்களைக் கொண்டு, ப்ரபத்திக்கு அங்கி ரக்ஷாபர ஸமர்ப்பணமே என்றும், மற்றவைகளுக்கு அங்கித்வத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்கள் அவைகளின் ப்ராதாந்யத்தை மாத்திரம் ஸூசிப்பிக்கின்றன வென்றும் நாம் அறிய வேணும்.

சிலர், ‘பகவான் நமக்கு ஸ்வாமி; நாம் அவனுக்கு ஶேஷ பூதர்களான அடிமைகள்’ என்னும் ஜ்ஞானம் இருந்தால் போதாதோ? பரஸமர்ப்பணம் செய்தால்தானா பகவான் காப்பாற்றுவான்?

'ஜ்ஞாநாதேவ து கைவல்யம்' 'தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ பவதி' இத்யாதிகளால் ஜ்ஞாநமே மோக்ஷ ஸாதந மென்று விஹிதமாயிருக்கிற தன்றோ? என்று ஒரு ஆக்ஷேபம் செய்யக்கூடும். ஜ்ஞாநம் மோக்ஷ ஸாதந மென்று சொல்லும் வாக்யங்களெல்லாம் பக்தி ப்ரபத்திகளில் ஒன்றை த்வாரீ க்ருத்ய அது மோக்ஷஸாதந மாயின்றது என்னும் அர்த்தத்தை போதிப்பிக்கின்றதே தவிர, ஸாக்ஷாத் அதுவே மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் என்பதில் தாத்பர்யமுள்ளவை யல்ல. இப்படி யில்லாவிட்டால் பக்தி ப்ரபத்திகளை விதிக்கும் வாக்யங்களுக்கெல்லாம் வையர்த்யம் வாத்திரியும். பக்தி ப்ரபத்திகளின் விதியை ஒத்துக் கொள்ளவில்லையென்றால், ஸூத்ரம், கீதை, இவைகளுக்கு விரோதம் நேரும். ஆகையால், கேவலம் ஜ்ஞாநம் மாத்ரம் அங்கி யென்று சொல்வது ஸித்தியாது.

மற்றும் சிலர், 'ஈஶ்வரன் ஸர்வரக்ஷகனன்றோ? அவன் தானே ரக்ஷித்துக் கொள்ளவேண்டும்' என்று நாம் ஏன் நிர்வ்யாபாரமாக இருக்கக் கூடாது?

'யே நாதவந்தோ ஹி பவந்தி லோகே
தே நாத்ருதக்ரோதி ஸர்வஸ்ரமைதே ।
தேஷாம் ஹி காபேக்ஷா பவதி நாதா: ॥'

என்கிறபடி எவர்களுக்கு ரக்ஷகர்கள் இருக்கிறார்களோ அவர்கள் நிர்வ்யாபாரமாய் இருப்பதையும், அவர்கள் பக்ஷபாதத்தில் அவர்களுக்கு ரக்ஷகராக இருக்கிறவர்கள் செய்யவேண்டிய வ்யாபாரத்தைச் செய்வதையும் நாம் லோகத்தில் பார்த்திருக்கிறோமே! ஆகையால், ஈஶ்வரனே ரக்ஷகனேயாக நாம் அறிந்த பிறகு நாம் செய்ய வேண்டிய அம்ஶம் ஒன்று மில்லை, பரஸமர்ப்பணம் அநபேக்ஷிதம்' என்று ஶங்கிக்கிறார்கள். 'ரக்ஷகர்களை உடையவர்கள் நிர்வ்யாபாரமாக இருக்கிறார்கள்' என்று சொல்வதன் தாத்பர்யம் அது அன்று. ப்ரபத்தி யென்கிற ஶாஸ்த்ரத்தை அறிந்து ஸ்வகதமாக ஸ்வரக்ஷாபரஸமர்ப்பணம் செய்த ஒருவன், மறுபடியும் ஸ்வரக்ஷணார்த்த வ்யாபாரத்தில் அந்வய முள்ளவனல்லன் என்பது தான் அப்படிச் சொல்வதன் தாத்பர்யம். பரஸமர்ப்பணத்திற்கு முன் ஸ்வரக்ஷணார்த்தம் ஈஶ்வரார்த்த ப்ரவ்ருத்தி இருந்தாலும், பரஸமர்ப்பணத்துக்குப் பிறகு நமக்கு நைர்பாயம் ஏற்படுவதால்

அந்த ரக்ஷணார்த்தம் மறுபடியும் நாம் எவ்வித வ்யாபாரமும் செய்ய வேண்டியவர்களல்லர் என்பது தான் ஆசார்யர்களின் ஹ்ருதயம்.

இவ்வளவு விசாரம் செய்ததால் ஏற்பட்டது என்னவென்றால்—ஸம்ஸாரத்தை துக்க பூயிஷ்ட மென்று அறிந்து அதில் ஜிஹாஸையைக் கொண்டிருக்கும் முமுக்ஷுவானவன், ஸம்ஸார விமோசநத்தை உத்தேசித்து ஸ்ரீ பகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களில் அவிச்சிந்நையாயும் அஷ்டாங்க யுக்தையுமான பக்தியையாவது, அப்படிப்பட்ட பக்தியைச் செய்ய அஶக்தனாக யிருந்தால் அந்தப் பாதாரவிந்தங்களில் பரஸமர்ப்பணரூபமான ஶரணவரணத்தையாவது செய்தல் வேண்டுமென்றும், அப்படி இரண்டில் ஒன்றைச் செய்தால் ஸ்ரீ பகவான் அது செய்கிறவனை அநுக்ரஹித்து ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுவித்து வீடுபெறச் செய்கிறானென்றும் ஶாஸ்த்ரங்கள் சொல்கின்றன என்பது தான். ப்ரஸ்துதமாக வந்தபடியால், பக்தி ப்ரபத்தி இவைகளின் ஸ்வரூபத்தையும் ஸங்க்ஷேபித்து விசாரித்து பக்தி நமக்கு துஷ்கரமென்றும் சிரகால ஸாத்யமென்றும் சிலருக்கே அர்ஹமென்றும், ப்ரபத்தி அப்படியில்லாமல் ஸுகரமென்றும், ஶீக்ரத்திலேயே பலப்ரதமென்றும், எல்லாருக்கும் ஸாதாரணமென்றும் நாம் அறிந்து கொண்டோம். இப்படிச் சொல்வதற்கு ப்ரமாண மென்னவென்றால்—மேல் எடுக்கப்பட்டுள்ள 'ஸோ ப்ரஹ்மாணம்' இத்யாதிகளான உபநிஷத் வாக்யங்களும் அதன் உபப்ருஹ்மணங்களாயுள்ள வாநர வாயஸ ராக்ஷஸ த்ரௌபதீ கஜேந்த்ர ஸுமுகாதிகளுக்கு ஸம்ஶயோபாதிகளான உபாக்யாநங்களுமே ப்ரமாணங்களென்று தெரியவருகிறது.

'ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ ஶரண்ய: ஶரணாகதம் ।
வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத் ॥'
'க்ருஷ்ணா வஸ்த்ராம்ஶ்ச தாராம்ஶ்ச ராகவம் ஶரணம் கத: ॥'
'ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே ।
அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம ॥'
'கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம் ஶரணாகதாம் ॥'

இத்யாதிகளான வாக்யங்கள் அப்ரமாணங்களாகுமோ? லோக ரீதியிலும் ஸமர்த்த காருணிக புருஷன் ஆஶ்ரிதனை ரக்ஷிக்கிறானென்பது ப்ரஸித்தம். நாஸ்திகர்கள் கூட ஆஶ்ரித ஸம்ரக்ஷணத்தை அங்கீகரிக்கிறார்களன்றோ? இப்படி ஸாமாந்யமான லௌகிகனும் ஆஶ்ரிதனை ரக்ஷிக்கையில் பரமகாருணிகனும் ஸர்வஶக்தனாக இருக்கும் ஶ்ரிய:பதி விஷயத்தில் ஸம்ரக்ஷணம் ஏற்படுமே என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

'ந தர்மநிஷ்டோऽஸ்மி ந சாத்மவேதீ
ந பக்திமாம்ஸ்த்வச்சரணாரவிந்தே ।
அகிஞ்சநோऽநந்யகதி: ஶரண்ய
த்வத்பாதமூலம் ஶரணம் ப்ரபத்யே ॥'

'த்வதங்க்ரிமுத்திஶ்ய கதாபி கேநசித்
யதா ததா வாபி ஸக்ருத்க்ருதோऽஞ்ஜலி: ।
ததைவ முஷ்ணாத்யஶுபாந்யஶேஷத:
ஶுபாநி புஷ்ணாதி ந ஜாது ஹீயதே ॥'

'அநந்த ஶரண்ய ஶரணமஹம் ப்ரபத்யே'

'பாபீயஸோऽபி ஶரணாகதி ஶப்தபாஜோ
நோபேக்ஷணம் மம தவோசிதமீஶ்வரஸ்ய'

இத்யாதியாக தர்ம நிர்ணேதாக்களான ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் முதலான பூர்வாசார்யர்களால் பஹுயுக்திகளைக்கொண்டு ஸாதிக்கப்பட்டதெல்லாம் பொய்யாகுமோ?

இப்படி இந்த உபாயம் ஶாஸ்த்ர ஸம்மதமானால், ஏன் எல்லாராலும் அநுஷ்டிக்கப்படவில்லையென்று கேட்கலாம்? ஶாஸ்த்ரீயமென்று ஸர்வ ஸம்மதமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ள பக்தி என்னும் உபாயத்தை எவ்வளவு ஜநங்கள் அநுஷ்டிக்கிறார்கள் என்று ப்ரதி சோத்யம் செய்யக்கூடுமன்றோ? அர்த்த காமைக பரர்களால் நிறைந்துள்ள இக்காலத்தில் மோக்ஷத்தைப் பற்றி யார் சிந்திக்கிறார்கள்? தவிரவும்,

'தத்யதா ஹிரண்யநிதிம் நிஹிதமக்ஷேத்ரஜ்ஞா உபர்யுப
ரி ஸஞ்சரந்தோ ந விந்தேயு: ।

[எப்படியானால் பூமிக்குள் நிக்ஷிப்தமாயுள்ள ஹிரண்ய நிதியை, நிதிமத்தான க்ஷேத்ர ஸ்வபாவத்தை அறியாத ஜநங்கள் அந்த நிதியின்மீது திரும்பத்திரும்ப ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த போதிலும் நிதியை அடைய மாட்டார்களோ] என்று உபநிஷத் சொல்லுகிறபடி அந்ருதத்தினால் ஆச்சாதிதர்களாயுள்ள நாம் அவ்வளவு ஸுலபமாக ப்ரஹ்ம வித்யையின் அநுபாவத்தை அறிந்து விடுவோமோ?

தவிரவும், இங்கு ஒரு ஶாஸ்த்ர விஷயத்தை நாம் கவனிக்க வேண்டும். ஒரே பலத்தை உத்தேஶித்து, ஶாஸ்த்ரம், இரண்டு அல்லது அதற்கு அதிகமான உபாயங்களை விதித்தால், அந்த உபாயங்களை விகல்பங்களென்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லும். அந்த விகல்பம் சில இடங்களில் ஸமவிகல்பமாகவும் சில இடங்களில் வ்யவஸ்தித விகல்பமாகவும் இருக்கக்கூடும். அதற்கு ஒரு லௌகிக உதாஹரணத்தை நிதர்ஶிப்போம். ரயில் வண்டியில் ஏறவேண்டுமென்று சீட்டுப் பெற்றிருக்கும் ப்ரயாணிகளை, ரயில் அதிகாரிகள், பல்மார்க்கமாக வண்டி இருக்கும் இடத்திற்கு ப்ரவேஶிப்பிப்பதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். ஸ்த்ரீகள் போகும் மார்க்கம் சில [இவர்கள் அஶக்தரானபடியால அதிக ஆயாஸமின்றி போகக்கூடியதாக இருக்கும் இந்த மார்க்கங்கள்]; புமான்கள் போவதற்காக மார்க்கங்கள் சில [இவர்கள் ஶக்தரானபடியால் கொஞ்சம் ஆயாஸத்துடனேயே போகக்கூடியதாக இருக்கலாம் இந்த மார்க்கங்கள்]' என்று மார்க்கங்களில் விகல்பம் ஏற்படுகின்றது. ஆனால், ஸ்த்ரீகளாக இருக்கும் அதிகாரிகள் மாத்திரம் ஒரு மார்க்கத்திலும் புமான்களான அதிகாரிகள் மாத்திரம் மற்றொரு மார்க்கத்திலும் போகலாம் என்று அதிகாரிபேதத்தால் ஒரு வ்யவஸ்தை அநதிலங்கநீயமாக ஏற்படுகிறபடியால், இந்த விகல்பத்தை வ்யவஸ்தித விகல்பமென்பார்கள். புமான்கள் அல்லது ஸ்த்ரீகள் போகும் மார்க்கங்கள் பலவிருந்தால் அவைகளுள் சில மார்க்கங்கள் வழியாகச் சிலரும் மற்றும் சில மார்க்கங்கள் வழியாகச் சிலரும் தங்கள் தங்கள் இச்சையின் அநுகுணமாகப் போகலாமானதால் இந்த மார்க்கங்களுக்கு ஸம்பவிக்கும் விகல்பத்தை ஸம விகல்பமென்று, மேற்கூறப்பட்டுள்ள வ்யவஸ்தித விகல்பத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதென்பார்கள். அது போலவே, ப்ரஹ்மத்தைச் சேர்ப்பிக்கும் உபாயங்களுக்கு விக

ல்ப பேதம் ஏற்படுகின்றது. உபாஸநமென்பது ஸத்வித்யை தஹரவித்யை முதலாகப் பலவகைப்பட்டது என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகின்றது. இவைகளுக்கு அதிகாரிகளாக இருக்குமவர்கள் இந்த மார்க்கங்களாலேயே ப்ரஹ்மத்தை அடையவேண்டும். ஆனால், தம் தம் ருசிப்படி சிலர் ஸத்வித்யையிலும் சிலர் தஹர வித்யையிலும் மற்றும் சிலர் இதர வித்யைகளிலும் ப்ரவ்ருத்திக்கலாம். ஆகையால், இந்த வித்யைகளுக்கு ஸம்பவிக்கும் விகல்பத்தை ஸமவிகல்பமென்று சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் வ்யவஹரிக்கிறார்கள். இவைகளுக்கு அநதிகாரிகளாக இருக்கும் மற்றை முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாஸநம் அநுபபந்நமானதால், ப்ரபத்தி என்னும் உபாயத்தைக்கொண்டே அவர்கள் ப்ரஹ்மத்தை பெற வேண்டிவருகின்றது. ப்ரபத்தியும் உபாஸநம் போல மோக்ஷ ஸாதநமானபடியால், ப்ரபத்திக்கும் உபாஸநத்திற்கும் விகல்பம் ஸம்பவிக்கிறது. ஆனால், இப்படி அதிகார பேதத்தால் உபாஸநங்களுக்கும் ப்ரபத்திக்கும் ஏற்படும் விகல்பத்தை வ்யவஸ்தித விகல்பமென்று வ்யவஹரிக்கிறார்கள். ஆகையால், எல்லாரும் ப்ரபத்தி மார்க்கத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கலாமென்பது சாக்கியமில்லை. வ்யாஸ ப்ரப்ருதிகள் ப்ரபத்தியில் ப்ரவ்ருத்திக்காததற்குக் காரணமும் இதுவே. உபாஸநத்திற்கு வேண்டிய அதிகாரம் அவர்களிடம் இருந்தபடியால் அவர்கள் ப்ரபத்திக்கு பஹிர்பூதராகநின்றார் என்பதை நாம் மறக்கக்கூடாது.

ஆனால், உபாஸநத்திற்கு அதிகாரம் என்ன? எவை இல்லாவிட்டால் ப்ரபத்திக்கு யோக்யதை உண்டாகும்? என்று கேட்கலாம். உபாஸநத்திற்கு அதிகாரம் பின்வருமாறு சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. (1) கர்மயோக ஜ்ஞாநயோக பக்தியோகாதிகளைப்பற்றிய விசத ஜ்ஞாநத்தை உடைத்தாயிருக்கை; (2) அந்த யோக பரம்பரையை சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லியிருக்கிறபடி அநுஷ்டிக்க சக்தியை உடைத்தாயிருக்கை; (3) இந்த யோகாதிகளை அநுஷ்டிக்கக்கூடிய ஸ்வரூப யோக்யதையை உடைத்தாயிருக்கை; அதாவது - உபாஸநமாகிற ப்ரஹ்ம வித்யை த்ரைவர்ணிகருக்கு மாத்திரம் ப்ராப்தமென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லி இருக்கிறபடியால், முதல் மூன்று வர்ணங்களுள் ஒரு வர்ணத்தில் பிறப்பை உடைத்தாயிருக்கை; (4) இந்த உபாஸநம் ஸஞ்சித கர்மங்களை மாத்திரம் நசிப்பிக்குமாதலால், ப்ராரப்த

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

வேதாந்த தீபிகை

பத்ராதிபர்கள்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.
எஸ். ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 11.] துன்மதி௵ ஆவணி௴ [ஸஞ்சிகை 1

"த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே । வபுரளககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥" [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

சில வருஷங்களுக்கு முன் ஒரு ஊரில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் சிலர் சட்டவிரோதமான கூட்டங்கூடியதாக மாஜிஸ்ட்ரேட்டு முன்பாகக் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டனர். இக்குற்றத்திற்கு ருஜுவாக வேண்டிய விஷயங்கள் இரண்டேயுள; ஐவர் கூடினர்களென்பதும், இவர்கள் ஒருமனதாய் ஒரு விஷயத்தை உத்தேசித்துக் கூடினர்கள் என்பதும். இவ்வைஷ்ணவருக்காகக் கோர்ட்டில் வாதித்த வக்கீல், ஸாக்ஷ்யங்களின் ஸாராம்சங்களைப்பற்றிப் பேசுமுன், இவர்கள் அத்தகைய் குற்றஞ்செய்திருப்பார்கள் என்பது ஸ்வயம் ஸித்தமாக [illegible] மென்பதைக் காட்ட ஒரு ந்யாயத்தை எடுத்து உரைத்தனர். அதாவது, 'ப்ராஹ்மணாநாம் ஸம்யோகோ [illegible] வைஷ்ணவாநாம் விசேஷத: [illegible]' என்பதே. இதன் பொருள்:—ப்ராஹ்மணர் ஒன்று சேருவதென் [illegible]

அதிலும் விசேஷித்து வைஷ்ணவர்க்குள் ஒற்றுமை யென்பது அத்யந்தம் அஸம்பாவிதம்' என்பது. இந்த வ்ருத்தாந்தத்தை நாம் மேல் விஸ்தரிக்கவேண்டியதில்லை. இப்படி ஸ்வப்ரஸித்த மான வசநத்துக்கு இன்னமும் நாம் விஷயங்களாயிருப்பது ஒருபடியில் வ்யஸநிக்கத்தக்கதாயும், ஒருபடியில் லஜ்ஜாவஹமாயும், பொதுவில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவருடைய ஐஹிக ஆமுஷ்மிக ஶ்ரேயஸ்ஸுக்களுக்கு ப்ரதிபந்தகமாயு மிருக்கின்றது. நாட்டிலுள்ள மனிதவர்க்கங்களெல்லாரும் தங்கள் தங்கள் ஸமூஹத்தின் முன்னேற்றத்தைக் கருதி ஸமாஜங்கள் கூட்டித் தங்கள் உரிமைகளை வற்புறுத்தியும், தங்களுக்குள் பொதுவான அபிப்ராயத்தை யுண்டாக்கியும், பொது விஷயத்துக்கென்று தங்கள் புத்தியையும் தநத்தையும் விநியோகித்தும், ராஜாதிகாரிகளின் உதவியை ஸாதித்தும், இப்படிகளில் அவர்களின் ப்ரவ்ருத்திகளை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் ப்ரத்யக்ஷத்திலும் பத்திரிகைகள் மூலமாகவும் நிரந்தரம் பார்த்துவருகிறார்கள். அன்றியும், காலதேசவர்த்தமானாதிகளினால் நேரிடும் இடையூறுகள் நிற்க, அஜ்ஞாநத்தாலும் அஸத்ஸஹவாஸத்தாலும் விபரீத ருசிகளாலும் வைதிக மதமும் வைதிகாசாரமும் நிலைகுலைந்து, அடையாளந் தெரியாமல் ஒழிந்துபோகும் தசைக்கு வந்துகொண்டிருக்கின்றன என்பதையும், அப்படியிருக்கும், லௌகிக வ்ருத்திகளில் பரிஶ்ரமப்படும் ப்ராஹ்மணர்கள் ஜாதிமாத்ரத்தாலே இதரர்களால் பகுவிதமாகப் பரிபவிக்கப் படுவதையும், இப்படிப்பல ஆக்ரமமானது தேவாலய பூஜை முதலான ப்ராஹ்மண அஸாதாரணமான வைதிக கர்மங்களின் பர்யந்தமாகப் பரவிவருவதையும் கண்டுவருகிறோம். இக்கஷ்டகாலம் நடந்தேறவா? அல்லது அதை ஸர்வேஶ்வரன் க்ருபையை முன்னிட்டு யதாஶக்தி நிவ்ருத்திக்க நம்மவர் முயல்வதா? இதன் பாரம் வைதிகருடையதா? லௌகிகருடையதா? அல்லது இருவருடையதுமா? வைதிகரிடம் ... ...னாலும் ஒருவர் "இந்த மஹாப்ரவாஹத்தை ... ...தோ? யதி-ஸம்ப்ரதாயதா... ...ன்று ஸங்கல் ...த்த ஸர்வே ... ...ாழிய இதை;

முடியாது" என்பார். மற்றொருவர், தம்மிடம்வந்து 'மரிஷ்யே ஜீவநம்' என்று வேண்டும் அமர்ந்தவர்க்குத் தெரிந்ததை யுரைக்கலாமேயொழியப் பின்னர் ஸமாஜங்களைச் சேர்த்துப் பொது விஷயத்துக்கு உழைப்பது முதலானவை பரமைகாந்திக்கு அது ருபமல்லதென்று நினைக்கிறார். நாட்டார் படுமவை படாமைக்காகப் பரமகாருணிகனை எம்பெருமான் எண்ணின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்ததும், நாட்டிற் பிறந்து படாதன பட்டதும், பூர்வாசார்யர்கள் லோகோஜ்ஜீவநார்த்தமாகவே ஸம்ப்ரதாய ப்ரவசநங்களையும் க்ரந்தங்களையும் பரக்க அருளிச்செய்ததையும் இவர்போன்றவர்கள் அறியார்போலும்! பெரும்பான்மையோர் தம்மைப் பொறுத்தமட்டில் உசிதமாய்த் தோன்றின ஆசாராதிகளை அநுஷ்டித்துக்கொண்டு தமக்கும் மற்றவர்க்கும் பொதுவான கார்யங்களுண்டென்று நினைப்பதுகூடவில்லை. தம்மைச் சுற்றி உலகத்தில் நடக்கும் நடவடிக்கைகளையும் அவர் கவனிப்பதில்லை. லௌகிகர்களுக்கு அவர்கள் அப்யஸித்த கல்வியின் பயனும் ஒற்றுமையை ஸமூஹ வாழ்வு முதலிய அத்யவஸாயங்கள் ஒருவழியாய உண்டானாலும், விபரீத ஜ்ஞாநத்தால் நம்மதத்திலும் நம பூர்வர்கள் விஷயத்திலும் பரிபவத்தில குறைகளால் அவர்களுடைய அபிப்ராயங்கள் அநுகூலமாகாமலிருப்பது பரமமாயிருக்கிறது. ப்ராஹ்மணர் என்றும் வைஷ்ணவர் என்றும் தனிப்பட்ட ஸங்கங்கள் ஏற்படுவது பிசகு என்பர் ஒருவர்; அது குறைய தன்மையைக் காட்டுமென்பர் மற்றொருவர்; அது நமக்குக் கேட்டை விளைக்குமென்றிகழ்வர் மூன்றாமவர். ப்ராஹ்மண்யத்தையும் மதத்தையும் திருத்தி யமைக்கவேண்டுமென்பார் பலர். கால ஸ்திதியை விமர்சித்தால் பொதுவில் 'பரார்த ஸ்வார்த்தம் ... ... தேவதாஸ்த்ரீ ... ...' [... பயம் ... ... போகமென்பது; அந்தக் கொடுக்கும் தேவதைகள் யாவரா லங்குறைகளான ஸ்வரிகள் தாமே] என்னும் கஷ்டங்கிலே ஸ்வ போகங்களையும் ஸ்வஸ்வபாவங்களையும் நாமெல்லாம் மாதர்மே பரா

யென ஜநங்கள் உத்யுக்தர்களாயிருக்கின்றனரேயன்றி ஸமூஹத்தின் இஹபரங்களான ஹிதங்களைக் குறித்து ப்ரவ்ருத்தி செய்பவர் மிகவும் சிலரே யென்று உறுதியாய்ச் சொல்லலாம்.

ஸ்வார்த்தபரதை என்பது எத்தேசத்தவர்க்கும் எக்காலத்திலு முள்ளதுதான். ஆனால் ஐரோப்பியர் தங்கள் தங்கள் ஸமூஹத்தின் பொதுவான கார்யங்களை கவனிக்கும்போது ஸ்வயநலத்தை அடியோடு மறந்து விடுவார்கள் என்பது ப்ரஸித்தம். அநேக ஆயிரமாண்டுகளாக அந்யாக்ராந்தமான இந்நாட்டில் யதாகதஞ்சித் (எவ்விதமாவது ஒரு ப்ரகாரத்தால் கஷ்டப்பட்டாவது) காலங்கழிப்பதையே பெரிய காரியமாக நம்மவர் எண்ணிவந்தவர்களாகையால், அத்யுத்க்ருஷ்டமான மதாசாரங்களுடைய பெருமையினால் ஸந்துஷ்டர்களாய், நாலுபேர் சேர்ந்து செய்யவேண்டுவதொன்றைக் காணாராய் 'யூயம் யூயம் வயம் வயம்' என்று இருந்து விட்டார்கள். இனி அவ்வித காலக்ஷேபம் செய்ய முடியாதென்பதும் விளங்கிவிட்டது. 'கலியில் ஸங்கங்களினால் பலம் உண்டாகின்றது' என்னும் ந்யாயத்தை அவலம்பியாவிடில் ஒரு ஸமூஹத்தாரும் ஜீவிக்கமுடியாது; அவர்களுடைய அஸாதாரணமான நடையுடை பாவனைகளையும் மதாசாரங்களையும் காப்பாற்ற முடியாது; ஸ்வரூபத்தையும் இழக்க நேரிடும். ஒருவன் தன்னைச் சேர்ந்த பேரையும் ஜாதியாரையும் ஸமூஹத்தவரையும் த்யஜித்துவிட்டு, உண்மையான ஸுகத்தைப் பெறமுடியு மென்று நினைப்பதும் அசாதுர்யம். பிறர்வாழ நாம் வாழ வேண்டுமே யொழிய, அயல் கெடத் தான் பிழைப்ப தென்பது கிடையாது.

ப்ராதஸ்மரணீயம் ஆகிலும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்வம் என்பதன் ஸ்வரூபாதிகளை உண்மையாகக் கவனித்தால் அதைக் காப்பாற்றி ப்ரவ்ருத்திப்பிக்க வேண்டுமென்றும், வைஷ்ணவ தர்மாநுஷ்டானத்திலிருக்கும் பயன்களைக் கவனித்து அவற்றை நிலைநாட்டிப் பரவச்செய்யவேண்டு மென்றும், அதற்காகச் செய்யும் த்யாகங்களெல்லாம் பரமபுருஷனுக்கு மிகவும் உகப்பான கைங்கர்யமென்னும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல விளங்கும். சுருங்கச்

சொல்லில், வைதிகர் ஸ்வாநுஷ்டான ஸ்வக்ருஹ ஸ்வோத்தாரணாதிகளை மாத்திரம் நினையாமல் நாட்டிலும் நம்மையாளும் ஜாதியாரின் தேசத்திலும் நிகழ்ந்துவரும் விஷயங்களை கவனித்தும், லௌகிகர்கள் அர்த்தார்ஜநமும் லௌகிக பதவிகளுமே பரமபுருஷார்த்த மென்று நினையாமல், எண்ணக் குறைபடாச் செல்வமாகிய நமது ஸம்ப்ரதாயத்தைக் காப்பாற்றவேண்டிய கடமையைக் கருதியும், இருவரும் ஒருமனப்பட்டு, ஸ்ரீதேசிகன் 'பரஸ்பரஹிதைஷிணாம் பரிஸரேஷு மாம் வர்த்தய' [பரஸ்பரம் ஹிதத்தையே விரும்புகிற தாஸர்களில் அடியேனை வைத்தருள வேண்டும்] என்று ப்ரார்த்தித்தபடியில் ஈடுபட்டு, நமது ஸமூஹ உத்தாரணத்துக்கு உழைக்க வேண்டிய காலம் இனி விளம்பத்தைப் பொறுக்காதென்பதே.

* * * * * *

ஸமீபத்தில் ப்ரசுரமாயிருக்கும் வடமொழிரூபமான 'ஸ்ரீஸூக்தவ்யூஹாய வ்யூஹகாஸ்ய:' என்னும் க்ரந்தத்தையும், தமிழ்ரூபமான 'ஸ்ரீவண்சடகோப வடிவு ப்ராயஸ்ரீவாத:' என்னும் க்ரந்தத்தையும் நாம் பார்வையிட நேரிட்டது. இவ்விரண்டிலும் ஒரே விஷயம்தான் கூறப்பட்டுள்ளது. அதாவது: திவ்ய ப்ரபந்தாநுஸந்தான காலங்களில் முன்னதாக 'ராமாநுஜ தயாபாத்ரம்' என்று ஸ்ரீதேசிகன் தனியனைத் தொடங்குவதா? அல்லது 'ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம்' என்று ஸ்ரீ ஆதிவண் சடகோபன் தனியனைத் தொடங்குவதா? என்பது. ஸ்ரீரங்கத்தில் முன்னொரு காலத்தில் பராதிகளை வென்று பூர்வ ப்ரக்ரியையின்படி பகவத் ஸந்நிதியில் திவ்ய ப்ரபந்த ஸேவையை நிலைநிறுத்தினதை உகந்த ஸ்ரீரங்கநாதன் நியமனத்தை முன்னிட்டு ஸந்நிதிகளிலும் க்ருஹங்களிலும் ஸேவை தொடங்குமுன் 'ராமாநுஜ தயாபாத்ரம்' என்று ஸ்ரீ தேசிகன் தனியனை அநுஸந்தித்து வருகிறார்கள் என்றும், பின்னர் ஒருகாலத்தில் திருநகரியில ஆழ்வார் திவ்யமங்கள விக்ரஹம் தாம்ரபர்ணியில் நிக்ஷிப்தமாய், தந்நிமித்தமாய்ப் பாகவதர்கள்

மிகவும் சோகித்திருக்க, ஸ்ரீமதாதிவண் சடகோபஸ்வாமி 'கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பை ஆயிரம் தடவை ஜபித்து ப்ரார்த்தித்த தன் மேல் ப்ரீதரான ஆழ்வார் கநிமுகியினின்று வெளியில் எழுந்தருளினா ரென்றும், இப்படி அந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமி பகவதாராதனத்தைக் காட்டில் மிக்கதாய் ஆழ்வாருடையவும் பாகவதர்களுடையவும் ப்ரஸாதங்களை அநுஷ்டித்ததற்கு உகந்து ஒருநாள் ஆராதனத்தின்போது அவர்க்கு ஆழ்வார் 'ஆதிவண் சடகோபமுநி' என்னும் திருநாமத்தையும் ஸாதித்து, அன்று முதல் ஸேவைகளில் முதலில இவருடைய 'கௌஸ்வாயடி ஶ்ருவாவாக்ரும்' தனியனை அநுஸந்தித்து, மேல் பூர்வாசார்யர்களுடைய தனியன்களைச் சொல்லவேண்டுமென்று நியமித்தாரென்றும், அதன் அடுத்தபடியில் ஸ்ரீ தேசிகன் தனியனைச் சொல்வதால் ஸ்ரீரங்கநாதன் ஆஜ்ஞைக்கு விரோதமில்லை யென்றும், ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தை அநுவர்த்திக்கிறவர்கள் இவ்வழியே நடப்பதென்றும் இப்புஸ்தகங்களிற் கூறப்பட்டுள்ளன.

இவ்விஷயத்தைப் பற்றியும் இவ்வாதத்திலுள்ள பூர்வபக்ஷ ஸித்தாந்தங்களைப் பற்றியும் நாம் ஒருவிதமான அபிப்ராயத்தையும் சொல்லவந்தோ மல்லோம். ஆனால் வைக்கோல்போரிற்பற்றி எரியும்போது பொரிபொரிப்பதைப்போல், வைதிக ஸம்ப்ரதாயமே இருந்தவிடம் காணாமல் ஒழிந்துவிடும்படி செய்யும் உபரோதங்கள் பலவுள்ள இக்காலத்தில், ஸஹோஷணங்களைச் செய்யும் இத்தகைய விவாதங்களை ஆதரிப்பது * மனஸ்நாநத்துக் கொப்பாகு மென்பதை மாத்திரம் ஸம்புறுத்துவோம். ஜ்ஞான வைராக்ய அநுஷ்டானாதிகளினால் ஸர்வோத்க்ருஷ்டராயும் 'ஜ்ஞானவைராக்யநிதயே' என்னும்படியான நம்பூர்வாசார்யர் பக்கலில் நிரவதிக க்ருபையினால் பரவஸராய் ஸ்ரீ ப்ரவர்த்தநத்திலேயே உத்யுக்தராயிருந்த நம் பூர்வாசார்யர்களுக்கு நாமம் பரியவும் வேண்டாம: அவர்களும் நம்மிடம் கைம்மாறு ஒன்

* யானை தண்ணீரைச் சேற்றுடன் கலந்துத் தன்மேல் வாரிப்போட்டுக் கொள்வது பரவிதமிம்ம.

றையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச்செய்தபடியே, ஆபாத ரஸிகர்களாய்ப் பிடிவாதங்களில் ஈடுபடுவதினா லுண்டாகும் அந்யோந்ய வைர ஜநகமான அஸூயை, பொன்றை மட்டும் விட்டோமானால், மதாந்தரஸ்தர்களுடைய பக்ஷங்களை நிரஸிக்க, அடிமுதல் நுனிவரையிற் குற்றமொன்று மில்லாத நம்மிராமாநுஜதர்சநத்தில் உரைக்கப்பட்டவைகளுக்கு மேற்சொல்ல வேண்டுவது ஒன்றுமில்லை. ஆனபின்பு, ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்திக ளென்று பெயர் கொண்டவர் யாவரும் ஒருப்பட்டு வாழ்வதையே ப்ரதாநமாகக் கோலினோமாகில், இதற்கு விரோதமன்றியில் தான் ஸ்வாபீஷ்டங்களான ப்ரதிபத்திகளை ப்ரவர்த்திக்க வேண்டுவது மில்லை. ஏற்கனவே 'தென்கலைபாத்ரம்' 'வடகலை பாத்ர' மென்று வெகுகாலமாய் தீர்த்தஸ்தலாதிகளில் சண்டையிட்டு, வைஷ்ணவர்கள், மற்றையோர் ஹாஸ்யத்துக்கும் பாகவதாபசாராதிகளுக்கும் ஸ்வஸ்வரூப நாசத்துக்கும் பாத்ரர்களாயிருக்கிறார்களே! இது போதாதென்று மடமென்றும் முத்ரையென்றும், மடத்தாரில் ஸந்நிதியில் ஆச்ரயித்தவர் தச்சிஷ்யரை யாச்ரயித்தவர்களென்றும், முத்ரையத்தில் ஆசார்ய புருஷரென்றும் மற்றவரென்றும், ஸ்ரீரங்கம் ஸ்வாமி ஸம்ப்ரதாயஸ்தர் கேதாண்டிபட்டி ஸ்வாமி ஸம்ப்ரதாயஸ்த ரென்றும் கிளைகள் தழைத்துக் கொண்டே வந்தால் இதற்கு முடிவுண்டோ? புருஷார்த்தந்தானென்ன? இக்கிளைகளிலும் சிலர் வெவ்வேறு ஸ்வர்வாதுக்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருப்பதையும் கேட்டிருக்கிறோம்! ஸாமவேதகண்டக மென்றும் யஜுர்வேத கண்டக மென்றும் க்ரந்தங்கள் சிறிது காலத்துக்குமுன் வெளிவந்ததைப் பேயர்களறிவார்கள். உபயவேதாந்திகளுக்குள் அத்யாபக பக்ஷியென்றும் வேதபாராயண பக்ஷியென்றும் கிளர்ந்துண்டாய் ஸ்ரமப்படுவதையும் கண்டோமே! ஸர்வரக்ஷோபத்தின் பரிணாமந்தான் எத்தகையதோ? இப்ரஸங்கத்தில் பாஷ்யத்தில நாம்கண்ட வ்ருத்தாந்த மொன்றை எழுதுவோம்.

ஒரு கலாசாலையில் பரம ஸகாக்களான உபாத்யாயர்களிருவர் இருந்தனர். ஒருவர் தென்கலை, மற்றவர் வடகலை. ஒரு கோடை

விடுமுறையின் கடைசி தினத்தில் இவர்களும் வேறு சிலரும் கூடி 'ராமாநுஜ தயாபாத்ரம்' 'ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம்' இவற்றை யொட்டிய கோர்ட்டு வழக்கொன்றைக் குறித்துப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் அவ்விவாதம் பலத்துப் பெரிதாய் முழங்கிற்று. இதற்குள் ஸந்த்யாகாலம் நெருங்கிற்று. மேற்சொல்லிய வடகலை உபாத்யாயர் தம் ஸகாவைப் பார்த்து 'ஓய்! நாளை விடிந்தால் நமக்கு ஸ்கூலில் 'நிர்தயாபாத்ரம்' காத்துக்கொண்டிருக்கிறதே! எழுந்திரும்; நமக்கேன் இந்த வீண் விவாதம்' என்றார். அது வரையில் ஸம்வேகத்துடன் பேசிவந்த ஸகாவும் 'ஆமாமென்கிறேன்; நாம் போவோம்' என்று எழுந்து, இருவரும் கைகோத்துக்கொண்டு அக்கூட்டத்தினின்றும் வெளியேறி விட்டனர். இதற்கு முன்னிருந்த தடபுடலைப் பார்த்தவர்களுக்கு இது மிகவும் ஆச்சரியமாயிருந்தது. அவ்விதமே நாமு கலியின் நிர்த்தயைக்குப் பாத்ரராய்க்கொண்டு வருகிறோ அதற்குத் தப்பவேண்டுமானால் வ. உபாத்யாயர் காட்டிய வழியை யவலம்பித்து அஸூயா ப்ராதுர்ப்பாவாதிகளுக்கு இடங்கொடாமல் ஒத்துவாழ ப்ராப்தம்.

* * * * * *

சென்ற மாஸத்தில் சாத்தூரில் நாடார்கள் மஹாநாடுகூடி, மதுரை ராமநாதபுரம் ஜில்லாக்களிலுள்ள ஆலயங்களுக்கு உதவி மறுத்தல் செய்யவேண்டுமென்றும், 'நாம் நுழையக்கூடாதென்று தடுக்கப்பட்ட கோயிலுக்குள் நாம் செல்லக்கூடா'தென்றும், அப்படியிருக்கும் வரையில் அக்கோயில்களுக்குக் 'காணிக்கை கட்டளை முதலிய பொருளுதவிகள் செய்யக் கூடா'வென்றும் தீர்மானித்தார்களாம். நாடார்கள் பூர்வத்தில் தேவஸ்தானங்களைக் கட்ட ஏராளமான பொருளுதவி செய்திருக்கிறார்கள் என்றும், பற்பல மண்டபங்களும் கட்டிடங்களும் கட்டிவிட்டிருக்கிறார்களென்றும் சொல்லப்படுகின்றன. இப்படியே சில சிவஸ்தலங்களில் வாணியர் ப்ரவேசிக்கக் கூடாதென்றும் கட்டுப்பாடு இருக்கிறதென்றும் செவியுற்றிருக்கிறோம். இதற்கெல்லாம் மூலம் இன்னதென்று புலப்படவில்லை. நாம் அறிந்தமட்டில் விஷ்ணுவாலயங்களிலாவது இவ்விரண்டு ஜில்லாக்களுக்கும் புறம்பிலுள்ள சிவாலயங்களிலாவது இந்த நிர்ப்பந்தத்தைக் காணோம். குலங்களாய விரிரண்டில் பிறந்த யாவரும் தேவாலயங்களிற் சென்று ஸேவிக்கத் தட்டென்ன? வைமஸ்யம் (ஒற்றுமை யின்மை) என்னும் குணம் ஹிந்துக்களின் இயற்கையிலூறிப் போலும்!

* * * * * *

கும்பகோணத்தில் ஸ்ரீசங்கராசார்ய மடத்தில் ஜூலை 10உ தொடங்கி ஒருவாரம் அத்வைத ஸபையின் 27-வது வார்ஷிக உத்ஸவம் மிகவும் நன்றாய் நடந்ததென்று கேட்க மிகவும் ஸந்தோஷிக்கிறோம். அதன் நடவடிக்கைகளில் நமது ஆப்தர்கள் கவனிக்கவேண்டிய அம்சங்கள் சில உள. அவையாவன :—(1) அந்த ஸபைக்கு 44-வித்வான்கள் விஜயம் செய்திருந்தார்கள், (2) 'ஒவ்வொரு தினமும் ஸ்ரீபாஷ்யார்த்த விசாரம்; பரீக்ஷை..........முதலியவைகளை நிரம்பவும் நன்றாக நடத்தினார்கள். (3) .... அநேகம் கனவான்கள்வந்து உபந்யாஸங்களைக் கேட்டதுமன்றி ஸபை நன்றாக அபிவ்ருத்தியடைய வேண்டிய பொருளுதவியும் செய்தார்கள். (4) சித்தூர் வேதசாஸ்த்ர பாடசாலையில் படித்த பண்டிதர்கள் பரீக்ஷைக்குவந்து ஸம்மானம்பெற்றார்கள் என்றும் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

நமது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை ஏற்பட்டுப் பத்து வருஷங்களாயின. ஐந்து வருஷத்துக்கு முன்தான் இது இந்த ஸ்வரூபம் பெற்றது. நம்மவரில் பரிகணித வித்வான்கள் ஸங்கையில் மிகவும் குறைவானவர்களே. அவர்களிலும், நமது ஸமுதாயத்தின் துரத்ருஷ்டத்தால் சிலர், திடீரென்று திருநாடு அலங்கரித்து நம்மை சோகத்துக்குள்ளாக்கினதை அவ்வப்போது கண்டோம். மிக்க, கீழ்கடையில் பண்டிதர் அபிவ்ருத்தியடைந்து வருகிறார்களோ வென்பதற்கு மநஸ்ஸந்தோஷகரமான அறிகுறி ஒன்றும் காணப்படவில்லை. இவ்விஷயத்தில் லௌகிகர் கூட்டவியும் அபிமானமும் ப்ரவ்ருத்தியும் அவ்வளவு த்ருப்திகரமாகவில்லை.

உபபத்தியுள்ள வைதிகர்களுங்கூட கஶ்மல ப்ராயமான நவீந ஆகர்ஷணங்களில் அகப்பட்டுத் தங்கள் குலத்தின் ஸ்வரூபநாச பர்யந்தமான துறைகளில் தம் புத்ராதிகள் எல்லாரையும் இழிய விட்டுவிடுவதுமன்றிச் சிலர் 'நாம் தான் வைதிகத்திலிருந்து கெட்டு விட்டோம்; பிள்ளைகளாவது பிழைக்கட்டும்' என்று சொல்லி ஸந்தோஷப்படுகிறார்கள். நமது ஸபையின் வார்ஷிக உத்ஸவங்களில் வைதிகர்களும் லௌகிகர்களும் திரளாய் வந்து கூடினால்தான் வஸ்துஸ்திதியை உள்ளபடி உணர்ந்து ஸ்வஜாத்யபிமானமும் ஸ்வமதாபிமானமும் வ்ருத்தியடையும் வகைகளைத் தேட ஆசையும் முயற்சியும் உண்டாகும். தன்னைச் சேர்ந்தவரிடத்தும் தன் ஜாதியாரிடத்தும் அபிமானமில்லாதவன் 'லோகாபிமானியாயிருப்பேன்' என்று பேசுவது வீண்பிதற்றலே யாகும். ஸ்வஜாத்யபிமான வெறியினால், மற்றவர்களுக்கு ப்ராதிகூல்யம் நினைப்பது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்வரூபத்துக்குப் பொருந்தியதன்று. ஆயினும் ஸர்வாநுகூல்யத்தை ஸங்கல்பிப்பவன், அவ்வாநுகூல்ய புத்தியைத் தன் தமர் தொடக்கமாய் ஆரம்பித்தால்தான் அவன் உண்மையான தேசாபிமானியாவான். இதை நமது நண்பர்கள் ஆதரித்து நமது வார்ஷிக ஸங்கங்களுக்குத் திரள்திரளாக எழுந்தருளி,

'கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம் கண்ணுக்கினியன கண்டோம்
தொண்டீரெல்லாரும் வாரீர் தொழுது தொழுது நின்றார்த்தும்
வண்டார் தண்ணந் துழாயான் மாதவன் பூதங்கள் மண்மேல்
பண்டான் பாடி நின்றாடிப் பரந்து திரிகின்றனவே.'

என்று ஆழ்வார் மகிழ்ந்த அளவில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியையும் பகவத் பக்தியையும் நிலைநாட்டிப் ப்ரசாரம் செய்யவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம். இதற்குத் தநவான்கள் த்ரவ்யத்தாலும், வித்வான்கள் ஜ்ஞாநத்தாலும், இது பகவத் முகோல்லாஸகரமான கைங்கர்யமென்று கணிசித்துத் தாராளமாக உபகரிக்கவேண்டுமென்பதைப் பலமுறை வற்புறுத்துகிறோம். நமது ஸ்ரீபாஷ்யாதி பரீக்ஷைகளில் மிகவும் சிலரே அந்வயிக்கிறார்கள்.

ஆங்காங்குள்ள பாடசாலைகளிலுள்ள வித்வான்கள் தமது சிஷ்யர்களை இதற்கென்றே தயார்செய்து அனுப்பவேண்டும். இதர ஸபைகளில் நடக்கும் ஸம்மாநங்களுக்கு நம் ஸங்கத்தின் ஸம்மாநங்கள் குறைந்தனவாகக் காணப்படவில்லை. சாஸ்த்ரங்களை அப்யஸிக்கும் லௌகிக ஆஸ்திகர்களும் பரீக்ஷைகளில் அந்வயிக்கவேண்டும். வரும் மார்கழிமாஸத்தில் நடக்கப்போகும் மஹாஸங்கமானது இதுவரையில் இல்லையென்னும்படியான மேன்மையுடன் நடந்தேறி '[illegible]' என்ற நம் பூர்வர்களின் மநோரதம் தலைக்கட்டும்படி ஸ்ரீ ஆராவமுதன் அநுக்ரஹிப்பானாக.

* * * *

பகவத் ஸந்நிதிகளில் ஆராதநம் செய்துவரும் அர்ச்சகர்களில் சிலர் ஸ்ரீவைகாநஸ ஆகமத்தை அநுஸரிப்பவர்கள். இவர்கள் ஸம்ப்ரதாயத்தில் இதர வைஷ்ணவர்களைப்போல் தப்தசங்க சக்ர தாரணம் விதிக்கப்படவில்லையென்றும், இப்போது சில ஆலயங்களில் அர்ச்சகர்களைத் தப்தமுத்ராதாரணம் செய்துகொள்ளும்படி நிர்ப்பந்திப்பதாயும், இதைத் தர்மகர்த்தர் முதலியவர்கள் கவனிக்க வேண்டுமென்றும் ஒருவர் ஸ்வதேசமித்ரனில் எழுதியிருக்கிறார். இதற்கு 'வைகாநஸமித்ரன்' என்றொருவர் 6-8-21-ல் அதே மித்ரன் பத்ரிகையில் பதில் எழுதியிருக்கிறார். சங்கசக்ரதாரணம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ஸ்காரங்களில் முக்கியமானது. இது ப்ராஹ்மணர் எல்லோருக்கும் ஸ்ருதி மூலமாக விதிக்கப்பட்டது என்பதையும் இதன் ப்ரமாண விசாரங்களையும் மற்றும் இதைப்பற்றி அறியவேண்டியவற்றையும் ஸ்ரீமத் ஸச்சரித்ரரக்ஷை என்னும் அபூர்வக்ரந்தத்தில் '[illegible]' என்னும் அத்யாயத்தில் ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகன் பரக்க நிரூபித்திருக்கிறார். அதில் இவ்வாக்யங்கள் காணப்படுகின்றன.

'[illegible]
[illegible]

[illegible] ॥'

[பலவித் பசர்கள் ஸமாச்ரயண தாரணம் பண்ணுவது எல்லா தேசங்களிலும் காணப்படுகிறது. அதிலும் வித்வான்கள் (தப்தசக்ராதி) அங்கந விதியையே ஆமோதிக்கிறார்கள். உஷ்ணத்தை ஸஹிக்க முடியாதென்றிருக்கும் சிலரும்கூட எவ்விதமாயாவது அவைகளைத் தரிக்கவேண்டியது தான் ந்யாயம் என்று நிச்சயித்து ப்ரஸித்தமான மண்ணைக்கொண்டு அங்கங்களில் லாஞ்சநம் செய்துகொள்ளுகிறார்கள். அல்லது துளஸிக்கட்டை தங்கம் இரும்பு முதலியவைகளினால் செய்யப்பட்ட முத்ரையைத் தரிக்கிறார்கள்.]

இவ்விஷயத்தை மேற்கூறியவர் சொல்லுகிறபடி தர்மகர்த்தர் முதலிய அதிகாரிகள் மாத்ரம் நிர்மாணம்செய்ய முடியாது. ஆகலின், அவர்கள் தகுந்த வித்வான்களின் உதவியை நாடவேண்டுவது அவச்யம் என்பது ஸித்தம். எந்த விதத்திலாவது ஸமாச்ரயண பாஞ்சஜந்யதாரண ஸம்ஸ்காரம் பகவதாராதந யோக்யதை உண்டுபண்ணுமவைகளில் இன்றியமையாத தென்பதை நாம் நிச்சயமாய்ச் சொல்லலாம். தீபிகையில் ப்ரசுரமாய்வரும் 'ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்' என்னும் தலைப்புள்ள வ்யாஸத்திலும் இதைப்பற்றி எழுதியிருப்பதைக் கண்டுகொள்வது.

* * * *

ஸ்ரீரங்கத்தில் 'ஸ்ரீ வேதாந்ததேசிக ஸித்தாந்த அபிவ்ருத்தி ஸபை' கார்யதர்சியானவர், அங்கு வடக்குச் சித்திரைவீதியில் சுமார் 12 வருஷத்துக்கு முன் ஒரு க்ருஹத்தில் கோயில்மாதிரி எழுந்தருளிப்பண்ணியிருந்த ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகனுக்கு இப்போது ரூ. 3,500 பெறுமான ஒரு தனிவீடு வாங்கியாய்விட்டதென்று பத்ரிகைகள் மூலமாய் அறிவித்திருக்கிறார். இது மிகவும் ஸந்தோஷமான ஸமாசாரம். ஆனால் இத்துடன் நின்றுவிடாமல் அந்த ஸபையார் ஸ்ரீதேசிக ஸித்தாந்த அபிவ்ருத்திக்கு

உரிய ப்ரவசநாதிகள் அந்த ஸந்நிதியில் நடந்தேறி வரும்படியான ஏற்பாடுகளைத் தாமஸியாமல் செய்வார்கள் என்று நம்புகிறோம். பொங்கல் புளியோதரை முதலியவை வழங்கவும், பரஸ்பர வைஷம்யங்களை வ்ருத்திசெய்யவுமே ப்ராயேண தேவாலயங்கள் ஏற்பட்டுள்ளனவென்று பலர் நினைப்பது நிராதாரமென்று நாம் சொல்ல முடியவில்லை. ஷை. ஸபையாரும் இந்த அவத்யத்துக்கு அகப்படாமலிருக்கும்படி அநுக்ரஹிக்க வேணுமென்று ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகனைப் ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

* * * *

"ஸ்ரீ மணவாளமாமுனிகளுக்கு 'லாலாசார்யர்' என்கிற திருநாமம் க்ரந்தங்களில் எங்காவது காணப்படுகிறதா?" என்று ஸ்ரீகாஞ்சியில் ப்ரசுரமாகும் 'ப்ரஹ்மவித்யா' வின் 5-வது ஸஞ்சிகையில் கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. 'லாலாமுனிசதகம்' என்று அவர் விஷயமாய் தத்வம்சயரான ஸ்ரீரங்கப்பங்கார் ஒரு க்ரந்தம் ஸாதித்திருக்கிறார் என்றும், அதில் '[illegible] ஸமாச்ரயண ஶாலிந: । [illegible] 'ப்ரஹ்மவித்யா' [illegible]' ॥ [illegible] ॥ [illegible] ॥

[யதீந்த்ர ப்ரவணரானவர் (ஸ்ரீ மணவாளமாமுனிகள்) ஸ்ரீ பாஷ்யத்தையும் ரஹஸ்யார்த்த விசேஷங்களையும், ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரரை (ஸ்ரீ தேசிகனை) ஆச்ரயித்த ப்ரஹ்மதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர ஸ்வாமியிடம் ப்ரஹ்ம வித்யையை ஓதினவரும் ஸ்ரீ உடையவர் மடைப்பள்ளியாச்சான் வம்சத்தவருமான கிடாம்பி நயினார் என்னும் உத்தம குருவிடத்தில் க்ரஹித்தார்] என்னும் ச்லோகங்கள் காணப்படுகின்றனவென்றும், ஒரு பரிகணிதரான ஸ்வாமி எழுதிவைத்திருப்பதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். ஒருக்கால் 'வரவரமுனி' என்பது எழுத்து மாற்றத்தால் 'லாலாமுனி' என்று வழங்கிவந்திருக்கலாம். எனினும், ஷை பத்ரிகையில் இதைப்

பற்றி மற்றோர்தடவை எழுதுவதாய்க் கூறியிருப்பதால், அப்படி வெளியிடப்போவதை ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறோம்.

* * * *

'வாநராயா நஹாகவிஃ' [பெருங்குரங்கு திரும்பி வந்து விட்டது] என்கிற கணக்கில் மிஸ்டர் படேல் இந்தியச்சட்ட ஸபையில் முன் கிளப்பி அழுந்தின ஸங்கர விவாஹமசோதாவை, வேறு ரூபமாக டாக்டர் கௌர் என்பவர் மீண்டும் இப்போது கொண்டுவந்திருக்கிறார். அதைப்பற்றிய சர்ச்சைகள் வெகுசீக்கிரத்தில் அச்சபையில் நடக்கும். ராஜாங்கத்தார் இவ்விஷயத்தில் நடுவு நிலைமையை வஹிப்பார்களாம். ஜநப்ரதிநிதிகளே இதை ஆலோசித்து முடிவு செய்துகொள்ளவேண்டியதாம். ராஜீய முறைபயங்கள் இருந்து வருகிறபடியால், வைதிக தர்மநிஷ்டர்களான ஸநாதநிகளுக்கான ஜநங்களுக்குச் சட்ட ஸபையில யார் உண்மையான ப்ரதிநிதிகள் என்பது தெரியவில்லை. ஸம்ப்ரதி சென்னை ஸபையில டாக்டர் கௌர் மசோதாவை ஆதரித்துப் பறவூர் க்ருஷ்ணன் நாயர் அவர்கள் கொண்டுவந்த தீர்மானம் நிறைவேறிய விந்தையை நமது ஆஸ்திகர்கள் பத்திரிகைகளின் மூலம் அறிவார்கள். மஹம்மதிய மெம்பர்கள் டாக்டர் மசோதாவைப் பலமாக ஆக்ஷேபிக்கப் போவதாகச் சொல்லிவிட்டார்கள். அவர்களிலொருவர் சில ஹிந்துக்களைப்போல மஹம்மதியர் தங்கள் மதத்தையும் கொள்கைகளையும் இகழ்பவரல்லவென்றும் அழுத்தப் பேசினார். கிறிஸ்தவ மெம்பர்களும் ஆக்ஷேபித்தே பேசினார்கள். கோயமுத்தூர் ஜில்லா மெம்பர்களிலொருவரான ஸ்ரீமான் வெங்கடரமணய்யங்காரோ வென்றால், தம் பூர்வர்கள் இவ்வித (ஸங்கர) விவாஹங்களை ஆதரித்து வந்தவ. ரென்றும், தாம் வைதிக ப்ராஹ்மணரே ஸோஷியல் ரிபார்மர் அல்லவென்றும், இச்சட்டம் அதிக அவசியமில்லையென்றும், ஆனால் ஹிந்து மதம் அழிந்து விடாமலிருக்கும் பொருட்டு இம்மசோதாவைத் தாம் ஆதரிப்பதாயும், இப்படி முன்பின் ஸம்பந்தம் புலப்படாதபடிப் பலவிதமாய்ப் பேசினாராம். இவர் கூற்றுக்களுக்கு யாது

ஆதாரமென்பதை யாமறியோம். லௌகிக ப்ரவ்ருத்தர்கள் வெகுவாய்ப் பொறுப்பன்றி மதவிஷயங்களைப்பற்றித் தோன்றியபடி பேசுவதை நமது நண்பர் அறிவார்கள். நிற்க, சென்னை ஸபையில் டாக்டர் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியவரில் பெரும்பாலர் ப்ராஹ்மண த்வேஷத்தை மூலமாகக்கொண்ட ஜஸ்டிஸ் கக்ஷியைச் சேர்ந்தவர். மந்திரிகளில் ஒருவராகிய கனம் வெங்கடரெட்டி நாயுடு என்பவர், அவரவர்கள் தோன்றியபடி விவாஹம் செய்து கொள்ள இடங்கொடாத வரையில், ஹிந்துலா வென்பதே மநுஷ்ய ஜந்மத்துக்கு லஜ்ஜாவஹமான விஷயம் (Disgrace to humanity) என்றனராம்! ப்ராஹ்மண ரல்லாதவரில் எவ்வளவு ஜநங்கள் இம்மந்திரி முதலானவர்களுடைய அபிப்ராயங்களைப் பின்பற்றுவார்களென்பது துருஹம். வஸ்துஸ்திதி இப்படியிருக்கையில், நம்மவர் இன்னம் தூங்கிக்கொண்டிருப்பது மிகவும் அசாதுர்யம். முன்பு படேல் மசோதாவைத் தீபிகையில் பலமாகக் கண்டித்திருக்கிறது. ஸநாதநர் ஸபைகூடி, ஸ்வரூப நாசகரமான இந்தச் சட்டம் நிறைவேறக் கூடாதென்று ஆக்ஷேபித்து, அதைத் துரைத்தனத்தாருக்கு அறிவிப்பதலன்றி, நமது ஸநாதந தர்மம் வ்யாகுல மடைந்துவிடும் ஸபைகளில் வைதிகர் ப்ரதிநிதிகளென்றில்லையென்பதை யறிவிக்கவேண்டும். நமது ஏகோபித்த அபிப்ராயத்தை யறிவித்தால் 'மதவிஷயங்களில் தலையிட்டுக் கொள்வதில்லை' என்ற தர்மத்தை யவலம்பித்த துரைத்தனத்தார் இம்மசோதாவை அங்கீகரியார்கள் என்பது நிச்சயம்.

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

	ரூ.	அ.	ப.
1. ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்கநாதாசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யானத்துடன்)	0	2	0
2. ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் ஶிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும்:—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
3. ஸ்ரீ சதுஶ்லோகீவிவரணம்	0	1	0

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்.

(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

இப்படி ஜீவேச்வர ஸம்பந்தம் முதலிய இன்றியமையாத பொருள்களைத் தெளிவிக்கும் மந்த்ரங்களை உபதேசிக்கப்பெறுவதும், இத்தெளிவுக் கிணங்க பகவத் தாஸ்யத்தைக் காட்டும் நாமங்களைக் கொள்வதும், பகவதாயுத சிஹ்நங்களையும் திருவடிரூபமான ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தையும் தரிப்பதும், பகவதாராதநமும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் பெறும் ஐந்துவிதமான ஸம்ஸ்காரங்கள். இவைகளின் தத்வங்களை அறிந்தால் மற்றவர்களைவிட ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் அநுஷ்டாநத்துக்குள்ள பெருமை நன்கு விளங்கும். ப்ரமாணங்களை ஆராயுமிடத்து, இவையெல்லாம், ப்ராஹ்மணர் பலரும் அநாதியாய் அநுஷ்டித்துவந்த ஆசாரங்களென்றும், பிறகு பௌத்தம் பாசுபதம் முதலிய மதங்களின் ஸம்ஸர்க்கத்தால் அவற்றிற்குக் குறைவுண்டாய் அதற்கநுகுணமாய் விரோதமான யுக்திகளும் ஏற்பட்டனவென்பதும் வெளியாகின்றது. சங்க சக்ரதாரணமானது ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி (பகவச்சாஸ்த்ரம்) பாஞ்சராத்ரம் புராணம் முதலியவைகளில் வர்ணாச்ரம தர்மாநுஷ்டாநத்துக்கு இன்றியமையாததென்று விதிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும், அது சரீரத்தில் வ்ரணத்தை உண்டுபண்ணுவதால் கூடாதென்று ஒரு ஆக்ஷேபமே யுண்டாயிற்று. அதனால் அவ்வநுஷ்டாநத்தை ஒரு மதத்தார் விட்டுவிட்டார்கள்; இதை சிஷ்டாசாரமென்று அவர்களுடைய பிற்பட்டோர் பின்பற்றினர். ஆனால் வேதமறிந்த பாகவதர்களான பெரியோரின் சங்கசக்ர தாரணங்கள் அவை தன் ஸ்வாமியான பகவானுடைய அடையாளங்களென்றும் அவன் கட்டளையான வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டவையென்றும், ப்ரக்ருதி பரிணாமமாகிய சரீரத்துக்கு பரிசுத்தியைக் கொடுத்து பகவதாராதநம் கர்மாநுஷ்டாநம் முதலியவைகளுக்கு யோக்யதையை

உண்டுபண்ணுமென்றும், பகவச்சிஹ்நங்களாதலால் அவை ஸ்வபாவமாகவே நமக்கு ப்ரீதியை உண்டுபண்ணுமென்றும், சிஷ்டர்கள் அநாதியாய் அநுஷ்டித்துவந்த ஆசாரமென்றும், இதிஹாஸ புராணங்களிற் சொல்லியபடி இச்சிஹ்நங்கள் யமகிங்கரர்களையும் பயந்து அகலச்செய்யுமென்றும், ஆகையால் முமுக்ஷுக்களான ப்ராஹ்மணர் முதலியவர்கள் இதை அவச்யம் அநுஷ்டிக்கக்கடவர் என்றும் வற்புறுத்தினர். சிகா யஜ்ஞோபவீதங்களைப்போல வைதிக கர்மங்களுக்கு இன்றியமையாததொரு அங்கம் ஊர்த்வ புண்ட்ர தாரணம். ப்ராஹ்மணர் ஹரிபாதாக்ருதியான ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தையும், க்ஷத்ரியர் அர்த்தசந்த்ர ரூபமானதையும், வைச்யர் வட்டமானதையும், சூத்ராதிகள் திர்யக் (குறுக்கான) புண்ட்ரமும் தரிக்கவேண்டுமென்பது ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி முதலியவைகளினால் ஸித்தம். அப்படியே ப்ராஹ்மணர் ம்ருத்தையும் க்ஷத்ரியர் சந்தனத்தையும் வைச்யர் வில்வவேரையும் சூத்ரர்கள் பஸ்மத்தையும் புண்ட்ரங்களுக்கு உபயோகப்படுத்தவேண்டும் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஆகிலும் முமுக்ஷுக்களான பரமைகாந்திகள் எந்த வர்ணத்தவராயினும் 'ஸர்வேஷாமேகாந்திநாம் [illegible]' என்கிறபடியே அவர்கள் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தையே தரிக்கவேண்டுமென்பதும், அதனாலேயே அவர்களுக்குப் 'பாகவதர்கள்' என்னும் பெருமையுண்டென்பதும் சாஸ்த்ரஸித்தம்.

இதற்குச் சந்தநம், குங்குமம், கோபிசந்தநம் திருமண் முதலிய த்ரவ்யங்களைத் தேசகாலாநுகுணமாக ஆஸ்திகர்கள் உபயோகப்படுத்தி வருவது சாஸ்த்ரஸம்மதமே. ஆகிலும் ப்ரஸித்திபெற்ற விஷ்ணு க்ஷேத்ரங்களிலுள்ள ச்வேத (வெள்ளை) ம்ருத்திகையே விசேஷமென்று சொல்லப்பட்டது.

'ஸாந்தராளம் ருஜும் ஸௌம்யம் ஸுபார்ச்வம் ஸுமநோஹரம்' [நடுவில் இடைவெளியுள்ளதாயும், ருஜுவாகவும், (நேராகவும்) பார்வைக்குப் பயங்கரமில்லாததாயும், அழகிய பக்கங்களையுடையதாயும், மனதைக் கவரக்கூடியதாயும்] என்று சொன்னபடி ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவேண்டும். அவ்விடைவெளியில் பகவான் லக்ஷ்மியுடன்கூட ஸாந்நித்யம் செய்கிறான் என்று சொல்லப்படுகிறது. இதனால் இதன் மற்ற அம்சங்களின் ஔசித்யமும் ஏற்படுகிறது.

'ஸமௌ: பாதாக்ருதிம் க்ருத்வா தோ விதாய' என்னும் அதர்வண வசனத்தின்படியே பாகவதர்கள் எல்லோரும் தங்கள் ஆத்ம ரக்ஷணத்தின்பொருட்டுப் பகவான் திருவடி வடிவான புண்ட்ரங்களைத் தரிப்பதைக் காண்கின்றோம். இது ஸ்ருதி ஸித்தமாயிருப்பதோடு, பகவத்தாஸபூதர்களான நமக்கு அவன் திருவடிகளே தஞ்சமாகையால் அந்த ஸாமீப்யத்தாலும் பகவச்சேஷத்வத்தை எப்போதும் மறவாதிருக்கும்படி புத்திமான்கள் இவ்வடிவையே அங்கீகரிக்கவேண்டும் என்பதை ஸ்ரீ தேசிகன் ஸமர்த்தித்தார்.

பஸ்மமும் த்ரிபுண்ட்ரமும் பாசுபத மதத்துக்கு அஸாதாரணமானவை என்பது ப்ரஸித்தம். மேல்நாட்டு விமர்சகர்களும் இதை யறிந்தார்கள். பாசுபதமதம் வேதவிருத்தமென்பது ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்திலும், ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதாதி பாஷ்யாதிகளிலும் நிரூபிக்கப்பட்டது. பஸ்மம் ஸ்வபாவத்தில் அசுத்தமானது. நகம் மயிர் முதலிய அசுத்த வஸ்துக்களோடு பஸ்மத்தையும் சேர்த்துச் சாஸ்த்ரங்கள் படித்தன. ஸுராபானம், ப்ரஹ்மஹத்தி முதலிய மஹாபாதகங்களுக்கு ப்ராயச்சித்தம் விதித்த இடங்களில் மட்டும் அதற்கென்றுண்டாக்கிய பஸ்மத்தைத் தரிக்கக் கட்டளையுண்டு. ஆனையினால் அது எப்போதும் தரிக்கத்தக்கதல்லவென்பது விளங்குகிறது. 'அதர்வசிரஸ்' என்னும் உபநிஷத்தில் பகவானை ருத்ரசரீரகனாக உபாஸிக்கும் முறை பேசப்பட்டது. அவ்விடத்தில் பஸ்மதாரணம் சொன்னது அங்கு விதித்த பாசுபத வ்ரதத்துக்கு அங்கமாக ஏற்பட்டது. அந்த வ்ரதம் ஒரு பலத்தைக்குறித்துச் செய்யப்படுவது, அதற்காக அந்த தாரணம் சொன்னது; ஆகவே முமுக்ஷுவுக்குப் பஸ்மதாரணம் ஆகாதென்னும் பொதுவிதிக்கு இது விரோதமல்ல.

இந்தச் சுருக்கவிமர்சத்தால் நாம் அறிவது யாதெனில், ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களாவார் சாஸ்த்ர ப்ரமாணங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு நடப்பவர்; அவைகளின்படிகளில் ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதேவதை யென்றும், அவன் திருவடிகளில் சரணாகதி செய்வதே பரமஹிதமான மோக்ஷமார்க்கமென்றும் மதித்து, தங்கள் ஆத்மாவை அவன் பொருளாக அவனிடம் ஒப்பக்கொடுத்தவர்; 'ஸகலமிதம் அஹஞ்ச வாஸுதேவ:', 'ஸர்வம் [illegible]' என்கிறபடியே தாமும் பிறரும் மற்றும் ப்ரபஞ்சமெல்லாம் ஸர்

வேஸ்வரனுக்குச் சேஷபூதங்களென்று அறிந்து, 'வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:' [பெறுவதற்கரிய மஹாத்மா] என்று ஸர்வஜ்ஞனாலேயே கொண்டாடப்படுமவர்; அவன் கட்டளைகளாகிற வர்ணாச்ரம தர்மங்களை அவன் ஆராதன ரூபமாகவும் அநந்யப்ரயோஜனமாகவும் செய்து உஜ்ஜீவிப்பவர்; ஸர்வபூதங்களிடத்தும் ஆநுகூல்ய புத்தியுடன் நடந்துகொள்பவர்; பகவத்தாஸ்யைக ரஸிகர்களாய் பகவத்ப்ரீதிக்கு விசேஷ பாத்ரர்களாகையால், யமன் தன் கிங்கரர்களுக்கு உபதேசித்த வண்ணம், தேவர்களாலும் வணங்கப்படும் பரபாவத்தை யுடையவர்; பகவதாயுதங்களாகிற சங்கசக்ரங்களின் சின்னங்களைச் சரீரத்தில் தரித்து பாபருசிய ஸம்ஸாரபயத்தைத் தொலைத்தவர்; அவன் திருவடி ரூபமான ஊர்த்வபுண்ட்ரங்களைத் தரித்தும் ப்ரபன்னராய் விளங்குபவர்; அவனிடத்தில் ப்ரீதி கொண்டவராய் அதன் ப்ரவாஹமாய் ஆராதனத்தை அவனுக்கே செய்து அவன் 'உம்பர்கள் [illegible] யுகந்துக் கலந்துண்ணும் தொண்டருமாய் மலர் சூடிக்களைந்தன சூடும் தொண்டர்கள்'; அதனால் ஸத்வோத்தரர்களாயிருப்பவர்; 'வண்மையாவது [illegible] வாழும் வைஷ்ணவ வண்மையனாய' என்று பெரியாழ்வார் அருளியபடி பகவானிடத்தில் [illegible] அவனையன்றி ஆத்மாபிமானமும், ப்ரவ்ருத்தியும், ஸம்பந்தமு மில்லாதவர்; (living moving and having their being in god); தங்கள் திருவடி ஸம்பந்த முடையவர்களை யெல்லாம் புனிதராக்கவல்லவர் என்றறியத்தக்கது. இவ்வுண்மையெல்லாவற்றையும், மற்றுமிப்படிகளில் அறியவேண்டியவைகளை யெல்லாம் நினைந்து ஸ்ரீ தேசிகன் '[illegible]' என்று அருளிச்செய்தார்.

அநேக ஸஹஸ்ர ஜன்மங்களில் ஸம்பாதித்த புண்யங்களின் பயனாக ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஜன்மமடைந்த நாம் அதன் பெருமையை யுணர்ந்து, அதைக் காப்பாற்ற இயன்றமட்டில் பாடுபடவேண்டியது நமது கடமையும் கடனையுமாகும். '[illegible] முறைகளை யிகழ்ந்தடிமை, அவை [illegible] பாங்கலர் திருமாலுக்குத் தொண்டர்க்கு' மென்பது [illegible].

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தம். *

இந்த ஸபையின் அத்யக்ஷர்களான ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த விஷயமாய் அடியேனை உபந்யஸிக்கும்படி நியமித்தகன் பேரில் அடியேன் யதாமதி செய்யும் உபந்யாஸத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி, அதிலுள்ள தோஷங்களைப் பாராட்டாமல் உள்ள குணத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியருள்வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

முதல் நாள் ஸ்ரீ. உ.வே. திருவஹீந்த்ரபுரம் நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமி, தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயத்தில சில அநுபபத்யுத்காடநத்தை அநுவதிக்க ஸூக்திகளை அருளிச்செய்தமையால், அந்த ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஆசேஷிதமாயுள்ள அநுபபத்திகளின் பரிஹார விஷயமாகச் சில விஷயங்களை ப்ரஸ்தாவிக்க வேண்டியிருப்பதால், ஸ்வாமிகள் அதை அம்பதாவாகத் திருவுள்ளம் பற்றலாகாதென ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

முதலில், ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த மென்பதில், ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களாகிறார் விஷ்ணு ஸம்பந்த ஜ்ஞாந முள்ளவர்கள். 'அகாரோ விஷ்ணுவாசக:' என்கிறபடியே விஷ்ணு பதபர்யாயமான அகாரத்தோடேகூடின ப்ரணவத்தில் சொல்லப்படுகிற சேஷ சேஷிபாவம் ரக்ஷ்ய ரக்ஷக பாவம் முதலான ஸம்பந்தங்க

* ஸ்ரீ ராஜமன்னார் ஸந்நிதியில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையில் ஜௌத்திஞ்ப மார்கழியீ 10வ. யாகிற ஸபை ஆரம்பித்த இரண்டாவது தினம் காலை 8-மணி முதல் 12-மணிவரை காரப்பல்காம் ஸ்ரீ. உ.வே. வித்வான் பிரகாசார்ய ஸ்வாமியால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸத்தின் க்ரமம்.

இஃது, அந்த ஸ்வாமியின் தமையன் குமாரர் வெங்கடாசார்யரால் ஸங்க்ரஹித்து எழுதப்பட்டது.

ளில் ப்ரதாநமாயுள்ள சேஷசேஷி பாவ ஸம்பந்தத்தினுடைய ஜ்ஞாநமே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம். '[illegible]' என்கிற ஸ்ருதியாலும், '[illegible]' என்கிற ஸூத்ரத்தினாலும் பகவத் விஷய பக்தியே அந்த ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமாகிறது. அப்படியே, ப்ரபத்தியும் '[illegible]' என்கிறபடியே ப்ரணவ கரணகமாயிருக்கையாலும், அன்றிக்கே ஸ்வரூப பர பல ஸமர்ப்பண ரூபையாய் இருக்கையால், அதில் ஸ்வரூப ஸமர்ப்பணம் சேஷத்வ ஜ்ஞாந ரூபமாயிருக்கிறபடியாலும், ப்ரபத்தியும் சேஷசேஷி பாவ ஸம்பந்த ஜ்ஞாந ரூபமாகிறது. அதில் பக்தி நிரந்தர ஸ்ம்ருதி ரூபையாய் விஷயத்தினுடைய அத்யர்த்த ப்ரியதையாலே தானும் அத்யர்த்த ப்ரியையா யிருப்பதால், பாலே மருந்தாமாப் போலே உபாஸகர்களுக்குப் பல ரூபையாயும் உபாய பூதையாயுமிருக்கும். ப்ரபந்நர்களுக்கு '[illegible]', '[illegible]' என்றுமிருப்பதால் போஜந ந்யாயத்தாலே மோக்ஷ ப்ராப்யமான அநுபவத்துக்கு உபகரணமான அபிநிவேச ரூபை யாகையால் கேவல பலரூபையா யிருக்கும். பகவத் கடாக்ஷ விசேஷத்தாலே ஆழ்வார்களுக்குக் கிடைத்த பக்தியானது விளம்ப அக்ஷமதையையும் கரண சைதில்யத்தையும் விளைப்பித்து, அநந்ய கதித்வத்தையு முண்டாக்கி, ப்ரபத்தியை அநுஷ்டிக்கும்படி செய்யும். [இதற்கு உதாஹரணமாக நம்மாழ்வார் பக்தி பாரவஶ்யத்தாலே ப்ரபத்தி பண்ணின ஸ்தலங்களில் ஒன்றான திருக்குடந்தை ஆராவமுதாழ்வான் விஷயமான 'ஆராவமுதே' என்கிற திருவாய்மொழியின் முதற்பாசுரம் விசேஷமாய் உபந்யஸிக்கப்பட்டது. விஸ்தர பயத்தால் இங்கு அது விவரிக்கப்படவில்லை.]

[illegible]

இனி, பக்தி, ஸ்வரூப விருத்தையன்று என்பதற்கு ஸமாதாநம். ஸ்வரூப மென்பது '[illegible]' என்று ஆதி அஸாதாரண தர்மத்தைச் சொல்லுகிறது. மூலமந்த்ரத்தில் பத த்ரயத்தாலும் சொல்லப்படுகிற அநந்யார்ஹ சேஷத்வ அநந்ய ஶரணத்வ அநந்ய போகத்வங்களாகிற அஸாதாரண

தர்மங்களில் ஒன்றாகிய அநந்ய ஶரணத்வத்துக்கு உபாயாந்தர பரிக்ரஹம் விருத்தமாகையால், பக்தி ஸ்வரூப விருத்தமென்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த அநந்ய ஶரணத்வம் ப்ரபத்திக்கு அதிகாரமாகிறபடியால் அந்த அதிகாரத்துக்குப் பக்தி விருத்தமென்று ஸ்ரீதேஶிகன் திருவுள்ளம். ஆனால் அவ்வதிகாரம் வந்தேறியா அல்லது ஸ்வரூபாநுபந்தியா வென்று விசாரிக்கப்புகில், மூலமந்த்ரத்தில் பதத்ரயோக்தங்களான தர்மங்களில் ஒன்றாக இருப்பதால், அநந்ய ஶரணத்வ ரூபமான அவ்வதிகாரத்தை வந்தேறியென்று சொல்லவொண்ணாது. ஆகையால் நித்யமாயும் அதிகாரமாயுமுள்ள இந்த தர்மத்தினுடைய ஜ்ஞாநமுள்ளவர்களுக்கு உபாயாந்தர பரிக்ரஹம் விருத்தமென்கிறது. இதைத் திருவுள்ளம்பற்றியே ஸ்ரீதேஶிகன் 'க்ருதே ஸ்வநிஷ்டாஶா ஹதா' என்று பக்தியைக் காட்டில் ப்ரபத்திக்கு வ்யாவ்ருத்தியை ப்ரதிபாதிக்கிற ஶ்லோகத்தில் 'ஶ்ரீமத்வைஷ்ணவ ... ' வென்று அருளிச்செய்தது. அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதையிலும் 'ஈசேநஸ்யாஸ்ய ஸ்வாவஜ்ஞா' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது: ஐஶ்வர்யம் ஸ்வாதந்த்ர்ய ரூபமாகையாலே தத்விபரீத ரூபமான பாரதந்த்ர்யம் அநைஶ்வர்ய ஶப்தவாச்யமாகிறது. 'ஸ்வாவஜ்ஞா' என்று அத்தை ஸ்வாபாவிகமாகச் சொல்லிற்று. இதைப்பற்றியே லக்ஷ்மீதந்த்ரத்தில் ப்ரபந்நனுக்கு உபாயாந்தர பரிக்ரஹம் சேருங்கால் ப்ராயஶ்சித்தம் விதிக்கப்பட்டது. ஆரம்பியாலே மௌனஜ்ஞோபாயத்தில் அந்வயித்தவனுக்கு ஶக்தி ஸம்பவே முக்யோபாய பரிக்ரஹம் சேர்ந்தால் ப்ராயஶ்சித்தம் விதிக்கக் காணாமையாலே, இப்ப்ராயஶ்சித்த விதி பக்திக்கு ஸ்வரூப விரோதத்தைக் காட்டுகிறது. இதைத் திருவுள்ளம் பற்றியே ஸ்ரீதேஶிகன் 'தேஶிக ஶரணவ்ரஜாதி ... ' என்று நிக்ஷேப ரக்ஷையில் அருளிச்செய்தது. இப்புடையில் வக்தவ்யாம்ஶங்கள் பலவுண்டே யாகிலும் விஸ்தர பயத்தாலே அவை விடுக்கப்பட்டன.

ப்ரபத்தே: ஸாக்ஷாதுபாயத்வம்

இனி, ப்ரபத்தி மோக்ஷத்தைக் குறித்து உபாய மாகுமோ வென்பதைப்பற்றி விசாரிப்போம். 'ஶரணம் வ்ரஜ' என்று

விதித்தையா யிருப்பதாலும், 'பக்த்யா ப்ரபத்த்யா வா' என்று விகல்பித்திருப்பதாலும் ப்ரபத்தி உபாயமென்று ஸ்ரீதேஶிகன் திருவுள்ளம். ஆனாலும் தேஶிகனே, ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜநத்தில் 'உபாய கேவல ... ' என்றும், '... ' என்றும், '... ' என்றும் அருளிச்செய்திருப்பதால், தேஶிகனுடைய ப்ரபத்த்யுபாயத்வ ப்ரதிபாதக ஸூக்திகள் வ்யாஜோபாயத்வபரைகள். மேலும் ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜந வ்யாக்யாநத்தில் ஸ்ரீ. உ. வே. திருப்புட்குழி ஸ்வாமி 'உபாயகேவல ... ' என்கிற ஶ்லோக வ்யாக்யாநாவஸரத்திலே 'உபாயஶ்ச ... ' என்கிற ஜ்ஞாநத்திற்கு ஜ்ஞாந விஶிஷ்ட ஜ்ஞாநத்தோடு ப்ரபத்தி நிரபேக்ஷோபாயத்வ ப்ரகாரக ஜ்ஞாந ப்ரதிபந்தகத்வத்தை அருளிச்செய்திருப்பதாலும், ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில், த்வயாதிகாரத்துக்கு வ்யாக்யாநமான ஸாராஸ்வாதிநியில், ப்ரபத்திக்கு பக்தி துல்யோபாயத்வமில்லையென்றும், ஸம்வரணுடைய உபாயாந்தர ஸ்தாந நிவேஶத்துக்கு ப்ரபத்தி உபாயமென்றும், 'பக்த்யா ப்ரபத்த்யா வா' என்கிற விகல்பத்துக்கு ஸ்வாநுஷ்டாநாநந்தர காலீந கர்த்தவ்யத்வாபாவ ரூபஸாம்யத்திலே தாத்பர்யமென்றும், கர்மி ச்ராத்தக மாகத்தாலே ப்ரபத்தி உபாயாந்தர ஸ்தாந நிவேஶோபாயமாக ஸித்திக்கிறபடியால் முக்யோபாயாஶக்தனுக்கு மௌனஜ்ஞோபயோக்யத்தில் ஸம்வரணுக்கு உபாயாந்தர ஸ்தாந நிவேஶ ப்ரஸக்தியில்லையென்றும், நிக்ஷேப சிந்தாமணியில், 'உபாயகேவல ... ' என்கிற ஶ்லோக வ்யாக்யாநாவஸரத்தில், 'ப்ரபத்தி ஆபாத ப்ரதீதியில் உபாயமாக தோற்றிய நிரூபண தஶையில் உபாயமாகாது' என்றும், '... ' என்கிற இடத்தில், 'மோக்ஷம் தாஸத்வ ஸம்பந்த ப்ரயுக்தம்; ப்ரபத்தி ப்ரயுக்தமன்று' என்றும், கோபால தேஶிகன் அருளிச்செய்திருப்பதால் ப்ரபத்திக்கு அநுபாயத்வம் ஸித்தம் மேலும் மூலமந்த்ரத்தில் அயமர்த்த நிரூபணத்தில் ப்ராப்தி காரணத்வத்தைத் தேஶிகன்

அருளிச்செய்திருப்பதாலும், ‘[illegible] ஸ்ரீ[illegible] [illegible] காரணம்’ என்றும், ஆதேச ஸப்தார்த்த நிருபணத்தில் ‘[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] காரணவாய [illegible] விவக்ஷிதஃ’ என்று கர்த்ருஃ காரணத்வ விவக்ஷையை வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ ஸ்ருதப்ரகாசிகையிலும், ‘[illegible] [illegible]’ இதி தத்வஸார ஸ்லோக வ்யாக்யாநவஸரத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்ய ஸ்ருதப்ரகாசிகையிலும் ஈஸ்வரனுக்குக் காரணத்வம் வ்யக்தமா யிருப்பதாலும், ‘[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]’ என்கிற ஸூத்ரத்தாலே பலகாரணத்வமும், ‘[illegible] [illegible]’ என்கிற ஸூத்ரத்தாலே பலப்ரதத்வமும் தனித்தனியே ஏற்படுகிற படியாலும், பகவத் குணதர்ப்பணத்தில் ஸ்ரீ பராஸரபட்டர், ‘[illegible] [illegible] [illegible]’, ‘[illegible] காரணம் [illegible]’ என்கிற ஸ்லோக வ்யாக்யாநாவஸரத்தில் ஈஸ்வரனுக்குக் காரணத்வத்தை ப்ரதிபாதித்திருப்பதாலும், ஸ்ரீ பாகவதம் ஸ்ருதிகீதையில் ‘[illegible] [illegible] [illegible]’ என்று ஈஸ்வரனுக்கு கரண காரக ஸக்தி ப்ரதிபாதநம் செய்திருப்பதாலும், பக்திக்கே கரணத்வம் ஔபசாரிகமாகக் கொள்ளவேண்டியிருப்பதால் ப்ரபத்திக்குத் தஸாலம் நிம்புரத்ய்யாய ஸித்தம்.

ஸ்ரீய[illegible] [illegible] [illegible]வாயகம்.

இனி, பிராட்டிக்கு மோக்ஷோபாயத்வம் உண்டா இல்லையா என்பதை நிரூபிப்போம்.

[illegible] “[illegible]’ என்று காரணாவஸ்தைக்கு ஸ்ருதி த்யேயதையை விதித்தது. ‘[illegible] [illegible]’ இத்யாதி வாக்யங்களாலே காரணம் ப்ருஹ்ம பத வாச்யமென்று சொல்லிற்று. ‘[illegible] [illegible] [illegible]’ ‘[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]’ என்று ப்ருஹ்ம ஸப்த வாச்யம் புருஷோத்தமனென்றும், அவனே தாபத்ரயாதுரர்களால் மோக்ஷத்தின் பொருட்டு உபாஸ்யன். அவன் ஸர்வேஸ்வரனே என்றும், ப்ருஹ்ம

பதார்த்த நிருபண ப்ரகரணத்திலும். இத்ர ப்ராணதிகரணத்தில் ‘[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]’ என்றும் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்கையாலும், நாரீணும் உத்தமையான பிராட்டிக்கு ஏதாத்ருஸமான ப்ருஹ்ம ஸப்தவாச்யத்வம் ஸம்பவியாமையாலே, ஏதத் ஸமாநயதந்த்ரமான த்யேயத்வ மோக்ஷப்ரதத்வங்கள் இல்லை. மேலும் ‘[illegible] [illegible] [illegible]’ என்கிற ஸ்லோகத்திலும் ‘[illegible] [illegible] [illegible]’ என்கிற ஸ்லோகத்திலும், ‘[illegible] [illegible] [illegible]’ என்கிற ஸ்லோகத்திலும், பிராட்டிக்கு ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் ஸஹகாரித்வ மொழிய காரணத்வம் இல்லை யென்பது வ்யக்தமா யிருப்பதாலும், அஜ்ஞாத நிக்ரஹையான பிராட்டிக்கு காரிய மிருப்பதாலும், மேற்ஸரீர ஸ்ருஷ்டியில் கர்த்ருத்வம் இல்லாமையாலும், மேற்சொன்ன ஹேதுவாலே ‘[illegible] [illegible]’ என்கிற நிக்ரஹ நிவ்ருத்தி ஸங்கல்பம் கூடாமையாலும், ஈஸ்வர த்விசவ ப்ரஸங்கத்தாலும், பிராட்டி விஷயத்தில் பட்டர் ஸாதித்த அஷ்டஸ்லோகியில் ‘[illegible] [illegible]’ இத்யாதி ஸ்லோகத்திலும், மந்த்ரத்திலும் ‘[illegible]’ இத்யாதி சூர்ணிகையில் புருஷகாரார்த்த ப்ரபத்தியைச் சொல்லி, உபாயார்த்த ப்ரபத்தியில் அந்வயமில்லாமை ஸ்பஷ்டமா யிருப்பதால். பிராட்டி விஷயமான உபாயத்வ ப்ர வாக்யங்கள் [illegible] [illegible] புருஷகாரத்வ பரங்கள். த்வயத்தில் பூர்வகண்டத்தில் விஸேஷண பூதையான பிராட்டிக்கு விஸேஷணங்களுக்கு விஸேஷ்யாந்வயி தர்மவத்வம் ஸாஸ்த்ர ஸித்த மாகையாலே உபாயத்வம் உண்டென்பதும் பாதகமான ஸ்தலத்தில் அந்த ந்யாயம் ஸம்பவிக்குமாகையால் பாதகமான ஸ்தலத்தில் அந்த ந்யாயம் ஸம்பவிக்காமையால் கீழ்ச்சொன்ன பாதக பாஹுள்யத்தாலே, அதுவும் ஸம்பவியாது. கைங்கர்ய ப்ரதி ஸம்பந்தித்வ ரூபமான ஸேஷித்வம் மிதுந பர்யாப்தம் என்பதில் ப்ரமாண பாஹுள்ய மிருப்பதால், உத்தர கண்டத்தில் கீழ்ச்சொன்ன ந்யாயம் ஸம்பவிக்கலாம். ப்ருஹ்ம ஸப்தவாச்யத்வம் பிராட்டிக்கு இல்லை யென்பது ஸ்ரீதத்வ ஸித்தாஞ்ஜநத்திலும் ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜந வ்யாக்யாநத்திலும், தத்வ டீகையில் ‘[illegible] ஸ்ரீ[illegible]’ என்கிற வாக்யார்த்த நிருபணத்திலும் வ்யக்தம்.

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

கடிதங்கள்.

(1)

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஒரு விண்ணப்பம்.

வேதாந்த விஷயங்களையே முக்கிய நோக்கமாயுடைய இந்தப் பத்ரிகைக்கு ராஜீய தேசிய ஸம்பந்தமான விசாரம் பஹிஷ்காரமே. ஆனாலும், இப்போது உலகம் அடைந்திருக்கும் தர்ம துஸ்திதியையும், கைத்தொழில்கள் வ்யாப்தமின்றி நெருக்கடியான ஸந்தர்ப்பத்தையும் நோக்குமிடத்தில், இவற்றைத் தவிர்த்து உலக க்ஷேமத்தை உண்டுபண்ண வேண்டிய உபாயம் எதுவானாலும், அதை எடுத்துக் கூறவேண்டியது ஒவ்வொரு பத்ரிகையின் கடமையும் ஆகும். மேலும் இப்படிப்பட்ட கஷ்டகாலங்களிலேயே உலகத்திலுள்ள எல்லா மதங்களின் தத்வங்களையும் ஆராய்ந்து ஒப்பிட்டு, 'இந்த தத்வம்தான் உண்மை, இந்தமதம் தான் ச்லாக்யமானது' என்று அறியக்கூடும். ஜகத்காரண வஸ்து இன்னதென்று ஸ்பஷ்டமாய் அறியக்கூடிய ஸமயம், ஜகத் வ்யாபாரம் தடைபட்ட காலத்திலேயே. இந்தக் காரணங்களைக்கொண்டு வேதாந்த நிஷ்டையான இந்தப் பத்ரிகையில், மூலமந்த்ரமான திருமந்த்ரத்தின் அர்த்த விசாரம் தற்கால நிலைமையை எப்படி ஒருவாறு தவிர்க்கக்கூடுமென்று இந்த வ்யாஸத்தில் எழுதப்படுவது க்ஷமிக்கக்கூடியதே.

ஸமீபகாலத்தில், இங்கிலாந்தின் ப்ரதான மந்த்ரியான "லாய்ட் ஜார்ஜ்" என்பவர், ஐரோப்பாவில் சிறந்த க்றிஸ்தவ மடாதிபதியான "போப்" என்பவருக்கு, இது விஷயத்தைக் குறித்தே ஒரு விண்ணப்பம் செய்து கொண்டிருக்கிறார். அதாவது: இப்போது உலகத்திலுள்ள தர்ம துஸ்திதியைப் போக்கி க்ஷேமத்தை விளைவிக்க மடாதிபதிகள் தம்மாலான ஸத்போதனைகளை ஜனங்களுக்குப் போதிக்க வேண்டிய தவச்யமென்றும், மடாதிபதிகள் ராஜீய தேசிய விஷயங்களில் தலையிட்டுக்கொள்ளக் கூடாதென்ற நிபந்தனைக்கு முற்றும் உட்படக் கூடாதென்றும் கூறியிருக்கிறார். மொத்தத்தில் உலக க்ஷேமம் எல்லாருக்கும் அவச்யமான விஷயம். ஆகையால் அதில் எல்லாருக்கும் அதிகாரம் உண்டு. இது விஷயத்தில் திருமந்த்ரத்தின் அர்த்த புஷ்டியை ஆராய்ச்சி செய்வது யுக்தமென்றே தோன்றுகிறது.

திருமந்த்ரமான அஷ்டாக்ஷரமானது, ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ, புராண க்ரந்தங்களின் ஸாரமென்பதாகவும், மூலமான அதற்கு வ்யாக்யா-

னங்களாக ஏற்பட்டவை வேதாகமங்கள்" என்றும் நம்முடைய ஆசார்யர்களின் கருத்து. பரமாத்மாவான ஈச்வரனுக்கு அநேக திருநாமங்கள் இருந்த போதிலும் அதில் ச்ரேஷ்டமானது 'நாராயணன்' என்னும் திருநாமம் என்று கொண்டாடுவது, அந்த சப்தத்தின் அர்த்த புஷ்டிக்காகவே. 'நார' சப்தத்திற்கு 'அப்புக்கள்' என்றும், 'நரர்களின் ஸமூஹம்' என்றும் இரண்டு பொருள்கள் உண்டு. அதில் முதல் அர்த்தமான 'அப்புக்கள்' என்பதிலிருந்து 'நித்ய வஸ்துக்களின் கூட்டம்' என்கிற அர்த்தம் ஏற்பட்டது. அவற்றை அயநமாக உடையவன் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவான ஸர்வேச்வரன். ஆகையால் நாராயணபதம் பரமாத்மாவான எம்பெருமானைக் குறித்தது. இரண்டாவது 'நரஸமூஹத்தை ஆதாரமாக உடையவன்', அதாவது சேதநர்களைத் தனக்கு இருப்பிடமாக உடையவன், எல்லா ஜீவாத்மாக்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய் இருக்கும் பரமாத்மாவைக் குறிக்கிறதென்றும் சொல்லுவர். இவ்வர்த்தங்கள் நம்முடைய பூர்வாசார்யர்களால் திருமந்த்ரார்த்த ப்ரகரணத்தில் விஸ்தாரமாய்க் கூறப்பட்டிருப்பதால் அவற்றை இங்கு மீண்டும் எடுத்துக் கூறுவது அநாவச்யம்.

இனி, "அப்புக்களை ஆதாரமாக உடையவன்" என்றால், 'ஸமுத்ரங்களை ஆளும் சக்ரவர்த்தியாய்த் திகழ்பவன்' என்றும், 'நரஸமூஹத்தை ஆதாரமாக உடையவன்' என்றால் 'பொது ஜனஸமூஹத்தை முக்கிய பாங்யாக உடையவன்' என்னும் பொருள் கொள்ளவும் கூடும். இப்படி பொருள் கொள்வதில் ச்ருதி வாக்யங்களின் கௌரவம் சற்று குறைந்துவிடுமோ என்றால், அபரிமிதமான விஷயம் பரிமிதமான பதங்களில் காணப்படுவது, பரமாத்மாவின் ஆச்ரித ஸௌகர்யாபாதகமான, வாத்ஸல்யாதி குணங்களால் ஸார்த்தமாவது, ச்ருதிகளின் கௌரவத்தை மேன்மைப்படுத்துமே யன்றி குறைவுபடுத்தாததாகையால், மேற்கூறிய அர்த்தங்களை ஆசார்யர்கள் ப்ராமாணிக்காது இருப்பினும் பத்ரவானவையென்று நம்புகின்றேன்.

மேலும், 'நா விஷ்ணு: ப்ருதிவீபதி:' என்றும், 'திருவுடை மன்னரைக் காணில் திருமாலைக் கண்டேனே' என்றும் நம் முன்னோர்கள் கூறியிருப்பதால் தேசத்தை ஆளும் சக்ரவர்த்தியை ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் அம்சமாகக் கருதுவது ஸித்தாந்த விரோதமாகாது.

இவ்வர்த்தங்களை அங்கீகரிக்கும் பக்ஷத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ராஜவிச்வாஸமும், ராஜபக்தியும் ஏற்படும் என்பதற்குத் தடையில்லை. அதன் மூலமாய் விபரீத ப்ரவசநமும் அதி தீவ்ரமாய் நடக்கும் கலகமும் தவிர்க்கக்கூடியது. மேலும், திருமந்த்ரத்தின் தாத்பர்யமான 'ஜீவாத்மாவான எனக்கும் அல்லன், பிறர்க்கும் அல்லன்; ஆனால் பரமாத்மாவான நாராயணனுக்கே நான், ஸர்வப்ரகார பாரதந்த்ரன், அவனுக்கே கைங்கர்யம் செய்யக்கடவேன்' என்கிற அர்த்தம் ஸாவதேசங்களிலும் பரவுதல் தற்காலத்தில், அவச்யமாவதாலும், அஜ்ஞானத்தாலும் ஏற்பட்ட தவு

ஷம் மாறி, ப்ரபுக்களுக்கும் ஏழைகளான வேலையாட்களுக்கும் பரஸ்பரம் ப்ரீதி ஏற்படும் என்பதற்கு ஐயமில்லை. 'மாலைத்தனியே வழிபறிக்கக் கோலிப் பதியிருந்த கொற்றவனுரை' திருமங்கை மன்னனை வஶ்யப்படுத்தின திருமந்த்ரம், பின் யாரைத்தான் வஶ்யப்படுத்தாது?

மம, மம, என்னும் ஜீவாத்மாக்களின் 'அஹம்பாவத்தால் தடைபட்ட ஜகத் வ்யாபாரத்தை ப்ரவர்த்திக்கச் செய்வது நமஃ, நமஃ, என்னும் அதைத் தவிர்க்கும் அக்ஷரங்களேயாகும். ஜகத் வ்யாபாரத்துக்கு காரணமான தொழில்களை பகவத் கைங்கர்ய ரூபமாய்ச் செய்யப்பண்ணுவது, அந்த தொழில்களிலுள்ள ஶ்ரமங்களைப் பரிஹரிக்கும். ஸொத்துடையவர்களான ப்ரபுக்களையும், தங்களுடைய பாரதந்த்ர்யமில்லாமையை அறிந்து தங்கள் ஏவல் செய்பவர்களான ஏழைகளிடத்தில், தாங்கள் பகவானிடத்தில் ப்ரார்த்திக்கும் வாத்ஸல்ய, ஸௌஶீல்ய, ஸௌலப்ய குணங்களைக் கற்பித்து [illegible] காண்பிக்கச்செய்து, இருவருக்கும் முள்ள வைரத்தைப் போக்கடித்து உலகத்திற்கு க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது திருமந்த்ரமேயன்றி வேறல்ல.

> "குலந்தரும் செல்வம் தந்திடுமடியார்
> படுதுயராயின வெல்லாம்
> நிலந்தரம் செய்யும் நீள்விசும் பருளும்
> அருளொடு பெருநில மளிக்கும்
> வலந்தரும் மற்றும் தந்திடும் பெற்ற
> தாயினு மாயின செய்யும்
> நலந்தரும் சொல்லை நான்கண்டுகொண்டேன்
> நாராயணா வென்னும் நாமம்."

மேற்கூறிய வகையாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அங்கீகரிக்கும் பக்ஷத்தில், [illegible] ஸகலரிலும் நிருக்குமாரரான நம்முடைய [illegible] ஜயம் செய்யும்போதும் அவருக்குத் தக்க [illegible] ஸ்ரீ[illegible] சில சகாயங்கள் இருந்தது ஒரு [illegible] பதித்த ஒரு கிரீடமும், ஸ்ரீ[illegible] அவருக்கு ஸமர்ப்பித்து அவரை அணிவித்து கொள்ளக் கேட்டுக்கொள்ளலாம்.

அவரும் அவற்றை அதிக ப்ரீதியுடன் அங்கீகரிப்பர் என்பதற்குத் தடையில்லை.

சைதாப்பேட்டை, 16—7—1921. } இப்படிக்கு, தாஸன், சை. கிருஷ்ணமாசார்யன்.

(2)

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை திருவாரூர்.

இந்த ஸபையின் [illegible] மஹோத்ஸவம் 23-7-21-ல் திருவாரூர் அந்த திருக்கண்ணமங்கை [illegible] பத்தர் ஆவி [illegible] நடைபெற்றது. அப்பொழுது திருக்,

குடந்தை ஸப் ஜட்ஜ் ஸ்ரீ. உ.வே. வி. பாஷ்யம் அய்யங்கார் ஸ்வாமி பி. ஏ.; பி. எல். அக்ராஸநாதிபத்யத்தை அத்யந்தம் அழகாய் வஹித்தார். இந்த மஹோத்ஸவத்துக்கு எழுந்தருளின பக்தஶிரோமணிகளையும் ஸாத்விகத்தை ஆபரணமாகப் பூண்ட அக்ராஸநாதிபதியையும் ஸ்ரீமான் வேளுக்குடி சேஷாத்ரி அய்யங்கார் ஸ்வாமி நல்வரவுகூர்ந்து அழைத்தார். இந்த நல்வரவு என்னும் பதத்தை ஸார்த்தகமாகச் செய்யுங்கால், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களான பாகவதோத்தமர்கள் அடங்கிய இந்த ஸபை தர்சனமாத்திரத்தால் பாவத்தை உண்டுபண்ணுகிறதென்றும் அனுபவித்தி 'ஸ்நாநத்தினால் மட்டும் பாவத்தை உண்டுபண்ணும் ஸுரஸிந்துவைப் பார்க்கிலும் உத்க்ருஷ்டமானது' என்பதை வெகு அழகாய், பின்வரும் உபந்யாஸகர்களை ஸபையர்கள் ஶ்ரத்தையுடன் திருச்செவிசாத்தும் பொருட்டு அடிப்படையாகக் கோலினார்.

பிறகு, அக்ராஸநாதிபதி, ஸ்ரீவைஷ்ணவருக்கு சேஷத்வமே பிரதானமான லக்ஷணம் என்றும் அதனடியாகவே அக்ராஸநாதிபத்யத்தைத் தான் வஹிக்க திருவுள்ளம்பற்றினதாக ஸாதித்து, ஜீவராசிகளுக்குள் ஒரு ஜீவனுக்கு மானுஷதேகம் கிடைப்பது அத்யந்தம் துர்லபம் என்றும் அப்படிக் கிடைத்திருப்பதினாலேயே மோக்ஷத்துக்கு முதற்காரணமான ஆத்யாத்மிக ஜ்ஞான ஸம்பாதநத்துக்கு மேற்படி தேகம் ஸாதகமாயிருப்பதையும் அருளினார். பிறவபனுகிகள் தேசத்துக்கு அநுகுணமாக அங்குரிப்பதுபோல் இந்த பரதகண்டத்தில் உள்ள முன்னோர்கள் வித்யைகளுக்குள் ப்ரதானமான ஆத்மவித்யையிலேயே தங்களுடைய காலத்தை எல்லாம் கழித்தார்கள். ஆனபடியால் இச்சபையைப் போன்ற இதர ஸமாஜங்கள் அப்படிப்பட்ட ஸத்வித்யையிலேயே மனுஷ்யனை ஈடுபடச்செய்யவேண்டும் என்று எம்பெருமானைப் பிரார்த்தித்துத் தன்னுடைய அழகான திருவாய்மொழியை அக்ராஸநாதிபதி உபஸம்ஹரித்தார்.

மேற்சொன்ன சேஷத்வத்தை யதார்த்தமாக ஒருவன் அறியவேண்டுமானால் அதற்கு 'விவேகம்' அத்யாவஶ்யம் என்பதை ஸ்ரீமான் புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி அக்ராஸநாதிபதியைப் பின்பற்றி அருளினார். விவேகம் நான்குவிதம் என்றும் அவை: (1) தேஹாத்ம விவேகம் (2) ஜீவாத்ம பரமாத்ம விவேகம் (3) அல்பபுருஷார்த்த பரமபுருஷார்த்த விவேகம் (4) உபாய விவேகம் என்பதாகப் பிரித்து ஒவ்வொன்றையும் கேட்போர்கள் ஆனந்திக்கும்படி உபந்யஸித்தார்.

இந்த விவேகத்தால் புத்திமானான மனுஷ்யன் புருஷார்த்த விவேகம் பண்ணவேண்டும் என்று ஸ்ரீமான் காரப்பங்காடு தேசிக வரதாசாரியர் ஸ்வாமி தம்முடைய உபந்யாஸத்தை உபக்ரமித்தார்.

ஒவ்வொரு ஜீவனும் ஸுகத்தையே நாடுகிறபடியால் கொஞ்சங்கூட துக்கவாஸனையே இல்லாத நித்யஸுகமான பரமபுருஷார்த்தத்தையே விவே

கம் பிறந்த மனிதன் தேடவேண்டும். அவ்வித பரமபுருஷார்த்தம் ஸர்வேஶ்வரனைத் தவிர வேறொன்றும் இல்லையென்று திருவாய்மலர்ந்தார்.

இப்படி, பரமபுருஷார்த்தத்தை நாட இச்சிக்கிறவன் பகவத் பக்தியாகிற ப்ரத்யக்ஷமான துறையில் இறங்குவான் என்று விஜ்ஞாபித்து, அந்த பகவத் பக்தியின் ஸாரதமத்தை அறிவதற்கு நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த பாசுரங்களில் ஒன்றேபோதுமெனக் காண்பித்து, அதற்கு த்ருஷ்டாந்தமாக ஒரு பாசுரத்தின் அர்த்தத்தை நாயக நாயகீ பாவத்தில் வெகுசாதுர்யத்துடன் மன்னார்குடி தமிழ்வித்வான் ஸ்ரீ. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் ஸ்வாமி அருளி ஸபையில் உள்ளோருக்கு, பக்தியாகிற அமிருதத்தை ஊட்டினார்.

மேற்சொன்ன விஷய வைலக்ஷண்யங்களை ஒரு ஜீவன் அநுபவிக்க வேண்டுமானால் ஸதாசார்ய ஸம்பந்தம் பெறவேண்டும் என்றும் அவ்வித ஸம்பந்தம் பெற்றால் ஒழிய நித்யானந்தத்தை நிரதிசயமாக அநுபவிக்க முடியாது என்று ஸ்ரீமான் சாடக்கேத்ரி கோபாலாசாரிய ஸ்வாமி நடந்த உபந்யாஸங்களுக்கு முடிசூட்டி ஆஸநம் விட்டிருந்தார்.

பிறகு அக்ராஸநாதிபதிக்கும் உபந்யாஸகர்களுக்கும் புஷ்பஹாரம் ஸமர்ப்பித்து அவர்களுடைய ஸ்ரமத்துக்காக க்ருதஜ்ஞதாஸ்தோத்ரம் பண்ணப்பட்டு மஹோத்ஸவம் உபஸம்ஹரிக்கப்பட்டது.

டி. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார்,

காரியதர்ஶி.

(3)

பத்திரிகைகள்.

சில்காலமாக நின்றிருந்த 'ராமாநுஜன்' என்னும் பத்திரிகை மறுபடியும் நடந்து வருகிறதென் கேள்விப்பட மிகவும் ஸந்தோஷமாயிருக்கிறது. தவிர 'ப்ரம்மவித்யா' என்கிற பெயருடன் மற்றொரு பத்திரிகை ஸ்ரீ காஞ்சியிலிருந்து ப்ரசுரமாகிவருகிறதை அறிய இன்னும் ஸந்தோஷமாயிருக்கிறது. அக்கச்சியிலேயே 'ஸ்ரீதேசிகன்' என்னும், பெயருடன் மற்றொரு பத்திரிகை கூடிய சீக்கிரத்தில் ப்ரசுரமாகுமென்று நோட்டீஸ் வரப்பெற்றோம். இது நமக்கு விசேஷ ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கிறது. இப்படிப் பலபத்திரிகைகள் முன்வந்து ஜீர்ணப்ராயமாயிருக்கும் இந்த நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயத்தை பலவாறாக வெளியிட்டு நிலைநிறுத்த வேண்டுவது மிகவும் அவச்யமான காரியம். இப்பத்திரிகைகளை ஸகலரும் அபிமானித்து அவைகள் நிலைபெற்று நிற்கும்படி செய்வது நம்முடைய கடமையாகும்.

டீகா. ஸ்ரீ.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

இவ்வர்ஷத்திய ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸங்கம்.

சென்ற வர்ஷத்தில் ஸ்ரீ ராஜமன்னார் ஸந்நிதியில் நடைபெற்ற மஹா ஸதஸ்ஸில் நிர்ணயித்தப்ரகாரம், இவ்வர்ஷத்திய ஸ்ரீவைஷ்ணவ மஹாஸங்கம் திருக்குடந்தையில் நடைபெறுவதாக நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. முன் வர்ஷங்களிற்போல மார்கழியீ 10, 12உக்கு ஸமீபத்தில் அது நடைபெறலாம். சென்ற வர்ஷத்தில் மஹத்தான உத்ஸாஹத்துடனும் ஶ்ரத்தையுடனும் ஸதஸ்ஸை நிர்வாஹம்செய்த ஸ்ரீ. உ.வே. வலயபேட்டை. நரஸிம்மாசாரிய ஸ்வாமியும் ஸ்ரீ. உ.வே. பெருகவாழ்ந்தான் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியும், திருக்குடந்தையில் எழுந்தருளி இருக்கும் மற்றை ஆஸ்திகர்களுடைய ஸஹாயத்தைக்கொண்டு இந்த ஸதஸ்ஸை நடத்திவைப்பதாக முன் வந்திருக்கிறார்கள். பகவத் கைங்கர்ய ரூபமான இந்த ப்ரவ்ருத்தியில் அவர்களுக்கு அபேக்ஷிதமான உபபலம் முழுவதையும் ஸங்கல்பித்து, ஸ்ரீ பகவான், கைங்கர்யத்தை த்ருப்திகரமாகத் தலைக்கட்டி வைக்கவேண்டுமென்று நாம் அந்த பகவானையே ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

இந்த மஹாஸங்கத்தில் வித்வத் ஸதஸ்ஸும் ஒன்று நடைபெறும். ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலிய க்ரந்தங்களில் பரீக்ஷைகளும் நடைபெறும். இவற்றின் விசேஷவிவரங்களெல்லாம் அடுத்த ஸஞ்சிகையில் ப்ரசுரம் செய்யப்படும்.

கலியின் கொடுமையால் ஆஸ்திக்யம் என்பது இப்பொழுது மிகவும் க்ஷீணமாகி வருகின்றது என்பது உண்மையே. ஶாஸ்த்ரத்தில் விஶ்வாஸமும் கர்மத்தில் அபிருசியும் லோபத்தை அடைகின்றன. ஆசாரங்களெல்லாம் அத்யந்தம் விபரீதங்களாகி விட்டன. மஹாஜனங்கள், ஸதாசாரத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்குமவர்களைப் பரிஹஸித்து அவர்களைக்குறித்து உதாஸீனர்களாக இருந்த காலமல்லாய்ப்போய், அவர்களை மஹா ஶத்ருவைப்போல த்வேஷிப்பதிலும் அவர்களது ஸதாசார ப்ரவ்ருத்தியை நடக்கவொட்டாமல் தடுப்பதிலும் ப்ரவ்ருத்திக்கிறார்கள்.

இந்தத் தர்தமையின் மத்யத்தில் நம்முடைய ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையும், அதன் ஆதரவில் நடக்கும் மஹாஸங்கங்களும் க்ரந்த பரீக்ஷைகளும் என்ன பலத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கப் போகின்றன என்று ஒரு ஶங்கை இதைப் பராமர்ஶிக்குமவர்களின் மநஸ்ஸில் ஜநிக்கலாம். உண்மையாகவே அம்மாதிரியான ஶங்கை பலதடவைகளில் நம்முடைய மநஸ்ஸிலேயே ஜநித்திருக்கின்றது; பல தடவைகளில், “எதற்காக இந்த ப்ரயத்நத்தை நாம் வீணில் செய்கிறோம்?” என்று எண்ணம் தோன்றி நாம் விரக்தியை ஆரம்பித்ததும் உண்டு. ஆனால் அந்த ஶங்கை உதிக்கும் உத்தரக்ஷணத்தில், “அபார கருணையுடன் ஸ்ரீ பகவான் நமது உஜ்ஜீவநத்திற்காகவே கொடுக்கப்பட்டவைகளல்லவோ இந்த ஶாஸ்த்ரங்கள்? அவைகளை யாவச்சக்தி ஸம்ரக்ஷிக்க முயலவேண்டுவது அதில் விஶ்வாஸ முள்ளவர்களின் தர்மமன்றோ? அந்த முயற்சியின் பர்யவஸாநம் எப்படியானால் என்ன? முயற்சி செய்வதே பகவத் முகோல்லாஸகர்மாக்ஷதே!” இம்மாதிரியான எண்ணங்களும் தோன்றி நம்மை அம்மாதிரியான விரக்தியிலிருந்து தடுக்கின்றன. அதுகாரணமாகவே நாம் உத்ஸாஹத்துடன் இதில் பரிஶ்ரமப்படுகிறோம்; மற்றை ஆஸ்திகர்களையும் யதாஶக்தி பரிஶ்ரமப்படவேண்டுமென்று அடிக்கடி ப்ரார்த்திக்கிறோம். இந்த ஸபா ப்ரவர்த்தகரும் மஹாஸங்கங்களை நடப்பிப்பதும், தீபிகை முதலிய பத்ரிகைகளில் விஷய பராமர்ஶம் செய்வதும், க்ரந்த பரீக்ஷைகள் நடத்துவதும் நமது வைதிக அபிமாநத்தை த்ருடப்படுத்தி நமது வைதிக ஶ்ரீயை இன்னும் கொஞ்ச காலத்திற்காவது ஜீவித்திருக்கும்படி உபகரிக்கும் என்பது உண்மையானால், ஐஹிக ஸுகத்தையே பரம ஶ்ரேயஸ்ஸாகக் கருதாமலிருக்கும் ஆஸ்திகர்களெல்லாரும் இந்தக் கைங்கர்யத்தில் ஶ்ரத்தையுடன் பங்கெடுக்க வேண்டுவது அவஶ்யமே. அவர்கள் இதில் ஔதாஸீந்யத்தை வஹிப்பது எவ்விதத்திலும் தர்மத்திற்கு ஒத்ததாகாது. “ஜநாகாதிகாதய்யரம மஹோபத:” என்னும் ந்யாயப்படியாக யஜ்ஞாதிகளுக்குத் துல்யமாக இருக்கும் இந்தக் கைங்கர்யத்தில் எல்லாரும் தாமாகவே அந்வயித்து கைங்கர்யத்தைப் பூர்த்திசெய்து வைக்கவேண்டும் என்பதை மாத்திரம் நாம் இதுவழியாக ஆஸ்திகர்களெல்லாருக்கும் விஜ்ஞாபனம் செய்யக் கடமைப்படுகிறோம்.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்.

கர்மங்களெல்லாம் அநுபவிக்கப்பட்டு நஷ்டமாகும் வரையில் ஏற்படும் கால விளம்பத்தைப் பொறுக்கும் குணத்தை உடைத்தாயிருக்கை; ஆக இந்த நாலு ஸாமக்ரிகளுடைய ஸமுதாயமும் உபாஸநத்திற்கு அபேக்ஷிதமாம். இந்த நாலில், ஒன்று குறைந்தாலும், இரண்டு குறைந்தாலும், மூன்று குறைந்தாலும், நான்கும் குறைந்தாலும் அவர்கள் உபாஸநத்திற்கு அநதிகாரிகளாவர். ஆனால், அவர்களுக்கு ஸம்ஸாரத்தில் ஜிஹாஸையும் மோக்ஷத்தில் இச்சையும் உத்கடையாக இருந்தால், அவர்கள் உபாஸநத்திற்கு அநதிகாரிகள் என்னும் காரணத்தை மாத்திரம் கொண்டு பகவான் அவர்களை அங்கீகரிக்கமாட்டான் என்று சொல்லாமல், ஶாஸ்த்ரம், அப்படிப்பட்ட அஶக்தர்களுக்கு ப்ரபத்தி என்னும் மார்க்கத்தை விதித்து அந்த உபாய அநுஷ்டாநத்தின் வழியாக அவர்களையும் பகவான் அங்கீகரிக்கிறான், பக்த்யாதிகளால் மற்றவர்களுக்கு வரக்கூடிய பலத்தை இவர்களுக்கும் எவ்வித குறைவுமின்றிக் கொடுக்கிறான் என்று முறையிடுகின்றது. ஆகையால், ‘நாம் அந்த்ய யோநியில் ஜநித்து விட்டோமே! ப்ரஹ்ம வித்யைக்கு அநர்ஹரென்று நம்மை ஶாஸ்த்ரம் விலக்குகிறதே!’ இத்யாதியாக ஒரு முமுக்ஷு விசாரப்படுவதற்குக் காரணமில்லை. பகவான் அப்படி பக்ஷபாதி அன்று. ஜாதிமுதலிய விஶேஷமின்றிக்கே, எல்லா முமுக்ஷுக்களுக்கும் துல்யமாக பலத்தைக் கொடுக்கும் ஶீலமுள்ளவன், ‘ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு’ என்கிறபடி ஸகல ஜீவராஶிக்கும் மோக்ஷம் கொடுக்கக்காத்திருக்கிறான். நாம் அவனுடைய ஆஜ்ஞைகளைக் கொஞ்சமேனும் மீறிநடவாமல் நமக்குரிய தர்மப்படிக்கு நடந்து வந்தால் அவனுடைய நிக்ரஹத்தைப் பற்றி நாம் பயப்படவே வேண்டுவதில்லை.

‘ஸத்ராதிஸத்ருஶா: ஸ்ருதி ஸமஸ்த ஸாஸநா:
வயோதிகா: காலக்ஷேபாக்ஷமம் கதிம் ப்ரபத்ய
ஶக்தா: ஶ்ருதி வசன வ்ருத்தி
வர்ணாஶ்ரமாதி ஸம்ப்ரதாய ஸக: ஸ்ரீமத் ஸ்ரீ
ப்ரபத்தி நா மோக்ஷம் ப்ராப்நுவந்தி ॥’

இப்பொழுது நாம் இருக்கும் ஸ்திதியை ஆலோசித்துப் பார்த்தால், மோக்ஷோபாயம் ஸம்பந்தப்பட்ட வரையில் நாம் எல்லாரும்

ந்யமென்றே சொல்லக்கூடும். த்ரைவர்ணிகரோ அத்ரைவர்ணிகரோ, புமானோ ஸ்த்ரீயோ, ஶாஸ்த்ராப்யாஸம் செய்தவரோ அதைச் செய்யாதவரோ, எல்லாரும், மோக்ஷத்திற்கு அதிகாரியானால் ப்ரபத்திக்கே அதிகாரிகளாகிறார்கள். உபாஸநத்திற்கு அபேக்ஷிதமான நாலு ஸாமக்ரிகளின் ஸமுதாயம் யாரிடத்தில் இக்காலத்தில் காணமுடியும்?

சிலர் பின்வருமாறு ஒரு ஶங்கையைச் செய்கிறார்கள். அதாவது - ப்ரபத்தியைப்பற்றி ப்ரஸ்தாபிக்கும் ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி வாக்யங்கள் பக்திக்கு அங்கமாகவே ப்ரபத்தியை ப்ரதிபாதிக்கின்றன என்பதுதான். பக்தி என்னும் உபாயம் துஷ்கரமாக இருப்பதால் அதற்கு ப்ரதிபந்தகங்களாக இருக்கும் பாபங்களின் நிவாரணார்த்தம் உபாஸகர்கள் ஈஶ்வரனுடைய ஸஹாயத்தை உத்தேசித்து அவனிடத்தில் ஶரணவரணம் செய்யவேண்டிவரும். அப்படி ஶரணவரணஞ் செய்தால் அவன் ப்ரஸாதமடியாக பக்தியைத் தலைக்கட்டிக் கொண்டால், அப்படிச் செய்யப்படும் ஶரணவரணம் (அல்லது ப்ரபத்தி) பக்திக்கு அங்கமாகச் செய்யப்படுகிறது என்று சொல்லக்கூடும். அதை அநுஸரித்து, '[illegible]' இத்யாதியாக ப்ரபத்திக்கு ஆதாரமாகக் கூறப்படும் வாக்யங்களும் அப்படிப்பட்ட அங்க ப்ரபத்தி ப்ரஸாரங்களென்று சொல்லக்கூடாதோ? ப்ரபத்தி ஸ்வதந்த்ரமாகவே மோக்ஷத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் என்று நாம் ஏன் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்? என்பதுதான் அவர்களின் ஆக்ஷேபம். இந்தச் சோத்யத்திற்கு த்ருப்திகரமான ஸமாதானங்கள் உண்டு. முதலில், "ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி இல்லை யென்றால், '[illegible]' '[illegible]' இத்யாதியான வாக்யங்களுக்கு விரோதம் ஸம்பவிக்கும். முக்யார்த்தத்தில் கதி ஸம்பவிக்கையில் கௌணார்த்த கல்பனத்தை ஶாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் அங்கீகரிக்கமாட்டார்கள். இரண்டாவது - உபாஸநங்களை மோக்ஷஸாதநங்களாக விதிக்கும் ஶாஸ்த்ரமே அந்த உபாஸநத்தை த்ரைவர்ணிகர்களே செய்ய அர்ஹர்களென்றும் சொல்லுகின்றது. அப்படியானால் மோக்ஷத்தைப் பெறவேண்டிய ஒவ்வொரு ஜீவனும்

முதல் மூன்று வர்ணங்களாகிற ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரிய வைஶ்ய ஜாதிகளில் பிறந்தே மோக்ஷத்தை அடைய வேண்டுமென்று ப்ரஸங்கிக்கும். அந்த மூன்று ஜாதிகளுக்கு பஹிர்பூதனாக இருக்குமொருவன், எவ்வளவு ஸம்ஸார ஜிஹாஸையைப் பெற்றிருந்த போதிலும், மஹான்களுடைய கடாக்ஷமடியாக எவ்வளவு ஜ்ஞாநத்தைப் பெற்றிருந்த போதிலும், மூன்று வர்ணங்களுள் ஒன்றில் பிறப்பை அடையாததால் மோக்ஷோபாயத்திற்கு அநர்ஹன், மோக்ஷத்திற்கும் அநர்ஹன் என்று சொல்லவேண்டிவரும். அதுதான் ஸர்வஜ்ஞனென்று சொல்வது பரம காருணிகனான ஈஶ்வரனுக்கு அநுரூபமாகுமோ?

இவையெல்லாம் இருக்கட்டும்: ஶாஸ்த்ரஜ்ஞர் ஸமயங்களை அநுஸரித்து, ப்ரபத்தி பரமாய வாக்யங்களின் அர்த்தத்தை விசாரிப்போம். அந்த ஸமயங்களின்படிக்கு அர்த்தம் விசாரிக்கையில், ப்ரபத்தி ஸ்வதந்த்ரமாக மோக்ஷப்ரதை என்று ஏற்பட்டால் அதை நாம் அப்யுபகமம் செய்யாமல் நிராகரிக்க கூடாதன்றோ? ஸ்ரீவ்யாஸ ஸூத்ரத்தில் மூன்றாவது அத்யாயம் மூன்றாவது பாதத்தில் 'ஸத்வித்யை பூமவித்யை முதலிய ப்ரஹ்ம வித்யைகளெல்லாம் ஸாக்ஷாத் பலங்களாக இருக்கின்றனவே, இவைகளுக்கு வித்யைக்யம் ஸம்பவிக்கின்றதா? இல்லாவிட்டால் வித்யாபேதம் ஏற்படுகின்றதா?' என்று ஸம்ஶயித்துக்கொண்டு

'நாநா ஶப்தாதி பேதாத்'

என்று ஒரு ஸூத்ரத்தை ஸ்ரீவ்யாஸர் அவதரிப்பித்திருக்கிறார். ஸூத்ரார்த்தமென்னவென்றால் - [illegible] நாநா (நாநாவ ப்ரகாரம்); குத:? ஶப்தாதி பேதாத் [ஸத்வித்யை பூம வித்யை முதலிய ப்ரஹ்ம வித்யைகளெல்லாம் பரஸ்பரம் பின்னங்கள் [illegible] ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியே ப்ரஹ்ம ப்ராப்திக்கு ஹேதுக்கள். ஏனென்றால் ஶப்தம் முதலியன வேறுபட்டிருக்கும் படியால்]. இதனால் ஏற்படுகிறதென்னவென்றால் - ஶப்தம் முதலியன எவ்விடங்களில் வேறுபட்டிருக்கின்றனவோ அவ்விடங்களிலெல்லாம் வித்யைகள் பின்னங்கள் தனித்தனியே ப்ரஹ்ம ப்ராப்திக்கு ஹேதுக்கள் என்பதுதான். ஸூத்ர பாஷ்யகாரர்களும், இந்த ஹேதுவை அவலம்பித்துக்கொண்டு, ஸத்வித்யை முதலியவற்றை ப்ரதிபாதிக்கும் வாக்யங்களை விசாரித்து பின்வருமாறு

நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். எல்லா வித்யைகளும் ஒரே ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதித்தும் ஒரே பலத்தைக் கொடுப்பனவாகவும் இருந்த போதிலும், ஒவ்வொரு வித்யையிலும் சிற்சில குணவைசிஷ்ட்யமே எடுக்கப் படுகிறபடியாலும் வெவ்வேறு ஶப்தப்ரயோகங்கள் காணப்படுகிறபடியாலும், இன்னும் இவை போன்ற மற்றை பேதகாரணங்கள் இருக்கிறபடியாலும், அவை பரஸ்பரம் பின்னங்களே.

‘யத்யபி வேதாந்தவாக்யேஷு ஸர்வே ப்ரத்யயா வேத்யாபின்னா:; ப்ரத்யயாஶ்ச ப்ரஹ்மைக விஷயா:; ததாபி குணைராகர்ஷணாதிகை: ஶப்தாதி காரணபாவகாவாக்யாதி விஶேஷ: விஶிஷ்ட ப்ரஹ்மவிஷய ப்ரத்யய, வ்யக்த்யப்ரத்யய: ப்ரத்யயா வ்யக்திரேவா வித்யா பிம்பதி’ என்பது ஸ்ரீராமாநுஜ பாஷ்யம்.

‘வேத்யாபேதே வேத்யம் ஜாதியா வித்யா வினா ஶக்திதா பேதே: கத: ? ஶப்தாதி பேதாத். யதி ஹி ஶப்தபேதேந ‘வேதாந்தவாக்ய வஸ்துத: காலீந’ இதி .... ஶ்ருதிஷு ஶப்தா: ஶ்ருணோதேவாபி யதாஸம்பவம் பேதபேதக போ போதயிதவ்யா:’ என்பது ஸ்ரீ ஶங்கரபாஷ்யம்.

இந்த ந்யாயத்தை அநுஸரித்து ப்ரபத்தி விதாயக வாக்யங்களை நாம் பரிஶீலநம் செய்தால் ப்ரபத்தி வித்யை பின்னை, ஆகையால் ஸ்வதந்த்ரமாக மோக்ஷப்ரதை, யென்றே விளங்கும். ‘ந்யேத’ ‘உபாஸீத’ ‘த்யாயேத’ இத்யாதியான ஶப்தங்கள் ஸத்வித்யாதி வாக்யங்களில் தென்படுகையில், ‘ஶரணம் வ்ரஜ’ என்னும் ஶப்தாந்தரம் ப்ரபத்தி விதாயக வாக்யத்தில் காணப்படுகின்றது. ஆகையால் ஶப்தபேதம் ஏற்படுகிறது. அந்த ஶப்தபேதமும் இவ்விடத்தில் மிகவும் ஸ்வரஸம். ‘வேத’ ‘உபாஸீத’ இத்யாதி ஸமாநார்த்தகங்களான ஶப்தங்களைக்கொண்டு ஔபசாரிக பேதத்தை அவலம்பித்து ஸத்வித்யாதிகளுக்குப் பரஸ்பரம் பேதத்தை ஸ்தாபிக்கையில், ‘த்யாயேத’ ‘ஶரணம் வ்ரஜ’ இத்யாதி பின்னார்த்தகங்களான ஶப்தங்களைக்கொண்டு முக்கிய பேதத்

தை அவலம்பித்து ப்ரபத்தி வித்யைக்கும் வித்யாந்தரங்களுக்கும் பேதத்தை நிர்ணயிப்பது ஸ்வரஸதரமாகு மென்பது கவனிக்கத் தக்கது. தவிரவும், அபஹதபாப்மத்வாதிகளான சிற்சில குணங்கள் ஸத்வித்யாதிகளில் வேத்யாகாரங்களாயிருப்போல, இதில் ஸர்வஶேஷத்வாதிகளும் வேத்யாகார மென்று நாம் ஊஹிக்கக் கூடும். பக்திக்கு ப்ராரப்த வ்யதிரிக்த கர்மங்களின் நாஶமே பலம்; ப்ரபத்திக்கோ வென்றால் ஸஞ்சிதப்ராரப்த ஸர்வபாபத்தின் நாஶமும் பலம். பக்திக்கு ‘ஸதத்யுக்த பாவநாப்ரகர்ஷம்’ என்கிறபடி ஸக்ருதாவ்ருத்தி ஸ்வரூபம், ப்ரபத்திக்கோ வென்றால், ஸக்ருதேவ ஹி ஶாஸ்த்ரார்த்த: ’ என்னும் ந்யாயத்தால் ஸக்ருத்கரணமே ஸ்வரூபம். இவ்வாறு ஶப்தத்திலும், குணத்திலும், பலத்திலும் ஸ்வரூபத்திலும் இன்னும் இவைகளைப்போல ஊஹிக்கக் கூடிய மற்றை அம்ஶங்களிலும் பக்திக்கும் ப்ரபத்திக்கும் பேதங்கள் அவைகளை விதிக்கும் வாக்யங்களில் காணப்படுகிறபடியால், பக்தியைவிட ப்ரபத்தி பின்னையான வித்யை என்று ஏற்படுகிறது. இப்படி ஶாஸ்த்ரீய இருக்கையில் ப்ரபத்தி பக்திக்கு அங்கமாகவே அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் என்று சொல்வது ஶாஸ்த்ர ஸம்மதமாகுமோ?

‘ஜாதாஶ்ஶாஸ்த்ராதி வேதாதிதா, கயப்ரதா ஸ்ம்ருதா காரணம் ஸம்ப்ருக் ஜாக்ரமேவ ப்ரஸ்ஸ வித்தே பக்தமேவ ஸவ ஸக்ஷ்வேதாத ஜாதஜ: ! க்ருஷ்யாஸத்வாதி வேத: ஸம்ப்ர ஜகமஸ: கிம் ஸஸ்யகாரா: ஶ்ரீவ்ருஷ்ணாத்யாதி: ஸ்வா ஜந்மதிவ வேபுர்வாஸதாத வ்யாஸ’

கீதா பாஷ்யத்தில் ‘ஸர்வதர்மாந்’ என்னும் ஶ்லோகத்தை வ்யாக்யாநம் செய்யுமிடத்தில் ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யர் ப்ரபத்திக்கு பக்த்யங்கத்வத்தை ப்ரதிபாதித்திருக்கிறார். என்பது உண்மையே. ஆனால், அந்த ப்ரதிபாதநம் ப்ரபத்திக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை நிராஸிக்கின்றது என்று அதனால் நிர்ணயிப்பது ஸமீசீந தர்க்கமாகாது.. க்ரந்தங்களில் அந்த ஸ்ரீபாஷ்யகாரரே ப்ரபத்திக்கு ஸ்வா

தந்த்ர்யத்தையே ப்ரதிபாதித்திருக்கிறபடியால், ஒவ்வோரிடத்தில் ஒவ்வொரு ஸ்வரூபத்தை உதாஹரித்திருக்கிறார் என்று மாத்திரம் ஏற்படும். ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி அங்கப்ரபத்தி ஆக ப்ரபத்தி இருவகைப்பட்டது என்பது தான் நமது கொள்கை.

இந்த ப்ரபத்திவித்யையைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டிய அம்ஶங்கள் பல உண்டு. அவகாஶமில்லாததால் இவ்வளவுடன் விரமிக்கிறேன். ஈச்வரன் ப்ரஸாதமடியாகப் புத்தி விவேகத்தைப் பெற்றிருக்கும் நாம், ப்ரத்யக்ஷமான தேஹத்தை விட அதிரிக்தமாய் ஆத்மா என்று ஒரு வஸ்து உண்டென்றும், நச்வரமான இந்தத் தேஹ போஷணத்திற்கும் அதன் ஸுகத்திற்குமாகவே நமது வாழ்நாள் முழுவதையும் செலுத்தாமல் ஆத்மோஜ்ஜீவநத்திற்கு அபேக்ஷிதமாயுள்ள உபாயத்தையும் தேடவேண்டுமென்றும் அவஶ்யம் அறியவேண்டும். அதீந்த்ரியமாயுள்ள ஆத்ம ஸம்பந்த விஷயத்தில் ஈச்வரனுடைய ஆஜ்ஞையாகிற ஶாஸ்த்ரமே நமக்கு ப்ரமாணமாகையால், அந்த ஆத்மோஜ்ஜீவநத்தைத் தேடும் வ்யாபாரத்தில் கேவலம் யுக்திவாதங்களைச் செய்யாமல் ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறபடி நடப்பது தான் புத்திமத்க்ருத்யமாகும். அந்த ஶாஸ்த்ரமும் தேஹ போஷணத்தை ஸர்வாத்மநா அநாதரிக்கச் சொல்லவில்லை. தேஹபோஷணத்திற்கு ப்ரவ்ருத்திக்கையில் ஶாஸ்த்ரங்களில் நிஷித்தங்களென்று தடுக்கப்பட்டிருக்கிற கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்தியாமல், அநுஷ்டேயங்களென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிற கார்யங்களில் யதாஶக்தி ப்ரவ்ருத்தித்து, நாம் பகவத் தாஸரானதால் நமது ப்ரவ்ருத்தி முழுவதையும் பகவதாராதந ரூபமாகவே உணர்ந்து, நமது ஶ்ரேயஸ் அந்த பகவானுடைய ப்ரஸாதாதீநமானதால் அவனுடைய திருவடிகளையே அந்த ஶ்ரேயஸ் ஸாதநார்த்தம் ஶரணமாகக் கைப்பற்றி, 'உன்னைப் பெற்றால் நமக்கு முடியாததென்? இனி நமக்கென்ன குறையுண்டு?' என்று நிர்பரனாய் நாம் இருத்தல் வேண்டும். அப்படி நைர்பர்யத்தை ஸம்பாதித்த போதிலும் நாம் ஶாஸ்த்ர நியமங்களை ஒரு பொழுதும் அதிலங்கநம் செய்ய

அநர்ஹர்கள் என்பதையும் நாம் மறக்கக்கூடாது. ஒரு அம்ஶத்திலாவது நாம் பகவதாஜ்ஞையை அதிலங்கநம் செய்தால், நாம் எவ்வளவு உபாயங்களை அநுஷ்டித்த போதிலும் பகவானுடைய ப்ரஸாதத்திற்குப் பாத்ரமாகாமலே இருப்போம்.

'ஏவம் விலங்க்ய ஶாஸ்த்ரார்த்தம் வர்த்தமாநோ யதேச்சயா |
ப்ரியோऽபி ந ப்ரியோऽஸௌ மே மதாஜ்ஞாவ்யதிவர்த்தந:'

என்கிறபடி ஶாஸ்த்ர மர்யாதையைத் தாண்டுகிறவன் ஸர்வதா பகவதப்ரியனாவான்.

'ஆஜ்ஞாகாரம் விநா கிஞ்சித் கைங்கர்யம் ந விதீயதே |
தஸ்மாதாஜ்ஞைவ கர்த்தவ்யா ஸர்வைராத்ம ஹிதைஷிபி: ||'

ஐஹலோக ஸர்க்காராங்கீகாரம் ஸம்பாதித்துக் கொள்ளாமல் எப்படியானால் பகவதாராதநத்தில் ப்ரவ்ருத்திப்பது பிசகோ, அப்படியே விஹிதத்தை அநுஷ்டிக்காமல் வேறு கைங்கர்யங்களில் ப்ரவ்ருத்திப்பதும் பிசகு. ஐந்தாவது வேதமென்று ப்ரஸித்தமாக இருக்கும் ஸ்ரீ பாரதத்திலும்

'ஆசார ப்ரபவோ தர்மோ தர்மஸ்ய ப்ரபுரச்யுத:'

என்று ஸர்வ ஸாரார்த்தம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்ரீ விஷ்ணு சித்த வரதாசார்ய ப்ரப்ருதிகளும் ப்ரபந்நனுடைய தர்மத்தைச் சொல்லிவரும் காலத்தில்,

'ஸ்வ ஸ்வ வர்ணாஶ்ரமோசித நித்யநைமித்திகாதிகம் |
யாவஜ்ஜீவம் ப்ரபந்நஸ்ய கார்யம் ஶாஸ்த்ர விதாநத: ||
விஹித த்யாகதோ ஹ்யத்ர ப்ரபந்நஸ்ய ப்ரத்யவாய: |
ஶாஸ்த்ராதிலங்கநாதேவ பகவந் நிக்ரஹோ பவேத் ||'

[உபாயாநுஷ்டாநத்தால் தம்மை பகவத் ப்ரஸாதத்திற்குப் பாத்ரமாகச் செய்து கொண்டிருக்கும் ப்ரபந்நர்களும் ஶாஸ்த்ர விஹிதங்களை த்யஜிக்கக்கூடாதவர்கள்] என்று விவரித்திருக்கிறார்கள்.

'ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி ஸதாசார ஸம்ஸித்தம் யத்ர வர்த்ம: |
தத்ர ப்ரவ்ருத்திம் ஶாஸ்த்ரீய கர்மணாம் கைங்கர்ய புத்தித: ||
யதி ஸம்ஸ்ம்ருத்ய தத்ராபி ஶாஸ்த்ரமேவம் ஸமாஶ்ரயேத் |
நிஷித்த ஸந்த்யாகாதேவ ஶாஸ்த்ரார்த்த ஸம்ஸித்தி: ||'

[பதியின் ஆஜ்ஞாநு வர்த்திநியா யிருக்கும் ஸ்த்ரீ அவனுடைய ப்ரீத்யர்த்தம் மங்கள்ய ஸூத்ரம் மங்கள்ய வஸ்த்ரம் இவைகளை ஸம்ரக்ஷிப்பதுபோல ப்ரபந்நனும் ஶாஸ்த்ர ப்ரோக்தங்களான நியமங்களைப் பரிபாலிக்க வேண்டும்] என்று ஸ்ரீநிகமாந்த மஹா தேஶிகனும் ப்ரபந்நன் விஷயத்தில் ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி முதலியவைக ளில் விஹிதங்களாயுள்ள ஆசாரங்களின் அநுஷ்டேயத்வத்தை நியமித்திருக்கிறார்.

'ஸ்வாஜ்ஞயா வ்யவஸ்தித்வாத் க்ருத்யாகார்யவிலங்கனே ।
ஆஜ்ஞாதி க்ரமதோஷ: ஸ்யாத் ப்ரத்யவாயத்ரய: ॥'

என்றும் ஶாஸ்த்ரீய நியமத்தின் நிர்பந்தம் பேசப்பட்டிருக்கின் றது. இவை யெல்லாவற்றையும் பார்த்தால், நாம் ஶாஸ்த்ரீய நியமங்களுக்கு அடங்கி நடக்கும் வரையில் நமக்கு எவ்வித பய முமில்லை என்பது நன்றாக விளங்குகின்றது. மோக்ஷோபா யத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்க வேண்டியது அவஶ்யமே. அப்படி ப்ர வ்ருத்தித்தாலும் ப்ரவ்ருத்திக்காவிட்டாலும் ஶாஸ்த்ர நியமங்க ளுக்கு ஸர்வதா கட்டுப்பட்டே நடக்க வேண்டும். அப்படி கட் டுப்பட்டு நடப்பதுடன் உபாயாநுஷ்டாநத்தையும் செய்தால் ஸாக்ஷாத் மோக்ஷம் லபிக்கும். கேவலம் ஶாஸ்த்ர மர்யாதைக்கு உட்பட்டு நடந்துவந்தாலும் பரம்பரையாக மோக்ஷம் ஸித்திக்கு மென்றும் தெரியவருகிறது. இதைக் கேவலம் வார்த்தையில் மாத் திரம் வைத்துக்கொள்ளாமல் அநுஷ்டாநத்திலும் கொண்டுவர வேண்டுமென்பதுதான் என்னுடைய ப்ரார்த்தனை.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்.

OFFICE OF THE ... 9 - DEC ... MADRAS

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:, ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:

வேதாந்த தீபிகை

பத்ராதிபர்கள்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.
என். ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 11.] துன்மதி௵ புரட்டாசி௴ [ஸங்க்யை 12.

"த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே । வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மே(அ)நவத்யா ॥" [ஸ்ரீ. பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

வேதாந்த ஶாஸ்த்ரங்களில் முக்கியமாக உபதேஶிக்கப்படுமவை களில் ஒன்று ஆத்மாவின் நித்யத்வம். ஆத்மா பிறப்பினால் உண்டாகும் உற்பத்தியும் மரணத்தினால் உண்டாகும் அழிவு மில்லாதவன். இவ்வர்த்தத்தை ஸ்ரீகீதாசார்யன் தேஹமே ஆத்மா என்று ப்ரமித்து அதனடியாக ஏற்பட்ட ஸ்நேஹத்தால் பிறந்த ஶோகத்தாலும் அஸ்தாந க்ருபையாலும், யுத்தோந் முகராயிருந்த பீஷ்மாதிகளை வதம் செய்வதால் பாபம் வருகிற தென்கிற பயத்தாலும் கலங்கின அர்ஜுநனுக்கு ஆரம்பத்தி லேயே 'நத்வேவாஹம் ஜாது நாஸம் நத்வம் நேமே ஜநாதிபா: । நசைவ நபவிஷ்யாம: ஸர்வே வயமத: பரம் ॥' என்று தொடங்கி உபந்யஸித்தார். ஸர்வநியந்தாவாய் ஸர்வேஶ்வரனான ஸ்ரீ க்ருஷ் ணன் எப்படி ஆதியந்த மில்லாதவனோ அப்படியே அர்ஜுநன்

பீஷ்மர் த்ரோணர் துர்யோதனன் முதலிய ஜீவர்களும் எதிர் நிற்கிறவர்களும் முக்காலங்களிலும் உள்ளவர்கள் என்பது இந்த ச்லோகத்தின் பொருள். ஜீவன் ஸ்திரமான ஸ்வபாவத்தையுடையவன், ஆயுதம் நெருப்பு காற்று முதலியவைகளினால் எவ்வித மாறுபாட்டையு மடையத் தகாதவன்; ஸர்வ வஸ்துக்களிலும் வ்யாபிக்கும் சக்தியையுடையவன்; ஈச்வரனைப்போல் இயற்கையிலேயே நித்யத்வம் ஜ்ஞாநத்வம் ஆநந்தத்வம் ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம் அநுகூலஸ்வபாவத்வம் முதலிய குணங்களை யுடையவன் என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. இவன் அஜ்ஞாநத்தாலே அநாதியாகச் செய்துவந்த கர்மங்களின் காரணமாகத் தக்ஷணமாக 'இவனுக்குக் கர்மபலங்களான ஸுகதுக்கங்களை அநுபவிக்கத்தக்க சரீரங்கள் ப்ரக்ருதியின் மாறுதல்களினால் அந்தந்தக் காலங்களில் உண்டாகின்றன. இவனுக்கு சுத்தஸ்வரூபத்தில் இந்த்ரிய வ்யாபாரங்களுக்கு உதவிகளான ஸத்வம் முதலிய குணங்களாவது, பசு மநுஷ்யன் தேவன் என்னும் ரூபபேதங்களாவது கிடையாது; இவன் தேவனல்லன் நரனல்லன் பசுவல்லன் வ்ருக்ஷமல்லன்; இவையெல்லாம் இவனுடைய கர்மத்தைக் காரணமாக வுடைய சரீர ஆக்ருதிபேதங்கள். 'புமாந் ந தேவோ ந நரோ ந பசுர் ந ச பாதப: | சரீராக்ருதிபேதாஸ்து பூபைதே கர்மயோநய: ||' என்று ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில் சொல்லப்பட்டது. பிறப்பு இறப்பு, குறுக்கம் நீட்டம், சிறுத்தல் பருத்தல் முதலியவை சரீரதர்மங்கள். ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்கள் ஜீவனை ப்ரக்ருதியில் கட்டுப்படுத்துகின்றன. அதனால் ஜீவன் பலபடியும் கர்மங்களைச் செய்கிறான். கர்மவாஸனையினால் ஜந்மாந்தரங்கள், பலபோகங்கள், புத்திபரிபாகங்கள் முதலியவைகளும் அவைகளில் தாரதம்யங்களும் உண்டாகின்றன. இவ்வர்த்தத்தை 'புருஷ: ப்ரக்ருதிஸ்தோ ஹி புங்க்தே ப்ரக்ருதிஜாந் குணாந் | காரணம் குணஸங்கோऽஸ்ய ஸதஸத்யோநிஜந்மஸு ||' [புருஷன் ப்ரக்ருதியிலிருந்துகொண்டு அதன் குணங்களை யநுபவிக்கிறான். இந்த குணஸங்கம்தான் நல்லது கெட்டது என்னப்படும் யோநிகளில் இவன் ஜந்மங்களுக்குக் காரணமாகின்றது.

என்றும் 'வித்யாவிநய ஸம்பந்நே ப்ராஹ்மணே கவி ஹஸ்திநி | சுநி சைவ ச்வபாகே ச பண்டிதா: ஸமதர்சிந: ||' என்கிறபடியே வித்யை விநயம் முதலிய குணங்கள் நிறைந்த ப்ராஹ்மணனுக்கும் கேவலப்ராணியான யானைக்கும் ஜ்ஞாநம் குணம் முதலியவைகளில் பரஸ்பரம் வித்யாஸமிருந்தாலும், அப்படியே பசுவுக்கும் யானைக்கும் உருவத்திலும், நாய்க்கும் அதைத் தின்பவனுக்கும் தங்கள் வ்யாபாரத்திலும், ஒன்றுக்கொன்று மிகவும் வேறுபாடிருப்பினும், இச்சரீரங்களிலுள்ள ஆத்மா என்னும் வஸ்து ஜ்ஞாநாகாரமான ஒரே தன்மையை யுடையது என்பதை விவேகிகள் அறிவார்கள் என்றும், 'ப்ரக்ருதிம் புருஷஞ்சைவ வித்த்யநாதீ உபாவபி [ப்ரக்ருதியும் புருஷனும் இவ்விருவருமே அநாதியானவை] என்றும், 'கார்யகாரணகர்த்ருத்வே [illegible]' என்கிறபடியே ப்ரக்ருதியும் புருஷர்களும் பலவகை செய்யும் நியமங்களையுடையதாகத் தங்கள் அநுபவங்களை நடத்துகின்றார்கள் என்றும், ஸ்ரீ கீதாசார்யன் பலபடிகளில் நிரூபித்திருக்கிறார்.

இப்படி வேதாந்தத்தில் செய்யப்பட்டிருக்கும் தத்வநிரூபணத்துக்கு பாச்சாத்யர் சொல்லும் 'Evolution' என்னும் வ்ருத்திரூப பரிணாம ஸங்கதமாகாதென்பது தானே நன்கு விளங்கும். எல்லா ஜந்துக்களும் ப்ரக்ருதியின் ஒரு காலவிசேஷத்தில் உண்டாய் தங்கள் தங்கள் பரிவ்ருத்திகளின்படிப்படியாய் வ்ருத்தியாய்க்கொண்டு வருகின்றன என்பதுதான் வ்ருத்திரூப பரிணாம வாதம். இதைக்கொண்டு சேதநாசேதந வஸ்துக்களுடையவும் ஸ்வரூபாதிகளை விளக்கத் தெரிந்து கொள்ளலாமென்பது சில ஐரோப்பிய பௌதிக சாஸ்திரிகளின் மதம். ஐரோப்பிய கல்வியைப் பயின்ற நம்மவர்க்கு இவ்வாதத்தில் விசேஷ விச்வாஸம் உண்டு. அதிஸூக்ஷ்மமான க்ருமிகள் முதல், உயர்ந்த ஜ்ஞாநம் நாகரிகம் முதலியவைகளைப் பெற்ற மனிதர்வரையில், படிப்படியாய் சரீர அமைப்பு ரூபம் புத்தி சக்தி முதலியவைகளில் ஜீவராசிகளுக்குள் காணப்படும் ஏற்றக்

குறைவுகளைப் பராமர்சித்து, ப்ராணிகள் தங்கள் தங்கள் முயற்சி ப்ரவ்ருத்தி இவைகளின் பலனாகவும், ஈடாகவும், ஸ்ருஷ்டியில் அமைந்த உயர்ந்த அல்லது தாழ்ந்த பதவிகளை யடைகின்றனவென்றும், ப்ரவ்ருத்திக்கு உபயுக்தமான கார்யங்கள் புண்யங்கள் தத் விரோதமான பாபங்கள் என்றும், பரிபூர்ணஜ்ஞானம் சக்தி முதலிய குணங்களை யடையும் தசைதான் மோக்ஷம் (Perfect state) என்பதென்றும், அத்தசையை யடைந்த ஆத்மாதான் ப்ரஹ்மமாகிற தென்றும், அப்பதவியைப் பெறவே ஸகல ப்ராணிகளும் ப்ரயத்னம் செய்துகொண்டிருக்கின்றனவென்றும், இப் ப்ரவ்ருத்தியில் ஒவ்வொரு படிகளிலும் தகுந்த யோக்யதையுள்ள ஜீவன்தான் பிழைத்து நிற்கும் (the fittest alone survive) என்றும், இவை முதலானவை [illegible] பரிணாம வாதத்தின் கொள்கைகள். ஆத்மாக்களுடைய இவ்விதபராயத்தங்களில் [illegible] யாதொரு பேதங்களிலும் அவைகளுக்குள்ளும் மனிதர்களுக்குப்போல் [illegible] (Theosophy) [illegible]. [illegible] ஆத்மா ப்ரஹ்மமானதும் [illegible] ஜீவன் [illegible] குடியிருக்குமாம்! அதனுள் [illegible] குலத்தில் [illegible] தாழ்ந்த குடியில் [illegible] [illegible] [illegible] இவர்களுடைய அவஸ்தைகளிற [illegible]!

இவ்வாதத்தில், ஒருவனாய் ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியாய் ஸர்வ [illegible] இருக்கும் ஈச்வரன் இல்லையாகும். உண்டென்றாலும் அவனால் ஜீவர்களுக்கு ஒரு கார்யமுமில்லை. அவர்கள் புண்ய பாபங்களுக்கேற்க அவதாரம் [illegible] பண்ணு கிறவனென்றால், அவர்களுடைய ப்ரவ்ருத்திகள் [illegible] கள் இவைகளின் தாரதம்யங்களுக்கு ஸம்பந்தமான ஸமாதானம் இவ்வாதத்தினால் நிரூபிக்க முடியாததாலும், ஈச்வரன் பக்ஷபாதம் வைஷம்யம் என்னும் தோஷங்களுக்கு உட்படவேண்டும். ஒவ்வொரு ஜீவனும் அநிச்சித்தர தசையில் ஆரம்பிப்பவனாகையால் ஜீவனுக்கு [illegible] [illegible] உற்பத்தியைக் கொள்ளவேண்டி

டும். இவனுடைய ப்ரவ்ருத்திரூப பரிணாமங்கள் அந்தந்தச் சரீரங்களை யொட்டியே காணப்படுவதால், சரீரமே ஆத்மா என்னும் மயக்கம் கழிக்கபாடில்லை. பரிபூர்ண தசையைப் (State of perfection) பல ஜீவர்களுடையக்கூடுமாதலால் ஈச்வரபஹுத்வமும் ஸித்திக்கும். சுருங்கச்சொல்லில் இவ்வாதம் நாஸ்திகத்திலேயே முடிவுபெறுமென்பது திண்ணம். ஈச்வரனை அங்கீகரித்த எந்த மதத்திற்கும் (Theistic religions) இவ்வாதம் பொருந்தாது. இவை யிரண்டுக்கும் [illegible] என்னும்படியே இடைவெளி பெருந்தூரம். மேல்நாட்டிலும் ஆஸ்திகர் என்பவரிற் பலர் இதை ஒப்புக்கொள்வதில்லை.

இப்பராமர்சத்துடன் நமது தீபிகையின் ஆசிரியர் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

அவதாரங்கள் பத்தென்பதும் அவைகளில் மத்ஸ்யாவதாரம் முதலென்பதும் ஸாதாரணமாய் வழங்கிவரும் ஸ்தாதாரமான.

அபிப்ராயங்கள். ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் ஸ்ரீபகவானுடைய விபவரூபங்களை விசாரிக்குமிடத்து "விபவங்களாவன பத்மநாபாதிகளான முப்பத்துச் சின்னரூபங்கள். இவற்றில மத்ஸ்ய கூர்மாதிகளான அவதாரங்கள் ஒரு ப்ரயோஜந வசத்தாலே விசேஷித்துச் சொல்லப்பட்டன. இவ்விபவங்களில் ஈச்வரன் அஸ்வகார்ய விசேஷங்களுக்கு மிடாகத்தான் வேண்டின குணங்களை வேண்டினபோது மறைத்தும் வேண்டினபோது ப்ரகாசிப்பித்தும் நடத்தும். இவற்றில் அவாந்தரபேதங்கள் 'க்ருஷ்ணஸ்யாநந்த ரூபாணி' [க்ருஷ்ணனுடைய ரூபங்கள் எண்ணிறந்தன] இத்யாதிகளின் படியே அனந்தங்கள். இப்படியே விபவாவதாரங்களும் கண்டுகொள்வது" என்று ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்தார். இங்கு முப்பத்துச்சின்ன என்றது புராண ஸம்ஹிதாதிகளில் முப்பத்தென்றும் முப்பத்தெட்டென்றும் சொல்லியிருப்பவைகளைக் காட்டுகிறது. ப்ரயோஜநவசம் என்றது அவதாரத்தின் முக்யகார்யம் ஆச்ரயண ஸௌகர்யம் முதலியவைகளைக் குறிக்கிறது. ஸ்ரீமத் பாஞ்சராத்ர ஸாரத்திலும் "ஹம்ஸ மத்ஸ்ய ஹயக்ரீவ நரநாராயண த்ரிவிக்ரமாதி அவதாரங்களாலே வெளிநின்று தத்வஹிதங்களை ப்ரகாசிப்பித்தும்" என்றருளிச் செய்தார். ஸ்ரீமத்பாகவதத்தில் தேவர்கள் ஸ்தோத்ரத்தில் 'மத்ஸ்யாச்வ கச்சப வராஹ ந்ருஸிம்ஹ ஹம்ஸ ராஜந்ய விப்ர விபுதேஷு க்ருதாவதாரா:' என்று ஹயக்ரீவ ஹம்ஸாவதாரங்களையும் மற்றையவைகளில் அவதாரங்களையும் மத்ஸ்யாதிகளோடு சேர்த்துப் படித்திருக்கிறது. மஹாபாரதத்தில் சாந்திபர்வத்தில் ஹயசிரோவதாரத்தை நிரூபிக்குமிடத்தில், அது எல்லா அவதாரங்களுக்கும் முற்பட்டதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வேதங்களில், 'யஸ்யோருஷு த்ரிஷு விக்ரமணேஷு' என்று த்ரிவிக்ரமாவதாரமும், 'உத்ருதாஸி வராஹேண க்ருஷ்ணேந சதபாஹுநா', 'ப்ரஹ்மண்யோ தேவகீபுத்ர:' என்று ஸ்ரீவராஹ க்ருஷ்ணாவதாரங்களும் மட்டும் குறிப்பாயக் காணப்படுகின்றன. இவைகளும் ப்ரஸ்பஷ்டமாயிருக்கவில்லையென்

றும், அவதாரம் என்பதே வேதங்களிலில்லை, பிற்பாடு புராணங்களில் தான் சொல்லப்படுகின்றன வென்பதும் மேல்நாட்டு விமர்சகர்களின் அபிப்ராயம். வேதத்தில் 'அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே' [பிறப்பில்லாத ஸர்வேச்வரன் தன் ஸங்கல்பத்தாற் பலபிறப்பும் பிறக்கிறான்] என்றிருப்பதை அறியார்கள் போலும். இந்த ச்ருதியை அநுவதித்தே ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் 'பஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி' [எனக்கு அநேக ஜந்மங்கள் சென்றுவிட்டன] என்று தொடங்கி 'அஜோபிஸந்நவ்யயாத்மா பூதாநாமீச்வரோபி ஸந் | ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம்யாத்மமாயயா ||' [பிறப்பில்லாதவனும் வ்யயமில்லாதவனும் ஸர்வபூதங்களுக்கும் ஈச்வரனுமிருக்கச் செய்தேயும் என் ஸங்கல்பத்தால் என் அஸாதாரணமான சுத்தஸத்வமயமான த்ரவ்யத்தை சரீரமாக அதிஷ்டானம் செய்து பிறக்கிறேன்] என்று அவதார ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்தார்.

ஸ்ரீ வராஹமூர்த்திக்கு 'ஞானப்பிரான்' என்னும் திருநாமம் ப்ரஸித்தம். இவ்வவதாரத்தில் பகவான் ஸர்வஜ்ஞனான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு அநேக தர்மங்களை நிரூபித்தருளும் ஸமயத்தில் அஜ்ஞரும் அசக்தருமான தம் ப்ரஜைகளின் ஹிதார்த்தமாக 'ஸ்த்ரீ ஹ்ருதயம் ...' என்று ஸ்வகத ஸ்வீகாரமான ... தொரு ஸ்ரேஷ்டமான மோக்ஷரூப பரிகாரங்களால் ... வேண்டுமென்று அவள் விண்ணப்பம் பாயத்தை அருளிச்செய்ய வேண்டுமென்று ஸர்வஜ்ஞருமான ஸ்ரீ வராஹநாயி செய்ய, ஸித்தோபாய ஸ்வீகாரமும் ஸர்வஜ்ஞருமான ஸ்ரீ வராஹமாயி (அநுஷ்டிக்க ஸர்வ தம்முடைய ஸ்வீகாரார்த்தமாக ஸாத்யமான ஜ்ஞாநம் வேண்டிய உபாயமாய) சரணாகதி ரூபஸ்மரணமாகிற ஜ்ஞாநபர்யந்தம் ஸாரத்தை இவ்வளவிலே ப்ரஸங்காய் சன்ம சன்மாந்தரங் காத்து அடியார்களைக்கொண்டு போய்த் தன்மை பெறுத்தித் தன் தாளிணைக்கீழ்க் கொள்ளும்படியை உபதேசித்த வைபவத்தை ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் பலபடிகளில் மகிழ்ந்து பாடியிருக்கிறார்கள். இவ்வவதாரத்தின் சதுஷ்பாத ரூபம் மத்ஸ்யாதி ஜல

ஈர ஜந்துரூபங்களைவிட மேற்பட்டதென்றாவது, மநுஷ்யாதி ரூபங்களைவிடத் தாழ்ந்ததென்றாவது, அவ்வித கர்மாநுகுணமான கார்யத்தைத்தான் இவ்வவதாரத்தில் பகவான் செய்தாரென்றாவது விருத்திரூப பரிணாமக்ரமத்தை யொட்டிச்சொல்ல ப்ரமாணமில்லை. இவ்வாராஹரூபமும் 'மாகடம்பில் நீர்வாரா மானமிலாப் பன்றியாய், தேசுவராஹ மொன்றாய்,' என்றும் 'யஜ்ஞவராஹ' னென்றும் வர்ணிக்கப்பட்டிருப்பவைகளைத் தெளிந்து, ஸாதாரண பன்றியின் நினைவை மாற்ற ப்ராப்தம்.

ஸ்ரீவாமநமூர்த்தியைக் குறித்துப் 'பிறகு மனிதர்க்குள் பூர்ண வளர்ச்சியில்லாமல் ஹ்ருஸ்வ ரூபமான சரீரமுடைய வாமனனும்' என்று யோசிப்பவர்கள், அதே அவதாரத்தில் பகவான் த்ரிவிக்ரம ஸ்வரூபனாய் ஸகல லோகங்களையும் உஜ்ஜீவிக்கும்படித் தன் திருவடிகளை அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாக எல்லார் தலையிலும் வைத்த பரமோதார்யத்தை நினைத்தால் இதுதான் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமானதும் ஸர்வகுண சக்தி பூர்த்தியுமுள்ள ரூபமென்று அறியலாம். ஆதாரத்தால் இதைவிடப் பெரிய உருவத்தை நிரூபிப்பது ஸ்வதஸ் அஸம்பாவிதம்.

'பிறகு பூர்ண சக்தியுடன் ஸமஸ்த கல்யாணகுண விசிஷ்டனும்' என்று ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணவதாரங்களைச் சொல்வது, மற்ற அவதார ஸ்வரூபங்களைக் கவனியாமலும், ஸ்ரீ கீதாசார்யன் நான்காவது அத்யாயத்தில் அருளிச்செய்த அவதார ரஹஸ்யத்தை யோசிக்காமலும் சொன்னதென்னத் தட்டில்லை. அங்கு, எந்த அவதாரத்திலும் ஈச்வரனுக்கு ஜ்ஞாந பல ஐச்வர்ய வீர்ய சக்தி தேஜஸ் முதலிய அஸாதாரண குணங்களில் ஒன்றும் குறைவில்லை யென்றும், அவதார விக்ரஹங்களெல்லாம் மாம்ஸம் மேதஸ் அஸ்தி முதலியவைகளின் சேர்க்கையாகிற ப்ராக்ருத சரீரங்களைப்போல் அல்லாமல் தனக்கு அஸாதாரணமான சுத்த ஸத்வமய த்ரவ்யத்தால் அதிஷ்டானம் செய்யப்பட்டவை என்றும் ஸ்பஷ்டமாக உபதேசிக்கப்பட்டது. இதைக் கீழும் உரைத்தோம்.

அவதாரங்களுக்கு ஒரு நியமத்தையும் வரிசை க்ரமத்தையும் யுக்தியினால் கட்டினால் 'என்னுடைய பிறப்புக்குக் காலநியமமில்லை, எந்தெந்த ஸமயத்தில் தர்மங்களுக்கு வாட்டமுண்டாகின்றதோ, தத்விரோதிகமாக அதர்மம் தலையெடுக்கிறதோ, அந்தந்த ஸமயங்களிலெல்லாம் ஸம்பவிக்கிறேன்' என்றும், 'ஸாதுக்களை ஸம்ரக்ஷிப்பதற்காகவும் அதன் நிமித்தமாக அவர் விரோதிகளை விநாசம் செய்யவும், நிலைகுலைந்த தர்மத்தை நிலைநிறுத்தவும் அந்தந்த காலோசிதமான தேவ மநுஷ்யாதி ரூபங்களை யடைந்து க்ருத யுகம் த்ரேதாயுகம் என்கிற யுகநியமமில்லாமல் யுகங்கள்தோறும் பிறக்கிறேன்' என்றும் பகவானே தன் அவதாரங்களுக்குக் காட்டிய காலம் ப்ரயோஜநம் இவைகளை மறுக்கவேண்டிவரும்.

இவை யெல்லாவற்றையும் நினைத்து நம்மாழ்வார் 'உயிரளிப்பான் எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்!' என்று ஆச்ரிதர் தமது கர்மவசத்தால் பலபிறப்பும் பிறவாது ஸ்வரூப ஸத்தையைப் பெறும்படி, பரமகாருணிகனான ஸர்வேச்வரன் ஒருவித நியமமில்லாமல் தன்னிச்சையே காரணமாய் 'மீனாய் ஆமையாய் ஏனமுமாய்' என்கிறபடியே தேவாதி ஸ்தாவர பர்யந்தமான ரூபங்களை அவ்வோ ஸமயங்களுக்கிசைந்தபடி பரிக்ரஹித்தருளின பரமோதார்ய ஸௌசீல்யாதி குணங்களுக்கு க்ருதஜ்ஞதை செலுத்தினாரே. மஹாபாரதத்தில் பகவான் ஒரு குள்ளமாகவிருந்து ([illegible]) ரிஷிகளை அநுக்ரஹித்ததாகச் சொல்லப்படுவதும் இங்கு யோசிக்கத்தக்கது.

இப்பராமர்சத்தை விஸ்தரபயத்தால் இம்மட்டில் நிறுத்துவோம். இங்கு கூறியவைகளையும் மற்றும் ப்ரமாணங்களையும் பார்த்தால் 'சில ஆஸ்திகர்களுக்கு' அவதார விஷயமாய் ஏற்பட்டுள்ள சங்கையானது பாச்சாத்ய வித்யையின் ஸம்ஸ்கார மூலமாகவும் பாச்சாத்ய விமர்சகரின் யுக்திகளினாலும் கல்பிதமென்றும்; சாஸ்த்ரங்களை யொட்டிய பராமர்சத்தில் நிலையற்றதென்றும், ஆகையால் அதற்குப் பரிஹாரம் தேடுவது காகதந்த பரீக்ஷைபோல் ப்ரயோஜந சூந்யமாயிருப்பதுடன் நாஸ்திக்ய பர்யந்தமான அநர்த்த பரம்பரைகளில் பர்யவஸிக்குமென்றும் நன்றாய் அறியலாம்.

ஒரு ஐரோப்பியர், நமக்குள் தம் தேசத்தவர் மாதிரி வதூவரர்கள் பரஸ்பரம் ஸ்நேஹித்துப் பிறகு ஸம்மதித்து விவாஹம் செய்யாமல் பெரியோர்கள் தாங்களாகவே நிர்ணயம்செய்து விடுவது தம்பதிகளுடைய உத்தரோத்தர இல்வாழ்க்கையின் ஸுகத்துக்கு அமைதியாமென்று கேட்டாராம். அதற்கு 'நாயரவர்கள், 'ஆமாம். உங்களில் முன்னர் நேசமுண்டாய்ப் பிறகு விவாஹம்; எங்களிலோ கலியாணமானால் ப்ரீதி (You love and marry; but we marry and love!)' என்றனராம். நண்பரும் மிகவும் விஸ்மிதரானராம். நமது திருத்தக்காரர்கள் நாயரவர்கள் மொழிந்ததின் ஸாரத்தைக் கவனிப்பார்களா? விவாஹமென்பது ஸ்த்ரீபுமான்களுக்குள் ஏற்படும் ஓர் ஒப்பந்தமென்றும் இருவருடைய பரஸ்பரம் இச்சையொன்றே ப்ரதானமென்பதும், லௌகிக ஸுகமொன்றே இதன் ப்ரயோஜநமென்பதும், இங்கிலாந்திலுள்ள விவாஹத்தை நினைப்பது நமது ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்ததல்ல வென்பதும், நம் முன்னோர்களின் பெருமைக்கு அநுரூபமல்லவென்பதும், விவாஹத்துக்கு முக்கிய ப்ரயோஜநம் தம்முடையவும் பிறருடையவுமான ஐஹிக ஆமுஷ்மிக ச்ரேயஸ்ஸாதநமான க்ருஹஸ்தாச்ரம தர்மாநுஷ்டாந யோக்யதையைக் கொடுக்கும் ஸம்ஸ்கார விசேஷம் என்பதும் சாஸ்த்ர ஸித்தம். தர்மம் மேன்மேலும் செழித்துவளர, உத்தம ஸம்ஸ்காரங்களைப் பெற்ற வைதிக ஸந்ததிகள் ஆவச்யகங்கள். இவற்றை நாம் எப்போதும் ஞாபகத்தில் வைக்கவேண்டும்.

ஸந்மார்க்கதீபிகை:—ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம், ஸ்ரீ பராசரபட்டர் அருளிச்செய்த அஷ்டச்லோகீ(?), ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச்செய்த வைராக்ய பஞ்சகம், தமிழ் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம் இந்நாலு க்ரந்தங்களையும் சேர்த்து 'ஸந்மார்க்கதீபிகை' என்னும் பெயரால் நல்ல காகிதத்தில் அழகாய் அச்சிட்டுப் பாரத நாட்டின் க்ஷேமத்துக்காக அநந்ய ப்ரயோஜநராய் உழைப்பவர்களுக்கு இனாமாக விநியோகிக்க திருக்குடந்தை ஸ்ரீமான் சு. கி. ரங்கஸ்வாமி தீக்ஷிதர் என்னும் ஸ்வாமி, ஒரு புஸ்தகமாக வெளியிட்டிருக்கிறார். 'இவ்வாறே ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச்செய்த நிக்ஷேபரக்ஷை என்னும் சரணாகதி சாஸ்த்ரத்தையும் நாகராக்ஷரத்தில் அச்சிட்டு இனாமாக வழங்க உத்தேசித்திருக்கிறேன்' என்றும் அந்த ஸ்வாமி தெரிவிக்கிறார். இந்த க்ரந்தங்கள், வேதா-

ந்த மதத்தைத் தெளிவாய் ப்ரதிபாதித்து, அதை ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தம் உள்ளபடி அநுஷ்டாந பர்யந்தமாக உபதேசிக்கின்றபடியையும் விளக்குகின்றன. ஆஸ்திக்யம் மலிநமடைந்து கொண்டு வருகின்ற இக்காலத்தில் இவ்வருமையான க்ரந்தங்களை பகுஜனங்கள் ஸேவித்து பக்தர்களாகும்படி இந்த ஸ்வாமி விநியோகிப்பது ஸ்ரீயப்பதி மிகவும் உகந்த கைங்கர்யம் என்னத் தட்டில்லை. எல்லா தானங்களையும் விட ஞானதானம் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமானது என்பதை விவேகிகள் அறிவார்கள். இந்த க்ரந்தங்களைப் பரிஷ்கரித்து ப்ரசுரம்செய்ய இந்த ஸ்வாமிக்கு கும்பகோணம் காலேஜ் ஸம்ஸ்க்ருத வித்வான் ஸ்ரீ உ. வே. ராமபேட்டை க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி உதவியாக நேர்ந்ததும் பகவத் கடாக்ஷத்துக்கு ஓர் அறிகுறியாகும். இந்த இரண்டு ஸ்வாமிகளும் மேன்மேலும் நாட்டில் வைதிக ஸ்ரீயைப் பரப்பச் செய்யும் கார்யங்களில் உத்யுக்தராய், தம் முயற்சிகளையும் பலபர்யந்தமாகக் காணும்படி ஸ்ரீ ஆராவமுதன் அநுக்ரஹிப்பானாக.

* * * *

சென்னை நாய்க்கிரசாலை வேலைக்காரர்களுக்கும் பஞ்சமர்களுக்கும் ஸமீபத்தில் நடந்த கலவரத்தைக்குறித்து நாளது செப்டம்பர் 18 உ யன்று 'ஜஸ்டிஸ்' பத்திரிகையில் வெளியான கடிதமொன்றில், 'ஹிந்துத் தொழிலாளர்கள் தம்மை ஆதி த்ராவிடர்களென்று தம் நண்பர்களே ப்ரமித்து விடுவார்களென்று பயந்து (தாங்கள் ஹிந்துக்கள் என்று நன்றாய்த் தெரியும்படி) ஹிந்துக்கள் வழக்கப்படி தலையை க்ஷௌரம் செய்துகொள்ள ஆரம்பித்து விட்டார்கள்' என்று எழுதியிருப்பதை, நம்மவர்கள் கவனிக்க ப்ரார்த்திக்கின்றோம். இதே கலவரத்தில் முதலில் ஒரு ப்ராஹ்மணப் பரிசாரகர் கையில் ஒரு பஞ்சமர் கத்தியால் வெட்டிவிட்டதாகப் பத்ரிகையில் அறிவிக்கப்பட்டதையும் யாவரும் அறிவார்கள்! சிகை, யஜ்ஞோபவீதம், புண்ட்ரம், இவைகள் முதலிய ப்ராஹ்மணருக்கு அஸாதாரணமான லக்ஷணமாக தர்மசாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டிருப்பதை ஆஸ்திகர் அங்கீகரித்தாலும், சரீரத்தில் காயம்படாமல் ரக்ஷிப்பதையும் ஸௌகர்யத்தையும் உத்தேசித்தாவது இனியேனும் நம்மவர் சொப்தலை

பாழும் நெற்றி, முகக்ஷவரம், இவைகளில் ரமிப்பதை அகற்றுவார்கள் என்று நம்புகிறோம்.

* * * *

இளவரசர் நம் நாட்டுக்கு விஜயம்செய்யும்போது அவருக்கு ஒருவரும் ஒருவிதமான பரிசும் கொடுக்கவேண்டாமென்று அவரே அபிப்ராயப்படுவதாயும், ஆனால் அவருக்கு ஸ்வாகதாதிகளைச் செய்யும் கௌரவத்தை உத்தரவினால் பெற்ற பொதுஸங்கங்களுக்கு மாத்திரம் இந்த நிர்ப்பந்தமில்லையென்றும் 11-1-1920 லேயே துரைத்தனத்தார் விடுத்த அறிக்கை மீண்டும் ஸர்க்காரில் ப்ரசார ஸங்கமுகமாக (பப்ளிஸிடி பீரோ) வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது.

* * * *

தேவாலயங்களில் ஆபரணங்கள் திருட்டுப்போவது ஸஹஜமாகிக்கொண்டு வருகிறது. இதென்ன கலியின் கொடுமை! திருவஹீந்த்ர புரத்தில் நாச்சியார் சாத்திக்கொண்டிருந்த சில திருவாபரணங்கள் களவாடப்பட்டுத் தங்கிவித்தமாக ஸ்ரீதேவநாயகன் ஸ்ரீஹேமாப்ஜ நாயிகா ஸமேதராக இப்போது மஹாஸம்ப்ரோக்ஷணம் கண்டருளினர். திவ்ய தேசங்களில் எம்பெருமானுடைய திருவாபரணங்கள் முதலியவை எவ்வளவு ஜாக்ரதையாக ரக்ஷிக்கப்பட்டு வருகின்றன வென்பதையும், அவைகளை எவ்வளவு பக்தியுடனும் பயத்துடனும் கைங்கர்யபரர்களும் ஜனங்களும் பாவித்து வந்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் யோசித்தால், இப்போது சிறிதுகாலமாக அநேக தேவாலயங்களில் நடந்துவரும் களவுகள் இதற்கென்றே உத்யுக்தரான சில மூர்க்கர்களுடைய செயல்களோ என்று எண்ண இடமுண்டாகின்றது. இவ்விஷயத்தை அதிகாரிகள் நன்றாய்ப் பரிசீலனம் செய்யக் கோருகிறோம்.

* * * *

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தம்.

(தொடர்ச்சி)

ஜாதேராமமாபாயித்வ நிரூபணம்.

'ப்ராஹ்மண்யாதி ஜாதிகள் ஆம்மாபாயிகளா அல்லது சரீர பாதபர்யந்த ஸ்தாயிகளா?' என்கிற விஷயம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. அதில் ஜாதி ஸம்ஸ்தாந விசேஷம் என்றால் நிரவயவ த்ரவ்யங்களிலும் குணங்களிலும் ஜாதி ஏற்படாது. 'ப்ராஹ்மண்யம் ப்ராஹ்மணா நுஷங்கம்' என்னில் அது ஆத்மாச்ரய தோஷக்ரஸ்தம். அன்றியும் முகபாஹூருபாதஜர்களிடத்திலும், விச்வாமித்ர வஸிஷ்டாதிகளிடத்திலும் அவ்யாப்தமாம். ஆகையால், 'தத்பாவாத்யபி பாதராயண ஸம்பவாத்' என்கிற ஸூத்ரபாஷ்ய ச்ருத ப்ரகாசிகையில் அருளிச்செய்தபடி, அத்ருஷ்ட விசேஷமாதல் சக்தி விசேஷமாதலாம் அத்தனை. வர்ணாச்ரம ஜாதியானது தபோ விசேஷத்தாலும் ப்ராஹ்மண வாக்யத்தாலும் சாபத்தாலும், விச்வாமித்ர விதஹவ்ய த்ரிசங்கு ப்ரப்ருதிகளிடத்தில் போகக் காண்கையாலே ஆமமாபாயி என்பதுவே கொள்ள வேணும். பகவத் கடாக்ஷ விசேஷத்தால் ஆழ்வார் முதலான ஜ்ஞாநிகளிடத்திலும் ஜாதிபோகுமா வென்பதை விசாரிப்போம். ஆழ்வார்களில் தலைவரான நம்மாழ்வார், நம்முடைய குருபரம்பரைக்குக் கூடஸ்தர்; ஆனால் அந்த விஷயம் அர்ச்சாவதாரமாகையால் பாதகமில்லையென்று சொன்னால், விபவ தசையில் மதுரகவிகளுக்கு ஜ்ஞாந ப்ரதாநம் பண்ணியிருக்கிறபடியாலும், அது ஆபத் விஷயமென்றால், ஆழ்வார் விஷயத்தில் அநுவ்ராஜ்யையை மதுரகவிகள் அநுஷ்டித்திருக்கையாலும், ஆசார்ய நிஷ்டைக்கு

மதுரகவி நிஷ்டையை த்ருஷ்டாந்தமாகத் தேசிகன் அருளிச்செய்திருக்கையாலும், திருமழிசைப்பிரானுக்குப் பெரும்புலியூர் ஸ்வாமிகள் யாகத்தில் அக்ரபூஜை செய்திருப்பதாலும், திருப்பாணாழ்வாரை லோகஸாரங்க முனிவர் எழுந்தருளப்பண்ணிக் கொண்டு பெரியபெருமாள் ஸந்நிதியில் சேர்த்திருக்கிற படியாலும், பகவத் கடாக்ஷ விசேஷத்தால் ஜாதிபோகு மென்பது நிர்விவாதம். ஆழ்வார்கள் அவதார விசேஷ மென்றாலும் அந்தத் திருமேனி அப்ராக்ருத மாகையால் ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களில் திருமேனி அப்ராக்ருத மாகையால் ஒரு ஜாதியும் இல்லாமலிருந்தாலும், க்ஷத்ரியத்வாதி ஸாஜாத்யத்தைக்கொண்டு தத்தத் தர்மாநுஷ்டாநம் ஏற்பட்டதுபோல் ஆழ்வார்களிடத்திலும் அப்படியே கொள்ளத் தட்டில்லை. மேலும், 'நிவ்ருத்தா விஜாதயோ யோகிந ஸ்வதயோதிஷ்ட...' என்கிற ஶ்லோகத்தின்படியே ப்ரத்யக்ஷிதாத்மநாத விஷயத்தில் 'ஜாதிர் நாசீத் ...' என்கிறபடியே பகவதவதாரங்களில்போல் ஒரு ஜாதியுமில்லை யென்பது வ்யக்தம். இந்த விஷயத்தை 'ஜாதிர் ... ஸமாஸநமோ தேவதேவ:' இத்யாதி ஶ்லோகத்தால் ஆசார்யர்கள் விவரிக்கிறார்கள். ஆகையால் 'குலந்தரும்' என்கிற பாட்டின் வ்யாக்யாநத்தில், 'ஸம்பந்தம் ஜாதி நிபந்தநமாயிருக்கை தவிர்ந்து நிபந்தநம்' என்று அருளிச்செய்ததற்கு அபிப்ராயம் அவர்களுக்கு ஒரு ஜாதியுமில்லாமையாலே ஸம்பந்த ப்ரஸக்தி இல்லையென்று கொள்ளவேணும். இந்த விஷயத்தை ப்ரபாவ வ்யவஸ்தாதிகாரத்தில் ஸாரஸ்வாதிநியில் வ்யக்தமாகக் காணலாம்.

௨௬-வது ஸர்வதர்மத்யாக விஷயம்.

'ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய' என்கிற இடத்தில் ஸ்வரூப த்யாகத்தை விதிக்கிறதென்று தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர் சொல்லுவது அநுபபந்நமென்று ஸ்ரீ. உ.வே. ...ஆசார்ய ஸ்வாமி ஸாதித்ததற்கு ஸமாதாநம். 'ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய' என்கிற விடத்தில், தேசிகன், த்யாகத்தில் அநுவாத மென்றும்

ஸாபேக்ஷத்தில் விதியென்றும், 'ததேக ஸாதந ஸ்வீகாராதி ... விதாயதே' என்று நிக்ஷேப ரக்ஷையில் அருளிச்செய்தபடியே ஆகிஞ்சந்ய ரூபாதிகார விரோதத்தாலே த்யாகத்தில் விதியென்றும் அருளிச்செய்திருப்பதால், உபாயாங்கங்களான நித்யகர்மங்களில் அங்கத்வ புத்தியைவிட்டு கைங்கர்ய புத்யா அநுஷ்டிக்க வேண்டுமென்றும், இப்படியே கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ரக்ஷையில், 'நிஜகர்மாதி ... ஸ்ரீ ... காரிதஃ' என்ற ஶ்லோக வ்யாக்யாநாவஸரத்தில் '... ததேவ ... ' என்று தேசிகன் அருளிச்செய்திருப்பதால், நித்ய கர்மங்கள் லோக ஸங்க்ரஹ புத்தியினாலேயே அநுஷ்டேயங்களென்றும் அவ்வநுஷ்டாநத்தால் பகவந் முகோல்லாஸம் உண்டாகிறபடியால் கைங்கர்ய ரூபமாயும் போக ரூபமாயுமிருக்குமென்றும் தேசிகன் திருவுள்ளம். இதை அநுஸரித்தே லக்ஷ்மீதந்த்ரத்தில் 'ப்ராப்யோ ... ' என்கிற ஶ்லோகத்தின் படியே, லோகஸங்க்ரஹபுத்தியால் கைங்கர்ய ரூபமாயும் போக ரூபமாயும் செய்கிற கர்மங்களுக்கும் கேவல விஹித புத்யா அநுஷ்டிக்கிற கர்மங்களுக்கும் '...' என்கிறபடியே பேதமுண்டாகையால் ஸ்வரூப த்யாகத்தில் விதியென்றே சொல்லலாம்படியாயிருக்கும். மேலும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு அஸாதாரணங்களாக விதிக்கப்பட்ட விசேஷ தர்மங்களுக்கு அவிரோதேந ஸாமாந்ய தர்மம் லோகஸங்க்ரஹ புத்யா அநுஷ்டிக்கப்பட வேண்டுமென்றும், விசேஷ தர்மங்களுக்கு விரோதம் ஏற்பட்ட காலத்தில் ஸாமாந்ய தர்மத்தைவிட்டு விசேஷ தர்மங்களையே அநுஷ்டிக்க வேணுமென்பதும், '... ' இத்யாதி அநேக ப்ரமாண ப்ரஸித்தம். மேலும் இது ஶிஷ்டாசாரஸித்தமும்

அது எங்ஙனே யென்னில்:—இளைய பெருமாள் ராமானுஜ்ருத்தி ரூப விசேஷ தர்மத்தை அவலம்பித்து ஸாமாந்ய தர்மத்தை விட்டார்; ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் அந்த விசேஷ தர்மத்தையே அவலம்பித்து ஜ்யேஷ்ட ப்ராத்ரநுவர்த்தநரூப தர்மத்தை விட்டார். இதை உட்கொண்டு, 'ஸ்வாம் தாம் [illegible]' என்று ராவணன் [illegible] விபீஷண:' என்றான். இன்னமும் நம் ஆசார்யர்களில் ஸ்ரீ பாஷ்யகார ப்ரப்ருதி உத்தமாஶ்ரமிகள் ஸ்வாஶ்ரம விருத்தமான ஶிஷ்ய ஸம்ஸ்காரம், அதற்கு அங்கமான சக்ராங்கனம், க்ருமிகண்டனிஷயமான அபிராம சக்ரர்யம், முதலான கார்யங்களை அநுஷ்டித்திருக்கிறார்கள். அது தேர்களில் உபய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களிலும் உத்தமாஶ்ரமிகளான மடாதிபதிகளும் மற்றுமுள்ள உத்தமாஶ்ரமிகளும் விசேஷ தர்மத்தை அவலம்பித்து ஸ்வாஶ்ரம தர்மத்தை விட்டிருக்கிறார்கள். '[illegible]' இத்யாதியாலே ஸந்யாஸிகளுக்கு க்ருஹஸ்தாஶ்ரம தர்மத்யாகம் போலவே அதிகாரி விசேஷத்தில் வர்ணாஶ்ரம விஹித தர்மங்களுடைய ஸ்வரூப த்யாகமானது உபபத்யுபபாதிதமாய் ஶ்ருதப்ரகாஶிகையில் வ்யக்தமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்னமும் நிரூபிக்க வேண்டியவை பலவுள. விஸ்தரபயம் ப்ரவ்ருத்திக்க வொட்டிற்றில்லை.

ஆசார்ய நிஷ்டா விஷய:.

ப்ரபத்தியில் ஆசார்ய நிஷ்டைக்கு ப்ரமாணம் பரத்வாஜ ஸம்ஹிதையில் '[illegible]' என்கிற ஶ்லோகமும், ஶாண்டில்ய ஸ்ம்ருதியில், '[illegible]' என்றும் இத்யாதி வசநங்கள். இதன் முதல் ஶ்லோகத்தில் அந்வய ஶப்தம் ஸாக்ஷாத் பரம்பரா ஸாதாரண ஸம்பந்த வாசகம். அது எங்ஙனே யென்னில்: ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் '[illegible]' என்கிற ஶரீரக வ்யாக்யானத்தில் ஶ்ருத ப்ரகாஶிகையில் பூர்வ்ராத ஶப்தார்த்த விசாரத்தில் '[illegible]' என்று அநந்தரம் '[illegible]' என்கிற ஶ்லோகத்தை உதாஹரித்திருப்பதாலும், '[illegible]' என்கிற தத்வஶ்ருதப்ரகாஶிகையில், '[illegible]' என்றிருப்பதாலும், திருவாய்மொழியில் 'முடியாததென் னெனக்கேலினி' என்கிற பாட்டிலும், 'கேசவன் தமர்' என்கிற பாட்டிலும், 'பிடித்தார் பிடித்தார் வீற்றிருந்து' என்கிற இடத்திலும் பரம்பரா ஸம்பந்தத்தை விவக்ஷித்திருப்பதாலும், திருவிருத்தம் முதற்பாட்டில் 'இனியாமுறாமை' என்கிற இடத்தில் 'யாம்' என்கிற பஹுவசநத்தால் ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளைச் சொல்லுகிறதென்று தேசிகன் அருளிச்செய்திருப்பதாலும், '[illegible]' என்கிற ஶ்லோகத்தில் '[illegible]' ஶப்தத்தால் பரம்பரா ஸம்பந்தத்தையே விவக்ஷித்திருப்பதாலும், பூர்வோக்தாந்வய ஶப்தத்துக்கு ஸாக்ஷாத் பரம்பரா ஸாதாரண ஸம்பந்தி வாசகத்வமே. மேலும், '[illegible]' என்று ஸாமாந்ய தர்மத்துக்கே ஸம்பந்தி ஸம்பந்தி நிஸ்தாரகத்வம் ஏற்பட்டிருக்க, விசேஷ தர்மத்துக்கு

இது ஸம்ப்ரதாயஸித்தம். இப்படியிருக்க 'ஸ்ருதிவெட்டவணே கலா' என்கிற விடத்தில் ப்ரந்யாஸாத் பூர்வ காலீநர்களையும் ப்ரந்யாஸாத் பஸ்சாத் காலீநர்களையும் சொல்லுகிறதென்பது ப்ரமாண விருத்தத்வாத் அநாதரணீயம். 'ஆத்மாத்மீய பரந்யாஸோ ஹ்யாத்மநிக்ஷேப உச்யதே । ஆத்மாத்மீய ஸம்ரக்ஷணம் நிருத்வ்யு ஸ்ரீவத்ஸாங்கே ஸ்வதே' என்று ஆத்ம பரந்யாஸம் ஆத்மீய பரந்யாஸ ஸாபேக்ஷமாகவே அநுஷ்டேயமாதலால் அப்படி ஆத்மீய பரந்யாஸம் பண்ணினவனுடைய ஸம்பந்தமுள்ளவன் அந்த பரந்யாஸாந்தர்ப் பூதனாகையாலே இவனுக்காகத் தனித்து ப்ரபத்தி பண்ணுமது வைத்ருத்வ வசநவிருத்தம். ஆகையால் ஆத்மீயர்களான ஆசார்யர்கள் ஸஹ்ருதயாத்மாக்கள் அன்றியிலே இருக்கிறவர்களுடைய ஸம்பந்தம் கார்யகரமாகாமையைப்பற்ற, ஆழ்வார், ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அநுஷ்டித்த ஆத்மாத்மீய பரந்யாஸத்தில் தத்கீத குரு பரம்பரா கடிகாசார்ய ஸமாஸ்ரயணத்தையே தத்ஸம்பந்தித்வா பாதகமாக அநுஷ்டிப்பதால் இத்தையே ப்ரபத்தியென்று வ்யவஹரிக்கலாமென்பதை 'ஸம்பந்த் ஸேவிதாம் ஸாநாம் ஸ்ருவஸ்து ப்ராயுஸ்ஸம்ருயாத்' என்று பாரமேஸ்வர ஸம்ஹிதையில் சொல்லியிருக்கிறது. இதை அநுஸரித்தே 'பிடித்தார் பிடித்தார்' என்கிற இடத்தின் ஈட்டில் 'நமக்கு ஆழ்வார் பண்ணின ப்ரபத்தியே போதும்; நாம் தனித்து அநுஷ்டிக்கவேண்டா' வென்று அருளிச்செய்திருப்பதும். ஆகையால் ஆழ்வார் எம்பெருமானார் அநுஷ்டித்த ப்ரபத்தியில் அந்வயித்தவர்களுக்கும் தனித்து ப்ரபத்தி அநுஷ்டிக்கவேண்டியதில்லையென்பது ஸம்ப்ரதாயஸித்தம்.

உபஸம்ஹாரம்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களாகிறார் ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும், தத்ஸம்பந்திகளான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களும். இவர்களுக்கு அபிமதமான ஸித்தாந்தம் விஸிஷ்டாத்வைதமே. விஸிஷ்டாத்வைத ஸப்தார்த்

த்தை நேற்று உபந்யாஸத்தில் ஸ்ரீ. உப. ந்யாயவேதாந்த வித்வாந் தேசிக வரதாசார்ய ஸ்வாமி உபந்யஸித்து விட்டபடியால் அடியேன் இப்போது அதை ப்ரஸ்தாவிக்கவில்லை. 'ஸோஹிஸ்ரூய ஸரீராத்ஸ்வாத்' என்கிற மநுஸ்ம்ருதி ஸ்லோக வ்யாக்யாநாவஸரத்தில், வ்யாக்யாதாவான குல்லூகபட்டர் 'த்ரிதண்டி வேதாந்தி மதமான விஸிஷ்டாத்வைதமே க்ரந்தகாராபிப்ரேதம்' என்று உபபாதித்திருப்பதாலும், மற்றும் வேதாயந ப்ரப்ருதிகளாலும் ஆதரிக்கப் பட்டிருப்பதாலும் விஸிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தமே வேத வைதிக பரிக்ருஹீதமென்பது நிர்விவாதம். கிஞ்ச - ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் ஸ்ரீபாஷ்ய ப்ரவர்த்தநத்துக்கு முக்ய ப்ரமாணமாக அங்கீகரித்ததுமாய், 'செய்ய தமிழ்மாலைகள் நாம் தெளியவோதி' என்றும், 'காசினியில் வரையனைத்தும்' என்று தொடங்கி 'மாலுகந்தவாசிரியர் வார்த்தைக் கொவ்வா' என்றும் தத்வவித்தமரான ஸ்ரீ தேசிகனாலும் தத்வநிர்ணயத்துக்கு நிஸ்துல ப்ரமாணமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டதுமான, மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்ற ஆழ்வார்கள் திவ்ய ஸூக்திகளாலும் விஸிஷ்டாத்வைதமே ஸித்தாந்தமென்பது வ்யக்தம். இதில் 'காசினியில்வரையனைத்தும்' என்கிற பாசுரம் அன்று விஸேஷமாக உபந்யஸிக்கப்பட்டது. விஸ்தரபயத்தால் இங்கு ப்ரதிபாதிப்பதை நிறுத்திவிட்டேன். இப்படியிருக்குள்ள ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தமான விஸிஷ்டாத்வைதமானது ஆழ்வார் நாதமுனி ஆளவந்தார் காலங்களில் விஸ்த்ருதமாகி, ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரால் விஸேஷித்து அபிவ்ருத்தி செய்யப்பட்டது. அதைப்பற்ற 'எம்பெருமானார் தர்ஸநம்' என்றும், 'ஸ்ரீராமாநுஜ ஸித்தாந்தம்' என்றும் பெயர் பெற்றது. மறுபடி ஆழ்வான் பட்டர் நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை முதலான ஆசார்யர்களாலும் விஸேஷித்து அநேக க்ரந்த முகத்தாலும் ப்ரதிவாதி நிரஸந முகத்தாலும் 'விஸ்வஸிது' இத்யாதிப்படியே பெரியபெருமாள் உகந்து ஸாதித்தருளின 'வேதாந்

தாசார்யர்' என்கிற திருநாமத்தையுடையரான ஸ்ரீ தேசிகனுடைய ஓங்கித் தழைக்கப் பெற்றது. பிறகு கலிதோஷத்தால் இதரமதஸ்தர்களுடைய வ்யாப்ருதியினால் ப்ரமுஷிதமாகும் ஸமயத்தில் மஹான்களான இந்த ஸ்வார்த்யபக்ஷர்களால் மஹான்களான ப்ராஜ்ஞர்களைக் கூட்டி உபந்யாஸ முகத்தாலும், பரீக்ஷா முகத்தாலும் அநேக திவ்ய தேசங்களில் ப்ரஸித்தமாகிக்கொண்டு வருகிறது. காவநாருவிஜயீ: - ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்த நிஷ்ணாதர்களான உபய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களும் நம் ஆசார்யர்களுடைய பாவபேதத்தால் ஏற்படுகிற யோஜநா பேதங்களைக்கொண்டு பரஸ்பரம் வருகிற ஆக்ரஹத்தை விட்டு எல்லோரும் ஏககண்டர்களாய் இந்த ஸம்வத்ஸரம் நடத்தியதுபோல் மற்ற திவ்யதேசங்களிலும் நடத்தி, மேன்மேலும் நம் ஸித்தாந்தம் ஓங்கித் தழைக்கும்படி செய்ய ப்ரார்த்திக்கிறேன். ஆஸ்திகாக்ரேஸரர்களான இந்த மஹான்கள் ஸந்நிதியில் அடியேன் ப்ரார்த்திப்பது மிகையே. அஸ்தானே பய ஶங்கையில் ஏற்படுகிற ப்ரார்த்தனைக்கு நிவாரணமில்லையே.

'ப்ரோணஞ்ச ப்ரமேயஞ்ச ப்ரமாதாரஞ்ச ஸர்வவித: ।
நயஜ்ஞா ஸ்விதாஸிஷ்டம் ஸங்ரஹேணாத்ர ஸங்க்ரஹா ॥'

ஸ்ரீ:

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

	ரூ.	அ.	ப.
1. ஸ்ரீ தேசிகர்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்கநாதாசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யானத்துடன்)	0	4	0
2. ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் ஸிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும்:—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
3. ஸ்ரீ சதுஶ்லோகீவிவரணம்	0	2	0

ஸ்ரீ:

தமிழரின் ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வம்.

இந்தத் தலைப்பின்கீழ் 'இராமானுஜன்' என்னும் பத்திரிகையில் ஜனவரியீ ஸஞ்சிகையில் ஒரு வ்யாஸம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதில் முதலில் குறளின் ஆசிரியர் வைஷ்ணவரென்னலாம்படியான சில பாட்டுக்களை உதாஹரித்துப்பிறகு "இனி ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களோடொத்துள்ள கருத்தமைந்த சில குறட்பாக்களை மீண்டும் காட்டுதும். "இக்காலத்திய அறிஞர்களின் ஆராய்ச்சியினால், திருக்குறள் திருவாய்மொழி ப்ரபந்தத்திற்கு முற்பட்ட நூல் என்று தெரிகின்றது. "ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களில் திருக்குறளின் அடிகளையும், பொருள்களையும் தம் பாடல்களில் அமைத்துப் பாடியுள்ளார்கள். இதனால் திருக்குறளின் தொன்மையும் பெருமையுமுணரக் கிடப்பதோடு வைஷ்ணவ மெய்யடியார்களும் மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றவர்களுமான ஆழ்வார்கள், திருக்குறளைத் தங்கள் கொள்கைகளுக்குச் சிறந்த நூலாகப் பாராட்டினார்களென்பதும் அறியப்படுகின்றது. அதற்காகவே எடுத்துக்காட்டாகச் சில செய்யுள்கள் மீண்டுக் காட்டப்படுகின்றன" என்று எழுதி, இதற்கு மேல் அநேகம் பாட்டுக்கள் உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

திருக்குறள் ஆசிரியர் எந்த மதத்தினராயினும் சரி. அவரை ஸ்ரீவைஷ்ணவாசிரியர் என்று நவீனர்களில் சிலர் சொல்லுவார்களை ஒழிய, நம் பூர்வாசார்யர்களில் ஒருவரேனும் அங்கீகரித்திலர் என்பது மிகவும் ப்ரஸித்தமானது. இவர் காலம், ஆழ்வார் காலத்துக்கு முந்தியது என்று எந்த நவீந ஆராய்ச்சியில் ஏற்பட்டதோ நாம் அறியவில்லை. நவீனர்களுடைய ஆராய்ச்சியில் நமக்கு விசேஷ நம்பிக்கை இல்லை. இவர்களுக்கு ப்ரத்யக்ஷத்தில் காண்பதைத் தவிர மற்றொன்றையும் அங்கீகரிப்பதில் ஸம்மதமில்லை. இது விஷயம் தனியாய்ப் பின் ஒரு வ்யாஸத்தில் பராமர்சிப்போம்.

குறள் ஆசிரியரின் காலத்தை விமர்சிப்போம். ' சச்சிதானந்த அச்சுச்சாலையில் ப்ரசுரமாகியிருக்கும் குறளின் முகவுரையில் ' திருவள்ளுவ நாயனாரது காலம் மதுரையில் கடைச்சங்க மிருந்த காலமென்று அவரது சரித்திர வாயிலாக வெளியாவதால் இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய 2,000 வருஷத்திற்கு முன்னாய் என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இவர் கடைச்சங்கத்தைச் சார்ந்தவர் என்பது, மற்றை அநேகம் ப்ரமாணங்களினால் நன்றாய் ஏற்படுகிறது. நம்மாழ்வாருடைய காலமோ அவருடைய சரித்திரத்தில் கலி 43-வது நாள் என்றும், 35 வருஷமே அவர் இவ்வுலகத்தில் இருந்தாரென்றும் ஏற்படுகிறது. இதை விமர்சகர்கள் ஒப்பவில்லை யென்னலாம். ஆகிலும் இவருடைய சரித்திரத்தில் ஏற்படும் சில விஷயங்களை மறுக்க ஒருவராலும் முடியாது. இவருடைய சிஷ்யரான மதுரகவிகள் இவருடைய ஜீவதசைக்குப் பிறகு இவருடைய திவ்ய விக்ரஹத்தை அர்ச்சாரூபமாய் எழுந்தருளப்பண்ணி, அதற்கு உத்ஸவாதிகள் நடத்திவந்தாரென்றும், அப்பொழுது ' தமிழ் வேதம் செய்தான் ' என்கிற பிருது முதலானவற்றை உத்கோஷித்துக்கொண்டுவர, அக்காலத்தில் சங்கத்தைச் சேர்ந்த புலவர்கள், ' இவர் சங்கப்புலவரல்லவே; இவருக்கு இந்த பிருது தகாது ' என்று ஆக்ஷேபிக்க, அந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களும் பகவானுடைய நியமனத்தை அர்ச்சக முகேன அறிந்து, ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீ ஸூக்தியில் ' கண்ணன் கழலிணை ' என்கிற பாசுரத்தை ஒரு ஏட்டில் எழுதிச், சங்கத்திற்கு அனுப்பி, ' இந்த ஏட்டைச் சங்கப் பலகை அங்கீகரித்தால் ஆழ்வாரை அங்கீகரித்ததாகும்; இல்லாவிட்டால் இல்லை ' என்று ஏற்பாடு செய்து கொண்டு, அதைச் சங்கப்புலவர்கள் பகர் வீற்றிருந்த பலகையில் வைக்க, அந்தப் பலகையும் மற்றப் புலவர்களைக் கீழே தள்ளி ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீ ஸூக்தியைமாத்திரம் தரித்துக்கொண்டு நின்றது என்றும், அப்பொழுது அப்புலவர்கள் பலரும் ஆழ்வார் விஷயமாக அபசாரப்பட்டதற்கு மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டார்களென்றும் சரித்திரவாயிலால் ஏற்படுகிறது. இவ்வ்ருத்தாந்தம் விநோதரஸமஞ்சரியில் விஸ்தாரமாகக் காணப்படுகிறது.

- ' ஈயாடுவதோ கருடற்கெதிரே
 இரவிக்கெதிர்மின் மினியாடுவதோ
நாயாடுவதோ வுறுமிப்புலிமுன்
 நரிகேசரிமுன் னடையாடுவதோ

பேயாடுவதோ வழகூர்வசிமுன்
 பெருமாள்வகுளா பரணன்னருள்கூர்ந்
தோவாதுரையா யிரமாமறையின்
 ஒருசொற்பொறுமோ வுலகிற்கவியே '

என்று அவர்கள் அபராதக்ஷாபணம் பண்ணிக்கொண்டார்கள்.

ஆகையால் கடைச்சங்கத்துக்கு முன்னாலேயே ஆழ்வார் இருந்திருக்கவேண்டும் என்பது நன்றாய் ஏற்படுகிறது. இவ்வ்ருத்தாந்தம் கடைச்சங்கத்தில் நடந்ததாம். ஆகையால் கடைச்சங்கத்தைச் சேர்ந்த திருவள்ளுவர்காலம் ஆழ்வாருக்கு முந்திய காலமென்பது தமிழ்ச் சங்க வரலாற்றைக் கொஞ்சமேனும் அறியாதவர்கள் சொல்லும் பேச்சு.

ஒரு பாட்டைப்போல் மற்றொரு பாட்டிருந்தால் ஒன்றைப் பார்த்து ஒன்று எழுதியிருக்கவேண்டும் என்கிற கொள்கையை நாம் ஒப்பவில்லை. இருவருக்கும் ஒரேமாதிரியாக எழும்படி தோன்றுவது ஸஹஜமானதே. ஸாக்ஷாத் எம்பெருமானால் மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்று, ஜநநகாலம் முதல் பகவதநுபவத்தைத் தவிர மற்றொன்றும் அறியாத ஆழ்வார், தம்முடைய அநுபவ பரீவாஹமாய் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தத்தை மற்றொன்றைப் பார்த்துச் செய்தது என்று சொல்லுவதைவிட தவறுதலான காரியமில்லை. தமிழ் பாஷைக்கு இலக்கணஞ்செய்த அகஸ்திய முனிவரும் ஆழ்வாருடைய ப்ரபந்தத்தை மூலமாக வைத்துக்கொண்டல்லவோ இயற்றியது. ஸம்ஸ்க்ருதத்தில், வேதத்தை மூலமாக வைத்துக்கொண்டு பாணினி வ்யாகரண ஸூத்ரம் எழுதியது போலல்லவோ, தமிழுக்கும் திருவாய்மொழி மூலமாய் நின்றது. ஒவ்வொரு பாஷையிலும் முதலில் இலக்கியம் உண்டான பிறகல்லவோ இலக்கணம் உண்டாயிருக்கிறது.

ஆகையினால் பூர்ணமாகப் பராமர்சித்தால் ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீ ஸூக்தியைப் பார்த்துத் திருவள்ளுவர் எழுதியிருக்க வேண்டுமென்பது ஏற்படும். இது கேவலம் யுக்தியைக்கொண்டு நாம்

ஸாதிப்பதல்ல. எதிரிகையால் வாக்குமூலம்போல அவர்களே தங்கள் வாயால் ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்ற விஷயம். எங்ஙனே யென்னில்:—திருவள்ளுவரினாலேயே,

'குறுமுனிவன் முத்தமிழு மென்குறளு நங்கை
சிறுமுனிவன் வாய்மொழியின் சேய்'

என்கிற பாட்டில் அகஸ்த்ய மகரிஷியினால் செய்யப்பட்ட தமிழ்ப் பாஷையின் வ்யாகரணத்திற்கும், தம்முடைய குறளுக்கும் திருவாய்மொழி மூலமானது என்று வெளியிடப்பட்டது. இவருடைய ஸஹோதரியான ஔவையும்

'ஐம்பொருளு நாற்பொருளு முப்பொருளிற் பெய்தமைந்த
செம்பொருளை யெம்மறைக்குஞ் சேட்பொருளைத் தன்குருகூர்ச்
சேய்மொழிய தென்பர்சில ரியானிவ் வுலகின்
தாய்மொழி யென்பேன் றனைந்து.'

என்கிற பாட்டில் 'இப்ரபந்தத்தைச் சிலர் தனித்தொரு த்ரவிட வேதமென்பர்; நானோ அதை 'ஒப்பவில்லை; இது ஸர்வலோக ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவான பகவானால் ஆதிகாலத்தில் ப்ருஹ்மாவுக்கு உபதேசித்த வேதமென்றே சொல்லுவேன்' என்றாள். இவர் காலத்தவராகிய இடைக்காடரும்

'செய்மொழியோ தாய்மொழியோ செப்பி லிரண்டுமொன்றாய்
வாய்மொழியை யாரு மறையென்பர்—வாய்மொழியோ
வாய்மொழிக ளால வுளவெனினும் மம்மொழியின்
தாய்மொழி யென்பேன் றனைந்து.'

என்கிற பாட்டில் 'இது வேதமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை என்றும், உலகத்தில் அநேகம் சிறந்த க்ரந்தங்களிருந்தாலும் அவைகளெல்லாம் இக்ரந்தத்தின் சாயையை யநுஸரித்தன' வென்றும் வெளியிட்டார்.

இப்படி ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்திகள் மற்றைத் தமிழ்க்ரந்தங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் முதன்மையென்பதும், அவைகளுக்கெல்லாம் மூலக்ரந்தமென்பதும் நிர்விவாதமாய் ஒப்புக்கொள்ள வேண்

டிய விஷயம். மற்றை ஆழ்வார்களும் இவருக்குச் சற்றேறக் குறைய 300 வருடங்களுக்குள்ளே இருந்தவர்களானபடியினால், இவர்கள் குறளைப் பார்த்து எழுதினார்கள் என்னும் வாதம் ந்யாய விசாரம் பண்ணப்படுங்கால், ஆடிக்காற்றுக்கு முன் இலவம்பஞ்சு போல் நிலைநிற்காமல் மறைந்து ஓடும்படியாகும்.

குறளாசிரியர் கடைச்சங்கத்தவர் என்பதற்கு அநேகம் ப்ரமாணங்களிருக்கின்றன. இவ்விஷயம் ஒப்புக்கொண்ட விஷயமாதலால் இதை விஸ்தரிக்கவில்லை. இவ்விஷயத்தில் நாம் வற்புறுத்தவேண்டிய விஷயம் ஒன்றுண்டு. இக்காலத்தில் அச்சாபீஸ் ஸௌகர்யத்தினால் அவரவர்கள் அவரவர்களுக்குத் தோன்றியதைத் தத்வார்த்தமாகக்கொண்டு அச்சிட்டுவெளிப்படுத்தாமல் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் மற்றவர்களிடம் நன்றாய்க் கலந்து, ஸந்தேஹங்களைத் தெளிந்து வெளியிடுதல் நன்றாகும். இல்லாவிடில் எல்லாம் அச்சாய்விட்டால் பின் அவைகளைப் பார்த்து மற்றவர்களுக்கு ஸந்தேஹம் உண்டாகுமே ஒழிய நிஸ்சயமாய் ந்யாய விசாரம் பண்ண இடமிராது.

ஸ்ரீ சடகோபநிலயம்,
கோமளேச்வரன்பேட்டை
ஆடிமீ 25உ } கோ. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார்.

சென்னை-600 008

பற்றினால், அப்பெருமானும் நாம் முன்பு செய்தவற்றை யெல்லாம் மறந்து நம்மை அடிமைகொண்டு கடாக்ஷிப்பனென்பது பெறப்படும். பொரலுற்று அரியாயிருந்தான் என்ற தொடரில் - பொருகைக்கு எதிர்த்தட்டில் இரை போதாமையால் ஏதேனும் இன்னுங் கிடைக்குமோ? என்று எம்பெருமான் எதிர்பார்த்திருந்தமை தோன்றும். உடம்பு முழுவதுக்கும் ப்ரதாநமாகி உத்தமாங்கமெனப்படுகிற சிரசு சிங்கவடிவமானதனால், நரசிங்கமாக இருந்தவனை 'அரியாயிருந்தான்' என்றார்: 'சிறப்புடைப் பொருளைத் தானெடுத்துக் கிளத்தல்' என்பதும், 'ப்ராதாந்யேந வ்யபதேசா பவந்தி' என்பதும் இங்கு அறியத்தக்கன. எளிது இல் இரண்டடி - எளிது இல்லாத இரண்டடி என்றுமாம். உள்ளம் - அண்மை விளியாதலின், இயல்பு. தெளிந்தொழியும், ஒழி - துணைவினை. (டுக)

52. எண்மர் பதினொருவ ரீரறுவ ரோரிருவர்
வண்ண மலரேந்தி வைகலும் — நண்ணி
ஒருமாலை யாற்பரவி யோவாதெப் போதும்
திருமாலைக் கைதொழுவர் சென்று.

(இ - ள்.) எண்மர் - அஷ்டவசுக்களும், பதினொருவர் - ஏகாதச ருத்ரர்களும், ஈர் அறுவர் - த்வாதசாதித்யர்களும், ஓர் இருவர் - இரட்டையரான அச்விநீ தேவதைகளும் (ஆகிய முப்பத்துமூவரான தேவர்களுமே), வண்ணம் மலர் ஏந்தி - பலவகை நிறத்தையுடைய புஷ்பங்களை(க்கைகளிலே) தாங்கிக்கொண்டு, வைகலும் - தினந்தோறும், நண்ணி - (எம்பெருமானைக்) கிட்டி, ஒரு மாலையால் - ஒப்பற்ற புருஷஸூக்தத்தைக்கொண்டு, ஓவாது - ஒழிவில்லாமல், எப்போதும் - எல்லா வேளைகளிலும், பரவி - ஸ்தோத்ரஞ்செய்து, திரு - (புருஷகாரபூதையான) பிராட்டியோடுகூடிய, மாலை - ஸர்வேச்வரனை, சென்று - (தூரமார்க்கத்தை விட்டுக்) கிட்டி, கைதொழுவர் - ஆச்ரயிப்பார்கள்; (எ - று.)

'நமக்கு அவன் பேர் சொல்லாமல் ஜீவிக்க முடியாதோ?' என்று ஓராசங்கை உண்டாக, தர்மாதிகளாய் அஷ்டவசுக்கள் ஏகாதச ருத்ரர் முதலாகப் பேர்கொண்டு திரியுந் தேவர்கள் யாவரும் அப்பெருமானை ஆச்ரயித்துத் தானே தங்கள் அதிகாரங்களை ஸ்திரமாகப் பெற்றார்கள்; ஆனபின்பு, நாம் அப்பரமன் பேரைச் சொல்லுதல் அவசியமானதென்பதைக் குறித்துச் சொல்லவேணுமோ? என்று இங்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றனரென்க. எப்போதும் - ஏந்தப் புஷ்பங்களையேனும் இட்டு என்று பொருள் கொள்ளினுமாம். எண்மர் - அஷ்டதிக்பாலகர் என்று கூறுவாருமுளர். தேவர்களும் தாங்கள் இனிப் பெறவேண்டிய அதிகாரத்தின்பொருட்டுப் பரமாத்மாவை உபாஸிப்பரென்று உத்தர மீமாம்ஸையில் 'தது பர்யபி பாதராயணஸ்ஸம்பவாத்' என்ற ஸூத்ரத்தில் ஸ்தாபித்திருத்தல் இங்குக் காணத்தக்கது. (டுஉ)

53. சென்றாற் குடையா மிருந்தாற் சிங்காசனமாம்
நின்றால் மரவடியாம் நீள்கடலுள் — என்றும்

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

இயற்பா.

பொய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

முதல் திருவந்தாதி.

51. எளிதி லிரண்டடியும் காண்பதற்கென் னுள்ளம்
தெளியத் தெளிந்தொழியும் செவ்வே — களியிற்
பொருந்தா தவனைப் பொரலுற் றரியா
யிருந்தான் றிருநாம மெண்.

(இ - ள்.) என் உள்ளம் - என் மனமே! (நீ), தெளிய - (புலன்களிற் சார்ந்து) கலக்குதல் தவிர்த்தால், (அந்த பரமன் நம் விஷயத்தில்), செவ்வே தெளிந்து ஒழியும் - மிகவும் உள்ளே ப்ரஸந்நனாவன்; (ஆகையால்), களியில் பொருந்தாதவனை - (தன்) மதத்தினால், (உலகைப்) பொருந்தமாட்டேனென்று (மாறுபாடு கொண்டு) இருந்த ஹிரண்யாஸுரனையும், பொரல் உற்று - போர்செய்யத் தொடங்கி, அரி ஆய் இருந்தான் - நரஸிம்ஹமாக நின்ற ஸ்ரீயப்பதியின், திருநாமம் - திருப்பெயரை, (அப்பெருமானது), இரண்டு அடியும் - உபய பாதங்களையும், எளிதில் காண்பதற்கு - சுலபமாகக் காணும்பொருட்டு, எண் - சிந்திப்பாயாக; (எ - று.)

நாம் மனந்தெளிந்து எம்பெருமானது திருநாமங்களை யெண்ணினால், அப்பரமன், தன்னைத் தெளிந்து [illegible] ப்ரஸந்நனாய் [illegible] ப்ரஸாத [illegible] அவனைப் பிறர் [illegible] காட்டிக் [illegible] போலிருந்த தன்னைக் கொடுத்தாற்போல, நமக்கும் [illegible] தருளுவானென்று [illegible] 'தெளியத் தெளிந்தொழியும் செவ்வே' என்றதனால், 'நாம் இதுவரையில் அப்பெருமான் அளவிலே அப்பரமனது திருவுள்ளத்துக்கு [illegible] செய்வை யெல்லாஞ் செய்து பெரும்பாபிகளானோமே! இவ்வளவு பாபத்தையுடைய நாம் அவனைப் [illegible] எப்படி?' என்று இவ்வாறெல்லாம் நினையாமல், 'நாம் எப்படியிருந்தாலும் அவன் நம்மைக் காத்தற்கு உரியவன்' என்று [illegible] 'தருமபரம் [illegible] பேன் உன் சரணங்களைச் சரணமென்று' என்று அப்பரமனை ஸம்பந்தமாகப்

புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கும்
அணையாம் திருமாற் கரவு.

(இ - ள்.) திரு - பெரிய பிராட்டியாரோடு (எப்போதும்) கூடியிருக்கிற, மாற்கு - ஸர்வேஶ்வரனுக்கு, அரவு - திருவனந்தாழ்வான், சென்றால் - (அப்பெருமான்) உலாவினால், (அப்போது), குடை ஆம் - (மழைவெயில் படாதபடி) குடையாவன்; இருந்தால் - எழுந்தருளியிருந்தால், (அப்போது) சிங்காசனம் ஆம் - திவ்யஸிம்ஹாஸனமாவன்; நின்றால் - நின்றுகொண்டிருந்தால், (அப்போது), மரவடி ஆம் - திருவடிநிலைகளாவன்; நீள்கடலுள் - பரப்பையுடைத்தான ஸமுத்திரத்திலே (கண்வளரும்போது), என்றும் - எப்போதும், புணை ஆம் - திருப்பள்ளி மெத்தையாவன்; (ஏதேனுமொன்றை விளக்குக் கொண்டுகாண அவன் விரும்பினபோது), மணிவிளக்கு ஆம் - மங்களதீபமாவான்; (சாத்திக்கொள்ளும்படி திருப்பரியட்டத்தை அவ்வெம்பெருமான் விரும்பினபோது), பூம்பட்டு ஆம் - அழகிய திருப்பரியட்டமாவன்; (அவன் சாய்ந்தருளும்போது), புல்கும் அணை ஆம் - தழுவணையாவன்; (எ - று.)

ஸ்வப்ரயோஜநத்துக்காகவே எப்போதும் எதிர்பார்த்துக்கொண்டு திரியுந் தார்மிகரான தேவர்கள் எம்பெருமானை ஆஶ்ரயிப்பதைத் தெப்பாசரத்துடன் கூறியதனால் உள் வெறுப்புக்கொண்ட ஆழ்வார், அவ்வாறின்றி அநந்ய ப்ரயோஜநராய் அநவரதமும் அவ்வெம்பெருமான் எவ்வெவற்றை வைத்துக்கொள்ள விரும்புகின்றானோ அவ்வவற்றுக்கு உரிய குடை சிங்காசனம் முதலியனவாக வடிவுகொண்டு அடிமைத்தொழில் செய்யும் நித்யஸூரிகட்குத் தலைவரான திருவனந்தாழ்வான் தன்மையை யநுஸந்தித்து இனியராகின்றாரென்க. இந்தத் திருவனந்தாழ்வான் எம்பெருமானது ஸேவைக்குத் தகப் பலவகை வடிவுகொண்டு அடிமைத் தொழில் செய்வதனால் 'சேஷன்' எனப்படுகின்றான் என்ற அர்த்தத்தை, 'நிவாஸஶய்யாஸந பாதுகாம்ஶுகோபதாந வர்ஷாதபவாரணாதிபி:। ஶரீரபேதைஸ்தவ ஶேஷதாம் கதைர் யதோசிதம் ஶேஷ இதீரிதே ஜநை:॥' என்று ஸ்ரீஆளவந்தாரும் அருளிச்செய்துள்ளார். 'சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம்' என்பவை முதலான தொடர்களில், 'நான் குடையாவேன்; சிங்காசனமாவேன்; நீ செல்; நீ நில்' என்று சேஷியை நியமித்துத் தான் கைங்கர்யஞ் செய்யாமல் சேஷி உகந்த அடிமையைச் செய்வதே சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபம் என்பது விளங்கும். நீள்கடலுள் புணையாம் - திருப்பாற்கடலில் அழுந்தாதபடி தெப்பமாவனென்றும், பொருள் கூறலாம். புல்கும் அணையாம் என்பதில், பிராட்டிமாரைப் பெருமான் அணையில் பிரிந்தால் அந்த விரஹவ்யஸநம் தோன்றுதபடி திருவனந்தாழ்வான் தனதுடைய ஸ்பர்ஶத்தாலே மறக்கச்செய்வனென்பதும், தன்னுடைய ஸ்பர்ஶம் பிராட்டிமாருடைய ஸ்பர்ஶம்போல போக்யமாம்படி இருக்கையாலே தன்னை ஸ்பர்ஶிப்பதே பிராட்டிமார் ஸேவைக்குக் காரணமாகுமாறு உள்ளானென்பதும் பெறப்படும். (இக).

54. அரவ மடல்வேழம் ஆன் குருந்தம் புள்வாய்
குரவை குடமுலைமற் குன்றம்—கரவின்றி
விட்டிறுத்து மேய்த்தொசித்துக் கீண்டுகோத் தாடியுண்
டட்டெடுத்த செங்கணவன்.

(இ - ள்.) செங்கணவன் - புண்டரீகாக்ஷனான ஸர்வேஶ்வரன், கரவு இன்றி - மறைவில்லாமல் [ஸர்வலோக ப்ரஸித்தமாம்படி,] அரவு - காளியனென்ற ஸர்ப்பத்தை, விட்டு - (நீண்முடி யைந்திலும் நின்று நடஞ்செய்த பின்பு அருள் செய்து உயிரோடு) விட்டும்,—அடல் வேழம் - பொருவதாக வந்த (குவலயாபீட மென்ற) யானையை, இறுத்து - (தந்தத்தை) முறித்து (உயிர்போம்படி செய்தும்),—ஆன் - பசுக்களை, மேய்த்து - (வயிறுநிரம்பப் புற்கறிக்கும்படி) மேயவிட்டும்,—குருந்தம் - (அஸுராவிஷ்டமான) குருந்த மரத்தை, ஒசித்து - ஒடித்துப் போகட்டும்,—புள்வாய் - (தன்னை நலியதாகக்) கொக்கின் (வடிவுகொண்டுவந்த அசுரனது) வாயை, கீண்டு - கிழித்தும்,—குரவை - குரவைக்கூத்தை, கோத்து - (இடைப்பெண்களோடே) கைகோத்து ஆடியும்,—குடம் - குடங்களை, ஆடி - (எடுத்தேற வெறிந்து) ஆடியும்,—முலை - (தன்னைக் கொல்லுமாறு வந்த பூதனையின்) ஸ்தனங்களை, உண்டு - (அவளுடைய உயிரோடு) உறிஞ்சிக் குடித்தும்,—மல் - (கம்ஸனுலேவப்பட்டு வந்த சாணூரன் முஷ்டிகன் என்ற) மல்லர்களை, அட்டு - கொன்றும்,—குன்றம் - (கோவர்த்தன மென்னும்) மலையை, எடுத்த - (இந்திரன் பெய்வித்த பெருமழையால் பசுக்களுக்கும் ஆயருக்கும் ஒரு வருத்தமும் சேராதபடி குடையாக) எடுத்தும் பிடித்த இச்செயல்கள், (இருந்தபடி என்!) (எ - று.)

ஆஶ்ரித விரோதியைப் போக்க வேண்டில் இங்ஙன் அருளிச்செய்தபடி தன் நினைவுக்கு ஏற்ப ஸகலமான அடிமைகளையும் செய்யும் திருவனந்தாழ்வானுடைய படுக்கையிலும் பொருந்த மாட்டாமல், இந்த லீலாவிபூதியில் வந்து அவதரித்துக் களையெடுத்துத் தன் விபூதியைப் பாதுகாக்கும் பகவானது செயலை ஆழ்வார் இதனால் அநுபவிக்கின்றனர்.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனது காளிய மர்த்தனம் முதலிய அருஞ்செயல்களை அநுஸந்தித்த ஆழ்வார், அவைகளில் ஈடுபட்டு, மேலொன்றும் சொல்ல மாட்டாமையால் ஒருவினை முற்றுச்சொல் சொல்லவும் மாட்டாது விட்டனர்; வியப்பைத் தரும் விஷயங்களைக் கூறும்போது அவற்றுக்கு வினைமுற்றுத் தந்து முடியாது நிறுத்தலைப் பலவிடங்களிலும் காணலாம். எடுத்த - 'அன்' சாரியை பெறாத பலவின்பாற்பெயர்; சாரியை பெறின் 'எடுத்தன' என நிற்கும். இனி, 'எடுத்த' என்பதைப் பெயரெச்சமாகக் கொண்டு, விட்டு........எடுத்த, செங்கண் - (செந்தாமரைபோல்) சிவந்த கண்களையுடைய, அவன் - அப்பெருமானது, 'ஆஶ்ரித விரோதியைப் போக்கச் செய்யும் செயல்கள் இருந்தபடி என்னே?' என்று வருவித்துமுடித்தலும் ஒன்று.

அஸுரன் ஆவேசித்திருந்த தொரு * குருந்தமரத்தை ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் முறித்து வீழ்த்தியதாகக் கூறிய இந்தச் சரிதம் வடமொழியில் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் ஸ்ரீபாகவதம் முதலிய புராணங்களிற் காணப்படவில்லையாயி

னும், ஆழ்வார்களும் வேறு தமிழ்ப்புலவரும் கூறியுள்ளார்கள். * குடக்கூத்து - ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் தன் பேரனை அநிருத்தனை வாணாசுரன் சிறைவைத்த பொழுது, அவனை மீட்கச் சென்று அவ்வாணனுடைய சோணிபுரத்து வீதியிலே பஞ்சலோகக்குடங்களாலும் மண்ணாலும் செய்த குடங்கொண்டாடிய கூத்து என்றும், இது விநோதக்கூத்து ஆறனுள் ஒன்று என்றும் தமிழ்நூல்கள் கூறும்; இதனை, "வாணன் பேரூர் மறுகிடை நடந்து, நீணிலமளந்தோ னாடிய குடமும்", "குரவை கலிநடம் குடக்கூத்து.......என்றிவையாறும்........விநோதக் கூத்தென விசைப்ப" என்

இந்தப் பாசுரத்தில், அரவு முதலிய பெயர்ச் சொற்கள் 'விட்டு' முதலிய வினைச் சொற்களை முறையே சென்று இயைதலால், நிரனிறைவினையாம்; இது - வடமொழியில் யதா ஸங்க்யாலங்கார மென்றும், தென்மொழியில் நிரனிறையணி என்றும் அணிநூலார் கூறுவர். (௫௪)

55. அவன்றமரெல் வினைய ராகிலு மெங்கோ
னவன்றமரே யென்றொழிவ தல்லால்—நமன்றமரால்
ஆராயப் பட்டறியார் கண்டீ ரரவணைமேல்
பேராயற் காட்பட்டார் பேர்.

(இ - ள்.) அரவு அணை மேல் - திருவனந்தாழ்வானாகிற திருப்பள்ளி மெத்தையின்மேல் வாழ்கிற, பேர் ஆயற்கு - இடைத்தனத்தில் குறைவின்றிப் பூர்ணமாயிருக்கிற ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவானுக்கு, ஆட்பட்டார் - அடிமைப்

* குருந்த மொசித்ததும் குடக்கூத்தாடியதும் ஆகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவானுடைய இவ்விரண்டு லீலைகளும் வடமொழியிலுள்ள இதிஹாஸ புராணங்களில் எமக்குக் காணக்கிடைக்கவில்லை; அன்றியும், திரு ஞா - ம் பாசுரத்தில் "பூமேய மாதவத்தோன் றாள்பணிந்த வாளரக்கன் நீண்முடியை, பாதமத்தால் எண்ணினான்" என்ற இடத்துக் கூறிய விஷயமும் ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களில் தவிர வேறெங்கும் காணப்படவில்லை; இவற்றையெல்லாம் 'இன்ன இன்ன இடத்தில் உள்ளன' என்று அறிஞர் எவரேனும் எமக்கு உணர்த்தினால், அவரிடத்து எப்போதும் நாங்களும் வணங்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். பிற காண்க. குரவை யென்பது - காமமும் வென்றியும் பொருளாகக் குரவைச் செய்யுள் பாட்டாக எண்மரேனும் ஒன்பதின்மரேனும் கைகோத்தாடுவ தென்பர். "குரவை யென்பது கூறுங்காலைச் செய்தோர் செய்த காமமும் விறலும், எய்தக்கூறு மியல்பிற் றென்ப", "குரவை பொன்தொடியார் மைந்தர், செங்கை மண்டலக் கடன்கைகோத்த, தங்கிய கொட்பினின் முடலானும்," என்பன காண்க. இவ்வாறு குரவைக்கு இலக்கணம் கூறியிருப்பினும், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் கோபிகைகளின் இடையிடையே ஒவ்வொரு வடிவுகொண்டு நின்று ஆடியது - குரவையோடு ஒருசார் ஒத்திருத்தல் பற்றி இவ்விளையாடலைக் குரவை யென்றே ஆழ்வார்கள் ஓதுகின்றன ரென்றும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் செய்த இந்த லீலைதான் வடமொழியாளரால் ராஸக்ரீடை யெனப்படு மென்றும் கூறுவர்.

பட்டவர்கள், அவன்றமர் - அந்த ஸர்வேஶ்வரனுடைய பக்தர், எவ்வினையர் ஆகிலும் - எவ்வகையான செயலையுடையவரா யிருந்தாலும், எங்கோனவன் றமரே - எங்களை யெல்லாம் நியமிப்பவனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய பக்தரன்றோ? (ஆகவே இவர்களை நாம் அணுகுவதும் கூடாது), என்று - என்று அவர்களைக் கொண்டாடிச் சொல்லி, ஒழிவது அல்லால் - (தாங்கள்) விலகிப்போவ தல்லாமல், நமன் தமரால் - யமபடரால், பேர் - (தங்கள்) நாமதேயமும், ஆராயப்பட்டறியார் கண்டீர் - ஆராயப்பட்டிருக்க அறிந்திருக்க மாட்டார்கள்; (வி - ரை) கண்டீர் - தேற்றப்பொருளை விளக்கும் இடைச்சொல்; முன்னிலை யசையுமாம்.

யமன், நாட்டிலுள்ளாருடைய பாவங்களை யெல்லாம் ஆராய்வதற்கு அந்த ஸர்வேஶ்வரனால் நியமிக்கப்பட்டவன்தான் என்றாலும், தனக்கும் நியாமகனான அந்த ஸர்வேஶ்வரனுடைய பக்தர்கள் அக்ருத்யத்தைச் செய்தலும் க்ருத்யத்தைத் தவிர்தலும் செய்துவந்த போதிலும், அவர்களை யமனது படர்கள் 'தமது யஜமானனான யமனையும் நியமிக்கும் வல்லமையுடையவரன்றோ இந்த ஸாத்விகர்' என்று கொண்டாடி நமஸ்கரித்துத் தூர விலகிச் செல்வாரே யல்லாமல் அவர்களுடைய குணாகுணங்களை ஒருபோதும் ஆராய்ச்சி செய்யமாட்டார்கள்; ஏனெனில், அப்படிப்பட்டவர்களை ஸம்ரக்ஷிப்பதில் புருஷகார பூதையான பிராட்டியும் ஒருகால் ஏதேனும் குறை சொல்லினும் அதையும் லக்ஷ்யஞ்செய்யாமல் 'என்னடியார் அதுசெய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார்' என்று சொல்லிக்கொண்டு ஸர்வேஶ்வரன் ஸாதுக்களை ரக்ஷிக்கின்றானன்றோ? இப்படிப் பெரியபிராட்டியாராலும் குறைகூற முடியாதவர்கள் விஷயத்தில் நம்மால் கிட்டத்தான் முடியுமோ? என்ற போக்ஷத்தினா லென்க. யமன், தன் படருக்கு 'வைஷ்ணவர்களைக் கிட்டவேண்டா' என்று கட்டளை யிட்டிருக்கின்றா னென்பதை புராண "திறம்பேல்மின் கண்டீர் திருவடிதன்னாமம், மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்—இறைஞ்சியும், சாதுவராய்ப் போதுமின்க ளென்றான் நமனுந்தன், தூதுவரைக் கூவிச் செவிக்கு" "ஸ்வபுருஷ மபிவீக்ஷ்ய பாஶஹஸ்தம் வததி யம: கில தஸ்ய கர்ணமூலே - பரிஹர மதுஸூதந ப்ரபந்நாந் - ப்ரபுரஹ மந்யந்ருணாம் நவைஷ்ணவாநாம்" என்பன இங்கு அநுஸந்திக்கத் தக்கன. அவன் தமர் எவ்வினையராகிலும் - பகவத் பக்தர் க்ருத்யத்தைச் செய்தாலும் நிஷித்தத்தைச் செய்தாலும் என்றுமாம். ஆட்பட்டார் எவ்வினையராகிலும் நமன் தமரால் பேர் ஆராயப்பட்டறியார் — என்ற சொற்களின் ஆற்றலால் பகவத் பக்தியுடையவர்களின் திருநாமத்தை எவர்கள் கொண்டிருக்கின்றார்களோ, அவர்கள் க்ருத்யாகரண அக்ருத்ய கரணங்களையுடையவரா யிருந்தாலும் சரி பகவத் பக்தியே யில்லாதவ ராயினும் சரி, அப்படிப்பட்டவர்களையும் நமன் தமர் வருத்தமாட்டா ரென்பது பெறப்படும். அவன் தமர் நமன் தமரா லாராயப் பட்டறியார் - ததீய யமஸ்ய யதா".

கோனவன், அவன் - முதல் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு. அவன் தமர் நமன் தமரா லாராயப்பட்டு - செயப்பாட்டுவினை யெச்சம். அறியார் என்ற முற்றுக்கு, ஆராயப்பட்டு என்ற எச்சம் தொழிற்பெயர்த் தன்மைப்பட்டுச் செயப்படுபொருளாயிற்று. (௫௫)

ஸ்ரீ:.

டாக்டர் கவரின் விவாஹ மசோதா.

டாக்டர் கவர் என்னும் ஒரு இந்திய சட்டஸபை மெம்பர் அந்த ஸபையின் சென்ற மார்ச் மாதத்திய ஸங்கத்தில் நம்தேசத்திய விவாஹ விஷயமாக "ஸிவில் விவாஹ மசோதா" (Civil Marriage Bill) என்ற ஒரு மசோதாவைக்கொண்டுவந்தார். அந்த மசோதா 1872-வது வருஷத்திய மூன்றாவது ஆக்டாகிய (Act III of 1872) விவாஹச்சட்டத்தைத் (Special Marriage Act) திருத்தியமைக்கும் நோக்கத்தை யுடையது. சீக்கிரத்தில் நடைபெறப்போகும் இந்திய சட்டஸபையின் ஸங்கத்தில் அது விவாதிக்கப்படப்போகிறபடியால் அது நம்முடைய ஆசாரங்களிலும், சட்டங்களிலும் எவ்வித மாறுபாட்டைச் செய்யக்கூடியதாயிருக்கிறது என்பதைத் தெளிவாய் விசாரிப்பது ஒவ்வொரு ஆஸ்திகரான ஹிந்துவினுடையவும் கடமையாகும். அப்படிச்செய்யுமுன், 1872-வது வருஷத்திய விவாஹச் சட்டத்தின் ஸாராம்சங்களையும், கவர் மசோதா அவைகளை எப்படித் திருத்தியமைக்கும் என்பதையும் கவனிப்போம்.

1872-வருஷத்திய விவாஹச் சட்டமானது, ஹிந்துக்கள் மஹம்மதியர்கள் பார்ஸிகள் கிறிஸ்தவர்கள் பௌத்தர்கள் யூதர்கள் ஜைனர்கள் ஆகிய மதஸ்தர்களல்லாதவர்களுக்குத் தான் ஏற்பட்டுள்ளது. மேல்கூறிய மதஸ்தர்கள் தங்கள் விவாஹ விஷயங்களில் அவர்களுடைய மதத்தைச்சார்ந்த சாஸ்த்ர அனுஷ்டானங்களுக்கே கட்டுப்பட்டவர்களானையாலும் ஷை 1872 வருஷத்திய சட்டத்தின்படி விவாஹம் செய்துகொள்வது முடியாதகாரியமாயிருந்து வருகிறபடியாலும், இந்தியர்களுள் மிகவும் ஸ்வல்பமான பேரைத் தவிர இதரர்களை ஷை சட்டமானது எவ்விதத்திலும் பாதிக்காமலிருந்து வருகின்றது. டாக்டர் கவரின் மசோதாவானது 1872 வருஷத்திய விவாஹ சட்டத்திலுள்ள மேல்கண்ட மிகவும் முக்யமான அம்சத்தை அடியோடு எடுத்துவிடுகிறது. ஷை 1872 வருஷத்திய சட்டத்தின்படி விவாஹம் செய்துகொள்ள விரும்பும் ஸ்த்ரீபுமான்கள், தாங்கள் ஹிந்து இஸ்லாம் முதலிய மேல் குறிக்கப்பட்ட மதங்களில் ஒன்றையும் சேர்ந்தவர்கள் அல்லர் என்று ஒரு உறுதிமொழிப்பத்திரம் கொடுத்தே தீரவேண்டும். கவரின் மசோதா இதை எடுத்துவிட்டு இதற்குப் பதிலாக ஸ்திரீபுமான்கள் ஷை சட்டத்தின்படி விவாஹம் செய்துகொள்ள ஸம்மதித்திருக்கிறார்கள் என்று மட்டுமே உறுதிமொழிப் பத்திரம் கொடுக்கவேண்டும் என்று ஏற்படுத்துகிறது. இதனால், கவர் மசோதாவின்படி இந்தியரெல்லாரும் எந்த

ஜாதி மதம் வகுப்புக்களைச் சேர்ந்தவர்களா யிருந்தபோதிலும் விவாஹம் செய்துகொள்ளலாம் என்று ஏற்படுகிறது.

1872 வருஷத்திய விவாஹச்சட்டத்தின் ஸாராம்சம் என்னவென்றால் :—

(i) ஷை சட்டத்தின்கீழ் விவாஹம் செய்துகொள்ளும் ஸ்திரீபுமான்களுக்கு முந்தியே ஏற்பட்டிருக்கும் விவாஹத்தின்படி புருஷன் பார்யை இருக்கக்கூடாது.

(ii) புருஷனுக்கு 18-வயதும் ஸ்திரீக்கு 14-வயதும் வந்த பிற்பாடு தான் அவர்கள் சட்டத்தின்படி விவாஹம் செய்துகொள்ள யோக்யதையுடையவர்களாகிறார்கள். மேலும் அவர்களில் ஒருவர் 21-வயதுக்கு உட்பட்டவராயிருந்தால் தன்னுடைய பெற்றோர்களின் ஸம்மதத்தையாவது, அவர்களில்லாமற்போனால் அவர்களை ஸம்ரக்ஷிக்கிறவர்களின் (guardians) ஸம்மதத்தையாவது பெற்றிருக்கவேணும்.

(iii) ஸ்திரீபுமான்களிரண்டுபேரும் தங்களை முதற்கொண்டு ஐந்து தலைமுறைகளுக்குள்ளாக ஒரு மூல புருஷனிடத்திலிருந்து வந்தவர்களாயும், அல்லது ஒருவர் மற்றொருவருக்குப் பிதா, பிதாமஹர், மாதா, மாதாமஹி, முதலிய மூதாதையர்களாயும், அல்லது அவர்களின் ஸஹோதரர் ஸஹோதரி முதலியவர்களாயும் இருக்கக்கூடாது. ஸ்திரீபுமான்களுக்குள் மேல்கண்ட நிபந்தனைகளைத்தவிர வேறு எவ்வித சாஸ்த்ரீயமானதும், ஆசாரங்களைச் சார்ந்ததுமான நிபந்தனைகளும் விவாஹத்துக்கு இடையூறாக இருக்கமாட்டாது.

(iv) ஷை சட்டத்தின்படி நடக்கும் விவாஹங்களெல்லாம் அவைகளுக்காக நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் விவாஹ ரிஜிஸ்தரார் முன்னிலையில் நடைபெற வேண்டியது. தம்பதிகள் இரண்டு பேரும் விவாஹ உடன்படிக்கையில் மூன்று சாக்ஷிகளுடன் கையொப்பமிட்டு, ஸ்திரீ புருஷனைப்பார்த்து "நான் உன்னைச் சட்டப்படி என்னுடைய பர்த்தாவாக ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன்" என்றும், இதேமாதிரி புருஷன் ஸ்திரீயைப் பார்த்து "நான் உன்னைச் சட்டப்படி என் பார்யையாக ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன்" என்றும் சொல்லிவிட்டால் விவாஹம் முடிவடைந்து விடுகிறது.

(v) விவாஹமான தம்பதிகளுக்கு விவாஹ ரிஜிஸ்திராரால் ஒரு சாக்ஷி பத்திரம் (certificate) கொடுக்கப்படும்; இதுவே ஷை விவாஹத்துக்கு முக்கியமானதும், போதுமானதுமான ஆதாரம்.

(vi) ஸ்திரீபுமான்கள் ஷை சட்டத்தின்படி விவாஹமான பிற்பாடு வேறொரு விவாஹம் செய்துகொள்ள அநர்ஹர்கள். (இரண்டுபேரும் உயிருடனிருந்து அவர்களுள் விவாஹம் ரத்துசெய்யப்படாமலிருக்கும் பொழுதுதான் இந்த நிபந்தனை.)

(vii) 1869 வருஷத்திய 4-வது ஆக்டின்படி ஷெ விவாஹங்கள் அந்த ஆக்டில் கண்டகாரணங்களுக்காகக் கோர்ட்டின் மூலமாய் ரத்து செய்யப்படலாம்.

ஷெ விவாஹ சட்டத்தின் இதராம்சங்கள் கேவலம் நடவடிக்கைகளின் முறையை விதிக்கின்றன வாகையால், நாம் இங்கு அவைகளைக் கவனிக்க அவசியமில்லை. இந்த வ்யாஸம் எழுதுவதில் நம்முடைய முக்கிய நோக்கம் என்னவென்றால் — ஷெ கவுர் மசோதா சட்டமானால், அது ஹிந்துக்களின் அநாதியான ஸ்ரௌத ஸ்மார்த்த ஸநாதந தர்மங்களை வேருடன் அழித்து விடும் என்பதை வற்புறுத்திக் காட்டவேண்டியதாம்.

கவுருடைய மசோதாவானது மேல்கண்ட 1872 வருஷத்திய சட்டத்தின் விஷயங்களைப் பொதுவாய் ஜாதி பேதம் முதலியன ஒன்றுமில்லாமல் எல்லா இந்தியர்களுக்கும் உபயோகப்படச் செய்கிறது. அப்படிச் செய்வதினால் ஹிந்துக்களுடைய சட்டமுறைகளில் அநேகம் மாறுபாடுகள் ஏற்பட்டே தீரவேண்டும். தாயபாகங்களிலும், ஸ்வீகாரம், ஸ்த்ரீதனம், முதலியவைகளைச்சேர்ந்த விதிகளிலும் ஏற்படும் மாறுதல்கள் ஸாதாரணமாய் ந்யாயபரிசயமில்லாதவர்களுக்கு வெளிப்படையாக ப்ரகாசிக்காது. ஆனால் போகப் போக ந்யாயாதிபதிகள் சட்டமுறைகளை அநுஸரித்து அம்மாறுதல்களை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிய அவஸ்யம் ஏற்படும். கீழ்க்குறிக்கும் உதாரணங்களைப் பார்க்க இது நன்கு விளங்கும். ஆனால், நான் அவைகளைப்பற்றி என்னுடைய தீர்மானங்களைச் சொல்லிவிட்டதாக எண்ணிவிடக்கூடாது. அவைகளில் உண்டாகும் ஸமஸ்யைகளையும் அவைகளுக்குத் தகுந்த பரிஹாரங்களின்மையையுமே நான் எடுத்துக்காட்ட யத்னிக்கிறேன்.

(i) ஒரு ஹிந்துவுக்கு இரண்டு குமாரர்கள். மூத்தவன் ஒரு கிறிஸ்தவப் பெண்ணை (கவுர்சட்டத்தின்படி) மணம்புரிந்து கொண்டு அவ்விடத்தில் ஒரு புருஷப்ரஜையை விட்டுவிட்டு இறந்துபோய்விட்டான். அப்புறம் அவன் தகப்பனார் இறந்தால் அவருடைய சொத்து விஷயத்தில் அவனுடைய பிள்ளைக்கும், கிறிஸ்தவப் பெண்ணுக்கு பிறந்த பேரனுக்கும் உள்ள பாத்யங்கள் என்ன? அவர்களிரண்டு பேரும் ஒரு அவிபக்த குடும்பத்தினரா? இம்மாதிரி ஸமஸ்யைகள் அநேகம் உண்டாகின்றன. இவைகளுக்கெல்லாம் கவுர் சொல்லும் ஸமாதானமானது என்னவென்றால்:— 'இந்த விஷயங்களெல்லாம் இப்பொழுது இருப்பதுபோல் ஸந்தேகமாகவே இருக்கட்டும். கோர்ட்டுகளில் ந்யாயாதிபதிகள் எப்படி தீர்ப்பு செய்கிறார்களோ அப்படியே செய்யட்டும். ஸமஸ்யைகளை வேண்டாம்' என்பது தான். இப்பொழுது இருக்கும் சட்ட சிக்கலை அதிகப்படுத்திவிட்டு அவைகட்கு ஒருவித ஸமாதான மார்க்கங்களையும் காண்பிக்காது விடுவது குருடன் வழிகாட்ட ஏற்றுக் கொண்டது போலாகிறது. இதைக் கவர் உணராதது வியக்கத்தக்கதே.

(ii) ஒரு பிராம்மணன் ஒரு பிள்ளையை ஸ்வீகாரம் செய்து கொண்டான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அவன் ஒரு மகம்மதியப் பெண்ணை

கவுர் சட்டப்படி மணம்புரிந்து கொள்ளுகிறான். ஸ்வீகாரத்தகப்பன் ஹிந்து சட்டத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவனாயிருந்து, அவனிடமிருக்கும் சொத்து பித்ரார்ஜிதமாயிருக்குமாகில், ஸ்வீகாரபுத்ரன் பிள்ளைக்கு பித்ரார்ஜிதத்தில் என்னபாத்யம்? அவன் தன் ஸ்வீகாரத் தகப்பனின் ஸம்மதத்துடன் ஹிந்துக்களுக்கும் விரோதமாய் விவாஹம் செய்து கொண்டு ப்ரஷ்டனாய் விட்டதால் அவனுக்குண்டாகும் பாத்யதைக் குறைவுகள் என்ன? தகப்பன் இறந்த பிறகு ஸ்வீகாரத்தால் இந்த ஜீவனாம்சம் பெறுவதற்கு பாத்யதையுடையவனா? இவைகள் போன்ற கேள்விகளுக்கு டாக்டர் கவுர் அளிக்கும் விடை யாதெனில் "எனக்குத் தெரியாது, தெரியவும் வேண்டியதில்லை" என்பதுபோல தோன்றுகிறது.

(iii) ஸ்த்ரீயின் ஸ்த்ரீதனமானது, அவளுக்கு ப்ரஜைகளில்லாமல் போனால், அவள் சாஸ்த்ரீயமான ப்ராஹ்ம தைவ முதலிய விவாஹ முறைகளில் விவாஹமானவளாயிருந்தால், அவளுடைய பர்த்தாவையும், அவனுக்குப் பிறகு அவன் வாரிசுகளையும் சேரும். சாஸ்த்ர ஸம்மதமில்லாத ஆஸுரமான முறையில் விவாஹம் செய்யப்பட்டவளாயிருந்தால் அவள் தகப்பனையும், அவருக்குப் பிறகு அவர் வாரிசுகளையும் அவள் ஸ்த்ரீதனம் சேரும் என்பது இப்பொழுது இருக்கும் சட்டம். இது ஸ்ம்ருதிகளை அநுஸரித்ததாகவே இருக்கிறது. இப்பொழுது கவுர் சட்டத்தின்கீழ் ஒரு ஹிந்து ஸ்த்ரீ விவாஹம் செய்து கொண்டால், அவள் ஸ்த்ரீதந விஷயத்திற்காக அவள் சாஸ்த்ரீய முறையில் விவாஹமானவளா? அல்லது சாஸ்த்ர ஸம்மதமில்லாத முறையில் விவாஹமானவளா? இதற்குக் கவுர் விடையளித்தாரோ என்னவோ தெரியவில்லை. இப்படி அநேகவிதமான சட்ட ஸம்சயங்களும், விபத்துக்களும் அதிகரிக்குமே யொழிய கவுர் சட்டத்தால் வேறொன்றும் ப்ரயோஜனமும் ஏற்படப் போகிறதில்லை.

இனிமேல் ஹிந்துக்களுடைய ஸநாதந தர்மங்களைக் கவுர் மசோதா எப்படி சீர்குலைக்கும்படி செய்யும் என்பதைக் கவனிப்போம்.

(i) முதலில் விவாஹமானது ஒரு வைதிக ஸம்ஸ்காரமின்றி, கேவலம் ஸ்த்ரீபுருஷர்களுக்குள் இஷ்ட மாத்திரத்தால் ஏற்படும் உடன்படிக்கையேயாகும். ஆகையால் வைதிக கர்மங்கள் விவாஹத்திற்கு ஒன்றுமே தேவையில்லை. ஸ்த்ரீபுருஷர்கள் பரஸ்பரம் ஸம்மதித்து கவுர் சட்டப்படி சில லௌகிக முறைகளை அநுஷ்டித்துவிட்டால் விவாஹம் பூர்த்தியாய் விடுகிறது.

(ii) ஸ்ம்ருதிகளில் விதிக்கப்படும் அநுலோம விவாஹம் முதலிய சாஸ்த்ரீய நியமங்களையெல்லாம் அடியோடு பெயர்க்கின்றன. மேலும் சாஸ்த்ரத்துக்கு விரோதமான விவாஹங்களை ஹிந்துக்கள் ஸ்வேச்சையாகச் செய்வதில் உள்ள பயத்தையும், அச்சத்தையும் வரவர ஒழித்து விடுவதற்கு ஒரு சாதனமாகிறது.

(iii) ஜாதிபேதம், மதபேதம், முதலிய நியமங்களைத் துலைத்து வர்ண ஸாங்கர்யம் ஏற்பட்டு வர்ணாஶ்ரம தர்மமென்னும் நம் ஸநாதந தர்மத்துக்கு ஸமூலநாஶம் ஏற்படுத்திவிடும் என்பதில் ஸந்தேகமேயில்லை.

(iv) விவாஹம் ஸ்திரீபுமான்களுக்குள் அவர்கள் ஆயுள் பர்யந்தம் நீடித்திருக்கும் ஒரு பந்தம் என்றும், அதனால்தான் பர்த்தா காலம் சென்ற பிறகும் விதவை மறுமணம்செய்யக்கூடாது என்றும் ஶாஸ்திர விதிகள் ஒழிந்துபோய், ஸ்திரீபுமான்களில் ஒருவர் ந்யாயஸ்தலத்தில் போய்வாதம் செய்து தங்களுக்குள்ளிருக்கும் விவாஹபந்தத்தை ரத்துசெய்துகொள்ளவும் கூடும். ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராணங்களால் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் ஸநாதந தர்மமே ப்ரமாணம் என்று ப்ரமாண ஶரணர்களாயிருக்கும் ஆஸ்திகர்களுக்கெல்லாம் மேல்கண்ட விஷயங்கள் நம் தர்மத்துக்கும் மதத்துக்கும் அடியோடு ஹாநியைச்செய்துவிடும் என்பது நன்கு விளங்கும். ஆகையால் நான் இப்பொழுது ஷை ப்ரமாண க்ரந்தங்களிலிருந்து வாக்யங்களை எடுத்துக் காட்டி ஶாஸ்த்ரீய முறைகளை ஸ்தாபிக்கவேண்டியது அவஶ்யமில்லை. ஆஸ்திகரல்லாதவர்கள் அவைகளை ப்ரமாணமென்றே ஒப்புக்கொள்ளப்போவதில்லை. ஆனால் அவர்கள் விஷயத்தில் டாக்டர் கவரே 'மாடர்ன் ரிவியூ' (Modern Review) வின் ஜூன் மாதத்திய ஸஞ்சிகையில் வெளியாயிருக்கும் ஒரு வ்யாஸத்தில், தன் மசோதாவை ந்யாயமானதென்றும் அவஶ்யமானதென்றும் ஸ்தாபிக்கும்பொருட்டு வாதிக்கும் வாதங்களை, யுக்திஸித்த ந்யாயங்களைக்கொண்டே பரிசீலநம்பண்ணி அவைகள் ப்ராந்திஸித்தங்கள் என்று கண்டநம் செய்வதே உசிதம் என்று அப்படியே செய்யத் துணிந்தேன்.

முதலாவது, "ஐரோப்பியா அமெரிக்காவிலுள்ள நாகரீகம் பெருத்த ஜநங்களுள் விவாஹமானது ஒரு உடன்படிக்கை (Contract) யாகவே கருதப்படுகிறதே தவிர, மதத்துக்கும் விவாஹத்துக்கும் யாதொரு ஸம்பந்தமும் இல்லை. நம்தேசத்திலும் மேன்மையான படிப்பையும், புத்தியையும் உடையவர்கள் அநேகம்பேர் விவாஹத்தை ஒரு உடன்படிக்கையாகவே கருதவேண்டும் என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் வைதிக ஸம்ஸ்காரங்களும், சடங்குகளும் வீண்சுமைகள்; அவைகளை அடியோடு ஒழித்துவிட வேண்டும் என்றும் நினைக்கிறார்கள். ஆகையால் ஷை ஐரோப்பிய, அமெரிக்கா, நாகரீகங்களைப்போலவே நமக்குள்ளும் ஒருவித நிர்ப்பந்தமில்லாமலும், சடங்குகளில்லாமலும் விவாஹம் செய்வதற்கு ஒரு சட்டம் மிகவும் தேவையானது" என்று கவர் வாதிக்கிறார். முதலில் ஐரோப்பியர்கள் முதலிய பாஶ்சாத்திய நாகரிகத்தைச்சேர்ந்தவர்கள், 'விவாஹத்துக்கும் மதத்துக்கும் ஒரு ஸம்பந்தமுமில்லை'யென்று எண்ணுகிறார்கள் என்று கவர் சொல்வது அபிப்ராயம். அவர்கள் நிஶ்சயமாய் விவாஹத்தை ஒரு மதத்தைச் சேர்ந்த தர்மமென்றே நினைக்கிறார்கள் என்பதற்கு அநேகம் மூலாதாரங்கள் உண்டு. இல்லாவிடில் அவர்கள் விவாஹத்தைத் தங்களுடைய ஆலயங்களில் செய்வானேன். கடவுள் அறிய நாம் இனி தம்பதிகள் என்று ஸ்திரீபுமான்கள் இரண்டு பேரும் சொல்லுவானேன்? அவர்கள் நம்

மைப்போல அவ்வளவு பாராட்டாமல் போனபோதிலும் விவாஹத்தை ஒரு கேவலம் உடன்படிக்கையாகவும் மதத்துக்கும் அதற்கும் ஒருவித ஸம்பந்தமும் இல்லை என்றுமுற்றிலும் நினைப்பதாய்ச் சொல்லுவது கிறிஸ்தவ மதத்துக்கே ஒரு பெரிய நிந்தையாகும். ஒவ்வொரு ஆஸ்திகனான கிறிஸ்துவனும் அந்த வாதத்தைக் கண்டநம் செய்வானென்று சொல்லக் குறையில்லை. ஐரோப்பியர்களுள் அநேகம் வித்வான்களும், தத்வ ஶாஸ்திரிகளும், பாதிரிமார்களும்கூட நம்முடைய விவாஹாசாரங்களையும் தர்மங்களையும் மநப்பூர்வமாய் மிகவும் மேலானவைகளென்றும் இஹபர ஸௌக்யாவஹங்களென்றும் புகழ்ந்து பேசுகின்றார்கள். தவிரவும், விவாஹ ஸம்ஸ்காரங்கள் அர்த்தமில்லாத சுமைகள் என்று சொல்லுவதும் தவறுதல். விவாஹத்திலும் இதர வைதிகச் சடங்குகளிலும் ப்ரயோகிக்கப்படும் ரிக்குகளுடையவும் மந்த்ரங்களுடையவும் தாத்பர்யத்தைக் கவர் ஆராய்ந்து பார்ப்பாராகில் இவ்வாதம் செய்யவேமாட்டார். ஆனால் அவர் 'அம்மந்திரங்களின் தத்வார்த்தத்தை அநேகமாய் ஒருவரும் தெரிந்துகொள்ளுகிறதில்லை, மந்த்ரங்களைக் கூட உச்சரிக்கிறதில்லை' என்று சுட்டிக்காட்டலாம். இக்குற்றத்தை நான் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால் இந்த ஶோசநீய தஶையானது நம் ஶாஸ்திரங்களும் வேதங்களும் எந்த பாஷையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறதோ அந்த தேவபாஷையான ஸம்ஸ்க்ருதத்தை எல்லாரும் கற்கவேண்டியது நம்கடமை என்று தெளிவிக்கிறதேதவிர நம் கர்மாநுஷ்டாநங்களை ஒழித்துவிட வேண்டும் என்பதற்குக் காரணமாகாது. மேல்நாட்டு நாகரிகத்திலேயே அபிலாஷைவைத்து அதையே நாமும் அநுசரிக்கவேண்டும் என்று கருதும் ஜ்ஞாதாக்களுக்கு அவர்களிஷ்டம்போல், ஜாதி மதம் முதலிய நிர்ப்பந்தங்களைக் கடந்து விவாஹம் செய்துகொள்ளத் தடைகள் ஒன்றுமில்லை. இந்திய பீனல் சட்டங்களில் ஒன்றும் அவர்களைத் தடுக்க சக்தியுடைத்தாயிருக்கவில்லை. அப்படியிருக்க இந்தப் புதுச்சட்டமேன்? ஆனால் ஒருவன் தன்னுடைய பூர்வீக தர்மத்தைக் காலால் உதைத்துவிட்டுப் பரதர்மத்தை அவலம்பித்தானானால் அவன் முந்திய ஸ்வதந்த்ரங்களையும், பாத்யதையையும் இழந்துபோக வேண்டியவன் என்பது ந்யாய ஸித்தமானது. இந்த ந்யாயத்தைத் தொலைத்துவிடவே அநேக சட்டங்கள் நம்தேசத்தில் ஆங்கில அரசாட்சியில் நம்முடைய ஆலஸ்யத்தாலும் உபேக்ஷையாலும் ஏற்பட்டுவரக் காண்கிறோம். அவைகளெல்லாவற்றைக் காட்டிலும் விபரீதமானது டாக்டர் கவரின் மசோதா. ஏனென்றால் இது ஹிந்துமதத்தையே அடியோடு அழித்துவிடவும், ஆஸ்திகர்களைத் துன்பப்படுத்தவும் மாத்திரம் நோக்கமுள்ளதாயிருக்கிறதே தவிர வேறுவித பிரயோஜனம் ஒன்றையுமே தரக்கூடியதாயில்லை.

இரண்டாவது, 'தன்னுடைய மசோதா சட்டமாய்விட்டு ஜனங்கள் அதன் பிரயோஜனத்தை அறிந்து அதன் பிரகாரம் விவாஹங்களைச்செய்து கொள்ளத் தலைப்பட்டுவிட்டால் ஸ்த்ரீபுமான்களுள் அந்யோந்ய ப்ரியமும் ப்ரேமையும் ஏற்பட்டு தத்த்வாரா நல்ல பிரஜைகள் உத்பத்தியாய், தம்பதிகள்

நீடித்த ஸுகமும், ஸந்தோஷமும் அடைந்த தேசமும் ஸத்பிரஜைகளால் நிறைந்து செழித்தோங்கும். உபயோகமற்ற கட்டுப்பாடுகளால் ஒருவன் ப்ரியப்பட்ட கன்னிகையையும், கன்னிகை ப்ரியப்பட்ட புருஷனையும் மணம் புரிய முடியாமல் போய்விடுகிறது. ஆகையால் கேவலம் தங்கள் பெற்றோர்கள் பார்த்துக்கட்டிவைக்கும் அவர்களோடேயே காலங்கழித்து நீடித்த துக்க ஸாகரத்தில் முழுகவேண்டியதாயிருக்கிறது. அதினாலேயே நம் நாகரீகம் விருத்தியாகாமலிருப்பதுடன், ஜனங்களுக்குள் தேசபக்தியும் ஒற்றுமையும் இல்லாமல் நாம் எப்பொழுதும் அடிமைகளாகவே இருக்கவேண்டி வருகிறது. தன்னுடைய மசோதா சட்டமானால் ஜனங்களுக்குள் பிரிக்கப்படாத ஒற்றுமையும், ப்ரியமும் ஏற்பட்டு நம் தேசத்துக்குக் கூடிய சீக்கிரத்தில் ஸ்வராஜ்ஜியம் கிடைக்க ஹேதுவாகும்' என்று ரொம்பவும் உருக்கமாய் கவர் வாதிக்கிறார். இது மனிதர்களை ரொம்பவும் ஏமாற்றக்கூடிய வாதம். ஆகையால் ஒவ்வொரு ஆஸ்திகரும் இந்தவலையில் சிக்காமலிருக்க ப்ரயத்தனம் செய்யவேண்டும். ஸ்வராஜ்ஜியமானது, நம் குலதர்மங்களையும் ஆசாரங்களையும் ஶாஸ்திர விஹிதமான அநுஷ்டானங்களையும் அடியோடு விட்டால் தான் கிடைக்கும் என்றால், அந்த ஸ்வராஜ்ஜியம் நமக்கெதற்கு? வேண்டியதேயில்லை. ஆனால் ஆஸ்திகராகும் நாம் நம் ஶாஸ்திர விஹித தர்மமார்க்கத்தை அவலம்பித்துக் கர்மாநுஷ்டானங்களைக் கைவிடாமல் செய்துவருவதால் தான் ஸ்வராஜ்ஜியம் அடையலாம் என்றும் வேறு மார்க்கங்களெல்லாம் நரகத்துக்கும் போகும் மார்க்கங்களென்றும் நம்புகிறோம். ஸ்வராஜ்யமானது ஸ்வதர்மத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும். தேசபக்தியும் ஒற்றுமையும் தேசத்தின் நன்மையைக் கருதுவதினாலேயே தான் ஏற்படவேண்டும். அதில் வர்ணபேதம், மதபேதம் ஒன்றும் ஜனங்களுக்குள் பேதத்தை உண்டுபண்ண முடியாது. ஸமீபத்தில் முடிவுபெற்ற மகாயுத்தத்தில் பிரிட்டிஷ் சக்கிரவர்த்தியின் கீழ் எத்தனையோ ஜாதியர்களும் மதஸ்தர்களும் சேர்ந்து ஒருமனதுடன் போர்புரிந்தார்கள் என்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்தவிஷயமே. தங்கள் மதங்களிலும் வர்ணங்களிலும் பாஷைகளிலும் ஆசாரங்களிலும் ஒருவருக்கொருவர் ஸம்பந்தமில்லாத அநேகப் பிரஜா ஸமூகங்களை ஒன்றுசேர்த்தல்லவோ நம் சக்கிரவர்த்தி ஆதிபத்யம் வஹிக்கிறார். அப்படியிருக்க நம் தேசத்துக்குள்ளிருக்கும் ஜாதிபேதம் மதபேதம் முதலியவைகளால் தான் நாம் ஸ்வராஜ்ஜியம் அடைய முடியாமலிருப்பதற்குக் காரணம் என்று சொல்லுவது" பிறருக்கு ஹாஸ்ய ஹேதுவாகும். மேலும் டாக்டர் கவர் ஹிந்து குடும்பங்களில் தம்பதிகளுக்குள் ப்ரேமையும் அந்நியோந்நியமும் இல்லை என்றும்; முதலில் காதலித்து அப்புறம் விவாஹம் செய்து கொண்டு வாழும் தம்பதிகளெல்லாரும் ஒருவித துக்கமுமின்றி ஸுகித்து வாழ்கிறார்கள் என்றும் தகுந்த பிரமாணங்களைக் கொண்டு நிரூபிக்கவில்லை. அப்படி நிரூபிக்கவும் முடியாது. ஶாஸ்த்ரீயமான முறைகளிலேயே விவாஹம் செய்துகொண்டு தம்பதிகளுக்குள் ஒருவித மனஸ்தாபமுமில்லாமல் தங்கள் ஆயுள் பரியந்தம் பரஸ்பரம்

தம்பதிகளில் ஒவ்வொருவரும் மற்றொருவருக்கும் ஸர்வஸ்வமாயும் எண்ணி ப்ரேம பரீவாஹத்தில் நிமக்நராய் ஐஹிகாமுஷ்மிக பலன்களுக்கு ஹேதுவான க்ருஹஸ்த தர்மத்தை அநுஷ்டித்து வரும் குடும்பங்கள் நம்தேசத்தில் அநேகம் இருக்கின்றன. பரஸ்பரம் பிரீதியின்மையால் சச்சரவுகள் நேர்ந்து துக்கம் அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் தம்பதிகள் இவர்களை யாரார். கவரின் சட்டப்படி நேரும் விவாஹங்களுக்குள்ளும் இந்த துக்கம் ஸம்பவிக்கலாம். ஆகையால் சிற்சில துஷ்டர்களின் நடத்தையிலிருந்து ஒன்றையும் அவசரப்பட்டு ஊகித்துவிடக்கூடாது. நம் ஶாஸ்த்ராசார விஹிதங்களான, விவாஹகாலத்திற்கு அப்புறமுமுள்ள, ஸம்ஸ்காரங்களும் சடங்குகளும் தம்பதிகளுக்குள் ஹார்த்தமான ப்ரீதியை விருத்தி பண்ணி அதை ஸ்திரப்படுத்தி நீடித்த ஸுகத்துக்கும் ஜனங்களின் க்ஷேமத்துக்கும் காரணமாகின்றன. ஆகையால் இந்த வாதங்கள் நிர்ஹேதுகங்கள்.

கடைசியாக மற்றொரு வாதத்தைப் பரீக்ஷிப்போம். அதாவது – 'ஹிந்துக்களுக்குள் ஜாதிபேதம் என்னும் ஒரு நியமமானது அவர்களுடைய தாழ்வு ஸ்திதிக்கு முக்கிய காரணமாயிருக்கிறது. ஆகையால் அதை வேரோடு அழித்துவிட வேண்டும். எல்லா ஜாதிகளும் வித்தியாசமின்றி ஒன்று சேர வேண்டும். அப்படி ஸாங்கர்ய முண்டானால் தான் வர்ணங்களுக்குள் பரஸ்பரம் த்வேஷாதிகள் தொலைந்து எல்லாரும் ஒன்றுவாழ்ந்து முன்னுக்கு வரலாம். எல்லாஜாதிகளுக்குள்ளும் பேதமின்றி விவாஹம் ஏற்பட்டால் தான் ஸாங்கர்யம் ஏற்படும். தன்னுடைய மசோதா இந்தமாதிரியான ஸங்கர விவாஹங்களுக்கு மிகவும் உபகாரமாயிருக்கும்' என்னப் பிரபலமான குதர்க்கம். இது கவரால் வாதிக்கப்படுவதுடன் நம் நாட்டில் அநேகம் ஸந்மார்க்க வாஸனையற்ற நாஸ்திகர்களாலும் கொண்டாடப் படுகிறது. இந்த வாதமும் கேவலம் விவாதம்தான். வர்ணாஶ்ரம தர்மமானது உயர்வு தாழ்வு என்பதை ஏற்படுத்தவில்லை. மேல் வர்ணத்தார் என்று எண்ணப்படுவோர்களுக்கு ஒருவித அஸாதாரண ஸ்வதந்த்ரங்களையும் அளித்துவிடவில்லை. ஒவ்வொரு வர்ணத்துக்கும் அநேக தர்மங்களை ஏற்படுத்தி, தம்தம் தர்மங்களை மீறாது நடக்கவேண்டும் என்று சில கடமைகளை விதித்திருக்கிறது. இது ஶாஸ்திரவிஹிதமாய் ஈசுவராஜ்ஞையென்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. வர்ணாஶ்ரம தர்மத்தை நிந்திப்பவர்கள் அதின் தத்துவத்தை அறியாத அஜ்ஞர்களும், அவித்யா கல்பிதமான சில குதர்க்கங்களால் மோஹிதர்களான சில கிஞ்சித்ஜ்ஞர்களுமே. நம் தேச சரித்திரத்தை நன்றாய் ஆராய்ந்து பரிசீலனம் பண்ணினவர்கள் வர்ணாஶ்ரம தர்மம் ஒன்றுதான் நம் நாகரீகத்தை அநேகமாயிரம் நூற்றாண்டுகளாகக் காப்பாற்றிவந்ததென மகிழ்ந்துரைப்பார்கள். இது கேவலம் ஹிந்துக்களுடைய மித்யாகௌரவமன்று. அநேகம் அந்நிய சரித்திரகாரர்களும் இந்த அபிப்பிராயத்தையே ஆமோதிக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட தனத்தை நாமிழந்துவிட முயல்வது தற்கொலை புரிவதுபோலாகும். —

இப்படி எந்தவிதமாகப் பார்த்தாலும் இவருடைய மசோதா சட்டமாக்கக்கூடாது என்று ஏற்படுகிறது. ஆஸ்திகர்களாயிருக்கும் ஹிந்துக்களெல்லாரும் ஒரு மனதுடன் ஒரு மகாநாடுகூடி அந்த மசோதாவைக் கண்டனம் செய்து அது சட்டமாகக்கூடாது என்பதை 'இந்தியா சட்டஸபையோர்களுக்கும்' ராஜப்பிரதிநிதிக்கும் நமது சக்கிரவர்த்திக்கும் கண்டிப்பாய்த் தெரிவிப்பது தங்கள் கடமை என்றறிய வேண்டும். இந்த மசோதா நம் ஸநாதந தர்மத்துக்கே ஹானியைக்கொண்டு வந்துவிடும். அது சட்டமாக ஒரு ஆவசியகதையுங் காணோம். ஜனங்களுக்குள் வர்ணத்வேஷத்தை அதிகப்படுத்தி ஆஸ்திகர்களுக்கு க்லேஶத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதே தவிர வேறெவ்வித உபகாரத்தையும் செய்யப்போகிறதில்லை. முகம்மதியர்கள் அதை ஒரே மனதாய் வெறுக்கிறார்கள். அநேகம் கிறிஸ்தவர்களும் அப்படியே. இக்காரணங்களைப்பற்றி நமது ராஜப்பிரதிநிதி அது இந்திய சட்டசபையாரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டபோதிலும் அதற்குத் தமது ஸம்மதத்தைக் கொடுக்காமல் நிராகரித்து விடுவர் என்றும் நம்புகிறோம். ஸர்வேஶ்வரனையும் அப்படியே பிரார்த்திக்கிறோம்.

கல்யாணிவிலாஸ்,
புரசைபாக்கம்,
சென்னை, 14-8-21.

M. S. கிருஷ்ணமாசாரியன்,
பி.ஏ., பி.எல்.

பத்திரிகா விமர்ஶம்.

'தமிழகம்' என்னும் ஒரு பத்திரிகை வரப்பெற்றோம். இது மலேயா நாட்டில் கோலாலம்பூரிலிருந்து வாரம் இருமுறை ப்ரசுரம்செய்யப்படுகிறது. இதன் ப்ரதான நோக்கம் மலேயா நாட்டிலுள்ள இந்தியர்களுக்குத் தேசபாஷையான தமிழ்ப் பாஷையை நன்கு பரவச்செய்வதேயாம். ஆகிலும் இது எளிதான தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டு வருகிறபடியாலும், தமிழ்ப் பாஷையின் பெருமை உத்பத்தி முதலியவைகள் விஸ்தாரமாக விசாரிக்கப்படுகிறபடியினாலும், மதவிஷயமாய் நல்ல வ்யாஸங்கள் வெளிவருகிறபடியினாலும் இதை இத்தேசத்திலும் தமிழ் பாஷையில் அபிமானமுள்ளவர்கள் அவச்யம் வாங்கிப்படித்தால் அவர்களுக்கு நன்மையுண்டாகும் என்பதில் ஐயமில்லை. இது விஷயமாய் வேறு விவரம் வேண்டுபவர், மானேஜர் தமிழகம் கோலாலம்பூர் மலேயாநாடு, என்கிற விலாஸத்துக்கு எழுதி அறிந்துகொள்ளலாம்.

கோ. ஸ்ரீ., உ. கா.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

உபந்யாஸங்கள்.

"ஹந்தும் தமஸ் ஸதஸதீ ச விவேக்துமீஶோ
மாநம் ப்ரதீபமிவ காருணிகோ ததாதி ।
தேநாவலோக்ய க்ருதிந: பரிபுஞ்ஜதே தம்
தத்ரைவ கேசிதவஸா: ஶலபீ பவந்தி ॥"

'பரமகாருணிகனான ஸர்வேஶ்வரன், அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைப் போக்குகைக்கும் நல்லதையும் தீயதையும் விவேகித்து அறிகைக்கும் பெருவிளக்குப் போன்ற ஶாஸ்த்ரமென்னும் ப்ரமாணத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்க, அதனாலே பாக்யாதிகர் ஸதஸத் விவேசநம் செய்து எம்பெருமானை அநுபவிக்கிறார்கள்; அதில்லாதார் அந்த ப்ரமாண விஷயத்தில் சஞ்சல ஹ்ருதயர்களாய் விட்டில்கள் போல விருத்த ப்ரதிபத்தி செய்து நஶிக்கிறார்கள்' என்று பட்டாரகர்.

'ஶ்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா'

'ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி இவை என்னுடைய ஆஜ்ஞை' என்று ஸ்ரீ ஶரண்யனும் நியமித்திருக்கிறான். இம்மாதிரியான ப்ரமாணங்களை அவலம்பித்து, அந்த ஶாஸ்த்ரங்களைக் கைப்பற்றினால் நமக்கு ஶ்ரேயஸ்; அவைகளை அநாதரித்தால் ஶ்ரேயஸ் என்பதே நமக்கு இல்லை' என்னும் த்ருடமான நம்பிக்கையை நாம் கொண்டிருக்கிறோம். த்ருவங்களான அந்த ஶாஸ்த்ர வாக்யங்களின் உண்மையான அர்த்தங்களும் நமது ஆழ்வார் ஆசார்யர்களால் ஸம்ஶய கலக்கம் முதலானவை இன்றிக்கே வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன என்றும் நமக்கு விஶ்வாஸம் ஜநித்திருக்கின்றது. ஆகையால், அந்த ஆழ்வார் ஆசார்யர்களால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டுள்ள ஶாஸ்த்ர வ்யாக்யான ரூபங்களான ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸேவித்து அவைமூலமாக ஶாஸ்த்ரார்த்தங்களை அறிந்து மநுஷ்யர்களெல்லாரும் பரமஶ்ரேயஸத்தைப் பெற முயலுவது தான் அவர்களுடைய முக்கிய தர்மமாகுமென்பது நமது த்ருடமான நம்பிக்கை. அந்த ஶாஸ்த்ரங்களில் அநாதரவையோ விருத்த ப்ரதிபத்தியையோ செய்து விட்டில்கள் போல நஶிக்கும் ஜீவராசிகளுக்கு, 'இம்மாதிரி பரம நிஶ்ரேயஸ ஸாதகமான ஶாஸ்த்ரமொன்று இருக்கின்றது; அதை அவலம்பித்தால் நமது ஶோகம் தீரும்' என்று எடுத்துக் காட்டுவது தான்

அந்த ஶாஸ்த்ரத்தில் நம்பிக்கையைச் செய்யும் நமது தர்மமாகும். அந்தத் தர்மத்தைப் பரிபாலநம் செய்யவேண்டும் என்னும் எண்ணத்துடனே தான் இந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையை அதன் ப்ரவர்த்தகர்கள் ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள். உத்திஷ்டமான கார்யத்தை ஸாதித்துக் கொள்ளும் விஷயத்தில் அவர்களாற் செய்யப்பட்டுவரும் பல வித முயற்சிகளுள் பண்டிதோபந்யாஸம் என்பது முக்கியமானது. கூடங்களான ஶாஸ்த்ரார்த்தங்களை ஶ்ரத்தை முதலிய குணமற்றிருக்கும் ஜநங்கள் முன்னிலையில் விவரிக்கவேண்டு மென்பது அந்த உபந்யாஸங்களின் கருத்தன்று. நிஶ்ரேயஸ ப்ரதமான ஶாஸ்த்ரமொன்று உண்டு என்பதை வெளியிடவும், அதில் அபிருசி ஜநிப்பதற்கு உபகாரகங்களாயுள்ள அம்ஶங்களைத் தெளிவிக்கவுமே இந்த உபந்யாஸம் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றது. ப்ரமாதங்களால் ஸம்பவிக்கும் அந்யதா ப்ரதிபாதநங்கள் ஏற்படாமலிருக்கும் பொருட்டு தகுந்த ஆசார்யர்களிடமிருந்து தத்வார்த்தத்தை க்ரஹித்திருக்கும் பண்டிதர்களைக் கொண்டே இவ்வுபந்யாஸங்கள் நடைபெறவிக்கப் படவேண்டும் எனனும் ஒரு நியமமுமுண்டு. சென்ற பத்து வருஷகாலமாக இம்மாதிரியான உபந்யாஸங்கள் பல நடைபெற்று வருகின்றன. சென்ற வருஷத்தில் ஸ்ரீ. உ.ப. டில்லி ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்காரால் செய்யப்பட்ட உதவியைக்கொண்டு தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் பலவிடங்களில் உபந்யாஸங்கள் நடந்தன. ஸ்ரீ. உ.ப. புத்தங்கோட்டகம் வித்வான் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி க்ருபையுடன் அந்த உபந்யாஸங்களைச் செய்யும் பரத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். இப்பொழுது அந்தத் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலேயே இன்னும் பல உபந்யாஸங்களைச் செய்ய ஸ்ரீ. உ.ப. இஞ்சிமேடு வித்வான் ரங்கநாதாசார்ய ஸ்வாமி க்ருபையுடன் திருவுள்ளம் பற்றி இருக்கிறார். தவிர, ஸ்ரீ. உ.ப. மேலப்பாளையம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் என்னும் மற்றொரு ஆஸ்திகர், திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவிலும் இம்மாதிரியான உபந்யாஸங்கள் நடைபெறவேண்டுமென்று அதற்கு அபேக்ஷிதமான த்ரவ்யத்தைக் கொடுத்து உதவி புரிந்திருக்கிறார். அப்படியே அவ்விடத்தில் உபந்யாஸங்களைச் செய்ய ஸ்ரீ. உ.ப. புத்தங்கோட்டகம் வித்வான் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியும் ஸ்ரீ. உ.ப. பகவத்விஷயம் சேட்லூர் வித்வான் நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமியும் க்ருபையுடன் திருவுள்ளம் பற்றி இருக்கிறார்கள். சென்ற ஆவணி மாஸத்திலேயே ஸ்ரீ. உ.ப. புத்தங்கோட்டகம் ஸ்வாமி தமது உபந்யாஸங்களைச் செய்ய உபக்ரமித்து விட்டார் என்று இந்த ஸஞ்சிகையில் மற்றோரிடத்தில் ப்ரசுரிக்கப் பட்டிருக்கும் ஒரு கடிதத்திலிருந்து நாம் அறிகிறோம். ஸ்ரீ. உ.ப. சேட்லூர் ஸ்வாமியும் வருகிற அற்பிசி மாஸத்தில் உபந்யாஸங்களைச் செய்ய ஆரம்பிக்கலாம். இம்மாதிரி உபந்யாஸங்களை மேல் மேல் அபிவ்ருத்தங்களாகச் செய்து ஸ்ரீ ஶரண்யன் கலியின் கொடுமையை, ஸர்வர்களின் ஶ்ரமங்கள் தீர, ஶமநம் செய்வானென்று நம்பி இருக்கிறோம்.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

கடிதங்கள்.

(1)

உபந்யாஸங்கள்.

சென்ற ஆவணி மாஸம் 27-ஆ ஞாயிற்றுக்கிழமை ஸாயங்காலம் 6½ மணிக்குமேல், ஸ்ரீரங்கத்தில் ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸந்நிதிக்கு எதிரிலுள்ள மண்டபத்தில், ஸ்ரீ. உ.ப. புத்தங்கோட்டகம் வித்வான் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி பக்தி விஷயமாய் ஒரு உபந்யாஸம் செய்தருளினர். அவ்வுபந்யாஸம் சற்றேறக் குறைய 3 - மணி காலம் நடைபெற்றது. அநேக ஆஸ்திகர்களும் சில வித்வான்களும் அந்த உபந்யாஸத்திற்கு எழுந்தருளி இருந்தார்கள். அநேக ப்ராஹ்மணேதரர்களான ஆஸ்திகர்களும் வந்திருந்தார்கள். ஸ்ரீ ஸ்வாமீ உபந்யாஸத்திற்கு ஆரம்பம் செய்யும் முன் அதற்குப் பூர்வாங்கமாக, ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தின் அபிவ்ருத்தியை உத்தேஶித்து சென்னபட்டணத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் நியமநப்படி தாம் இந்தத் திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவில் பக்தி விஷயமாகச் சில உபந்யாஸங்களைச் செய்ய ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறதாகவும் அவைகளை ஆவணி மாஸத்திலேயே உபக்ரமித்து ஸ்ரீரங்கநாயகியின் கடாக்ஷத்தை முன்னிட்டு நடத்துவதாக உத்தேஶித்திருப்பதால் அந்த உத்தேஶத்தை ஶரண்யன் தலைக்கட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் ஸதஸ்ஸுக்கு விஜ்ஞாபநம் செய்துகொண்டு, பிறகு உபந்யாஸத்தை ஆரம்பித்தார். 'பக்தி' என்றால் என்ன? பக்திக்கு பலம் என்ன? பக்திக்கு அதிகாரி யார்? என்று இம் மூன்று விஷயங்களைப்பற்றி மாத்திரம் அன்றைக்கு உபந்யஸிக்க அவஸரம் இருந்தது. அவ்விஷயங்களை எடுத்து உபபாதநம் செய்த ரீதியும், இடை இடையே உபபாத்யமாநங்களான அம்ஶங்களுக்கு உபஷ்டம்பகங்களாய் ஆழ்வார் ஆசார்யர்களின் திவ்யஸூக்திகளைச் சொல்லி அவைகளை விவரித்த மாதிரியும் ஸந்நிஹிதர்களாயிருந்த ஸகல ஆஸ்திகர்களுடைய ஹ்ருதயத்தையும் ஆவர்ஜநம் செய்தன. வித்வான்களெல்லாரும் உபந்யாஸத்தின் ஶாஸ்த்ரீய பத்ததியை மிகவும் ஶ்லாகித்தார்; ஶரண்யனுடைய திவ்ய கல்யாண குணங்களையும் சேஷ்டிதங்களையும் கேட்டு எல்லாரும் பக்தி பரவஶர்களானார்கள். உபந்யாஸம் முடிந்தவுடன் கல்யாணபுரத்திலிருந்து அப்பொழுது அவ்விடத்தில் ஸந்நிஹிதராயிருந்த ஒரு வித்வான் உபந்யாஸத்தைப்பற்றி மிகவும் வியந்து பேசி ஸ்வாமியையும் பஹுஶ: ஶ்லாகித்து, ஸபையையும் நீடூழி வாழும்படி ஸ்ரீரங்கநாயகியை ப்ரார்த்தித்தார். பிறகு ஸதஸ் கலைந்தது.

ஸ்ரீரங்கம்,
15-9-21.

தாஸன்,
ராமானுஜதாஸன்.

(2)

திருச்சிராப்பள்ளியில் ஹைகோர்ட் வக்கீல் ஸ்ரீ. உ௵. வே. A. V. கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி இவ்விடத்திய வைஷ்ணவ ஸபையோர்களால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டு பரமகிருபை கொண்டு இவ்விடம் சேலத்திற்கு எழுந்தருளி நாளது ஆகஸ்டு௴ 20-21-ம் தேதிகளில் ஹ்ருதயதகிதை, [illegible] [illegible], [illegible] [illegible], [illegible] இவைகளைப்பற்றி ஸ்ரோதாக்கள் மனது உருகும்படி லௌகிக திருஷ்டாந்தங்களுடன் அதிவிசித்திரமாய் உபந்யாஸம் செய்தருளினர் என்றும், கேளாத ஸ்வாமியின் [illegible]யை கேட்ட எல்லோரும் [illegible]ர்களாய் அவரை அடிக்கடி இவ்விடம் எழுந்தருளி இவ்விதமாய் உபந்யாசங்கள் செய்யவேணுமாய் ப்ரார்த்தித்தார்கள். ஸ்வாமியும் [illegible] செய்து மார்கழி௴ லீவில் மறுபடி இவ்விடம்வந்து [illegible] செய்வதாய் வாக்களித்துப்போயிருக்கிறார். இக்காலத்தில் இப்படிப்பட்ட ஸத்விஷயத்தை போதிக்க [illegible]த்தரான ஸ்வாமிக்கு எங்களுடைய நன்றியறிதலை மனப்பூர்வமாய் தெரிவிக்கிறோம்.

கெ. இராமாநுஜாசார்யன்,
ஸம்ஸ்க்ருத பண்டிதர்.

சேலம் 25-8-21.

(3)

பத்ய ப்ராதம்ய வாதம்.

ஆவணி௴ வேதாந்ததீபிகையில் '[illegible]' விஷயமாய் பத்திராதிபரின் குறிப்புகளில் அடியேனுக்கும் இன்னும் சில ஸ்வாமிகளுக்கும் ஒரு வக்தவ்யாம்ஸம் இருக்கிறது. அழகிய சிங்கரும் குறிச்சி ஸ்வாமியும் இந்த விஷயங்களில் அந்ய ஸம்பிரதாயஸ்தர்களுடைய வைமநஸ்யங்களை ஸமநம் பண்ணவேண்டியே இந்த கிரந்தம் எழுத ப்ரவர்த்தித்தார்கள். ப்ராயஸ: மநஸ்தாபங்கள் எல்லாம், அஜ்ஞாநாந்யதாஜ்ஞாந விபரீத ஜ்ஞாநங்களாலேயே உண்டாகிறது. விபரீத ஜ்ஞாநக்ருதமான வைமநஸ்யத்தை ஸமநம்பண்ண அஸ்மதாதிகளுக்கு அசக்யம். அது சமநமாகக்கூடாது என்று பகவானுடைய ஸ்ரீஸாரஸத்துக்கு உபயோகப்படுகிற ஸங்கல்பம்.

சில ஸ்வாமிகள் கலியாண காலத்தில் பெருமாள் ஸம்பாவனை எடுக்கும்போது 'லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹனுடைய நாமாவையே சொல்லப்படாது. வேறு திவ்யதேசத்து எம்பெருமானைத்தான் சொல்லவேண்டும்' என்றும் ஸந்நிதி சிஷ்யர்களாதலில்கூட் வந்து ப்ரபலமாய் நிஷேதிக்கிறதுண்டு. தாதருசாபிநிவேஸத்தை மாற்றுகிறது ஒருவராலும் முடியாது.

ஆனால் அநேகம்பேர் வஸ்துஸ்திதியை அறிந்துகொள்ள மார்க்கமில்லாமல் கேவலம் ஆக்ரஹத்தையே முன்னிட்டு வைமநஸ்யத்தைப் [illegible]

வழக்கமாயிருக்கிறது. நிதர்சனமாக ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தின் ஸ்வரூபம் நன்றாய் தெரியாத அநேகம் ஸ்வாமிகள் வடகலை தென்கலை என்கிற திருமண்காப்பை எம்பெருமானுடையவும் திருமுகமண்டலத்தில் சாத்துவதற்காக கோர்ட்டில் நிரம்ப பணச்செலவு செய்கிறார்கள். ந்யாய ஸஹிதமாய் ஸாஸ்த்ரார்த்தங்களைத் தெரிவித்தால் இப்படிப்பட்ட கலகங்கள் ஒருவாறு ஸமநத்தை அடையலாம்.

ஸ்ரீ அழகிய சிங்கரின் சரிதத்தின் ஆநுபூர்வியை விசாரித்தால் பத்ராதிபர் இவ்வளவு கடுமையாய் எழுதியிருக்கமாட்டார்.

35வருஷத்திற்கு முன் திருவநந்தபுரம் மடம் ஏற்பட்ட புதுசில், அகோபில மடத்திலும் ஸந்நிதி சிஷ்யாளின் கிருஹங்களிலும் வழக்கமாய் "சேஷவார்ய கிருபாபாத்ரம்" சொல்லி தொடங்கி ஸேவைபண்ணி வருகிறபடி அங்கேயும் ஆரம்பித்து ஸேவை பண்ணினார்கள். அந்நிய ஸம்பிரதாயஸ்தர்கள் அது நியாயமில்லை என்று தடுத்தார்கள். அது ஸந்நிதியில் வழக்கமாய் செய்துவருகிறபடி இங்கேயும் பண்ணலாம் என்றும் கூடாது என்றும் விவாதப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில், அந்ய ஸம்பிரதாயஸ்தர்கள், ஸ்ரீ அழகியசிங்கரின் பூர்வாஸ்ரம காலத்தில் எழுதிக்கேட்டு தெரிந்துகொண்டு அவ்விடம் ஸரி என்றால் விவாதத்தைவிட்டு விடுவதாய் சொன்னார்கள். அதன்பேரில் இந்த கிரந்தம் அச்சுபோட்டு அனுப்பியதின்பேரில் ஷை கலகங்கள் சாந்தமாய்விட்டன.

அப்படியிருக்க பத்ராதிபர் இது கலகாஸ்பதம் என்று பலவித தூஷணங்களை எழுதியிருக்கிறார். அவாளவாள் ஸம்பிரதாயப்படி அவாளவாள் அநுஷ்டித்தால் அவர்களுக்கு என்னகெடுதி! கலகமந்நியில் அவாளவாள் ஸம்ப்ரதாயப்படி நடக்கவேண்டுமென்பதற்கு தானே கிரந்தம் எழுதுகிறது. அல்பஜ்ஞர்களான அடியேன் போலொத்த ஸ்வாமிகளுக்கு இந்த மாதிரி கிரந்தம் இல்லாமல்போனால், கட்டுப்பாட்டுக்காக சொல்கிறோம் என்று அந்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தார் சொன்னால் நம்முடைய ஸம்பரதாயத்தில் சாஞ்சல்யத்தை உண்டுபண்ணும்.

குறிச்சி ஸ்வாமி செய்த கிரந்தமானது ஸ்வாரிஷ்ய ஸிக்ஷார்த்தமாகக்கும், "[illegible]" என்கிற மாதிரியாகவும் ஏன் இருக்ககூடாது"? [ப்ராசீநமாயும் ப்ரஸித்தமாயுமுள்ள ப்ரதிஸமயங்களால் நமக்கு உண்டாகிற ஸந்தேஹங்களைத் தெளிவிப்பதற்காக.]

17-9-21.

தி. ராமஸ்வாமி அய்யங்கார்,
ஸ்ரீ வைகுண்டம்.

[ஸ்ரீ. உ. வெ. தி. ராமஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமியுடைய கடிதத்திற்கு நமது குறிப்பை மற்றொருதடவை வாசிக்கும்படி ப்ரார்த்திப்பதே நாம் சொல்லக்கூடிய ஸமாதானம். கேவலம் வைதிகர்போலன்றி இவர் பாஸ்சாத்ய வித்யையிலும் பதவி பெற்றவராதலால், தேசத்தினுடையவும் அதில் நம்மவரு

டையவும் ஸ்திதியைக் கணித்து நாம் வெளியிட்டிருக்கும் அபிப்பிராயம் நிதானபராமர்சத்தில் இவரும் ஏற்றுக்கொள்ளும்படி யிருக்குமென்று த்ருடமாக நம்புகிறோம். இவர் நோக்கத்தை யாதரித்தும் இதற்கு எதிரிடையாகவும் வாதங்களுண்டாகுமென்று சங்கித்தே 'அந்த வடிவு ஹாயத்ரீ வாதத்தைப் பற்றி ஒருவிதமான அபிப்ராயத்தையும் சொல்லவந்தோமல்லோம்' என்று கூறினோம். 'அநேகம்பேர் வஸ்து ஸ்திதியை அறிந்துகொள்ளமார்க்கமில்லாமல் கேவலம் ஆக்ரஹத்தையே முன்னிட்டு வைமநஸ்யத்தைப் பாராட்டுவது வழக்கமா யிருக்கிறது" என்று இந்த ஸ்வாமி எழுதியிருப்பதை நாம் முழுமனதுடன் ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். அத்தகைய அபிநிவேசங்கள் கழிந்தாலன்றி நமது ஸமூஹத்துக்கு ஒருவித அனுகூலமும் ஆத்யந்திகமாக உண்டாகாது. இவைகளைப்யோக்கி நமது ஸ்திதியைப் பராமர்ச்சித்து அபிவ்ருத்தியை நாடுவதே தீபிகையின் முக்ய ப்ரவ்ருத்தி என்பதை ஆப்தர்கள் நன்ருய் அறிவார்கள்.

பத்ராதிபர்.]

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ஶடகோப ராமாநுஜ மஹாதேஶிகாய நம:

இவ்வர்ஷத்திய மஹாஸங்கம்.

சென்ற ஸஞ்சிகையில் ப்ரசுரம் செய்திருக்கிறபடி, இவ்வர்ஷத்திய மஹாஸங்கத்தை ஸ்ரீ அபர்யாப்தாம்ருதன் தனது திருவடி வாரத்தில் நடத்திக் கொள்வதற்கு அபேக்ஷிதங்களான ஸம்விதாநங்களைச் செய்து வருகிறன். ஸ்ரீ. உ.பு. வலயபேட்டை நரஸிம்ம ஐயங்கார் ஸ்வாமியும் ஸ்ரீ. உ.பு. பெருகவாழ்ந்தான் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியும் இது விஷயத்தில் மிகுந்த ஶ்ரத்தை எடுத்துக் கொண்டு பரிஶ்ரமப்பட்டு வருகிறார்கள். ஸ்ரீ. உ.ரா. என் கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார் ஸ்வாமியைப் போன்ற மஹா ப்ரபுக்களின் ஆநுமுக்கியத்தையும் ஸ்ரீ ஶரண்யன் இதற்கு ஸம்பாதித்துக் கொடுத்திருக்கிறன் என்று நாம் அறிகிறோம். அது மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை ஜநிப்பிக்கின்றது. அவ்விடத்தில் எழுந்தருளி இருக்கும் மற்றை ஆஸ்திகர்களும் இது விஷயத்தில் ஶ்ரத்தாளுக்களாய்த் தம்மால் ஸாத்யமான ஸஹாயத்தைச் செய்து உபக்ராந்தமான இந்தக் கார்யத்தைத் தலைக்கட்டி வைப்பார்களென்று நம்புகிறோம். ஸதஸ் நடைபெறும் காலம், வருகிற மார்கழி மாஸத்தில் சற்றேறக்குறைய 12, 13, 14, 15-ம் தேதிகளாக இருக்கலாம். இதன் நிர்ணயம் அடுத்த ஸஞ்சிகையில் வெளிவரும். இதற்கு முன்போல இவ்வர்ஷத்திலும் ஸ்ரீ பாஷ்ய பரீக்ஷையும் ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரய ஸாரபரீக்ஷையும் ஸங்க காலத்தில் நடைபெறும். அந்தப் பரீக்ஷைகளைப்பற்றிய விஶேஷித்த அம்ஶங்கள் இன்னும் 10, 15 தினங்களுக்குள்ளாக துண்டுப் பத்ரிகை வழியாய் வெளியிடப்படும். ஆஸ்திகர்கள் எல்லோரும் இந்த ஸங்கத்தில் அந்வயித்து அதை நிர்விக்நமாகவும் த்ருப்திகரமாகவும் நடத்திவைக்க வேண்டுமென்று ஸவிநயம் ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்,

161412 600 008